

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အတွဲ (၉)၊ အမှတ် (၃)

မိ
သိပ္ပံ
ဆီ

အနုပညာ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

Handwritten signature
2014

ဘာသာရေးဘုရားသရုပ်:

- သစ်တော်ဆယ်ပါး သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရား ... အယ်ဒီတာတစ်ဦး ၇
- ရွှေဘုန်းညွန့် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်နှင့်... မင်းမဟာ(ကျောင်းတန်း) ၂၄
- သာသနာတစ်ခေတ်ဆန်းမယ် ပေါခမ်းစေတီ ... ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး ၃၈
- သပိတ်မှောက်ဘုရား ... ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ) ၆၅
- အင်းတော်မှ အဓိဋ္ဌာန်အောင်ရာ... မရည်မွန်(ကျိုပျော်) ၆၆
- ဇိနမာန်အောင် စေတီတော် ... မြမညူဝေ(ကျိုမငေး) ၇၈

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး:

- သေပုံကဆန်းပါဘိ ... ထွန်းလွင်(မွှောစရိယဘိဇ္ဇာ) ၁၅
- တစ်ရာထက်မြတ်သောတစ်ရက် ... မေတ္တာရှင်ရွှေပြည်သာ ၁၉
- ဘုရားရှိခိုး အကျိုး(၈)ပါး ရနိုင်သည် ... ဦးအုန်းမြင့်(ဝေးသုတေသီ) ၃၁
- မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်း ဒကာကြီးဦးသက်ရှည်... မွှောစရိယဦးဌေးလှိုင် ၄၈
- နိမ့်သူမြင့်သူ မပြုစု ... မောင်မောင်မိုးအောင် ၅၅
- ရသေ့ကြီးဦးကိတ္တနှင့်... BURMESE CLASSIC ... မောင်ထွဋ်ကောင်း ၇၀
- အနှိုင်းမဲ့ ဇယမဂ်လာ ... ယောဂီဇောလွင် ၉၂
- ဗျာဒိတ်တော်ညွန်း ဘဇောတ္တမုဒြာဟန် ... တိုအေးမြင့်(ရှေး/သူ) ၉၈
- လူမိုက်ကိုရှောင် ပညာရှိကို ဆည်းကပ် ... သူရအောင်(ဥပဇေ) ၁၂၅
- ဘုရားဖူးပြီး ကားတစ်စီးပိုင်ခဲ့တယ် ... သက်နှင့်ဆွေ(ပုပ္ပိုး) ၁၆၂
- လကဆုန် ညောင်ရေသွန်းချိန်မို့... ... သန်းဝင်း(ဘဏ်) ၂၃၂

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- သမ္မုဒ္ဒေနှင့်ဘာဝနာအကျိုး စကားသစ္စာစွမ်းအားနှင့် ... ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း) ၆၀
- နံနက်ကိုးခေါက် ညကိုးခေါက် ... နတ်မောက်မှတ်ကျောက် ၉၀
- ဂုဏ်တော် သရဏဂုံ မဟာစလွယ် ဂါထာတော်ကြီး ... မင်းကြည်ဖြူ ၁၀၄
- ဓမ္မဖြူ ကျိုက္ကလွန်ဗွန်းမှ ပေါ်တော်မူဘုရားအဓိဋ္ဌာန် ... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၁၂၃
- အကျိတ်အမှပျောက်စေသောပါဠိ ... အရှင်ဝိမလ ၁၃၂
- သရဏဂုံအစွမ်းနှင့် နာမ်ချည်မျှင် ... ဦးကိုကိုအေး(ကြွယ်ကော့) ၁၄၃

တိုင်းရင်းဆေး

- မြွေဆိပ်ဖြေဆေးပင် ... စိုးစိုး ၁၁၈
- ဆေးစွမ်းထက်သော သတ္တဝါအကောင်များ ... အောင်ဆန်းလင်း(ဘိဇ္ဇာ) ၁၅၆
- ဆေးဖက်ဝင်သော ရှောက်ဘိလူးသီးဆေးဖက်ဝင်ပုံ ... ဧရာမြေကျော်ဝေ ၂၀၆
- ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ပျောက်ဆေး ... ဧရာမြေထွန်းထွန်း ၂၆၇
- ရွက်ကျပ်ပေါက်နှင့်ဆေးအသုံး ... ကျော်စွာဟိန်(ရွှေလှေကား) ၂၇၅

ဗုဒ္ဓဝင်ရသ

- ဂမ္ဘီရညက်ပညာရှိမလေး မိမိငယ်	...	ဇွဲလုလင်(မအူပင်)	၃၃
- အဝိဇ္ဇာတကျာကြောင့်.....	...	ပေါ်လွင်ဦး(ရေး)	၆၃
- တတိယသီလ	...	မောင်မိုးဦး	၇၃
- ရဟန္တာဖြစ်သွားသော လယ်သမား	...	ပန်းတနော်နောင်လတ်	၈၂
- အပြစ်အနာအဆာနှင့် အကျိုးပေးသောဒါန	...	တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)	၁၁၀

အထွေထွေသုတ၊ ရသဆောင်းပါး

- ပျောက်ဆုံးနေသော သီတာမောင်နှမ.....	...	အောင်ကျော်ဆန်း	၁၁၄
- ကျောင်းဆောင်ပိုင်ရှင် ဝိညာဉ်လေလား	...	ညွန့်ဝင်း(နတ်တလင်း)	၁၂၀
- အဒိန္နာဒါနကံ	...	မကွေးညိုစိမ့်	၁၂၈
- အသံတိတ်လူသတ်သမား	...	ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်	၁၃၉
- သတင်းပုံရိပ်များ	...	မောင်ဝေအေး	၁၄၇
- ဝိဇ္ဇာမိုရ်မိုးစိပွား	...	သာစည်အောင်တင်	၁၉၁
- တွမ်းဓလေ့	...	မုံရွာနေဇော်	၂၀၆
- စာအုပ်စင်	...	သုတအံ့	၂၁၀
- ထူးဆန်းထွေလာဤကမ္ဘာ	...	မောင်လင်းအောင်	၂၂၁
- ဥသျှောင်တို့၏ စံအိမ်များ	...	မောင်သာ(ရှေးဟောင်း)	၂၆၁
- သတ္တအောင်မြေလော	...	ဦးကျော်(ပြည်)	၂၆၅

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

- မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ငါးယောက်ကိုင်းဝယ်	...	မြသိန်း	၁၀၆
- မာယာတစ်သိန်း	...	မကွေးညိုစိမ့်	၁၃၄
- ယောက်ဖလည်းစား ငါလည်းစား	...	မင်းဟိန်းထိပ်	၁၅၀
- မေ့နိုင်တဲ့ လေချွန်နတ်	...	ကောင်းသော်	၁၇၂
- ဩနေမှ ဝှန်ခွာကြသူများ	...	တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)	၁၈၀
- အမေနှစ်ယောက် အမေနှစ်ယောက်	...	မြရာဇဝင်မောင်ကင်ယံ	၁၈၆
- အင်းကွက်ပေါ်ကမိန်းကလေး	...	ဝင်းကိုဇော်	၁၉၈
- အညာသည်မလေး	...	ဝါဦးနွန်းကို	၂၂၅
- အညာသား	...	ဇလွန်ကျော်ဦး	၂၃၉
- အနီးတောင်ရွာကလေးမှာ.....	...	မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)	၂၅၃
- သူတွေပြောတဲ့ လောကဓံ	...	ဝေး(ဧရာဝတီ)	၂၆၈
- ညီညီပျော်စံအိမ်ကြီး	...	ညီလေးငယ်(လယ်တော်)	၂၈၃
- သူကြီးဝင်စားသော ကျွဲကြီးအကြောင်း	...	စိုင်းမင်းသူ(မန္တလေး)	၂၈၉
- အဆိပ်ပြုံးတဲ့ ချက်ကြီး	...	လွမ်းသျှင်နောင်(မဟာသာဓွာ)	၂၉၇

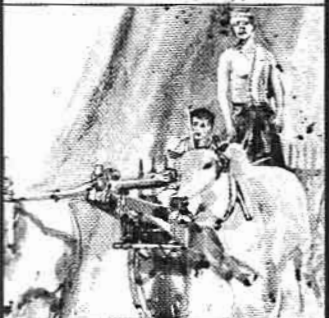

အယ်ဒီတာချုပ်
မာင်ညိုအေး (ပန်းတော)
ကဝန်ခံအယ်ဒီတာ
|ည်စိုး (10 D)
မှတ်တမ်းနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း
ဝိန်းမင်းဇော်
ပုံနှိပ်ရေး
ပန်းစန်းထွေး၊ A7 Group
ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ဆိုရေး - မိမိလေး၊ ယုန်လေး
ပိုင်ပိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရေး - ယဉ်မင်းဆု
မှတ်တမ်းစာလုံးဒီဇိုင်း - ကျော်မင်းမောင်
မှတ်တမ်းပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး
အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ
ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်ခိုင်ဦး၊ သန့်စင်၊
ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊ စက္ကူ၊
ကျော်စိုးညို၊ ဆူးထက်အောင်၊ ပညတ်၊
ထန်ဖိုး - (၂၂၀၀)ကျပ်
အုပ်ရေး - (၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ
ဦးညီဇော်ထွဋ် (၀၄၃၃၇)
အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရုံးခန်းနှင့် ပြန်ဆိုရေး
အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၀) (၃၀)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၀။
အတွင်းဖလှယ် - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)
စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်လှ
မှတ်တမ်းနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဒေါ်ကျင်ယု(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)၊
အမှတ်(၂၇၉/ခ) ၄၀-လမ်း၊
အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။
မန္တလေး: ထွန်းဦးစာပေ
နဂါးစာပေ
ရမ်းကောင်း၊ ကယား: မိလျံနာစာပေ
မော်လမြိုင်: ကျော်ကျော်
ပြည်: သုခ၊ နေစေး
နေပြည်တော်: မြတ်ရွှေတောင်စာပေ
နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား: ပြုံးဝေလွင်စာပေ
ပဲခူး: သလင်
ဟင်္သာတ: တာလေးမောင်

BURMESE CLASSIC

အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- အိမ်ဆောက်ဖို့အရေး တွေးတွေးဆဆ ... မောင်တင်ကြွယ်(ပြည်) ၁၄၄
- အကြံပြုစာမျက်နှာ ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၆၇
- ကား၊ အိမ်၊ မြေ အရောင်းသွက်လိုလျှင် ... အဂ္ဂမိုး ၂၀၄
- အရိုးကို အရွက်မဖုံးစေရာ ... သက်နှင်းဆွေ(ပုဂံ) ၂၁၂
- ရတနာချစ်သူများအတွက် ... အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၄၈
- ကလေးများကျန်းမာအောင် ယတြာချေရအောင် ... ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ) ၂၈၀
- ငွေကြေးအခက်အခဲပြေလည်စေရန်... .. ရဲလေး(ဟင်္သာတ) ၂၈၂

အသုံးချပညာရပ်များ

- ခုနစ်ရက်သားသမီး ကြံမြှာဟောစာတမ်း: ... အောင်အတိတ်အောင်နိမိတ်ဆရာ၁၅၇
- ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာ ကဏ္ဍ ... နရာတက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၇
- ၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၀၂ ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား ... တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၉၃
- နာမက္ခရာဆန်း: ... ဂန္တီရဆရာလှမျိုး ၂၅၁
- ၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာလအတွက် လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝ
အောင်မြင်စေမည့် (ကာကွယ်ဖွင့်)နဝင်းယတြာအစီအရင်များ... ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်း ၂၇၇
- ၂၀၀၄၊ စက်တင်ဘာလ၊ ကောင်းကင်ဂြိုဟ် ရပ်တည်မှု
၀၂ ရာသီ လက်ပိုင်ရှင်တို့၏ နက္ခတ်ကြံမြှာ ... ဦးလေးကို ၃၀၂

ဓမ္မဒါန

အောင်ဓမ္မူတောရ ဓမ္မရိပ်သာအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်
ရှော်ဘိခြံပူ

ဓမ္မဒါန

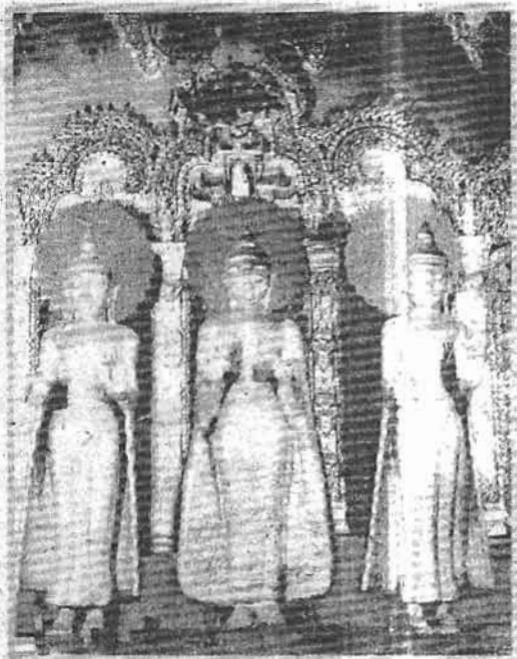

ထိဟိုဋ်ရှင်ရှင်ဗွားတော် (ဝခုတ္တုမြို့)

သစ်တော်ဆယ်ပါး သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရား

■ အယ်ဒီတာတစ်ဦး ■

သီဟိုဠ်ရှင် ဖြစ်စွာဘုရားကြီး မပြုပြင်မီ မဟာ

သီဟိုဠ်ရှင် ဖြစ်စွာဘုရားကြီး ဝိနသုဝဏ်နိဗ္ဗာန်တော်

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ အလောင်းတော် ကဿပ၊ ရွှေစက်တော်သို့ ခရီးဆန်ပြီး မင်းဘူး နဂါးပွက်၊ မြသလွန်တို့ပါ မကျန်၊ ကျောင်းတော်ရာနှင့် ဖိုလ်ဝင်တောင် တို့အထိ သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး အားလုံး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေကြသော်လည်း ကြည်ညိုစိတ်သဒ္ဓါကား မလျော့။

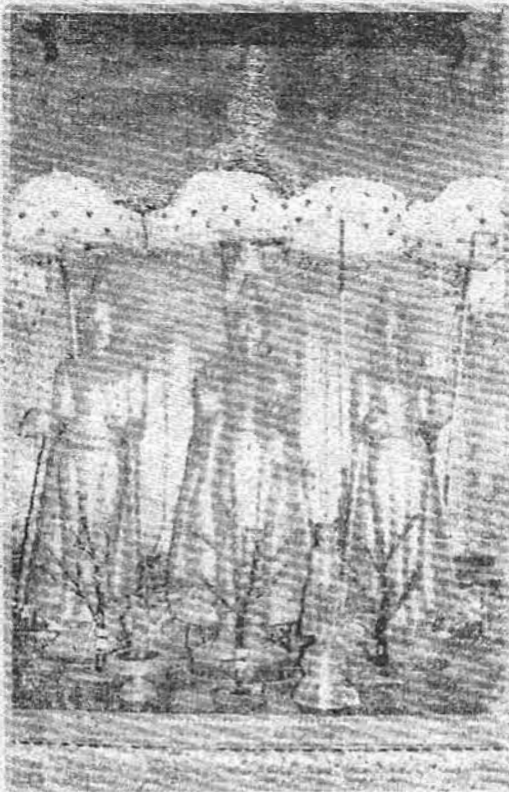
ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးကားမှာ ညနေ ၄နာရီစွန်းစွန်း လောက်တွင် ပခုက္ကူမြို့သို့ ဝင်၏။ သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားရှိတာကို သိထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားကို နှိခိုက် ပူဇော်ခဲ့ကြ၏။

သီဟိုဠ်ရှင်၏ ဘုရားဒါယကာမှာ အလောင်းစည်သူမင်း ဖြစ်ပြီး သက္ကရာဇ် ၄၇၉ တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့၏။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးတွင် အမြဲဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သော ဆရာလေးပါးရှိသည်ဟု ဆို၏။ ဆရာလေးပါး မှာ အရှင်အရဟံ၊ စိမ့်ညက်မင်းသားတော် မဟာထေရ်၊ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် မဟာဂီရိ နတ်မင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုလေးပါး ထဲတွင် အရှင်အရဟံနှင့် မဟာဂီရိနတ်မင်းတို့မှာ အလောင်း စည်သူ၏ ဆုတောင်းဖက်များဟု ဆို၏။

အလောင်းစည်သူမင်း ဖောင်စကြာနှင့် တိုင်းခန်းလှည့် လည်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိထားပြီးသားဖြစ်၏။ ဖောင် စကြာ၏ အပြန်ခရီးတွင် မလ္လာယုကျွန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ လာစဉ် နတ်ဘီလူးအပေါင်းတို့က ဖောင်တော်ပေါ်တွင် ပါ လာသော မူးမတ်စိလ်ပါ ပရိသတ်တို့အတွက် စန္ဒကူးနံ့သာ တုံးများကို ဆက်သကြသည်။ နံ့သာတုံး လက်ဆောင်များ ရ၍ အားလုံးက ကခုန်ဖြူးတူးနေ၏။ အလောင်းစည်သူမင်း

သီဟိုဠ်ရင် မြတ်စွာဘုရားကြီး ပြုံးပြင်ပြီးမှလောက်

ကြီးက “အသင်တို့ အဘယ်အတွက်ကြောင့် ကခုန်ပြူးတူး နေပါသနည်း” ဟု မေးတော်မူရာတွင် မင်းချင်းစိုလ်ပါတို့က “စန္ဒကူးနံ့သာအစစ်အမှန်တို့ကား လွန်စွာရနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသည်” ဟု မင်းကြီးအား လျှောက်တင်ကြသည်။

ထိုအခါ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက...

“ဟယ်... အမတ်တို့၊ ဤနံ့သာတုံး၊ နံ့သာနှစ်တို့ကား လိမ်းကျဖွယ်ရာမျှပင် ဖြစ်ချေသည်။ ပူဇော်ကိုးကွယ်ရာ မဟုတ်။ ဤသို့သော နံ့သာတုံးအထောင်အသောင်းရရှိခြင်း ထက် ဒက္ခိဏသာခါ မဟာဗောဓိသားနှင့် သရက္ခနံ့သားတို့ကိုသာ ငါကိုယ်တော် လိုချင်တပ်မက်ရှိတော်မူသည်”

ဟု မိန့်ကြားပြီး နှလုံးစိတ်ဝမ်း ညှိုးငယ်တော်မူလေသည်။

အလောင်းစည်သူမင်း၏ စိတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်သူနှစ်ယောက်ကလည်း အဆင်သင့်ရှိနေ၏။ တစ်ဦးက သီကြားမင်း၊ တစ်ဦးက သီဟိုဠ်ဘုရင်။

သီဟိုဠ်ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဘုန်းတန်ခိုးပြည့်စုံတော်မူ

သော အလောင်းစည်သူမင်းကြီးအား သင်္ကန်းနက် လှေတော်နှင့် သမီးတော် စောဦးထွေးအား ဆက်သလိုက်သော်လည်း တင်းတိမ်ခြင်း မရှိ။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ သူတိုင်း နိုင်ငံသို့ အပြန်ခရီးတွင် စန္ဒကူး၊ သရက္ခနံ့သား အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဘုရားရုပ်ထုပြုလုပ်ပြီး ဆက်သချင်သော အာသိသတွေ ပြင်းပြနေ၏။

သီကြားမင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ စိတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေသောကြောင့် မဟာဗောဓိပင်မှ ဒက္ခိဏသာခါ မဟာဗောဓိပင်စည်ပင်ခက်ကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် အရကြံဆောင်ပြီး သီဟိုဠ်ဘုရင်ထံ ဆက်သအပ်နှံလေ၏။

သီကြားမင်းက သီဟိုဠ်ဘုရင်အား...

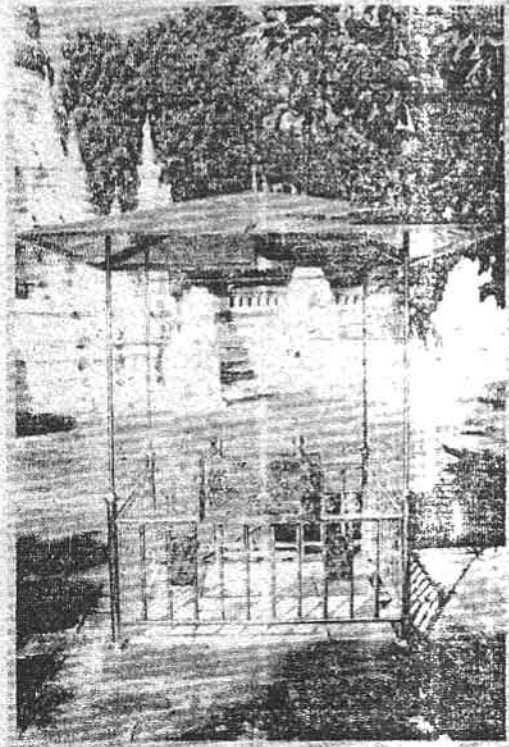
“တရားမင်းမြတ်... ငါယူဆောင်ခဲ့သော ဒက္ခိဏသာခါ မဟာဗောဓိကို ဘုရားရုပ်ထုပြုလုပ်၍ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးအား ဆက်သပါလော့။ ငါကား သင် မင်းမြတ်၏ စိတ်အလိုကို သိသောကြောင့် သင့်အလိုလည်း ပြည့်စေ၊ ငါ့အလိုလည်း ပြည့်စုံစေ၊ လှေစကြာရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်(အလောင်းစည်သူမင်း)၏ အလိုလည်း ပြည့်စုံစေဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

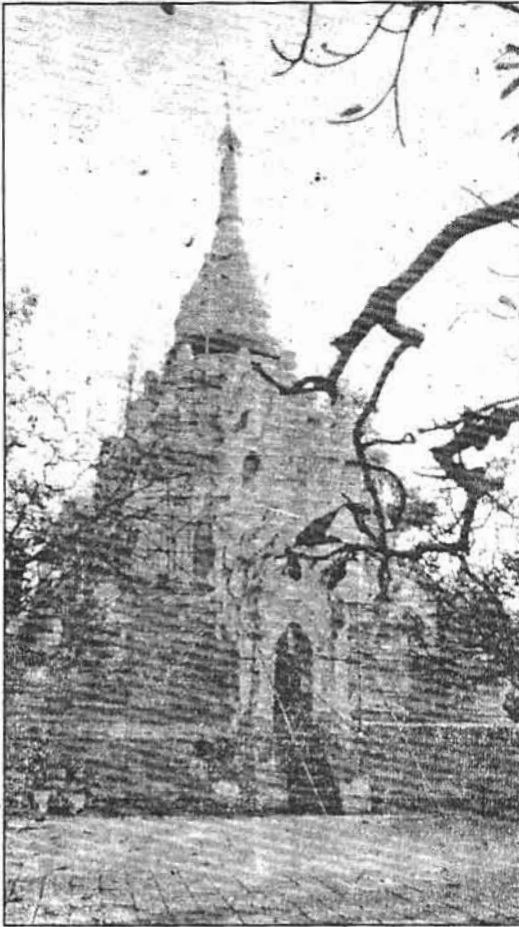

ဘုရားဒါယကာ အလောင်းစည်သူမင်း၏ ဒီပဲယက်
ဘုရားအမကြီး အလေ့မယ်စိမ့်ညို ရုပ်

သီဟိုဠ်ရှင် ဗြဟ္မစာရဏ ကြီး အဘွား
သီဟိုဠ်ရှင် ဝေဒကင်္ဂါပြေ အစိဋ္ဌာန်စု

သုံးတောင် နှစ်မိုက်၊ လက်ဝဲလက်တော်မှာ ပက်လက်လှန် ဖြစ်ပြီး၊ လက်ယာလက်တော်မှာ ထောင်၍ကာ ပုံတော်ဖြစ် သည်။ ဆံတော်ပုံမှာ သီဟိုဠ်ဆံတော်ပုံတင်လျက် သင်္ကန်း တော်အစွန်းအမြိတ်တို့မှာ အချိတ်အကွေ့ထင်ကုန်၏ဟု ဆို ထား၏။

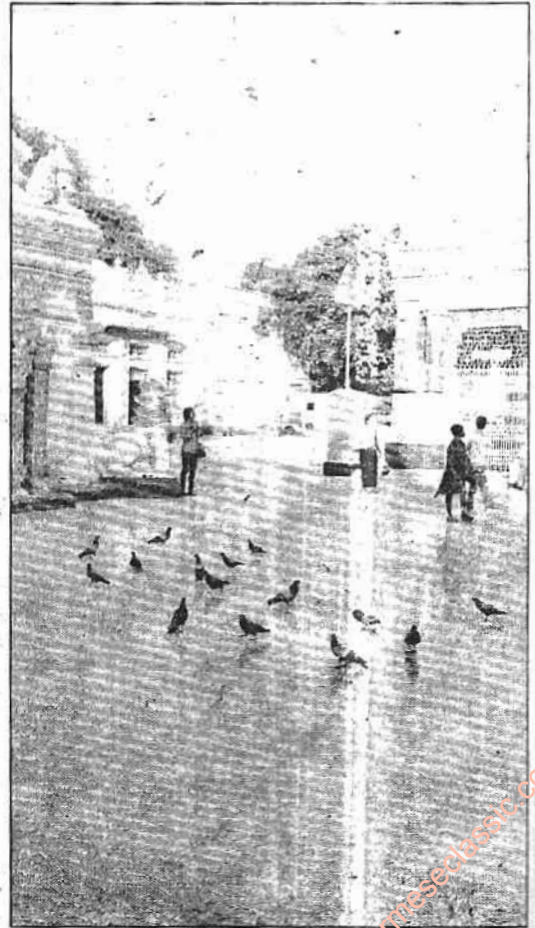
ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ဖူးတွေ့ရသော ရုပ်ပွားတော်မှာ မွမ်းမံပြုပြင်ထားသော ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်၏။ မူလ ရှေးဟောင်း ရုပ်ပွားတော်ကို ဓာတ်ပုံအဖြစ်သာ ဖူးမြော်ရ၏။

ရှေးအခါကတော့ သီဟိုဠ်ရှင် မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွား တော်တစ်ဆူတည်းသာ ရှိခဲ့သည်။ လေးကျွန်းဆီမီးဘုရား ကျောက်စာအရပင် သက္ကရာဇ် ၁၁၇၈ တွင် ဂန္ဓကုဋိစေတီ တော်ကို မွမ်းမံပြုပြင်သလို၊ ထီးတော်အသစ်လည်း တင်လျှ ခဲ့၏။ မြင်သာရွာအုပ်မင်းကြီးက လက်ဝဲတော်၊ လက်ယာ တော် ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူအား ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ကြောင်း သိရ သည်။

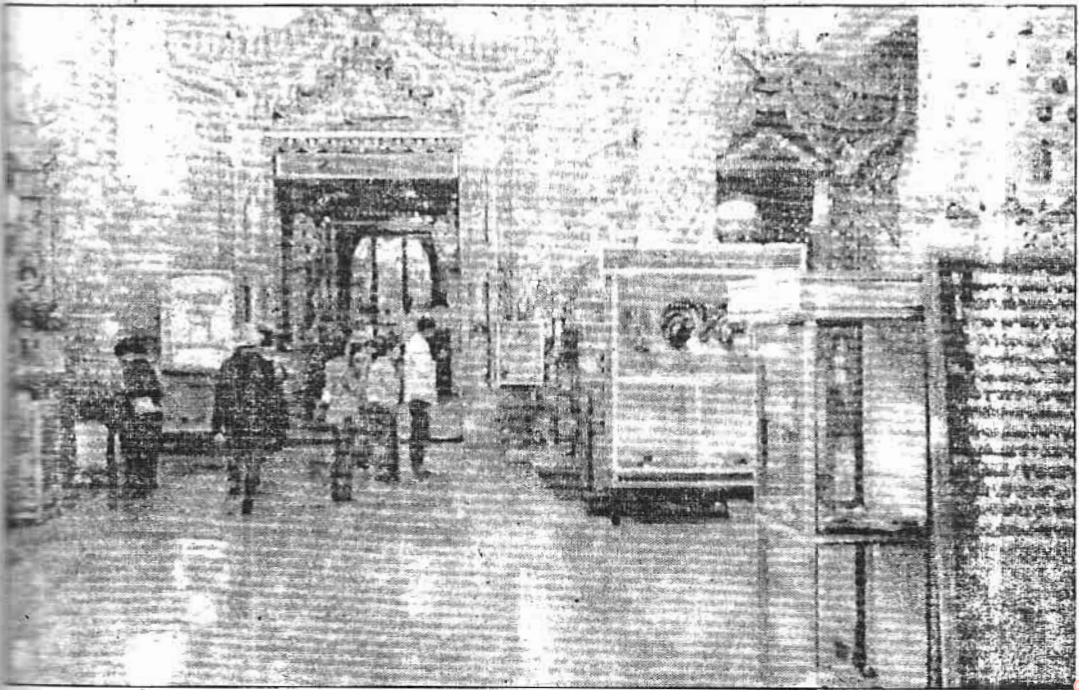
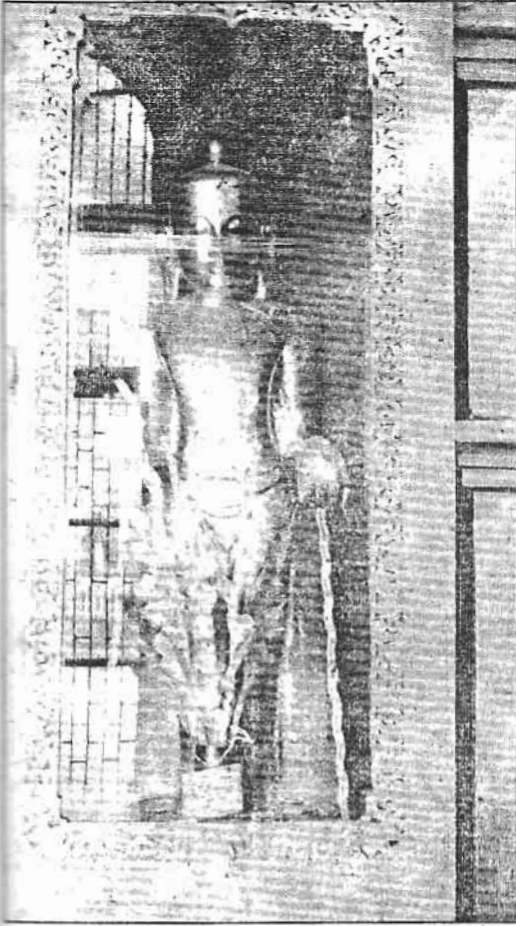
သီဟိုဠ်ဘုရင်လည်း သိကြားမင်း မိန့်တော်မူသည့် အတိုင်း သစ်တော် ဆယ်ပါးဖြင့် ဆင်းတုကို ထုလုပ်တော် မူ၏။ သီဟိုဠ်ရှင် ရုပ်ပွားတော်အား ထုလုပ်သည့် သစ်တော် ဆယ်ပါးမှာ...

- (၁) သိကြားမင်း အပ်နှံလာသော မဟာဗောဓိသစ်တော်၊
- (၂) စန္ဒကူးနှစ် သစ်တော်၊
- (၃) သရက္ခနှစ်သစ်တော်၊
- (၄) သပြေနှစ် သစ်တော်၊
- (၅) ထင်းရှူးနှစ် သစ်တော်၊
- (၆) ကသစ်နှစ် သစ်တော်၊
- (၇) ကုက္ကိုနှစ် သစ်တော်၊
- (၈) သခွတ်နှစ် သစ်တော်၊
- (၉) ထိန်နှစ် သစ်တော် နှင့်
- (၁၀) နံသာမျိုးနှစ် သစ်တော်တို့ ဖြစ်သည်။

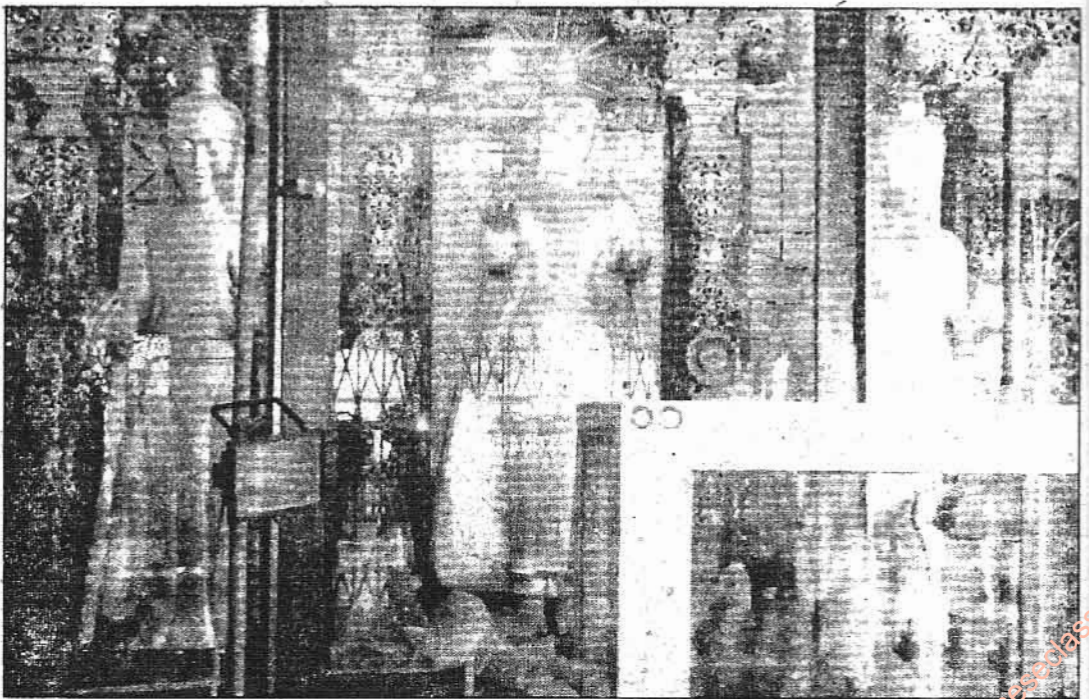
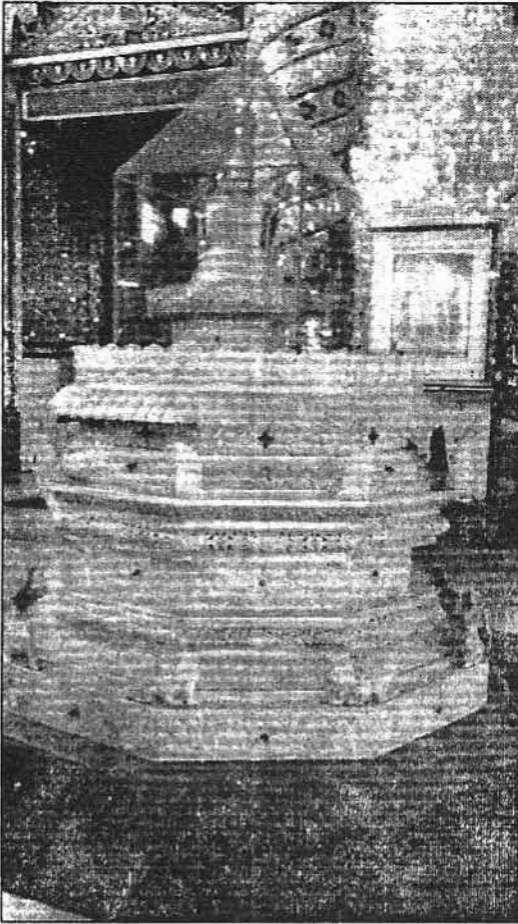
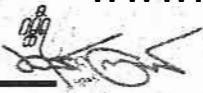
ရုပ်တုပုံတော်မှာ သီဟိုဠ်မင်းတို့ ကိုးကွယ်သော မတ်ရုပ်ပုံတော်ဖြစ်ပြီး ညှာဏ်တော်အမြင်မှာ သံတောင်

Handwritten signature or mark.

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အလွန်ရှေးကျသော အလောင်းစည်သူမင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သီဟိုဠ်ရှင်ရုပ်ပွားတော်အား ကျွန်တော်တို့ ဖူးမြော်ကြည့်ပါကြ၏။ သီဟိုဠ်ရှင် ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် မိမိလိုရာဆို ကို တိုင်တည်ပြီး တောင်းခဲ့ကြ၏။

ပခုက္ကူ သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားပွဲတော်ကို သုံးကြိမ်သုံးလိ ကျင်းပ၏။ တန်ခူးလ အတာသဘင်ပွဲနှင့်အတူ ရေချမ်း ဖုတ်သော "ရေသွန်းပွဲတော်"၊ နယုန်လဆန်း ရက်နေ့မှ ထဆုတ် ၂ ရက်နေ့အထိ ကိုးရက်တိုင်တိုင် ဈေးဆိုင်များ တည်ခင်း ကျင်းပသော "နယုန်လပွဲတော်" နှင့် ဗဟာပဝါရဏ နေ့ (သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့) ၌ သံဃာတော်မြတ်တို့အား ဆွမ်းလုံး စာရေးတံလှူဒါန်းခြင်း၊ သီဟိုဠ်ရှင် မြတ်စွာဘုရား အား ပုဏ္ဏားပွယ်ရာအထူးထူးဖြင့် ဆက်ကပ်သော "ဆွမ်းတော် ငြိတင်ပွဲတော်" တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးပြီး ကားဆီလို့ ပြန်အရောက်မှာ ဆော့ ပခုက္ကူနယ်ထွက် သနပ်ခါးတုံး လက်ဆောင်များ

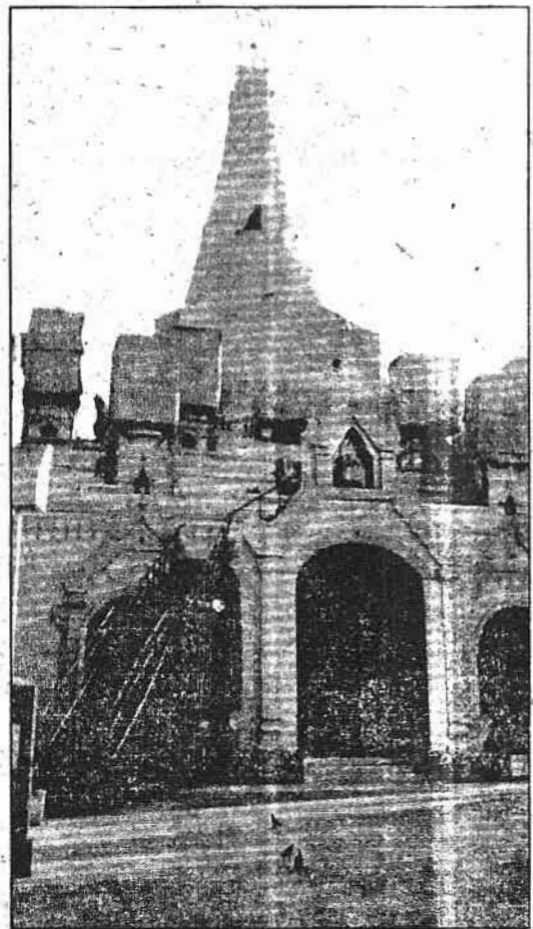
အသင့်ရောက်နေ၏။ နရသိန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ ရေးနေသော ဆရာ ခင်အေးမောင်က လူကြီးဖြင့် ပိုပေးလာ ခြင်းဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော် လူချင်းမဆုံဘူး၊ မမြင်ဘူးပေ။ အခုလည်း ကျွန်တော် ပခုက္ကူရောက်နေကြောင်း သတင်း ကြား၍ လက်ဆောင်ပို့ခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာ ခင်အေးမောင်မှာ နေထိုင်မကောင်း၍ လာမတွေ့နိုင်ခြင်းဟု သိရ၏။

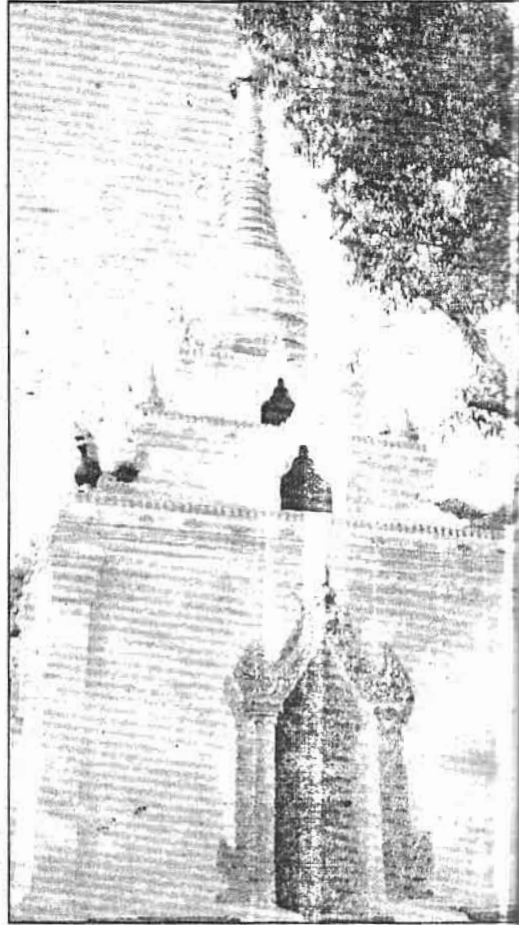
ကျွန်တော်တို့သည် သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားအား ဖူးမြော် ကြည့်ညိပြီး ပခုက္ကူကို နှုတ်ဆက်ကာ မုံရွာသို့ ထွက်ခွာခဲ့ ကြ၏။

သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားရုပ်ပွားတော်အား ဖူးမြော်ရာတွင် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်နှင့်မခြား ကြည့်ညိစိတ်ထားပါ က ထူးမှုသော အကျိုးဗလတို့ကို ရရှိနိုင်သည်ဟု ဆို၏။

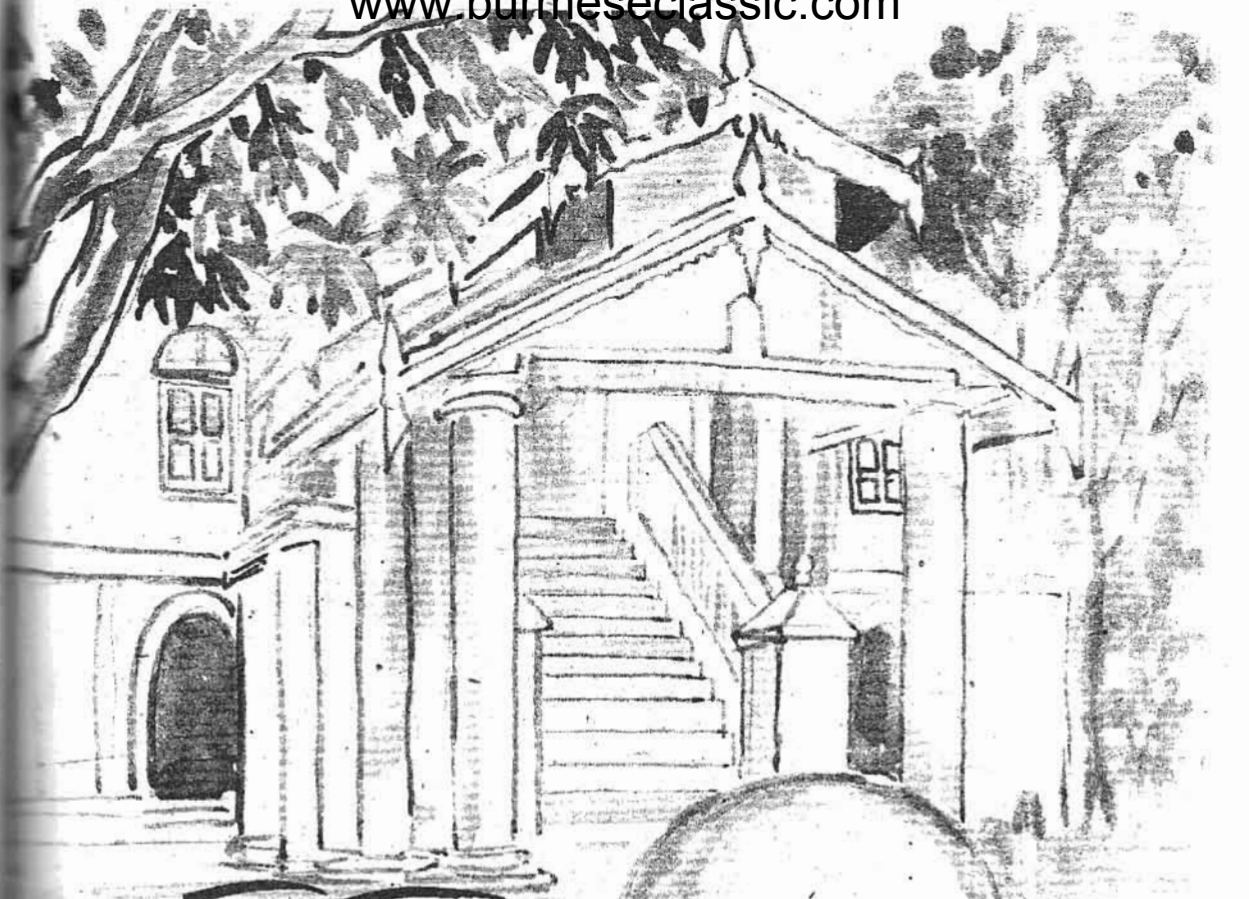
အပြန် ကားပေါ်မှာပင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ ကောင်းမှုဖြစ်သော သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်ပတ်ပူဇော် ပီ၏။

သုပါကင်္ဂ ပစီစန္ဒယျံ၊ လင်္ကာရာဇာ သုဒတ္တိယံ။
 ဒသ ဒါရူဟိ နိဗ္ဗိတံ၊ နမာမိ ပဋိမံ ဝရံ။
 သုပါကင်္ဂ - သုံးဘုံဘဝဂ် ပျံတက်ကျော်ကြား လွန်
 ထင်ရှားသော။
 အစိန္တယျံ - ကြံစည်မရ တန်ခိုးတော်အနန္တလည်း
 ရှိတော်မူသော။
 လင်္ကာရာဇာသုဒတ္တိယံ - အလောင်းစည်သူ
 သီတင်းကြူသား မင်းတရားအား လေးစားပျုပ်ဝပ် သီဟိုဠ်
 ဘုရင် ကောင်းစွာ ဆက်သအပ်သော။
 ဒသဒါရူဟိ - သစ်မင်းဗောဓိ တုမရိမှန် သရက္ခန်
 စန္ဒကူး ထင်းရှူးကသစ် သပြေနှစ်အမြတ် သခွပ်ကုက္ကို

ထိန်နှစ်ဆိုင်လစ် နံသာနပ်ဟု ဆယ်ဝုဆယ်ပါး ပိုင်းခြားတွက်
 သစ်သားနှစ်တို့ဖြင့်၊
 နိဗ္ဗိတံ - မတ်ရပ်တော်ဟန် စိမ့်ဖန်တီး အပြီးထု
 အပ်သော။
 ပဋိမံ ဝရံ - ကမ္ဘာလောကဘဝ မြတ်ထက်မြတ်
 သုတိထင်ရှား သီဟိုဠ်ရှင် ဆင်းတုတော်မြတ်ဘုရားကို
 အဟံ - တပည့်တော်သည်။
 နမာမိ - သုံးတန်စေတနာ သုံးဖြာရွှါရ ပဏာမ
 ကြည်ဆွသဒ္ဓါ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။
 * * *

ဝိန်းလွှာ
ဆရာတော်ကြီး
သောပုံကဆန်းပါဘိ

SWEM YIM

အချိန်မှာ နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးဖြစ်၏။ ပျင်းပျင်း ရှိသည်နှင့် ကုန်တစ်စောင်ဖတ်ကြည့်နေရင်းက ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဝိုက်မြည်းစ ပြုလာသည်။ ထိုအခိုက်...

“အံ့မယ်...ဘသားချောက အိပ်လို့ပါလား”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သောကြောင့် ပျက်စိဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်...အောင်ဘ၊ ဘယ်က လာတာလဲ”

“ဘုန်းကြီးပျံကကွ”

“ဟေ... ဘယ်ကျောင်း၊ ဘယ်ကိုယ်တော်လဲ၊ တို့လည်း မကြားမိပါလား”

“မင်းတို့ ဘယ်ကြားမလဲ၊ ဦးငင်းကြီး ဦးသာဂေါင်လေ၊ ငါ့မိန်းမ အေးခင်ရဲ့ ဘကြီးလေကွာ”

“ဪ... ဦးငင်းကြီး ဦးသာဂေါင်တောင် ကြွသွားမှ ကို၊ နို့... ဘာရောဂါနဲ့လဲ”

“လူကြီးရောဂါပဲ။ ရောဂါဒဏ်ကို တစ်လခွဲ နှစ်လ လောက်တော့ ခံစားသွားရသေးတယ်”

“ဒါလောက်ဆို တော်သေးတာပေါ့။ တချို့များ နှစ်ရှည် ကြီးရယ်”

“အေးလေကွာ၊ သေရမယ့်အတူတူ ရောဂါဆို ဘာ ရောဂါမှ မခံစားရဘဲ သေကြရရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟ... ကောင်းရ သေရတဲ့ကိစ္စမယ် ရောဂါဒဏ်မခံစား ရဘဲ သေရတယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ။ အနည်းအကျဉ်းဖြင့် ခံစား ရတာချည်းပဲပေါ့”

“အေး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဗြန်းစားကြီး ကောက်ခါ ငင်ခါ သေရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါတောင် ဗျာဓိပိဒကွော့ မဟုတ်လား။ မရဏမို့ ဒုက္ခဆို မဟုတ်လား။ ပြင်းဒဏ်နဲ့ ပေါ့ဒဏ်သာ ကွာမယ်၊ ခံစားတော့ ခံစားရမှာပဲ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တို့သာသနာမယ် ဘာရောဂါ မှ မခံစားရဘဲ ခန္ဓာဝန်ချသွားတဲ့ ဆရာတော်တွေ ရှိဖူးတယ် ကွ”

“ဟေ... မင့်ဟာက အဆန်းကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဆန်းကြီးရယ်။ မင်း စတုဂီရိတောင် လေးလုံး ဆရာတော်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးတယ်။ တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတုန်းက ညညဆို တို့ဆရာ ဘုန်းကြီးက ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း

တွေပြော မဟုတ်လား”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်”

“အခု ကျောင်းထိုင်မဟုတ်ဘူးနော်။ တို့နေစဉ်က ကျောင်းထိုင်ရယ်။ ဒီတုန်းက ဆရာတော် ပြောတာ မှတ်မိ သေးတယ်။ အဲ... အင်းဝခေတ်နှောင်းနဲ့ ကုန်းဘောင်ခေတ် အကြားမှာ ထွန်းတောက် ကျော်ကြားလာတဲ့ ဆရာတော်ကြီး ပါ”

“အင်း... မင်းလည်း မှတ်မိသေးကို၊ ဟုတ်ပေါ့။ အင်းဝခေတ်ကုန်ခါနီး ကုန်းဘောင်ခေတ် ပေါ်ထွန်းချိန်ပေါ့။ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးကတောင် ရာဇဂုရုဘွဲ့ဆက်ကပ်တော် မူသေးတယ်”

“ဆရာတော်ကြီးက ရွှေတိုနယ်က ဥသျှစ်ကျေးရွာသာ။ ဘွဲ့တော်က ဦးမေရာဇိတံ၊ သူညီက ဦးဓမ္မပီယတံ။ သူ့ မမည်းတော်ကလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ပဲ။ သူ ဂုဏ်သား ကတည်းက ဝတ်တာ”

“နောက်ပြီး ဆရာတော်ကြီး ရေးသားတဲ့ ကျမ်းစာတွေ လည်း ရှိသေးတယ်။ နမောတဿ ဂန္တီရ ရူပွယ်ကျမ်းတို့ အမတသောပါန ရူပွယ်ကျမ်း၊ ရာဇကြေးမုံ ရူပွယ် တို့ ဆိုတာတွေလေ”

“အေး၊ ဒီကျမ်းတွေကိုလည်း ကျောင်းမှာတုန်းကသာ ဟိုလုနဲ့ ဒီလုနဲ့ ဖတ်ဖူးတာ။ မင်းကတော့ စာသမားမို့ ဖတ် ဖူးမှာပေါ့”

“ဖတ်ဖူးတယ်။ အလွန်ကောင်းတဲ့ ကျမ်းတွေ။ ပိဋကတ်သုံးပုံထဲက ကောင်းပေ၊ ညွှန်ပေးဆိုတဲ့ အနှစ်သာရ တွေကိုချည်း ထုတ်ရေးသွားတာ။ တစ်ခါ ရေးပုံကလည်း ဒဲဒိုးကြီးရယ်။ လူတွေ နားလည် သဘောပေါက်အောင် တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ လွယ်လွယ်တွေပဲ ရေးတာ။ ဥပမာတစ်ခု အနေနဲ့ ငါရွတ်ပြမယ်။ မင်း နားထောင်ကြည့်”

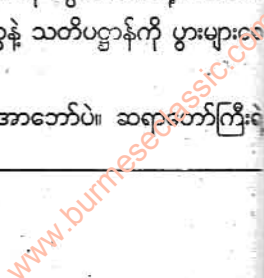
“ထွက်သက်... ဝင်သက်ကို ထွက်သက်... ဝင်သက် လို့ တောခွေး၊ အိမ်ခွေးတွေတောင် သိကြသတဲ့။ ဥပမာပေး ပုံ... ဥပမာပေးပုံ”

“အေး၊ ဟုတ်ပါ။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း သိပါတယ်၊ ဒီလောက်တော့”

“အဲ... ဆက်ပြောတာက...”

“ဒါကြောင့်မို့ ထွက်သက်ကို ထွက်သက်လို့ ဝင်သက် ကို ဝင်သက်လို့ သိတာ မတ္တနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားများလေ သည် မမည်သေးဘူးတဲ့”

“ဒါ ဆရာတော်ကြီး အာဘော်ပဲ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့

Handwritten signature or mark at the top right of the page.

ဆိုလိုရင်း အာဘော်ကိုတော့ မင်းသိတယ်နော်”

“သိတာပေါ့။ ဒီလောက်ရှင်းအောင် ရေးထားတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ပုဒ် နားထောင်ကြည့်စမ်း”

“အကြင်သူဟာ လောကီချမ်းသာမှုကိုသာ တောင့်တ ခြံ့လွန်ကဲစွာပင် ဒါနု၊ သီလကို အားထုတ်၏။ လုံ့လပြု၏။ နှစ်သက်သည့် ကိုယ်ကိုယ်ကို သံသရာဝဋ်ဒုက္ခ၌ ရောင်းစား သိင်္ဃန်းထားသူမည်၏တဲ့”

“ဟ... သိပ်မှန်တာပဲ။ လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ကို မက်မောပြီး ကုသိုလ်တွေ လုပ်ရော၊ လုပ်ပြီးတော့ သူတို့လုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေက ဟို လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံတို့ဆို တာတွေဆီကို ရောက်အောင် ပို့လိုက်ရော”

“ဒီအခါ လူတွေဖြစ်၊ လူဒုက္ခတွေ ခံ၊ နတ်တွေဖြစ်၊ နတ်ဒုက္ခတွေ ခံနဲ့ဟာ မဂ်ဥစ္စာ ဘယ်လိုလုပ် သံသရာဆင်းရဲ လွတ်လိုတုန်း”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကို ပြောတာ။ ဘယ်က တွေက ထိမိတဲ့ အရေးလဲလို့။ အခု အဲဒီ စတုဂီရိတောင် လှည်းဆရာတော်ကြီး ခန္ဓာဝန်ချသွားပုံကို ပြောမလို့ပဲ”

“အေး... ပြောစမ်းကွာ၊ မှတ်ရတာပေါ့”

“နေပါဦးကွ။ ဆရာတော် ခန္ဓာဝန်ချပုံကို မပြောသေး သေးဖော်သေဖက်တူပုံလေး ညှိပေးလိုက်ဦးမယ်”

“နို့... မင်းဟာက...”

“အလောင်းတော် နတ်သားတွေအကြောင်း ပြောမလို့”

“ဒီ ဘုရားလောင်း နတ်သားတွေဆိုတာ နတ်ပြည်မှာ အရည်ကြီးနေပြီး နတ်စည်းစိမ်တွေ ခံစားကြရတာ။

အဲဒါ ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာတယ်။ မခံစားချင်တော့ဘူး။ ဒီ အခါ နတ်သက်တမ်းစေတဲ့အထိ မနေတော့ဘဲ လူ့ပြည်ဆင်း၊ လူ့ဘဝနဲ့ ပါရမီတွေ ဖြည့်ချင်လာတယ်။ ဒီတော့ကာ ဘာ လုပ်သလဲမှတ်လဲ”

“အင်း၊ ပြောပါဦး”

“အဲ... အဓိမုတ္တိကာလံ ကိရိယာလို့ ခေါ်တဲ့ သေခြင်း မျိုးနဲ့ စုတေကြသတဲ့”

“နို့... မင်းပြောတဲ့ အဓိမုတ္တိကာလံကိရိယာ ဆိုတာ က...”

“ဒါက သေခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ သေမယ်လို့ နလုံးသွင်း အဓိဋ္ဌာန်လိုက်တာနဲ့ စုတေရော”

“နလုံးသွင်းပုံလေး ပြောပါဦး”

“ဒီလိုလေ၊ အခုနပြောသလို ငြီးငွေ့လာတော့ နတ် ဘဝက စုတေ၊ လူ့ပြည်က အမေ့ဗိုက်ထဲ ပဋိသန္ဓေနေ၊ မွေးလာပြီး လူ့လားမြောက်တော့ ဒါနု စတဲ့ ပါရမီတွေကို ဖြည့်ကြမှာကိုး”

“ဒီတော့ အဲလို လူ့ပြည်ဆင်း ပါရမီဖြည့်ချင်တဲ့ အလောင်းတော် နတ်သားဟာ ဗိမာန်ထဲ ဝင်ပြီး...”

“ဒီအခါမှစ၍ ငါ့သေခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေသတည်းလို့ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အသက်ထွက်သွားရော၊ စုတေသွားရောတဲ့”

“ဟင်... မြန်လိုက်တာ၊ ညင်သာလိုက်တာ။ တို့လို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၊ ကုန်းရှန်းထ၊ လျှာကြီးထွက်နဲ့ ဘယ် သေရလို့တုန်း”

“ဒါကလည်း ဒီလိုရှိသေးတယ်ကွ။ ဒီလိုသေပုံမျိုးက ဘုရားအလောင်း နတ်သားတွေသာ သေနိုင်၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ သေခြင်းမျိုးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘုရားလောင်း နတ်သားတွေမှာ ပါရမီတရားတွေ အထွဋ်အထိပ်ရောက် နေတာက တစ်ကြောင်း၊ အလောင်းတော်တွေရဲ့ စိတ်အစဉ် ဆိုတာ အဘိညာဉ်သမာပတ်တွေနဲ့ သုတ်သင်ပြီး ဘာက တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ချစ်ခင်ခြင်း ခေါင်းပါးတာက တစ်ကြောင်းတဲ့။ နောက် ရှိသေးတယ်။ သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မဟာကရုဏာရဲ့ ကြီးမြတ်တာက တစ်ကြောင်း ရယ်။ နောက် သေဖို့ ဆောက်တည်တဲ့အခါ ထက်မြက်တဲ့ အဖြစ်၊ သန့်ရှင်းတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်နေတာက တစ်ကြောင်း ရယ်နဲ့ အဲလိုအကြောင်းတွေကြောင့် အခုလို နလုံးသွင်း လိုက်ရုံနဲ့ စုတိစိတ်ကျသွားရတာ”

“ဒါဖြင့် တို့ တောင်လေးလုံး စတုဂီရိဆရာတော်ကြီး”

www.burmeseclassic.com

ကရော့

“အေး၊ ဒီဆရာတော်ကြီး သေပုံ၊ ခန္ဓာဝန်ချသွားပုံက လည်း အခုန အလောင်းတော် နတ်သားတွေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ပဲ”

“ဆရာတော်ကြီးက ဒီတုန်းက အမရပူရ နေပြည်တော် ရဲ့ ပြောက်အင်းရွာတိုက် သုံးထပ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေ တယ်။ အဲဒါ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ဆွမ်းဒကာ၊ ကွမ်းဒကာတွေ ကို ခေါ်ပြီး အခုလို အမိန့်ရှိတယ်”

“ငါ အသက်ကြီးပြီ၊ သေချိန်လည်း နီးကပ်နေပြီ။ ဒီတော့ကာ ခေါင်းနှစ်လုံးလုပ်ပြီး လာလျှာကြည့် အမိန့်ရှိလိုက် ကရော့”

“ဟင်... မင်ဥစ္စာက ဒဲဒီးကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ နဂိုကတည်းက ဒဲဒီးပြောတတ်သူ မဟုတ်လား”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ သူဒကာတွေက ဘာပြောကြလဲ”

“မပြောရဲဘူး။ ဘာကြောင့်၊ ညာကြောင့်ရယ်လို့ မလျှောက်ထားဝံ့ကြဘူးတဲ့။ အသားလေး ငြိမ်နေကြတယ်။ စိတ်တော့ ဘယ်ကောင်းကြမလဲ။ ဒါနဲ့ အသာကလေးငြိမ် ပြန်လာကြပြီး ဆရာတော်ကြီး အမိန့်ရှိလိုက်တဲ့ ခေါင်းနှစ်လုံး ကို အကောင်းစားချည်းလည်း ဖြစ်၊ အမြန်ပြီးအောင်လည်း လုပ်ကြသတဲ့။ အဲလို ခေါင်းလုပ်ပြီးတာနဲ့ ကျောင်းကို သယ် ယူလာကြတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ ခေါင်းတစ်လုံးကို သင့်တော်ရာ နေရာမှာ သွားထားပြီး တစ်လုံးကိုတော့ ဆရာ တော်ကြီး ကြည့်ရှုရန် ဆရာတော်ကြီးရှေ့တော်မောက်ကို သယ်ယူလာကြပြီး ရှေ့တည်တည်မှာ ချထားပေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းကြီးကိုလည်း မြင် ရော ဗြန်းဆို နေရာမှ ထပြီး “ဟဲ့... နင်တို့ခေါင်း၊ ငါနဲ့ တော်ရဲလား” လို့ ဆိုလိုက်ပြီး ခေါင်းကြီးထဲဝင် အိပ်ချလိုက် ကရော့

“ဟင်... ကြောက်စရာကြီးနော်”

“ကြောက်မနေနဲ့၊ အဲလို အိပ်ချလိုက်တာနဲ့ ပြန်မထ တော့ဘူး။ ဆရာတော်ကြီး အိပ်ချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝိညာဉ်ချုပ်ပြီး ဘဝဇာတ်သိမ်းတော်မူရောတဲ့။ ဒီအခါ သူ ဒကာတွေက မှင်တက်မိနေကြတယ်။ ဝိရမုန်းဘာမှန်း မလုပ် နိုင်ကြသေးဘူး။

အဲ... အဲလို မှင်တက်မိနေတဲ့ သူတို့အနားကို အာဂန္ဓာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရောက်လာတယ်။ ဒီတော့မှ ပဲ အားလုံး သတိပြန်ရပြီး အာဂန္ဓာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ရိုခိုး

ဦးချကြရသတဲ့။ အဲ... ထူးခြားတာက အဲဒီ အာဂန္ဓာကိုယ် တော်ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာတွေက ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိဘဲ စတုဂံရှိတောင်လေးလုံး ဆရာတော်ကြီးအနီးကို ကြွသွားပြီး “ဒကာတို့ရဲ့ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူမုကိုး” လို့ မိန့် တော်မူပြီး မျက်စိမှိတ်လျက် သင်္ခါရတရားကို နှလုံးသွင်းနေ တယ်။ ပြီးမှ ချက်စိပြန်ဖွင့်လျက် ကျောင်းဝင်းကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်းက ကျောင်းတစ်နေရာမှာ ထားတဲ့ ခေါင်းအင်္ဂါတစ်လုံးကိုလည်း မြင်ရော “ဩ... ဟိုမှာလည်း ခေါင်းတစ်လုံးပါကလား” လို့ ဆိုပြီး ခေါင်းရိုရာကို ကြွသွား တယ်။ အနားရောက်တော့ ခေါင်းထဲ ဝင်လဲလျောင်းလိုက် တာ ပြန်ကို ထတော်မမူတော့ဘဲ ဝိညာဉ်ချုပ်ပြီး ခန္ဓာဝန်ချ သွားတော်မူပြန်သတဲ့။ ဒီတော့မှ အခုန ငြိမ်ကြည့်နေတဲ့ ဒကာတွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွရှိလာကြပြီ “ဟေ့... တို့ကို ခေါင်းနှစ်လုံးလုပ်ခိုင်းတာ ဒါကြောင့်ပဲကိုး” ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြသတဲ့

“နို့... နေဦး၊ ဒီ အာဂန္ဓာကိုယ်တော်ဆိုတာက...”

“အဲဒါ စတုဂံရီ ဆရာတော်ရဲ့ ညီ ဦးဓမ္မပိယလေး သူ့အတွက်တောင် ဓမ္မပိယရုဗ္ဗယ်ကျမ်းဆိုပြီး ကျမ်းတစ်ကျမ်း ရေးပေးသေးတာ။ အဲဒါတွေ ထားတော့ မင်း ဘယ်လို သဘောရလဲ၊ မအံ့ဩဘူးလား”

“အံ့ဩဆို... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ တို့သာသနာဆို တာ ဘုရားရှင် ညွှန်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်းသာ လိုက်နာပြုကျင့် တကယ်လုပ်ရင် ဘာမဆို တကယ်ဖြစ်နိုင်တာကွ”

“အဲဒါနဲ့ အခု ဆရာတော်နှစ်ပါ ပျံလွန်ပုံက...”

“ဟာ... သိပ်ဆန်းပဲ။ ခေါင်းထဲဝင် အိပ်ချလိုက်ရုံနဲ့ ပျံလွန်သွားကြတာ မင်္ဂလာ ရဟန္တာတွေများလားကွ”

“အဲဒါက မင်းတို့၊ ငါတို့ တွေးယူကြရမည့်ဟာ” ■

ထူးနိုးလွန်း (ဓမ္မာစရိယ၊ သီအေ)

သင်လမှ အဆက်...

အသားစွဲ၍ သရဲဖြစ်ရသူ

စာရေးသူသည် ကော့သောင်းမြို့၊ ဓမ္မ

ဆယ့်နှစ်ကို ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် စတင်ခဲ့သည်။

ဆင့်စဉ်က (၇)ညလောက်သာ ကျင်းပကြရန်

မေတ္တာ

(ရွှေပြည်သာ)

တစ်ရာထက်မြတ်သော

တစ်ရက်

ရည်ရွယ်ကြသော်လည်း စာရေးသူ၏ တရားကို နာပြီသည်နှင့် ရပ်ကွက်အားလုံးနီးပါးနှင့် ကျေးရွာများကပါ ဝိုင်းပင့်ကြရာ (၇၂)ဥအထိ ဖြစ်သွားသည်။ ပထမဆုံး ဟောခဲ့သောနေရာမှာ ခုနစ်မိုင်ရွာ၊ ထားဝယ်ရပ်ကွက်တွင်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးည ဟောသောတရားမှာ "မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တကယ်ဗုဒ္ဓဘာသာ" အမည်ရှိ တရားဖြစ်သည်။ မူလ ပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာအဖွင့်အရ သရဏဂုံ တည်မြဲသူ များသည် ကောင်းကျိုး(၅)မျိုးရသည်။ ၎င်း (၅)မျိုးမှာ -

- (၁) အသက်ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးမှ ကင်းဝေးခြင်း။
- (၂) ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုကို ပယ်ဖျောက်ပေးခြင်း။
- (၃) ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက်ပေးခြင်း။
- (၄) အပါယ်တံခါးပိတ်ပေးခြင်း။
- (၅) စိတ်၏ ညစ်နွမ်းမှုကို ပယ်ဖျောက်ပေးခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ထို သရဏဂုံသုံးပါးစွဲမြဲမှုကြောင့် အပါယ်ဘေးမှ လွတ်ပြီး နတ်ပြည်ရောက်သွားသော လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များ၊ သေဘေးမှ လက်တွေ့ လွတ်မြောက်သွားသော လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ဟောကြားပေးခဲ့သည်။

ထိုတရားတော်များကို နာကြားရသဖြင့် ခုနစ်မိုင်ရွာမှာ တောဝက်ပစ်ပြီး အသက်မွေးသော ဦးကျော်သန်း (၁) စိတန်း (၁) တွတ်ပီသည် မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်စားသောက်သော သူတော်ကောင်းဘဝ သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ပန်းများကို စိုက်ပျိုးရောင်းချရာ အလွန်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် စာရေးသူကျောင်းသို့ သူကိုယ်တိုင် ဆွမ်းချက်ပြီး ဆွမ်းချိုင့် မကြာခဏ ပို့ပေးသည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်က ဟောခဲ့သော သရဏဂုံတရားသည် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၌ ထိုင်းသင်္ဘောပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ထိုအလုပ်သမားသည် တွတ်ပီ၏ သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာအပြည့်အစုံကို တွတ်ပီက စာရေးသူအား လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်မှာ ပင်လယ်ထဲတွင် ပုပ်ပွနေသော အမျိုးသား အလောင်းကောင်တစ်ကောင် သင်္ဘော၏ ဘေးမှာ မျောပါ သွားသည်ကို သင်္ဘောပေါ်မှ အလုပ်သမားအားလုံး မြင်ကြရသည်။ ထိုအခါတွင် ပါးစပ်အငြိမ်မနေတတ်သော တွတ်ပီ၏

သားက...

"စားဖိုမှုကြီး... ဒီနေ့ အခြား အသားငါးတွေ မချက်နဲ့တော့။ ပင်လယ်ထဲ မျောနေတဲ့ အလောင်းကြီးကိုပဲ ခုတ်ထစ်ပြီး ချက်ပေးပါ"

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုစကားသည် ဘေးမှ လူများ အတွက် မည်သို့မျှ မဖြစ်သော်လည်း အကောင်ပုပ်ကြီးပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မကောင်းဆိုးဝါးကြီးအတွက် ကား အလွန်နာစရာဖြစ်သွား၏။ သူ တန်ဖိုးထားသော၊ စွဲလမ်းသော၊ တပ်မက်သော ဤကိုယ်ကောင်ကြီးကို ချက်ပြုတ်စား ဟု ပြောရပါမည်သားဆိုကာ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်၏။

လူလစ်သည်နှင့် တွတ်ပီ၏ သားလေးကို လည်ပင်း ညှစ်၍ သတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ခါတွင် လူငယ်လေးသည် လူသူရှင်းသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း အိပ်ပျော်လျက် ရှိချိန်တွင် ထို မကောင်းဆိုးဝါးကြီးသည် လူသေအလောင်းကြီးပေါ်မှတစ်ဆင့် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို လူငယ်လေးက အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပုပ်ပွနေသော လူသေအလောင်းကြီးကိုယ်တိုင် တက်လာသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ သူသည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားဖို့ အားထုတ်သော်လည်း လက်၊ ခြေများသည် လှုပ်ရှားလို့ မရဖြစ်သွားသည်။ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်သောအခါတွင်လည်း အသံက ထွက်မလာပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် ပုပ်ပွနေသော အလောင်းကောင်ကြီးက အခန်းအပြင်

လူဝင်ပေါက်မှ လူငယ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျားတစ်ကောင် အလား ခန့်အုပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား သည်နှင့် အပေါ်မှ တအားဖိထားပြီး သူ့လည်ပင်းကို ညှစ် သတ်လေတော့သည်။ သူငယ်သည် ရန်းကန်၍လည်း မရ၊ အော်ဟစ်၍လည်း မရသည့်အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးကြီး ပြုသမျှ နုနေရတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လည်ပင်းတွင် တအားအညစ် ခံထားရမှုကြောင့် အသက်ရှူရပ်သွားပြီး သူငယ်၏ မျက်လုံး များလည်း အပြင်သို့ ပြူးထွက်လာသည်။ မျက်လုံးများလည်း ပြာလာပြီး ဘာမျှမမြင်ရတော့ပေ။ သေခါနီးလူများ ကျလေ့ ရှိသော ဆီးကကင်းအရွယ်ခန့်ရှိ ဇောချွေးများ နဖူးစပ်မှ ယိုစီးကျလာသည်။ သူ့သေရတော့မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူငယ်လေး သေချာသိလိုက်သည်။ သေခါနီး နောက်ဆုံး အချိန်ကျမှ သူ သတိရသောအရာမှာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်က ကော့သောင်းမြို့နယ်၊ ထားဝယ်စုရွာတွင် နာကြားခဲ့ရသော "မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ" နှင့် "တကယ်ဗုဒ္ဓဘာသာတရား" ပင် ဖြစ်သည်။

"ငါ့မှာ တကယ်အားကိုးစရာဆိုလို့ သရဏဂုံသုံးပါးပဲ ရှိတော့တယ်။ သရဏဂုံဆောက်တည်ရင်းနဲ့ အသေခံလိုက် တော့မယ်" ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ - ဘုရားရှင် ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဓမ္မ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ- တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ - သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

သရဏဂုံရွတ်ဆိုမှုအဆုံးတွင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးသည် အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်လည်ခုန်ချ သွားခဲ့သည်။ သူငယ်လေးလည်း ထိုအခါကျမှ သေဘေးမှ လွတ်သွားခဲ့သည်။

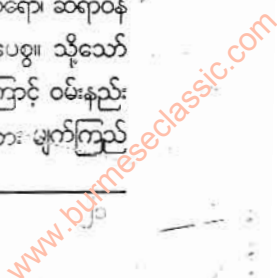
ဤဖြစ်ရပ်၌ သေဆုံးသွားသူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တပ် မက်စွဲလမ်းသော သမုဒယသစ္စာကြောင့် ပင်လယ်ထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ် လပေါင်းများစွာ ကျင်လည်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်၌ တပ်မက်မှုကို လျော့ပါး သွားစေရန် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ ရွံရှာဖွယ်ရာ၊ ဝက်ဆုပ်ဖွယ် ရာကို အခွင့်ကြုံတိုင်း ရှုပွားသင့်သည်။

မျက်လုံးစွဲ၍ သရဲဖြစ်ရသူ

နှစ်အတန်ကြာက ယခုခေတ်ကဲ့သို့ မျက်ကြည်လွှာ အလှူခံခြင်း မရှိသေးပေ။ လူတစ်ယောက်သေဆုံးသွားပါက ကျန်ရစ်သူ မိသားစုထဲတွင် ဆရာဝန်များက သေဆုံးသူ၏ မျက်ကြည်လွှာကို အလှူခံတတ်ကြသည်။ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများကလည်း မီးရှို့ မြေမြှုပ်ပြီး အလကားဖြစ်သွားမည် ဥတုဇရပ်အလောင်းကြီးကို အများအတွက် အကျိုးရှိစေရန် အတွက် ကွယ်လွန်သူ ကုသိုလ်ရစေရန် မျက်ကြည်လွှာကို ဖြုတ်ယူခွင့်ပေးလိုက်သည်။

မျက်ကြည်လွှာ ဖြုတ်ယူခြင်းဟူသည် မျက်စိတစ်လုံး လုံးကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားအောင် ထုတ်ယူခြင်း မဟုတ်။ အပေါ်ယံ အကြည်လွှာလေးကိုသာ ဖြုတ်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဖြုတ်ယူပန်းပင် မသိရ ပေ။ သေဆုံးပြီး လေးနာရီအတွင်း ဖြုတ်ယူမှ ရသည်။ တချို့ အလင်းမရသည့် မျက်စိဝေဒနာရှင်များသည် လူသား ၏ မျက်ကြည်လွှာနှင့် အစားထိုးကုသမှု ပြန်မြင်နိုင်သည်။ လူသား၏ မျက်ကြည်လွှာမရသဖြင့် အမှောင်လောကတွင် နေနေရသော မျက်စိဝေဒနာရှင်များ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိပေ သည်။

ထိုအလင်းမရသူများသည် မျက်ကြည်လွှာလှူမည့် အလှူရှင်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းကြရသည်။ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများမှ ခွင့်ပြုသဖြင့် သေဆုံးသူထံမှ မျက် ကြည်လွှာကို ဖြုတ်ယူပြီး အလင်းမရသူအား ကုသပေးလိုက် ရာ မျက်စိပြန်မြင်သွားပေသည်။ လူနာအတွက်ရော၊ ဆရာဝန် များအတွက်ပါ ဝမ်းသာရွှင်မြူးစရာကောင်းပေစွ။ သို့သော် ထိုလူနာ မျက်စိပြန်မြင်သွားသည့်အတွက်ကြောင့် ဝမ်းနည်း ပြီး ဒေါသထွက်နေသူတစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူကား မျက်ကြည်

လွှာ အဖြတ်ခံရသည် ကွယ်လွန်သွားသူပင်တည်း။ သူကိုယ် တိုင် ခွင့်မပြုဘဲ သူ့မျက်ကြည်လွှာကို ဖြုတ်ယူသည့်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မျက်စိအလင်းရသူ အိပ်ပျော်ချိန်တွင် အိပ်မက်အတွင်း ရောက်လာပြီး သူ၏ မျက်ကြည်လွှာကို ပြန်ပေးရန် အသံနက်ကြီးနှင့်အော်ပြီး အတင်းတောင်းနေပြန် တော့သည်။ မျက်စိအလင်းရသူမှာ နေခင်းတွင်သာ စိတ်ချမ်းသာရပြီး ညအိပ်ပျော်ချိန်ရောက်သည်နှင့် စိတ်ဆင်းရဲရရာ တော့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဆရာဝန်များသည် နောက်နှောင်တွင် ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင် ခွင့်မပြုဘဲ မည်သူ၏ မျက်ကြည် လွှာကိုမှ ဖြုတ်မယူတော့ပေ။ ထိုအခါမှစ၍ မျက်ကြည်လွှာ ဘဏ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြီး တရားဝင် အလှူခံခဲ့သည်။ လှူလိုသူ သည် အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရန်ကုန်မြို့၊ နတ်မောက်လမ်းရှိ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း ဆေးရုံအသစ်ကြီး တွင် ပေးထားပြီး လူတိုင်း လှူဒါန်းနိုင်ပေသည်။ မိမိကွယ် လွန်ပြီးပြီးချင်း မျက်စိဆေးရုံသို့ အကြောင်းကြားရမည်။

ဆရာဝန်များက လေးနာရီအတွင်း အရောက်လာပြီး မျက်ကြည်လွှာကို ထုတ်ယူမည်ဖြစ်သည်။ မျက်ကြည်လွှာ လှူထားသူမှန်သိလျှင် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများက ကွယ်လွန် သူ၏ မျက်စိပေါ်တွင် ရေခဲတုံးလေးများကို လက်ကိုင်ပစ်ပစ်နှင့် ထုပ်ပြီး တင်ထားပေးရသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတွင် လူရီးရေ ငါးသန်းကျော်ရှိသော်လည်း မျက်ကြည်လွှာလှူထားသူ ဦးရေ မှာ နှစ်သောင်းထက် ပိုမည်မထင်ပေ။ စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့ သော ၁၅နှစ်ကျော်က ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် စာရေးပေးပြီး မျက်ကြည်လွှာကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။ စာရေးသူ၏ အလှူရှင် နံပါတ်မှာ ခုနစ်ထောင်ကျော်ခန့်သာ ရှိသည်။

အစွဲအလမ်းလောဘသည် မည်မျှကြောက်စရာကောင်း လိုက်ပါသနည်း။ သေပြီး အလကား စွန့်ပစ်ရမည့် မျက်လုံး ကိုပင် မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်လောက်သည်အထိ စွဲလမ်း တပ် မက်နေသည်မှာ မည်မျှ သံဝေဂဖြစ်စရာကောင်းလိုက်ပါ သနည်း။ အရိုးပြိတ္တာ၊ မျက်စိပြိတ္တာ၊ သွေးပြိတ္တာ၊ ဆံပင်ပြိတ္တာ မဖြစ်ဖို့အတွက် ထိုအရိုးများ၊ အသားများ၊ အသွေးများ၊ ဆံပင် များကို လိုအပ်သောနေရာ၌ ကြိုတင် လှူဒါန်းထားဖို့သာ ရှိပါတော့၏။ ထိုသို့ လှူဒါန်းထားခြင်းသည် ထိုအရာဝတ္ထုတို့ ၌ တပ်မက်သော လောဘကို ပယ်သတ်ထားခြင်းပင် ဖြစ် ၏။

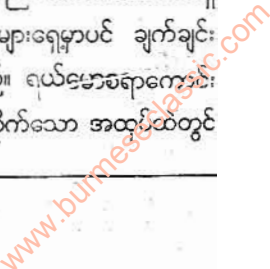

သားအဖ လေးယောက်နှင့် အမျိုးသမီးအဝတ်အထည်များ

၂၀၀၈ ခုနှစ်က နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ခံရသော ကျေးရွာ ၇၀ ရွာသို့ စာရေးသူနှင့် အဖွဲ့သားများသည် အဝတ်အထည် အစားအသောက်၊ ငွေကြေးများကို သွားရောက် လှူဒါန်းကြ သည်။ အဝတ်အထည်များမှာ မန္တလေးပြို့ အများဆုံးရသည်။ စပါးထည်သည်ပုတ်လောက် ပမာဏကြီးမားသော အဝတ် ထုပ်ကြီးပေါင်း ၄၀ ကျော်ရရှိသည်။ ထိုအဝတ်ထုပ် ၄၀ ကျော်တွင် အမျိုးသမီးအဝတ်အစားထုပ်က ၃၅ထုပ်ခန့်ရှိပြီး အမျိုးသားအဝတ်အစားထုပ်က ၅ထုပ်ခန့် ရှိသည်။

စာရေးသူတို့သည် ဆာလာအိတ်ကြီးများထဲသို့ မိသားစု ငါးယောက်စာခန့် မှန်းဆပြီး ယောက်ျားဝတ်၊ မိန်းမဝတ် အထည်များ၊ ဆန်များ၊ ဆပ်ပြာများ စသည်တို့ကို ဝိုင်းထည် ပြီး အထုပ်လိုက် ထပ်ထားကြရသည်။ တစ်အိမ်လျှင် တစ်ထုပ်၊ ချက်ချင်းပေးဝေနိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ် ရရ လှပတ္တာမြို့နယ်၊ ဘေးပေါက်ရွာတွင် အဝတ်ထုပ်များ ဝေစဉ်က ဖြစ်သည်။

မိသားစုတစ်စုတွင် အဖေနှင့် သားသုံးယောက်သာ ရှိသည်။ အမေနှင့် အစ်မများ မရှိပေ။ အများနည်းတူ ထိုမိသားစုသို့ အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ဝေပေးလိုက်သည်။ သား အဖ လေးယောက်မှာ ဝတ်စရာလည်း ကောင်းကောင်းမရှိ တော့သဖြင့် အဝတ်ထုပ်ကို အများရေမှာပင် ချက်ချင်း ဖောက်ပြီးဝတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ရယ်မောစရာကောင်း သော ဖြစ်ရပ်ကား သူတို့ဖောက်လိုက်သော အထုပ်ထဲတွင်

အမျိုးသားအဝတ်အစားတစ်ထည်မှ မပါဘဲ၊ အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင် အဝတ်အထည်များချည်း ဖြစ်နေခြင်းပင် တည်း။

အချိန်မီ သိလိုက်ရသဖြင့် စာရေးသူတို့က အရေးပေါ် ချန်ထားသော အမျိုးသားဝတ်စုံများကို သီးသန့်ထုတ်ပေးလိုက် ရသည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်သော ဖြစ်ရပ်များလည်း ကြုံရသေး၏။

မှတ်မှတ်ရရ ပိုက်တန်းအမည်ရှိသော ရေလုပ်သားများ နေထိုင်ရာ ရွာလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်ကပင် ဖြစ်၏။ စာရေးသူသည် ငွေသားထောက်ပံ့သောအခါ ပုံသေမထားဘဲ တစ်ဦးလျှင် တစ်ထောင်နှုန်းဖြင့် မိသားစုအနည်းအများကို ကြည့်၍ ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ထောက်ပံ့ရာတွင်လည်း ရွာလူ ကြီးများကို မလွှဲအပ်ဘဲ အဖွဲ့သားများကိုယ်တိုင် စာရင်းယူ ၍ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်ညံ့သော ရွာလူကြီးအချို့ သည် စာရေးသူတို့ ပေးလိုက်သောငွေကို ဒုက္ခသည်များထံ ချက်ချင်းမဝေငှဘဲ အလွဲသုံးစားလုပ်ထားသည်ကို လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အလှူခံမည့် ဒုက္ခသည်များ ရေညို ရှောက်လာလျှင် ကလေးအရေအတွက်ကိုသာ မေးလိုက်သည်။ ကလေးအရေ အတွက်ထဲသို့ မိဘနှစ်ပါးကို ထည့်ပေါင်းပြီး ထောက်ပံ့ငွေ ပေးလိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ဥပမာ - သားသမီးငါးယောက် ဆီလျှင် မိဘနှစ်ပါးအတွက်ပါ ထည့်ပြီး ငွေခုနစ်ထောင်ပေး သိက်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ထူးထူးခြားခြား မိသားစုနှစ်စုနှင့် ကြုံလိုက်ရ သေး၏။

ထောက်ပံ့ငွေပေးမည့် ရဟန်းတစ်ပါးက ကလေး ဆယ်နှစ်ယောက်လဲဟု မေးလိုက်သောအခါ ဒုက္ခသည် အမျိုး သမီးနှင့် ပါလာသော ဘုရားသားခန့်အရွယ်ရှိ သားငယ်က ဆယ်ယောက်နှင့် တစ်ခြမ်း ဟု အော်၍ ဖြေလိုက်သည်။ အခါ စာရေးသူတို့အဖွဲ့သားများနှင့် ဘေးမှ လူများအားလုံး ဆူလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဆယ်ယောက်လည်း ဘာ ဆယ်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်၊ ဆယ်ယောက်နှင့် တစ်ခြမ်းဟူသည် ဘာကို ဆိုလိုသနည်းဟု တွေးမရအောင် ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အော်ဖြေသော ကလေးငယ်ကို တစ်တစ်ပါးက ပြန်မေးရ၏။

“ဟေ့... ဖိုသားလေး၊ ဆယ်ယောက်ကတော့ ဟုတ်ပါ တဲ့၊ တစ်ခြမ်းဆိုတာ ဘာလဲ”

ထိုကလေးငယ်က နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ၊ သူ့အမေ၏

မိုက်ကို အများမြင်သာအောင် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ အားလုံး သဘောပေါက်သွားပြီး ဝါးခနဲရယ်မိ ကြသည်။ သူ့အမေသည် ခြောက်လခန့် သန္ဓေသားကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားသည်မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် တစ်ခြမ်းကိုလည်း တစ်ယောက်စာအဖြစ် ထည့်တွက်ပြီး တစ်သောင်းတစ်ထောင် ထောက်ပံ့လိုက်သည်။

မျိုးပွားနှုန်းကောင်းလှသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ နာမည်ကို မေးကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးငယ်က အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ပြန်အော်ဖြေလိုက်သည်မှာ “ဦးတုတ်ကြီး” ဟူ၏။ ဖြစ် နိုင်ပါ၏။ နာမည်ကိုက ဦးတုတ်ကြီးဆိုတော့ သားသမီး ၁၁ ယောက်ရှိသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။

နောက်မိသားစုတစ်စုမှာ တစ်မျိုးဆန်ကြယ်နေပြန်၏။ သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲဟု မေးလိုက်သောအခါ သူတို့ မိသားစုထဲမှ တစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်မှာ ၁၅ ယောက် ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့မိသားစုသည် ထောက်ပံ့ငွေ တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ရသွား၏။

ထူးခြားလွန်းလှသဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရန် အဖေနှာမည် ကို မေးလိုက်သောအခါ “ဖာသန်းညွန့်” ဟူသတည်း။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဖြစ်သောအခါတွင်မှ မြန်မာအမျိုးသမီး များ အဝတ်အစားအတွက် အသုံးအဖြုန်းကြီးလုံးကို လက် တွေ့ မြင်ရတော့သည်။ အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် မဝယ်ဘဲ နေ၍ဖြစ်နိုင်သော အဝတ်အထည်များအတွက် ကုန်မည်ငွေ များကို အထည်မဝယ်ဘဲ နေ့စဉ် စုဆောင်းထားမည်ဆိုပါက ၁၀ နှစ်ခန့်ကြာလျှင် နွမ်းပါးသူ အမျိုးသမီးက သိန်းတစ်ရာ့ ငါးဆယ်ခန့် ကုန်သော စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးဖြစ်ပါက သိန်းတစ်ထောင် ငါးရာခန့် တန်သော အထက်တန်းကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း (သို့မဟုတ်) ဆေးရုံတစ်ရုံ (သို့မဟုတ်) ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်၍ လှူဒါန်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

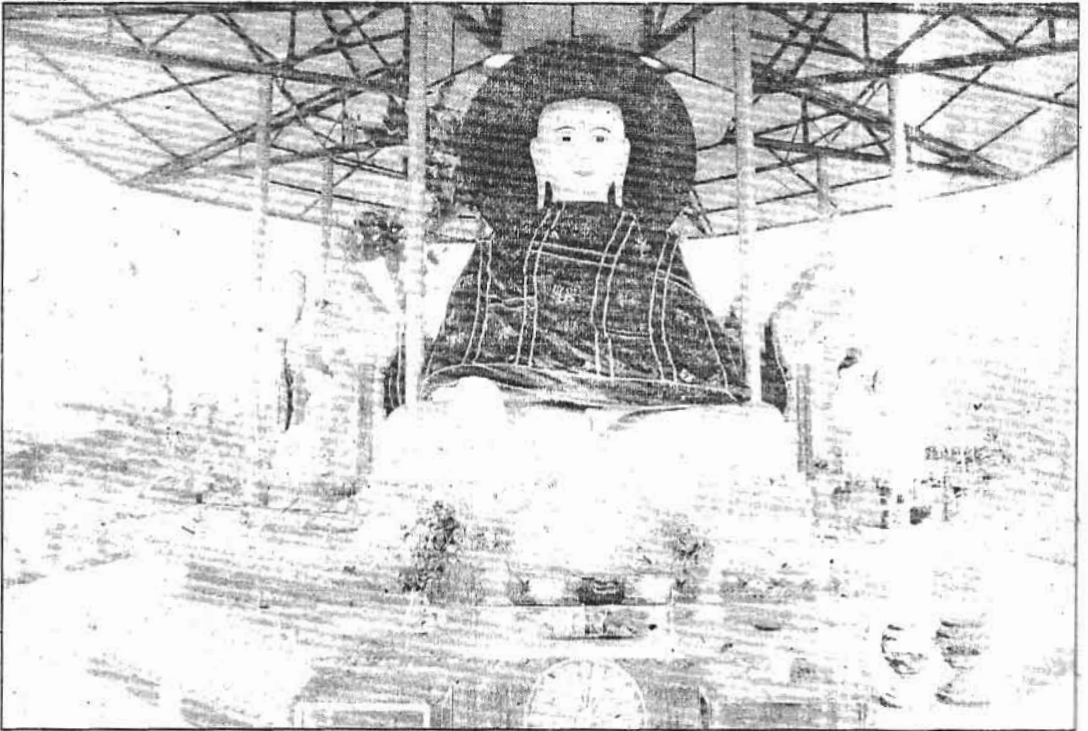
| အပိုင်း (၁) ပြီးပါပြီ |

မေတ္တာရင်(ရွှေခိုင်သိင်္ခာ)

ရွှေဘုန်းညွန့် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်နှင့် မြင်းချောင်းဆရာတော်

■ မင်းမဟာ (ကျောင်းကုန်း) ■

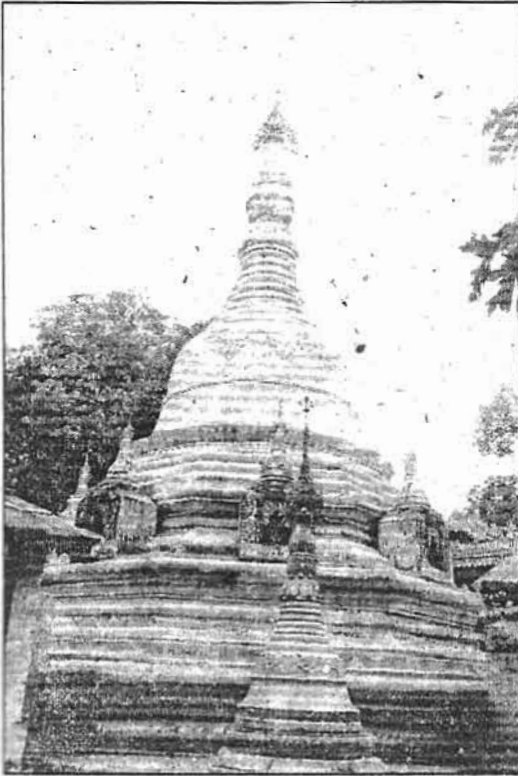
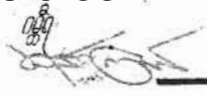

ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ မဟာချိုင် စပ်ထစ်ကျောင်း တိုက်ဆရာတော် ဒေါက်တာ နန္ဒာသီရိဆရာတော်ထံမှ ယခု ည ၈နာရီ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိပြီး ညတွင်းချင်း ပုသိမ် သို့ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်ကြောင်း ထိုခရီးစဉ်တွင် ဆရာတော်၏ ကားဖြင့် စာရေးဆရာ မောင်တည်အေးနှင့် စာရေးသူတို့ လိုက်ပါကြရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီး ည ၉နာရီတွင် ရန်ကုန်မှ စ၍ ပုသိမ်-ရန်ကုန်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်ခွာကြ ရာ ည ၁၁နာရီခွဲတွင် ပုသိမ်မြို့ ဇင်ပြွန်းကုန်းရွာ၊ မြင်းချောင်း ဆရာတော်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာတော်က အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပြီး စာရေးနေသူ တို့အား လက်ဖက်ရည်နှင့် ညှော်ခဲတိုက်ကျွေးပါ၏။
“ဒကာကြီးတို့ ဖင်ပန်းလာကြတယ်နော်။ အိပ်ရေးဝဝ

အိပ်။ မနက်ကျတော့ ပုသိမ်မြို့ထဲ ကျုပ်လိုက်ပို့မယ်”
“မှန်ပါ ဘုရား”
“ဂမ္ဘီရစာရေးတာ ဘယ်သူလဲဗျ”
“ဒီဆရာပါ ဆရာတော်”
ဆရာ မောင်တည်အေးမှ လက်ညှိုးထိုး လျှောက်ထား ပါသည်။
“မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ပါ ဘုရား”
“ကောင်းတယ်၊ မိုးလင်းရင် ကျုပ်ကျောင်းခြံထဲမှာ ဂမ္ဘီရတွေ အများကြီးပဲ။ ရေးမကုန်ဘူး”
“မှန်ပါတယ် ဘုရား”
“အဲ... ပြောရရင်တော့ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားပြန် မဟာဗောဓိဘုရား။ သစ်ကွင်းတွေကို ကျုပ်ပြမယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟု မိန့်ပါသည်။

“မုန်ပါ ဘုရား”

“ကဲ . . . ကားပေါ်မှာပဲ စပြီးပြောမယ်။ ဒကာကြီး မရှင်းတာရှိရင် မေးပါ။ ကျောင်းရောက်တော့ ထပ်ပြောကြ တာပေါ့”

“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား”

ဆရာတော်မှ ယခုရေးသားမည့် ဘုရားနှင့် စေတီတော်၊ ကျောင်းတော်ကြီး၊ သစ်ကွင်းများအကြောင်းကို တစ်ခုချင်း မိန့်ကြားပါသည်။ စာရှုသူများ ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက်နိုင် စေရန် ဆရာတော်စကားများအား စာအရေးအသားဖြင့် တင် ပြချင်ပါသည်။

မြင်းချောင်းကျောင်းတိုက်တော် တည်နေရာ

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ပုသိမ်မြို့နယ်၊ ဝင်းပြွန်းကုန်း ရွာတွင် တည်ရှိပါသည်။ ဝေန်မြစ်၏ ကမ်းနဖူး၊ ပုသိမ်မြို့နှင့် မြိုင်အကွာ ဝါးယားချောင်း ပုသိမ်ကားလမ်း၏ တောင်ဘက် တွင် ပုသိမ်မြစ်ကူး ရွှေမြင်တင် ဇက်ဆိပ်လမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ထိုအရပ်အခေါ် ကုန်းကြီး၊ ကုန်းလေးဟု ခေါ်ရာမှ ယခု ကျောင်းတည်ရှိရာ ပရိဝုဏ်မြေသည် ကုန်း လေးပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှေးအစဉ် အဆက် ကျောင်းဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယိကာမ မည်သည့်

“မုန်ပါ ဘုရား”

“ကဲ . . . ကိုယ်တော် နန္ဒာသီရိ၊ ဒကာတွေ အိပ်ချင် ရောပေါ့။ ဟိုကျောင်းမှာ အိပ်ရာပြင်ထားပြီးပြီ”

“မုန်ပါ ဘုရား။ ဦးတင်ပါတယ် ဘုရား”

စာရေးသူတို့ ဆရာတော်အား ရှိခိုးပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

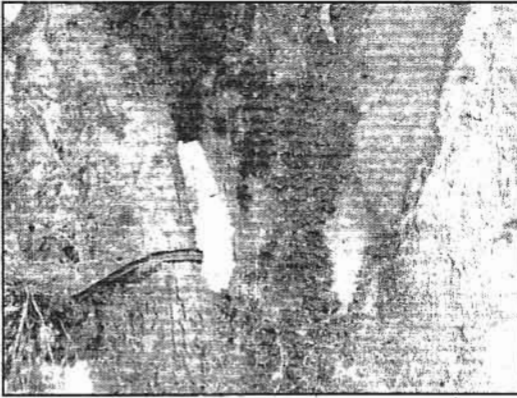
နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဆရာတော်မှ အရုဏ်ဆွမ်းစား ပြီးနောက် စာရေးသူတို့လည်း ပုသိမ်မုန်ဟင်းခါးနှင့် ဘူးသီး ကြော် တစ်ဝကြီးစားကြရ၏။ ထိုနောက် ဆရာတော်က ကျောင်းခြံထဲတွင် ညက အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားကြီး၊ မဟာဗောဓိဘုရား၊ သစ်ကွင်းများကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြပါတော့သည်။

“ကဲ - ဂန္ထိရဆရာတို့ ကြည့်ကြပါ။ ဟိုမှာ အကြောင်းစုံ တော့ ကျုပ်ပြောပြမယ်”

“မုန်ပါ ဘုရား”

စာရေးသူမှ တစ်ခုချင်း ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ ပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်က ကားပေါ်သို့ ဦးစွာတက် ၍ စာရေးသူတို့နှစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဒကာကြီးတို့၊ ပုသိမ်မြို့ထဲ သွားလျှောက်လည် ကြရအောင်”

အချိန်၊ မည်သည့်ကာလက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်ကိုတော့ မသိရပါ။ သို့သော် လက်လှမ်းမီသရွေ့ ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး သီတင်းသုံးခဲ့ပါသည်။

ပထမ ဆရာတော်ကြီးသည် "ဦးခေမိန္ဒ" ဖြစ်ပါသည်။ ၁၂၉၆ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ပြီး ယခု မြင်းချောင်းကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးရင်း ၁၃၀၉ ခုနှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီးလက်ထက်တွင် ယခုတိုက်ကျောင်းကြီး၏ နောက်ဘက်၌ ကျောင်းပံ့ဘင်း သစ်သားကျောင်းကြီး ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုကျောင်းတွင် ယခင် အဆက်ဆက်က သီတင်းသုံးသော ဆရာတော်များ တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး မမြသော ကျောင်းကြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမများက ဆရာတော် "ဦးယောသိတ"အား ပင့်၍ ကိုးကွယ်စေခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ထို အနောက်ဘက်လှည့်သော ကျောင်းကြီးအား မထိုင်လိုသဖြင့် ရွာသူရွာသားများအား တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်စေပြီး သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ယနေ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကောဝိဒ၏ ဆရာရင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် ဦးကောဝိဒသည် ဝိနည်းတို၍ သစ္စာစွမ်းအား ကြီးမြတ်သော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ၁၂၉၆ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူ၍ ၁၃၀၉ ခုနှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

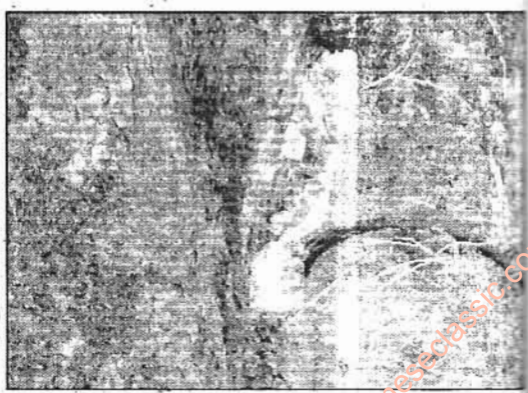
ရွှေဘုန်းညွန့်စေတီတော်မြတ်သမိုင်း

မြင်းချောင်းကျောင်းတိုက် ဂေါစရအတွင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအနက် ဝင်ပြွန်းကုန်းရွာမှ ဘုရားဒါယိကာမကြီး ဒေါ်ရွှေပွင့် (ခ) ဒေါ်အိုကြီးလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ဒေါ်အိုကြီးသည် အသက်

ရှည် ကျန်းမာ၍ ဒေါ်အိုကြီးဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် ဘုရား တရား သံဃာ အလွန်ကြည်ညို ကိုင်းရှိုင်းသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဝိသုဒ္ဓါကျောင်းအမကြီးကဲ့သို့ သံဃာတော်အပေါ် ကြည်ညိုလေးစားသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းမသကဲ့သို့ ထိုဒေါ်အိုကြီးထံသို့ ညတစ်ညတွင် ထူးခြားသော အိပ်မက်မြင်မက်လေတော့သည်။

"ဒီမှာ ဒေါ်အိုကြီး၊ သင်လည်း သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က ဒီကုန်းတော်ကို စောင့်တဲ့ ဘုမ္မိရတွေ ဖြစ်တယ်။ သင် ယနေ့မှစလို ညသန်းခေါင်ယံ ကျော်လျှင် သင့်အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ငွေဒဂါးတစ်ပြားချပေးမယ်။ သင်တစ်ဦးတည်းကောက်ပြီး စုထားရမယ်။ နောက် ငွေအများကြီးစုမိပြီဆိုလျှင် သင် ပထမ ဝေတီတော်တည်ထား ကိုးကွယ်ရမယ်။ ဒုတိယ ကျောင်းဆောက်လှူရမယ်။ တတိယ သင့်အတွက် လိုရာသုံးရမယ်။ သင်က လွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကတိပေးပါ။ ကူညီပါမည်"

အဲဒီလို အိပ်မက်ပေးပြီး သန်းခေါင်ကျော်လျှင် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ငွေဒဂါးတစ်ပြားချပေးလိုက်သံ ချွမ်းလွမ်းလွမ်းဟု ကြားသည့်အခါ ဒေါ်အိုကြီး ထကောက်၍ သိမ်းထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် ညစဉ် ဘုမ္မိရမှ ငွေဒဂါးတစ်ပြားစီကို ပေးခဲ့ရာ ဒေါ်အိုကြီး ငွေဒဂါးအပြား (၆၀)တိတိ၊ နှစ်လအထိ ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ငွေဒဂါး များစွာစုမိချိန်တွင် သားနှစ်ယောက်က "သူ့အမေ ညတိုင်းလိုလို ထကောက်နေသည်ကို သိကြသဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကာ ညဦးပိုင်းတွင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြီးနောက် ငွေဒဂါး ကျသည့်အချိန်၌ အလုအယက် ထကောက်ရာ ငွေဒဂါး လုံးဝ မတွေ့ဘဲ၊ ထိုညမှစ၍ ဒေါ်အိုကြီးထံ ငွေဒဂါးများ ချပေးမှု ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုနောက်မှာ ဒေါ်အိန်ကြီးသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးယောသိတနှင့် တိုင်ပင်လျှောက်ထားရာ ခွင့်ပြုချက်အရ ပန္နက်တော်တင်၍ ယခုစေတီတော်မြတ်ကြီးအား တည်ထားကိုးကွယ်ပါတော့သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ အမည်နှင့် ဘွဲ့တော်မှာ “ရွှေဘုန်းညွန့်စေတီတော်ကြီး” ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးယောသိတသည် ၁၂၅၂ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ပြီး ၁၃၆၈ ခုနှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူပါသည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတော် ဦးကောဝိဒနှင့် ဦးကုဏ္ဍိယတို့သည် ကိုရင်ငယ်လေးများဘဝနှင့် စာပေသင်ကြား၍ ဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအမကို နာယူသည့် တပည့်လေးများ ဖြစ်ပါသည်။

သစ္စာစွမ်းအင် ဒိဋ္ဌမြင်

မြင်းချောင်းကျောင်းတိုက်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ အလွန်မှ ပေါ့ပါသည်။ ယနေ့တိုင် မြင်တွေ့နေရပါ၏။ ဂေဟစနစ်ကြီးက ခိုင်မြဲနေပါသေးသည်။ ထိုကျောင်းဝန်းအတွင်း ဆရာတော်ကြီးလက်ထက် ကိုရင်ငယ်များအား ခေါ်၍ ဤသို့ ပြောဆိုတော့သည်။

“ကိုရင် စန္ဒ၊ ဘာအကြောင်းထူးသလဲကွဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်နေတဲ့ ကျောင်းခေါင်းမိုက်ကို တမာပင်ကြီးက မိုးနေပါတယ် ဘုရား။ မတန်တဆ ဆရာတော်ကို အန္တရာယ်ရှိပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော် အလုပ်ရမလဲလို့ မိန့်ပါ ဘုရား”

“ကဲ... ငါလိုက်ကြည့်ဦးမယ်ကွဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဟဲ့... ကိုရင် ကောဝိဒနဲ့ ကုဏ္ဍိယတို့... လာ၊ သွားရအောင်”

“မှန်ပါ၊ လာပါပြီ ဘုရား”

“အေး... စန္ဒ၊ ဟုတ်တယ်။ အမိုးလည်း အန္တရာယ်ရှိ

တယ်။ လူလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား။ ဘာလုပ်ရမလဲ ဘုရား”

“အေး။ ကပ္ပိလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါ ဒီအမိုးနားကဆို လွယ်ပါတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ညနေစောင်းတွင် လေမတိုက်ပါတဲနှင့် ထိုတမာပင်ကြီးသည် ဆရာတော် အမိန့်ရှိသော နေရာမှပင် လွှဲနှင့် တိုက်ဖြတ်သကဲ့သို့ တိဆီ ပြတ်ကျကာ ကျောင်းခေါင်ပေါ်မှ လွဲ၍ မြေကြီးသို့ ကျခဲပါတော့သည်။

ထိုနောက် ဒုတိယအကြိမ် ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းခေါင်းရင်းရှိ သရက်ပင်ကြီးသည် ကျောင်းခေါင်ပေါ် မိုး၍ အသီးတစ်လုံးမှ မသီးပေ။ တန်ပေါင်း၊ တန်ခူး ရွက်နှုန်းချိန် သရက်ပင်မှ ရွက်သစ် ရွက်ခက်များနှင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေချိန် ကိုရင် ကောဝိဒမှ ဆရာတော်ကြီးထံ ထပ်မံလျှောက်ထားပါတော့၏။

“ဆရာတော်... ဒီသရက်ပင်က အသီးလည်း မသီးပါဘူး ဘုရား။ မိုးကျလို့ လေတိုက်ရင် အန္တရာယ်ရှိပါတယ် ဘုရား”

“ဟဲ့... ကောဝိဒ၊ ဒါဆို ကပ္ပိလုပ်ပေါ့ကွယ်”

ဆရာတော်ကြီး အမိန့်ရှိပြီး ၅ရက်အကြာ သရက်ပင်သည် အလိုလိုပင် ညှိုးပြီး လျော်ကျသွားပါတော့သည်။ ထိုနောက် သရက်ပင်အရွက်စိမ်းများသည် အခြောက်ဘဝသို့ ရောက်ပြီး သရက်ပင်ကြီးမှာ ကိုင်းခြောက် ပင်ခြောက်များဖြစ်၍ သေသွားပါတော့သည်။

တတိယ ကောဝိဒပင်ကြီးမှာလည်း ကျောင်းနှင့် မလွတ်၍ ဆရာတော်ထံ လျှောက်ရာ ယခင်နည်းအတိုင်း ကပ္ပိဆိုသည့်အခါ လေမတိုက်ပါတဲနှင့် လေလိမ်ချိုးသလို ကျိုးကျသွားပါတော့၏။ အားလုံး အံ့အားသင့်၍ နေရာမှ ဆရာတော်က ကိုရင်များကို ဤသို့မိန့်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုရင်တို့က ကပ္ပိဖို့ လျှောက်တိုင်း အပင်တွေ သေကုန် ကျိုးကျတယ်ကွဲ့။ နောင် ငါ့ကို မလျှောက်ကြနဲ့တော့။ သစ္စာဆိုတာ စူးတယ်နော်။ ကတိသစ္စာတည်သောအခါ၊ ဩဇာလေးဘက် ပေါ်စီထက်၊ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်သတဲ့။ သစ္စာတည်ရင် ဘာမဆို အောင်မြင်ပါတယ်ကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ကျွန်ုပ်တို့ ဒိဋ္ဌမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆရာတော် ဦးကောဝိဒ မှ သူ၏ ကိုရင်ငယ်ဘဝမှ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောပြ

ပါသည်။

“ကဲ - ဒကာကြီး၊ ကျုပ်တို့ ဆရာတော်ကြီးက အဲဒီလို သစ္စာရှိပါတယ်။ ဒီတော့ သစ္စာရဲ့ စွမ်းအင်ကို ကျုပ်အသက်ရလာတော့မှ သိလာရတာပါကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“နောက် ဆရာတော်ကြီး ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခါနီးမှာ ကျုပ်ရယ်၊ ဦးကုဏ္ဍိယရယ်ကို ခေါ်ပြီး ဝိနည်းတော်အုတ်တိုင်၊ ဝိနည်းကြောက်၍လား မသိပါ။ အာရပ်မဏိက သံယံက ခွဲ၍ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ သံယာပိုင်ပစ္စည်း ခွဲခြားပြီး အပြစ်ရှိက ခွင့်ပြုပါ။ ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ခွင့်ပြုပါတော့ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ တောင်းပန်ပြီး ဦးဇင်းတို့က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်လို့ သုံးကြိမ်ပြန်လျှောက်ရပါတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဆရာတော်ကြီးက ဒီကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ အာရပ်တိုက်တာနှင့် လဟုဘဏ်၊ ဂရုဘဏ်အားလုံး ကျုပ်နဲ့ ဦးကုဏ္ဍိယတို့အား စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ ယခုဆို ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူကတည်းက ကျုပ်တို့ ဒီသာသနာတော်ကြီးကို တိုးတက်စည်ပင်အောင် ဆောင်ရွက်နေပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ... ဒကာကြီး၊ ကျုပ် ထူးခြားတာတွေကို ပြောပြမယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ယခု ဒီတိုက်အဆောက်အအုံကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ လက်ထက်ရောက်တော့မှ ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်ဆောက်ထားတာပါ။ ဒကာကြီး ဟိုအနောက်ဘက်က ဝင်လာရင် ကျုပ် တံတားဆောက်နေတယ်။ အဲဒါပြီးရင်တော့ ပထမ မဟာဗောဓိဘုရား၊ ဒုတိယက သုဿန်ဆိုတော့ တရားပေါ့။ နောက် တတိယကတော့ သံဃာဆိုတော့ ကျောင်းပေါ့။ အဲဒီလို မြင်ရပါမယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား။ ဘုရား တရား သံဃာဆိုတော့ ရတနာ သုံးပါး ဦးထိပ်ထားတာ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ယခုဆို ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကလေးတွေကို နေ့တိုင်း စာသင်ပေးတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းလည်း အခါအားလျော်စွာ ဖွင့်ပါတယ်”

“မှန်ပါ။ နောက် ဘယ်လိုသင်တန်းဖွင့်ပါဦးမလဲ ဘုရား”

“ကျုပ် ၁+၅၀၀ မဟာဓမ္မိက ကျန်းမာရေး ကျူညီစောင့်ရှောက်မှုအသင်းကို ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ အဲဒီဟယ်က

ဒီလိုပါကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်က တစ်ယောက်သော ဥပါသကာက ဦးဆောင်၍ နောက်လိုက် ဥပါသကာ ငါးရာ ရှိပါတယ်။ ထိုငါးရာသော ဥပါသကာတို့တွင်လည်း တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာ ဦးဆောင်၍ နောက်လိုက် ဥပါသကာ ငါးရာစီ ရှိကြတယ်။ အဲဒီ ဥပါသကာ အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံး တရားနှင့်အညီ ကြံစည်ပြောဆိုပြုလုပ်ကြ တယ်။ အကြီးဆုံး ဥပါသကာ မိသားစုအားလုံး သီလရှိတယ် ကိုယ်ကျင့်ကောင်းခြင်း၊ ဒါနုပွေလျော်ခြင်း၊ အဲဒီလို အင်္ဂါ အချက်တွေနှင့်အညီ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်ဘဝမှ ဝမ်း မြောက်ကြရသည့်ထုံး နလုံးမူ၍ ဤအသင်းကြီးကို ဖွဲ့စည်း ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးဆောင် ၁ နှင့် အပေါင်း ၅၀၀ အကြီးဆုံး ဓမ္မိက မဟာဖြင့် ဂုဏ်ပြုလို့ ၁ + ၅၀၀ မဟာ ဓမ္မိက ကျန်းမာရေးကူညီစောင့်ရှောက်မှုအသင်း” လို့ အမည် ပေးထားပါတယ်”

“ဘယ်တုန်းက ဖွဲ့စည်းပါသလဲ ဘုရား”

“၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၇ရက် (၄- ၁-၃၃) ၆၅နှစ်ပြည့် လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ ဖွဲ့စည်းပြီး ၁၃၇၄ခု တပို့တွဲလဆန်း ၂ရက် (၁၂-၂-၁၃) ၆၆နှစ် ပြည်ထောင်စု နေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်တင်ပါတယ်”

“မှန်ပါ၊ အထူးကောင်းမွန်တဲ့ အသင်းပါ ဘုရား”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ရန်ပုံငွေ သိန်း ၄၀ ကျော် ရှိပါပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ ဦးဇော်မိုးနိုင် (ကြည်သာစံပြကျေး ဇွာ)နဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဦးခင်ဇော်တို့နဲ့အတူ အဖွဲ့ဝင် ၅ဦးတို့ ခန့် ဆောင်ကြပါတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“အခု (၂၃-၃-၂၀၁၄) နေ့မှာ ပညာဘဏ် ထေရဝါဒ ဓမ္မစကားလဲ ဖောင်ဒေးရှင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာ သင်တန်းကို စတင်ဖွင့်လှစ်ပါပြီ။ တက်ရောက်လိုတဲ့ အမျိုး မြောက် သားသမီးတွေ ယဉ်ကျေးလိမ္မာကြစေဖို့ တက် ရောက် သင်ကြားပေးကြရန်လည်း တိုက်တွန်းပါတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား။ အထူးကောင်းမွန်ပါတယ်။ အမျိုး မြောက် သားသမီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရာရောက်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒကာကြီး... နောက် ထူးခြားတာက ကျုပ်ကျောင်း မြေမှာ သစ်ကွင်းခေါ်တဲ့ သစ်တံခါးရှစ်ခုရှိတယ်။ ဒကာကြီး မြေအတိုင်း ကျောင်းရှေ့မှာ ပထမ ဖန်ခါးပင်က အဖိဓာတ်

သရက်ပင်က အမဓာတ်၊ နောက် သရက်၊ တမာ ကံ့ကော်၊ လွန်၊ ပိန္နဲပင်တို့မှာ အသီးသီး သစ်ကွင်းထဲတွဲနဲ့ သင်တံခါးလို့ လည်း ခေါ်တယ်။ သစ်နဂါးတို့၊ သစ်နွယ်ဝင်လို့ ခေါ်တဲ့ သစ်မျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ သိပ်ထူးခြားလှပါတယ်။ ဂန္တီရ ဆိုတာတော့ အဲဒါပဲဗျ”

“မှန်ပါ၊ သောင်ပင်အကြောင်း မိန့်ပါဦး ဘုရား”

“ဒီလိုဗျ။ ဟောဒီရွာထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပန်းအိုး ထဲ နီနီရဲရဲ အပင်လေး ပေါက်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာပင်မှန်း မသိလို့ ဒီလိုပဲ ထားထားတာ။ မကြီးဘူးကွဲ့။ နောက်တော့ အိပ်မက်ပေးလာတယ်တဲ့။ သူ့ကို နွားနို့နဲ့ လောင်းပါ။ ဆု တောင်းပါလို့ ပြောတယ်။ နောက်တော့လည်း ပြောတဲ့ အတိုင်း နွားနို့နဲ့ လောင်းရင်း အရွက်တွေဘာတွေပါ ထွက် လာပြီး ကြီးလာတယ်။ နောက်တော့ ဗောဓိညောင်ပင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဦးဇင်းကို လှူပါတယ်။ အခုတော့ “မဟာဗောဓိစေတီတော်” လို့ ဘွဲ့စော်တွင်ပါတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ရွာဘုန်းညွန့်စေတီတော်ကြီးကတော့ ဘုရားအမကြီး ဒေါ်ရွှေပွင့် (ခ) ဒေါ်အိန်ကြီးမိသားစုတို့က တည်ထားကိုးကွယ် ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လ ဆီမီးထွန်းပွဲ တန်ဆောင် တိုင် မီးပူဇော်ပွဲနှင့် တပေါင်းလမှာ ဘုရားထီးတော်တင်၊ ရွှေချ၊ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တို့ ကျင်းပပါတယ်။ ဒီပြင် စစ်ကိုင်း တောင်ရိုး မလွန် ဆန်လှူအသင်းတော်လည်း တရားပွဲများ ကျင်းပပါတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နယ်လှည့် မွေ ကထိကအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူပါတယ်ဗျာ”

“ဆရာတော် အမြဲတမ်း ရွတ်ဖတ်သရဋ္ဌာယ်တဲ့ ဂါထာ တော် သိပါရစေ ဘုရား”

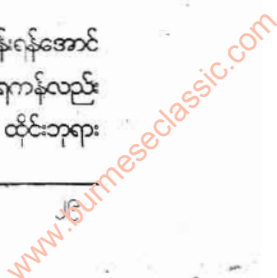
“နနက် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်နဲ့ မိုးချုပ်ရင် သီရသမ္မိ ဂါထာတော်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

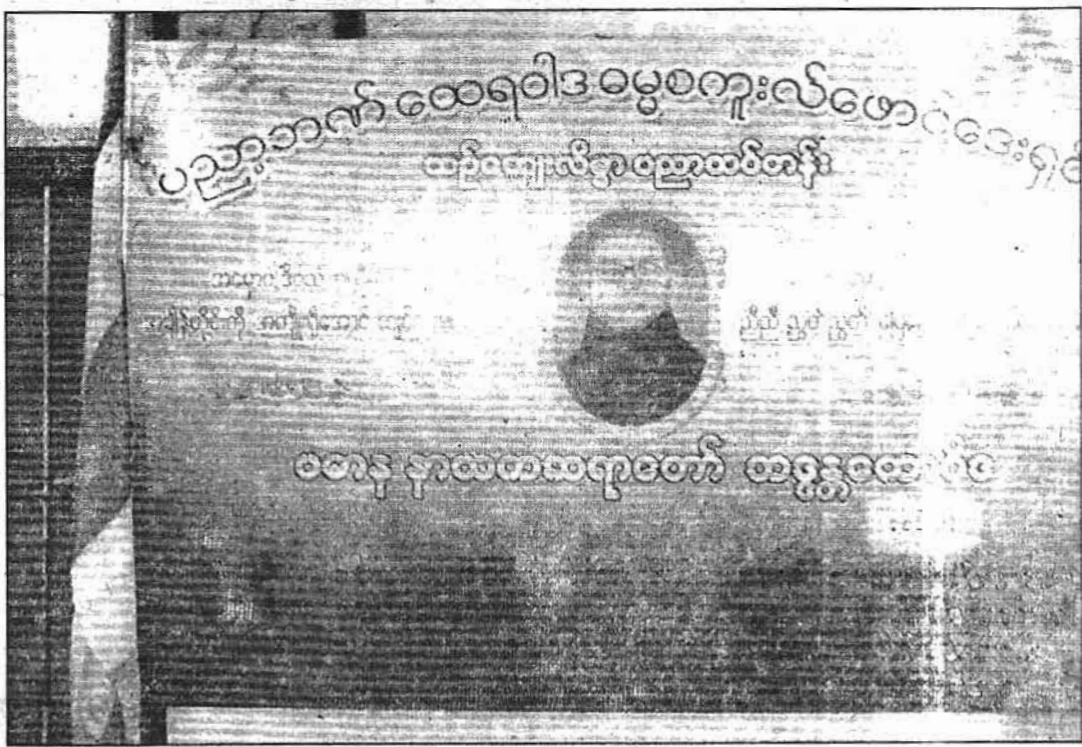
“မှန်လှပါ ဘုရား”

“ကဲ... ဒကာတို့၊ ကျုပ်တို့ မြင်းချောင်းကျောင်းတိုက် အကြောင်း သိသင့်သလောက် သိပါပြီကွယ်။ လိုတာရှိရင် မေးပါ”

“မှန်ပါ၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့လည်း ပုသိမ် မရောက် တာ ကြာပါပြီ။ ဆရာ ဦးတည်အေးက ခုမှ ရောက်ဖူးတာပါ ဘုရား”

“ကဲ... ရှေ့မှာ ကားရပ်၊ ဒါ ပုသိမ် လေးကျွန်းရန်အောင် ဖောင်တော်ဦးစေတီပဲကွဲ့၊ ရေကြည် ရေနောက် ရေကန်လည်း ရှိတယ်။ ကဲ... ဆင်းပြီး ဘုရားဖူးကြတော့။ ပြန်မှ ထိုင်းဘုရား

နဲ့ ကျန်ဘုရားတွေ ဖူးကြတာပေါ့”
“ဟန်ပါ ဘုရား”

မြင်းချောင်းဆရာတော် ဦးကောဝိဒမှ မြင်းချောင်း
ကျောင်းတိုက်အကြောင်းနှင့် ထူးခြားဆန်းပြားလှသော ဂန္ဓိရ
ဖြစ်ရပ်များကို ကားပေါ်တွင် အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း စာရေးသူ
မှတ်သားခဲ့ရသည်။

ယခု ရေးသားတင်ပြသော အကြောင်းအရာများသည်
ပုသိမ်ခရိုင်၊ မြင်းချောင်းကျောင်းတိုက်၏ စည်ပင်တိုးတက်မှု၊
ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုတို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
သာသနာတော်ကြီး နေရောင် လရောင်ပမာ ထွန်းလင်းဖို့ရာ
အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် မျိုးဆက်သစ် အနာဂတ် လူငယ်များ အမျိုး
ဘာသာ သာသနာကို ယုံကြည်လေးစား ကြည်ညိုနိုင်ကြစေဖို့
ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းများ တက်ရောက်ကြရန်
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရင်း မြင်းချောင်းဆရာတော်အား ဂါရဝပြု
ပူဇော်ရေးသားအပ်ပါသည်။ ■

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရိတိဋ္ဌတု

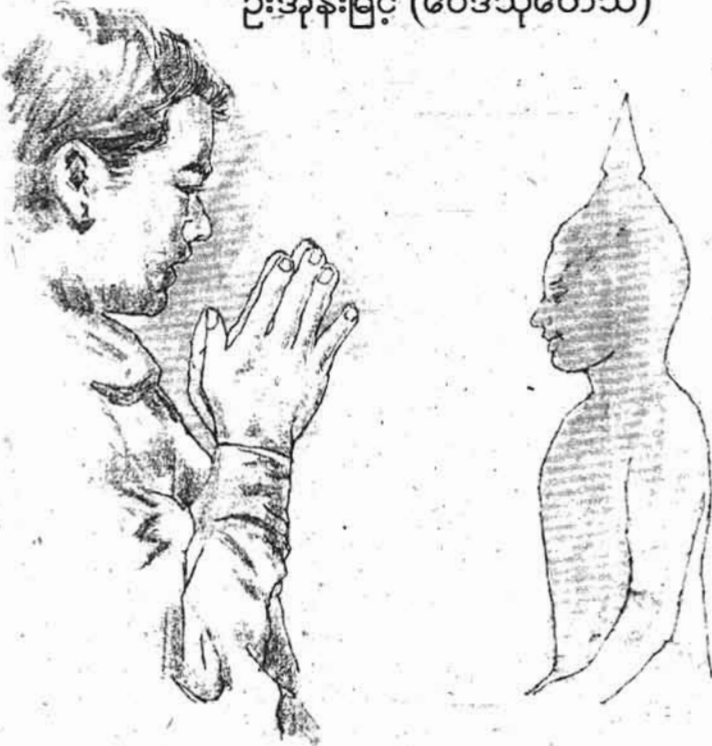
မင်းမဟာ(ဒကျောင်းကုန်း)

ဘုရားရှိခိုး

အကျိုးရစ်ပါးရနိုင်သည်

ဦးအုန်းမြင့် (ဝေဒသုတေသီ)

စာရေးသူတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတွင် သုံးရပ်သော သာသနာဖြစ်သည် ပရိယတ္တိသာသနာ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာ၊ ပဋိဝေဓသာသနာ စသည်တို့ လိုက်နာကျင့်သုံးကြသလို ကျင့်သုံးဖို့လည်း လိုပါသည်။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို လိုချင်ကြသော်လည်း သာသနာရေးကိစ္စများတွင် လိုက်နာ ကျင့်သုံးမှု နည်းပါးကြပါသည်။ အများစုမှာ မေ့လျော့ ပေါ့ဆ၍ လည်းကောင်း၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ လည်း ကောင်း ရှိကြပါသည်။

မိမိ၏ အိမ်ဦးခန်းတွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်တော် ထားရှိကာ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို သီတင်းသုံးစေကြပါသော် လည်း အချို့မှာ မိရိုးဖလာအရသာ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ တကယ်သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း

၍ ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ နံ့သာတိုင်း၊ ရေချမ်းတို့ကို သုံးဖြာစေတနာဖြင့် လှူဒါန်းဆက်ကပ် ပူဇော်ဖို့ အထူးလိုအပ်ပါသည်။

နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးခြင်း စသော အလေ့အထကောင်းကို တာဝန်တစ်ခုဟု သဘောထား၍ ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တော်အား သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ထားခြင်း၊ ထိုကျောင်းဆောင်တော်ပေါ်၌ ဘုရားနှင့် မပတ်သက်သော ပစ္စည်းများ (ဥပမာ-ဆေးလိပ်ခွက်၊ ကာတွန်း၊ ဝတ္ထုစာအုပ်၊ လက်နိပ်ဓာတ်မီး၊ ဗူး၊ ပုလင်းခွံများ၊ နတ်ရုပ်ပွား စသည်ဖြင့်) မထားရှိကြသူများ ရှိကြသလို၊ အချို့မှာ ဘုရားကျောင်းဆောင်တော်ဟု ခေါ်ရမည်လား၊ ကြပ်စင်ဟုပင် ခေါ်ရမည်လား မသိအောင် ထားချင်ရာများ ထားရှိတတ်ကြပါသည်။ ပူဇော်လိုသူ၊ ရှိခိုးလိုသူများပင် မျက်စိအမြင်နောက်စရာများ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ထိုသို့ ထားရှိခြင်းသည် အကျိုးအမြတ်အမှုမျိုးဖြစ်၍ ရှောင်ရှားသင့်ပါသည်။

တစ်ခုသော နေ့လယ်လောက်တွင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးသန်းညွန့် (ဥက္ကဋ္ဌ၊ မြန်မာ့ပစ္စည်းမြေအဖွဲ့) မှ စာရေးသူထံသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ စပ်မိစပ်ရာများ ပြောကြားရင်း...

“အိမ်မှာတော့ဗျာ... ကရောင်းတွေကို ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးခိုင်းနေရတယ်။ အိပ်ချင်ချင်၊ မအိပ်ချင်ချင် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခိုင်းတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောရာ...
“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အစဉ်အလာကောင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ။ ညဘက်တင်မက၊ နံနက်တိုင်း အိပ်ရာထပြီးနောက် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ခိုင်းရတယ်။ သူတို့လည်း လုပ်နေကျဖြစ်နေတော့ ပုံမှန်ဆောင်ရွက်ကြတော့တယ်လေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ...
“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဘုရားရှိခိုးအိပ်တော့ အိပ်မက်ဆိုးတွေလည်း မမက်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေကို စာရေးသူ သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါဦး”
ဟု ဦးသန်းညွန့်မှ တောင်းဆိုလာပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ဘုရားရှိခိုးခြင်းသည် အကျိုးတရားရှစ်ပါးတောင် ရနိုင်သဗျာ။ ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးစားစားဖြင့် ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ရှိခိုးတာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ သ၊ ဂါရဝဖြင့် ရိုရိုသေသေရှိခိုးဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် အကျိုးတရားရှစ်ပါးကို ရနိုင်ပါသတဲ့ဗျာ”

ဟု စာရေးသူမှ အောက်ပါ အကျိုးတရားများကို ပြော

ပြလိုက်ပါတော့သည်။

- (၁) ဒီသပုတီတောဟောတိ - သွားလာနေထိုင်ရာ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို၌ သူတစ်ပါးတို့၏ ပူဇော်မှုကို ခံရခြင်း။
- (၂) တိက္ခပညော - လျှင်မြန်သွက်လက် ထက်မြက်သော အသိဉာဏ်အလိမ္မာ ပညာရှိခြင်း။
- (၃) သဗ္ဗေသတ္တာနဝတ္တန္တိ - ကိုယ်အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရွက်ပေးကြသော အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၄) အဓိတဘောလမ္ဘီ - မရေမတွက်နိုင်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၅) ဝဏ္ဏာဝန္တ - ဖြစ်လေရာ ဘဝဆက်တိုင်း၌ အဆင်းရပ်ရည်ချောမောလှပခြင်း။
- (၆) ပဋိကန္တ - ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးအတွင်းအပြင် ချောမောလှပသည်အတွက် အများ၏ နှစ်သက်မှုကို ခံယူရခြင်း။
- (၇) အဓိတ္တာနုတမထော - အစထင်သော ဘဝအစဉ်အဆက်က ရန်သူပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရက ခုခံပယ်ဖျက် ချစ်ခင်လေးစားလာခြင်း။
- (၈) ယသောအမ္မဂ္ဂတော - ကောင်းမြတ်သော သတင်း ကျော်စောပျံ့နှံ့ခြင်း။

ဤကဲ့သို့သော အကျိုးတရားများကို ရနိုင်ပါသောကြောင့် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးရာ၌ သက္ကစ ဂါရဝဖြင့် နိမိသေသေ လေးလေးစားစား မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့် ရှိခိုးဖို့ လိုပါသည်။ အပစာယနဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံဖို့လည်း လိုအပ်လှပါသည်။ ရှိခိုးသည်ဆိုရာ၌ ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးပါမှ မြတ်သော ရှိခိုးခြင်းဖြစ်သလို၊ တောင်းသောဆု ပေးသောဆုလည်း ပြည့်တတ်ပါသည်။ (စာရေးသူ၏ ဆရာဖြစ်သူက ရှိခိုးလျှင် ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးမှ အရှိခိုးခံသူမှ ပေးသောဆုကို အပြည့်အဝရနိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။)

ထို့ကြောင့် ဘုရားမြတ်စွာပုတော်ကို ဂုဏ်တော်တင်၍ မိမိအနေဖြင့် နိပါတတရား လက်ကိုင်ထား၍ သ၊ ဂါရဝဖြင့် ရှိခိုးပါလျှင် ထိုရုပ်ပါးသော အကျိုးတရားများ ရရှိနိုင်ကြောင်း... ■

ရှိခိုးခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးကြပါစေ-

ဦးဇော်မြင့်/အိမ်ထောင်ရေး

ကျွန်း

၂၀၁၃ခုနှစ်

ဂန္ထီဇာတ်ပညာရှိဗလေး မိမိငယ်

ဗာရာဏသီ မင်းနေပြည်တော်ရှိ အစွန်အဖျားရွာလေး တစ်ရွာမှ ပုဏ္ဏား ဂဠိးတို့သည် စိတ်တူကိုယ်တူ ပူးပေါင်း၍ မြို့ရွာအနှံ့အပြားသို့ လှည့်လည်ကာ အလှူခံပြီး စားသောက် နေထိုင်ကြ၏။

ထို ခုနစ်ဦးသော ပုဏ္ဏားအဖွဲ့တွင် သက်တူရွယ်တူ ပုဏ္ဏားကြီး ဖြီးနှင့် ၎င်းတို့ထက် ၂နှစ်ခန့်ငယ်သော ပုဏ္ဏား လေး တစ်ဦးသာ ပါရှိ၏။ ဤသို့ အလှူခံထွက်ကြရာတွင် ငယ်ရွယ်သော ပုဏ္ဏားလေးသည် အပင်ပန်းဆုံးဟု ဆိုရချေ မည်။ ပုဏ္ဏားကြီး ဖြီးက ရိုးရာသီချင်းကို သီဆို၍ အလှူခံ တိုင်းမှာ ပုဏ္ဏားလေးက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကပြ အသုံးတော် ခံရစမြဲဖြစ်လေသည်။

“ပုဏ္ဏားတို့ဘာသာ *** ဟာ ဟာ ဟာ *** မြေ ညီညီ ဖက်ကို ခင်း *** ကုလားပဲဟင်းနဲ့ ပွဲတော်တည် *** ချာနာပါနာ *** ချာနာပါနာ *** ချာနာပါနာ *** ဂျေ *** ဂျေ *** ဂျေ *** ချာနာပါနာ *** ချာနာပါနာ *** ဂျေ *** ဂျေ *** ဂျေ ***”

လူစည်ကားရာ အရပ်များနှင့် အိမ်ကြီးရခိုင်တွင် နေ ထိုင်ကြသည့် သူဌေးသူကြွယ်အိမ်များရှေ့ရောက်တိုင်း ဤ သို့ပင် သီဆိုကြ ကပြကြပြီး ငွေဖလားတစ်လုံးနှင့် စုပေါင်း အလှူခံခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့ လမ်းခရီးတစ်ခု၏ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ထက် တွင် စားသောက် အပန်းဖြေကြရင်းက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပုဏ္ဏားကြီးသည် အလှူခံရရှိထားသည့် ငွေအိတ်ကြီးကို ဖြည့် ၍ ငွေအသပြာများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ငါးရာသော အသပြာငွေများကို ရရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တို့ ခုနစ်ဦး ခွဲဝေယူ ငင်ကြမည်ဆိုပါက တစ်ဦးကို အသပြာ တစ်ရာပြည့်မည် မဟုတ်သေးကြောင်း နောက်ထပ် အသပြာ ငွေနှစ်ရာထပ်ရ အောင် အလှူခံသွားရောက်ကြဦးမီဟု အညီအညွတ်တိုင်ပင် ပြီးလျှင် ဆက်လက် ခရီးထွက်ရေး ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင့်နန်းတော်နှင့် နီးကပ်သော ကျေးရွာ တစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြတော့၏။ ထိုရွာထိပ်ရှိ ပုဏ္ဏားမ သားအမိ နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက်လေသော် ခေတ္တနားခို ခွင့် တောင်းခံရင်း နံနက်စာ စားသောက်ကြ၏။

ဤရွာမှ စတင်၍ အလှူခံထွက်ရောက်ရေး တိုင်ပင် ပြီးလျှင် သူတို့၌ ပါရှိလာခဲ့ပြီးဖြစ်သော အသပြာငွေငါးရာ

အား အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားမထံ ခေတ္တအပ်နှံထားခဲ့ရန် အများသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ပုဏ္ဏား ခုနစ်ဦးအနက် အသက်ကြီးရင့်သော အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် အိမ်ရှင် ပုဏ္ဏားမကို ဤသို့ပြော၏။

“အို . . . နမ၊ ငါတို့၌ အလှူခံ၍ ရရှိထားသည့် ဤအသပြာငွေ ငါးရာအား သင့်ထံ ယုံကြည်စွာ အပ်နှံထား ခဲ့လိုပါသည်။ ကူညီ၍ သိမ်းဆည်းပေးပါ နမ။ ငါတို့ ခုနစ်ဦး လုံး စုံညီစွာ လာရောက်တောင်းခံသည့်အခါကျမှ သင့်ဘက် က ထုတ်ပေးပါ။ ဒီကတိကိုတော့ သင်တည်ပါ။”

ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် အများသဘောတူ အပ်နှံခဲ့ကြလေ သည်။ ပုဏ္ဏားမ သားအမိကလည်း လက်ခံထားလိုက်ကြ လေသည်။ ထိုနေ့အိမ်မှာ ပုဏ္ဏားတို့လည်း ရှေ့ခရီးသို့ ဆက် လက် အလှူခံရေး ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုပုဏ္ဏားမအိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် စမ်းချောင်းလေး တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပုဏ္ဏားကြီး က ဤသို့ပြောလေ၏။

“ပုဏ္ဏားညီအစ်ကိုတို့ . . . ရေကြည်ရေသန့်အဖြစ် စီး ဆင်းနေသော ဤစမ်းချောင်းငယ်၌ ငါတို့ ခုနစ်ဦး ခေါင်းဆေး မင်္ဂလာ ဒေသဂြိုဟ်လွဲ ပြုလုပ်ကြစို့။ ဘယ်နယ်ရှိစွ”

ဟု တိုင်ပင်စကားဆိုလေသည်။ ကျန် ပုဏ္ဏားခြောက် ဦးကလည်း သဘောတူ၏။

“အိမ် . . . ကောင်းမြတ်သော အကြံအစည်ဖြစ်ပေ တယ်။ သို့သော်ငြား ငါတို့မှာ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုလုပ်ရန် တရော်ကင်ပွန်းမရှိ။ ဘယ်နယ်လုပ် ခေါင်းလျော်မှာလဲ”

ထိုသို့သော အမေးစကားကြောင့် ခေါင်းဆောင် ပုဏ္ဏား ကြီးလည်း တွေ့ဝေစွာဖြင့် စဉ်းစားနေရင်က ရုတ်တရက်ပင် အကြံရရှိသွားကာ . . .

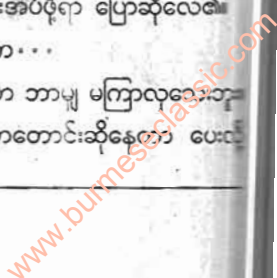
“အို . . . ပုဏ္ဏားငယ်လေး . . . ငါတို့ ဒီစမ်းချောင်းနား က စောင့်ပါမယ်။ သင်သွား၍ အကူအညီတောင်းခံပါ။ ပုဏ္ဏားမ သားအမိနေအိမ်မှာ ခေါင်းလျော်စရာ တရော်ကင် ပွန်းတို့ ရှိကောင်းပါရဲ့”

ဟု ပြောဆိုမှာကြား၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ပုဏ္ဏားငယ်လည်း ပုဏ္ဏားမထံ သွားရောက်၍ တစ် ကင်ပွန်းပါမက၊ သူတို့ အပ်နှံထားခဲ့သော အသပြာငွေထုပ်ကို ပါ တစ်ပါတည်း ပြန်လည်ပေးအပ်ဖို့ရာ ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါတွင် ပုဏ္ဏားမက . . .

“ဟင် . . . အပ်နှံထားခဲ့တာ ဘာမျှ မကြာလှသေးဘူး အခု တစ်ယောက်တည်း လာတောင်းဆိုနေတာ ပေးလို့

ငယ်လေးအား အပ်နှံထားသည့် ငွေထုပ်နှင့် တရော်ကင်ပွန်းတို့ ပေးအပ်လိုက်လေတော့၏။

ပုဏ္ဏားငယ်ကား သူ၏ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်အောင်လေပြီဟု စိတ်တွင် မှတ်ယူကာ ရိုက္ခသော အမှုအရာနှင့် ပုဏ္ဏားမ၏ ရောတွင် နူးထောက် အနိအသပြုကာ အသပြုထုပ်နှင့် တရော်ကင်ပွန်းများကို လက်ခံရယူလိုက်လေတော့၏။

စမ်းချောင်းရှိရာသို့ အပြန်လမ်းတွင် ချုံကောင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေ၍ အသပြုထုပ်ကို ဝှက်သိုထားခဲ့ပြီး တရော်ကင်ပွန်းကိုသာ ဆောင်ယူသွားခဲ့လေသည်။

ပုဏ္ဏားနှစ်ဦးစလုံးသည် ရရှိလာသော တရော်ကင်ပွန်းဖြင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာဖြူပြီးသော် ရှေ့ဆက် ခရီးထွက်ကြလေသည်။ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိ အလှူခံကြ၏။ ညအချိန်တွင် တည်းခိုရာ ငရပ်တစ်ခု၌ အိပ်စက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုည သန်းခေါင်ယံတွင် အကြံရှိနေသော ပုဏ္ဏားငယ်သည် ကျန်ပုဏ္ဏားကြီးများ နှစ်ဦးကိစ္စ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ဆိုသလို ခြေရာဖျောက် ထွက်ပြေးလာပြီးလျှင် သူ ဝှက်သိုထားခဲ့သော အသပြုထုပ်ကို ယူငင်ကာ အရပ်တစ်ပါးသို့ ပုန်းရှောင်ထွက်ပြေးခဲ့လေတော့သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သော် ပုဏ္ဏားငယ် မရှိတော့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ဤသို့တွေးမိ၏။

“ပုဏ္ဏားငယ်ကား သူ့ချည်း ပင်ပန်းစွာ ကခုန်နေရ၍ လော၊ သို့တည်းမဟုတ် တို့အပ်နှံထားသော အသပြုထုပ်ကို တို့မပါတ် သွားရောက်တောင်းယူကာ ပြေးလေပြီလော” ဟု တွေးဆကြသည်။ ပြီးလျှင် “ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပုဏ္ဏားမက ပေးမည်မဟုတ်။ ခုနစ်ဦး မစုံလျှင် မပေးပါနှင့်” ဟု ကတိတောင်းခံ အပ်နှံခဲ့သည်ဖြစ်၍ ထိုအချက်ကို သိပ်မထင်ချေ။

သို့နှင့် ငါတို့တွင်လည်း ထပ်မံ အလှူခံရရှိငွေမှာ အသပြုတစ်ရာကျော်ရရှိနေပြီးဖြစ်၍ စုပေါင်းခွဲဝေယူလျှင် တို့တစ်ဦးစီမှာ ငွေအသပြု တစ်ရာကျော်စီ ခွဲဝေနိုင်ပြီဟု ချပြပြောဆိုကာ၊ ရှေ့ရွာများသို့ ဆက်လက်မသွားကြတော့ဘဲ ပုဏ္ဏားမ သားအိမ်ထဲ ပြန်လှည့်လာကာ၊ သူတို့ အပ်နှံထားခဲ့သည့် အသပြု ငါးရာထုပ်ကို ပြန်ပေးရန် တောင်းခံကြတော့၏။

“အို...ဟင်...ဘယ်လို၊ ငွေအသပြုထုပ်...ဟုတ်စ၊ ရှင်တို့ရှေ့တွင်ပဲ ပုဏ္ဏားငယ်ကို ပေးလိုက်ပြီပြီလေ။ ခေါင်းလျှော်ဖို့ တရော်ကင်ပွန်းတွေပါ ယူသွားခဲ့သေးတာပဲ”

ဖြစ်ပါဘူး။ တရော်ကင်ပွန်းသာ ယူသွားပါ ပုဏ္ဏားလေး “ဟု ပြန်၍ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားငယ်မှာ အကြံအစည်ရှိထားသူပီ...။

“အို...အစ်မကြီး၊ သင် မယုံလျှင် အိမ်အပြင်ထွက်ကြည့်ပါ။ ဤရွာ၏ တစ်ခုတည်းသော စမ်းချောင်းငယ်နားတွင် ငါ့အစ်ကိုတော်များကို သင်တွေ့ပါလိမ့်မည်။ လှမ်းမေးကြည့်ပါ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်ပြန်၏။ ပုဏ္ဏားမလည်း ရိုးအသုဖြစ်၍ ထွက်ကြည့်လေသော် အလှမ်းဝေးနေသော စမ်းချောင်းနေရာတွင် ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက် ရပ်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အရှင်ပုဏ္ဏားတို့...အပ်နှံထားသော အသပြုငွေထုပ် ပြန်ပေးလိုက်ရမလား”

ဟု အော်ဟစ် မေးမြန်းလိုက်၏။ စမ်းချောင်းနံဘေးမှ ပုဏ္ဏားတို့ကလည်း လက်များ အပေါ်မြှောက်၍ ဦးခေါင်းကို ဆိုပြကြ၏။ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုရန် တရော်ကင်ပွန်းကို အလိုရှိသူများဖြစ်သဖြင့် လက်များ မွှေရမ်းပြလိုက်ကြလေသည်။

“တွေလား အစ်မကြီး၊ ငါ့အစ်ကိုတော်များက ပေးနိုင်ရန် ခေါင်းညိတ် လက်ပြနေကြပြီမဟုတ်လော” အိမ်ရှင် ပုဏ္ဏားမလည်း ယုံကြည်သွားခဲ့ပြီး ထိုပုဏ္ဏား

မဟုတ်လား။

“ဒါဆို ငါတို့အားလုံး မပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း လက်ကို သင်ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ သင့်မှာ တာဝန်ရှိသွားပြီ လျော်ပေး။”

“လျော်ကြေးလည်း မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာလည်း တာဝန်မရှိပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ရှင်တို့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် အော်ပြီး မေးလိုက်တော့ လက်ပြ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပေးလိုက် ပါဆိုလို့ ပေးလိုက်ပြီးပြီလေ။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပုဏ္ဏားငယ်ထံမှာ တရော်ကင်ပွန်းတွေ ပဲ ပါတယ်။ အသပြာငွေထုပ် မပါဘူး။ သင် မလျော်လျှင် ရွှေနန်းရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တိုင်မယ်။”

ဤသို့ စကားအချေအတင် ငြင်းကြပြီးနောက် ပုဏ္ဏား ခြောက်ဦးစလုံးသည် ဘုရင်နန်းတော်သို့ သွားရောက်ကာ တိုင်ကြား လျှောက်ထားကြလေသည်။ အကြောင်းစုံ စစ်မေး ပြီးသော် ရှင်ဘုရင်လည်း ပုဏ္ဏားမထံသို့ သူ၏ မင်းချင်းတို့ ဖြင့် အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားမကြီး ရောက်ရှိလာ သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က စစ်မေးလေ၏။

“အသင် ပုဏ္ဏားမ၊ သင်သည် ဤပုဏ္ဏားများ စုံညီစွာ ဖြင့် အပ်နှံထားခဲ့သော အသပြာ ငါးရာထုပ်ကို လူမစုံပါဘဲ နှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လာရောက် တောင်းခံသည် ကို ပေးလိုက်မိတာ အမှန်ပဲလား။”

ပုဏ္ဏားမလည်း ရှင်ဘုရင်၏ အာဏာစက်ကို ကြောက် ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးမ ပေးခဲ့မိကြောင်း ပါ ဘုရား။”

“ကိုင်း... ဒါဆိုရင်ဖြင့် သင့်မှာ တာဝန်ရှိလေပြီ။ ငွေ အသပြာငါးရာကို ပေးလျော်ပေတော့။ မလျော်နိုင်က ပုဏ္ဏား တို့ထံတွင် အမှုလုပ်ကျွန်အဖြစ် အလှည့်ကျ ကျွန်ခံစေ။”

ဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော်မှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် ငွေကြေး မလျော်နိုင်သူ ပုဏ္ဏားမလည်း ရိုးအ စွာ အလှည့်ကျ ကျွန်ခံ ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ငိုယိုပြီး ဝန်ခံ ကတိပြုလိုက်ရတော့၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ပုဏ္ဏားမကြီးလည်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပုဏ္ဏားကြီးထံတွင် တစ်လကြာမျှ စေခိုင်းသမျှ အိမ်မှုကိစ္စ များကို ကျွန်အဖြစ် ပင်ပန်းစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့တွင် အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် သမီးငယ် ပုဏ္ဏားမ

လေးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဒုက္ခကို အဘယ်ကဲ့သို့ ကယ်တင် ရပါမည်နည်းဟု တစ်နေ့ တစ်နေ့ တွေးတော ကြံဆကြည့် နေခဲ့၏။

ဘုရင်အမိန့်တော်အရ ဒုတိယမြောက် ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကျွန်အဖြစ် အမှုထမ်းရွက်ပေးရန် သွားရောက်ရမည် နေရက် ၌ သမီးဖြစ်သူသည် မိခင်ကြီးအား ဤသို့ မေးမြန်းလေ၏။

“နေပါဦး အမေရယ်။ သူများတကာတွေ ကျွန်ခံရတာ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးတည်းထံမှာပါ။ အမေကုမု ပိုင်ရှင် ဖြီးထံမှာ ကျွန်ခံနေရတယ်လို့၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းပါလား အမေ။ သမီး မကြည့်ရက်တော့ဘူး။ လာပါ အမေ၊ ဘုရင် ကြီးထံ ပြန်သွားပြီး သမီးလျှောက်တင်ပါမယ်။ မကြောက် နဲ့နော်။”

ဆင်းရဲသူဖြစ်သော်လည်း ပုဏ္ဏားမကြီး၏ သမီး မိမိ ငယ်သည် နက်နဲသော ဂန္ထိဉာဏ်ဖြင့် မိမိတွေးခေါ်ယူဆ ထားသည့်အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဘုရင်ထံမှောက် တင်လျှောက် လေတော့၏။

“မှန်လှပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးလှပါသော အရှင်မင်းမြတ် ... အရှင်၏ မင်းနေပြည်တော်၌ တစ်ပါးကျွန်အဖြစ်သာ ကျွန်ခံရရိုးထုံးစံဖြစ်၍ ယခုမှ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ မိခင်ကြီး သည် ကျွန်ပိုင်ရှင် ဖြီးထံ အလှည့်ကျ ကျွန်ခံနေရခြင်းမှာ မဖြစ်စကောင်းပါ။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မကျေနပ်နိုင် အောင်ဖြစ်ရပါသည် ဘုရား။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ထိုပုဏ္ဏားကြီး ဖြီး တို့နှင့် အရှင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်တွင် ပြန်လည် တရားရှင်ဆိုင်ကြည့်လိုပါသည်။ ခွင့်တော်ပေးသနားပါ ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထား ပန်ကြားလိုက်တော့၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ခေါင်းညိတ် စဉ်းစားပြီးသော်၊ ဤသူငယ်မ၏ လျှောက်တင်လာမှုသည် မှန်ကန်လှပေစွ တကား။ တရားခံဘက်မှ ချေပလိုသည်ဖြစ်က ချေပခွင့်ပြုရ မှာပဲလေ။ သူ၏ ဂန္ထိရဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အကဲခတ်ဦး မှပါပဲ။ အပြောအဆိုလျှောက်တင်မှုကဖြင့် ရဲဝံ့ ဖျတ်လတ် ပါပေတယ်ဟု သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး ပုဏ္ဏား ငြီးတို့ကို တရား ရင်ဆိုင်ရန် အခေါ်ဆင့် စေလွှတ်လိုက်တော့၏။

အားလုံး စုံညီစွာ ရောက်ရှိလာခိုက်အခါတွင် ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ပုဏ္ဏားမကြီး၏ သမီး မိမိငယ်အား ဤသို့ အမေးတော်ရှိလေ၏။

“က - သူငယ်မ၊ သင်၏ မိခင်အတွက် အဘယ်ကဲ့သို့ တရားရင်ဆိုင်လိုပါသနည်း။ ပြောကြားလျှောက်တင်စေ”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စကားတော်အဆုံး၌ သွက်လက် မြန်ဆန်စွာပင် ဤသို့ ပန်လျှောက်ပြန်၏။

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းမြတ်ကြီး။ ဤတရားခွင်မှာ လက် တွေ့ ချေပနိုင်ဖို့အရေး ကျွန်တော်မျိုးမကို ငွေအသပြာ ငါးရာ ခေတ္တချေးငှားတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုအခါ၌ မင်းဘုရင်၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ဘဏ္ဍာစိုး အမတ်ကြီးထံမှ ငွေအသပြာ ငါးရာထုပ် လက်ဝယ်ရောက် ခိုလာသောအခါတွင် ပုဏ္ဏားမလေး မိမိငယ်သည်...

“အို... အရှင်ပုဏ္ဏားကြီးတို့၊ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ မိခင်ထံသို့ ငွေထုပ်အပ်နှံထားရှိစဉ်အခါက ကတိစကားတစ်ခု ကို ထားရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ပုဏ္ဏား ဂူဦး စုံညီပါလျှင် ဤအသပြာထုပ်ကို ယခုပင် ယူဆောင်လော့။ ကျွန်မတို့ ဆက်က တာဝန်ကျေစွာ ပေးအပ်ပြီးဖြစ်၍ မိခင်ကြီးအား ဆန္ဒပင် ကျွန်အဖြစ်မှ လွှတ်ပါ”

ဟု ရဲဝံ့စွာ တုံ့ပြန်လိုက်တော့၏။

ဤသို့ ငွေအသပြာထုပ်ကို ပြုပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက် လျှင် ပုဏ္ဏားကြီး ငြီးလည်း...

“အို...ဟင်...ဟယ်...ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ခက်ကပြီ လော့”

ဟု ညည်းတွားကာ လက်လျှော့သွားကြလေ၏။ ဤသို့ တရားရင်ဆိုင်လိုက်ကြသော ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို ကြားသိတွေ့ မြင်လိုက်ရသော ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူငယ်မ၏ ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်ရည်ကို သဘောကျသွားလေ၏။

“ငါ၏ထံပါး မြဲစားတဲ့ များကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ များ ကြားကြလေပြီမဟုတ်လော့။ ဤသူငယ်မသည် တရား သဖြင့် ချေပပြောဆိုခဲ့၏။ ဟုတ်မှန်လှပေသည်။ ရှေးယခင်က မှ ငါ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ချွတ်ချော်များယွင်းပေစွတကား။ ယနေ့မှစ၍ ဤအသပြာငါးရာထုပ်အား မိခင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားမ ကြီးကို ဆုတော်အဖြစ် ပေးသနားစေ။ အလှည့်ကျ ကျွန် အဖြစ်မှလည်း လွတ်ကင်းစေ။ သင်ပုဏ္ဏား ငြီးဘက်က လည်း ဂူဦးစုံညီလျှင် လာရောက်ယူငင်ကြ။ ယခုမှ မစုံ ညီချေ။ ကျန်တစ်ဦးကို ရှာဖွေလော့”

ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်ပေးလိုက်တော့၏။ ဘုရင်မင်း မြတ်လည်း နက်နဲသော အသိဉာဏ်ပညာဖြင့် ပြည့်စုံသော ပုဏ္ဏားမကြီး၏ သမီး မိမိငယ်ကို မိခင်ကြီးထံမှ တောင်းယူ ၍ မိပုရားတစ်ပါးအဖြစ် မြောက်စားကာ ရွှေနန်းတော်ထက်၊ တွင် အဆောင်အယောင်ပြည့်စုံစွာဖြင့် ထားရှိပြီး လွန်စွာပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူခဲ့လေသတည်း။

ခွဲလူလင်း(မဇ္ဇမင်)

ကျမ်းကိုး

- ပုရာဏ်ကျမ်း (ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ကြီး)။

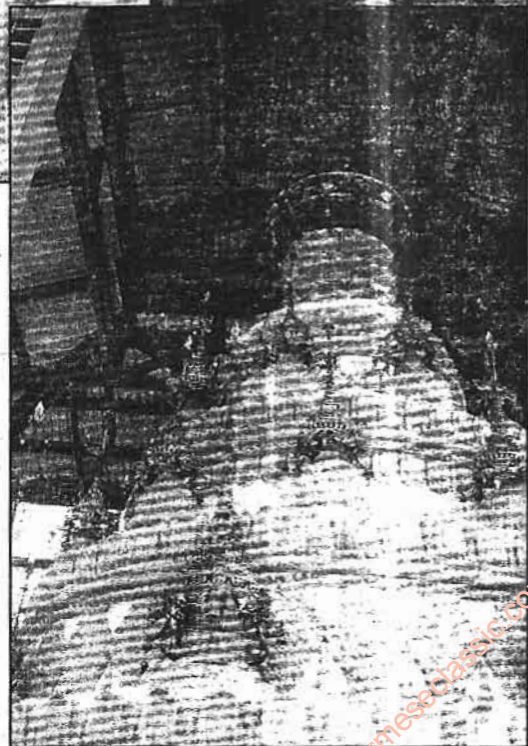
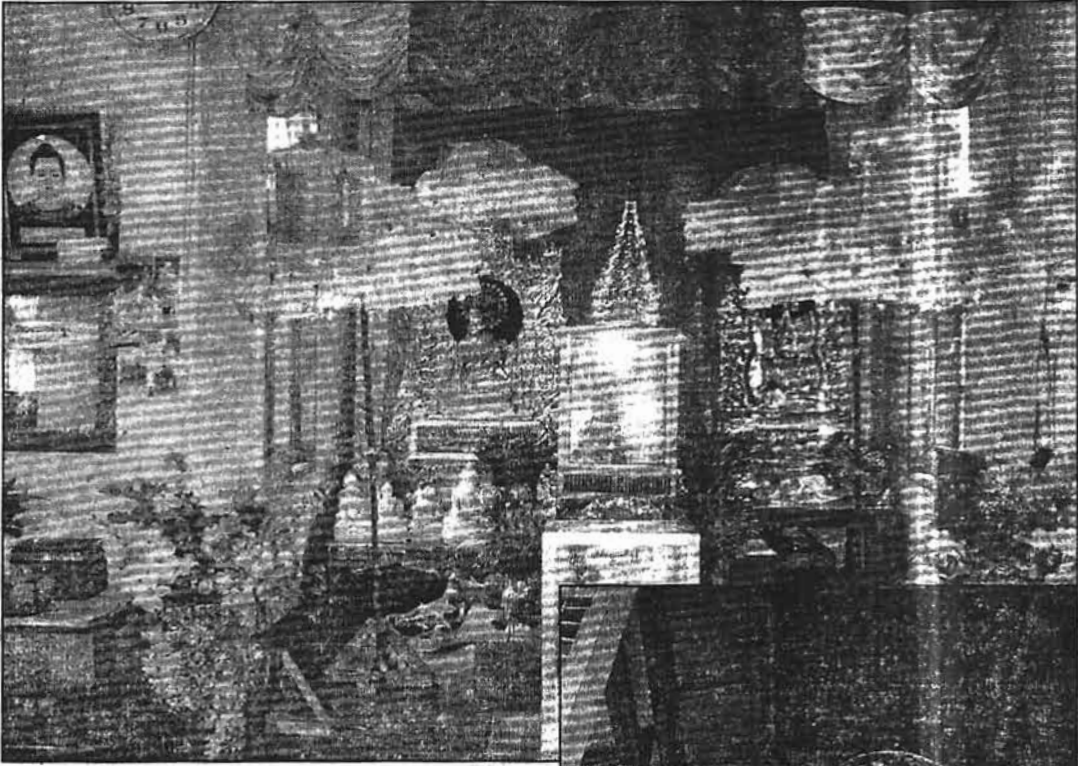
မဂ္ဂဇင်း

အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊ မြူးဒန်းရှင်၊ မြန်မာ့နိုင်ငံ
 အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၀)လမ်း(အထက်)
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

သာသနာတစ်ခေတ်ဆန်းမယ့် ပေါ့ခမ်းစေတီ

ဖေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့သ၌ ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်၊ သဲဗုတ်ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုသိန်းဝင်းဇင်၏ မိတ်ဆက် လမ်းညွှန်မှုအရ မန္တလေးတိုင်း၊ မိတ္ထီလာခရိုင်၊ သာစည်မြို့နယ်၊ ရေပေါင်းစုံကျေးရွာမှ ၎င်း၏ ညီငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်စိုး၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှ ဦးပဉ္စင်း ဦးအာသိဏ္ဍကို စာရေးသူအား ရှေးသမိုင်းဝင် ပေါ့ခမ်းစေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရှိရာသို့ လိုက်ပါ အကျိုးဆောင်စေပါသည်။

စာရေးသူတို့သည် ရေပေါင်းစုံကျေးရွာမှ အဝေးပြေးကားကို စီးလျက် ဘုရားငါးဆူနယ်မြေအတွင်းရှိ ပေါ့ခမ်းလမ်းဆုံ၌ ဆင်းခဲ့ကြပါ၏။ “သာစည်မြို့နယ် ရှေးဟောင်းပေါ့ခမ်း စာတိပေါင်းစုံစေတီ” ဟူသော လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်

www.burmeseclassic.com

ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းလေး။ အနုဟာက အလှောက်ခြမ်းပေါ့”

(ဤတောင်တန်းအကြောင်းကို သိလိုလျှင် စာရေးသူ၏ “ကမ္ဘာလုံး ကပ်ကျော် ရွှေတောင်တော်” ဆောင်းပါး ပါဝင်သော ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏ ၂၀၁၂ ပြေလထုတ်အား ရှာဖွေဖတ်ရှုပါရန်။)

ထို့နောက် စာရေးသူသည် ဆည်အတွင်းမှ လှပသော ရှုခင်းကို ဘုရားကျောင်းကန်ဟူသော အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံလိုက်ဖက်မှု ရှိလေသဖြင့် စာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ဖြစ်ပါ၏။ ထို့နောက် စာရေးသူတို့သည် ဘုရားဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးစွာပထမ ပေါ့ခမ်းဆရာတော်အား တွေ့ဆုံ ဖူးမြော်ပါ၏။ လက်ျာဘက်ရှိ ပုဗ္ဗဝိဒေယကျောင်းအလှူရှင်မှာ ဦးစံခင် + (ဒေါ်အုန်းခင်)၊ ဆူးပုတ်ကန်ကျေးရွာမှ ဖြစ်ပါသည်။

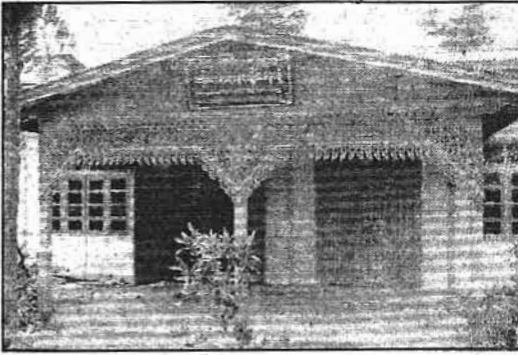
ပေါ့ခမ်းဆရာတော်မှာ “ဦးကဝိသာရ” ဖြစ်ပြီး သက်တော် ၃၈နှစ်၊ ဝါတော် ၁၈ ဝါဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးသည်မှာ ၁၂နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိ သီတင်းသုံးနေသော သံဃာ ၅ပါးရှိသည်။ ပေါ့ခမ်းရာဇဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်မှ အမိန့်ရှိသည်မှာ...

“မြန်မာသက္ကရာဇ် ၅၆၂ ခု နဂပတိစည်သူမင်းလက်

ခန့်ညားလှပစွာ တွေ့ရှိရပါ၏။ လမ်းတစ်ဖက်ထိပ်တွင် သက်တော် ရေလှောင်တံမံ ဟူသော လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်သည် တည်ရှိလေ၏။ ဘဝမိနစ်ခန့် လျှောက်လာပြီးသောအခါ ဆေးဦးဆုံး စတင်တွေ့ရှိရသည့် သက်တော် ရေလှောင်တံမံ မှုန်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများ နောက်ခံထားလျက် လှပစင်တယ်စွာ တွေ့ရှိရသည်မှာ ညွှန်းစာရေးဖွဲ့လိုလည်း မမိ၊ သယ်ပန်းချီရေးလိုမှလည်း စုတ်ချက်မမီနိုင်ပါသော ရင်သပ် နှော့ဖွယ်ရာ မြန်မာ့သဘာဝရှုခင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါပေသည်။ ရှေးဟောင်း ပေါ့ခမ်း စာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်ကြီး အထူးမှ လှမ်းမျှော်ဖူးတွေ့ရသည်မှာ ကျွက်သရေမင်္ဂလာ နှစ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး ရင်ကို ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ရပါသည်။ အဲဒီနောက်ခံ တောင်တန်းကြီးဟာ ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ ပြည်ရဲ့ နယ်စပ်တောင်တန်းကြီးပေပဲ ဒကာကြီး တပည့်တော် ရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကမ္ဘာလုံး ကပ်ကျော် တောင်တော် ဆောင်းပါးထဲက ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်၊ ရွှေဘိုကျေးရွာထိပ်က တောင်တန်းကြီးများ ဖြစ်နေမလား ဆိုရယ်”

www.burmeseclassic.com

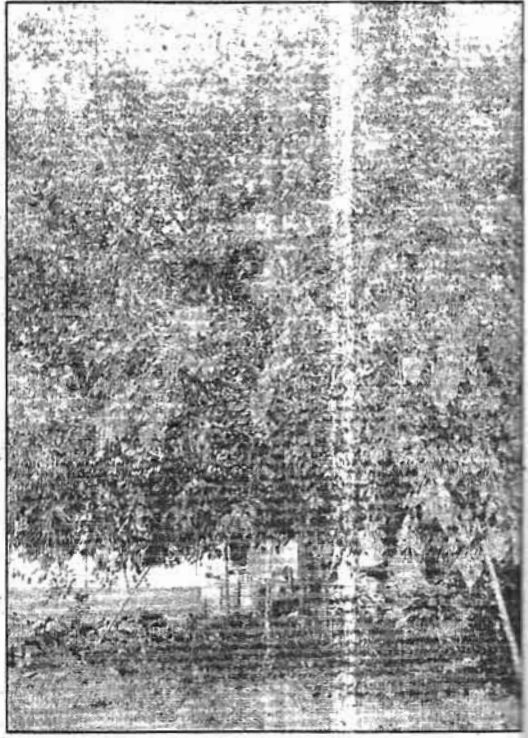

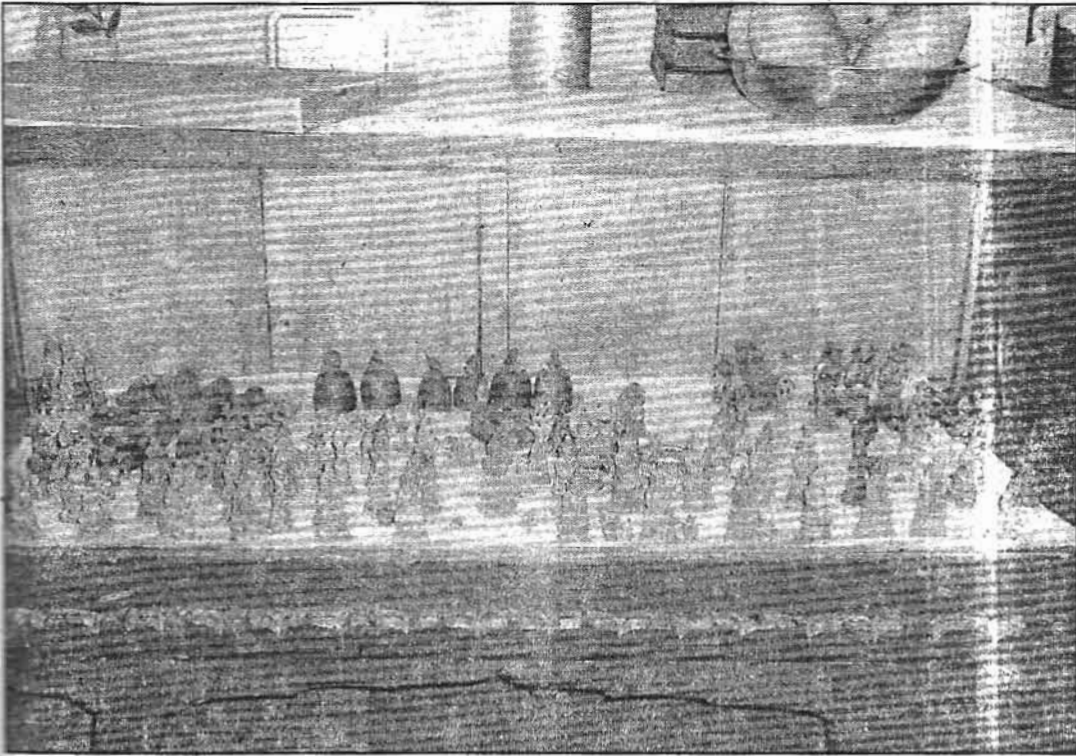
ထက်မှာ ကိုးဆူတိုက်လို့ ခေါ်တဲ့ စေတီကိုးဆူကို တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ သီပေါစော်ဘွား အုန်းဘောင်ခုံမိုင်းလက် ထက်မှာ ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့တယ်။ အခု ဒီအရှေ့ဘက် မှာ ရှိတဲ့ မုံပင်ဆုံရွာရယ်၊ တောင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဆူးပုတ်ကန် ရွာရယ် အပါအဝင် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပေါ့ခမ်းမြို့ရယ်လို့ တည်ရှိခဲ့တယ်။ ရှမ်းဘာသာစကားနဲ့ဆိုရင် “ပေါ့”ဆိုတာက အဖေ၊ “ခမ်း”ဆိုတာက ရွှေ။ အဖေရွှေပေါ့။ အဖေမေတ္တာ တရား တန်ဖိုးကြီးမားပုံကို ရွှေရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမားပုံနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ဖော်ပြထားတယ်။ ပေါ့ခမ်းမြို့ကို ပထမဦးဆုံး စော်ဘွား ပေါ့ခမ်းလုံနဲ့ စော်ဘွားကတော် နန်းခမ်းရွက်တို့က အုပ်ချုပ်ခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံး ပြီးစားကုတော့ စော်ဘွား ကျော့အောင်ရှင်း ဖြစ်တယ်။ ကာလရွေ့လျားလာတဲ့အခါ ဒီနေရာမှာ ဆူးပင်၊ မုံပင်၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ပေါက်ရောက်ပြီးတော့ တော ကြီးအတိဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဆူးပုတ်ကန်ကျေးရွာနဲ့ မုံပင်ဆုံကျေးရွာရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ဒီရွာနှစ်ရွာက ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ မုံပင်ဆုံကျောင်းဆရာ တော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တ ဦးဝိစိတ္တဟာ ၁၃၅၉ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း ၁၃ရက် (၁၂-၁၁-၁၉၉၇) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ဘုရားကိုး ဆူ သာသနာပွင့်လင်းဖို့ အိပ်မက်ရရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားကိုးဆူဟာ ဘယ်နေရာမှာမုန်း မသိခဲ့ဘူး။ ဆရာတော် ကြီးမှာ ၉နှစ်-၁၀နှစ်အရွယ် ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ မြေးကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီကလေးကို ပုဂ္ဂိုလ်က စီးပြီး ဘုရား ကိုးဆူရှိတဲ့ နေရာ၊ ဌာပနာထားတဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ပြခဲ့ တယ်။ အဲဒီကလေး အခုရှိရင် အသက် ၂၅နှစ်လောက် ရှိ ရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူးဖြစ်နေတယ်။ စေတီဟောင်းတွေ ရဲ့ အလယ်မှာ စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူရှိပြီးတော့ ကျန် ရစ်ဆူ က ရံထားတာပေါ့။ ဌာပနာတိုက်ကို ပိတ်ဆိုတဲ့ ကျောက် ပြားကြီး ၁၂ချပ်နဲ့ ရှေးဟောင်း ဌာပနာရုပ်ပွားတော်၊ ဓာတ်

တော်၊ မွေတော်တွေကို ဒကာကြီး မုတ်တမ်းတင်သွားလို့ ရပါတယ်။ ပေါ်တော်မူ မစခင်၊ သက်တော်ဆည်ကြီး မတည် ခင်၊ စီမံချက်ကျခါစမှာ ဒီနေရာကို ရှင်းလင်းဖို့ စက်မောင်း တာဝန်ယူကြတဲ့ ဘူမိဇာမောင်းသမားတွေဟာ ညဘက် သောက်စားမူးယစ်နေကြတုန်း ဒီဘုရားတွေနားမှာ အစိမ်း ရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ပန်းရောင် ဝမ်းဆက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ် ပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ စက်မောင်းသမားတွေလည်း မူးမူးနဲ့ လိုက်ကြတော့ မျက်စိကြီးတွေ တစ်တောင်လောက် ပြူးထွက်လာပြီး ခြောက်လွတ်လိုက်တာ ညတွင်းချင်း ဆေးရံတင်လိုက်ရပြီး အားလုံးသေကုန်ကြတယ်။

လယ်ဆယ်ဝန်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်ချုပ် မြင့်အောင်

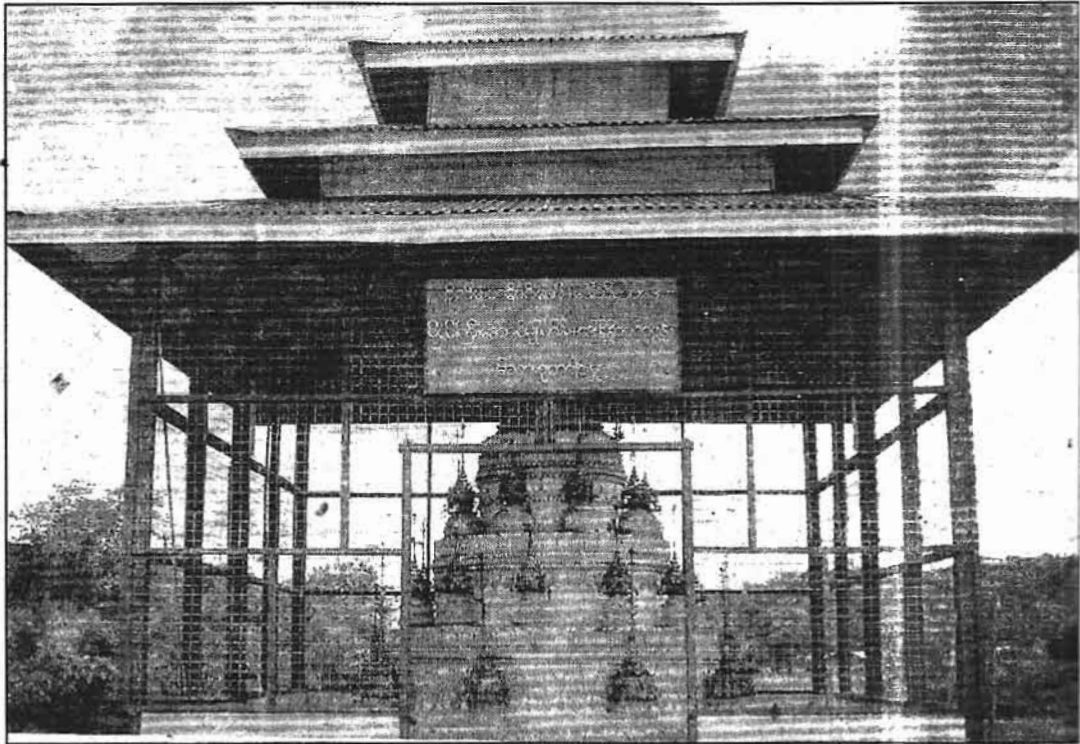
လက်ထက်မှာ ဒါဟာ ဆည်ဘောင်ပေါ့။ ဒါကို ဒီမှာ မြေသုံး
 ထပ်ဖို့ထားတာ။ ၁၃၅၉ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်
 ၁၃ရက်နေ့မှာ မုံပင်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး အမျိုးပြုတဲ့
 ကျေးရွာ သံယနာယက ဆရာတော်တွေ၊ ကျေးရွာအေးချမ်း
 ဖြူအဖွဲ့ဝင်တွေ၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး
 ခေါ်ပကာအဖွဲ့ ဖွဲ့တယ်။ တောင်ကြီးမြို့ မင်္ဂလာဦးရပ်၊ စန္ဒာလမ်း၊
 အမှတ် (၄၂၈)က ဦးသန်းဝင်းဦး+ဒေါ်မိုးကြည်၊ စိုးမိုးကျော်နှင့်
 ဝိုင်ဝိုင်းလည် ထိဆိုင်မိသားစုမှ အဘိုးသံရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နဲ့
 ဧည့်သည်များကို ၁၈ တောင်တည်ဖို့ လျာထားတယ်။ ဒါကို
 “အောင်စည်သစ်ထွန်း၊ ပြန်လည်စွမ်း၊ ပေါခမ်းပြည်သာ၊
 အောင်ချမ်းသာ”ဆိုတဲ့ နိမိတ်တဘောင်အရ ၁၃၆၀ ပြည့်
 ကဆုန်လဆန်း ၁၃ရက် (၁၀-၅-၁၉၉၈) တနင်္ဂနွေနေ့မှာ
 မှုတ်တင်ပြီး ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၇ရက်မှာ အုတ်မြစ်ချ
 တယ်။ အဲဒီမှာ နိုင်ငံတော်က သိန်းတစ်ရာ ထိဖွင့်ပွဲ စတင်
 ဖောင်ပတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်မှာ ဦးသန်းဝင်းဦးဆိုင်ရာ
 ဆောင်ကြီးမြို့မှ ဒေါ်အေးအေးမြင့်က ရွှေခါးပတ်ဆုရတယ်။
 သူတို့ယတိုင်လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပေါက်ခဲ့ရာက ပုဂံ အာနန္ဒာ
 ဆရာကို ဖူးဖြစ်ပြီးတော့ ပုဂံ အာနန္ဒာပုံစံကို ဗိသုကာ
 ဆရာကြီး ဦးချစ်တင်(သာစည်မြို့၊ ရှမ်းတောရပ်)က ၂နှစ်
 ၁၀လအတွင်း အပြီးတည်ဖြစ်သွားတယ်။ လျာထားချက်

ကို ကျော်လွန်ပြီး သိန်း ၁၈၀ မတည်လို့ အများပေါင်းငွေ
 သိန်း ၇၀နဲ့ အားလုံးပေါင်း သိန်း ၂၅၀ ကုန်ကျပြီး ညဏ်
 တော်အမြင့် ၄၅ တောင် (၆၄.၆)ပေ၊ စေတီတော်အချင်း
 ၃၆တောင် ၅၄ပေအထိ ဖြစ်သွားတယ်။ အရန်ငွေတီပေါင်း
 ကု ၂၈ဆူဖြစ်တယ်။

၁၃၆၃ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၅ရက် (၇-၄-၂၀၀၁)။
 စနေနေ့မှာ ထီးတော်တင်လှူတယ်။ ထီးတင်တာက မူလ
 ပထမ ပရိတ်ချည်ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တ ဦးစန္ဒိမာ၊ သက်
 တော် ၉၉နှစ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဟာ အသက်
 အရွယ်နဲ့ မမျှတဲ့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုတွေနဲ့ မြေပြင်က
 နေပြီး အထက် ဖောင်းရစ်တော်အထိ ထီးတော်ကြီးကို
 တွဲလောင်းခို လိုက်ပါသွားခဲ့တာကို ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်
 ဖူးတွေ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ညာဘက် လက်မတော်
 မှာ ကျိုက်ထီးရိုးပုံတော်ပေါ်နေပြီး ဘယ်ဘက် လက်မတော်
 ပေါ်မှာတော့ ရွှေတိဂုံစေတီပုံတော်ပေါ်နေတာကို ဦးဝင်းကိုယ်
 တိုင် ဖူးတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကြီးဟာ
 ဒီလို ထီးတော်တွေကို တင်လှူနိုင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ရှေးဟောင်း စေတီတော်တွေကို အသစ်ပြန်လည်
 တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ရှေးဟောင်းတစ်လုံးယူတယ်။
 ပေါခမ်းမြို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပေါခမ်းတစ်လုံးယူတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်တော် မွေတော်တွေ စုပေါင်းဌာပနာထားလို့ ဓာတ်ပေါင်း စုလို တစ်လုံးယူတယ်။ အဲဒီတော့ကာ ရှေးဟောင်း ပေါ့ခမ်း ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော် ရယ်ပေါ့။ ရှမ်းပြည်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ ဒီမှာ နဂါးသိုက်ရှိတယ်လို့ ပြောသွားကြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၅၀ က ဒီမှာ ရွှေခေါင်းလောင်းနဲ့ ရွှေလင်ပန်းရှိတယ်ဆိုပြီး သိုက်ဆရာတွေက လာတူးကြတဲ့ အခါ မြေပြင်ကို ရေထင်ပြီး ကူးခဲ့ကြရတယ်။ ယင်းမပင်၊ ငြိမရပ်က ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဒီဘုရားကို ရောက် လာပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဝင်စီး၍ မြန်မာလို မပြောဘဲ ရှမ်းလိုတွေ ပြောတယ်။ ပေါ့ခမ်းသိုက်က လာတာလို့လည်း ပြောတယ်။ နောက်ပြီး မန္တလေးမီးခြစ်စက်ရုံက ဒကာမက ဒီမှာ ဆွမ်း သုံးကြိမ်လာကပ်တယ်။ လာကပ်တိုင်းလည်း ပူးပြီး ရှမ်း ဘာသာနဲ့ ပြောပြီး ငိုလေ့ရှိတယ်။ တော်တော်နဲ့ကို ပြန် မထွက်တော့ဘူး။ မနည်းချော့မော့ တောင်းပန်ရတယ်။ မူလ ထီးတော်ဟောင်း သံထီးကို နောင်တော်ကြီးစေတီအဖြစ်နဲ့ ဗိုလ်မှူး ဟန်ဝင်းဇော်+ဒေါ်သီတာအေး၊ ဗိုလ်ကြီး အောင်မျိုး ဟိန်း+ဒေါ်နီနီတင်ထွန်းတို့က ပူဇော်ကြတယ်။ လက်ရှိ ဘုရားကြီးမှာက ခေတ်နဲ့အညီ စတီးထီးတော်ကို ပြန်ပြီး တင်လှူထားတယ်။

ဒီနောက်မှာ သံဃာတော်များ နေဆွမ်းသုံးဆောင်တော်

မှုကြပြီး စာရေးသူနဲ့ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့မှ နေ့လယ်စာ စားသုံးကြပါတယ်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ထံမှ ဘုရားတည် နေသောပုံနှင့် ဘုရားပွဲတွင် ရိုးရာအကဖြင့် ဖျော်ဖြေပွဲများ ကို ကူးယူပါတယ်။ ထို့နောက် ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်ဘုရားခန်းကို မှတ်တမ်းတင်ပါတယ်။ အရှေ့ ကျောက်ဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်များမှာ ရှေးဟောင်းဌာပနာ ဘုရားများဖြစ်၍ နောက်မှ ဆင်းတုတော်နှင့် ပလ္လင်ဒါယကာ မှာ ဦးမောင်မောင်+အိမ်ခြံနဲ့ ဘုရားငါးဆူပြောက်ရွာ၊ သားသမီး မြေးမြစ်တစ်စု ကောင်းမှုဖြစ်ပါတယ်။ ထို့နောက် ဘုရားဝင် တစ်ပတ်လှည့်လည်ဖူးမြော်ရင်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက် ယူပါတယ်။ ဘုရားရင်ပြင် နတ်လမ်း ဒါယကာမှာ ဘုရားငါးဆူ အကျဉ်းဦးစီးဌာနအငြိမ်းစား ထောင်ထိုင်ကြီး ဗိုလ်ကြီး မြင့်သိန်း နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခိုင်မြတ်ဦးတို့မှ (၆-၁-၂၀၁၂)က လှူဒါန်းထား ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားကမ္မည်းကျောက်စာတိုင်စိုက်ထူထား တဲ့ ဝန်းကို ပန်းခြံသဖွယ်ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ တစ်မှုထူးခြား ပေစွ။ ဒေအာက်၌ ဆူးခက်များရှိနေသဖြင့် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူရသည်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်နေသဖြင့် ဆရာတော်မှ နတ်လမ်းအပြင်ဘက်ကို ဖိနပ်စီးခွင့်ပြုတော်မူပါသည်။ ကမ္မည်းကျောက်စာတိုင်အား တစ်မှုထူးခြားစွာ နဂါးနှစ်ကောင် ဝန်းရံဖန်တီးထားသည်မှာ အလွန်လက်ရာမြောက်လှပေစွာ

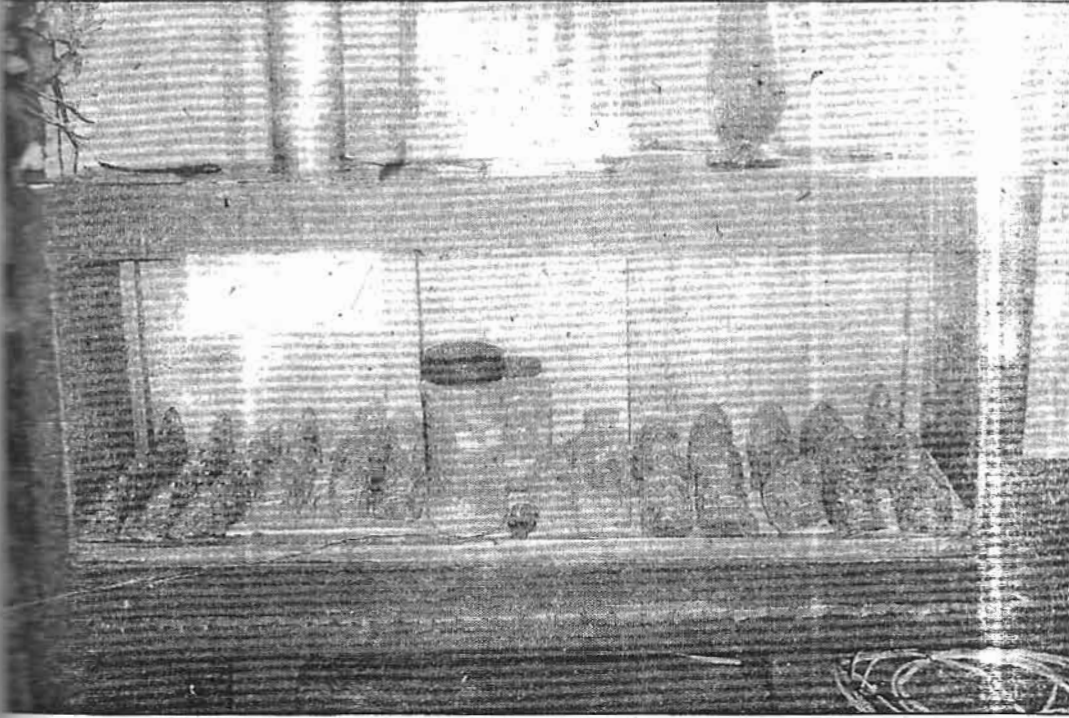

ကမ္ဘာ့စားသောက်များမှာ ဆေးလွင်ပြယ်နေပြီဖြစ်၍ အာရုံစူးစိုက်ကာ တစ်ကြောင်းချင်း သေချာစွာ ဖတ်ရှုရပါ၏။ ကမ္ဘာ့ကျောက်စာတို့၌ သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၄၄၊ ကောလာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၃၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၀၀၁ခုနှစ် မန္တလေးတိုင်း၊ မိတ္ထီလာခရိုင်၊ သာစည်မြို့နယ် ရှေးဟောင်းပေါင်းစာတမ်းစာတမ်းစာတမ်းမြတ်ကြီးကို ၁၃၆၂ခု၊ တန်ခူးလပြည့် (၇-၄-၂၀၀၁) စနေနေ့နံနက် ၈နာရီ ၂၈မိနစ်အချိန်တွင် ရွှေထီးတော်တင်လှူပွဲနှင့် ဗုဒ္ဓဘိသေက အနေကတတင် အခမ်းအနားကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

အထက်ပါ ရွှေထီးတော်တင်လှူပွဲကြီးကို မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ သံဃာ့နာယက ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာတော်များ၊ သာစည်မြို့နယ် သံဃာ့နာယက ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်၊ အတွင်းရေးမှူးဆရာတော်နှင့် သံဃာတော်များ၊ မိတ္ထီလာမြို့အမှတ် (၉၉) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဌေးဦး၊ ခရိုင်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးမြင့်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ ခရိုင်ပြည်ထောင်စု ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်း အတွင်းရေးမှူးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ သာစည်မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ တက်ဆောက်ကြည့်ညိခံကြပြီးလျှင် မူလ ပထမ ပရိတ်ချည်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဦးစန္ဒိမာဆရာတော်ကြီးမှ ရွှေထီးတော်၊ ငှက်

မြတ်နားတော်၊ စိန်ဖူးတော်တို့ကို တင်လှူပူဇော်ခဲ့ရာ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ရှမ်းယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ဝင်များ၊ ရှမ်းခမ္မစကြာအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဖိတ်ကြားထားသော ညွှန်သည်တော်များ တက်ရောက် ကြည့်ညိပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူသည် ဘုရားအတွင်းဝင်ရောက် ဖူးမြော်ရာတွင် အရှေ့ဘက် အာရုံခံ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော် တည်ရှိသော တနင်္လာထောင်၌ ဗိတိန်အလှူရှင်အဖြစ် ဦးခင်မောင်ဦး+ဒေါ်မယ်သီ (ဘုရားငါးဆူမြောက်ရွာ) နှင့် သံပန်းသံတံခါးအလှူရှင်အဖြစ် ဗိုလ်မှူး အောင်သန်း(ငြိမ်း + ဒေါ်ခင်ဝင်း)မြတ်တို့မှ လှည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဟူးထောင် ဗိတိန်အလှူရှင်အဖြစ် ကိုအောင်ဝင်း+မခင်ရွှေဦး (ဘုရားငါးဆူတောင်ရွာ) နှင့် သံပန်း သံတံခါးအလှူရှင်အဖြစ် ဗိုလ်ကြီး အောင်မျိုးဟိန်း+ ဒေါ်နီနီတင်ထွန်းတို့မှ လှည်းကောင်း၊ သောကြာထောင် ဗိတိန်အလှူရှင်အဖြစ် ဦးအောင်မြင့်စိန်+ဒေါ်ခင်သန်းလှ (ရန်ကုန်) နှင့် သံပန်းအလှူရှင်အဖြစ် ဗိုလ်ကြီး အောင်မျိုးဟိန်း+ဒေါ်နီနီတင်ထွန်းတို့မှ လှည်းကောင်း၊ အသီးသီးလှူဒါန်းထားကြပြီးလျှင် အဆိုပါ သောမအရပ်လေးမျက်နှာရှိ ရုပ်ပွားတော်များသည် ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပါပအရပ်လေးမျက်နှာရှိ ရုပ်ပွားတော်များသည် ရပ်တော်မူရုပ်ပွားတော်များဖြစ်ကြပြီး AIT ကုမ္ပဏီမှ အလှူပံ့ တစ်ဦးတည်းသော အလှူရှင်အဖြစ် တာဝန်ယူထားကြောင်းကို

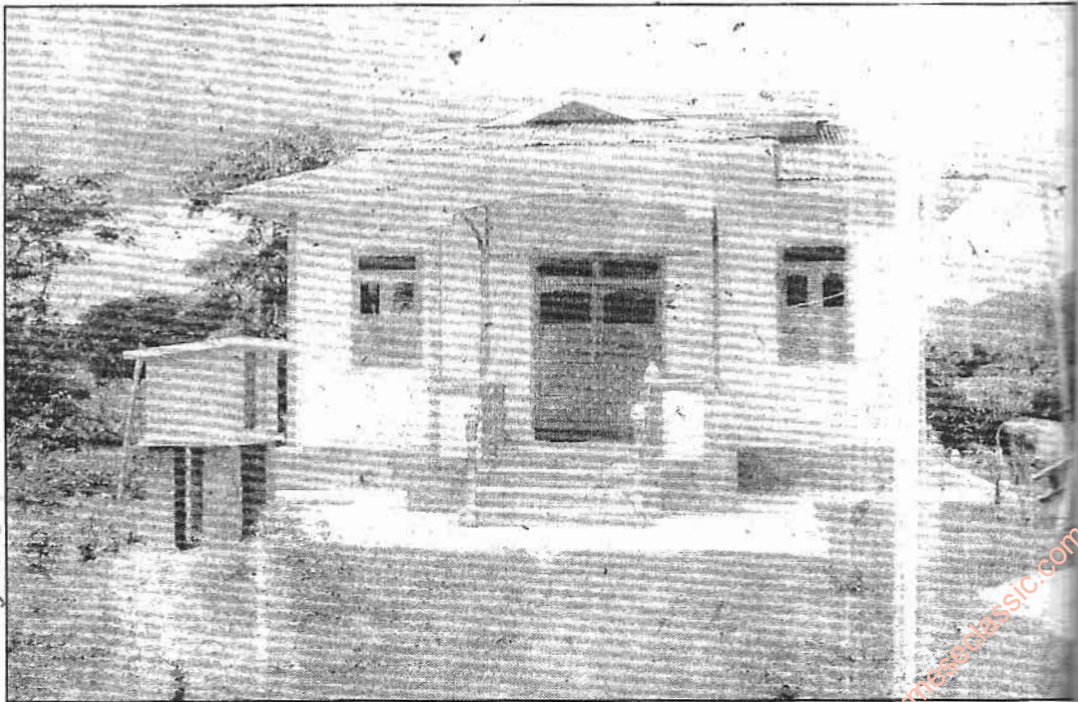
“ဒီအပင်ဟာလည်း ဗုဒ္ဓဂယာက သယ်ဆောင် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ဗောဓိပင်အစစ်ပေမဲ့ ဒကာကြီး”

ထို့နောက် ပေါခမ်းဆရာတော် ဦးကဝိသာရအား ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားလေသောအခါ...

“ဒီမှာ နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လတိုင်း အသံမစဲ မဟာပတ္တန်းပူဇော်ပွဲကျင်းပပါတယ်။ အဲဒါကို စည်စည်ကားကားလေး ဖြစ်စေချင်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီနေရာလေးဟာ ရွာပေါင်းစုံရဲ့ အလယ်မှာကျတော့ တရားစခန်းရိပ်သာကလေးဖြစ်ချင်တယ်။ ရင်ပြင်တော်ပတ်လည်မှာ နတ်လမ်းစောင်းတန်းအမိုးနဲ့ ဘုရားဖူးတွေ နားနေဖို့ ခုံလေးတွေ စီစဉ်ချင်တယ်။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းမှာလည်း ကြွေပြားခင်းချင်တယ်။ ဘုရားပရဝဏ်တစ်ခုလုံး မဟုတ်ဘဲနဲ့ စေတီပတ်လည်ကလေးကို သီးသန့် အုတ်တံတိုင်းကလေးဖြစ်ချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ဆန္ဒကတော့ စေတီတော်ရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့်မှာ ကန်တူးထားပြီး ဦးနယ်မြေဟာ နဂါးစက်ဖြစ်နေတော့ နဂါးစေတီကို ကန်အလယ်မှာ တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ရာ အလှူရှင်လိုအပ်နေပါသေးတယ်”

ဆရာတော်၏ ဘာသာ သာသနာကို ပွင့်လန်း အောင်မြင်စေလိုသော စိတ်ဓာတ်မှာ အံ့မခန်းရှိလှပေစွ။

အသင် စာရှုသူများအနေဖြင့် ဆုတောင်းပြည့်ဝသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ပေါ့ခမ်းစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်လိုသူဖြစ်စေ၊ အံ့ဖွယ်ထူးခြားသော လှပွေလှပင်ကြီးကို လေ့လာလိုသူဖြစ်စေ၊ နဂါးစေတီတော်ကြီးကို ပူဇော်လှူဒါန်းလိုသူဖြစ်စေ၊ တရားစခန်းတည်ဆောက်လိုသူဖြစ်စေ၊ ဆရာတော်နှင့်အတူ လက်တွဲ၍ ဘာသာ သာသနာအကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုသူများသည် ရထားဖြင့် လာရောက်ပါက ဆရာဝါးဆူဘူတာတွင် ဆင်း၍ လည်းကောင်း၊ ကားဖြင့် လာရောက်ပါက တောင်ကြီးရန်ကုန်လမ်းမ၊ ဖျော်ဘွယ်လမ်းမ၊ မန္တလေးတိုင်း၊ မိတ္ထီလာခရိုင်၊ သာစည်မြို့နယ်၊ ဘုတ်ဆုံကျေးရွာအုပ်စု၊ ဆူးပုတ်ကန် မုံပင်ဆုံကျေးရွာနှင့်

သက်တော်တမံဆည်အနီးတွင် တည်ရှိသော ရှေးဟောင်း ပေါ့ခမ်းစာတ်ပေါင်းစု စေတီတော်ကြီးကို ကြွရောက် ဖူးမြော်ကြပြီးလျှင် သာယာရူမောဖွယ်ရာ ရှမ်းတောင်တန်းဒေသအစစ်စစ် သာသနာတော် တစ်ခေတ်ဆန်းသစ်နိုင်ရေးကို ကြံဆောင်လို ကြိုးစားတော်မူကြပါဦးဟူ၍ နိဗ္ဗာန်အကျိုးကို ရည်မှော်ဖြင့် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါကြောင်း။

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

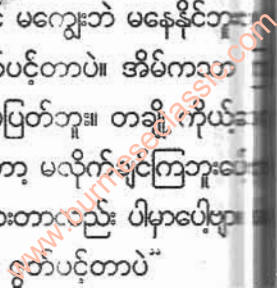
www.burmeseclassic.com

ဦးမောင်မောင်သည် ရဟန်းဘဝမှ လူထွက်ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့၊ ကပ္ပလီကွက်သစ် (ယခု တော်လှန်ရေးပန်းခြံ အနီး)၌ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

“ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက မွဲလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ခန့်မိုးတန်းလျားမှာ ရိုက်စရာ သံမဏိနိုင်လို့ ကြမ်းခင်းကို ရဲရဲမနင်းရဲဘူး။ ထိုးလိုးထောင်လောင်နဲ့။ အောက်က ဆင့်

ကလည်း စုံအောင် မရှိတော့ ခဲခုထားရတယ်။ မွဲတဲ့ကြားထဲ ကွဲနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ အထူးသဖြင့် ဆရာသမားတွေ တွေ့ရင် မကျွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကနေ ငွတ်ဆွဲခေါ် ငွတ်ပင့်တာပဲ။ အိမ်ကသာ လဲလဲမြင်၊ ဆွမ်းကျွေးက မပြတ်ဘူး။ တချို့ ကိုယ့်ဆွေတွေက အိမ်က စုတ်တော့ မလိုက်ချင်ကြဘူးပဲ။ အလှူမခံရက်တာ။ သနားတာလည်း ပါမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဘယ်နေမလဲ၊ ငွတ်ပင့်တာပဲ”

နွေလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည်
 နှင့်
 သာသနာဒါယကာ ဂျပေတော်ပတ္တမြား ဦးမောင်မောင်
 ဓမ္မာဝရိယ ဦးဌေးလှိုင်

ဆီ ဆန် မကုန်စေနဲ့ ဆိုတာ

ဦးမောင်မောင်က တစ်ချိန်က သူ ဆင်းရဲခဲ့ပုံကို ကျွန်တော်အား ပြောပြနေ၏။

“ကျွန်တော်က သာသနာ့အဖွဲ့ပြောကချင်တဲ့ လူဆိုတော့ သူတို့ မကြံ့ချင်လည်း ပင့်ကျွေးတာပဲ။ ကိုယ်တော်တို့ နောက်တော့ တိုက်ထဲ ကြွရမှာပါလို့ လျှောက်ခဲ့ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သာသနာကို ဦးတိုက်ပြီး လုပ်နေတာ။ ပွဲပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ မလျော့ဘူး။ နေ့တိုင်း ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ရွတ်၊ ဂုဏ်တော်ပွား၊ တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားပြီး လုပ်နေတာပေါ့ဗျာ။ လူရာမဝင်ခင်တော့ ရှက်စရာပေါ့။

ဘယ်လောက်ထိ လုပ်လဲဆိုတော့ ဆရာသမားများဆီက ရတဲ့ ဆေးနည်းကလေး စပ်ဖော်၊ ကိုယ်တိုင် မောင်းထုပြီး မြို့ထဲ လှည့်ရောင်းရတာဗျာ။ တစ်ခါတလေ သိကြားလိုလို၊ ဗြဟ္မာလိုလို ဝတ်တန်ဝတ်ပြီး အော်ရောင်းရတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သာသနာကို ဦးတိုက်လုပ်ရတော့ ရှက်စရာမရှိပါဘူး။”

ထို့အပြင် အတွင်းသိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကလည်း သူ့အကြောင်းနှင့် စပ်၍...

“ဒီလူက လူထူးဗျ။ အဲသလို တဲကုပ်လေးနဲ့သာ နေတယ်။ ဆွမ်းကျွေးပွဲ မပြတ်သလို ဧည့်သည်လည်း မပြတ်ဘူးဗျ။ သူ့ကို အားကိုးလာတဲ့ ဧည့်သည် ဘယ်လောက်များများ သူ့အိမ်မှာ မစားဘဲနဲ့ မသွားရဘူး။ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံ မချောင်လည်တဲ့ အလှည့်နဲ့ ကြုံရင် ဧည့်သည် မသိအောင် အပေါင်ဆိုင်သွားပြီး အသစ်မရှိတောင် ခတ်လတ်လတ် အဝတ်အစားကလေးတွေ သွားပေါင်ပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုတာပဲ။ နည်းနည်းလေးမှ မငြိငြင်ဘူး။ နပြောတွန်တို့မှ မစ္စရိယာနည်းတာ ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ပဲ။ ဒါလည်း တကယ်လက်တွေ့ ကျရင် မလွယ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ဧည့်သည်လာရင် ဆီမကုန်စေနဲ့ ဆန်မကုန်စေနဲ့လို့ ပြောတာ။ ကျွေးရပြီး စိတ်မထားတတ်ရင် ဆီကုန်၊ ဆန်ကုန်ရဲပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြော၏။

ထိုဧည့်ဝတ်ကို မငြိမငြင် ပြုစုနိုင်သည်မှာလည်း ထူးခြားသူဖြစ်ပေသည်။ ကြီးပွားလိုသူတို့ လိုက်နာရမည့် ဗလိငါးမျိုးတွင် “အတိထဗလီ” ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ပုပ်စော်နံသော ကုသိုလ်

ထိုသို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ကိုယ်တိုင် မြန်မာ့ဆေးများ

ဖော်စပ်ရောင်းချရာမှ အဖော် လူဂားတစ်ယောက်နှင့် နောက်ဂျစ်ကားစုတ်ကလေးနှင့် တိုးတက်လာကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှပုံတော်ပတ္တမြားသွေးဆေး ဆိုင်းဘုတ်များနှင့်အတူ “လှပုံတော်ပတ္တမြားဆေးတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်+ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း မိသားစု ကောင်းမှု” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်များကို ကျောင်းကန်ဘုရားအနံ့ မြင်သူတိုင်း သာဓုခေါ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာပေတော့သည်။

မန္တလေး၊ ရန်ကုန်ရှိ အထူးသဖြင့် စာတိုက်များ၊ ဓမ္မရိပ်သာများ၌ သူ၏ ကောင်းမှုများကို တွေ့နိုင်၏။

ပခုက္ကူနှင့် မန္တလေးအနောက်ပြင်၊ တောင်ပြင်ရိစာသင်တိုက်ကြီးများ၌ ရေအခက်အခဲရှိသဖြင့် စက်ရေတွင်း လှူခြင်း၊ တောင်မြို့ (အမရပူရ) တူးမောင်းတိုက်၌ စက်ရေတွင်းနှင့် ကုဋီလှူခြင်း၊ မန္တလေး ၄၅တာအတွင်း ၂၅၀၀-ဓမ္မာရုံကြီးအနီး နှစ်ထပ်တိုက် “သဒ္ဓါမိက” ဓမ္မာရုံကြီး ဆောက်လှူ၍ အခမဲ့ ဘုရားဖူးညွှတ်ရိပ်သာတည်ခြင်း စသည်ဖြင့် များစွာရှိ၏။

ထင်ရှားသော စာသင်တိုက် ဆရာတော်များအား ငါးပါးစာခန့် နေ့စဉ် ဆွမ်းအပ်များလည်း မနည်းပေ။

“ကျွန်တော် မန္တလေး မစိုးရိမ်တိုက်မရောက်ခင် တောင်မြို့ တူးမောင်းတိုက်မှာ နေတုန်းက ကုဋီဟာ သိပ်ညစ်ပတ်သဗျ။ သူ့ဌေးတွေလည်း ရှိပါရဲ့။ သည့်ပြင် လူမြင်တဲ့ ကုသိုလ်ပဲ လုပ်ချင်ကြတာ။ ကုဋီတော့ “ပုပ်စော်နံတဲ့ ကုသိုလ် မလိုချင်ပါဘူး” ဆိုပြီး သိတဲ့ လူကလည်း ရှောင်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီဘက်ခေတ်ရောက်လို့ သွားကြည့်တော့ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တက်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းပဲ ကုဋီမြောင်းပေါ်ထိုင်လိုက်ရင် တင်ပါးကို ယားလာတာပဲ”

ဟု သူ၏ ပုပ်စော်နံသော ကုသိုလ်ကို ကျွန်ုပ်အား အမျှဝေဖူးသေး၏။

ဦးမောင်မောင် ငွေလုပ်တဲ့ စက်

ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးစွာ သိရသောအချိန်မှာ သူ့ဌေး ဦးမောင်မောင်ဘဝမှ သာသနာ ဒါယကာ ဦးမောင်မောင်ဖြစ်နေပေပြီ။ “အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု” မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးအား သက်တော် ၉၅နှစ်အရ တာဝါလိန်ရှိ ခြံထဲ၌ နောက်ပိုသံယာတော် လေးငါးပါးနှင့်အတူ ပင့်၍ နေ့စဉ် ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စများ လုပ်နေချိန်ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆန္ဒ ဦးမောင်မောင်၏ သန္နိတရားအရ နိကာယ်သာသနာတော် ထွန်းကားရေးအသင်

ကြီးကိုပင် ဖွဲ့စည်း၍ “နိကာယ်စာသင်တိုက်ကြီး” ဆောက်ရန် သိန်းသုံးဆယ်ကျော်တန် “ကျောက်စာ ဓမ္မစေတီတော်” တည်ရန် စတင် အကောင်အထည်ဖော်လျက်ရှိနေ၏။

သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွရောက် သီတင်းသုံးနေပြီဖြစ်၍ ရဟန်းရှင်လူ ဧည့်သည်များ သာသနာရေး စည်းဝေးပွဲများကား မပြတ်မလပ်ဖြစ်၏။ “အစည်းအဝေး ပွဲမှာ ယနေ့ ဘာကျွေးရ ကောင်းမလဲ” ဟု အမြဲကြံနေသူမှာ ဦးမောင်မောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ခြံထဲတွင် ဆရာတော်များ အမြဲသီတင်းသုံးရန် ဝိနည်းတော်အတွက် အပ်အပ်စပ်စပ်ရှိဖို့ သီးသန့်တိုက်ကြီးတစ်လုံးကိုပင် အပူတပြင်း ဆောက်လုပ်လျှုအိန်းလေသည်။ ထိုတိုက်အုတ်မြစ်ချ တူးဖော်နေခိုက် အစည်းအဝေးရှိ၍ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားရာ လူသုံးယောက်က အုတ်မြစ်များကို တူးနေကြ၏။ ဦးမောင်မောင်ကား နေပူကျဲကျဲ ခြံစည်းရိုး ဝါးရဲချဲ့အောက်၌ ခမောက်ကြီးဆောင်းပြီး အလုပ်သမားများကို စီမံနေရင်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နှင့် ပရိတ်ရွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုဌေးလှိုင်... လာပါဦးဗျ”

ဟု ခေါ်၍ ရှေ့ဆက် လုပ်ကိုင်ရမည့် သာသနာရေးကိစ္စများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြ၏။ ဦးမောင်မောင်က...

“လူတွေက ခက်တာပဲဗျာ။ ခုဆိုရင် သတင်းစာထဲမှာ ဦးမောင်မောင်က သိန်းသုံးဆယ်ကျော်တန် ကျောက်စာ ဓမ္မစေတီတော်ကြီး တည်မယ်ဆိုတာ ဖတ်ကြရတော့ ကျွန်တော်ကို သိန်းတစ်ရာ နှစ်ရာ ချမ်းသာနေပြီလို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့ ကိုယ်ချင်းစာကြတာပေါ့ဗျာ။ လူတွေဟာ ခက်တာပဲဗျာ။ အလွန်ဆုံး တစ်ကျပ်လှူကြတာကလား။ ကျွန်တော်ကိုလည်း သူတို့လိုပဲ ထင်ပြီး တကယ် မိလျှံနာ သူတွေကြီးအောက်မေ့နေကြသလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်က သူတစ်မျိုးဗျ။ အခု ကျွန်တော်လုပ်တာ သာသနာအတွက် သာသနာပိုင် သူတို့လို ဝိမ်ခံဖို့ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကာလလည်း ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ ငါးသောင်းပြည့်အောင် ချိတ်တူး ပြောရင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခက်တာက သိန်းသုံးဆယ်ကျော်ဆိုတာ လျော့ပြောတာ ကိုဌေးလှိုင်ရေ။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာက သိန်းတစ်ရာ အနည်းဆုံး။ စိတ်ထဲမှာ ပြောရင် လူတွေက သူတို့လို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဒုက္ခပေးကြတာပဲဗျာ။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီလို ငွေလုပ်တဲ့ စက်ရှိသလား ဆိုရမ်းခံနေရဦးမယ်ဗျ။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်တယ်လေ

ဗျာ။ ငါလုပ်ရင် ခြစ်တယ်ဆိုတာ။ ဒါ စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်တော်လက်တွေ့ပဲ။ ဗေဒင်ဟောထားလို့ ယုံစားနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နေ့စဉ် ပရိတ်ရွတ်သဗျာ။ ဂုဏ်တော်ပွား။ တရားထိုင်သဗျာ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် အားကိုးပြီး လုပ်နေတာဗျ။ ကျွန်တော်ငွေလုပ်တဲ့ စက်က ရတနာသုံးပါးပဲ။

ကျွန်တော် ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းရိပ်သာမှာ “သဒ္ဓါမိက ဓမ္မာရုံ” ဆောက်ဖို့ ဆရာတော်ကို သွားပြီး တာဝန်ခံလျှောက်ထားလိုက်တယ်။ အနည်းဆုံး ငါးသိန်း တန်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်က လက်ထဲမှာ သောင်းကိုးထောင်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ တကယ်ပါ။ ဒါနဲ့ လက်ထဲ ရှိတာကလေးနဲ့ စပြီး သဲဝယ်၊ အုတ်ဝယ်၊ တစ်စတစ်စ လုပ်လာတာ မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်ငွေလုပ်တဲ့ စက်က ငါးသိန်းတန် ဓမ္မာရုံကြီး ပြီးသွားတာပါပဲ။ လူတွေက ရတနာသုံးပါးကျေးဇူးကို မယုံကြဘူးဗျ။

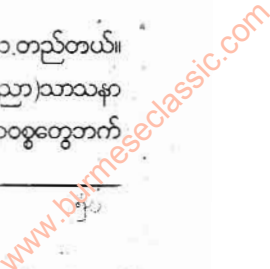
သာသနာပြုချင်ရင် အပြင်သိပ်မကြည့်နဲ့

ဦးမောင်မောင်သည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝမှ သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံ၍ သာသနာ့ဒါယကာ ပြုလုပ်နိုင်သူဖြစ်၏။ မည်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မသိသော်လည်း ချမ်းသာသမျှ သာသနာအတွက်ဟု စွန့်စားရဲသူဖြစ်သည်ကိုမူ ပြောဝံ့ပေ၏။

စိတ္တသူကြွယ်ကဲ့သို့ အနည်းဆုံး တစ်ကျပ်ရှိလျှင် ပြားငါးဆယ်သည် သာသနာအတွက်ဟု လျာထားကာ၊ မိမိနှင့် သာသနာကို မခွဲခြားဘဲ ကျင့်သုံးသူ အပုဇိဝိဘတ္တဘောဂီ” ဟု ခေါ်ဆိုရလေသည်။

“ဦးလေးမောင်... ဦးလေးလို သဒ္ဓါများ၍ ကြွယ်ဝသူတွေကို ဓာတ်လုံးဆရာ၊ ဝိဇ္ဇာဆရာတွေ မတတ်တယ်။ သတိပြုပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပရိတ်ရွတ်၊ ဂုဏ်တော်ပွား၊ တရားသဖြင့် ကျင့်ကြံနေထိုင်လို့ ကြီးပွားလာတာကို သူတို့ တန်ခိုးနဲ့ မစလို့ ဖြစ်နေဦးမယ်။ သာသနာပြုတဲ့ နေရာမှာလည်း ကျောင်းကန်ဘုရားကို မရှိမဖြစ်တဲ့ နေရာမျိုးမှာသာ လုပ်ပါ။ “ဗဟိဒ္ဓသာသနာ၊ ရုပ်ဝတ္ထုသာသနာ” ဟာ အရေးမကြီးဘူး။ အင်အားလည်း မပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင် အဋ္ဌတ္တိက သာသနာက အရေးကြီးပါတယ်။

ပုဂံခေတ်က မုဆိုးမကတောင် ဘုရားထတည်တယ်။ ဒါဟာ လူတွေကို အဋ္ဌတ္တိက(သီလ၊ သမာဓိ ပညာ)သာသနာ အားနည်းသွားအောင် ဗဟိဒ္ဓသာသနာ ဝေယျာဝစ္စတွေဘက်

လှည့်ထုတ်မောင်းကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းလွှဲပေးနေကြတာပါ။ ဦးလေးမောင် အခုလုပ်နေတဲ့ နိကာယ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မွေးထုတ်တဲ့ သာသနာပြုတာမျိုး၊ စာသင်တိုက်တည်တာ၊ အားပေးတာမျိုး၊ ခု ဦးလေးမောင် ရဟန်းခံလိုက်တဲ့ “ဦးသဇ္ဇန” ဆိုရင် တိပိဋကဓရ စာမေးပွဲမှာ ဝိနယဓရဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီ သာသနာပြုတာမျိုး ဦးစားပေးပါ။

နောက်ပြီး ဘုရားရုပ်ပွားဆိုရင်လည်း “ဓမ္မပတိချွတ်ခန်း” လို့ အချွန်အတက်တွေနဲ့ ရုပ်ပွားမျိုးဟာလည်း ဟိုးပုဂံခေတ်ကတည်းက ခေတ်စားလာတာ။ ဒါလည်း မရှိသားဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်ဗျာ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ မနေကြတာပဲ” စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးရှင်းပြခဲ့ဖူး၏။ ထိုအချက်များကိုလည်း သာသနာပြုချင်သူတို့ သတိထားသင့်ကြပေသည်။

မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည်

ဦးမောင်မောင် ထိုယုံကြည်ချက်နှင့် အသိဉာဏ်ဝင်လာသည်မှာ ပင်ကိုယ်အခံရှိသကဲ့သို့ ဆရာကောင်း သမားကောင်း အပိုရခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကောင်း သမားကောင်းအပိုဟူသည် အခြားမဟုတ်၊ သက်တော် ၉၆နှစ်ရှိ “အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု” ကျေးဇူးရှင် မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးပင်တည်း။

“ကိုဌေးလှိုင်... ကျွန်တော် အခုလို အသိဉာဏ်ရတာ ခင်ဗျားဆရာ၊ ကျွန်တော်ဆရာ ဒီဆရာတော်ဘုရားကြီး ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ပထမကတော့ ဒီလောက် မယုံဘူးဆိုပါတော့။ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို တော်တော်ကလေးလည်း လုပ်မိရော၊ ကောင်းကောင်းကြီး ယုံစရာတွေ တွေ့လာတာပဲဗျာ”

ဦးမောင်မောင်သည် မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆုံးမစကားများအရ ယခုကဲ့သို့ အသိဉာဏ် သဒ္ဓါတရား တိုးပွားလာရပုံကို ဆက်၍ပြောပြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဦးမောင်မောင်အား သာသနာပြုစိတ်ထားနှင့် စပ်၍ အားကျဖွယ် စံနမူနာအဖြစ် မန္တလေးမြို့၊ နာမည်ကျော် မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာဦးသက်ရှည် သားဦးကျော်တို့အကြောင်းကို မကြာခဏ ဆုံးမပြောဆိုခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးမောင်မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကျောင်းတွင် စာပေသင်ကြားခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ထိုကျောင်းဒကာ၊ ဒကာမတို့၏ သဒ္ဓါတရားကိုလည်း အထိုက်အလျောက် တွေ့ထိ သိမြင်ခဲ့ရဖူးသူဖြစ်၏။ ဆရာတော် ဟောသော ထိုတရားသည် သူ့စိတ်ထားနှင့် တစ်သားတည်း အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၏ အနေအထား

မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးကား မန္တလေးမြို့အနောက်ပြင်၌ တည်ရှိ၏။ သံဃာ (၅၀၀)ခန့် သီတင်းသုံးရာ သံဃာတက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျောင်းထိုင် စာချနာယက ဆရာတော်အပါး (၂၀)ခန့်က အုပ်ချုပ်သင်ပြ၍ ထိုတွင် အကြီးဆုံး မဟာနာယက မထေရ်ကြီးတစ်ပါးက ပဲကိုင်းထား၏။ စည်းကမ်းကြီး၏။ စာသင်ပုံစနစ် ခေတ်မီသည်။ အင်္ဂလန်ပါဠိအသင်းကြီးနှင့် ဆက်သွယ်၍ နိုင်ငံခြား သာသနာပြုလုပ်ငန်းပါဠိအဘိဓာန်လုပ်ငန်းများကို စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော ကျောင်းတိုက်ကြီးပင်တည်း။

ကျောင်းတိုက်တည်ထားပုံ ပုံကြမ်းကား ၄၈၈၇၅ ဥယျာဉ်မြေကွက်ကို အမြင့် ၇ပေခန့် တံတိုင်းကြီးခတ်ထား၏။ အရှေ့တောင် မြောက်၊ ဝင်ပေါက်သုံးခုထားသည်။ အလယ်မြေကွက်၌ (၁၄၆၊ ၁၄၂)ပေရှိ နှစ်ထပ် အလယ်တိုက်ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ကို တောင်မြောက် မျက်နှာနှစ်ဖက်တွင် လှေကားကြီးနှစ်စင်းစီဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။ အတွင်းမျက်နှာကြက်များ၊ တိုင်များ၊ ခန်းဆီးလိုက်ကာများအားလုံး မှန်စီရွှေပိန်းချထားသည်။

အလယ်တိုက်ကြီး ကုန်ကျစရိတ်မှာ ထိုခေတ်တန်ဖိုး တစ်သိန်းကျော်၏ (ဆန်တစ်တင်း သုံးလေးကျပ်ခေတ်)။ အလယ်တိုက်ကြီးကို ၁၂၆၉ ခုနှစ်၌ စတင်တည်၍ ၁၂၇၁ ခုနှစ်၌ ရေစက်ချသည်။ ထိုတိုက်ကြီးခေါင်းရင်း၌ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားနိုင်သော နာရီစင်မြင့်ကြီး။

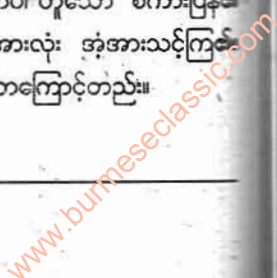
အလယ်တိုက်ကြီးကို ဝန်ရံ၍ အစီစဉ်တကျ ဆောက်လုပ်ထားသော ပတ်ပတ်လည် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ၉လုံး၊ ၆လုံး။ ထိုတိုက်ရံ ၁၅လုံးအတွင်း၌လည်း အားလုံး မှန်စီရွှေပိန်းချ။ သစ်ပင်ပန်းမန်း၊ ရေတွင်း၊ ကုဋ် အပြည့်အစုံ ကျောင်းအသုံးအဆောင် ပိဋကကျမ်းစာအလုံအလောက်။

ဤကား မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ အဆောက်အအုံအနေအထားပုံကြမ်းမျှ ဖြစ်၏။

ရှေးခေတ် တန်ဖိုး သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၍ ကာလတန်ကြေး သိန်းနှစ်ရာခန့်မှန်းကြသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြသောအခါ “ဒီကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ဒကာတစ်ဦးတည်းက ဆောက်လှူထားတာပါ” ဟူသော စကားပြန်၏။ အသံကို ကြားရသောအခါ အားလုံး အံ့အားသင့်ကြ၏။ မြန်မာ အနာထဝိဇာန်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုမျှလည်း မက။

စားသောက်နေရေး လိုလေသေးမရှိ

ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတ်ကြီးကား ထိုကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ကျောင်းထိုင်၊ စာချ၊ နာယက ဆရာတော်အပါး တစ်ကိပ်ကျော်အား (ပထမတွင် ဆွမ်းစရိတ်အလုံအလောက် လှူ၍၊ နောက်တွင်) အိမ်သို့ ပင့်၍ နေ့စဉ် ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ နေ့စဉ် ဆွမ်းကျွေးကိစ္စကား ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်ပါချေ။

ထိုမျှသာ မကသေး။

သံဃာ ၅၀၀ ကျော်အား နှစ်စဉ် ကထိန်သင်္ကန်းလှူသေး၏။ သံဃာ ငါးရာ၍ ဆွမ်းခံမကြွနိုင်သောအခါ နာယက ဆရာတော်ထံမှတစ်ဆင့် တုံးခေါက်၍ ဆွမ်းစားလက်မှတ်ကပ်လှူသည်။ ထိုလက်မှတ်ကို ယူ၍ မန္တလေးမြို့တွင်း ကြိုက်ရာ စားသောက်ဆိုင်များသို့ ကြွရောက် ဘုဉ်းပေးနိုင်၏။ ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်နိုင်သေးသည်။

ကျောင်းဒကာသည် ထိုဆွမ်းလက်မှတ်များအလိုက် စားသောက်ဆိုင်ရှင်များအား အလှူငွေပေးချေ လှူဒါန်း၏။ တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံး ရက်ပေါင်း ၃၀၊ တစ်ရက်လျှင် အနည်းဆုံး သံဃာ ၅၀၀ခန့် ဆွမ်းလှူရသည်။

ဤကား မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည်မှ သား ဦးကျော်အထိ စစ်မဖြစ်မီ ကာလတိုင်အောင် ဆွမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော သာသနာပြုလုပ်ငန်း ပုံကြမ်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

အဖနှစ်ယောက်မှ မုန့်ပြားကြီးတစ်ချပ်

“မြန်မာအနာထပိဏ်” ဟု ခေါ်ဆိုရမည့် မစိုးရိမ် ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရှည်၏ ဘဝကား သူ့ငွေက မွေးသူ့ငွေသားမဟုတ်။ ဆင်းရဲသော အလွန်ဆင်းရဲသော ရန်ကင်း မြင့်တက်လာရသူဖြစ်သည်။

သူသည် မန္တလေးခရိုင်၊ မြစ်ငယ်မြို့နယ်၊ ဥယျာဉ်တော် ဌာနတော်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်ဆရာကား အဘိဓမ္မာ နေထိုင်ရာ “မြို့ပြင်ကြီးဆရာတော်” ဖြစ်၏။ ဆရာကောင်းကြီး၏ ဆင်းရဲသော်လည်း ဘာသာရေးအသိဉာဏ် အခြေခံသဘာဝသူဖြစ်သည်။

မြစ်ငယ်မှ မန္တလေးသို့ နေ့စဉ် လာရောက်ကာ မြစ်ကမ်း ဟင်သီးဟင်းရွက်များကို ပန်းထမ်း ရောင်းရရာ၏။ မြစ်ကမ်းရောင်းမှ ငါးပြား ခြောက်ပြားသာ လုပ်အားခ ရ

သား မောင်ကျော် အဖော်ရလာသောအခါ သားအဖနှစ်ယောက် ရောင်းချကြရ၏။ တစ်နေ့ကုန်ရောင်းချပြီး မုန့်ပြားကြီး(မုန့်ပြားသလက်) တစ်ခုဝယ်၍ တစ်ဝက်စီခွဲကာ သားအဖ စားကြရ၏။ မုန့်ပြားကြီးတစ်ချပ်လျှင် တစ်ပြားမျှသာ ပေးရသော်လည်း တစ်ယောက် တစ်ချပ်စီ မစားနိုင်ရာ ကြုံ စားပြီးလျှင် လမ်းဘေး ရေအိုးစင်က ရေကို အဝသောက်ကာ နံနက်၊ ညစာပြီးကြရသည်။

နောက် ကုန်စိမ်းပွဲရုံတစ်ခု၌ သားအဖ အထမ်းအပိုး တောက်တိုမယ်ရအလုပ်ရ၏။

မောင်သက်ရှည်တို့သားအဖ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းမှာ ကျေးဇူးသိခြင်း၊ တာဝန်သိခြင်း၊ ငွေလုံ့လနှင့် စည်းကမ်းရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပွဲရုံ၌ လုပ်စရာကိစ္စမှန်သမျှ ထင်းခွဲ ရေခပ်မှစ၍ အလုပ်ရှင်၏အခိုင်းကို မစောင့်၊ ကိုယ်တာဝန်၊ သူ့တာဝန်ဟုလည်း မခွဲခြား။ လုပ်စရာမှန်သမျှ မိမိအိမ်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်လေ့ရှိ၏။

ထိုအရည်အချင်းကောင်းများကြောင့် ပွဲရုံပိုင်ရှင်ကပင် မောင်သက်ရှည်တို့သားအဖ စုငွေကို ထပ်ဆောင်း၍ ပွဲရုံခွဲတစ်ခု တည်ထောင်ပေးခဲ့လေသည်။

ငယ်ဆရာ ဆုံးမသည့် ဝတ်တံ၊ ဝတ်ကပ်များလည်း သားအဖနှစ်ယောက် မမေ့ကြပေ။ ငွေကိုလည်း ငွေမှန်းသိသိ သုံးစွဲကြသဖြင့် ကာလများမကြာမီပင် အကော်အတန် စုမိဆောင်းမိ ရှိလာကြ၏။

အလှူဒါနနည်းလို့ ဆင်းရဲခဲရ

“ငါ့သား... တို့မှာ ဘဝသံသရာက အလှူဒါနနည်းလို့ ဆင်းရဲမွဲတေခဲ့ရတယ်။ မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိ။ တို့ကျောင်းဆောက်လှူရအောင် ငွေကို ကြည့်သုံး။ ဒီဘဝမှာ တို့လုပ်လို့ရတာ သာသနာအတွက်ပဲ” ဟု ပြောဆိုဆုံးမကာ စိစစ်စစ်သုံးစွဲ၍ ကျောင်းဆောက်လှူနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်လာကြသည်။

မြစ်ငယ်ရှိ ကျေးဇူးရှင် ငယ်ဆရာအား ကျောင်းဆောက်လှူရန် လျှောက်ထားကြရာ...

“တို့ကျေးဇူးမှာ မင်း ကျောင်းလှူလို့ သာသနာအတွက် အကျိုးမများဘူး”

ဟု မိန့်ကာ သံဃာ တစ်ထောင်ကျော်ရှိ ဘုရားကြီးတိုက်၌ ဆောက်လှူရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

အတုယူဖွယ်ကောင်းလေစွ။

သို့နှင့် ဘုရားကြီးတိုက်၌ အသားကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်လှူရာ၊ မကြာမီ မီးလောင်သွား၏။ သို့သော် အား မလျော့ဘဲ ကြီးစား၍ ရောင်းဝယ် စုဆောင်းရာ မူလကျောင်း ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အလယ် တိုက် ကျောင်းမကြီးတစ်ခုကို ထိုတိုက်မှာပင် ဆောက်လှူကြ ပြန်သည်။

ထိုမျှနှင့်လည်း အားမရနိုင်ကြသဖြင့် ကိုယ်ပိုင် တစ်ဦး တည်း တည်ထောင်သော ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခုဆောက် လှူရန် စိတ်ဆန္ဒများ ပြင်းပြထက်သန်နေခဲ့သည်။ သာသနာ အတွက် ထက်သန်သော ဆန္ဒနှင့်အညီ ရောင်းဝယ်တာ များကလည်း သိသိသာသာကြီး တိုးတက်လာတော့၏။

သို့နှင့် မြို့တော်ဝန် ဦးပေစိပိုင်သော "မစိုးရိမ်ဥယျာဉ် ခြံမြေ"ကို ဝယ်ယူကာ၊ ယခု "မစိုးရိမ်တိုက်ကြီး"ကို တစ်စ တစ်စချင်း ရောင်းရင်းဝယ်ရင်း စားရင်းသောက်ရင်း တည် ထောင်ခဲ့ကြသည်။

အဖေပေးခဲ့သော ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီး

ပထမ မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသက်ရည် ကွယ် လွန်ပြီးနောက် သားဖြစ်သူ ဦးကျော်၊ ဒေါ်မမလေးတို့က ကျောင်းတိုက်တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ကာ သာသနာပြုကြသည်။

သား ဦးကျော်မှာလည်း ခမည်းတော်၏ ခြံရာကို လိုက်နာနိုင်သူဖြစ်သည်။ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ နေစဉ် သံယဝေယျာဝစ္စကို ပခုံးပြောင်း ခံယူရသည့်အတွက် သိန်း ပေါင်းများစွာ အမွေရသလောက် ဝမ်းသာနေ၏။

ဦးကျော်နှင့်စပ်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိဖူး သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကား ယခင်က သာမညဟုပင် ထင်မိခဲ့သော်လည်း ယခုမူ အလွန်မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာ သာကေကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သတိပြု မိလေသည်။

ဦးကျော်နှင့် ဒေါ်မမလေးတို့သည် မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် ဘက်သို့ ကိစ္စရှိ၍ ကားဖြင့် ထွက်လာကြသောအခါ ထုံးစံ အတိုင်း ကားကို ကျောင်းအပေါက်ဝ၌သာ ရပ်ထားခဲ့ရ၏။ ကားဝင်နိုင်သော်လည်း ကျောင်းတွင်း၌ ကားမစီး။ ဗုဒ္ဓခေတ် မင်းသူဌေးများကဲ့သို့ပင်။

လင်မယားနှစ်ယောက် ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက် ရာ၌လည်း မှတ်သားဖွယ်ရှိပါသေး၏။ (အလယ်တိုက်မကြီး တွင် တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်၌ လှေကားနှစ်စင်းစီ

တပ်ထားကြောင်း ပြခဲ့ပြီ။) ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတ်၊ သည် ကျောင်းပေါ် တက်ရာတွင် အရှေ့ဘက် လှေကားမှ မည်သည့်အခါမျှ မတက်၊ မဆင်း။ အနောက်ဘက် လှေကား မှသာ တက်၊ ဆင်းလေ့ရှိသည်။ အရှေ့ဘက် လှေကားကိုမူ "ရဟန်း သံဃာ ဆရာတော်များအတွက်" ဟု အလိုလို စိတ် ထဲက သတ်မှတ်ထားကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် လည်းကောင်း၊ ဘုရားအမည်ခံ တိတ္ထိဆရာကြီးများသည် လည်းကောင်း၊ ကောသလမင်းကြီး ၏ နန်းတော်သို့ ကြွရောက်လာကြသောအခါ မင်းကြီးက နေရာများကို နှစ်မျိုးနှစ်စားခွဲခြား ခင်းကျင့်ထားရာ "မည်သည့် နေရာ၌ ထိုင်ပါ" ဟု မလျှောက်။ နေရာယူပုံကို ကြည့်၍ "ဤသူကား သူမြတ်၊ ဤသူကား သူယုတ်" ဟု လူ့အတန်း အစားကို အလိုလို စိတ်ထဲက သတ်မှတ်သိရှိခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအခါ မြင်မြတ်သော နေရာတော်၌ ထိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုရားအမည်ခံ တိတ္ထိ ဆရာကြီးတို့ လာကြသောအခါ ယုတ်နိမ့်သော နေရာ၌သာ ထိုင်လေ့ရှိကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

စာတန်းလည်း ဆွဲမထား၊ ပြောသူလည်း မရှိစေကာ မှု၊ ကိုယ်ပမာဏကို ကိုယ်သိကြရသည်မှာ လူ့ဓမ္မတာပင် တည်း။

မစိုးရိမ်ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတ်၌ ထိုအသေး အဖွဲ့ကလေးများမှအစ အတုယူဖွယ်တွေ များစွာရှိကြ၏။

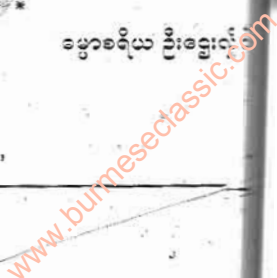
ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမတ်၊ တိုက်ပေါ်သို့ ရောက် သောအခါ ဘုရားကို အလျင်ဦးချပြီးမှ ဆရာတော်များထံ သွားရောက် ဝတ်ပြုလေ့ရှိကြ၏။ ရဟန်း သံဃာကိစ္စတွင် မည်သည့်အခါမျှ ဝင်မစွက်။ ယုတ်စွာအဆုံး ကိုရင်နှင့် ရဟန်း ငယ်များ မဖွယ်မရာ (ခြင်းလုံးခတ်ခြင်း စသည်) ဆော့ကစား နေသည်ကို မြင်လျှင်လည်း ကျောင်းဒကာသည် မည်သို့မှ မပြော၊ မမြင်ယောင်၊ ရှောင်ကွင်း၍သာ သွား၏။ ဆရာတော် အားလည်း တိုင်တန်းခြင်းမရှိ၊ ကာလကြာသော် ပြောသည့် ထက်ပင် ကြောက်ရွံ့ကာ လေးစားလာကြရသည်။

ရိုးပြောင့် တည်ငြိမ်သော အမူအရာသည် အာဇာနည် စကားထက်ပင် ခရီးရောက်လေ၏။

ရှေ့လ ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်

ဓမ္မာစရိယ ဦးဇွဲလှိုင်

နိဗ္ဗာန် ဖြစ်သူ မပြုရ
မောင်မောင်မိုးအောင်
မုဒိတာဝင် စိတ်ထားဖြူ

မုဒိတာဆိုသည်မှာ စီးမြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဒိတာသည် မင်ကိုယ်သဘာဝအားဖြင့် ဝမ်းမြောက်တတ်သောကြောင့် ထိုမုဒိတာနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ဝမ်းမြောက်တတ်ကြ၏။ ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသော သတ္တဝါတို့အပေါ်၌ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် မုဒိတာ၏ သဘာဝဖြစ်သည်။ အဖက်ဖက်မှ ပြည့်စုံနေသူအား မဠုရခြင်း (ကျေနပ်ခြင်း)၊ သဘောရှိ၏။ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌ မပျော်မွေ့နိုင်ခြင်း၊ မရှုဆိတ်ခြင်း၊ မနာလိုခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏။

သုခိတ သတ္တဝါ

သုခိတ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ (သုခ+ဣတ) သုခ=ချမ်းသာ+ဣတ=ပြည့်စုံသူ။ ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသူကို "သုခိတ သတ္တဝါ" ဟု ခေါ်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သုခိတသတ္တဝါ ဆိုသည်မှာ -

- * ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ၊
- * အမြဲပြုံးရွှင်သော မျက်နှာရှိသူ၊
- * ပြုံးခြင်းရေညွှားရှိသူ (တွေ့လျှင် အရင်ပြုံးတတ်သူ)၊
- * ရှေးဦးစွာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုသူ၊
- * နားဝင်ချိုသော စကားကို ပြောတတ်သူ၊
- * ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြောဆိုတတ်သူ၊
- * ဝမ်းမြောက်သူ၊
- * အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သူ၊
- * စည်းစိမ်ခံစားနေသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေနိုင်သူများဖြစ်သောကြောင့် ယေဘုယျအားဖြင့် "သုခိတ သတ္တဝါ" များ ဖြစ်ကြသည်။ ခြံ၍ပြောရလျှင် သုခိတ သတ္တဝါ ဆိုသည်မှာ ပူပင်သောက မရှိ၊ ပကတိ စိတ်ကြည်လင် ပျော်ရွှင်စွာ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားနိုင်သူဖြစ်သည်။ အချို့မှာ စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံနေသော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပူပင်သောကဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေကြသည်။ ထိုသူမျိုးကို သုခိတ ဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ပေ။ အချို့ကား စည်းစိမ်ဥစ္စာ မရှိသော်လည်း ပူပင်သောက မရှိဘဲ ပကတိ အခြေအနေအတိုင်း အေးအေးလူလူ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ကြသည်။ ထိုသူမျိုးကို စည်းစိမ်ဥစ္စာမရှိသည့်အတွက် "ဒုက္ခိတ သတ္တဝါ" ဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် မုဒိတာပွားမည့်သူသည် မိမိစိတ်အထင် မျက်စိအမြင်၌ ဤသူသည် သုခိတ သတ္တဝါဖြစ်သည်ဟု ယူဆရာသူများကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မုဒိတာကို ပွားရမည်။

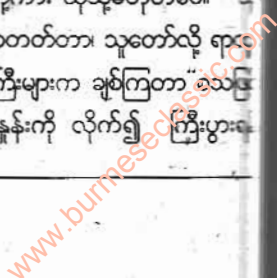
မုဒိတာစိတ်ထားနည်း

လူတိုင်း ဝမ်းမြောက်တတ်ကြသော်လည်း မုဒိတာစိတ်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်တတ်ရန်ကား မလွယ်ကူလှပေ။ သုခိတ သတ္တဝါတို့ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ထိုသူတို့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နိုင်မှသာ မုဒိတာဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကြီးပွားချမ်းသာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ "သူတို့ကြီးပွားတာ ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ" ဟု အပြောလွယ်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ဖို့ကား မလွယ်ကူလှပေ။ လူတို့၏စိတ်သည် များသောအားဖြင့် သူတစ်ပါးကြီးပွားချမ်းသာသည်ကို မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ဒီလူကတော့ မတရား လာဘ်စားလို ကြွယ်ဝချမ်းသာတာ၊ ဒီလူကတော့ ဘိန်းချလို့ ဒီလူကတော့ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်လုပ်လို့ ချမ်းသာတာ စသည်ဖြင့် အမနာပ.စကား၊ ရှုတ်ချကဲ့သို့ စကား ပြောတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်နေမှုကို ထွေးအန်ထုတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

မိမိနှင့် မနီးစပ်သူများ၊ မိမိနှင့် မပတ်သက်သူများကြီးပွားတိုးတက်သွားလျှင် မသိသာသော်လည်း မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူများ၊ တန်းတူရည်တူဖြစ်သူများ ကြီးပွားလျှင်မပဏ္ဍကမ္မလာတင်း၍ သိကြားမင်း ဖင်ပူသလို နေမရထိုင်မဖြစ်လာတော့သည်။ ဝမ်းမြောက်နိုင်ဖို့ မဆိုထားဘိ၊ ထိုသူပျက်စီးရန်အတွက် အကြံပက်စက်လာတတ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက် စီးပွားတက်လာလျှင် သို့မဟုတ် ရာထူးဌာနနှုတ် တက်လာလျှင် "ဒီလူ မတရားလှပြီ၊ ကြီးပွားနေတာ၊ မည်သူ့ခိုက် အချောင်ရလို့၊ မှောင်ခိုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းလုပ်လို့ ကြီးပွားနေတာ၊ စာမေးပွဲ ခိုးချင်အောင်တာ၊ အထက်အရာရှိကို ကပ်ဖားပြီး ရာထူးတက်တာ၊ ငါ့လောက်တော်သူမဟုတ်" စသဖြင့် အယုတ်တမာ ကြံစည်တွေးတောကာ ဟိုပြော ဒီပြော၊ ဟိုတိုင် ဒီတိုင် ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ မုဒိတာခေါင်းပါး၍ ဣဿာထူမြေသူတို့၏ လုပ်ရပ်နှင့် အကြံအစည်များဖြစ်သည်။

မုဒိတာစိတ်ထားရှိသူတို့ကား ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ "ကြီးစားလို့ ကြီးပွားတာ၊ ပညာတတ်တာ၊ သူတော်လို ရာထူးတက်တာ၊ သူရိုးသားလို လူကြီးများက ချစ်ကြတာ" စသဖြင့် ကြီးပွားနေသူ၏ ကြီးပွားမှုစံနှုန်းကို လိုက်၍ ကြီးပွားနေသူ၏

ထပ်ဆောင်မှုစွမ်းရည်ကို သိမြင်ပြီး မိမိကြီးပွားသကဲ့သို့ပင် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြသည်။ မိမိလည်း ကြီးပွားလိုလျှင် ကြီးစားရမည်ဟု မိမိ၏ ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက်ကို အားပြည့်တတ်ကြသည်။ ကြီးပွားစိုးတက်ချမ်းသာသူကို မြင်ရလျှင် “ဪ... သူတို့ကုသိုလ်ကံများ ကောင်းစိတ်တာ။ ကြံသမျှ အောင်၊ လုပ်သမျှ ဖြစ်၊ ပြောသမျှ ဖြစ်၊ တီးသမျှ မြည့်ပါလား။ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကြီးပွားပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ကြီးပွားခြင်းမှ မဆုတ်ယုတ်ကြစေနဲ့” စသည်ဖြင့် ကြီးပွားသူ၏ ကုသိုလ်ကံကောင်းပုံ၊ ကြီးစားပုံ၊ တော်ပုံတို့ကို တွေးတောဆင်ခြင်ကာ ဝမ်းမြောက်စိတ်ထူးစိတ်ထူးရမည်။ ကြီးပွားချမ်းသာသူကို တွေ့ရလျှင် ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်ပါစေ၊ ပြီးနေသူကို တွေ့လျှင် အမြဲ ချမ်းသာခြင်းပေးပြီးနိုင်ပါစေ၊ ပျော်နေသူကို တွေ့လျှင် ထာဝရ ပျော်ရွှင်ခြင်းပေးနိုင်ပါစေ စသည်ဖြင့် ဆန္ဒပြုကာ ကြီးပွားချမ်းသာသူတို့နှင့် ဆက်ဆံ တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် ဝမ်းမြောက်နိုင်ရမည်။ ကြီးပွားချမ်းသာနေသူတို့အပေါ် ပျော်ရွှင်နေသူတို့အပေါ် မနာလို မရှုဆိတ် ငြူစုစု စောင့်မြောင်းသော (ဣဿာ)တရားများ မဖြစ်စေအပ်ပေ။

မုဒိတာ၏ အနီးရန်သူနှင့် အဝေးရန်သူ

စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသော သုခိတ သတ္တဝါကို မြင်သောအခါ ယောနိသောမန သိကာရ (သင့်လျော်သော စိတ်ထား) ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် မုဒိတာဖြစ်၏။ သုခိတ သတ္တဝါကိုပင် အယောနိသောမန သိကာရ (သင့်လျော်သော စိတ်ထား) ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းလည်း မုဒိတာဖြစ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် ပြိုင်ဘက်လူ ကြီးပွားတိုးတက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ “ဒီကောင် မတရားလုပ်ပြီး ကြီးပွားနေတာ သူများရမယ် ရာထူးကို လူကြီးနဲ့ ကပ်ပြီး လူပုဂံထား နီးလောက် ယုတ်မဲ့တဲ့ကောင် ပျက်စီးဦးမှာ၊ မယုံရင် မြင်နေစေချင်” စသဖြင့် ပြိုင်ဘက် ပျက်စီးမည်အချိန်ကို မိမိနှင့် မိမိ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်နေတတ်သည်။ ပြိုင်ဘက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အမနာပစကား ဝမ်းမြောက်ပြောနေတတ်သည်။ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ၏ တိုးတက်မှုကို ဝမ်းမြောက်နိုင်သော်လည်း ယင်း၏ အကြောင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ သင့်လျော်သောစိတ်ထားပြီး ဝမ်းမြောက်မှုသည် သင့်လျော်သောမနဿစိတ် ဖြစ်သည်။ ယင်း အကုသိုလ်ကံသည် သင့်လျော်သော သုခိတာ၏ အနီးကပ် ရန်သူဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးစီးပွားပွင့်စွာ ရာထူးတက်ကြွ ကြီးပွားတိုးတက်လာသည်ကို မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်ခြင်းသည် ကိုယ်ထမ်းကိုယ်စားပြီး အကုသိုလ်ကို အလကားယူနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး ကြီးပွားချမ်းသာသည်ကို မြင်ပြီး မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ မပျော်ပျော်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ရန်လိုရန်ဝပြုတတ်သည်။ ငြူစုစောင့်မြောင်းပြီး အစားအမျှပြောနေတတ်သည်။ ဣဿာငြူစုမှု ပြင်းထန်လွန်ကဲလာသည့်အခါ ဒေဝဒေဝအလောင်း ရွဲကုန်သည်ကဲ့သို့ နှလုံးသွေး ပုလောင်လာ၍ သွေးပွက်ပွက်အန်ထွက်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်နေသဘောထားကို စာအလို “အရတိ” ဟု ခေါ်သည်။ အစိစွယ်မှာ သူတစ်ပါး ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း၌ မမွေ့လျော်နိုင်ခြင်း၊ မနှစ်သက်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာသဘောအရ ဣဿာအကုသိုလ်စာရားပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးချမ်းသာခြင်း၌ မပျော်ပျော်ခြင်း “အရတိ” သည် မုဒိတာ၏ အဝေးရန်သူဖြစ်ပေသည်။

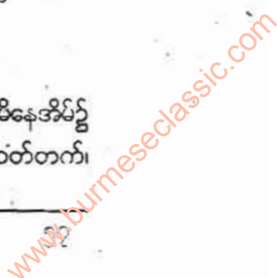
သုခိတ သတ္တဝါတို့အပေါ် မုဒိတာ ကမ္မဗျာဓိပွားများမည် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မုဒိတာ၏ အနီးရန်သူ အကုသိုလ်သောမနဿကို လည်းကောင်း၊ အဝေးရန်သူ အရတိ (ဣဿာ)ကို လည်းကောင်း၊ အထူးသတိထား ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ ထိုကဲ့သို့ သူတစ်ပါး နက္ခဏာကံသည်ကို ဝမ်းမြောက်မှု၊ ချမ်းသာသည်ကို မကျေနပ်မှု၊ မနာလို မရှုဆိတ်မှုများ ဖြစ်လာသောအခါ ယောဂီသည် ဝိအား ရန်သူများ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေပြီဟု သိ၍... ထိုရန်မှ လွတ်အောင် ရှောင်ရမည်။ ထိုရန်ကို ကရုဏာ ဆက်ကာဆက်ကာ ပွားခြင်းဖြင့် ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမည်။

ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ် မေတ္တာပွားပုံ

ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ် မုဒိတာပွားလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိတွေ့ဖူးမြင်ဖူးသော သုခိတ သတ္တဝါတို့ကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်စမ်းသာဖြစ်ရမည်။ “ရရှိပြီးသော စည်းစိမ် ဝမ်းသာမှု မရွေးမလျော့ဘဲ တည်တံ့ ခိုင်မြဲပါစေ” ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ရွတ်ဆိုရမည်။ မိမိမြင်တွေ့နေရသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရာထူးအရိန်အဝါနှင့် ပြည့်စုံသူတို့ကို အာရုံပြု၍ ထိုသူတို့၏ ကြီးပွားတိုးတက်မှုကို ဝမ်းသာ ကျေနပ်နေရမည်။

မုဒိတာ ၁၃၂ ပါး ပွားများနည်း

မုဒိတာပါရမီကုသိုလ်ဖြစ် ပွားများရာတွင် မိမိနေအိမ်၌ ဘုရားရှိခိုးသည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ အသင်းအဖွဲ့ဖြင့် ဝတ်တက်၊

ဝတ်ကပ်သောအခါ ဖြစ်စေ၊ ဖော်ပြပါအတိုင်း မုဒိတာ ၁၃၂ ပါးဖြင့် ပွားများနိုင်သည်။

အနောဓိသ မုဒိတာ (၅)မျိုး

- (၁) 'သဗ္ဗေသတ္တာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာဝိဂစ္ဆန္တိ။ (သတ္တဝါအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၂) သဗ္ဗေပါဏော ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာဝိဂစ္ဆန္တိ။ (အသက်ရှူသူအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၃) သဗ္ဗေဘူတာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာဝိဂစ္ဆန္တိ။ (ထင်ရှားဖြစ်သူအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၄) သဗ္ဗေပုဂ္ဂလာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာဝိဂစ္ဆန္တိ။ (ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၅) သဗ္ဗေအတ္တဘဝံ ပရိပန္နာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာဝိဂစ္ဆန္တိ။ (ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောဂိုဏ်းအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)

ဩဓိသ မုဒိတာ (၇)မျိုး

- (၁) သဗ္ဗာက္ကတ္တိယော ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။ (မိန်းမအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၂) သဗ္ဗာပုရိသာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။ (ယောက်ျားအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၃) သဗ္ဗေအရိယာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။ (အရိယာအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၄) သဗ္ဗေ အနရိယာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။ (ပုထုဇဉ်အားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၅) သဗ္ဗေဒေဝါ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။ (နတ်အားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)
- (၆) သဗ္ဗေ မနုဿာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။

(လူသားအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)

(၇) သဗ္ဗေ ဝိနိပါတိကာ ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတောမာ ဝိဂစ္ဆန္တိ။

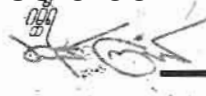
(အပါယ်သတ္တဝါအားလုံး ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေ။)

မှတ်ချက်။ အပါယ်သတ္တဝါတို့သည် အများအားဖြင့် ချမ်းသာကင်းလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေကြသော ဒုက္ခိတ သတ္တဝါများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အနက် နေ့ခံ၍ ညခံ၍ နေစရာသော သတ္တဝါများဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကို အလှည့်ကျ ခံစားရသော အပါယ်သတ္တဝါများကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါ အနောဓိသ မုဒိတာ ၅မျိုးနှင့် ဩဓိသ မုဒိတာ ၇မျိုးကို အရပ်မျက်နှာမညွှန်းဘဲ ပွားသော မုဒိတာ ဖြစ်၍ "ဒိသာအနောဓိသ မုဒိတာ ၁၂ပါး"ဟု ခေါ်သည် ၎င်း ၁၂ပါးကိုပင် အခြေခံထား၍ ပွားများရသောကြောင့် "မူလအခြေခံ မုဒိတာ"ဟုလည်း ခေါ်သည်။

အနောဓိသ မုဒိတာ	-	၅
ဩဓိသ မုဒိတာ	-	+ ၂
ဒိသာအနောဓိသမုဒိတာ	-	၁၂
(မူလအခြေခံ မုဒိတာ)	-	x
အရပ်မျက်နှာ	-	၁၀
ဒိသာဩဓိသ မုဒိတာ	-	၁၂၀

မူလအခြေခံ မုဒိတာ - + ၁၂
မုဒိတာ - ၁၃၂ ပါး

ဖော်ပြပါ မုဒိတာ (၁၃၂)ပါးကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် သုခိတသတ္တဝါအပေါ် အာရုံစိုက်၍ ပွားများပါလျှင် ကုသိုလ် ပါရမီဖြစ်ရုံမျှမက၊ မုဒိတာ ဈာန်အဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိလာ နိုင်သည်။

ဈာန်သမာဓိရအောင် မုဒိတာပွားပုံ

ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဈာန်သမာဓိအဆင့်သို့ ရောက် အောင် မုဒိတာပွားများလိုပါလျှင် မုဒိတာ၏ အနီးရန်သူ အကုသိုလ် သောမနဿနှင့် အဝေးရန်သူ အရတီ(ဣဿာ) ကို အထူးသတိထား၍ ရှောင်ရှားရမည်။ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်အား ထိုတရား၊ ထိုရန်သူများ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်နေပါက ဈာန်သမာဓိရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဈာန်သမာဓိရအောင် မုဒိတာပွားများမည့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည် ချစ်သူ၊ မချစ်သူ၊ မမုန်းသူနှင့် ရန်သူ၊ ဤသုံးဦးတို့အား နှုတ်ခွာ စ၍ မုဒိတာ မပွားသင့်ပေ။ ကွယ်လွန်ပြီးသူကိုကား နှုတ်ခွာ မပွားသင့်ပေ။

ချမ်းသာသူကို ဦးစွာပွား

ဈာန်သမာဓိရအောင် မုဒိတာပွားမည့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည် ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ သုခိတ သတ္တဝါကို ဦးစွာ ချစ်၍ မုဒိတာပွားရမည်။ မိမိမျက်မှောက်၌ တွေ့မြင်နေရသော ဦးစွာချမ်းသာနေသူကို အာရုံပြု၍ မိမိချမ်းသာနေသကဲ့သို့ သို့မဟုတ် သားသမီး ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်ကို ကြည့်၍ မိမိမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သော မိစာကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရမည်။ ရရှိထားသော စီးပွားချမ်းသာတို့မှ မဆုတ်ယုတ် ဖြစ်အမြဲတည်ပါစေ ဟုလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ရွတ်ဆိုရမည်။

ဆင်းရဲသူများအား ပွားပုံ

ဆင်းရဲသူများအား မုဒိတာပွားရာတွင် ယခု မိမိ မျက်မှောက်၌ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသော်လည်း တစ်ချိန်က သူတို့ ချမ်းသာဖူးသည်ကို အာရုံပြု အောက်မေ့၍ ဝမ်း မြောက်ခြင်းအားဖြင့် မုဒိတာပွားရမည်။ သို့မဟုတ် ယခု ဆင်းရဲနေသော်လည်း ထိုသူတို့၏ ကြီးစားပုံ ရိုးသားပုံ စိတ် ကောင်းရှိပုံတို့ကြောင့် နောင်တစ်ချိန်တွင် မုချ ချမ်းသာကြ နိုင်မည်။ ကြီးပွားကြလိမ့်မည်ဟု အနာဂတ်ကာလတွင် ချမ်းသာမည်ကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မုဒိ

တာပွားရမည်။ မိမိကိုယ်တိုင် နောင်တစ်ချိန်တွင် ကြီးပွား ချမ်းသာမည်လမ်းစကို တွေ့ရှိ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေ သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ရမည်။ ထိုသူတို့ ရရှိမည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တို့သည် မဆုတ်ယုတ်ဘဲ အကြိတ်အခဲ အမြဲတည်ပါစေဟု အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စိတ်ပါလက်ပါ ရွတ်ဆိုပွားများရမည်။

သတ္တဝါအားလုံးအပေါ် မုဒိတာပွားပုံ

မုဒိတာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွားများရာ၌ အဓိကအားဖြင့် သုခိတသတ္တဝါပညတ်ကို အာရုံပြု၍ ပွားများရမည်ဖြစ်သော် လည်း ဝိတင်း ပါဠိတော်၌ “ရဟန်း (ယောဂီ)သည် အဘယ် သို့လျှင် မုဒိတာနှင့်တကွဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်ကို ဖြန့်၍ နေအပ်သနည်း။ ဥပမာအားဖြင့် ချစ်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရမြင်ရလျှင် ဝမ်းမြောက်ရာသကဲ့သို့၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အပေါ် ဝမ်းမြောက်ခြင်းမုဒိတာဖြင့် ဖြန့်အပ်၏” ဟူ၍ ဟောတော်မူ သောကြောင့် သုခိတသတ္တဝါတစ်ဦးဦးကို အာရုံပြု၍ မုဒိတာ ပွားပြီးနောက် အာရုံစူးစိုက်မှု၊ စိတ်တည်ကြည်မှု သမာဓိရ လာသောအခါ ချစ်သူ စသော သတ္တဝါအားလုံးတို့အပေါ် ဖြန့်၍ မုဒိတာပွားရမည်။

ဤကဲ့သို့ သတ္တဝါအားလုံးတို့အပေါ် ဖြန့်၍ မုဒိတာပွား များခြင်းအားဖြင့် သမာဓိရင့်ကျက် အားကောင်းလာသောအခါ မုဒိတာ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထ ဈာန်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနိုင်လေသည်။ ယင်း မုဒိတာဈာန် သမာဓိကို အခြေခံ၍ သင်္ခါရတရားတို့ကို ဝိပဿနာရူပပွား အားထုတ်နိုင်ပါလျှင် ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာအရင်မြတ်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြလေသည်။

မောင်မောင်ခိုးခောင်

ပိုငြမ်း
- သာသနာရေးဦးစီးဌာနထုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ဒုတိယတွဲ။

စကားသစ္စာစွမ်းအားနှင့် သစ္စာစကားကျင့်စဉ်

ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)

သစ္စာစကားနှင့် သစ္စာတရားသည် ကျင့်ကြံရန် ခက်ခဲသော စကားနှင့် တရားပင် ဖြစ်သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် အဘိုးအဘွားများလက်ထက်က စကားတစ်ခွန်းကို လွန်စွာ တန်ဖိုးထားကြသည်။ မိမိပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မိမိသိက္ခာကို တစ်ရွေးသားမျှ အထိအခိုက်မခံကြပေ။ မုသားကို အကြောင်းမဲ့ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သည်။ မှန်သော စကားကိုသာ ဆိုကြ၏။

ယခုခေတ်အခါတွင်တော့ လူကြီးလူငယ်အတော်များ များသည် သစ္စာတရားကို အလေးမထားချင်ကြတော့သလို ကတိသစ္စာစကားကိုလည်း အလေးမထားချင်ကြတော့ပေ။ ပေါ့ပေါ့ပြော၍ ပေါ့ပေါ့နေကြသည်က များနေ၏။ မိမိတို့၏ ဝမ်းရေးအတွက် စီးပွားရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ တွေးတော

ကြဆဲနေကြ၏။ မိမိတို့၏ ကြီးပွားရေးအတွက် စကားကို အလွယ်ဆိုလာတတ်ကြသလို၊ ပေါ့ပေါ့လည်း ပြောဆိုလာ တတ်ကြ၏။ လူကို လူလို လူသားချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် မဆက်ဆံချင်ကြပေ။ မုသားစကားတွေ ဆိုလာကြ၏။ သုံး လာကြ၏။

မိမိပြောဆိုလိုက်သော စကားက မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှန်း မတွေးသိနိုင်ကြချေ။ တွေးသိနိုင် ကြသင့်၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ တုနိုင်းမရဖြစ်ချေသော သစ္စာတရားနှင့် သစ္စာစကား၏ စွမ်းအားကို သတိပြု တွေးချင်မိစေလိုသော ဆန္ဒ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံအားထုတ် သစ္စာစကားဆို၍ လိုရာ ဆန္ဒပြုသည့်စေလိုသော ဆန္ဒတို့ဖြင့် မိမိဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့သော

www.burmeseclassic.com

တတ်နိပါတ်တော် ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်ရပ်များနှင့် စာအုပ်စာပေ ကျမ်းဂန်များ၌ ပါရှိသော ဖြစ်ရပ်မှန် သစ္စာစကား၏ စွမ်းအား များ များစွာရှိသည့်အနက်မှ အလျဉ်းသင့်ရာအချို့နှင့် သစ္စာ စကားကျင့်စဉ်ကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

သိဝိမင်းကြီး

သိဝိတိုင်း၊ အရိဋ္ဌပူရမြို့တော်မှ ဘုရားအလောင်း သိဝိ မင်းကြီးသည် အလှူအတန်း၌ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ခြောက် သိန်းသော အလှူကြီးကို ပေးလှူသည်။ တစ်နေ့တွင် ထူး မြတ်သောအကြံဖြင့် မိမိ၏ မျက်စိအစုံကို ပေးလှူရန် အကြံ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို သိသော သိကြားမင်းက ပုဏ္ဏားယောင် ဆောင်၍ မျက်စိတစ်ဖက်ကို အလှူခံသည်။ မင်းကြီးက သိသောအားရ ပေးလှူလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သိကြားမင်းက အကျိုးအကြောင်းပြော ခဲ့ မင်းကြီးလိုသောဆုကို တောင်းခိုင်းသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးက...။

“ကျွန်ုပ် လာရောက် အလှူခံကြကုန်သော အလှူ များအား မမှန်းပါ။ သူတို့အားလုံးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ပါ၏။ ဤစကားမှန်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိဟာ ကောင်းစွာ မြင် နိုင်သေး။”

ဟူ၍ သစ္စာပြုရာ လှူလိုက်သော မျက်စိအလင်းပြန်ရ သေး၏။

ဗန္ဓုမတီ ပြည်တန်ဆာမ

ပိဋကတ်ပြည်၊ မွှောသောကမင်းကြီးသည် ပရိသတ် အားအရများဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သွားရောက်ရာ ရေအဟုန်ပြင်း မြစ်ဆင်းနေသော မြစ်ရေကို မြင်လျှင် မြစ်ရေကို မြစ်ညာ ဆန်၍တက်စေရန် စွမ်းဆောင်စေသည်။ များမတ်တို့ သည် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်ရ၏။ ထိုအခါ “ဗန္ဓုမတီ” အမည်ရှိ မြစ်ပြည်တန်ဆာမက ဤသို့ သစ္စာဆိုလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် အဆင်းရူပါရုံကို မှီခို အသက်မွေးသူ မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်အား အကြင်မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူဌေး၊ သူဆင်းရဲ မည်သူမဆို အခကြေးငွေပေးအံ့။ ထိုသူ အကျွန်ုပ်၏ ကိလေသာဖြင့် လုပ်ကျွေးလိုက်ပါတယ်။ ကိလေသာ သော ငွေကြေးဖြင့် ထိုသူတို့အား ကိလေသာ အကျွေးပြုရာတွင် မည်သူ့အား သာစေ၊ မည်သူ့အား မြစ်ရေရာ အညီအမျှလုပ်ကျွေးပါတယ်။ ဤမှန်ကန် သစ္စာစကားကြောင့် မြစ်ရေ ဆန်၍စီးပါစေသော။”

ထိုအခါ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် အထက်သို့ ဆန်တက်သည် ကို တွေ့ကြရသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုတိုင်တည်သော သစ္စာစကား ကြောင့် ပြည်တန်ဆာမ၌ သစ္စာတည်စေသည်။ ရှေးက ဝစီ မှုသား ဝိရမဏသစ္စာကို လူတိုင်း စောင့်ထိန်းကြ၏။ ထို ကြောင့်လည်း အကျင့်စာရိတ္တ ဖျက်ပြားစေကာမူ၊ ဟုတ်မှန် သော စကားများကိုသာ ပြောဆိုနေသောကြောင့် နှုတ်ဖျား၌ သစ္စာစွမ်းအား ကြီးမားရလေသည်။

ကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့

ဝံသတိုင်း၊ ကောသမ္မိပြည်၏ ရွာတစ်ရွာ၌ “မဏ္ဍဗျ” သူဌေးကြီးသည် “ကဏ္ဍဒီပါယန” အမည်ရှိသော ရသေ့ တစ်ပါးအား ကိုးကွယ်နေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သူဌေးကြီးမိသားစုသည် ရသေ့ ကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြရာ သားဖြစ်သူ “ယညာဒတ္တ”သည် ကျင့်ကစားရာ၌ တောင်ပိုထဲသို့ ဝင်သွားသော ကျင်းကို နှိုက် ရာ မြွေကိုက်ခံရသည်။ ပြင်းထန်သော မြွေဆိပ်ကြောင့် သူငယ်သည် နေရာ၌ပင် လဲရရှာသည်။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီး က...။

“ငါသည် လူတို့ဘောင်ကို ငြီးငွေ့သည်။ ရဟန်းပြုရာ တွင် ခုနစ်ရက်သာ သဒ္ဓါကြည်လင်သည်။ ထိုမှလွန်၍ ယနေ့ တိုင်အောင်ပင် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ရောက်သည်အထိ ဝိတ်မကြည် လင်ပါ။ အောင်အီး၍သာ နေခဲ့ရပါသည်။ ဤသစ္စာစကား ကြောင့် သူငယ်၌ တက်နေသော မြွေဆိပ်ပြေပါစေသတည်း။”

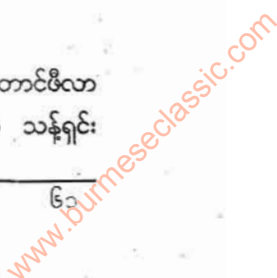
ဟူ၍ သစ္စာပြုသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ဘတ်မှ မြွေဆိပ် သည် ခါးသို့ လျှောကျ၏။ ထိုနောက် သူငယ်၏ မိခင်ဖြစ်သူ အားလည်း ထပ်မံ၍ သစ္စာပြုခိုင်း၏။ မိခင်ကလည်း...။

“ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သားငယ်ကို ကိုက်သော မြွေအား အလွန်မှန်းတီးပါသည်။ ထိုမြွေကဲ့သို့ပင် အကျွန်ုပ် ၏ လင်ကိုလည်း မှန်းတီးပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သားငယ်သည် အသက်ရှင်ပါစေသတည်း။”

ဟူ၍ သစ္စာပြုသည်။ သစ္စာ၏ စွမ်းအားကြောင့် သူငယ် အသက်ချမ်းသာရာ ရ၏။

တောင်ဖီလာ ဆရာတော်

သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် တောင်ဖီလာ ဆရာတော်ကြီးသည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သန်ရှင်း

ထက်မြက်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

ထို့ကြောင့် ကျော်စောသည့် သတင်းအတိုင်း ဟုတ်မှန်သည်။ မဟုတ်မှန်သည်ကို သိရန်အတွက် ဘုရင်ကြီးက နန်းတွင်းသူ အပျိုချောတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍ သိက္ခာ သမာဓိကို စမ်းသပ်စေသည်။

မိုးချုပ်သောအခါ နန်းတွင်းသူသည် ခရီးသွားဟန်လွှဲ အဖြစ် အယောင်ဆောင်၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။ တည်းခိုခွင့်ရရေးကို လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ငြင်းသေးသည်။ မရ။ ငွတ်အသနားခံသောကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

ကျောင်းအောက်တွင် အိပ်စေရာ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ရန် ကြောက်သည်ဟု အကြောင်းပြု၍ ကျောင်းပေါ်တက်အိပ်သည်။ ခွင့်ပြုလိုက်ရပြန်သည်။

ထို့ထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်အိပ်ရန် တောင်းဆိုသည်။ ညွတ်ကွင်း၌ အမိရရေးကို ဖမ်းသည်။ အခန်းတူအိပ်လျက် ဆရာတော်ကြီးကို ဖြားယောင်းသည်။ သွေးဆောင်သည်။ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်စိတ် ဖောက်ပြန်စေရန် အမိခေါ်သည်။

နောက်ဆုံး လျှို့ဝှက်အိပ်သော အရာကိုပင် ပြု၍ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သွေးဆောင်သေးသည်။ မရ။ ဆရာတော်ကြီးက ခြေသလုံးကို ဓားမဖြင့် လှီး၍ နာကျင်မှုဝေဒနာကိုသာ အာရုံရှုနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမိုက်တကု အမိုက်၊ လူတိုင်း သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်သော ကာမတဏှာကို အောင်နိုင်လိုက်သည်။ နန်းတွင်းသူသာ မိုးလင်း၍ ပြန်သွားရသည်။

သို့ရာတွင် လူအများက ဆရာတော်ကို ခရီးသွားမိန်းမပျိုနှင့် ဖောက်ပြန်မှားယွင်းကြောင်း အထင်ရောက်ကြသည်။ လူပြောသူပြောများလာသည်။

ဤကောလာဟလ သတင်းသည် မင်းကြီးနားသို့ ပေါက်ကြားလာသည်။ မင်းကြီးက နန်းတွင်းသူကို ခေါ်ယူ၍ အကျိုးအကြောင်းမေးသည်။ နန်းတွင်းသူကလည်း ဟုတ်မှန်ရာ ဖြေရာ မင်းကြီး အံ့ဩချီးကျူးလေသည်။

သို့သော် မင်းကြီးသည် မသိယောင်ပြု၍ ဆရာတော်ကို မေးမြန်းသည်။ ဆရာတော်ကလည်း သစ္စာစကားဆိုသည်။

“ငါသည် တည်းခိုလာသော ခရီးသွား မိန်းမငယ်အား မှားယွင်းမည် ဝေးစွာ ဆန္ဒရာဂပင် မဖြစ်ပါ။ ဤစကားမှန်ပါက ဤဓားသည် ရေကန်ကို ဖြတ်၍ ကူးပါစေသား။”

ဟူ၍ ဓားကို ရေကန်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဓားသည် ရေကန်တွင်း၌ ငါးသဖွယ် ကူးသွားလေသည်။ ဤသည်ကို သံသယဝင်နေကြသော ပြည်သူအများက အံ့ဩစွာ မြင်ကြရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုမှုသဒ္ဓါတရား ပိုမိုလာကြသည်။

သစ္စာစကား၏ စွမ်းအားကား တုန်းမရဖြစ်ချေသည့် သစ္စာကင်းသောသူများအတွက်သည်ကား သစ္စာစကား၏ စွမ်းအားကို ပြသနိုင်ဖို့ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းမည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ကျင့်ကြံကြမည်ဆိုပါက ပြည့်ဝသော သစ္စာစကား၊ သစ္စာစကား၏ စွမ်းအားကို ခံစား၊ ဝံ့စားကြရပါမည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ သစ္စာစကားကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံကြမည်ဆိုပါက...

သစ္စာစကားကျင့်စဉ်

- (၁) သစ္စာစကားပြည့်ဝစေရေးအတွက် မြင်မြတ်ရေးကိုယ်ကျင့်တရား(သီလတရား)ကို ဖြည့်စွက်ပါမည်။ မကျိုးမပေါက်၊ မပျောက်မကြားအောင် ကျင့်ရပါမည်။
- (၂) ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သော သိက္ခာ သမာဓိ ရရှိအောင် ထူထောင်ရပါမည်။
- (၃) မုသားကင်း၍ ဟုတ်မှန်သော စကားကိုသာ ဆိုရပါမည်။ ဝစီမုသာဝိရမဏသစ္စာကို အသေတမူ စောင့်ထိန်းရပါမည်။

ဤသုံးချက်ကို ပြည့်ဝနိုင်သမျှ ပြည့်ဝအောင် ကျင့်ကြံ ဖြည့်ဆည်းပါက မိမိတို့၏နှုတ်ဖျားမှ တိုင်တည်သစ္စာစကား ဖွင့်ဟထွက်ဆိုခဲ့သော် မိမိ၏ သစ္စာတည်သရွေ့ အစွမ်းထက်သောအသွင်ကို ဆောင်ပြီး တောင်းဆိုဆိုရာအတိုင်း ခံစားမုချ ပြည့်ဝပါမည်။

တောင်းဆိုဆိုရာအတိုင်း ပြည့်ဝကြပါစေ။

ကိုးခြေမြဲသန်း(သိန်း)

ပေက္ခိန္ဒရီ
အိန္ဒိယာပြည်

SWEM YIN 2014

သူသည် မိခင်၏ ဝမ်းထဲမှ ကျွတ်မြီဆိုကတည်းက မိန်းမများကို အနားကပ်မခံ။ မိန်းမတို့ ကိုယ်ရန်ရသည်နှင့် သူ မနေတတ်သဖြင့် အော်ငိုတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မိဘများက “အနိတ္ထိဂန္ဓကုမရ” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

ယခုတော့ စွဲလမ်းမှုတဏှာ တပ်မက်မှုကြောင့် အနိတ္ထိဂန္ဓကုမရသည် ဒုက္ခန္ဓထဲ နစ်သည်ထက် နစ်နေ၏။ သူသည် ဘာမျှ စားချင်စိတ်မရှိ။ အိပ်၍ မပျော်သော ည ပေါင်းလည်း မရေတွက်နိုင်ချေ။ တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်၍ ဒီဇာတ်လမ်းကို စခဲ့သူက မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းလည်း ဆုံး၊ အသည်းနှလုံးတို့လည်း ကြေပြန်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိန်းမတို့ ရန်ရလျှင် မနေတတ် သောသူ့ကို အချိန်တန် အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်သော် မိဘနှစ်ပါးက အိမ်ထောင်ပြုရန် အမျိုးမျိုးနားချကြ၏။ သူ ကား ခေါင်းခါမြဲပင်ဖြစ်သည်။

သာဝတ္ထိပြည်ကြီးတွင် သူ၏ မိဘများမှာ အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြ၏။ သူသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် ချမ်း သာ ကြွယ်ဝ အမျိုးမြတ် မိန်းကလေးကို ရနိုင်သည်။

သူ၏ မိဘများက နေ့စဉ်နံ့အမူ အိမ်ထောင်ပြုရန် နားချပါများတော့ သူ နားပူလာသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုပါရစေနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ယူချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း ဒီလောကကြီးမှာ ရှိမယ် မထင်ဘူး”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောသော်လည်း သူ့မိဘများက နောက်မဆုတ်ဘဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ဆိုလော ခဲ့သည်။

ဒီတော့ သူက အလွန်စွဲမက်ဖွယ်သဏ္ဍာန် မိန်းကလေး ပုံကို ထ၍ ရွှေစင်ရွှေသားစစ်စစ် သွန်းလောင်းကာ၊ မိဘ နှစ်ပါးကို ပြလျက်...

“အဖေတို့၊ အမေတို့ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမယူစေချင် ရင် ဒီရွှေစင်ရုပ်နဲ့ တူတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှာပြီး ပေးစားပေ တော့”

ဟု ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်သောကြောင့် ပြောလိုက်၏။

မိဘများကလည်း သားအလိုရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် ရှာပေးမယ်ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။

သူကတော့ စိတ်အေးရပြီ၊ နားပူလည်း သက်သာပြီ၊ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ထုစစ်လောင်းထားတဲ့ ရွှေစင်ရုပ်နဲ့ တူတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မရှိလောက်ဟု တွေးလျက် ပျော်နေသည်။

မိဘများကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ အနယ်နယ်အရပ် ရပ်သို့ ရွှေစင်ရုပ်နှင့် တူသော မိန်းကလေးကို ရှာဖွေရန် စေခိုင်းလေသည်။

ဪ... ဒီလောကကြီးမှာ တစ်ခါတစ်ခါ မထင်မှတ် တာတွေ ဖြစ်တတ်၏။ မည်သို့မျှ မယုံနိုင်အောင် ဆန်းကြယ် လှပေသည်။ သူ၏ ကံကြမ္မာသည် ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် ဟု မဆိုတတ်ချေ။ မဒ္ဒတိုင်း၊ သာဂရမြို့တွင် ရွှေစင်ရုပ်နှင့် မခြား၊ သဏ္ဍာန်တူ မိန်းကလေးကို ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ကြ၏။

မိန်းမရှာပုံတော်ဖွင့်သူများသည် မိန်းကလေး မိဘများ အား အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောပြပြီး တစ်ခါတည်း စေ့စပ်ခဲ့ကြသည်။ မိန်းကလေးမိဘများဘက်ကလည်း မိမိ တို့နှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ဂုဏ်ရည်တူ အဆင့်အတန်းတူ ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

မိန်းမရှာပုံတော်ဖွင့်သူများ ပြန်ရောက်လာကြပြီး သူ ၏ မိဘများကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြကြသည်။

မိဘများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြပြီး ချက်ချင်း သတို့သမီးကို ခေါ်ဆောင်စေသည်။ မိန်းမလှ ရှာပုံတော်ဖွင့် သူများကိုလည်း ဆုလာဘ်များစွာပေးလေသည်။

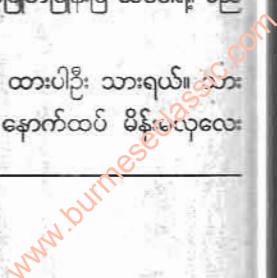
အနိတ္ထိဂန္ဓကုမရသည် သူ့စိတ်ကူး အမှန်တကယ် အကောင်အထည်ပေါ်လာသောကြောင့် ဘဝင်နှလုံး ရွှင်ပြီး ကာ ပီတိဖြစ်နေ၏။

အတိတ်၏ ကုသိုလ်ကံသည် ဆိုးဝါးလွန်းလှသည်။ အလွန်နုနယ်လှပသော သတို့သမီးသည် တောအထပ် ထပ် တောင်အစွယ်စွယ်ကို ဖြတ်ကျော်လာရသော ခရီးကြမ်း ဒဏ်ကြောင့် လမ်းခရီးတွင် သေဆုံးရှာလေသည်။

မိန်းကလေးကို သွားခေါ်ဆောင်သောသူတို့ ပြန်ရောက် လာကြပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေလျှင် မိန်းမဆို လျှင် အနားပင် အကပ်မခံ၊ မိန်းမတို့၏ အနံ့ကိုပင် မခံနိုင် သော အနိတ္ထိကုမရ၏ အသည်းနှလုံးတို့သည် မြောင်းဆန် ကုန်၏။ အသည်းနှလုံးတို့ ပြတ်ပြတ်ပြန်းပြီ ထင်ပါရဲ့။ မည် သို့မျှ နားချ၍ မရတော့ချေ။

“သတိတရားလေးတော့ ထားပါဦး သားရယ်။ သား အတွက် အလိုရှိတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် မိန်းမယူလေး

တစ်ယောက် ရှာဖွေပေးစားနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“တော်ကြပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကို သနားရင် ဘာမှ ပြောကြပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော်ရဲ့ အသည်းနုလုံးတွေကို သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းမလှလေးနဲ့အတူ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါပြီ။ သူမရှိတဲ့ ဘဝမှာ ကျွန်တော်ဘဝလည်း ဆုံးခဲ့ပါပြီ အမေရယ်”

သူမိဘနှစ်ပါးသည် သားဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး နှလုံးဝင် စိတ်ဆင်းရဲနေကြရ၏။ မိမိတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားသည် တဏှာတောမှာ ပြောနေသည့်အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့ချေ။

ဒီနေ့ သူတို့အိမ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးမား မြတ်ဘုရား ဘိတ်တော်တိုင် ဆွမ်းခံကြွလာသည်။ သူကြွယ်ကြီး ဇနီးအောင်နံက ပျာပျာသလဲ မြတ်စွာဘုရားအား နေရာထိုင်ခင်း နှလုံးပေးပြီးနောက် အနိတ္တိဂန္ဓကုမရအား ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက် သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်သည် အနိတ္တိဂန္ဓကုမရအား အကြောင်းစုံ မြန်းလေသည်။ သူသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေစွာ နှစ်တော့ပြီး အကြောင်းစုံ အစအဆုံး လျှောက်တင်လေ။

သည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက...

“ချစ်သား အနိတ္တိဂန္ဓ... သတ္တဝါတို့သည် တပ်မက်မှု တဏှာကြောင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကို ဖြစ်စေတယ်။ ဒီတဏှာကြောင့်သာ သမုဒယနဲ့ ဒုက္ခတို့ကို ဖြစ်စေတယ်။ အဝိဇ္ဇာ-မသိမှု၊ တဏှာ-တပ်မက်မှုကို အရင်းခံပြီး သောကအပူကို ပွားစေတယ်။ စွဲလမ်းတပ်မက်မှု တဏှာ မရှိတော့ရင် သောကကင်းဝေး အေးချမ်းစေလိမ့်မယ် ချစ်သား”

ဟု အစချီ၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ အနိတ္တိဂန္ဓကုမရသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်တရားတော်ကို နာကြားရင်း ကာမတဏှာသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပါလားဟု နားလည်လိုက်သည်နှင့်အမျှ မိမိနုလုံးသားတွင် ကပ်ပြီနေသော ကာမတဏှာကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သော မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုစွာ ရိုခိုး ကန်တော့ပြီး သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလိုက်မိလေသည်။

မယ်လွင်ဦး(ခေး)

ကျမ်းကိုး - ဓမ္မပဒ၊ အနိတ္တိဂန္ဓကုမရ ဝတ္ထု။

ဇရာပါသင်ရဲခြင်ကင်စေးသောင် "ဘုန်းကြွယ်" သေချာစေ

ဆရာမကြီး ဒေါ်လှလှကြွယ် ငါ

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

လာလီတိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 2011Y 008995

ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်ခေါ် - အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁၂၀၆၆၆၆၊ ၂/ (က)ရပ်ကွက်၊ ဟင်္သာရန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ၀၉ ၅၃၀၅၅၅၀၊ ၀၉ ၅၃၀၅၅၅၂၊ ၀၉ ၅၃၀၅၂၀၅၂၅

အင်းတကော်မှ အဓိဋ္ဌာန်အောင်ရာ လေယျာသိဒ္ဓိ ဆုတောင်းပြည့် စေတီမဟာ

■ ဓရဠာန် (ကျော်ပျော်) ■

မကြာသေးမီက ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ ဟိန်းလေမှ သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သည့် အင်းတကော်သို့ ဘုရားဖူးခေါ် ဆောင်သဖြင့် စာရေးဆရာ ချစ်မင်းသူနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်မပါ လိုက်ပါသွားဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်းတကော်သည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးမြို့နယ်တွင်းရှိ ရွာမက မြို့မကျသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ ကျေးလက် ဆေးခန်း၊ ရဲစခန်း၊ အထက်တန်း ကျောင်း၊ ဈေး၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်တို့ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာ ဟိန်းလေ ဦးဆောင်ခေါ်ယူရာသို့ လိုက်ပါသွားကြရာတွင် ရန်ကုန်မှ နံနက် ၉နာရီတွင် စတင် ကားမီးကြရသည်။ နံနက် ၁၁နာရီ၌ အင်းတကော်ကို ရောက်

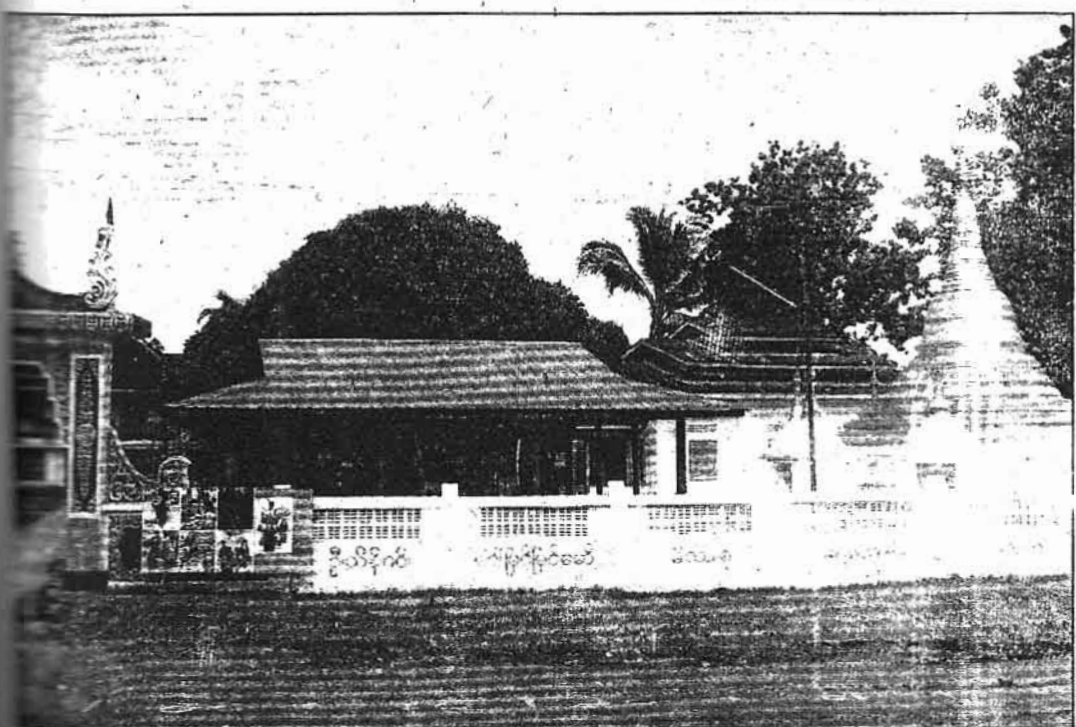
ရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဆရာ ဟိန်းလေမှ အင်းတကော်မှ လေယျာသိဒ္ဓိ ဆုတောင်းပြည့် အဓိဋ္ဌာန်အောင် စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိကြရန် ခေါ်ဆောင်သွားပြန်ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်အောင် လေယျာသိဒ္ဓိ ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်မှာ ပန္နိမာရုံဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်ဝန်းအတွင်း၌ ပူဇော်တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဓိဋ္ဌာန်အောင် လေယျာသိဒ္ဓိ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်အား ဖူးမြော်ကြည့်ညိကြပါသည်။ ထိုစေတီတော်မြတ်ကို ပန္နိမာရုံကျောင်းတိုက်၏ ဦးစီးပဓာန နားယက ဆရာတော်ကြီး ၁၃၅၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ထီးတော်ကို အပြီး

www.burmeseclassic.com

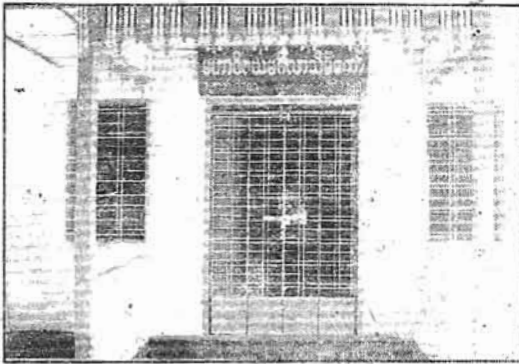

ဓိလိမ္မာန်ကြီးတင်ရှိ(ဥဒ္ဓ)ဒေါ်ခင်ခင်ဥဒ္ဓ-မိသားစု-ကောင်းမွန်

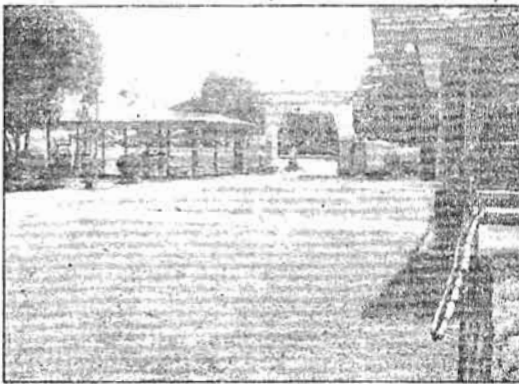
တင်လှူတည်ထား ပူဇော်ခဲ့သည်ဟု ဆရာ ဟိန်းဇေ
ဆရာကတူကွဲ ဦးတင်ဝင်း၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးခင်တို့မှ
ပြောပြပါသည်။
ဧတီတော်၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၂၇ ပေရှိသည်

ဟု ဆိုပါသည်။ ဧတီတော်ကို လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်း
ကပ်လှူထားပါသည်။ အရန်ဧတီတော်တို့ကိုလည်း ပူဇော်
တည်ထားသည်။ အဓိဋ္ဌာန်အောင် ဇေယျာသိဒ္ဓိ ဆုတောင်း
ပြည့် ဧတီတော်ကြီးနှင့် အရန်ဧတီတော်တို့မှ ဆည်းလည်း

သံလွင်လွင်က လွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပကတိ တိတိ ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်မှာ တရားဓမ္မကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ချင်စရာကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်မတို့သည် အဓိဋ္ဌာန်အောင် ဝေယျာသိဒ္ဓိ ဆု တောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ကြည့်သိပြီးနောက် ပုဗ္ဗိမာရ်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဦးစီးပဓာန နာယက ဆရာတော် ကြီး ဦးပိပိတ္တကို သွားရောက်ဖူးမြော်ကြည့်သိကြပြန်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးပိပိတ္တမှာ သက်တော်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်

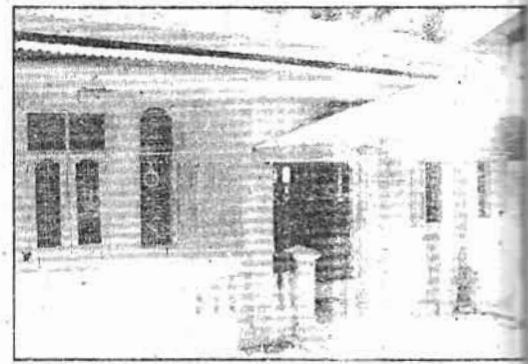

ခုနစ်ဆယ်နှစ်ပါးခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အသားအရေတို့သည် စိုပြည်ဝင်းဝါလျက်ရှိသည်။ မျက်နှာတော်မှာ ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းစွာ ငြိမ်းချမ်းမှုအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်သိကြပြီးနောက် သိလိုသည်များကို လျှောက်ထား မေးမြန်းကြသောအခါ ဆရာတော်ကြီးမှ ကျွန်မတို့ကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

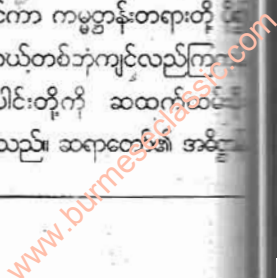
ဆရာတော်လောင်းလျှာကို ခမည်းတော် ဦးအောင်မြန်နှင့် မယ်တော် ဒေါ်စောတို့မှ ၁၃၀၈ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း ၁၂ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ပဲခူးမြို့နယ်၊

သာယာကုန်းအပိုင် စာသုဇာယကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်းသုံးယောက်ရှိသည့်အနက် ဆရာတော်လောင်းလျှာမှာ အကြီးဆုံး သားလူရတနာဖြစ်သည်။ ဆရာတော်လောင်းလျှာသည် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်ဖြစ်ကြသည့် ဦးအောင်မြန်နှင့် ဒေါ်စောတို့၏ ပဉ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူကာ ရဟန်းဘဝကို ရောက်ရှိပြီး ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်မှာ မဟာဂုဏိကာရာမကျောင်းတိုက်ဆရာတော် "ဦးဝေခ" ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်လောင်းလျှာသည် ပရိယတ္တိစာဝါများကို သင်ကြားခဲ့ရာတွင် ပထမကြီးတန်းအထိ သင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်လောင်းလျှာမှာ ယိယတ္တိစာဝါများကို သင်ယူနေဆဲကာလမှာပင် ပဋိပတ္တိအလေ့ကို ပို၍အားသန်ကာ မိုးကုတ်ပိပဿနာတရားကို စဉ်ဆက်မပြတ် အားထုတ်ခြင်း၊ မေတ္တာ ဘာဝနာပွားများခြင်းများပြုခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဆရာတော်သည် တောရဆောက်တည်လိုသဖြင့် ယခုလက်ရှိ သီတင်းသုံး နေထိုင်ရာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်အခါက ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချွင်းချွင်းအသွယ်အသွယ်ဖြင့် ပိတ်ဖုံးကာ တောကြီးမျက်မည်းဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ထိုနေရာသို့ ကြွရောက်ကာ ကျောင်းလေး ဆောက်၍ သီတင်းသုံးခဲ့သည်။ ဆရာတော်ထိုသို့ တောရဆောက်တည်ခဲ့ပြီးနောက် မိုးကုတ်ပိပဿနာတရားကို ပို၍ရှုမှတ်ပွားများခြင်း၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စိစီးပြုလုပ်နေရာမှ စေတီတော်တစ်ဆူကို တည်ထား ပူဇော်ချင်သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် အဓိဋ္ဌာန်တင်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတို့ ပြုကျင့်ကြံပွားများခဲ့သည်။ သုံးဆယ်တစ်ဘုံကျင့်လည်ကြသော ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ဆထက်ထမ်းတိုး၍ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းစီမံခြင်းသည်။ ဆရာတော်၏ အဓိဋ္ဌာန်

မှာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဓိဋ္ဌာန်အောင် လေယာ သိန္နီ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကို တည်ထား ပူဇော် နိုင်ခဲ့သည်။

အဓိဋ္ဌာန်အောင် လေယာသိန္နီ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ တော်မြတ်ကြီးသည် ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း၊ ည ဉနာရီအချိန်ခန့်အတွင်း ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်ဖြူခဲ့ရာ လူအတော်များများ ဖူးမြော်ကြည်ညိုလိုက်ကြရသည်ဟု ဆို ပါသည်။ ထို့အပြင် ကြံစည်သမျှ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက ပြည့်ဝ အောင်မြင်သဖြင့် ယခုအခါ ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်း လာရောက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျက်ရှိကြောင်း ကြားသိ မြင်တွေ့ခဲ့ ရသည်။ ဘုရားပွဲတော်ကို တပေါင်းလဆန်းမှ လပြည့်နေ့အထိ ကျင်းပသည်။

ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တသည် မိမိနည်းတူ ခုနစ်ရက် သားသမီးအပေါင်း သောကငြိမ်းချမ်း နိဗ္ဗာန်လမ်းကို မြန်းနိုင် ကြစေရန် ရည်သန်လျက် ဝါတွင်းဝါပ ဥပုသ်ရက်တိုင်း ရောက်ရှိလာကြသည့် ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းတို့အား နီးကုတ်ဝိပဿနာနည်းဖြင့် တရားပြပေးတော်မူသည်။ ထို အပြင် ကျောင်းနေ ရဟန်း၊ ဂူပါး၊ သာမဏေ ဖိပါးတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပရိယတ္တိစာဝါများကို သင်ကြားပို့ချပေးခြင်း အပြင်၊ ပရိယတ္တိစာဝါအတန်းကြီး ရဟန်းတော်များအား စာဝါများ လိုက်နိုင်စေရန် ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ပေးတော်မူ ပါသည်။

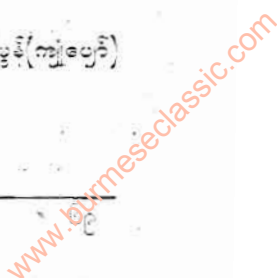
ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကြောင့် ဆရာတော်အား လေးစားကြည်ညိုကြ သည့် တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့မှ လှူဒါန်းထောက်ပံ့ သာသနာပြုကြသဖြင့် ယခုအခါ၌ ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တ၏ ပစ္စိမာရုံကျောင်းတိုက်ဝန်းအတွင်း သာသနိကအဆောက်အအုံ များ တိုးတက်စည်ပင်လျက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်အောင် လေယာသိန္နီ ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော် မြတ်ကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုရခြင်းနှင့် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တ အား ဖူးမြင်ကြည်ညိုရခြင်းတို့ကြောင့် တဒဂံ သံတိသုခကို ခံစားရပါသည်။

သို့ပါသောကြောင့် ကျွန်မကဲ့သို့ ဖူးမြော်ကြည်ညိုနိုင် ကြစေရန် ရည်သန်လျက် ဓမ္မမိတ်ဆွေ ခုနစ်ရက်သားသမီး အပေါင်းတို့ သီပါစေကြောင်းကို ဤဆောင်းပါးဖြင့် ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တအားလည်း ဤဆောင်းပါးဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့အပ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ကို ပို့ဆောင်ပေးပါသော ဆရာ ဟိန်းလေးအား လည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိလျက်ဖြင့်

မရည်မှီနှင့် (ကျွေးဇော်)

ရသေ့ကြီး ဦးကိတ္တိနှင့် အိပ်မက်စေသည့် အင်းတစ်ချပ်

မောင်ထွဋ်ကောင်း

ကျွန်တော် ခင်မင်လေးစားရသူများအနက် ရသေ့ကြီး “ဦးကိတ္တိဇေယျ”သည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ရသေ့ဘဝ၊ ရသေ့အသွင်ဖြင့် ရှိတော့မှ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့။ ခင်ခဲခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ လူဝတ်ကြောင်ဘဝ၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာကပင် သိခဲ့ ခင်ခဲခြင်းဖြစ်သည်။ တရင်း တနီးလည်း အတူနေခဲ့၊ တွဲဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သူက ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရှာဖွေခြင်းကို ဝါသနာပါ သည်။ ရှေးဟောင်း စေတီပုထိုးများကို စိတ်ဝင်စားသည်။ တောထဲ တောင်ပေါ်၌ အလေ့ကျပေါက်သည့် လူသိနည်း ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ ရှာဖွေခြင်းကိုလည်း ဝါသနာထုံသည်။ သို့ကြောင်လည်း သူနှင့် ကျွန်တော် ခင်ဖြစ်၊ တွဲဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူနှင့် ကျွန်တော်က သက်တူရွယ်တူ များတော့ မဟုတ်ကြ။ သူက ကျွန်တော်ထက် အသက် ၂၀ နီးပါးမျှ ကြီးသည်။ အလုပ်ဌာနတွင်လည်း သူက ကျွန်တော်အထက်လူကြီးဖြစ်သည်။ စရိုက်ဝါသနာတူသူချင်း ဖြစ်၍သာ တာဝန်နှင့် အသက်အရွယ်ကို သီးခြားတစ်ကလျာခွဲ လျက် တွဲဖြစ်ကြ ပေါင်းဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် တောတွေ တောင်တွေမှာ လှည့် လည်ကြ၊ ဘုရားစေတီတွေ ဖူး၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြ၊ ဆေးပင် ဆေးမြစ် ဆေးဥတွေ ရှာဖွေကြရင်းဖြင့် ဘဝနစ်ခန့် အတူနေ၊ အတူတွဲဖြစ်ပြီးနောက် သူ့အလုပ်ထွက်၊ သူ့နေရပ် သူပြန် သွား၍ လူချင်း ကွဲသွားခဲ့သည်။ ကာလအားဖြင့် ဆယ်စုနှစ် တစ်စုကျော်ကျော်မျှပင် ဘယ်မှာနေ၊ ဘာလုပ်သည်ကို မသိ၊ သေသည်၊ ရှင်သည်လည်း သတင်းမရ၍ သူ့ကို မေ့နေခဲ့ သည်။

တစ်နေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျော်ကျော်လောက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ဆရာကြီးက လူဝတ်ကြောင်ဖြင့် မဟုတ်၊ ရသေ့ဝတ်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ အလွယ်ရရာ သစ်ဝါးတို့ဖြင့် ဆောက်ထားသော တစ်ပါးနေ တဲကျောင်းလေးအတွင်း၌ တရားထိုင်လျက် ရှိ နေသည်။

အရံအတား ဝါးတံခါးလေးကို ဖွင့်ထားသည်။ တံတံခါး ဝ၌ ကျွန်တော်ရပ်လျက် ခဏကြည့်နေမိသည်။ တဲတွင်းသို့ ကျွန်တော် မဝင်ဖြစ်။ သူ့အဓိဋ္ဌာန် မပျက်စေလို၍ တဲကျောင်း အနီးမှ ခွာခဲ့သည်။ တဲကျောင်းလေးတစ်ဝိုက် အမှိုက်မရှိ မြက်မတွေ့ရအောင် လှည်းကျင်း သန့်ရှင်းထားပုံရသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိ သောအခါ ကျောင်းနေရာမှာ အတန်ငယ် မြင့်မားသည့် တောင်တစ်လုံး၏ ထိပ်ရှိ ညီညာပြန့်ပြူးသည့် နေရာလေး ဖြစ်နေသည်။ တောင်၏ အချိန်နေရာတို့တွင် သစ်ပင်ကြီးငယ် များ ရှိနေသည်။ တောင်ခြေတွင် လျှိုများ၊ မြောင်များက သဘာဝ အဆီးအတားများသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ကွင်းတစ်ဝိုက်တွင် တဲတစ်လုံး၊ အိမ်တစ်အိမ်မျှပင် မမြင်ရ။ လူနေအရပ်နှင့် လှမ်းပုံရသည်။ တဲကျောင်းလေးဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်သွားရန် အလှည့်ပင် အိမ်မက်က နိသွားသည်။ နာနီကြည့်မိတော့ တစ်နာနီခွဲတိတိ ကို ပြနေသည်။

တစ်ဖက် အိပ်ခန်းဆီမှ တရူးရှူးနှင့် ဇနီးသည်က အိမ်မောကျနေသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရာမှ ထ၊ မျက်နှာ သစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ဘုရားခန်းဝင်ခဲ့သည်။ သောက် တော်ရေလဲ၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းညှိ၊ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်သည်။ ပြီးနောက် မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေခြင်းအမှုကို ပြုသည်။ အထူးအားဖြင့် သေသည်၊ ရှင်သည် မသိရသေး သော ဆရာကြီးကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်းပြုသည်။

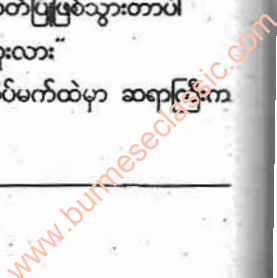
“ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးထနေတာလဲ”

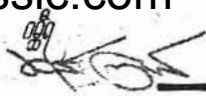
ဘုရားဝေယျာဝစ္စကိုစွဲရပ်များ ကျွန်တော်ပြုအပြီးတွင် မည်သည့်အချိန်က နီးလာမုန်းမသိသည့် ဇနီးသည်က မေး သည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဆရာကြီးကို ငါ အိမ်မက် မက်ပြီး နီးတာနဲ့ ထပြီး ဘုရားဝတ်ပြုဖြစ်သွားတာပါ”

“အိပ်မက်က မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆရာကြီးက ရသေ့ဝတ်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်ကွာ”

ဟု အစချီလျက် ကျွန်တော်က အစအဆုံးပြန်ပြောပြ
မိသည်။ ကျွန်တော်စကားဆုံးတော့ ဇနီးသည်က ဇွဲဟစကား
ဖြင့် မှတ်ချက်ပြုသည်။

“တို့ဆရာကြီးက အသက်တော့ ရလှပြီ။ နေမယ်ဆို
လည်း နေလို့ရ၊ သေမယ်ဆိုလည်း သေလို့ရတဲ့ အရွယ်ပဲ။
မင်း စွဲလမ်းလို့ မက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အေးကွာ။ သေသေရှင်ရှင် နိမိတ်ကတော့ နိမိတ်
ကောင်းပါ။ ဆရာကြီး ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ၊ ငါ
ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အပျူဝေမယ်၊ မေတ္တာပို့
မယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟု ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဒုတိယအကြိမ်
ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ပြန်ပါသည်။ ပထမ
အကြိမ် မြင်မက်စဉ်ကလိုပင် ဆရာကြီးက ရသေ့ဝတ်ဖြင့်
ဈေးလေးတစ်ခုအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။ စက္ခု၊ ဣန္ဒြေချလျက်
ခြေလှမ်းစိပ်စိပ် ဖြည်းဖြည်းချင်းကြွကာ သပိတ်ဖွင့် အလျှင်အမြင်
သည်။ ကျွန်တော်ကိုတော့ သူ မမြင်။

ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့တွင် သွားရပ်၍ ခေါ်ရိုးခေါ်စဉ်ပင်
ဆရာကြီးဟု အသံပြုလိုက်သည်။ သူက ဣန္ဒြေဖြတ်လျက်
ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူက ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့်
“ဟကောင်... တင်ကြွယ်၊ မင်းကို ငါတွေ့ချင်နေတာကွ” ဟု
ပြောအပြီး ကျွန်တော်နိုးသွားသည်။

တောရကျောင်းမှာဆိုမှ တုံးမောင်းခေါက်သံများကြောင့်
ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထ၊ ရသည်။ မီးဖိုခန်းဆီက ဇနီးသည်
ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောနေသံကို ကြားရ
သည်။ ဆွမ်းပင် ကျက်သွားဗျီထင်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရှေ့
ထုတ် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုက်လက်သန့်စင်မှုအပြီး
တွင် ဘုရားအရုဏ်ဆွမ်းကပ်ရန် ဆွမ်းပွဲကို ဇနီးသည်က
ချထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး အရုဏ်ဆွမ်းကပ်၊
ဆရာဝန်များ ဆောင်ရွက်အပြီးတွင် နံနက်သရေစာ
အကြောင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ညက အိပ်မက်
အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပြဖြစ်သည်။
အိပ်မက်အရတော့ ဆရာကြီး မသေ။ ရသေ့ဝတ်နေသည်။
ကျွန်တော်ကို သတိရ တွေ့ချင်နေသည်ဟု တွေးမိသည်။

သည်အိပ်မက်များအရပင် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီး
တွေ့ချင်နေသည်။ မကြာခင် တွေ့ရ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု

လည်း ယုံကြည်မိသည်။

ကျွန်တော်အိပ်မက်က ရိုးစင်းလွန်းသည်ဟုတော့
ပြောရမလား မသို့။

ဒုတိယအကြိမ် အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး တစ်ပတ်မျှပင်
မကြာလိုက်၊ ဆရာကြီးကို အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဈေးလေး
တစ်ခုအတွင်း၌ ရသေ့ဝတ်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်ဈေး
လေးက နဂါးလိမ်တန်း လမ်းနှင့် ဖက်တန်းလမ်းဆုံရာ၌ ရှိ
သည်။ အရင် ရွှေဆံတော်ဘုရားခြေရင်းဈေးမှ ပြောင်းရွှေ့လာ
ခဲ့၍ “ဘုရားဈေး” ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။

ကာ၊ ဆိုင်ကယ်၊ ဆိုက်ကာ၊ စက်ဘီးတို့ သွားလာနေ
သည့်လမ်း။ ဝဲယာဘေး ဆိုင်ခင်းရောင်းချသော ရပ်ကွက်
ဈေးဖြစ်၍ လမ်းပိတ်ထားခြင်း မရှိ။ ဝယ်သူကို ယာဉ်က
ရောင် ဝယ်သူက ဖယ်ပေးသည့်အခါ ဖယ်နှင့် အသွားအလာ
မပျက်၊ အရောင်းအဝယ်မပျက်သည့် ဈေးဖြစ်သည်။

ထို လူသူယာဉ် ရှုပ်ထွေးနေသော ဈေးလေးအတွင်း
မှာပင် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တွေ့သည်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု
စွန်းစွန်းမျှ မတွေ့မမြင်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော် လူမများ။
မရိတ်မသတ်ဘဲထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေး
ဖြူဖြူရည်ရည်နှင့် ဒေါက်ခြာဆောင်းထားသည်က လွဲ၍ နဂို
ဟန်ရပ် မပြောင်းဘဲ တွေ့ရသည်။

“ဘရသေ့... ကျန်းမာပါရဲ့လား”

ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်သုံးကြောင့် တစ်လှမ်းချင်း ကြွလှမ်း
နေသည့် ခြေလှမ်းတို့က ရပ်သွားသည်။ စက္ခု၊ ဣန္ဒြေချထား
ခြင်းမှ ဖြုတ်လျက် မျက်လွှာပင့်ကာ ကြည့်သည်။

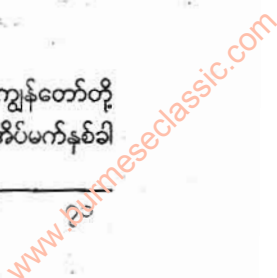
“အေး၊ ကျန်းမာပါတယ်။ မင်းကို ငါတွေ့ချင်နေတယ်။
ငါ့ဆီ လာခဲ့ပါဦး”

ဟု ပြောပြီး သူတည်းခို သီတင်းသုံးသည် နေရာ၊
တွေ့နိုင်သည့် အချိန်တို့ကို အမိန့်ရှိပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြွ
လှမ်းသွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်အုပ်ချီလျက်ပင်
ဘရသေ့နောက်ကြောကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘရသေ့နှင့် တွေ့လာ
ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဇနီးသည်အား ပြောပြလိုက်သည်။ သူ
ကလည်း ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ဘရသေ့ကို တွေ့ချင်ကြောင်း
ပြောသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဘရသေ့ရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့
ဇနီးမောင်နှံ ရောက်သွားသည်။ ဘရသေ့ကို အိပ်မက်နှစ်ခါ

ရကြောင်း။ ပထမအကြိမ်က စိတ်စွဲလမ်း၍ မက်သည်ဟု ထင်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် အိပ်မက်ထပ်ရသည့်အခါ၌ ဆရာကြီး ရသေ့ဝတ်နေသည်။ သက်ရှိထင်ရှားပင် ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်သွားခဲ့သည့်အကြောင်း ဇနီးသည်က လျှောက်ထားသည်။

“အေးကွာ၊ ငါလည်း မင်းတို့ကို သတိရတာနဲ့ ငါ ရသေ့ဝတ်နေတယ်။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ တယ်လို့ မင်းတို့သိအောင် အိပ်မက်ပေးတာပါ။ နောက် တစ်ခါ အိပ်မက်က ငါ အဓိဋ္ဌာန်ရက်စေပြီး ဂန္ဓာရီလှည့်ရင်း ပြည်ကို လာမယ်။ မင်းတို့ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ သိစေချင် တာနဲ့ အိပ်မက်ပေးတာပါ”

ဘရသေ့အပြောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပုံကို ကြည့် ပြီး ဘရသေ့က ပြုံးနေသည်။

“ဟကောင်... မင်းကို ငါအိပ်မက်ပေးတယ်ဆိုလို့ ထူးဆန်းအံ့ဩနေသလား။ ဒါဟာ ရှေးရှေးတုန်းက ဆရာ ဆရာကြီးတွေ သုံးခဲ့တဲ့ အင်းအတတ်ပညာကွ။ ငါထွင်ထား တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအစီအရင်ကို တတ်ထားရင် မင်းလည်း ငါ့ကို အိပ်မက်ပြန်ပေးလို့ ရတယ်။ မင်းနဲ့ ကွဲကွာနေတဲ့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေကိုလည်း မင်း အိပ်မက်ပေးလို့ ရတယ်ကွ”

ဘရသေ့အပြောကြောင့် ကျွန်တော်က အိပ်မက်စေ သည့် အင်းအကြောင်း၊ အင်းစီရင်ပုံကို ရှင်းပြပေးဖို့ လျှောက် ထားရသည်။

သည်တော့လည်း ဘရသေ့က မိမိအိပ်မက်စေလိုသူ ၏ နံသင် သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်၊ ပစ္စည်းအသားပေါ်တွင် စတုရန်း သုံးကွက်တန်း ကိုးကွက်အင်းကို ရေးရမည်။ ထိုအင်းတွင် အင်းဆံအဖြစ် “စက္ကပါထ မာဂစ္ဆတီ” ဟူသော အင်းဆံကို လက်ယာထောင့်ကွက်မှစ၍ မြင်းသွားသွားပြီး သွင်းရမည်။ အလယ်တွင် မက်စေလိုသူ၏ နေ့နံသင် ဂဏန်းသွင်းရမည်။

ထိုသို့ စီရင်ပြီး မိမိရေးဆွဲထားသည့် အင်း၏ အလေး ချိန် ခုနစ်ဆဂိုသော ပျားဖယောင်းနှင့် အပ်ချင်မျှင် ခုနစ်မျှင် ကို မီးတထည့်သွင်း၍ မီးလင်းတိုင် ပြုလုပ်ရမည်။

ပြုဖွယ်မှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် ညဉ့်သန်းခေါင် ကျော် တစ်ဖဟိုကျော်လောက်ရှိသည့်အခါ မိမိမြင်မက်စေ လိုသည့်သူ အိပ်ပျော် အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ ထင်ကာမှ အင်းကို အခံပြုပြီး စီရင်ထားသည့် မီးတိုင်အား မီးထွန်းညှိ

စိုက်ထားရမည်။

မီး စတင်ထွန်းညှိချိန်ကပင် စီရင်သူ၏ ကောင်းသော ဆန္ဒသည် ပြည့်စုံစေသတည်း။ ဖြစ်စေသတည်းဟု ဆုတောင်း ရမည်။ ပြီးနောက် မိမိမြင်မက်စေလိုသူသို့ အာရုံညွှတ်လျက် မက်စေလိုသည့် အရာ၊ ပြောလိုသည့် စကားတို့ကို ပြောရ မည်။ ထိုသို့ စီရင်ဆောင်ရွက်ပါက မိမိမြင်မက်စေလိုသူသည် ကျိန်းသေ မြင်မက်စေသည်ဟု ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဘရသေ့ အမိန့်ရှိသည် တို့ မမှားယွင်းစေရန် ကိုးကွက်အင်းနစ်ချပ်ကို အရင်ရေးဆွဲ သည့်။ အင်းဆံကို မြင်းသွားသွားရမည်ဆို၍ မြင်းသွားမှန်ရန် ဂဏန်းစဉ်ဖြင့် ရေးမှတ်သည်။ အင်းဆံကိုလည်း (၁) စ၊ (၂) ကွာ၊ (၃) ပါ၊ (၄) ထ၊ (၅) မာ၊ (၆) ဂ၊ (၇) ဇူ (၈) တိ၊ အလယ်ကွက်တွင် မိမိမြင်မက်စေလိုသူ၏ နေ့နံသင် ဂဏန်းရေးသွင်းရန်ဟု မှတ်သားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘရသေ့က...

“ဟကောင်... မင်းကလဲကွာ၊ ကိုးကွက်အင်းလေး အင်းဆံသွင်းဖို့ကို ဒီလောက်အသေးစိတ် မှတ်နေရသလား”

ဘရသေ့က ပြောလည်း ပြော၊ ကျွန်တော် မှတ်သား ထားသည့် စာအုပ်ကိုလည်း ဆွဲယူကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ရေးမှတ်ထားသည့် အင်းပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

၁	၄	၇
၆	နံ	၂
၃	၈	၅

စ	ထ	ဇူ
ဂ	နံ	ကွာ
ပါ	တိ	မာ

(မြင်းသွားအင်းဆံ ဂဏန်းစဉ်အတိုင်းထည့်ရန်)

(အင်းဆံအကွရာဖြင့် သွင်းပြီး)

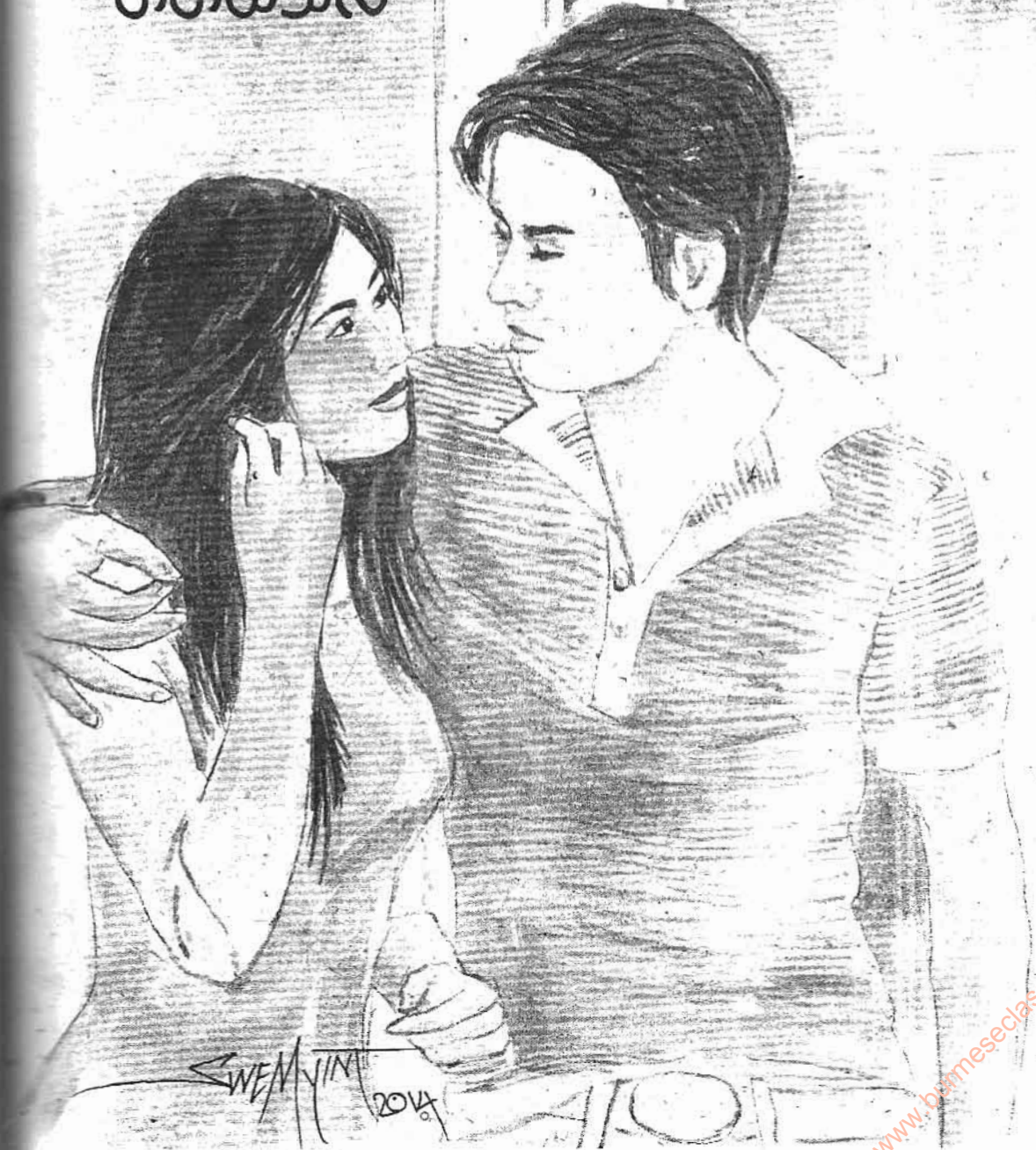
ဘရသေ့ ပြောလည်း ပြောစရာ။ ကိုးကွက်အင်းမှာ အကွက်ကိုးကွက်သာ ရှိ၍၊ အင်းဆံက ရှစ်ခုသာ ရှိသည်။ စ၊ထည့်သည့်အကွက်မှ မြင်းသွား ရှစ်ခါသွား၍ အလယ်ကွက် က နံသင်ဂဏန်းရေးသွင်းလျှင်ပင် အင်းက ပြီးပြီ။ မှားစရာ မလို။ ကျွန်တော်က အရှက်ပြေပင် ပြောရသည်။

“ကျွန်တော်အဖို့တော့ လွယ်ပါတယ်။ ဘရသေ့ တပည့်မ လို လူပြိန်းနားလည်အောင် မှတ်ထားတာပါ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဇနီးသည်က ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုး၍ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ရွဲ ပြသည်။

* * *

မောင်ရွှေခိုင်ကောင်း

မေ့ရန်
တတိယအိပ်

WEN YINT 2014

လောကမှာ ကြွေးမြီကင်းပြီဆိုရင် ကြွေးကင်းခြင်းကြောင့် ချမ်းသာရာသလိုပဲ၊ သံသရာခရီးလမ်းမှာလည်း ကြွေးကင်းရမယ်။ ကြွေးကင်းစေရမယ်ဆိုတာ အထူးသဖြင့် သီလကုသိုလ်ကို ပြောတာ။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတ်ဖြတ်ပြီး ကြွေးတင်အောင် မပြုခဲ့ဘူး။ မည်သူ့ကိုမှ မညှဉ်းဆဲခဲ့ဘူး။ သူတစ်ပါး ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းကို လိမ်ညာမှု၊ ယူငင်မှု၊ သူတစ်ပါးအိမ်သူအိမ်သားတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ပြစ်မှားမှု စတဲ့ ဒုစရိုက်ကြွေးတွေ ကင်းခဲ့တယ်။

ကြွေးဆိုတာ အထူးသဖြင့် ဝင့်ကြွေး။ ဝင့်ကြွေးဆိုတာ မိမိက သူတစ်ပါးကို အသေသတ်ခဲ့ပြီဆိုပါတော့။ သူများ သားမယားကို ပြစ်မှားခဲ့ပြီဆိုပါတော့ အဲဒီ ဝင့်ကြွေးက ပြန်လာတော့တာပါပဲ။

အရှင်ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ (နာယကချုပ်) မဟာဂန္ဓာရုံ၊ အမရပူရမြို့။

သီလလုံခြုံသူသည် လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝသည်။ စိတ်ကြည်လင်သည်။ စိတ်တန်ခိုးကြီးမားသည်။ ထို့ပြင် ငါးပါးသီလသည် အသက်ရှည်ဆေးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဒါန(ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း)၊ သီလ(စောင့်စည်းခြင်း)၊ ဘာဝနာ(ရှုမြင်ပွားများခြင်း)ဆိုသည့် အကြောင်းတရားသုံးပါးကို လိုက်နာကျင့်သုံးရပေမည်။

ယခုဆောင်းပါးတွင် ကျွန်တော်ပြောချင်သည်မှာ သီလနှင့် ပတ်သက်သည်။ အထူးသဖြင့် ငါးပါးသီလပင် ဖြစ်၏။ ငါးပါးသီလဆိုသည်မှာ -

ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ (သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မည်)။

အဒိန္နာဒါန ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ (သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မည်)။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ (ကာမဂုဏ်မှားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မည်)။

မုသာဝါဒါ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ (လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မည်)။

သူရာမေရယ မဇ္ဇမဟဒဗ္ဗာနာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ (အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မည်)တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုသီလငါးပါးထဲမှ ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည်မှာ ကာမဂုဏ်မှောက်မှားခြင်းကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

လူသဘော သဘာဝအရ ယောက်ျားက မိန်းမတောင်တကြသလို၊ မိန်းမကလည်း ယောက်ျားကို တောင်တကြသည်။ အပြန်အလှန် လိုအပ်ချက်ရှိနေကြခြင်းလည်း တူသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ယောက်ျား၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော၊ အဆင်သဏ္ဍာန်တို့တွင် မိန်းမ၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် တူသော ဆွဲဆောင်နိုင်သော အခြားသော အဆင်သဏ္ဍာန်ကို ငါတို့ မြင်တော်မမူ။ ထိုအတူ မိန်းမစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အဆင်သဏ္ဍာန်တို့တွင် ယောက်ျား၏ အဆင်သဏ္ဍာန်တို့ကို ငါတို့ မြင်တော်မမူ”

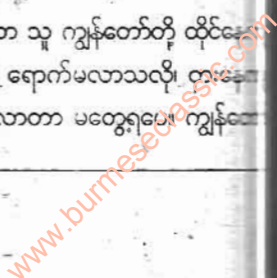
ဟု ဟောတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ရှားအပ်သော မိန်းမများမှာ ကာမလင်ရှိသော မိန်းမ၊ တစ်ခဏ ကာမပိုင်ယောက်ျားရှိသော မိန်းမ၊ အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်သူရှိသော မိန်းမ၊ စေ့စပ်ထားသော မိန်းမ စသည်၊ မိန်းမများကို ပေါင်းဖော်မိလျှင် ကာမမိစ္ဆာစာရက မြောက်၏။ သေလွန်ပည့် ငရဲသို့ ရောက်နိုင်ရန်မူ လွတ်လာလျှင်လည်း နုပန်းပဏ္ဍာန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးပါးသီလကို အစဉ်စောင့်ထိန်းဖို့ လိုအပ်လှပေသည်။

ကာလတစ်ခုတုန်းက ကျွန်တော်သည် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်လည်း မရှိသေးသဖြင့် လွတ်လပ်သည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆီထိုင်သည်။ ဘောလုံးပွဲသွားသည်။ လောင်းကစားနှင့် အရေတော့ ကင်းသည်။ အမြဲတွဲသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တွင် “ကျော်စွာဦး” ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းက ရုပ်ရည်ချောမာသည်။ အသားဖြူသည်။ စကားပြောလည်း ကောင်းသည်။ သို့သော် သူ့မှာ အိမ်ထောင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ၏ အိမ်ထောင်ဖက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ချစ်လို့ ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူက စာပေလည်း ဝါသနာပါသဖြင့် ဝဋ္ဋဆောင်းပါးလေး အနည်းငယ်ရေးသော ကျွန်တော်ကို တခြားသူတွေထက် ပိုခင်သည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတချို့လည်း တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။

သို့သော် အခုတစ်လော သူ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသို့ ရောက်မလာသလို၊ တူးနေသော စာအုပ်ဆိုင်လေးသို့လည်း လာတာ မတွေ့ရပေ။ ကျွန်တော်

ဆုံဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ကျူးလွန်လျှင် အပြစ်ကြီးကြောင်းနှင့် ဘဝအဆက်ဆက် ငရဲခံရကြောင်း ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသမျှတို့ကို ကိုးကားပြီး ပြောပြသည်။ သူငယ်ချင်းက ပြုံးသည်။ “အေးပါ၊ ငါ ဆင်ခြင်ပါမယ်” ဟု နှစ်သိမ်းစကားဆိုရင်း လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

သို့သော် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်စကားကို အလေးအနက်ထားပုံမပေါ်ပေ။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးနှင့် ဆက်တွဲသည်။ အမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေသဖြင့် သူတို့ ဆက်လက်တွဲဖြစ်နေလေသည်။

သူမိန်းမကလည်း မကြာခဏ ကျွန်တော်အိမ်လာသည်။ ကလေးလေးလည်း ပါလာသည်။ ကလေးက ၂နှစ်အရွယ်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်အဖေက ချော့ဟော့နှစ်သိမ့်ရသည်။ သူငယ်ချင်းကတော့ အချိုးမပြင်သေး။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းရုံက လွဲပြီး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်က မကြာခဏ ပြောလွန်းသဖြင့် သူငယ်ချင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ပေ။

သို့သော် သူမိန်းမကတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်အဖေထံ လာရောက် ငိုကြွေးဆဲ။ အကူအညီတောင်းခံဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကြားထဲက ဘာမှနားမလည်သော ကလေးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ ထိုအတူ သူငယ်ချင်း၏ အကူအညီအလုပ်အတွက် တွေးမိတိုင်း ကြောက်လန့်နေမိသည်။ ဘုရားရှင်၏ ညီတော် အာနန္ဒာသည်ပင် မိန်းမဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။ နပန်းပုရွာကလည်း ဖြစ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ညီတော် အာနန္ဒာသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံ ဆုပန်ကာ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းခဲ့ပြီး ရင့်မာသော ပါရမီရှိသော်လည်း ဘဝတစ်ခုတွင် မဂတိုင်း။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ရွှေပန်းတိမ်သည် တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆင်းစွနာပြည်ရှိသည့်အပြင် မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းများနှင့် ပေါင်းဖော်မိသောအခါ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းကင်းကာ သူတစ်ပါးသားမယားတို့အား ကျူးလွန်မိလေသည်။

သို့သော် ထိုကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်၏ အကျိုးကို ပန်းတိမ်သည်သားဘဝတွင် မခံစားရဘဲ၊ ထိုဘဝချုပ်ငြိမ်းပြီးနောက် ဝံသတိုင်း၊ ကောသလီပြည်၌ ကုဋေရုစံဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဘဝရောက်သည့်အခါမှာလည်း သူ မကောင်းမှုက သူ့ကို အကျိုးပေးခဲ့သေး

ကလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သဘောထားကာ ကိုယ့်အလုပ်များနှင့်ကိုယ် လည်ပတ်နေမိသည်။ သို့သော် အလုပ်ဆိုင်ရက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ သူမိန်းမ ရောက်ခဲ့လေသည်။

“အစ်ကို့ရေ... အခုတစ်လော အစ်ကို့သူငယ်ချင်းတွေ ပျက်နေတယ်။ ဈေးထဲက ဆိုင်ကိုလည်း သူ့ညီထားပြီး အပြင်ခဏခဏသွားတယ်။ ညနေ ပြန်တော့လည်း မိုးချုပ်တယ်”

“ဟုတ်လား။ ဒီကောင် အစ်ကို့ဆီ မလာတာ ကြာပြီ။ သတင်းကြားလို့လဲ”

“တိတိကျကျတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ အမျိုးသမီးသောကန်နဲ့ တွဲနေတယ်တဲ့”

“အေး၊ အဲဒါတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီကောင်က ရုပ်ဆိုင်တယ်။ အပြောကောင်းတယ်”

“မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့ အစ်ကို့ရယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါ အစ်ကို့လည်း နည်းနည်းသတိပေးပါဦး။ အစ်ကို့က စာရေးဆရာဆိုတော့ ချစ်တော့ သူ လေးစားပါတယ်”

“အေးပါ၊ အစ်ကို့ သူနဲ့ တွေ့အောင် ကြိုးစားပြီး ကြည့်ပါမယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီကိစ္စက အရမ်းအပြစ်ကြီးတယ်”

သည်လိုနှင့် တစ်ရက်မှာ သူငယ်ချင်း ကျော်စွာဦးနှင့်

www.burmeseclassic.com

ပေ။ ထိုဘဝ၌ပင် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းကာ
ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလေသည်။ သို့သော် ထိုသူဌေးသား
ဘဝမှ ကွယ်လွန်သောအခါ ယခင် ပန်းထိမ်သည်ဘဝက
မကောင်းမှုက အကျိုးပေးကာ မဟာရေရဝ ငရဲသို့ ကျ
ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော် မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံက ထိုမျှနှင့် မပြီး
သေးပေ။ မဟာရေရဝ ငရဲ၌ ကာလပေါင်း သိန်းသောင်း
ကုဋေ ဆင်းရဲခဲပြီးနောက် ငရဲသားဘဝ ပြီးဆုံးသောအခါ
ဘိန္နာဂုတတိုင်းရှိ ဆိတ်မဝမ်းတွင် ပဋိသန္ဓေတည်လေ၏။
ထိုဆိတ်မ ဝမ်းမှ ဖွားပြီး အရွယ်ရောက်သည်နှင့် ပြုခဲ့ဖူးသော
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကြောင့် ဝေးစေ့ထုတ်ပစ်ခံရခြင်း၊ ကျော
၌ အစီးခံရခြင်း၊ ယာဉ်ရထားတို့ကို ဆွဲရခြင်း စသည် ဒုက္ခများ
ကို ခံစားရပြန်သည်။

ထိုဆိတ်ဘဝမှ သေလွန်သောအခါ မျောက်မဝမ်းတွင်
ဗဒိသန္ဓေနေ့ရပြန်၏။ အချိန်ရောက်၍ ဖွားမြင်ပြီးသောအခါ
မျောက်ကြီးက ငါ့သားကို ခေါ်ခဲ့ဟု ဆိုကာ မျောက်ငယ်
ဝိုင်းစဉ် ဝေးစေ့ကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်၍ သတ်လေသည်။
(ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ၏ အကျိုးဆက်ပင် ဖြစ်သည်။)

သည်လိုနှင့် မျောက်ဘဝပြီးနောက်၊ နောက်တစ်ဘဝ
တွင် နွားမဝမ်း၌ သန္ဓေတည်ပြန်သည်။ သို့သော် ယခင်ဘဝ
များကအတိုင်းပင် နွားရှင်က ဝေးစေ့ကို ထုတ်ကာ ထွန်နွား။
တိုက်နွားအဖြစ် ခိုင်းလေသည်။

ထိုနွားဘဝမှ လွန်သော် ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ ယောက်ျားမဟုတ်၊
မိန်းမ မဟုတ်၊ နပုန်းပလ္လာကံဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုနပုန်းပလ္လာကံ
(မိန်းမလျာ)ဘဝမှ သေလွန်သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်
မှ သီကြားမင်း၏ မိဖုရား၊ နတ်မိန်းမဖြစ်ရပြန်သည်။ နတ်မင်း
မိဖုရားသည် အတိတ်ဘဝ ခုနစ်ဘဝကိုလည်း မြင်နိုင်၏။
အဘယ်ကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ကို ရသနည်းဟု ဆင်ခြင်သော်
ကောသလီပြည်၌ သူဌေးသားဘဝက သူတော်ကောင်းတို့နှင့်
ပေါင်းကာ ကောင်းမှုကုသိုလ် အားထုတ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်
သည်ကို သိခဲ့ရ၏။

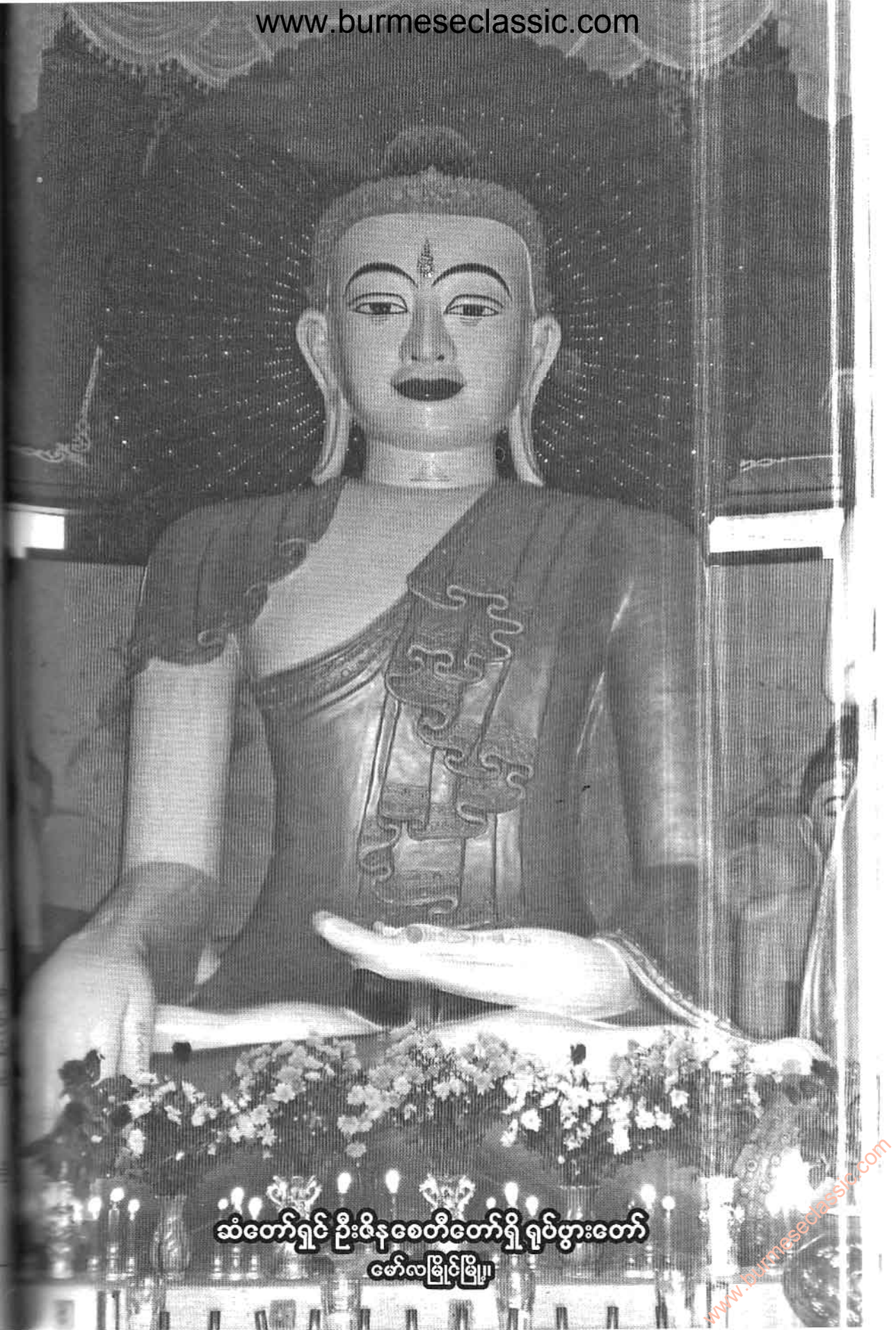
ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုဟူသည် ဝင့်ကြွေးပင် ဖြစ်၏။
အရှင်အာနန္ဒာသည် ပန်းထိမ်သည်သားဘဝက ကာမဂုဏ်
ကျူးလွန်ခဲ့သောကြောင့် ရောရဝ ငရဲကျခဲ့၏။ နွားဘဝ၊ ဆိတ်
ဘဝ၊ မျောက်ဘဝ၊ ဘဝများစွာ ဝေးစေ့အထုတ်ခံရပြီး ဒုက္ခ
ရောက်ခံခဲ့ရသည်။ မိန်းမဘဝ (၁၄)ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခုနစ်
ဘဝ ဝေးစေ့အထုတ်ခံခဲ့ရသည်။ မိန်းမလျာလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ အကုသိုလ်၏ အကျိုးဆက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယောက်ျားသည် မိန်းမ၏ ရူပါရုံ၊ သန္ဓေ
ဂန္ဓာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို စိတ်ညွတ်၏။ မိန်းမသည်လည်း
ထိုနည်းတူပင်။ သို့သော် ညွတ်သောစိတ်ကို ထိန်း
စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် အကုသိုလ်ကံစွများကို ဆင်ခြင်
ရှားဖို့သာ လိုအပ်လှပေသည်။

ကိုးကား
- သံဝေဂဝတ္ထုဒီပနီ (ဒက္ခိဏရာမတိုက်ဆရာတော်)။

www.burmeseclassic.com

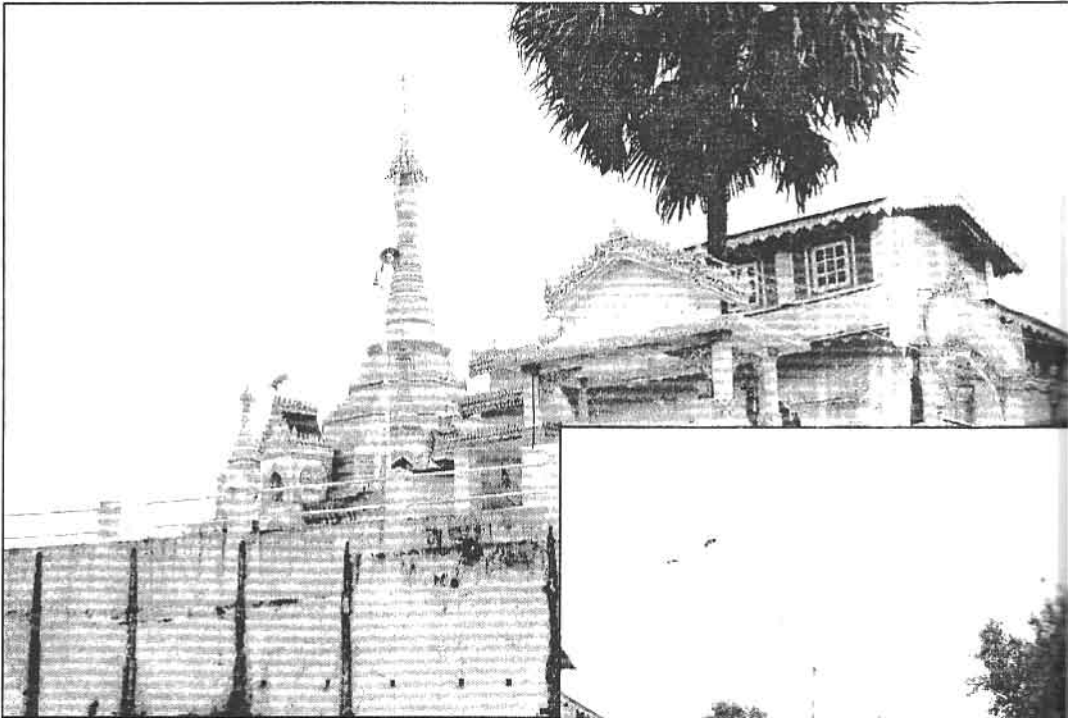

ဆံတော်ရှင် ဦးဇိနစေတီတော်ရှိ ရုပ်ပွားတော်
ဇော်လမြိုင်မြို့။

ဇိနမာန်အောင်စေတီတော် ခေါ် ဆံတော်ရှင် ဦးဇိနစေတီတော်

■ မြမဇ္ဈဝေ (ကျုံမငေး) ■

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း တည်ရှိနေသော ပြည်နယ်တိုင်း အသေကြီးများသည် ဗုဒ္ဓသာသနာ နေလပမာ ထွန်းလင်းဖြာ ပြီး သာသနာတည်သော အသေကြီးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်၊ ဆံတော်မြတ်များဖြင့် ကိန်းအောင်းတည်ထား စေတီဘုရားများသည်လည်း များလှ စွာတည်း။ အထူးသဖြင့် ဆံတော်မြတ်များ ထည့်သွင်း ဌာပနာ ပြု တည်ထားခဲ့သော စေတီ၊ ဘုရားများသည် မွန်ပြည်နယ် အတွင်း၌ အလွန်များပြားစွာ တည်နေသည်ကိုလည်း ဖူးတွေ့ သိမြင်ခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။

မွန်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်၊ မော်လမြိုင်မြို့တွင် ဖူးတွေ့ ခဲ့ရသော ဆံတော်ရှင်စေတီတစ်ဆူမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ

အခါက မွန်လူမျိုးတို့၏ အထွတ်အမြတ်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော “ကျောက်ပတန်စေတီ” ရှိပါသည်။ နှစ်ကာလအချိန်အခါကြာခဲ့သည်နှင့် ထိုစေတီမှာ အိုဟောင်းပြုပျက်ခဲ့သောကြောင့် မော်လမြိုင်နယ်စား “ဥဇနာ”မှ စေတီတော်အား ပြုပြင်ခဲ့သောကြောင့် “ဥဇနာဘုရား” ။ ထိုမှ “ဦးဇိနာဘုရား” ဟု တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဒေသခံများ၏ ပါးစပ်ရာဇဝင် စကားကို မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

နောင်သောအခါတွင်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် ယိုယွင်းပျက်စီးခဲ့ပြန်ရာ စေတီကြီး၏ အခြေအနေမှာ အုတ်ပုံကြီးပမာ ဖြစ်သွားသောကြောင့် မွန်မြန်မာသူဌေးကြီးများဖြစ်သော ဦးသာညှင်းနှင့် ဦးမိုးမု ဒါယကာအလှူရှင်အဖြစ် ခံယူကာ ပြုပြင်ခဲ့သည် မှတ်တမ်းများလည်း ရှိကြောင်း သိရပြန်၏။

မွန်ရာဇဝင်၊ မော်လမြိုင်မြို့တွင်းရှိ စေတီဘုရားမှတ်တမ်းများတွင်လည်း ဤသို့ရေးဖွဲ့ထားသည်ဟု ဒေသခံများက ဆိုပါသည်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၁ ခုနှစ်တွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံမှ “ဇိန” ရသေ့ကြီး ရရှိလာသော ဆံတော်ရှင် ဂုဆူအား ဌာပနာသွင်း၍ စေတီတစ်ဆူတည်ခဲ့၏။ စေတီကြီး၏ ဘွဲ့မည်မှာလည်း ဇိနရသေ့ကြီးကို အကြောင်းပြု တည်ခဲ့သော

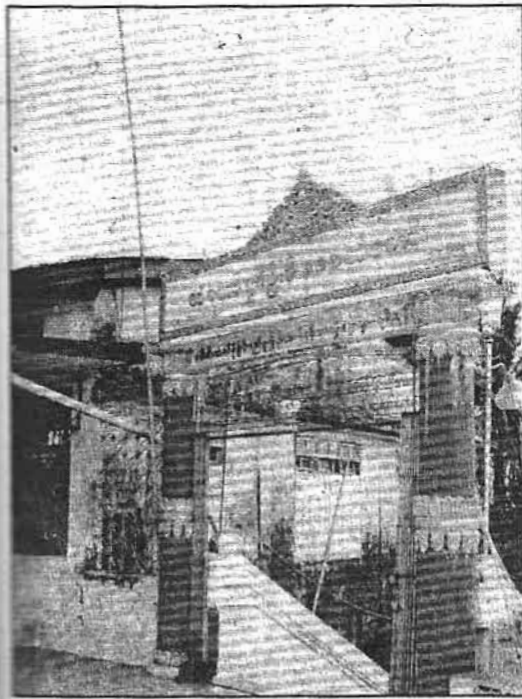
ကြောင့် "ဦးဒီနစေတီ" ဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

၁၁၉၅ ခုနှစ်တွင် ဦးလှကလေး၊ ဒေါ်မိတို့မှ ဉာဏ်တော်အဖြစ် ၅၅ ပေအထိ မွမ်းမံပြင်ဆင်လျက် ၁၁၉၆ခုနှစ်တွင် ထီးတော်ကိုလည်း တင်လှူခဲ့၏။

၁၂၄၈ ခုနှစ်တွင် ဦးစိုး၊ ဒေါ်ငြိမ်းကောင်းတို့မှ ဉာဏ်တော် ၁၃၈ ပေအထိ တိုးမြှင့်ခဲ့ပြီး သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ပြုပြင်မှုများဖြင့် စေတီတော်အား စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ၏။

သက္ကရာဇ်ချိန်ခါ ကြာလာသောအခါ စေတီကြီးမှာလည်း အိုခဲ့၊ ဟောင်းခဲ့ရပြန်ရာ ၁၃၁၈ ခုနှစ်တွင် သတိုးသီရိသုဓမ္မ ဆာဦးသွင်နှင့် ဝနီး လေဒီသွင်၊ မော်လမြိုင်မြို့ ဒေါ်စိန်မယ်ကြီးနှင့် သမီး ဒေါ်မြတင်၊ မော်လမြိုင်မြို့ မရမ်းကုန်း

သားကြရမှာ ဖြစ်၏။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဘုရားဖူး
များ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ဖူးမြော်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ခေါက်
ဘုရားဖူးရောက်လျှင်ဖြင့် များစွာသော သဒ္ဓါကြည်နူးစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်ရမည်မှာ ကော်အံ့အမုန်ဖြစ်ပါသည်ဟု စာရေးသူ ထင်မြင်
ယူဆမိပါသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသို့ပင် ခံစားခဲ့ရပါ
သည်။

မြမဇူခေ(ကျ)မဇေး)

ရပ်မှ ဦးကျော်စိန်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ချောညွန့်၊ မုဒုံပြိုနေ ဦးတိုင်၊
ဇနီး ဒေါ်ဖော့တိုမှ စုပေါင်း၍ ထိုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင်
စိန်ဖူးတော်နှင့် ငှက်မြတ်နားတော်တို့ကို အသစ်တင်လှူခဲ့ကြ
ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြိုတစ်ခါ ပျက်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြုပြင်သူ
စောနာရှင်၊ အလှူရှင်များနှင့် ကြံဆုံကာ ပြန်လည်ပြုပြင်
နိုင်ခဲ့သော “ဦးဇိနစေတီတော်” ကို “ဇိနမာန်ဖေဖာင် စေတီ
တော်” ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဆံတော်ရှင် ဦးဇိန
စေတီတွင် အမည်တွဲကွဲများ ရှိနေသည်ကိုလည်း မှတ်သား
ခဲ့ပါသည်။

ထိုအပြင် ရှေးယခင် စေတီတည်ထားစ အချိန်မှစ၍
အလှူပျက် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရုပ်ပွားဆင်းတုများ
လည်း ဖူးတွေ့ကြရမှာ ဖြစ်သည်။ ရှေးယခင် ၁၂၇၂
နှစ်အခါက သူဌေးကြီး ဦးသာညွှင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း
သော ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ယခုအခါ
ပြင်ပွမ်းမဲထားသည်မှာ အသစ်တည်ဆောက်ထားသည့်
အလား တွေ့မြင်ရပါသည်။

မော်လမြိုင်မြို့၏ နာဂဗိသ တောင်တန်းပေါ်မှ စေတီ
တော်များစွာတွင် တစ်ဆူအပါအဝင်ဖြစ်သော ဦးဇိနစေတီ
တော်သည် သမိုင်းစာမျက်နှာပေါ်မှ မှတ်သားမှုများအရ
အတော်မြတ် ဂုဏ်ဖြင့် ဌာပနာပြုထားသော စေတီဟု မှတ်

ပန်းတနော်နောင်လ
ရဟန္တာဖြစ်သွား
လယ်သမား

လယ်သမားငါးရာ လယ်ထွန်ဆင်းတဲ့ အချိန်ကြာပြီ။
နောက်စောစောကတည်းက မိုးရွာတာကလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့ ချွေး
တွေကလည်း တရွဲ့ရွဲ့။ သူတို့ပဲ ပင်ပန်းတာမဟုတ်ဘူး။ ထွန်
တုံးငါးရာပိုင်ဆိုတဲ့ သူတို့လယ်သမားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်
လယ်သမားကြီး “ကသိဘာရခွါဇ ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ပင်ပန်း
နေတာပဲ။ ဆာလောင်နေတာပဲ။

ဒါကြောင့် ထမင်းစားဖို့ ပြင်ကြတယ်။ လယ်သမား
တွေက သူတို့နေရာနဲ့ သူတို့။ ကသိဘာရခွါဇ ပုဏ္ဏားကြီးက
လည်း သူ့နေရာနဲ့ သူ။

ကသိဘာရခွါဇ ပုဏ္ဏားကြီးက ရွှေနဲ့ ကြေး ရောစပ်
ထုပ်ထားတဲ့ လင်ပန်းကြီးထဲမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ
ကို ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ အားရပါးရစားတော့မယ့်ဟန် ပြင်တဲ့
အချိန်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ပုဏ္ဏားကြီး မြင်တော်မူလိုက်
တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သူ့ရှေ့မှာ ခြေတော်စုံရပ်လို့
သပိတ်တော်ကို ပိုက်လို့။

ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့စားတော့မယ့် ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ
ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆွမ်းအဖြစ် အလှူလာခံတယ်လို့
ဆင်လိုက်တာ။ ဆာကလဲလည်း ဆာ၊ ပင်ပန်းကလည်း ပင်ပန်း
ဆိုတော့ သူ့စားမယ့် ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ လှူဖို့ သဒ္ဓါ
စာရေးမရှိတဲ့အပြင် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ပြီး...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်တို့လို စားချင်သောက်
ချင်ရင် တပည့်တော်တို့လို လယ်ထွန်ပါလား။ တပည့်တော်
တို့က တစ်ချိန်လုံး နွားနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး
ပြီးမှ အခုလို စားသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတာ။ စားသောက်ရ
တာ။ အရှင်ဘုရားလည်း စားချင်သောက်ချင်ရင် ကိုယ်တိုင်
ထွန်ယက်ပါလား။”

လို့ ရန်စကားပြောတာပေါ့။ ဘုရားရှင်က...

“ဟဲ့... ပုဏ္ဏား။ ငါဘုရားရှင်လည်း ကိုယ်တိုင်ထွန်
ယက်စိုက်ပျိုးပြီးမှ ရလာတဲ့ သီးနှံတွေကို သုံးဆောင်နေခြင်း
ဖြစ်တယ်။”

ဆိုတော့ ပုဏ္ဏားကြီးက...

“အရှင်ဘုရား လယ်ထွန်တယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာလဲ နွား။
ဘယ်မှာလဲ ထွန်တုံး။ ဘယ်မှာလဲ မျိုးစေ့တွေနဲ့ နှင်တံ”

ဆိုပြီး ဒေါသနဲ့ မေးပြန်ပါရော။

ဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်က လယ်သမားတွေက
မြေယာကို နွားနဲ့ ထွန်ယက်သလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတဲ့ မြေ

ယာပေါ်မှာ ဝီရိယမိုးရေတွေ သွန်းပြီးအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့
အကြောင်း။ လယ်သမားတွေက ထွန်ယက်ထားတဲ့ လယ်
ယာမြေမှာ စပါးသီးနှံတွေ မျိုးစေ့တွေ ကြပက် စိုက်ပျိုးပြီး
ရှင်သန်အောင် လုပ်ရသလို၊ ဘုရားရှင်ကလည်း သမာဓိ
ကြီးကို ခိုင်ခိုင်ချည်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း။
လယ်သမားက နွားကို ရိုက်နှက်ပြီး ထွန်ယက်တဲ့ နေရာမှာ
အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ရသလို၊ သူကလည်း သတိ
ဆိုတဲ့ နှင်တံနဲ့ စိတ်ရိုင်းဆိုတဲ့ နွားကို လိမ္မာယဉ်ကျေးလာ
အောင် ထိန်းသိမ်းခိုင်းစေရတဲ့ အကြောင်း။ လယ်သမားက
လယ်ကွက်မှာ မြက်တွေ မဖူးအောင် ထွန်သွားနဲ့ ခြစ်ထုတ်၊
ဖယ်ထုတ်ရသလို၊ သူကလည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့
လက္ခဏာရောသုံးပါးထွန်သွားသုံးချောင်းနဲ့ ထွန်လို့ ကိလေသာ
ဆိုတဲ့ မြက်တွေကို ရှင်းလင်းရတဲ့အကြောင်း။ အဝိဇ္ဇာမြက်
တောကြီး ရှင်းလင်းရတဲ့အကြောင်း။ လယ်သမားစိုက်တဲ့
စပါးမှာ အမြစ်ထွက်လာသလို၊ သူ့စိုက်တဲ့ သဒ္ဓါမျိုးစေ့မှာ
သီလဆိုတဲ့အမြစ် ဆင်းလာတဲ့အပြင်၊ စပါးပင်တွေ ရှင်သန်
တဲ့နည်းတူ ဝိပဿနာပင်စည်တွေ၊ အညွန့်အညောင်တွေ
ဝေဝေဖြာပြီး လောကုတ္တရာအသီးတွေ သီးတာကို ခူးဆွတ်
စားသုံးရလို့ အခုဆို သုခချမ်းသာကို ရနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း။
ဒုက္ခဆင်းရဲတဲ့ဘေးက ကင်းဝေးပြီး လောကုတ္တရာဆိုတဲ့ ချီးမြှင့်
တဲ့ အရသာရှိတဲ့ အသီးကို ငါဘုရား စားသုံးနေရလို့ “သဗ္ဗ
ဒုက္ခာ ပပစ္စုတိ” ဆိုတဲ့ ဒုက္ခအပေါင်းက ငါ လုံးဝကင်းလွတ်
ခဲ့ပြီ ပုဏ္ဏားကြီး။”

www.burmeseclassic.com

လို့ ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမတော်မူသတဲ့။

ဒီတော့မှ လယ်သမားခေါင်းဆောင် ကသိဘာရခွါလဲ ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့ဆီကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ဘာကြောင့် ရောက်လာရတယ်ဆိုတာနဲ့ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လယ်ယာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးတဲ့ လယ်သမားတရား ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမတယ်ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကို နားလည်သဘောပေါက်သွားတာပေါ့။

ကသိဘာရခွါလဲ ပုဏ္ဏားကြီး နေတာက မဂဓတိုင်း။ ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ်။ ကောနာဠပုဏ္ဏားရွာ။

ဒီတော့မှ ပုဏ္ဏားကြီးက သဒ္ဓါတရားထက်သန်လာလို့ သူ့စားတော့မယ်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စားကောင်းသောက် ဖွယ်တွေ ပြည့်စုံတဲ့ ထမင်းပွဲကြီးကို မြတ်စွာဘုရားဘုရားထံ လှူဒါန်းတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က လက်မခံဘူး။

“ငါဘုရားက စကားဥပါယ်နဲ့ ပြောလိုရတဲ့ ဆွမ်းကို ဘယ်တော့မှ ဘုဉ်းမပေးဘူး။ ရေဒိုင်းထဲ သွန်ပစ်လိုက်” လို့ မိန့်တော်မူတယ်တဲ့။

ပုဏ္ဏားကြီးက ဘုရားရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ထမင်းတော့ ဟင်းတွေကို ရေဒိုင်းထဲ သွန်ပစ်လိုက်တာနဲ့ ရေတွေဟာ ဆူပွက်တက်လာတယ်။ ဒါကို မြင်တာနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ပြီး ဘုရားထံမှာ သရဏဂုံဆောက်တည် ပါတယ်။ နောက်ပြီး... .

“တပည့်တော်ကို ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာမှာ ရဟန်းဝင် ပါရစေ။ လယ်ယာမြေပေါ်မှာ စပါးကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးမှု အစား၊ ခန္ဓာ့လယ်ကွက်မှာ ပြောင်းပြီး လယ်ထွန်ဆင်းပါရစေ ဘုရား”

လို့ အသနားခံ တောင်းပန် လျှောက်ထားတော့ ဘုရားရှင်က ပုဏ္ဏားကြီးကို သင်္ကန်းဝတ်ပေးတယ်။ ခန္ဓာ့လယ် ထွန်ပုံ ထွန်နည်း သင်ပေးတယ်။ အားထုတ်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ လယ်သမား ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သင်္ကန်းဝတ်တာ နဲ့ ကြိုးစား အားထုတ်လိုက်တာ တစ်နံနက်တည်းမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

* * *

ပန်းတခေခနစ်ခနစ်လေး

သင့်ဘဝကို မြန်နှိုးမြင့် အောင်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်

ခေတ္တရာဆရာကျော်

[အာကာသနက္ခတ္တဗေဒကျမ်းကျင့်ပညာရှင်]

နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖို့ မမေ့ပါနှင့်.....
သင့်ဘဝတိုးတက်ပြောင်းလဲစေမည့် အချိန်ကောင်း၊
အခါကောင်းကို ဆရာက တိတိကျကျသိနေသည်။
သင့်ဘဝတက်လမ်းတံခါးကို ဆရာကူညီ၍ ဖွင့်ပေးမည်။

ဟောစာတမ်း၊ အမည်ပေး ပို့ပေးသည်။

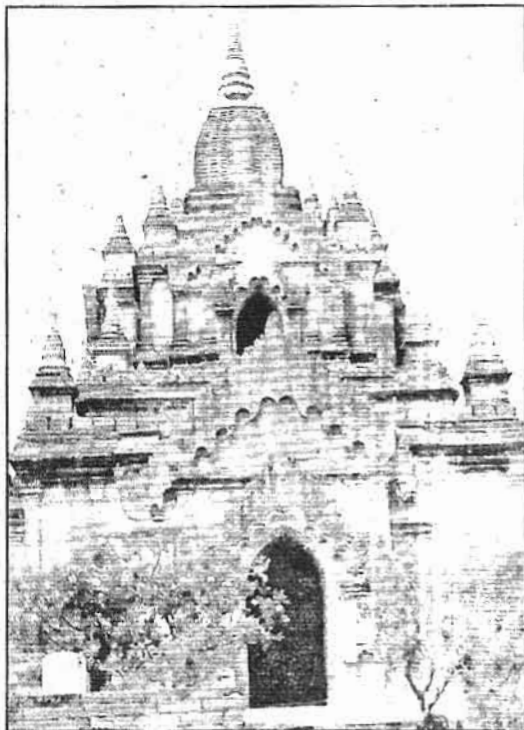

အမှတ် (၁၄၃)၊ ဂန္ဓမာလမ်း၊ (၄၁)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၁-၅၇၀၆၆၄၊ ၀၉-၇၃၁၀၆၃၅၄၊ ၀၉-၂၅၀ ၂၇၃၆၇၇

သပိတ်မှောက်ဘုရား

ကျော်လင်း (မြစ်ခြေ)

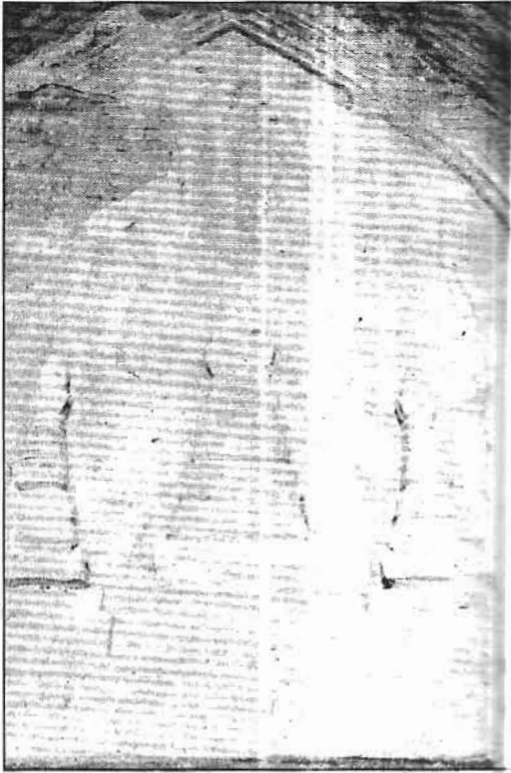
သာသနာ့အသုံးအဆောင်ဖြစ်သည့် ပရိက္ခရာရှစ်ပါး
 သပိတ်မှာ ရဟန်း သံဃာတော်များမှအစ ရှင်သာ
 အဆုံး မရှိမဖြစ်သည့် အသုံးအဆောင်တစ်ခုဖြစ်သည်။
 မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် သပိတ်နှင့်ပင် ဆွမ်းခံ
 သပိတ်နှင့်ပင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြောင်းကို ဗုဒ္ဓ၏
 နိပါတ်တွင် လည်းကောင်း၊ နိပါတ်တော်များ၌ လည်းကောင်း
 ပြထားရှိသည်။ ရုပ်ရွာထဲတွင် ရဟန်း သံဃာတော်
 သပိတ်များကို အလှူရှင်များက ကြည့်ညှိသဒ္ဓါရှိစွာဖြင့်
 လှူလှူဆောင် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့ကို သပိတ်နှင့်
 ဆွမ်းအမှုကို စွဲပြီး အာဟာရဖြစ်စေခြင်းအလို့ငှာ ဘုဉ်းပေး
 ဆောင်တော်မူကြသည်။ ဆွမ်းအမှုကို စွဲပြီးသည့်အခါ
 သပိတ်ကို ဝင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောပြီး မှောက်ထားလေ့ရှိ
 ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ နိစ္စဓူဝ လုပ်ဆောင်ကြရသည့်

သာသနာ့ဝန်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။
 သပိတ်မှောက်သည်ဆိုသည် ဝေါဟာရမှာ ထိုကဲ့သို့
 နေ့စဉ် စားသုံးပြီး ဆေးကြော၍ မှောက်ထားခြင်းကို မဆိုလို
 ပါ။ သံဃာတော်တို့အနေဖြင့် မိမိတို့ ဆွမ်းခံအိမ်တစ်အိမ်အိမ်
 ရှိ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် လိုမကျ
 သည့်အတွက် ထိုအိမ်သို့ ဆွမ်းခံမကြွသည့်အခါ ဒီဒေမ်ကို
 သပိတ်မှောက်တယ်ကွာ”ဟု အချင်းချင်းပြောဆိုလေ့ရှိသည်။
 သို့သော် အရပ်ထဲ ရွာထဲတွင် သပိတ်ဆိုသည့် အသုံး
 အဆောင် လုံးဝမပါဘဲ သပိတ်မှောက်သည်ဆိုသည့် အသုံး
 အနှုန်း ဝေါဟာရမျိုးလည်း ရှိနေခဲ့သည်။ အနီးစပ်ဆုံး ပြော
 ရပါမူ စာရေးသူတို့ မမွေးမီကပင် အုပ်ချုပ်သူ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
 အား မကျေနပ်သဖြင့် ၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံ ရေနံမြေ
 သပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ချောက်ရေနံမြေမှ ရန်ကုန်မြို့

သို့တိုင်အောင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အဟန့်အတား အရိုက်အနှက် အပုတ်အခတ်ခံ၍ ရန်ကုန်သို့ ရောက်အောင် ချီတက်ဆန္ဒပြခဲ့ကြသည်။ ကြွေးကြော်သံများကတော့ သပိတ်... သပိတ်... မောက်... မောက်၊ မီးတုတ်... မီးတုတ်... ရှိုး... ရှိုး... အရေးတော်ပုံ... အောင်ရမည်... စသည်တို့ကို လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် အော်ဟစ်ခဲ့ကြကြောင်း သိရသည်။ အလားတူပင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဗိုလ်အောင်ကျော် ကျဆုံးခဲ့ရသည့် ကျောင်းသားသပိတ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂသပိတ်၊ အထွေထွေသပိတ်ကြီး စသည်ဖြင့် မိမိတို့ကို မတရား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူတို့အား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို မခံနိုင်ကြသည့်အတွက် ပေါက်ကွဲကြပြီး ဆန္ဒပြကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သပိတ်မှောက်ခြင်းကို သာသနာ့ဝေါဟာရအရ “ပတ္တာနိက္ကုတ္တနကံဆောင်သည်” ဟု ဆိုပါသည်။ န . ၀ . တ စစ်အစိုးရခေတ်က မန္တလေးတိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် ထွန်းကြည်လက်ထက်၌ မန္တလေး သံဃာတော်တို့က မိမိတို့၏ ဆွမ်းဒကာ၊ ဒကာမတို့အပေါ် မတရားချုပ်ချယ်လွန်းသည်၊ အနိုင်ကျင့်လွန်းသည်၊ သံဃာတော်တို့ကို မခန့်လေးစားပြုမူသည်တို့ကို အကြောင်းပြုလျက် အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစား စစ်တပ်

အပေါ် လှူသည်ကိုလည်း လက်မခံ၊ ဖိတ်သည်ကိုလည်း မကြွရောက်၊ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူရှိသဖြင့် သရဏဂုံတင်မအတွက် ပင့်ဖိသည်ကိုလည်း မသွား၊ ထိုလူတို့ထံ ဆွမ်းထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆွမ်းကို မစားဟူ၍ စစ်တပ်အပေါ် ဆန့်ကျင်၍ ပတ္တာနိက္ကုတ္တနကံကို ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်စစ်တပ်၏ ဖြိုခွဲဖျက်ဆီး အကြမ်းဖက် အနိုင်ကျင့်မှုတွေ့ပင် အဆုံးသတ်ရပြီး သံဃာတော်တွေမှ သပိတ်လှုပ်လှိုက်ရသည်။

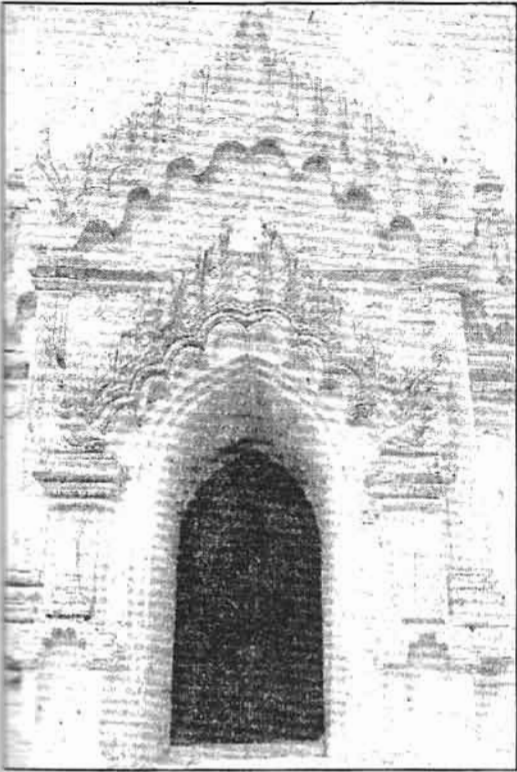

အုပ်ချုပ်သည့် မင်းအပေါ် မကျေနပ်ချက်များကြောင့် ရဟန်းတော်တို့ ပတ္တာနိက္ကုတ္တနကံဆောင်ကြသည်။ သပိတ်မှောက်ကြသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ် ထွန်းကြည်ခေတ်မှ မဟုတ်ပါ။ ဟိုးလွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော်ကလေး အေဒီ ၁၇၄၄ မှ ၁၂၁၁ အထိ ပုဂံထီးနန်းကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့သည့် ဒုတိယ စည်သူဘွဲ့တော်ခံ နရပတိ စည်သူမင်း၏ လက်ထက်တွင်လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ယခုနှစ် သင်္ကြန်တွင် သမီးဖြစ်သူကိုယ်တိုင် မောင်မယ်သည် ကားဖြင့် ပုဂံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ပုဂံသို့ ရောက်သည့် ဒုတိယနေ့ ပုဂံမှအပြန်တွင် သမီးဖြစ်သူက စူဠာမင်္ဂလာအနီးရှိ သူတို့ ကိုးကွယ်နေကျဖြစ်သော စူဠာမင်္ဂလာ

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်အား ဝင်ရောက် ဦးခိုက်ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် လမမှတ်မိတော့သော်လည်း ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် မဂ္ဂဝင်းတွင် စုဏ္ဏမဏိဘုရားအကြောင်းကို ဆောင်းပါးရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆောင်းပါး၏အဆုံး၌ ပိုလျှံသော အုတ်တို့ဖြင့် သပိတ်မှောက်ဘုရားကို တည်တော်မူခဲ့သည်ဟု စာတစ်ပိုဒ်ပါပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကအပြန် သပိတ်မှောက်ဘုရားသို့ သွားရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အေဒီ ၁၁၇၄ မှ ၁၂၁၁ ထိ ပုဂံထီးနန်းကို ဖုံးစံသည့် နရပတိစည်သူမင်း၏ လက်ထက်၊ တစ်နေ့သောအခါတွင် ဘုရားတောင် စွယ်တော်ရှင်ဘုရားဖူးပြီး ပြန်လာစဉ် ယခု စုဏ္ဏမဏိဘုရားတည်ရာအရပ်၌ ပတ္တမြားရောင်ကဲ့သို့ ဆောက်ပလုသည့် အရောင်တစ်ခု ကွန်မြူးနေသည်ကို နရပတိစည်သူမင်းကြီး တွေ့မြင်တော်မူသည်။ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့ရဘဲ ဆောက်အနက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

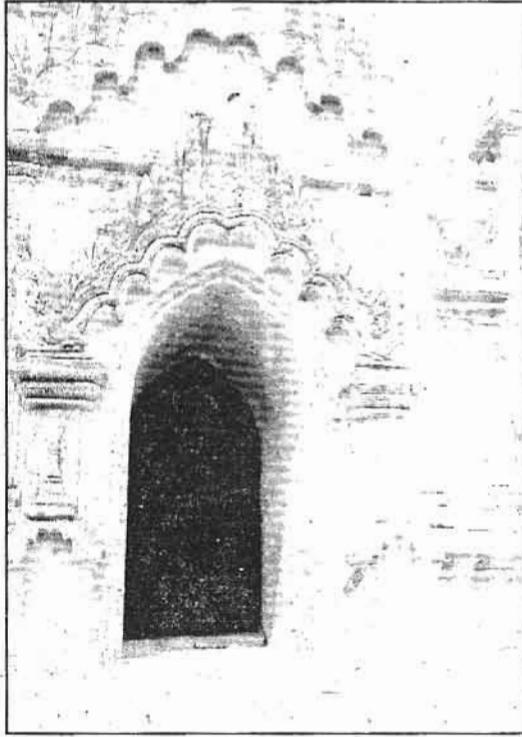
မင်းကြီး၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် "ဤနေရာ၌ ဘုရားရှင်၏ ဆတ်တော် မွေတော်များ ကိန်းအောင်းနေရမည်။ သို့ဖြစ်၍ သာ ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူးနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထိုနေရာ၌ ဘုရားတည်ရသော် ကောင်းအံ့" ဟု အကြံရှိတော်မူပြီးလျှင် ပြည်သူပြည်သားများကို ထိုချောက်အား ဖို့စေသည်။

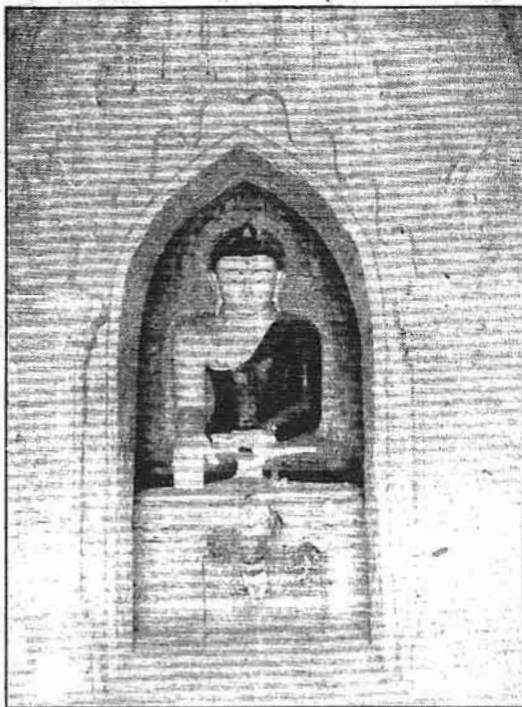
ထိုသို့ ပြည်သူပြည်သားတို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေသည်ကို မင်းကိုးကွယ်သည့် ပုံသဏ္ဍာန် ငွယ်ရှင်မထေရ်ကြီး ကြားမြင်လေလျှင် "မင်းကြီး ယခုပြုနေသော အမှုသည် ကောင်းမှုမဖြစ်၊ မကောင်းမှုသာ ဖြစ်သည်" ဟု တားမြစ်တော်မူသည်။

နရပတိစည်သူမင်းကလည်း "ငါ့ပြည်မှာ နေလျှင် ငါ ခိုင်းတာကို လုပ်ကြရမယ်။ ငါ့ပြည်မှာ နေ၍ ငါ့ပြည်သူ ပြည်သားတို့၏ ဆွမ်းကို စားသည်ကလည်း ငါ့ထမင်းကို စားသည်နှင့် အတူတူပင်" ဟု ဆိုလေလျှင် ငွယ်ရှင်မထေရ်လည်း "နင့်ပြည်မှာ နေလျှင် နင့်ဆွမ်းကို စားနေရလိမ့်မည်။ နင့်ဆွမ်းကိုလည်း ငါ မစားလို" ဟု ဆိုပြီး သီဟိုဠ်သို့ ကြွရန် ပြင်ဆင်တော်မူ၏။

ထိုသည်ကား တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သောမင်း ဆွမ်းဒကာ ဆီပု ဆွမ်းကို မခံလိုဟူသည့်သဘော။ သပိတ်မှောက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော်မှစ၍ သပိတ်မှောက်ခြင်းကိစ္စ စတင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ယင်းနောက်တွင် နရပတိစည်သူမင်းကြီးက ဝန်ချ တောင်းပန်သည့်အတွက် မထေရ်မြတ်ကြီးမှာ သီဟိုဠ်သို့ မကြွဖြစ်တော့ပေ။ သဘောက သပိတ်လုန်လိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

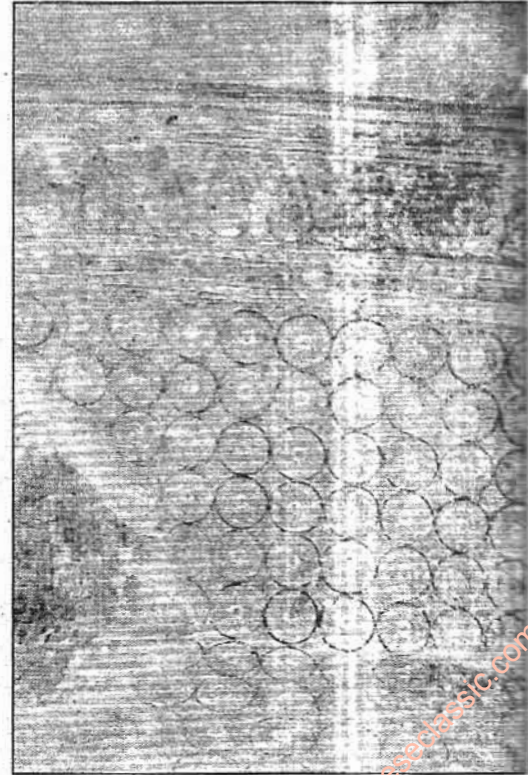
နရပတိစည်သူမင်းကြီးလည်း ဣန္ဒြာမဏိစေတီတော်ကြီးကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ဆက်လက်တည်တော်မူလေသည်။ ပုဂံတွင် ၎င်း၏ ဖခင် နရသူမင်း ဟည်သည့် “ဓမ္မရံကြီးဘုရား” ငြီးလျှင် အုတ်စီအုတ်ထပ် ဓုတိယ အကောင်းဆုံးဘုရားဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြပါသည်။ ဣန္ဒြာမဏိစေတီတော်တည်ရာမှ ပိုလှည့်သည့် အုတ်တို့ဖြင့် ပုံသဏ္ဍ ငစွယ်ရှင်မထေရ်ကြီး သပိတ်မှောက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို အမှတ်တရရှိစိမ်းသောစာ “သပိတ်မှောက်ဘုရား” ကိုလည်း တည်တော်မူခဲ့လေသည်။

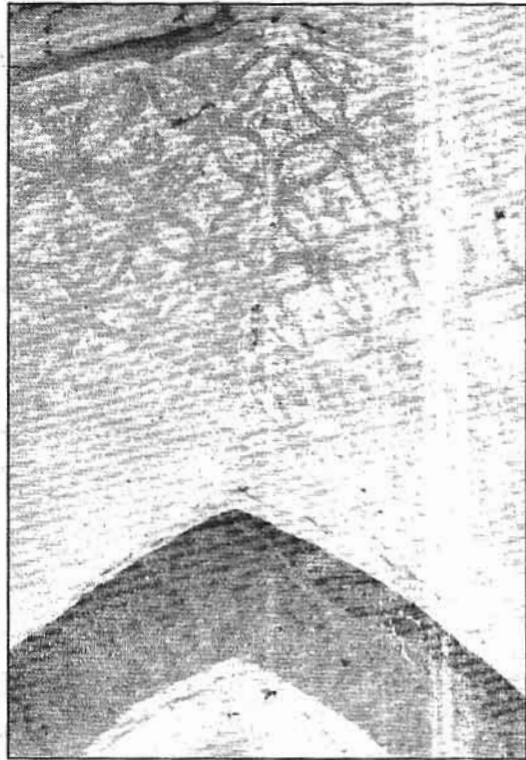
သပိတ်မှောက်ဘုရားမှာ ဣန္ဒြာမဏိဘုရား၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်ယွန်းယွန်း ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တည်ရှိသောကြောင့် အသွားအလာ လမ်းမကြိုသည့်အတွက် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သွင်ပြင်သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ဣန္ဒြာမဏိစေတီငယ်ပုံစံပင်။ ကုလားကျောင်းနှစ်ဆင့်ခံ နှစ်ထပ်ဘုရားဖြစ်သည်။ ကုလားကျောင်းနှစ်ထပ်၏ ထောင့်များတွင် စေတီရန်တစ်ဆူစီ ရှိပါသည်။ အောက်ခြေ ကျောင်းတော်နှင့် အထက်ကျောင်းတော်နှစ်ခု၏ အကြားတွင် အခြေခံ ပလ္လင်ခုံခေါ်မည်လား မသိ၊ ၎င်း၏ထောင့်များတွင်လည်း ထောင့်စေတီတစ်ဆူကျစီ တည်ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထောင့်တစ်ထောင့်လျှင် စေတီရန် သုံးဆူနှုန်းနှင့် စေတီရန် ၁၂ ဆူရှိပါသည်။

ကျောင်းတော်နှစ်ဆင့်၏ အဝင်မှိပ်ပေါက်များမှာ နှစ်ထပ် တံကဲများဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ထားပါသည်။ အပေါ်ထပ် ကျောင်းတော်၏ အပေါ်တွင် ကွမ်းတောင်ပေါက်ထားပြီး ကွမ်းတောင်အထက်၌ စေတီငယ်ရှိပါသည်။ အခြားစေတီတော်များကဲ့သို့ ထီးတော်မရှိပါ။ ကျောင်းတော်အတွင်း ပလ္လင်ခုံပေါ်၌ တင့်တယ်သပ္ပာယ်သော ဘူမိဖိသားမှဖြာဖြင့် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ တည်ကြည်သပ္ပာယ်စွာ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူလျက် ရှိပါသည်။ အပေါ်ထပ်ကျောင်းတော်ပေါ်သို့ မတက်ခဲရသော်လည်း အပေါ်ထပ်၌လည်း ရုပ်ပွားတော်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်း၍ပင်လား မသိပါ။ ကိုယ်တော်မှာ အခြားဘုရားကြီးများ၏ ရုပ်ပွားတော်များကဲ့သို့ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားခြင်း မရှိပါ။

ကျောင်းတော်လိုဏ်အတွင်း မှိပ်ပေါက်မှ အထက်အတွင်းနံရံတို့တွင် မှေးမှိန်စ ပြုနေပြီဖြစ်သော ဆေးရေးပန်းကွက်တို့ ရေးခြယ်ထားပါသည်။ ဆေးရေးပန်းကွက် ဒီဇိုင်းသုံးခုကိုတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရား၏ ပရဝဏ်အုတ်တံတိုင်းမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဣန္ဒြာမဏိစေတီတော်ကြီးကဲ့သို့ မခန့်ညား။ မထည်ဝါပါ။ ဘုရား၏ လက်ယာဘက်တွင် အုတ်တံတိုင်း တစ်ခု

သက်ကျန်ရှိနေပါသည်။ အုတ်စီအုတ်ထပ်လက်ရာ
သိပ်ပါသည်။ ဘုရားသို့ အဝင်ဝ ဘေးဘယ်ညာနှစ်ဖက်
တွင် ပန်းပင်နှစ်ပင်နှင့် ကျောက်စာတိုင်တစ်တိုင်စီ စိုက်
ထားပါသည်။

ပုဂံရှိ ဘုရားပုထိုးများထဲတွင် ဘွဲ့မည်တော် ထူးခြား
သည့် ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံမှ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ
အခြားမည်သည့်နေရာတွင်မှ ရှိမည်မထင်ပါ။ ဤသပိတ်
ဘုရားတည်ထားပေးသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
အကော နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည် သဘောထား
မြင့်မြတ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပါသည်။ မိမိအပေါ် သပိတ်
ဘုရားသည် ပုံသဏ္ဍာန် ငွယ်ရှင် မထေရ်ကြီးအား နှစ်သိမ့်
သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

တိုင်ပြည်အုပ်ချုပ်သည်၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသည်

ဘုရင်တစ်ပါးပင်ဖြစ်စေကာမူ မိမိအား ကုသိုလ် အကုသိုလ်
အကြောင်းတရားကို ထောက်ပြပြောဆိုပြီး သပိတ်မှောက်
ဆန့်ကျင်ခဲ့သူကိုပင် ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်သည်။ စိတ်ထာ-ဖြူစင်
သည့် မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါပေသည်။ ပုဂံ
သို့ ယခင်က အခေါက်ခေါက်အခါခါပင် ရောက်ဖူးခဲ့သော်
လည်း၊ ဤဘုရားသို့ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်
ဘူးခဲ့ပါ။ အသက်အရွယ်အရ နောင်တွင်လည်း ရောက်ဖို့
မလွယ်သည့် ဤဘုရားအား ဖူးမြော်ခွင့်ရသည်အတွက်
စာရေးသူအဖို့ အထူးပင် ကျေနပ်နေမိပါတော့သည်။

ကျော်လင်း (ဥဒံဇေ)

ကျမ်းကိုး
- မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး ပထမတွဲ။

www.burmeseclassic.com

နတ် ကိုးပေါက်၊ ဥ ကိုးပေါက် ထိဆုကြီးပေါက်

ဖုန်း ၈၈၀၅၄၆ [သိန်း ၁၅၀၀ ဆု]

နတ်မောက်မှတ်ကျောက်

ယခုလ ထိဆုကြီးပေါက်

ထိဆုကြီးများ ပေါက်နိုင်ရန်အတွက် အတိတ်ကံနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကံ ပေါင်းလျှင် ပေါက်နိုင်သည်ဟု ယေဘုယျ မှတ်ယူနိုင်ပါသည်။ ဒဲတိုးဆိုရလျှင် အတိတ်ကံ ပြုခဲ့သည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံနှင့် ပစ္စုပ္ပန် ယခုမျက်မှောက်တွင် ပြုနေသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတို့ ဆက်စပ်မိသွားလျှင် မုချအမှန် ထိဆုကြီးပေါက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်ကံ မည်မျှပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ အားကြီးခဲ့၊ ကောင်းခဲ့စေကာမူ၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်တွင် မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ ဖိစီးနေလျှင်၊ အကုသိုလ်များနေလျှင် မည်သို့မျှ ထိမပေါက်နိုင်ပါ။ ထို့အတူ ယခုမျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်တွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များ အားကြီးနေစေကာမူ၊ အတိတ်ကံ အကုသိုလ်ဖိစီးနေလျှင် တစ်ဆယ်ဖိုး ကြိုးစားလုပ်စေကာမူ တစ်ကျပ်ဖိုး၊ နှစ်ကျပ်ဖိုးသာ တင်ကျန်မည်ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အတိတ်ကံကို သိနိုင်၊ မြင်နိုင်၊ ကြည့်နိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ပုထုဇဉ် လူသာမန်တို့အဖို့ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ အင်မတန် ခဲယဉ်းလွန်းလှပါသည်။ သို့အတွက် လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်တွင် တတ်အားသမျှ စွမ်းနိုင်သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုပေးဖို့ လိုပါသည်။

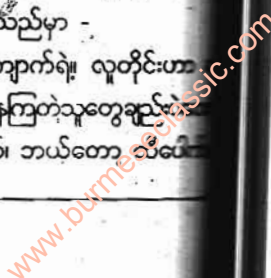
ပြီးခဲ့သည့် ဂုဏ်ခန့်က ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဦးသန်းကျော်မှာ ထိဆုကြီးပေါက်ခဲ့ပါသည်။ သိန်းပေါင်း ထောင်သောင်းချီ ကြွယ်ဝချမ်းသာနေသူများအဖို့ ငွေသိန်းတစ်ရာသည် သာမန်ငွေဖြစ်မည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်

ဦးသန်းကျော်ကဲ့သို့ တစ်လ လစာငွေ တစ်သိန်းသာသာတို့အဖို့ ထိဆုငွေ သိန်းတစ်ရာသည် မဟာငွေများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးသန်းကျော်မှာ တစ်ရုံးတည်း လုပ်ကိုင်ဖက်များဖြစ်သလို၊ ကျင့်ကြံအားထုတ် ဘာသာရေးရာတွင်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားတွင် ပုတီးအိမ်တွင်လည်း ဂါထာ မန္တန်များမှအစ အတူရွတ်ပွားအားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ရပ်ကွက် ဓမ္မစကြာရွတ်အဖွဲ့တွင်လည်း ကိုယ်ထင်းခဲ့၊ ရေဆွဲ၊ အတူချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဆိုလျက် ဦးသန်းကျော်မှာ ထိသိန်းတစ်ရာပေါက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်မှာမူ ယနေ့ချိန်အထိ တစ်ထောင်လုံးလွဲ၊ အကုရာလွဲနှင့် ပွတ်ကာသိကာ ထိဆုကြီးမရလွှဲနေရပါသည်။ (သာမန် ငါးသိန်း၊ ဆယ်သိန်းတော့ ရှိရော၊ ဦးသန်းကျော်ပါ ပေါက်ဖူးပါသည်။)

ဦးသန်းကျော် ထိဆုကြီးပေါက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်တစ်ခုသော ညချမ်းတွင် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားရတနာအိမ်တွင် ပုတီးစိပ်ပြီးချိန် သူနှင့် ကျွန်ုပ် ခရေပင်တူပေါ် အကြောဖြေ အနားယူရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဦးသန်းကျော်မှ ရှင်းပြသည်မှာ -

“ဒီလိုရှိတယ် ဆရာကျောက်ရဲ့၊ လူတိုင်းဟာ လင့်ချက်တွေနဲ့ အသက်ရှင်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီထဲမှာ ထိပေါက်ချင်တယ်၊ ဘယ်တော့ သိပေါက်

ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လည်း လူတိုင်းမှာ ရှိနေတာပါပဲ။ မရှိဘူးလို့ ပြောရင် အဲဒီလူကို ထိတစ်ခါမှ မထိုးဖူးဘူးလားလို့ မေးကြည့်လိုက်။ အနည်းဆုံး အများနဲ့တူပြီး ထိရယ်သာဝင်ထိုးဖူးလားလို့ မေးကြည့်လိုက်။ အနည်းဆုံး အများနဲ့ တူပြီး သိရယ်သာဝင်ထိုးဖူးတာတော့ ရှိမှာ အမှန်ပဲ။ ထိပေါက်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ ကံနဲ့ ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အတော်ကြီးကို ကြီးမားတဲ့ ကုသိုလ်ကံကြီးလို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကံကြီးအောင် ကုသိုလ်ကြီးရမယ်လို့ သူဆိုပြီး ကျွန်တော် ကုသိုလ်ကို များစွာပြုခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ ဆင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့က ကိုးနှစ်၊ ကိုးလ၊ ကိုးရက်၊ ကိုးနာရီလောက်မှ ပါရမီမဖြည့်နိုင်ဘူးလားဗျ။ မည်သည့်အရာမှ လွယ်လွယ်နှင့် မရဆိုတာ ယုံကြည်ပါ။

ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၄၀ ကျော်၊ အဲ... ၄၂နှစ်က စပြီး ပါရမီဖြည့်ခဲ့တာ အခု အသက် ၅၂နှစ်ထဲမှာ ထိ သိန်းတစ်ရာဆုပေါက်ခဲ့တာပါပဲဗျ။

ကျွန်တော်ဖြည့်ခဲ့တဲ့ ပါရမီကတော့ ဟောဒီ ဂါထာကို မှောက် ကိုးခေါက်၊ ည ကိုးခေါက်၊ နေ့စဉ်မပျက် ရွတ်တယ်။ ခရီးသွားရင်လည်း ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ မပြတ်ရွတ်တယ်။ ကျွန်းမာလို့ ဆေးထိုး၊ ဆေးစား၊ ဆန်ပြုတ်သောက်နေရချိန် ဆလည်း မပျက်မကွက် အားတင်းရွတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဂါထာက ဘာတို့လွယ်လွယ်ပါ။

- တေဒက္ခံ ဘိက္ခဝေ၊ မမ သာဝကာနံ၊
- ဘိက္ခုနံ ပထမံ သလာတံ၊
- ဂဏှန္တနံ ယဒိဒံ ကုဏ္ဍစာနော၊
- သီယံ သိဗ္ဗတု မေခနံ၊
- တောန သစ္စဝဋ္ဌေန ဝေမေ ဟောတု။

အဲဒီ ဂါထာရွတ်တဲ့အပြင် ငွေနံဖြစ်တဲ့ တနင်္လာနေ့နယ်၊ ကျွန်တော်မွေးနေ့ သောကြာနေ့ရယ်၊ လပြည့်ညပယ်နေ့နယ်မှာ မပျက်မကွက် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ ငါးရာ၊ တစ်ထောင် ဆိုသလို ငွေကြေးများ ပုံသကူပစ်ခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ခွဲတွင်းသုံးလမှာ နဝင်္ဂသီလစောင့်ပါတယ်။ သက်သတ်လွတ်အောင် ဆား မစားဖူးပါဘူး။ သို့သော် ဘာသား၊ ဘာဟင်းစားချင်အယ်လို့ ဘယ်တော့မှ အမည်မတပ်ပါဘူး။ ပုံသကူဟင်း၊ ချက်ဆိုင်ရာ၊ ကြံတွေ့ရာ ဟင်းနဲ့ စားပါတယ်။ ခရီးသွားလို့ ဆင်ဆိုင်မှာ စားရင်တောင် သင့်တော်ရာ ချပေးပါ။ မှာတယ်။ အားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါက ထမင်းဆိုင်မှာ သင့်က ရရာ ဟင်းတစ်မျိုးချပေးပါဆိုတော့ ဝက်သားနပ်ဟင်း

ချပေးတယ်။ ကျွန်တော်မှာ သွေးတိုးအနည်းငယ်ရှိတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောဖူးတာ အမှတ်ရမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အဓိဋ္ဌာန်လိုက်တယ်။ ငါသည် သူတစ်ပါး၏ အသွေးအသား၊ ကလီစာ၊ အသက်ကို စားသောက်ရန် စိတ်၊ ခန္ဓာ၊ နှုတ်ဖြင့်ပင် တောင့်တ မအောက်မေ့ပါ။ ဤသစ္စာ စကားမှန်ပါက ယခုရှေ့မှောက်မှ ဟင်းလျာသည် ဆေးဝါး ဖြစ်ပါစေလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ရဲရဲပဲ စားခဲ့ပါတယ်။ ခရီးက ပြန်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ဆီ သွေးသွားချိန်၊ ဆေးစစ်လုပ် ကြည့်တယ်။ အိုကေ၊ အားလုံး ပုံမှန်ပဲတဲ့ဗျ။

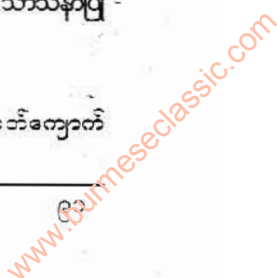
ဒီတော့ စကားချုပ်ရရင် ထိကံကောင်ဖို့အတွက် ကိုးရက်၊ ဆယ်ရှစ်ရက်၊ နှစ်ဆယ်တစ်ရက်၊ ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ် စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီလောက်ကလေး အပြင်အထန် လောဘာရမ္မက်နဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရုံနဲ့တော့ ထိမပေါက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာပါပဲဗျ။ သူ့ရဲ့ အတိတ်ကုသိုလ်ကံကို ၉၉ ရာနှုန်း ပြည့်ပြီးသားမို့ '၁-ရာနှုန်းလောက် ပါရမီဖြည့်ဖို့ပဲ လိုလို့ ရာနှုန်းပြည့်သွားပြီး ထိပေါက်တဲ့ လူဟာ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်၊ တစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိနိုင်မှာပေါ့ဗျ။"

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဦးသန်းကျော်မှ သူ့ကိုယ်တွေ့ ထိပေါက်ရသည့်အကြောင်း ရိုးရှင်းစွာပင် သဘာဝအတိုင်း၊ အရှိတရားအတိုင်း ပြောပြသည်ကို ဖောက်သည်ချ ရေးသား တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

- သူပြောသမျှထဲမှ အနှစ်ဆွဲထုတ်ကြည့်ရာ...
- * ဖော်ပြပါ ဂါထာကို နံနက် ကိုးခေါက်၊ ည ကိုးခေါက် ဝတ်မပျက် ရွတ်ပွားသည်။
- * ငွေနံကျသောနေ့၊ မွေးနေ့၊ ဥပုသ်နေ့များတွင် တတ်နိုင်သလောက် ငွေကြေးပုံသကူပစ်သည်။
- * ဝါတွင်းသုံးလတွင် ကိုးပါးသီလစောင့်ထိန်းသည်။
- * သတ္တဝါတို့၏ အသက် (သူ့အသက်)ကို ချင်ခြင်း မတပ်၊ မအောက်မေ့ မစပ်မှာ။ အာသီသ မထား။
- * ကိုးနှစ်၊ ကိုးလ၊ ကိုးရက်၊ ကိုးနာရီ ဆိုသလို ပါရမီဖြည့်ကျင့်ဖို့ (အနည်းဆုံး) လိုသည်ဟုပင် ထုတ်ယူမိပါသည်။

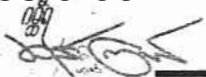
စာရှုသူတို့လည်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ပြီး ချမ်းသာ ထိပေါက် နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သည်အထိ သာသနာပြု နိုင်ကြပါစေဟု... ■

* * *
နတ်မေတ်မှ ဘိက္ခုဝဂ်

စာအုပ်
အနိုင်းမဲ့လယ်မင်္ဂလာ

ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ပုံမှာ ဆန်းကြယ်သော အပြန်အလှန် ဖိစွဲခြင်း သဘောရှိ၏။

ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ပညတ် ပရမတ်သဘော

ခန္ဓာငါးပါးသည် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမဟုတ်။ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ မဟုတ်ချေ။ ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ဆင်းကွာ၍ လူ နတ် ဗြဟ္မာ၊ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမသည် မဖြစ်ပေါ် မတည်ရှိနိုင်။ လူ နတ် ဗြဟ္မာ၊ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမဟူသည် ခန္ဓာငါးပါးမဟုတ်ကြ

ဤကဲ့သို့ ဟောကြားခဲ့သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာတော် အရ လူ နတ် ဗြဟ္မာ၊ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမဟူသည် သဘာဝ ဝေါဟာရအားဖြင့် သမုတ်ထားသော သမ္မုတိသစ္စာ အရာမူသာ ဖြစ်၏။ အမှန်မှန်အားဖြင့် မရှိသော ပညတ် သဘောသာတည်း။

ခန္ဓာငါးပါးဟူသည် လောက ဝေါဟာရအားဖြင့် သမုတ် ထားသော သမ္မုတိသစ္စာအပြင် အမှန်လက်တွေ့အားဖြင့် တတိ ရှိနေသော ပရမတ်သဘော၊ ပရမတ္ထ သစ္စာတရား တည်း ဖြစ်ပေသည်။

သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နေသည်အပ်သော လူ နတ် ဗြဟ္မာ၊ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် လက်တွေ့စင်စစ် မလွဲမသွေ အာဏ်ပြန်မူသဘောရှိပေသည်။

သမ္မုတိသစ္စာအပြင် ပရမတ္ထသစ္စာတရားဖြစ်နေသော ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်ကား အမှန်စင်စစ် ထာဝစဉ် တည်ရှိရှိသော လုံးဝ မဖောက်ပြန်မူသဘောရှိပေသည်။

လောက၌ ထင်ရှား၍ ထာဝစဉ်တည်ရှိသော၊ မဖောက် ပြန်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် မည်ကဲ့သို့ ဖွဲ့စည်းတည်ရှိနေ တည်း။ လေ့လာရန်၊ နားလည်ရန် လိုအပ်လေသည်။

ခန္ဓာငါးပါးထဲက ရုပ်ဓာတ် အဋ္ဌကလာပ်

ခန္ဓာငါးပါးကို နားလည်ဖို့ လေ့လာရန် အစပြုသော သို့သဘော သူဆောင်သောကြောင့် ဓာတ်ဟု အမည် သော ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တို့ကို ရှေးဦးစွာ တွေ့ကြရ

ရုပ်ဓာတ်သည် အဓိကအားဖြင့် မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊ နေဓာတ်၊ လေဓာတ်တည်းဟူသော ဓာတ်ကြီးလေးပါး၏ အပိုင်းအစုပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါး ပေါင်းစု

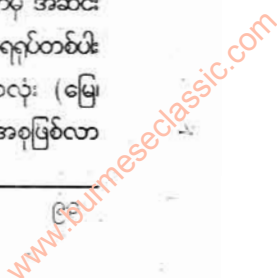
ဥပမာ - မြေဓာတ်ကို ဖိစွဲ၍ ကျန် ဓာတ်ကြီးသုံးပါး တို့သည် အတူတကွဖြစ်ပေါ်၏။ ကျန် ဓာတ်ကြီးသုံးပါးကို ဖိစွဲ၍လည်း မြေဓာတ်သည် ဖြစ်ပေါ်၏။ အလားတူပင်၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးအနက် နှစ်ပါးတို့သည် ကျန် ဓာတ်ကြီး နှစ်ပါးတို့ကို ဖိစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်၏။ ထို့ကြောင့် မြေဓာတ်ဖြစ်စေ၊ ရေဓာတ်ဖြစ်စေ၊ မီးဓာတ်ဖြစ်စေ၊ လေဓာတ်ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်ကြီး တစ်ပါးပါးဖြစ်ပေါ်လာပါက ကျန်ဓာတ်ကြီးသုံးပါးလည်း အတူ တကွ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဓာတ်ကြီးလေးပါးအပြည့် အစုံ ပေါင်းစုဖွဲ့စည်းခြင်းဖြစ်၏ဟု မှတ်သားရလေသည်။

ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါးကို မဟာဘုတ် ရုပ်ဓာတ်လေးပါး ဟု ခေါ်ကြ၍၊ ရုပ်ဓာတ်တစ်ပါးစီ၌ သီးခြား ဂုဏ်သတ္တိနှစ်မျိုး စီ ထင်ရှားရှိလေသည်။ မြေဓာတ်၌ ပျော့ပျောင်းခြင်းသတ္တိ ရှိ၏။ ရေဓာတ်၌ ယိုစီးခြင်း၊ စေးကပ်ခြင်းသတ္တိရှိ၏။ မီးဓာတ် ၌ - ပူလောင်ခြင်း၊ အေးစိမ့်ခြင်းသတ္တိရှိ၏။ လေဓာတ်၌ လှုပ်ရှားခြင်း၊ ထောက်ကန်ခြင်းသတ္တိရှိ၏။

ထိုထိုဆိုင်ရာ ဂုဏ်သတ္တိအသီးသီးကြောင့် မြေဓာတ် သည် အတူဖြစ်ဖက် ရုပ်ကလာပ်များ၏ တည်ပိုရာ အစိုင် အခဲသဘောကို ဆောင်ယူ၏။ ထိုနည်းအတူ ရေဓာတ်သည် အတူဖြစ်ဖက် ရုပ်ကလာပ်များကို ပေါင်းဖွဲ့ ပျံ့နှံ့စေခြင်း သဘောကို ဆောင်ယူ၏။ မီးဓာတ်သည်လည်း အတူဖြစ်ဖက် ရုပ်ကလာပ်များကို ရင့်ကျက်စေ၊ ပူစေ၊ နူးညံ့စေ၊ ထက်စေ ခြင်းသဘောကို ဆောင်ယူ၏။ လေဓာတ်သည်လည်း အတူ ဖြစ်ဖက် ရုပ်ကလာပ်အစုတို့ကို ရွေ့လျားစေ၊ တိုက်လွှင့်စေ ခြင်းသဘောကို ဆောင်ယူ၏။

ရုပ် ၂၈ပါးကို အကျဉ်းနည်းအားဖြင့် ရေတွက်သော အခါ ဘူတရုပ် ၄ပါးနှင့် ဥပါဒါရုပ် ၂၄ပါးဟု နှစ်မျိုးခွဲခြားနိုင် ၏။ ဘူတရုပ်လေးပါးကား မဟာဘူတ-မဟာဘုတ်အမည်ရ သော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတည်း။ ဥပါဒါရုပ် ၂၄ပါးတွင် သာဒ ရုပ် ၅ပါး၊ ဂေါစရရုပ် ၄ပါး၊ ဘာဝရုပ် ၂ပါး၊ ဟဒယဝတ္ထု တစ်ပါး၊ ဇီဝိတရုပ်တစ်ပါး၊ အာဟာရရုပ်တစ်ပါး၊ ပရိစ္ဆေဒရုပ် တစ်ပါး၊ ဝိညတ်ရုပ် ၂ပါး၊ ဝိကာရရုပ် ၃ပါးနှင့် လက္ခဏာရုပ် ၄ပါးတို့ ပါဝင်ကြ၏။

ဥပါဒါရုပ်အဝင်အပါ ဂေါစရရုပ် လေးပါးနက်မှ အဆင်း (ဝတ္ထု) အနံ့(ဂန္ဓ) အရသာ(ရသာ)တို့နှင့် အာဟာရရုပ်တစ်ပါး မှ အဆီအနှစ်(ဩဇ)တို့ကို ဘူတရုပ်လေးပါးစလုံး (မြေ၊ ရေ၊ မီး၊ လေ)နှင့် ပေါင်းဖွဲ့သောအခါ ရုပ်ရစ်ပါးအရဖြစ်လာ

သည်။ ဤရုပ်ရှင်ပေးအပေါင်းအစုကို အစိန်နီဗွော့ ရုပ်ရှင် ဝမ်း ဟု ခေါ်ကြသည်။ အစိန်နီဗွော့ဂရုပ် ရှင်ပေးသည် တစ်ပါးစီ အလိုက် ကွဲပြားစေရန် ခွဲခြားဖယ်ထုတ်၍ မရစကောင်းသော ရုပ်အစုအဖြစ် ဂုဏ်သတ္တိအရည်အချင်းရှိသည်။

ထိုတွင် မြေကြီး၌ မြေဓာတ်လွန်ကဲမှုကို မြင်ရသကဲ့သို့ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ အဆင်းဓာတ်၊ အနံ့ဓာတ်၊ အရသာဓာတ်၊ အဆီအနှစ်ဓာတ်တို့လည်း ပူးတွဲပါရှိကြပုံကို သိအပ်၏။ ထိုနည်းတူ ရေထဲ၌ ရေဓာတ်လွန်ကဲမှုနှင့်အတူ မြေ၊ မီး၊ လေ၊ အဆင်းအနံ့၊ အရသာ၊ အဆီအနှစ်ဓာတ် ဂုဏ်း ပါဝင်ခြင်းကို သိအပ်၏။ ထိုနည်းတူ မီးတောက်၌၊ လေညင်း၌ အထက်ပါအတိုင်း ကျန် ရုပ် ဂုဏ်းပါရှိသည်ကို သိအပ်လေ၏။

ရုပ်တို့၏ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းပုံကို ရုပ်ကလာပ် (ရူပက လာပ) ဟု ခေါ်သောကြောင့် အစိန်နီဗွော့ ရုပ်ရှင်ရုပ်ပေး ဖွဲ့ စည်းပုံကိုလည်း အဋ္ဌကလာပ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ သက် ဆိုင်ရာရုပ်များ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရုပ်ကလာပ် အသီးသီး၌ လက္ခဏာ လေးရပ်ကို သတိပြုအပ်လေသည်။

- (၁) အတူတကွဖြစ်ခြင်း (ဧကပုပါဒ လက္ခဏာ)။
- (၂) အတူတကွ ချုပ်ခြင်း (ဧက နိရောဓ လက္ခဏာ)။
- (၃) အတူတကွ တည်မှီရာရှိခြင်း (ဧက နိဿယ လက္ခဏာ)။
- (၄) ခွဲခြား၍မရသော ပေါင်းစပ်မှုရှိခြင်း (သဟဂုတ္တိ လက္ခဏာ)။

ရုပ်ဖြစ်စေကြောင်း၊ ရုပ်ဖြစ်လာပုံနှင့် ရုပ်အမျိုးအစား

ခန္ဓာငါးပါးထဲရှိ ရုပ်ဓာတ်ကို လေ့လာသောအခါ ရူပ သမုတ္တာန ဟု ခေါ်ကြသော ရုပ်ဖြစ်စေသော အကြောင်းများ၊ ရုပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ဖြစ်ပေါ်သော ရုပ်အမျိုးအစားများကို မြင်သိသာရလေသည်။ ရုပ်ဖြစ်စေသောအကြောင်း(သမုတ္တာန) တရားလေးပါးအဖြစ် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့ကို တွေ့ရပါ၏။

ရုပ်ကို ဖြစ်စေသော အကြောင်းကံသည် ၂၅ပါးမျှ ရှိ သည်။ ထိုကံ ၂၅ပါးတွင် မဟာကုသိုလ်ကံ ၈ပါး၊ ရူပါဝစရ ကုသိုလ်ကံ ၅ပါးတို့သာမကဘဲ၊ ကမ္မပထမြောက်သော အကုသိုလ်ကံ ၁၂ပါးလည်း ပါဝင်၏။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ် ကံဟူသည်ကား ထိုကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်တို့၌ ယှဉ် စပ်သော စေတနာ စေတသိက်တို့ပင် ဖြစ်ကြပေ၏။

ရုပ်ကို ဖြစ်စေသော အကြောင်းစိတ်သည် ၇၅ ပါးအထိ ရှိသည်။

ရုပ်ကို ဖြစ်စေသောအကြောင်းဥတုသည် သီတဥတု နှင့် ဥဏှဥတုခေါ် တေဇောဓာတ်တစ်ပါးရှိ၏။

ရုပ်ကို ဖြစ်စေသောအကြောင်းအာဟာရသည် အဋ္ဌတ္တ နှင့် ဗဟိဒ္ဓ၌ ပါရှိသော ဩဇာဓာတ်တစ်ပါးရှိ၏။

ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဟူသော အကြောင်းတစ်ပါး စီကြောင့်ပင် ဆိုင်ရာ ကမ္မဇရုပ်၊ စိတ္တဇရုပ်၊ ဥတုဇရုပ် အာဟာရဇရုပ် အသီးသီးဖြစ်ကြရ၏။ ဖြစ်ကြပုံကို ဤကဲ့သို့ သိအပ်၏။

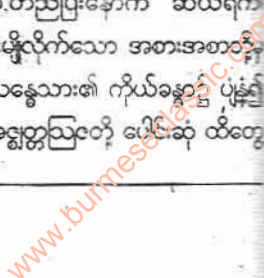
အကြောင်းကံကြောင့် ပဋိသန္ဓေစိတ်၏ ဖြစ်ခဏ(ဥပါဒ်) မှ စ၍ ကမ္မဇရုပ်တို့သည် ခဏတိုင်း ခဏတိုင်းပင် မပြတ် မလပ်စေရဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။

အကြောင်းစိတ်ကြောင့် ပဋိသန္ဓေစိတ်နောင်၊ ပထမ ဘဝင်စိတ်၏ ဖြစ်ခဏ(ဥပါဒ်)မှ စ၍ စိတ္တဇရုပ်တို့သည် စိတ်တိုင်း၏ ဖြစ်ခဏ ဖြစ်ခဏတို့၌ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။

ပဋိသန္ဓေစိတ်၏ ဖြစ်ခဏ(ဥပါဒ်)၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကမ္မဇရုပ်တွင် သီတဥတုနှင့် ဥဏှဥတု(တေဇောဓာတ်)ပါဝင် နေရာ ထိုအကြောင်းဥတုကြောင့် ပဋိသန္ဓေစိတ်၏ တည်ခဏ (ဋီ)မှစ၍ ဥတုဇရုပ်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေ၏။ ကမ္မဇရုပ်တွင် သာမက စိတ္တဇရုပ်၊ ဥတုဇရုပ်၊ အာဟာရဇရုပ်တိုင်းတွင်လည်း ထိုတေဇောဓာတ် ပါဝင်လျက်ရှိရာ ထိုအကြောင်းဥတုကြောင့် ပင် ဥပါဒ်ပြီးနောက် တည်ခဏ(ဋီ)သို့ ရောက်တိုင်း ဥတု ဇရုပ်ကို ခဏမစဲ ဖြစ်ပေါ်စေပါ၏။ အဋ္ဌတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန် နှစ်ရပ်လုံး၌ ဥတုဇရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်ကြ၏။

အစိန်နီဗွော့ဂရုပ် ဝမ်းတွင် အဋ္ဌကလာပ်တိုင်းတွင် ဩဇာ ဓာတ် ပါဝင်နေရာ အဋ္ဌတ္တဩဇာအနေဖြင့် အစားအစာတွင် ပါရှိသော ဗဟိဒ္ဓဩဇာကို ပေါင်းဆုံထိတွေ့ ပြီးမှသာ အာဟာရ ဇရုပ်ကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ဩပပါတိကနှင့် သံသေဒေ သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ရှိ အဋ္ဌတ္တဩဇာနှင့် အစားအစာမှ ဗဟိဒ္ဓဩဇာတို့ ထိတွေ့လျက် ရှိ၏။ တည်ခဏ(ဋီ)သို့ ရောက် ပါမှ ထိုဩဇာအပေါင်းအစုကြောင့် အာဟာရဇရုပ်တို့ ခဏမစဲ ဖြစ်ကြပါ၏။

အမိဝမ်း၌ သန္ဓေကိန်းအောင်းသော(ဂုဗ္ဘသေယျက) သတ္တဝါတို့၏ ပဋိသန္ဓေ စ.တည်ပြီးနောက် ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်ရှိလျှင် မိခင် စားမြို့လိုက်သော အစားအစာတို့မှ တစ်ဆင့် ဗဟိဒ္ဓဩဇာသည် သန္ဓေသား၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ပျံ့နှံ့ တည်၏။ ထိုဩဇာနှင့် မူလ အဋ္ဌတ္တဩဇာတို့ ပေါင်းဆုံ ထိတွေ့

၍ ရုပ်၏ တည်ခဏ(ဦး)သို့ ရောက်ပါမှ သန္ဓေသား၏ အာဟာရဇရပ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဥပါး၊ ဦး၊ ဘင် အစီ အစဉ်အတိုင်း ခဏမစဲ ဖြစ်ကြ၏။

ရုပ်အမျိုးအစားခွဲခြားရာတွင် ကော်နရပ်၊ အနေကန်ရပ် ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ အကြောင်းတစ်ပါးတည်းကြောင့် ဖြစ် ပေါ်လာသော ရုပ်အမျိုးအစားကို ကော်နရပ်ဟု ခေါ်၏။ တစ်ပါး ထက် ပိုများသောအကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရုပ်အမျိုးအစားကို အနေကန်ရပ်ဟု ခေါ်ကြရ၏။

အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ် ၈ပါး၊ ဣန္ဒြေရုပ် ၈ပါး၊ ဟဒယဝတ္ထုနှင့် ပရိစ္ဆေဒရုပ်တို့ ပါဝင်သော ကံမ္မဇရုပ် ၁၈ပါးတို့တွင် ကံမ္မဇ ကော်နရပ်များနှင့် ကမ္မဇ အနေကန်ရပ်များသည် ကိုးပါးစီ အားဖြင့် အညီအမျှရှိနေကြ၏။ ဣန္ဒြေရုပ် ၈ပါးနှင့် ဟဒယရုပ် ဝတ္ထုတစ်ပါးတို့သာလျှင် ကမ္မဇ ကော်နရပ်များ ဖြစ်ကြ၏။

အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ် ၈ပါး၊ လဟုတာဒိရုပ် ၃ပါး၊ ဝိညတ် ရုပ် ၂ပါး၊ သဒ္ဓရုပ်၊ ပရိစ္ဆေဒရုပ်တို့ ပါဝင်နေသော စိတ္တဇရုပ် ၁၅ပါးတို့အနက်မှ ဝိညတ်ရုပ်နှစ်ပါးသာလျှင် စိတ္တဇ ကော်နရပ် များဖြစ်ကြ၍ ကျန် ၁၃ပါးစလုံးသည် စိတ္တဇ အနေကန်ရပ် များ ဖြစ်ကြ၏။

ဥတုဇရုပ် ၁၃ပါးတွင် ပါဝင်ကြသော အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ် ၈ပါး၊ လဟုတာဒိရုပ် ၃ပါး၊ သဒ္ဓရုပ်၊ ပရိစ္ဆေဒရုပ်အားလုံးတို့ သည် ဥတုဇ အနေကန်ရပ်များသာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။

အာဟာရဇရုပ် ၁၂ပါးတွင် ပါဝင်ကြသော အဝိနိဗ္ဗောဂ ရုပ် ၈ပါး၊ လဟုတာဒိရုပ် ၃ပါး၊ ပရိစ္ဆေဒရုပ်အားလုံးတို့သည် သည်း အာဟာရဇ အနေကန်ရပ်များချည်းပင် ဖြစ်ကြ၏။

ထို့အပြင် ကမ္မဇ ကော်နရုပ် ၉ပါး၊ စိတ္တဇ ကော်နရုပ် ၂ပါးတို့သည် အကြောင်းတစ်ပါးစီကြောင့်သာ ဖြစ်ကြသဖြင့် အဇရုပ် ၁၁ပါးဟုလည်း ခေါ်ကြောင်း သိအပ်၏။ သဒ္ဓရုပ် အစပါးကား စိတ်နှင့် ဥတုအကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့် ဖြစ်ရ သဖြင့် နွဲ့ရုပ်တစ်ပါးဟု ခေါ်ကြောင်း သိအပ်၏။ လဟုတာဒိ ရုပ်တစ်ပါးမှာမူ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်းသုံးပါးကြောင့် ဖြစ်ကြသဖြင့် တိဇရုပ်သုံးပါးဟု ခေါ်ကြောင်း သိအပ်၏။

အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ် ၈ပါး၊ ပရိစ္ဆေဒရုပ် တစ်ပါးတို့သည် ကံ၊ ဝိညတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်းလေးပါးကြောင့် ဖြစ်ကြ သဖြင့် စတုဇရုပ်ကိုးပါးဟု ခေါ်ဆိုရကြောင်း သိအပ်၏။ ထို စတုဇရုပ်ကိုးပါးကို ကမ္မဇအနေကန်ရပ်များဟု သိအပ်ပါ

ဘုံသုံးပါး အမျိုးဇာတ်လေးပါးနှင့် စတုဇရုပ်များ

ပရမာအဏုမြူတစ်ခု၏ အစိတ်ပေါင်း တစ်သိန်း၏ တစ်စိတ်မျှသည် လူဘုံရှိ ပရမတ္ထရုပ်ကလာပ်တစ်ခုအရွယ် ပမာဏဖြစ်၏ဟု မှတ်သားနိုင်သည်။ သိပ္ပံလောကမှ သိမှတ် ထားကြသော ခြင်္စင်အခြေခံ အမှုန် (ပရိုတွန်)တစ်ခုအရွယ် ပမာဏအောက် အလွန်သေးငယ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရအကြောင်းလေးပါးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြသော ထိုရုပ်ကလာပ်အမျိုးအစားမှာ စတုဇရုပ် ကလာပ် ၂၁ စည်းဖြစ်ပါသည်။ အရေအတွက်အားဖြင့် ကမ္မဇ ကလာပ် ၉စည်း၊ စိတ္တဇကလာပ် ၆စည်း၊ ဥတုဇကလာပ် ၄စည်းနှင့် အာဟာရဇာတ်ကလာပ် ၂၀စည်းတို့ အသီးသီးပါဝင် ကြသည်။

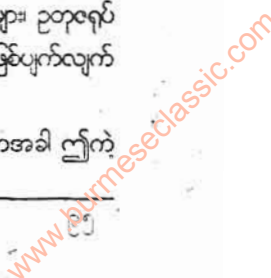
သတ္တဝါတို့၏ အဗျတ္တသန္တာန်၌ ရုပ်ကလာပ် ၂၁စည်း အားလုံးကို ရအပ်ရနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်မှောက်ကမ္ဘာ ၌ပင် ပုဗ္ဗဝနှင့် ဣတ္ထိဘာဝဟူသော လိင်အင်္ဂါနှစ်မျိုးစလုံး ပါရှိသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တွေ့ ကြရလေသည်။ ပုံမှန်အား ဖြင့် ဣတ္ထိဘာဝ မပါရှိသူသည် အထီးသတ္တဝါဖြစ်လာ၍၊ ပုဗ္ဗဝ မပါရှိသူသည် အမသတ္တဝါဖြစ်လာရသည်။ ထိုနည်းတူ စကျာဒသက ကလာပ်မပါရှိသူသည် မျက်စိကန်သူ၊ သောတ ဒသက ကလာပ်မပါရှိသူသည် နားပင်းသူ ဖြစ်လာရလေ၏။ ထိုသူတို့ကား ကမ္မဇကလာပ် ၉စည်းအနက်မှ တစ်စည်း တစ်စည်း ဆုံးရှုံးခဲ့သူများပင်။

လောက၏ ဗဟိုဒွသန္တာန်၌မူ မြေ၊ ရေ၊ မီး၊ လေ၊ တော၊ တောင်၊ အလောင်းကောင် စသည်တို့မှာ ဥတုဇ ကလာပ်လေးစည်းအနက်မှ သုဒ္ဓန္ဓက ကလာပ်ချည်းသာဖြစ် ၍ မိုးခြိမ်းသံ၊ သစ်ကိုင်းကြိတ်ပွတ်သံ၊ တုံးခေါက်သံ၊ ရေလှိုင်း ပုတ်သံတို့မှာ သဒ္ဓန္ဓက ကလာပ်ချည်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

ဘဝတစ်ခု၏ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဖြစ်ခဏ (သို့မဟုတ်) ပဋိသန္ဓေအခါ၌ ထိုပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့် ယှဉ်စပ်သော ယုဂ်ဖက် စေတသိက်များ (သို့မဟုတ်) အကျိုးနာမ်ခန္ဓာ (ဝိပါက်နာမ ကွန္ဓာ)များနှင့် ကမ္မဇရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုပဋိသန္ဓေစိတ်၏ တည်ခဏ(ဦး)မှ စ၍ စုတ်စိတ် မကျမိအခါအတွင်း ကာလအပိုင်းအခြား (သို့မဟုတ်) ပဝတ္တိ အခါ၌ ဘဝင်စိတ်များ၊ ဝိထိစိတ်များနှင့် ယင်းတို့၏ ယှဉ်ဖက် စေတသိက်များအပြင် ကမ္မဇရုပ်များ၊ စိတ္တဇရုပ်များ၊ ဥတုဇရုပ် များ၊ အာဟာရဇရုပ်များသည်လည်း ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်လျက် ရှိကြလေ၏။

ဘုံသုံးပါးရှိ ရုပ်လောကကို လေ့လာသောအခါ ဤကဲ့

သို့ သိအပ်ပါသည်။

ကာမဘုံတို့၌ ပဝတ္တိအခါမျိုးတွင် ရုပ် ၂၈ပါးစလုံးကို ထိုက်သင့်သကဲ့သို့ ရရှိကြ၏။

ရူပဘုံတို့၌ ရုပ် ၂၈ပါးအနက် ရုပ် ၂၃ပါးတို့ကိုသာ ရရှိကြ၍ ကျန်ရုပ် ၅ပါး (ယာနပသာဒ၊ ဇိတပသာဒ၊ ကာယပသာဒ၊ ပုမ္မာဝ၊ ဣတ္ထိဘာဝ)တို့ကို မရအပ်ချေ။ သီးခြားဖြစ်သော အသညသတ်ဘုံ၌ အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ် ၈ပါး၊ ဇိဝိတရုပ်၊ ပရိစ္ဆေဒရုပ်၊ ဝိကာရရုပ် ၃ပါး၊ လက္ခဏာရုပ် ၄ပါး၊ စုစုပေါင်း ရုပ် ၁၇ပါးကို ရအပ်၏။

အရူပဘုံတို့၌ ရုပ်တစ်ပါးကိုမျှ မရအပ်ချေ။

အမျိုးတတ်(ယောနိ)လေးပါးရှိ ရုပ်လောကကို လေ့လာလျှင် ဤကဲ့သို့ သိအပ်ပါသည်။

သံသေဒေ သတ္တဝါအမျိုးသည် ပဒုမ္မာကြာငှါ သစ်ခေါင်း၊ သစ်သီး၊ ရေဟောင်း၊ ရွံ့ညွှန်၊ အညစ်အကြေး စသည့် ငြိကပ်ရာအရပ်၌ သန္ဓေတည်၍ သတ္တဝါဖြစ်လာ၏။ ဥပမာ - ပဒုမဝတီ မိဖုရားလောင်းလျာသည် ပဒုမ္မာကြာဖူး၌ စိဉ္စမာဏဝိကာ လောင်းလျာသည် မန်ကျည်းပင်၌ သန္ဓေစွဲတည်ခဲ့ကြ၏။

ဩပပါတိက(ဥပပတ်) သတ္တဝါအမျိုးသည် ဘဝဟောင်းချုပ်ငြိမ်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပင် ဘဝသစ်၌ ဘွားခနဲရတ်ခြည်း ကိုယ်ခန္ဓာအပြည့်အစုံနှင့် အထင်အရှား သတ္တဝါဖြစ်လာ၏။ ဥပမာ- အထက်နတ်ဗြဟ္မာများ၊ မီးသရဲပြိတ္တာများ၊ ငရဲဘုံသားများသည် ကိုယ်ခန္ဓာပြည့်စုံထင်ရှားစွာ ဘွားခနဲဖြစ်ကြ၏။ ဤတွင် ကမ္ဘာဦးလူသား ဘုမ္မစိုးနတ်များ မပါဝင်ချေ။

ထိုသံသေဒေနှင့် ဥပပတ် သတ္တဝါတို့အား ပဋိသန္ဓေအခါတွင် စက္ခုဒေသက၊ သောတဒေသက၊ ယာနဒေသက၊ ဇိတဒေသက၊ ကာယဒေသက၊ ဘာဝဒေသကနှင့် ဟဒေသကဟူသော ကလာပ် ၇စည်းတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ အတိတ်ကုသိုလ်ကံအလျောက် ထိုသတ္တဝါတို့၌ စက္ခု၊ သောတ၊ ဘာဝဒေသက ကလာပ် စသည်တို့မှာ ချို့တဲ့စွာ ပါရှိနိုင်ကောင်းလေသည်။

က္ခန္ဓသေယျကအမျိုး၌ လောဗုဒေသတ္တဝါမျိုးနှင့် အဏ္ဏဝေ သတ္တဝါမျိုးဟု နှစ်မျိုးကွဲပြားပါ၏။ နှစ်မျိုးစလုံးကို အမိဝမ်းတိုက်၌ ကိန်းအောင်း၍ သန္ဓေတည်သော သတ္တဝါဟု ခေါ်ရသည်။

လောဗုဒေ သတ္တဝါအမျိုးသည် သားအိမ်၌ ပဋိသန္ဓေစွဲတည်ပြီးမှ သတ္တဝါဖြစ်လာ၏။ ဥပမာ - ကြက်၊ ဘဲ၊ အိမ်

မြှောင်၊ မိကျောင်း၊ လိပ် စသည်တို့ ပါဝင်ကြ၏။

ထိုက္ခန္ဓသေယျက သတ္တဝါတို့အား ကာလ၊ လရေကြော့တည်သောအခါတွင် ကာယ၊ ဘာဝ၊ ဟဒေသ၊ ဒေသဟူသော ကလာပ် ၃စည်းနှင့် ရုပ် ၃၀ အပေါင်းအစုသည် တစ်ပြိုင်တည်း ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ အတိတ်အကုသိုလ်ကံအလျောက် ဘာဝဒေသက ချို့တဲ့ရာတွင် ကျန်ကလာပ် ၂စည်းနှင့် ရုပ် ၂၀ အပေါင်းအစုသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာကြလေသည်။

ထိုသတ္တဝါအမျိုးတို့အား ပဋိသန္ဓေအခါတွင် လုံးမရအပ်သော ရုပ်တို့မှာ သဒ္ဓရုပ်၊ ဝိကာရရုပ် ၅ပါး၊ ငရေတရုပ်၊ အနိစ္စတာရုပ်ဟူသော ရုပ် ၈ပါးတို့ပေတည်း။

စတုရေဂ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်စဉ်နှင့် ခဏိက မရဏ

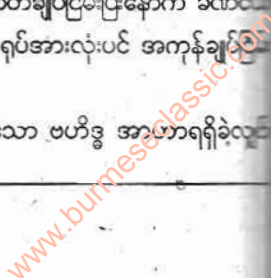
ဆိုခဲ့ပါ။ ရုပ်အကြောင်းခြင်းရာ လေ့လာသိရှိမှုအတော်အတန် လုံလောက်ခဲ့လေပြီ။ ယခု နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ရုပ်တို့၏ (သို့မဟုတ်) စတုရေဂ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်စဉ်မှတစ်ဆင့် အကုန်ချုပ်ငြိမ်းမှုနှင့် ခဏိက မရဏသဘောကို သိတန်သရွေ့ လေ့လာစူးစမ်းခြင်း၊ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်း ပြုကြပါအံ့။

ပဋိသန္ဓေစိတ်ဖြစ်ခဏ(ဥပါဒ်)မှစ၍ ကမ္မဇရုပ်တို့သည် အစဉ်မပြတ်ဘဲ ဖြစ်၍ ပျက်လာ၊ ပျက်၍ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ စုတိစိတ်ပေါ်ရာတွင် စုတိစိတ်အထက်သို့ နောက်ပြန်ရေတွက်လျှင် ၁၇ချက်မြောက်သော စိတ်၏ ဖြစ်ခဏ၌ ကမ္မဇရုပ်တို့ နောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထိုနောက်ဆုံးဖြစ် ကမ္မဇရုပ်တို့သည် စုတိစိတ်၏ ပျက်ခဏ(ဘင်)၌ ရုပ်သက် ၁၇ချက်စေ့သဖြင့် စုတိစိတ်နှင့် ပြိုင်၍ အတူတကွ ချုပ်ငြိမ်းကြ၏။ ဤသို့အားဖြင့် စုတိစိတ်ချုပ်ငြိမ်းချိန်တွင်ပင် ကမ္မဇရုပ်တို့အားလုံး အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားမှုကို နားလည်အပ်ပေသည်။

ရဟန္တာအရင်မြတ်တို့၏ စုတိစိတ်သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ရုပ်ကို မဖြစ်စေနိုင်ပေ။

ရဟန္တာမဖြစ်သေးသော သတ္တဝါအားလုံး၏ စုတိစိတ်အသီးသီးသည်ကား ရုပ်ကို တစ်ဖန်ဖြစ်စေပြန်ပါ၏။ စုတိစိတ်၏ ဖြစ်ခဏ(ဥပါဒ်)၌ စိတ္တဇရုပ်တို့လည်း နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စုတိစိတ်၏ ပျက်ခဏ(ဘင်)၌ ရုပ်သက် ခဏငယ် ၃ချက်ရဲ့သဖြင့် စုတိစိတ်ချုပ်ငြိမ်းပြီးနောက် ခဏငယ် ၄ခုချက်အလွန်တွင် စိတ္တဇရုပ်အားလုံးပင် အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားရလေသည်။

အကယ်၍ မျှီသွင်းသော ဗဟိဒ္ဓ အာဟာရရှိခဲ့လျှင်

အမျှအတူအာဟာရနှင့် ပူးပေါင်းမှုဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ဝိညာဏ် အထောက်အပံ့ကို ရခဲ့လျှင်၊ ဤအကြောင်းသုံးပါး ညီညွတ် ခြင်းကြောင့် အာဟာရရေရပ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ ထို အာဟာရရေရပ်တို့သည် စုတိစိတ်၏ ပျက်ခဏ(ဘင်)အထိ ရှိသက်ရည်ကြ၏။ စုတိစိတ်၏ ပျက်ခဏ(ဘင်)၌ ရှိသက် ခဏငယ်တစ်ချက်သာ ရသေးသော၊ ထိုနောက်ဆုံးဖြစ် အာဟာရရေရပ်အားလုံးသည် စုတိစိတ်ချုပ်ငြိမ်းပြီးနောက် ခဏငယ်အချက် ၅၀ လွန်ပြီးပါမှ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားကြ သည်။

ဥတုဇရုပ်ကလာပ်တစ်ခုစီတွင် ပါဝင်နေသော တေဇော ဆတ်သည် ရှိ၏ တည်ခဏ(ဦး)၌ ခဏငယ်တိုင်း ဥတုဇရုပ် သစ်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စုတိစိတ် ချုပ်ငြိမ်းပြီးနောက်တွင်လည်း ဥတုဇရုပ်တို့သည် ဆက်၍ ဆက်၍ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်နှင့် အတိုင်းတန်းနေကြသေး၏။ ဤသို့အားဖြင့် အသက်ချုပ်ပျောက် သွားပြီးသော အလောင်းကောင်သည် ဥတုဇရုပ်များ၏ အစု အစေးမျှသာဟု နားလည်အပ်ပေသည်။ ယခု နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာ၏ အနိစ္စကြော်ငြာစာပျက်နှင့် ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဥတုဇရုပ်ကလာပ်ကို ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ဖတ်ရှုနိုင်

ကြပါ၏။

ဤကဲ့သို့သော စုတိစိတ်နှင့် စတုရေပ်တို့၏ ဖြစ်ပျက် မှုသဘော၊ မရဏသဘောကို နားလည်နိုင်ပါက စုတိစိတ် မကျမီ ခန္ဓာငါးပါး၏ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တို့၏ ခဏငယ် တိုင်း ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်နေမြဲမှန်သော "ခဏိက မရဏ"သဘောကိုလည်း အတန်အသင့် ဆင်ခြင်၍ နှလုံး သွင်းနိုင်တန်ရာသည်။ နှလုံးသွင်းကောင်းရှိသင့်ပေပြီ။

ထိုမှတစ်ဆင့် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်ဟူသော သင်္ခါရ တရားတို့ကို ငါမဟုတ်၊ ငါဟာ မဟုတ်၊ အတ္တလည်း မဟုတ်၊ အတ္တနိယလည်း မဟုတ်ဟူ၍ ရှုမှတ်ပွားများရပေမည်။ ရှုမှတ် ပွားများနေသမျှကာလပတ်လုံး အတ္တဒိဋ္ဌိ မရှိနိုင်တော့ဘဲ "အတ္တဒိဋ္ဌိ"အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရပေမည်။ ဖြစ်ပြီးသမျှ ချုပ်ပျက်ခြင်းသဘောမှတစ်ဆင့် မမြဲသော အနိစ္စတရား၊ အစိုးမရသော အနတ္တတရားအထိ ထွင်းဖောက်မြင်သိကာ ဝိပဿနာဉာဏ်အဆင့်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဤသည်မှာ "အနိုင်းမဲ့ ငွေမင်္ဂလာ" ပေတည်း။

ဇယားခါးစောလွင်

ဆရာကြီးရာဇာဇော်ဝင်း (LL.B.)

ညီငယ်တင်ပွန်းထပ် နက္ခတ္တဗေဒအကြားအမြင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသောပညာဖြင့် အနာဂတ်ဟောကိန်းများ

ရင်သွေးငယ်များနာမည်ပေးခြင်းကင်ပွန်းတစ်ရက်အခမဲ့ရွေးပေးခြင်းနေ့မှပျက် နာမည်လူလှလေးများရွေးချယ်ပေးခြင်းရင်သွေးငယ်များဘဝတစ်သက်တာဟော စာတမ်းကိုမှတ်တမ်းများနာမည်ရွေးခြင်းကုန်အမှတ်တံဆိပ်များအောက်ခံအရောင်စာလုံး များကုမ္ပဏီဖွင့်ပို့အချိန်၊ နာရီ၊ နေ့ရက်များမြန်မာဇာတာအင်္ဂလန်အတာမြန်မာ ဟောစာတမ်းအင်္ဂလိပ်ဟောစာတမ်းနိုင်ငံခြားမြန်မာများအတွက်နာမည်ပေးခြင်း စသည့်နာမည်ပေးပါရဂူဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ (ဉာဏ်ပဇာတ်ခရီးခရီးဝင်ကျပ်) သံတမန်ဝန်ထမ်းအင်္ဂလိပ်နာမည်နှင့်မိဘနာမည်တို့ဖက်၍ အထူးဆောင်ရွက် ပေးခြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပိခင်များခွဲစိတ်ဖွေးဖွားမည့်ရက်ကောင်းရက်မြတ်ကို နာရီနံနစ်စက္ကန့် အပါအဝင်လိုအပ်သောယတြာများ OG ဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ပြီးပါက ဆက်သွယ်နိုင်သည်လူကြီးများအတွက်ရက်လနစ်ပိုင်းခြားထားသောဟောစာတမ်း များ လက္ခဏာဖြင့်ဟောခြင်း ဓါတ်ပုံဖြင့်ဟောခြင်း မွေးသက္ကရာဇ်ဖြင့်ဟောခြင်း အကြားအမြင်ဖြင့်ဟောခြင်းနိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများလိုင်းကောင်းကောင်းရစေရန် နိုင်ငံခြားသွားသူများမိမိရောက်သည့်နိုင်ငံတွင်အဆင်ပြေစေရန်ချစ်သူမောင်နှံများ စုံတွဲဇာတာစစ်ဆေးခြင်းအကြားပြန်ရစေရန်အမှုနှင့်/မနိုင်ပညာရေးထူးချွန်မှုနှင့်/ မရှိအိမ်ထောင်ရေးတွင်အနှောင့်အယှက်များဖယ်ရှားပေးခြင်းရုပ်ရှည်ချောမော သော်လည်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည်လူပျိုကြီးအပျိုကြီးများကွဲဝှင်အောင်ပြုလုပ် ခြင်းအိမ်ခြံကားရောင်းထွက်စေရန်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအင်းစညာဝိဇ္ဇာအစီအရင် ပညာဓာတ်ရိုက်ခါတ်ဆင်ပညာများဖြင့်ဆရာထံရောက်လျှင်သင်အောင်မြင်စေရ မည်ဟုမှတ်ပုံ(နှုတ်ဟောဉာဏ်ပဇာတ်ခရီးခရီးဝင်ကျပ်)နာမည်ပေးခြင်းနှင့်ဟောစာတမ်း များ ဒီနေ့အလျှင်မနက်ဖန်ရမည်နယ်သို့ VPLဖြင့်လည်းကောင်းဘက်မှငွေလွှဲ လျှင်ချက်ချင်းပို့ပေးမည်နယ်မှမွေးသက္ကရာဇ်နေရပ်လိပ်စာဖော်ပြ၍ မေးမြန်းနိုင်ပါ သည်ရန်ကုန်မြို့အတွင်းနာမည်ပေးနှင့်ဟောစာတမ်းများကိုငွေကြေးပေးစရာမလိုပို့ပေး မည်ဖုန်းသံဆက်လိုက်ပါ(၃၅)မြေညီထပ်(၈၅)လမ်းမလောတောင်ညွန့်မြို့နယ်

ဖုန်းနံပါတ် (ပိတ်ရက်မရှိ) 01- 394727, 399426, 09-73009994, 09-73078260, 09-5152521.

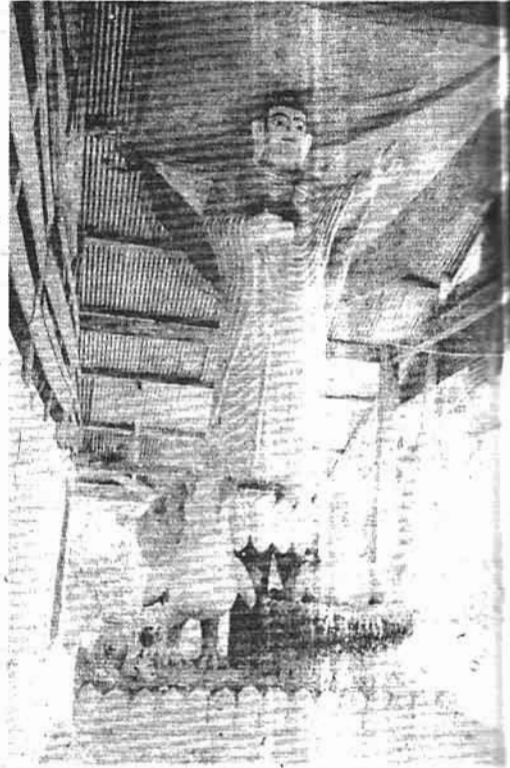
ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်း

ဝဇဟတ္ထမုဒြာဟန်

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သု)

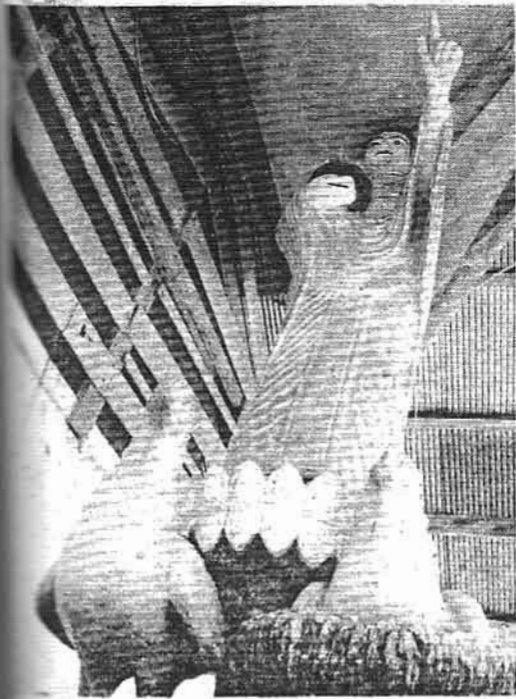
ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းဟန် ဝဇဟတ္ထမုဒြာမတ်ရုပ် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ

မိုင်းဆတ်မြို့၊ ရွှေဟင်္သာကျွန်းမှ ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းဟန် ဆင်းတုတော်

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာနယ်ပယ်တွင် ရုပ်တု ဆင်းတုများ၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ အတော်နေရာယူကာ အလွန် အရေးပါလှပါသည်။ ထိုရုပ်တုအတော်များမှာလည်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်နိုင်ငံဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘာသာရေးအရ ခေတ် အဆက်ဆက် ထုလုပ်ခဲ့ကြသော ဆင်းတုတော်များသာ ဖြစ် ကြပါသည်။ ယင်းတို့ကို ရုပ်တုဆင်းတုများ လေ့လာအကဲ ဖြတ်ခြင်းပညာ(Iconography) ရှုထောင့်ဖြင့် လေ့လာကြရ ပါမည်။ ယင်းသို့ ရုပ်တု၊ ရုပ်လုံး၊ ရုပ်ခုံး၊ ရုပ်ကြွ၊ ပန်းချီ ဆေးရေးများကို လေ့လာခြင်းပြုရာတွင် သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ရပ် အနေဖြင့် စနစ်တကျ ချဉ်းကပ်ရသည်ဖြစ်ရာ “ပဋိမာသိပ္ပံ

ပညာ”ဟုလည်း ခေါ်ကြလေ၏။ ပဋိမာ(Patima) ဆိုသည် မှာ ဆင်းတုရုပ်တုများကို ဆိုလိုပါသည်။ သီရိလင်္ကာနိုင် (သီဟိုဠ်ကျွန်း)ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ သာသနိကအဆောင် အအုံများတွင် ပဋိမာယရ(Patima ghara)၊ ပဋိမာဂေဟ (Patima geha) ခေါ် ဆင်းတုတော်ဆောင်(Image house များပင် သီးသန့်ထားရှိသည်ကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ရန်က မြို့ ဟံသာဝတီနယ်တိုက်မှ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် (ပုရာဏဇီရဏ စေတီယ ပဋိမာဒိ သုန္ဒရ ပဋိသင်္ခရဝ ဝိတ္ထာရ ဝိနိစ္ဆယ ဒီပနီ)ဟူသော ကျမ်းတစ်စောင်ပင် ရှိခဲ့ ပါသည်။ ပါဠိဘာသာဖြင့် အမည်တပ်ထားသော ထိုကျမ်း

ဦးဆတ်မြို့၊ ရွှေဟင်္သာကျွန်းမှ ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းဟန် ဆင်းတုတော်

လက်ဖဝါးနှင့်တကွသော လက်ချောင်းလေးများအသီးသီး၏ အနေအထား၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အတွင်းအပြင်၊ အလှန် အမှောက်၊ အပူးအခွာ စသည်တို့အပေါ် အနိမ့်ပြု၍လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် သဘောတရားများမှာ ကွဲပြားခြားနား သွားပြန်ပါသည်။

ဗျာဒိတ်ပေးဟန် လက်အနေအထား ဂဇဟတ္ထ

ဂဇဟတ္ထ(Gaja Hasta)ဆိုသည်မှာကား ဗျာဒိတ်ပေး ဟန် လက်အနေအထား မှုဒြာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအနေအထား တွင် လက်မောင်းတော်ကို ရှေ့ဆီသို့ ဆန့်တန်း၍ဖြစ်စေ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုယ်လုံးတော်၏ရှေ့တွင် ကန်လန်ပြတ်၍ ဖြစ်စေ ထားလေ့ရှိပါသည်။ ဆင်၏ နှာမောင်းသဏ္ဍာန်ပုံဟန် ရှိသော လက်ဟန်အနေအထားဖြစ်ရကား ဂဇ(ဆင်)(Gaja)+ ဟတ္ထ(Hasta)(လက်နေဟန်ထား) ဟန်ပန်အမူအရာ)-ဂဇ ဟတ္ထ (Gaja Hasta)ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ထိုလက်အနေ အထားရှိသော ဆင်းတု၊ ရုပ်တုတော်များသည် အမြဲတမ်းလို ပင် မတ်တပ်ရပ်လျက်(Standing posture) ရှိကြသည်။ မတ်ရပ်တော် ဆင်းတုများတွင်သာ ထို ဂဇဟတ္ထလက်ဟန်ကို အများဆုံးမြင်တွေ့ရသည်။

တော်ဘုရားကြီးများ ပြုစုသော (ရုပ်ပွားစေတီတော် မောင်း ပြင်ဆင်မှုအဆုံးအဖြတ်ကျမ်း)ပင် ဖြစ်လေသည်။

လက်ဟန်အနေအထား

ဆင်းတုရုပ်တုများအကြောင်း ပြောကြမည်ဆိုလျှင် မှုဒြာ(Mudra)ဆိုသည်မှာ လက်ဟန်အနေအထားဟု ခေါ်ဆိုထားကြပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါတွင်ကား လက်ဟန်အမူအရာများကိုချည်းသာ မကဘဲ ခြေလက်အင်္ဂါ များအစိတ်အပိုင်းများဖြင့် ညွှန်ပြထားသော ဟန်ပန် အမူအရာလက္ခဏာအမူအရာများအားလုံးကိုလည်း မှုဒြာ ဆိုတွင်ပင် ထည့်သွင်းလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မှုဒြာ ဆိုသည်ကို ရုပ်တုဆင်းတုများ၏ ယေဘုယျ ဟန်ပန်အမူ အရာအကြမ်းအားဖြင့် ဆိုနိုင်ပြန်ပါသည်။

ဆက်ချည်းသက်သက်သာသုံးသော ဟတ္ထ မှုဒြာဖြစ်ရာ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့်သာ ဖော်ပြ ထင် ပြသအပ်သော ဟန်အမူအရာများကိုမူ (ဟတ္ထ မှုဒြာ) ဟု၍ ခွဲခြားသတ်မှတ်ရတော့သည်။ ယင်းလက် ဟန်ပန်များတွင်ပင်လျှင် လက်မောင်းရင်း၊ လက် တံတောင်ဆစ်၊ လက်ရုံး၊ လက်ကောက်ဝတ်၊

သံတွဲမြို့ပြင်ပရှိ ဒန်းဝေးစေတီတော်အနီးမှ ဗျာဒိတ်ညွှန်း ဆင်းတုတော်

ဗျာဒိတ်ပေးဟန်၏ လက္ခဏာများ

ဂဗဟတ္ထလက်ဟန်သည် ဓမ္မေသုအပ္ပမာဒ မင်္ဂလာရ စေခြင်းငှာ တိုက်တွန်းနေဟန်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

ထိုဂဗဟတ္ထလက်ဟန်အနေအထားသည် အတ္တတရသာ နှင့် ဟဿရသာတို့ကို ပေါ်လွင်စေလေသည်။ (ရသကိုးပါးရှိ သည့်အနက် ဟဿရသာ-ရယ်ရွှင်ခြင်းနှင့် အတ္တတရသာ-အံ့ဩခြင်းတို့ကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုသို့ လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ဗျာဒိတ်ပေးလိုက်သည့်အခါ ဗျာဒိတ်တော်ပေးခံရသူသည် အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားရသည်ဟူလို။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား ရက္ခစိုးထင်ပြီး ယနာနိစ္ဆင်းကပ်ခဲ့သူ သုဇာတာ သူဌေးသမီး၏ သား (ယသ သတို့သား)သည် နန်းတော်တမျှ ကြီးသော သုံးရာသီ စံအိမ် တော်များတွင် အဆို အက အတီး စုံလင်စွာဖြင့် အမျိုးသမီး များ ခြံရံလျက် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်များကို ခံစားနေခဲ့၏။ တစ်ည အိပ်ရာမှ နိုးထစဉ် ထိုမိန်းမများကို ကြည့်ကာ ကိလေသာစိတ်အစား စက်ဆုပ်သွားကာ မိဂဒါဝန်တောသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အရုဏ်ကျင်းချိန်တွင် မိဂဒါဝန်တော၌ သီတင်း သုံးနေသော ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ပြီး တရားထူးနားခဲ့ရ၏။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းပိုင်မှုနှင့် သဘာဝတရား၏ ဖြစ်တည်မှုတို့ မခိုင်မြဲမှုကို နားလည်သွားကာ ရဟန်းပြုခဲ့ရာ၊ သာသနာတော်

သံတွဲမြို့ပြင်ရှိ ဒန်းဒေးစေတီတော်အနီးမှ ဗျာဒိတ်ညွှန်း ဆင်းတုတော်

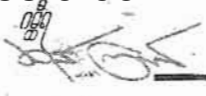

သံတွဲမြို့ပြင်ရှိ ဒန်းဒေးစေတီတော်အနီးမှ ဗျာဒိတ်ညွှန်း ဆင်းတုတော်

တွင် ပထမဆုံး ရဟန်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူသည်ကား ဇေတိဘိက္ခုဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းဖြစ်ရမည့် ဥပသယယနှင့် ပြည့်စုံသူကို တွေ့မြင်ရာ ပုံသကူ သက်နန်းတော် အတွင်းမှ ရွှေအဆင်းရှိပြီး ဆင်နာမောင်းနှင့် တူသော လက်ယာ လက်မောင်းတော်ကို ထုတ်ကာ လက်တော်ကို ဆန့်တန်းပြီး ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံတော်ဖြင့် "ဟေတိဘိက္ခု" ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ "ချစ်သားရဟန်း... လာလှည့်" ဟု ဗုဒ္ဓအမိခေါ်တော်မူရုံမျှဖြင့် လူ့အသွင်ပျောက်ကာ ရဟန်းအသွင် ဖြစ်တော်မူသွားလေသည်။ ဆင်နာမောင်းအသွင် ဆန့်တန်းခေါင်း လိုက်သော ထိုလက်တော်ကား ဂဗဟတ္ထလက်ဟန်ပေတည်း။ ထိုသို့ခေါင်းလိုက်သော လက်ဟန်ကြောင့် "ယသ" သတို့သားလည်း အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်ရလေ၏။

ထို့ပြင် ဂဗဟတ္ထသည် အဓိဋ္ဌာန ပါရမီ၊ ဝီရိယ ပါရမီ စခန်းများသို့လည်း ညွှန်ပြပေသည်။ ဗျာဒိတ်တော်ပေးခံရပြီး သည့်နောက်တွင်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အဓိဋ္ဌာနပါရမီတော် ဆောက်တည်ကာ၊ ဝီရိယပါရမီကို စိုက်ထုတ်လျက် လိုဏ်ခရီးသို့ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရပေတော့မည်ဖြစ် လေသည်။

www.burmeseclassic.com

သွေးမြို့ နဲ့တော်တောင်မှ သုမေဓာဋ်ဥပသေဒွင် ဗျာဒိတ်ပေးဆင်းတုတော်

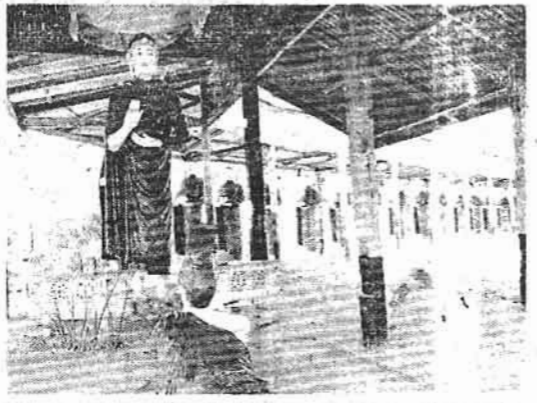
ဗျာဒိတ်ပေးဟန် လက်တော်များ

ဗျာဒိတ်ပေးဟန် လက်တော်များကို အထင်ရှားဆုံး သိရသည်ကား ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းနေသော ဘုရားရှင်ပွားတော် မှုတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တို့ဆရာကြီး စင်ထွန်းမှတ်ဝင်း မြန်မာရိုးရာ ပဋိမာသိပ္ပံပညာ၊ မုဒြာများ၊ သာသနာရေး ဘုရား (၁၉၀၁၊ ရန်ကုန်) စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားပုံကား ဘုရားရှင်သည် မတ်ရပ်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည်။ လက် ဆွဲလက်တော်ကို လက်မောင်းမှ ဆန့်တန်းကာ ရှေ့သို့ ဖြည့်ပြနေသည်။ လက်ဝဲ လက်တော်ကိုကား ရိုးရိုးသာ ဖြည့်ကပ်လျက် ချထားလေသည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော် မှုတ်ပင်ကား ရဟန္တာတစ်ပါး (ရှင်အာနန္ဒာဖြစ်နိုင်ကောင်းရုံ) ဖြစ်ပြီး ပုဆစ်ဒူးတုပ်လျက် ထိုင်တော်မူကာ ဘုရားရှင်ကို အုပ်တော်ချိုထားသည်။ ရဟန္တာ၏ မျက်နှာတော်ကား ဘုရားရှင် ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်တော်မူနေ၏။ မည်သည့် ဘုရား ရှင်ဆင်းတွင် ရိုက်ယူလာသည်ပုံဟု မသိရသော်လည်း ဝကျလိုက်လေ။

(ရခိုင်ပြည်အရှေ့ပိုင်း၊ မိုင်းဆတ်မြို့သို့ ရောက်စဉ်က

မြို့ပြင်တောင်ကုန်းတစ်နေရာရှိ ရွှေဟင်္သာစေတီသို့ သွား ရောက် ဖူးမြော်ခဲ့သည်။ ယင်းတောင်ကုန်းထိပ် စေတီတော် ဘေးကပ်လျက်တွင် ဤတောင်ကုန်းသည်ကား ရွှေဟင်္သာ ကုန်းပေတည်းဟု ဘုရားရှင် ဗျာဒိတ်ပေးနေဟန် အင်တေသား ဆင်းတုတော်ရှိသည်။ ယင်းတွင် ဘုရားရှင်သည် ဟင်္သာ မောင်နှံနှစ်ကောင်ပေါ်တွင် ရပ်လျက် လက်ယာလက်တော် ဖြင့် သပိတ်ကို ပိုက်ထားပြီး လက်ဝဲ လက်တော်ကို ဆန့်တန်း ကာ လက်ညှိုးညွှန်လျက် ပြနေဟန် ထုလုပ်ထားလေသည်။ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ပန်းပညာရှင်တစ်ဦး၏ လက်စွမ်းပြ ဆင်းတုတော်ပေတည်း။ မည်သည့်ကျမ်းကို ကိုးကားလေ သည် မသိသော်လည်း၊ ညာလက်တော်ဖြင့် သပိတ်တော် ပိုက်ထားရသဖြင့် ဘယ်လက်တော်ဖြင့်သာ ဗျာဒိတ်တော် ညွှန်းရလေသည်။)

(ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့၊ ပြင်ရှိ ဒန်းဒေးစေတီသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း စေတီတော်ဘေးရှိ တန်တင်တွင် ဗျာဒိတ်ပေးဟန် မတ်ရပ် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရ သည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းတွင်ကား ရဟန္တာတစ်ပါး သည် ဘုရားရှင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုလျက် ပုဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင် တော်မူကာ လက်အုပ်ချိုထား၏။ ဘုရားရှင်သည် လက်တော် နှစ်ဖက်လုံးကို ချထားတော်မူပြီး တံတောင်ဆစ်မှသာ အနည်း ငယ် ခပ်ကားကားလေး ပင့်မြှောက်လေသည်။ ဗျာဒိတ်ညွှန်း နေဟန် လက်သီးဆုပ်ကွေးလျက် လက်ညှိုးညွှန်ထားသော အနည်းငယ် ပိုမြှောက်ထားသည့် လက်ယာ လက်တော်ရှိပြီး လက်ဝဲလက်တော်ကား ခပ်ရိုးရိုးပင် မှောက်လျက် ခပ်အုပ် အုပ်ထားသည်။ ဒေသခံ ပန်းပညာရှင်သည် မည်လို စိတ်ကူး လေသည် မသိ။ ဤလက်တော်ထားဟန်အနေအထားကို ဗျာဒိတ်ညွှန်းဟန် "ဂဗဟတ္ထ" ဟု ဆိုနိုင်ပါမလားဟု ဆရာကြီး

သွေးမြို့ နဲ့တော်တောင်မှ သုမေဓာဋ်ဥပသေဒွင် ဗျာဒိတ်ပေးဆင်းတုတော်

စံထွန်းမှတ်ဝင်းကို တမလွန်သို့ လိုက်လျက် မေးကြည့်ချင်မိ ပါတော့သည်။)

(ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့၊ နံတော်တောင်စေတီသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း စေတီတော်ရှေ့ရှိ စောင်းတန်းရှည်တွင် ဗျာဒိတ်ပေးဟန် မတ်ရပ် ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရ ပြန်သည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းတွင်ကား သုမေဓာရှင် သည် ပါရမီဖြည့်ဖက်နှင့်အတူ မြေအပြင်ဝယ် လဲလျောင်း လျက် တံတားအဖြစ် နင်းလျှောက်တော်မူပါဟု လက်အုပ်ချီ လျက် ဘုရားရှင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုကာ ပန်ကြားနေလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါ ရဟန္တာများနှင့်အတူ တစ်သီတစ်တန်း ကြွချီတော်မူနေသည်။ လက်ဝဲ လက်တော် ဖြင့် သပိတ်တော်ကို ပိုက်ထားသည်။ လက်ယာ လက်တော် ကို တံတောင်ဆစ်ဆီမှ အထက်သို့ ပင်မြှောက်လျက် လက်ဝါးတစ်ပြင်လုံးကို ဖြန့်ကာ ဗျာဒိတ်ညွှန်းနေလေသည်။ ပန်းပညာရှင်ကား ဒေသခံပန်းပညာရှင်ဖြစ်ပြီး အဆိုတော်၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ခင်ဖြူကြည်၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည်။ ယခုအခါ အင်္ဂလန်တွင် အခြေချနေထိုင်သော စောင်း-မောင်နေဝါ၏ ယောက်ဖဖြစ်၏။ သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကား ခင်ဖြူကြည် မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြင့် အတော်လှသော အင်္ဂတေပန်းပုရုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်သစ် အနုပညာရှင်၊ လက်မှုပညာရှင်တို့သည် စေတနာသဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစား ထုလုပ်မူတော်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် မြန်မာ့ရိုးရာ ပဋိမာ သိပ္ပံပညာရပ်မှ မုဒြာ၊ ဟတ္ထများနှင့်တော့ အနည်းငယ် သွေဖည်နေပေရော့မည်။ သည်တွင် ဗျာဒိတ်ပေးနေဟန်နှင့် ဗျာဒိတ်ညွှန်းနေဟန်ဟုများ ကွာခြားနေလေရော့သလားဟု စဉ်းစားကြည့်မိပြန်ပါသည်။)

နောက်ထပ် အထင်အရှားတွေ့နိုင်သော ဂဗောတ္တ လက်ဟန်ဖြင့် ရုပ်တုဆင်းတုကား မန္တလေးမြို့၊ မန္တလေး တောင်ပေါ်မှ ရုပ်တော်မူဘုရားကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပြင် သီရိမာဒေဝတာ နတ်သမီးရုပ်တွင်လည်း ဂဗောတ္တ လက်ထားဟန်မျိုး တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ကခုန်မြူးတူးနေကြသော နတ်သိကြားရုပ်၊ ဗြဟ္မာ ရုပ်များတွင်လည်း ဂဗောတ္တပုံမျိုးကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ မြန်မာ ပြည်တစ်ဝှမ်းရှိ ဘုရားစေတီများတွင် အစောင့် ဘိုးဘိုးကြီး ရုပ်တုများ ရှိတတ်သည်။ ထို ဘိုးဘိုးကြီးရုပ်များကို စေတီ တော်ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် ထုလုပ်ထားတတ် ကြ၏။ အထင်ကရဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့လယ် ဆူးလေ အပိုင်းကြီးရှိ ဆူးလေစေတီတော်ကုန်းမှ ဆူးလေနတ်ကြီး

သံတွဲမြို့၊ နံတော်တောင်မှ သုမေဓာရှင်ရသေ့ခင် ဗျာဒိတ်ပေးဆင်းတုတော်

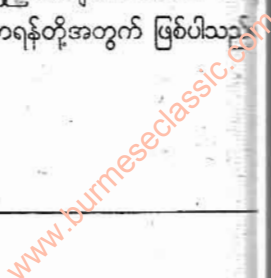
(ဘိုးဘိုးကြီး)သည်လည်း လက်ကို ဆင့်တန်းကာ လက်ညှိုး ညွှန်လျက် ဂဗောတ္တလက်ဟန်ဖြင့် ရှိပေသည်။

ဗျာဒိတ်ပေးဟန်နှင့် ဆင်တူသော လက်တော်ထားဟန်

ယင်း ဂဗောတ္တနှင့် ဆင်တူသော လက်တော်ထား ဟန်မှာ ဒဏ္ဍာဟတ္ထ (Danda Hasta)ပုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း ဒဏ္ဍာဟတ္ထပုံမျိုးတွင် လက်ဝဲလက်သည် ရှေ့သို့ ဆင့် တန်း၍ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဖြစ်စေ ထားသောဟန်ဖြစ်ပေသည်။ တောင်ရေကိုငံထားသည် သဏ္ဍာန် လက်ဟန်အနေအထားဖြစ်၍ ဒဏ္ဍာဟတ္ထဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တန်ခိုးကြီးမားခြင်း၊ အင်အားမလကြီးမား ခြင်းများကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ရသေ့ပုံများ၊ ပုဏ္ဏား ရုပ်များတွင် ဤ ဟတ္ထလက်ထားဟန်ဖြင့် တွေ့ရှိနိုင်သည်။

ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းပုံများ ဘာကြောင့် ကိုးကွယ်ကြသနည်း

ရှေးမြန်မာမင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့သည် ဗျာဒိတ်တော် ညွှန်းပုံ ဂဗောတ္တလက်တော်ဟန်နှင့် ဆင်းတုတော်များကို စီရင်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်း ရည်ရွယ် ရင်းမှာ မိမိ၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော် ထက်မြက်တိုးပွားစေ ရန်၊ မိမိတိုင်းပြည်ကို တိုင်းတစ်ပါးရန်သူတို့ မထိပါး မနှောင့် ယှက်နိုင်စေရန်နှင့် တိုင်းသူပြည်သားများက မိမိအား စိတ် ယုံကြည်အားကိုးစိတ်ပေါ်လာရန်တို့အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းပုံတော်များ

ကိုးကွယ်ခြင်းအကျိုး

ဤ ဂဗောတ္တ ဗျာဒိတ်တော်ညွှန်းပုံများကို ထုလုပ်စီမံ ကိုးကွယ်ကြခြင်းဖြင့် ရှေးဘဝကံဟောင်းက ကောင်းသော အကျိုးဆက်များက ယခုဘဝတွင် ကောင်းသော အကျိုးပေး လာနိုင်သည်။ မိမိအား မတော်မတရား စွပ်စွဲပြောဆိုမှုမှလည်း ကင်းလွတ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် တည်ကြည်ခန့်ညားခြင်း၊ တိုင်း

ရှေးခေတ်ကာလက လက်ရာ ဆင်းတုရုပ်တုများကို လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်ထားရန် လိုအပ်လာပါသည်။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်အားဖြင့် ဘုရား မြန်မာ့ ဆင်းတုရုပ်တုများသည် တန်ဆာဆင်အလှထားခြင်း (Decoration)ထက် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုအတွက်ဖြစ်ရာ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတစ်ရာတော့ ရှိအပ်ပေသည်။ လက်အနေအထား၊ ထိုင်ပုံနေပုံ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများက

သံတွဲမြို့၊ နုတော်တောင်မှ သုဗေဒဂ္ဂင်ဂုဏေနှင့် ဗျာဒိတ်ပေးဆင်းတုတော်

ဖြည့် စည်ပင် ဝပြောခြင်း၊ လမ်းမှန်ကို တွေ့မြင်ရခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားခြင်း စသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရနိုင် သည်ဟု တန္တရယနကျမ်းများတွင် ဖွင့်ဆိုပြထားပါသည်။

နောင်းခေတ်၊ ယနေ့ခေတ်

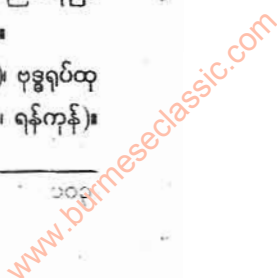
ဆင်းတုရုပ်တုတော်များ

မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်တွင် ထုလုပ်ခဲ့ကြသော၊ ထုလုပ်ဆဲ ဖြစ်သော၊ ထုလုပ်လိမ့်ဦးမည်ဖြစ်သော၊ ဆင်းတုရုပ်တုတော် များကို ထုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထုလုပ်နေသည်၊ ထုလုပ်ကြမည် ဟုဆိုနေသည်။ ပန်းပညာရှင်များသည် မိမိတို့ စိတ်ဆန္ဒ သဘောအလျောက် သစ္စာတရားဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ အကျိုးအမြတ်အတွက် အိမ်နီးချင်းချက်ကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အကျိုးအမြတ်အတွက် တာဝန်ပေးမှု တစ်ရပ်ရပ်ကြောင့်သော် လည်းကောင်း ထုလုပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထို ရုပ်တုတော်တို့သည် စာပေကျမ်းဂန်များနှင့် ညီညွတ်ချင်မှ ညီညွတ်ပေမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ နောင်းခေတ် ပန်းပညာရှင် များ ဆက်လက်အတုယူကာ မှီငြမ်း ထုလုပ်ကြမည်ဖြစ်သော

အစ ခေတ်ကာလ၊ အခြေအနေ၊ အဆင့်အတန်း၊ အမျိုးသား ခေလ စသည်တို့ကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကာ စနစ်တကျ ထုလုပ်ဖန်တီးခြင်းရှိလျှင်မူကား ရုပ်တုဆင်းတုများ၏ တန်ဖိုး သည် ပိုမိုမြင့်မားမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပဋိမာ သိပ္ပံပညာကို အလေးထား ဂရုပြုသင့်ပါကြောင်း ဆင်းတုရုပ်တု ထုလုပ်သူများ၊ ထုလုပ်ရန် စီစဉ်နေသူများကို အကြံပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုးစားခြင်း (မဟာဝိဒ္ဓါ : ၃၂-၃၃)

- စာကိုး
- ထွန်းမှတ်ဝင်း-စစ်၏ မြန်မာ့ရိုးရာ ပဋိမာသိပ္ပံပညာ၊ အာသန ပလ္လင်တော်နှင့် ဝါဟန စီးတော်ယာဉ်များ (သာသနာရေး ဦးစီး၊ ၁၉၈၁၊ ရန်ကုန်)။
 - ထွန်းမှတ်ဝင်း-စစ်၏ မြန်မာ့ရိုးရာ ပဋိမာသိပ္ပံပညာ၊ မုဒြာ များ (သာသနာရေးဦးစီး၊ ၁၉၈၁၊ ရန်ကုန်)။
 - အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုပုဂ္ဂိုလ်ချုပ်များ၊ အတွဲ(၁)၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ထု တော်များသမိုင်း (စာပေးစာယူသင်တန်းဌာန၊ ရန်ကုန်)။

ဂုဏ်တော်သရဏာဂုံ မဟာစလွယ်တော်ကြီး

မင်းကြည်ဖြူ

လောက၌ အနိုင်မဲ့ သခင်မှာ ဗုဒ္ဓပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ အနိုင်မဲ့သခင် ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်များမှာလည်း အံ့မခန်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်ကို ရည်စူး၍ လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်တို့အား ရည်စူး၍ လည်းကောင်း၊ သတိရ ပွားများအားထုတ်နေခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာမည်၍ ကောင်းမြတ်သော အကျိုးတို့ကို တိုးပွားစေပါ၏။ ဘေးရန်အပေါင်းကိုလည်း ကင်းဝေးစေကာ၊ ချမ်းသာမှု အပြာပြာကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရှေးအစဉ်အဆက် ရာဇဂုရု သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကိုယ်တိုင် မိမိတို့၏ တပည့်ရင်း၊ ဒကာရင်း၊ ဒကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်အသီးသီးတို့အား ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်များဖြင့် လွှမ်းခြုံပူဇော်ထားသည့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုဂါထာတော်မြတ်အား “ဂုဏ်တော်သရဏာဂုံ မဟာစလွယ်တော်ကြီး” ဟု ခေါ်ဆိုပါ၏။ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သူအပေါင်း ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တို့မှ ကင်းဝေးပြီး ချမ်းသာကြီးပွား ဖွားတက်စေပါ၏။ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါကုန်။

သောဘဂဝါ ဣတိပိအရဟံ ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ။
အကာလိကော ဣတိပိအရဟံ ဓမ္မံသရဏံဂစ္ဆာမိ။
သုပ္ပဋိပန္နော ဣတိပိအရဟံ သံယံသရဏံဂစ္ဆာမိ။
အထက်ပါ ဂါထာတော်မြတ်ကို နေ့စဉ် အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ ကိုးကြိမ်ထက်မနည်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက အကျိုးထူးများ ရရှိစေနိုင်ပါသည်။ ဤဂါထာတော်မြတ်အား တံတားဦးမြို့၊ ဂိုဏ်းထောက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဥက္ကဋ္ဌမှ ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

မင်းကြည်ဖြူ

နေစေး

စာပေမှ

သတင်းကောင်းပါးဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်

မြို့ရွာကျေးလက်၊ ရပ်ကွက်၊ ကျောင်း၊ ရုံး၊ တပ်တွင်း စာကြည့်တိုက်
လိုသူများ၊ မိမိအိမ်တွင် စာအုပ်အတားဆိုင် ဖွင့်ပြီး အိမ်တွင်းစရိတ်
ငွေရှာလိုသူများ၊ တစ်ဆင့်စာအုပ် ပြန်လည် ရောင်းချလိုသူများအား
နေစေး”စာပေနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်
သည်။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ ဘာသာပြန်၊ သိုင်း၊
အာ၊ ရသ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ စုံလင်စွာနှင့် လကျော်၊ တိုက်ကျစာအုပ်များ၊
ဥပစာအုပ်အဟောင်းများ၊ အသစ်များ လက်လီလက္ကား ဖြန့်ချိရောင်းချ
နေပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ

- ရင်း - အမှတ်(၁၉၅)၊ (၃၂)လမ်းအထက်၊ ပန်းတဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
☎ - ၀၁-၂၅၄၆၂၅
- ခွဲ(၁) - အမှတ်(၄)၊ ကန်လမ်း၊ ထွန်းသိရိရှင်ရှင်ရုံရှေ့၊ ပြည်မြို့။
☎ - ၀၉ ၅၃၁၃၃၁၄၊ ၀၉ ၅၃၇၀၅၅၄
- ခွဲ(၂) - အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊ အ.လ.က-၁၁(ကျောင်းရှေ့)၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊
တောင်ကြီးမြို့။ ☎ - ၀၉ ၅၁၁၂၀၇၀
- ခွဲ(၃) - အမှတ်-၅/၆(B) ခရိုင်ရဲတိုက်တန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ မကွေးမြို့။
☎ - ၀၉ ၈၆၂၁၀၆၄

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက်တော်မြို့နယ်တွင် “ငါးယောက်ကိုင်း” ဟူသော ကျေးရွာတစ်ရွာရှိ၏။ ကျောက်တော်မြို့၏ အနောက်ဘက် ၄ မိုင်ခန့်အကွာရှိ မင်းကြီးတောင်ခြေတွင်ရှိသော ရွာငယ် လေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် မောင်ရွှေမိုးသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ဘီအီးဒီပညာရေးဘွဲ့ရပြီးနောက် ကျောက်တော် အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းသို့ အထက်တန်းပြလက်ထောက်ဆရာအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရ၏။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကုလားတန်မြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင်ရှိသော ကျောက်တော်မြို့ ရန်ကုန်မြို့မှ လေယာဉ်စီး၍ စစ်တွေထိမှတစ်ဆင့် ကုလားတန်မြစ်ကို ဆ၍ သင်္ဘောဖြင့် သွားရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေသန္တရဗဟုသုတကို ရှာမှီးလိုသောသူဖြစ်သောကြောင့် အသွားအလာ မချောမွေ့သော်လည်း စိတ်မညစ်ပါ။ ကျောက်တော်တွင် ပြည်မမှ လာရောက် အမှုထမ်းနေကြသော နိုင်ငံဝန်ထမ်းများ စု၍တားထားသော အိမ်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးစိန်ထွန်း၏ အကူအညီဖြင့် နေခွင့် ရသောကြောင့် နေရေးအဆင်ပြေသွားပါသည်။

စားရေးမှာလည်း စုပေါင်း ချက်ပြုတ်စားကြသောကြောင့် အချိုးကျငွေထည့်၍ စားကြသဖြင့် စားရေးမှာလည်း အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပထဝီဘာသာနှင့် မြန်မာစာကို ပြုရပါသည်။ စာသင်ကြားရေးမှာလည်း အဆင်ပြေပါသည်။

ထိုကျောင်းသို့ ရောက်ပြီး သုံးလေးလခန့်အကြာ၌ ကျောက်တော်မြို့နယ် ငါးယောက်ကိုင်ရွာသား အလယ်တန်းပြဆရာတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ ထိုကျောင်းဆရာ ဦးစန်းမြင့်နှင့်အတူ ငါးယောက်ကိုင်ရွာသို့ လိုက်သွားပြီး ဗဟုသုတရာပါသည်။

ဦးစန်းမြင့်နှင့် အတူတူလိုက်သွားရင်း ငါးယောက်ကိုင်ရွာသား မော်ကွန်းဆင် ပထမဆင့် ဦးစံမရနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွား၏။ ဦးစံမရမှာ အသက် ၆၀နစ်အရွယ်၊ ရခိုင်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးအလုပ်သမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြန်မာ့သွတ်လပ်ရေးရရေး တိုက်ပွဲဝင်ရာ၌ ဆက်တက်ကြွကြွပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူတွင် မင်းကြီးတောင်ခြေ၌ သွားမိဘပိုင် တည်းသီးခြံရိရာ၊ ခြေတွင် တည်းသီးများကို ရောင်းရင်း

ဝမ်းရောကို ဖြေရှင်းနေရ၏။ ထိုတည်းသီးခြံသို့ ဦးစံမရနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ဦးစံမရက...

“ကျောင်းဆရာ... ဒီခြံထဲမှာ ကျုပ်အဖေနဲ့ အမေမြုပ်ထားတဲ့ ငွေအိုး ရှိတယ်။ ကျုပ်အဖေမေသေခါနီးမှာ တည်းခြံမြောက်ဖျားက ငါးချဲ့အောက်မှာ ငွေအိုးမြုပ်ထားတယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောသွားတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်ရှာတာ ခုထက်ထိ မတွေ့သေးဘူး”

ဟု ပြောပါသည်။

ဦးစံမရမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၏။ သူ့ဖခင်မှာ သူ့မိခင်ထက် နှစ်ခန့်တော့ပြီး သေဆုံးသွား၏။ သူ့မိခင်မှာ စစ်ကြီးပြီးခါစတွင် သေဆုံးသွား၏။

“ဒါက က ဘယ်လောက်လဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးသည်။

“အတိအကျမသိဘူး။ အမေကလည်း ပြောမသွားဘူး။ ငွေအိုးလိုသာ ပြောသွားတယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ ဒါက အပြားတစ်ရာထက်တော့ မနည်းဘူး။ စစ်ဖြစ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ မိဘတွေ တည်းခြံမှာ စစ်ခိုရင်း အဲဒီဒါတွေကို မြေမြှုပ်ပုဂံထားပုံရတယ်”

“တစ်ယောက်ယောက်က သိသွားပြီး ယူသွားပြီထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ရာသွားရင် သတင်းက ထွက်မှာပဲ။ နောက်ပြီး ဒါက ရောင်းရင် သိမှာပဲ”

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားကြည့်သည်။ မြေကြောပြောင်းတတ်ရာ ငွေအိုးသည် အခြားတစ်နေရာရာသို့ ရောက်ကောင်း ရောက်သွားနိုင်၏။ မြေထဲ မြှုပ်ထားသည့် အချိန်မှာလည်း နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးရှိလေ

ပြီ။
“မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာလို့ ယူဆရတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော်ကြည့်ချင်တယ်။ နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရင် ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး နောက်တစ်ပတ် စနေ-တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူနှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်တည်း သူ၏ တည်းခြံသို့ သွားကြသည်။

ဦးစံမရသည် သူ့မိခင်ပြောသည့် ငွေအိုးမြှုပ်ထားသည်ဆိုသော နေရာကို ခန့်မှန်း၍ ပြသည်။

“ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ကျုပ် အခြားသူတွေ မသိအောင် သစ်ပင်စိုက်သလိုလို ချဲ့ရှင်းသလိုလိုနဲ့ တူးပြီးရှာနေတာ ကြာပြီ။ ခုထိ မတွေ့ဘူး”

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးစံမရသည် တည်းခြံထဲရှိ တဲငယ်၌ ညအိပ်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညအိပ်ရာဝင်သော အခါ ရွှေအိုးအကြောင်းကို စဉ်းစားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂန္ထီရတနာအုပ်များကို ဖတ်ရန် ဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ ငွေအိုးမြှုပ်ထားသော မိခင်သည် မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ငွေအိုးကို စွဲလမ်းပြီး အစောင့်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေနိုင်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ရေခွေးကြမ်းသောက်၍ ထိုင်စကားပြောရင်း...

“ဦးစံမရအနေနဲ့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ မြေစောင့်နတ်တွေထံ အကူအညီတောင်းဖူးသလား”

ဟု မေးရာ...

“ဟင့်အင်း၊ မတောင်းဖူးဘူး” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်က စာအမျိုးမျိုး

ဖတ်သူဆိုတော့ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား သားတစ်ယောက်ရေးတဲ့ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြမယ်”

“အင်း၊ ပြောပါ”

“နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က မော့ ရစ်ကောလစ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖြူ အရေး ပိုင်က ဦးစံမရတို့ရဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ် မြို့တစ်မြို့ကို အရောက်မှာ ညဘက် ဗိုလ်တဲထဲ အရပ်လူကြီးတွေနဲ့ ထိုင် စကားပြောနေတယ်။ အရေးပိုင်က လှေကားဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင် နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားအို တစ်ယောက်က လှေကားအတိုင်း တက်လာပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင် သွားတာကို အရေးပိုင်က တွေ့လိုက်ရ တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အရေးပိုင်က ထိုင် ရာက ထပြီး “ဟိုမှာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်၊ ဟိုအခန်းထဲကို ဝင်သွား တယ်” ဆိုပြီး မီးအိမ်ယူလျက် လိုက် သွားတယ်တဲ့။ အရပ်လူကြီးတွေက လည်း အရေးပိုင်နောက်ကို လိုက်ရတာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့်လို့ အမျိုးသမီးကြီး ဝင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘယ် သူ့ကိုမှ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ အရေးပိုင်လည်း မကျေနပ်သေးဘဲ တခြားအခန်းလွတ် တွေထဲ ဝင်ရှာသေးတယ်တဲ့။ ဘယ်သူ ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဗိုလ်တဲကို တက်ဖို့ ဒီလှေကားတစ်ခုသာ ရှိတော့ ဒီအမျိုး သမီးကြီးကို မတွေ့ရတာ အရေးပိုင်က မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အရပ်လူကြီး တစ်ယောက်က “အရေးပိုင်ကြီး... ဒီဗိုလ်တဲနေရာဟာ ရှေးရခိုင်ဘုရင်တွေ နေခဲ့တဲ့ နေရာ။ ရခိုင်ဘုရင်တစ်ပါးဟာ သူ့ရဲ့ ရွှေငွေတွေကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပြီး တော့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို အမြဲစောင့်ခိုင်းထားခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီး သေတော့ မကျွတ် မလွတ်ဘဲ ဒီရတနာတွေကို ဆက်

စောင့်နေရတယ်တဲ့။ ဒီဗိုလ်တဲကို လာတဲ့သူတွေဟာ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီး ညဘက်မှာ ဗိုလ်တဲပေါ် တက်လာတာ ကို မြင်ကြရတယ်” လို့ ရှင်းပြလိုက် တော့ မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်ဟာ ခေတ္တ ငြိမ်နေပြီးမှ “ထူးဆန်းတယ်၊ ကျုပ်မျက် စိ မမှောက်ပါဘူး။ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါ” လို့ ပြောတယ်တဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြလိုက်တော့ ဦးစံမရကလည်း...

“ကျုပ်ရဲ့ ဖိတ်တွေထားခဲ့တဲ့ ဒီငွေ အိုးဟာလည်း အစောင့်တွေ ရှိလေ မလားဘဲ”

ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီခြံ စောင့်နတ်ကို အကူအညီတောင်းကြည့် ရအောင်။ မိဘရဲ့ ငွေအိုးပြန်ရအောင် ကူညီပါဆိုပြီး အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး တွေနဲ့ ပူတော်ပသပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်ရအောင်”

“လူရယ်စရာဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ လုပ်မယ်လေ။ တခြားလူတွေ မသိ အောင်ပေါ့။ အကယ်၍ ပြန်ရရင် အဲဒီ ငွေအိုးနဲ့ အလှူဒါနတွေ ပြုလုပ်ပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိသစ္စာကို ဦးစံမရက ပြုလုပ် ပေါ့”

ဦးစံမရက ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ-

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေတာနဲ့စာရင် တစ်ခုခုလုပ်ကြည့်တာ ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြော၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့ နံနက်ပိုင်း၌ ဦးစံမရနှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်တည်း ငွေအိုးမြှုပ်ထားသည် ဆိုသောနေရာရှိ မြေလွတ်ပေါ်၌ အုန်း သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ထန်းလျက်၊ ကွမ်း ဟာ စသည်တို့ဖြင့် ပွဲပေးပြီး ဦးစံမရ

အား “ငွေအိုးပြန်ရရေးအတွက် ခြံစောင့် နတ်မင်း ကူညီပါ။ ငွေတွေ ပြန်ရရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးပါတယ်” ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ် စေပါသည်။ ထိုနောက် ထိုကန်တော့ ကို သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခွကြားပေါ်၌ တင် ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် တညင်းခြံထဲရှိ တဲငယ်ပေါ်တွင် အတူတူအိပ်ကြပါသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော် ကျွန်ုပ် တစ်ရေးနံ့ချိန်၌ ကန်တော့ပွဲရှိရာဘက် ဆီမှ “ရဲ့...ရဲ့...ရဲ့...” ဟူသော တောတိုးသံများ ကြားရ၏။ ဦးစံမရ သည်လည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာ ပြီး...

“ဒီအသံတွေက ထူးဆန်းတယ် ဟု ပြောသည်။

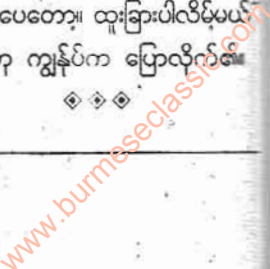
နောက်တစ်နေ့ နံနက်တောစော အလင်းရောင်လာချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ရာ ထိုအုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲ တင်ထားရာ တစ်ဝိုက်၌ မြေကြီးပျားမှာ အစွယ်ဖြို ထိုးထားသကဲ့သို့ ပွဲရောင်းရောင်းဖြစ် နေ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်ပျောသီးအချို့ မှာလည်း အတွင်းသားများကို မြင်ရ သော အခြေအနေသို့ ရောက်နေ၏။

“ငှက်ပျောသီးတွေကို ညငှက် တွေ ထိုးဆိတ်ထားတယ်။ ဒီတစ်ဝိုက် က မြေကြီးတွေ ပွဲရောင်းရောင်းဖြစ်နေ တာကတော့ တောဝက်တွေ အစွယ်နဲ့ ထိုးထားတာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဦးစံမရက ပြောသည်။

“ဦးစံမရ... တောစောင့်နတ် မြေစောင့်နတ်တွေကိုသာ အကူအညီ တောင်းပေတော့။ ထူးခြားပါလိမ့်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းဖွင့်ချိန် ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၉နာရီခန့်၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ ဦးစံမရ ရောက်လာသည်။

ညှော်ခန်းဆောင်၌ သူနှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်...

“ကျောင်းဆရာ... ကျုပ်မိဘတွေ ဆားခဲတဲ့ ငွေအိုးတွေ ပြီ”

ဟု ပြောပြီး ငွေဒဂါးတစ်ပြားကို ဆုတ်ပြပါသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုတွေ့ သလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ကျောင်းဆရာပြော ဆဲအတိုင်း နတ်တွေကို အကူအညီ မောင်းတယ်။ မနက်-ညပေါ့၊ မနေ့က အဖူးအဖူး၊ ကျုပ် ခြံထဲသွားတော့ အဖူးတွေပွဲတင်ထားတဲ့ သစ်ပင်နဲ့ ပေ ၁၀ လောက်ကွာတဲ့ ချုံပုတ်ကြီးအောက် မြေကြီးတွေဟာ သိပ်ပွနေတော့ ကျုပ်လည်း အဲဒီချုံပုတ်ကြီးရဲ့ အောက် မြေကြီး ရင်းပြီး ပွနေတဲ့ နေရာအဆုံးမှာ

တူးကြည့်တော့ နှစ်ပေ သုံးပေလောက် အနက်မှာ တခုထုတ်ဖတ်နဲ့ မာတဲ့ အရာ ကို ထိတဲ့ အသံကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အားတက်ပြီး ဆက်တူး တာ လူဦးခေါင်းလောက်ရှိတဲ့ ကျောက် တုံး သုံးလုံးကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးတွေကို ဖယ်လိုက်တော့ မြေအိုးကို တွေ့ရတော့တာပဲ။ မြေအိုး ကို ဆိုထားတဲ့ အဝတ်တွေကတော့ ဆွေးမြည့်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အိုး ကို ခြံထဲက တဲထဲကို ယူသွားပြီး ဖွင့် ကြည့်တော့ ငွေဒဂါးတွေကို တွေ့ရ တယ်။ ကျုပ်လည်း သိပ်ဝမ်းသာသွားပြီး အဲဒီအိုးထဲက ငွေဒဂါးတွေကို မရေ တွက်တော့ဘဲ အိုးကို ပုဆိုးဟောင်းနဲ့ ပတ်ပြီးတော့ ရွာကို ပြန်လာတယ်။ ကျုပ်နဲ့ အတူနေတဲ့ သားနဲ့ မိန်းမ၊ ကျုပ်မြေးတွေကို အသိပေးဘဲ ကျုပ် အခန်းထဲမှာပဲ အိုးကို သိမ်းထားတယ်။ သူတို့ ကျောက်တော်ဈေးကို သွားကြ တော့မှ ကျုပ်လည်း အိုးထဲက ဒဂါး

တွေကို သွန်ချပြီး ရေလိုက်တော့ (၁၂၅)ပြားတိတိရှိတယ်။ ကျုပ်ဝမ်းသာ လိုက်တာ ကျောင်းဆရာရယ်။ ကျောင်း ဆရာကို ကျုပ်တစ်ဝက်ပေးမယ်”

ဟု ပြော၏။

“ဦးစံမရ... ကျွန်တော် လုံးဝ မယူဘူး။ ယူပါလို့ နောက် မပြောနဲ့ တော့။ အလှူဒါနသာ ပြုလုပ်ပါ။ နတ် တွေကိုလည်း အမှုဝေပါ။ ဦးစံမရရဲ့ ငွေဒဂါးကိစ္စကို အခုလောလောဆယ် လျှို့ဝှက်ထားပြီး လုံလုံခြုံခြုံသာ သိမ်း ထားပါ။ သားနဲ့ ချွေးမကိုတော့ တဖြည်း ဖြည်းမှ ပြောပြပေါ့”

ဟု အကြံပေးလိုက်ပါတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တော် အထက်၌ ၅နှစ်ကျော် ပြန်ခန့် အမှု ထမ်းပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာပါသည်။

ငါးယောက်ကင်းရွာမှ ထိုဖြစ်ရပ် ကို ကျွန်ုပ် မေ့၍မရတော့ပါ။

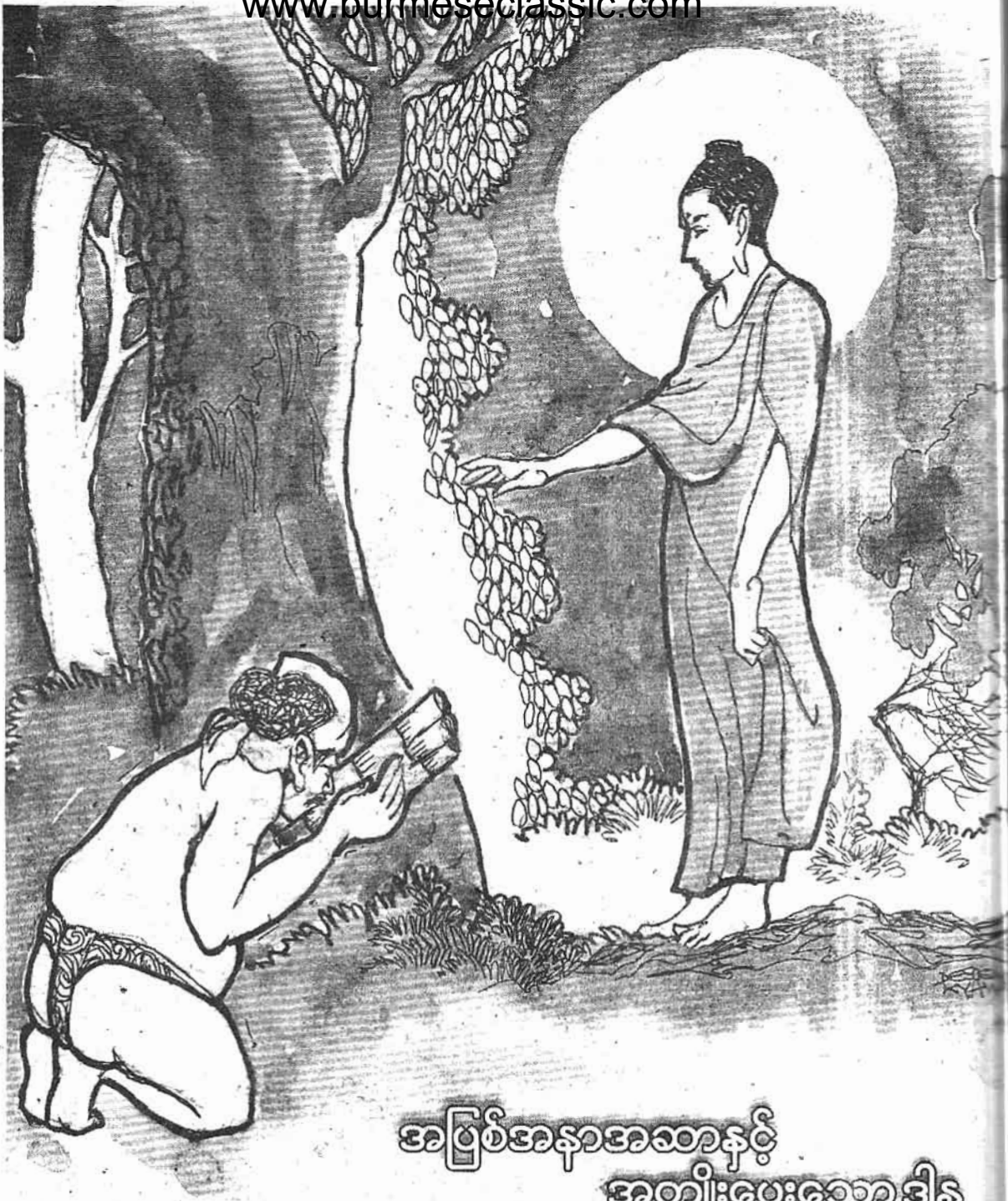
ဗြဲသိန်း

ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း

ကိုမျိုးညွန့် (စိတ်ကြိုက်စာပေ၊ A7 Group)သည် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏ ဖလင်ကိစ္စအဝဝကို ကူညီလက်တွဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ (၅-၇-၂၀၁၄)ရက်နေ့တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပါသည်။

ကိုမျိုးညွန့်(၅၅၅၅) ဆုံးပါးသွားသည့်အတွက် မိသားစုနှင့်အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပါသည်။

အပြစ်အနာအဆာနှင့်
အကျိုးပေးသော ဒါန

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

သည်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်
သောကြောင့် ကျောင်းများ ပိတ်ထားလေသည်။ ဒေါ်ဌေးဝင်း
သည် အိမ်နောက်ပေး မီးဖိုချောင်ထဲတွင် မိသားစုအတွက်
ထမင်းဟင်းချက်နေ၏။ သားသမီးများကတော့ ကျောင်းအား
နေကြသဖြင့် အိမ်ရှေ့ ဆွဲခန်းထဲတွင် တီဗွီဖြင့် အခွေကြည့်
နေကြသည်။

“ဆွမ်းတော်”

“ဟင်... ဆွမ်းတော်ကြွလာတာကို အိမ်ရှေ့က တစ်ယောက်မှ မမြင်ကြဘူးထင်တယ်”

“သမီး ခင်စန္ဒာရေ... အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ဆွမ်းကိုယ်တော် ဆွမ်းခံကြွလာနေတယ်လေ။ ဒီမှာ အမေ လက်မအားလို စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့် ခူးထားတဲ့ ဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်းကို သောင်းလှူလိုက်ပါ သမီးရယ်”

“ဟာ... အမေကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ မလောင်းဘဲနဲ့ သမီးကိုပဲ ခိုင်းနေတယ်”

သမီးဖြစ်သူ ခင်စန္ဒာမှာ သူ့ကိုချည်း ခိုင်းနေသည်ဟု ညည်းညူကာ စိတ်မပါဘဲ စုစုအောင်အောင်နှင့် ထကာ ဆွမ်းလောင်းလှူပေးခဲ့လေသည်။

“သမီးရယ်... အရင်ကိုယ်တော်တွေကို အမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ လောင်းပေးနေတာပါ။ အခုကာက အမေ လက်မအားတာနဲ့ သမီးကို လောင်းခိုင်းမိတာပါ။ ဆွမ်းလေး ခဏ သောင်းရတာ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲကွယ်။ ကုသိုလ်တောင် ရပါ သေးတယ် သမီးရယ်”

“သမီးတို့က အခွေကြည့်နေတာလေ။ ဇာတ်လမ်းက သောင်းခန်းရောက်နေမှ အမေက ခိုင်းတာကို”

“ဟဲ့... နင်တို့အခွေက တစ်သက်လုံးကြည့်လည်း ဘာနဲ့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မထောက်မအားလေး ခိုင်းမိခဲ့ တာပဲ။ စုစုအောင်အောင်နဲ့ ထလောင်းခဲ့တော့ တော်တော် ငြိမ် ကုသိုလ်ရလိုက်ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ငွေဝင်းမှာ သမီးဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကို တွေ့မြင် ချစ်ရသဖြင့် အပြစ်တင်ကာ ပြောဆိုနေမိလေသည်။

“ဒီသားသမီးတွေတော့ ဆက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ရဟန်း ဆွေလိုလည်း ဦးချရမုန်းမသိ။ ဆွမ်းလောင်းခိုင်းပြန်တော့ သည်း စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ထလောင်းခဲ့တယ်။ မဖြစ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်အကြောင်းတော့ သူတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြ ထားဦးမှ ဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်ငွေဝင်းမှာ သူ၏ သားသမီးများအား အလှူခံ ခဲ့လျှင် ရဟန်း သံဃာတို့အား ပေးလှူကြရာတွင် ကုသိုလ်ရ သော လောင်းလှူတတ်နည်းများကို အကျဉ်းနဲ့ အကြောင်း ဆက်စပ်၍ ပြောပြပေးရန် အချိန်အခါကို စောင့်ဆိုင်းခဲ့လေ သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်မနက်တွင် အလိုတော်ပြည့် သောင်းမှ သံဃာတော်များ လမ်းထဲသို့ ဆွမ်းခံရန် စီတန်း

၍ ကြွလာကြလေသည်။ လမ်းထဲရှိ အိမ်တိုင်းမှ ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများကို လောင်းလှူကြရန် အိမ်ရှေ့များသို့ ထွက်၍ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

“အမေ... တခြားအိမ်တွေက ဆွမ်းလောင်းလှူဖို့ ထွက်စောင့်နေကြပြီလေ။ သမီးတို့အိမ်ကရော မလောင်းဘူး လား”

“သမီးလောင်းလှူချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် အမေ။ သမီးလည်း လောင်းလှူချင် တယ်”

“ကဲ... ကဲ... ဟောဒီမှာ ဆွမ်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်း။ ရှေ့ဆုံး က ဆရာတော်ကို ကပ်ပြီး လှူပေးပြီးမှ သပိတ်ထဲကို လောင်းလှူရတယ်နော်”

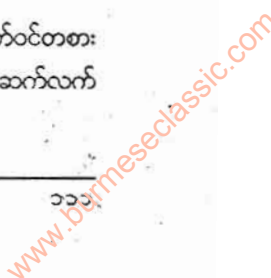
ဆွမ်းလောင်းသည်ကို စွဲ ငြိမ်းသွားသောအခါ ညည်းခန်းထဲ ဌ် ထိုင်နေကြသော သားသမီးများကို ဒေါ်ငွေဝင်းမှ အလှူနှင့် ပတ်သက်၍ နားလည်မှုရှိအောင် ဆုံးမစကား ပြောပြခဲ့တော့ သည်။

“သားတို့၊ သမီးတို့... အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်း သံဃာ၊ သီလရှင်တွေကို လောင်းလှူပေးကြရာမှာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ စေတနာသဒ္ဓါတရား ရှေ့ထားပြီး လှူပေးတတ် ဖို့ လိုတယ်ကွဲ့။ ထပြီး လောင်းလှူရမှာ ပျင်းတာနဲ့ ကန်တော့ ဆွမ်းမလုပ်ရဘူး။ ပြီးတော့ လောင်းလှူပေးစဉ်မှာ ရိုဂိုသေသေ နဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ စေတနာထားပြီး လောင်းလှူရတယ်။ စေတနာ မပါရင်၊ ရိုဂိုသေသေ မလောင်းလှူရင် လှူလိုက် တာသာ ကုန်သွားမယ်၊ ကုသိုလ်တစ်ပြားသားမှ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီလို စိတ်မပါဘဲ လှူပေးတဲ့သူဟာ အသပ္ပာရှိသဒ္ဓါနဲ့ လို ခေါ်တဲ့ လှူမိုက်တို့ လှူလေ့ရှိတဲ့ အလှူဒါနမျိုးပဲ ဖြစ်တယ် ကွဲ့”

“ဟင်... လှူမိုက်တို့ အလှူဒါနမျိုးက ဘယ်လိုဟာ ကို ခေါ်တာလဲ အမေ”

“လှူမိုက်တို့ အလှူက ငါးမျိုးရှိတယ်ကွဲ့။ ဘာတွေလဲ ဆိုရင် (၁) မရှိမသေလှူသော အလှူဒါန၊ (၂) စိတ်မပါဘဲ လှူသော အလှူဒါန၊ (၃) သူတစ်ပါးကို တစ်ဆင့်ခိုင်း၍ လှူသော အလှူဒါန၊ (၄) ပစ်လိုက်သလို လှူသော အလှူ ဒါန၊ (၅) အလှူ၏အကျိုးကား ပြန်မလာဟု ယူဆပြီး လှူ သော အလှူဒါနမျိုးတို့ပဲ ဖြစ်တယ်လေ”

ဒေါ်ငွေဝင်းက သူမ ရှင်းပြနေသည်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသော သူမ၏ သားသမီးများကို ဆက်လက် ရှင်းပြနေပါသည်။

“အဲဒီ ငါးမျိုးသော ဒါနတို့ဟာ လူမိုက်တို့ရဲ့ ဒါနများ ဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်ကွဲ့။ အကျိုးကြီး နှင့် သလောက် မကြီးဘူး။ အကျိုးပေးပြန်ရင် လည်း အပြစ်အနာအဆာနဲ့သာ အကျိုးပေးတတ်တယ်လေ”

“ဘယ်လို အပြစ်အနာအဆာမျိုးနဲ့ အကျိုးပေးတာလဲ မေမေ။ သားတို့၊ သမီးတို့ သိချင်လိုက်တာ”

“ကဲ...ကဲ...သိချင်ကြရင် မေမေ ဝတ္ထုသက်သေခံ ထင်ရှားအောင် ရှင်းပြပေးပါမယ်ကွယ်”

သူမ၏ သားသမီးများက လူမိုက်တို့၏ အလှူဒါနဖြင့် အပြစ်အနာအဆာနှင့် အကျိုးပေးတတ်ပုံကို အောက်ပါ အတိုင်း ဝတ္ထုသာဓကဖြင့် ရှင်းပြပေးခဲ့တော့သည်။

တစ်ရံရောအခါက ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ ၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကြိတ်တစ်စည်းကို ထမ်း၍ ကြိတ်တစ်ချောင်းကို စုပ်လျက်သွား၏။

မထင်ရှားသော ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် သား ငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုကြံသမား၏ နောက်မှ လိုက်ပါ လျက်ရှိ၏။ ခရီးဆုံး၍ တွေ့ကြသောအခါ သူငယ်သည် ကြံသမားကို မြင်လျှင် ကြံပေးရမည်ဟူ၍ ငိုကြွေး၏။ ဥပါ သကာလည်း ကလေးငိုလှသောကြောင့် ထိုကြံထမ်းသမား ထံမှ ကြံတောင်းလိုသဖြင့် မြှောက်ပင့် ချီးမ၍ စကားဆို၏။ သို့ရာတွင် ကြံထမ်းသမားက စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော ဘဲ သွားမြဲတိုင်းသာ သွား၏။ ဥပါသကာလည်း ကလေးကို ချော့မော့ပြော၏။ သို့ရာတွင် ကလေးက အငိုမတိတ်သော ကြောင့် ထိုသူအား ကလေးကို ပြု၍ ဤကလေးသည် အလွန်ငိုပါသည်။ ကျေးဇူးပြု၍ သူငယ်အား ကြံတစ်ဖြတ် လောက် ပေးပါလော့”ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ ကြံထမ်း သမားသည် အတင်းနားပူနေသည်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် စိတ်ဆိုးလျက် ကြံတစ်ချောင်းကို နောက်ပြန်ပစ်၍ပေးလိုက် ၏။

ထိုကြံထမ်းသမားသည် ကံအတိုင်းနေ၍ စုတေသော အခါ အမြဲမပြတ် ထုံအပ်သော လောဘတရားကြောင့် ပြိတ္တာတို့၌ သွားဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာသည် တူ သောအကျိုးကို လွန်စွာပေးတတ်သဖြင့် ကြံတစ်ချောင်းပေး လျှံခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် ရစ်ပယ်မှုလောက်သော အရပ်၌ တရစပ်ပင် ကျည်ပွေလောက်ရှိသော ကြံပင်တို့ ပေါက်ကြကုန်၏။ ထိုပြိတ္တာသည် ကြံပင်ကို မြင်၍ ကြံစုပ်

ချင်သောကြောင့် အနားသို့သွားလျှင် ကြံပင်တို့သည် ကို လာ၍ကိုက်ကြသဖြင့် မူးလဲလေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် ကြံပြိတ္တာ မှာ ကြံတော်ကြီး ရှိလျက် ကြံမစုပ်ရဖြစ်နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရာဇဂြိုဟ် သို့ ဆွမ်းခံကြွလာသဖြင့် ကြံပြိတ္တာက မေးလျှောက်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်၏ ကောင်းမှုအကျိုးကြီး သော ထိုကြံခင်းသည် အလွန်များစွာပေါက်နေသော်လည်း အကျွန်ုပ် သုံးဆောင်၍ မရပါ။ စားသုံးရန် အနားသို့ က

လျှင် အရိုက်အနက် အနှိပ်စက်ခံရပါသည်။ ကြံရွက်တိုင်း လည်း အလွန်ရှက်ကြပြီး ကြံပင်အနားသို့ ကပ်တိုင်း အားဖြင့် ၍ လူးလဲအော်ဟစ်ရခြင်းမှာ အဘယ်ကံ၏ အကျိုးကြော ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကို မိန့်ကြားတော်မူပါ ဘုရား။ အကျွန်ုပ် သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှ၍ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါ။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ပြုလုပ်မှ ဤကြံကို စားသုံးခွ ရပါမည်နည်း။ နည်းလမ်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ထိုပြိတ္တာ အကြောင်းကို ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် မိန့်ကြားလေသည်။

“သင်သည် ရှေးဘဝ လူဖြစ်စဉ်က သင့်ထံ ကြံ တစ်ဖြတ်တောင်းသူအား သင်က ကြံတစ်ချောင်းကို နှောင့် ပြန်ပစ်ပေးခဲ့၏။ ယခုဘဝ၌ သင် ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ထိုကံ ၏ အကျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သင် ကြံစားသုံးခွင့်ရလိုလျှင် ကြံ တောသို့သွားပြီး နောက်ပြန်နတ်ယူ၍ စားမှသာလျှင် ရွှင်လမ်း ဝမ်းမြောက်သူဖြစ်လိမ့်မည်”

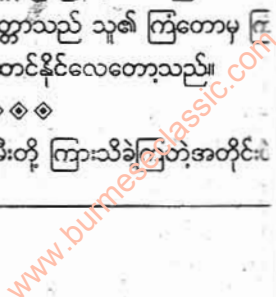
ဟု မိန့်ကြားသည်နှင့် ထိုပြိတ္တာသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန် နည်းပေးသည်အတိုင်း နောက်ပြန်နတ်၍ ကြံကို စားသုံး ၏။ ပြိတ္တာသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ကျေးဇူးတင်၍ ကြံ စည်းကြီးတစ်စည်းကို သွားရောက်လှူဒါန်းလေ၏။

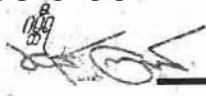
ထိုအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပြိတ္တာအား ချီးမြှောက်တော်မူလို၍ ကြံစည်းကို ထမ်းပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်ကပ်လှူစေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ရဟန်းအပေါင်းနှင့် ထိုကြံကို သုံးဆောင် တော်မူပြီး အနမောဒနာပြုတော်မူသဖြင့် ပြိတ္တာလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြစ်ပွားကာ ရိုခိုး၍ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုပြိတ္တာသည် သူ၏ ကြံတောမှ ကြံ တို့ကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်နိုင်လေတော့သည်။

“ကဲ...သားတို့၊ သမီးတို့ ကြားသိခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း”

ကြိတ်ထမ်းသမားဟာ နောက်က ကြိတ်ထမ်းဖြတ်တောင်းခံတာကို မပေးချင် ပေးချင်နဲ့ နောက်ပြန်ပစ်ပေးခဲ့လို့ ပြိတ္တာဘဝရောက် ခဲ့ရတယ်။ ကြံတောကြီးထဲ နေရပေမယ့်လည်း ကြံစားသုံး ခွင့်မရတဲ့အဖြစ်ကို ခံစားခဲ့ရတာဟာ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကြောင့် ပဲကွဲ့။”

သူတို့၏ မိခင်ကြီး ဒေါ်ဌေးဝင်းမှ ကံ-ကံ၏ အကျိုးပေး မကောင်းခဲ့ပုံကို ကြံပြိတ္တာအကြောင်းအား ဝတ္ထုညာကောဖြင့် ပြောပြပေးခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် အမေ။ အဲဒီ ကြိတ်ထမ်းသမားက စေတနာနဲ့ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ၊ နားညည်းလို့ မပေးချင် ပေးချင်နဲ့ နောက်ပြန်ပစ်ပေးခဲ့မိလေတော့ နောက်ဘဝမှာ ကြံတောကြီးထဲ နေရပေမယ့် ကြံစိတ်ခွင့်မရတဲ့ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကို ပြန်ခံစားခဲ့ရတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ စေတနာမထားဘဲ စူဆောင့်ပြီး လျှာပေးခဲ့ရင် လျှာလို့ ကုန်ဆုံးတာပဲ ရှိမယ်၊ ဘာအကျိုးမှ

ရမှာမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဒါကြောင့် အလှူခံ ရဟန်း သို့ယာ သီလရှင် စတဲ့ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အလှူလာခံရင် ရိုရိုသေသေနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ စေတနာထားပြီး ပေးလှူပါမှ အလှူဒါနမြောက်ပြီး လှူဒါနရကျိုး ပြန်ခံစားကြရမှာ ဖြစ် တယ်ကွဲ့။”

ထိုအခါမှပင် သားသမီးများလည်း ပေးလှူရသည့်အခါ ရိုရိုသေသေနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ စေတနာထား ပေးလှူမှသာ လှူဒါနရကျိုးကို ခံစားရရှိနိုင်ပြီး လူမိုက်တို့ လှူဒါနသော အသပ္ပရိသဒါနဖြစ်တဲ့ လှူဒါနခြင်း ငါးမျိုးကဲ့သို့ မလှူဒါနမိ စေရန် သဘောပေါက် နားလည်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

တင့်ထူး (ခေမဒ္ဒဝတီ)

ကျမ်းကိုး
- အသပ္ပရိသဒါနသုတ်၊ ပေတဝတ္ထုပါဠိ၊ ကုသိုလ်အကျိုးပြု တရားတော်များ (ပထမတွဲ) (ပါဠိပါရဂူ ဦးအောင်မိုး)။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ်

စတင်လုပ်ကိုင်မည့်သူများအတွက်

ကုမ္ပဏီ၊ စက်ရုံ၊ ဘဏ်၊ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ သင်တန်း၊ ကျောင်း၊ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်၊ အင်း၊

အပန်းဖြေခန်း၊ ကစားကွင်း၊ တည်းခိုခန်း၊ ဘော်ဒါ၊ ပွဲရုံ၊ ဆိုင်အမျိုးမျိုး၊

ရေရှည်အောင်မြင်တိုးတက်ကြီးပွားချမ်းသာစေနိုင်ပြီး အမြန်ဆုံးလည် အဆင်ပြေအောင်မြင်စေမယ့်

လုပ်ငန်းနာမည်ကောင်း၊ လုပ်ငန်းနာမည်မှန် ရွေးချယ်ပေးတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

(ယုံကြည်အားကိုးမှသာ လာခဲ့ပါ)

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်(ဥပဒေဘွဲ့)

(လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသီ)

အမှတ်(၈၄၃)၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ (၃၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။

☎ - ၀၁-၅၈၆၇၀၄၊ 📠 - ၀၉ ၃၀၁ ၇၈၀၇၅၊ ၀၉ ၇၃၀ ၀၅၉၂၄၊
၀၉ ၅၀ ၆၂၈၄၃၊ ၀၉ ၅၁၇၇၆၂၂

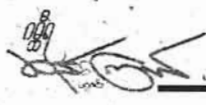

သီတာမောင်နမသည် ရော့ဝတီတိုင်း အနောက်ခြမ်းနှင့် ရခိုင်ပြည်နယ်တောင်ဘက် တစ်လွှား ထင်ရှားသော နတ်မောင်နမဟုဆိုကြ သည်။ နှစ်စဉ် တော်သလင်းလပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ရေကြည်ခရိုင် ငါးသိုင်းချောင်းမြို့ အနောက်ဘက် ကမ်း၊ ရိုးမတောင်ခြေရှိ သီတာကုန်းပြင်ရွာ သီတာ ဘုရားပွဲတော်ကို ကုန်းပွဲ၊ ရေပွဲ ခြိမ်သဲစွာ သဘင် ဆင်ယင်လေ့ရှိကြသည်မှာ အစဉ်အလာ။ သီတာ မောင်နမသည် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဒီဘာရစ်တို (ခေါ် ရွှင်ကာကု မှာလား ဝေင်ကာဟု မြန်မာတို့

ပျောက်ဆုံးနေသော သီတာမောင်နမ သမိုင်းတော်

အောင်ကျော်ဆန်း
(MRCST)
KAW 200

ကြသည်)နှင့် ရခိုင်မင်းသမီး၏ သမီး စောသန္တာ တို့ရဲ့
နှင့်သမီး မောင်နှမအရင်းအချာဖြစ်သည်။ အနောက်
လွန်မင်းတရားကြီး သန်လျင်ကို သိမ်းပိုက်သောအခါ
အမတ်ကြီး ဒီဘရစ်တို၏ဇနီး ရခိုင်မင်းသမီး စောသန္တာ၊
သီတာမောင်နှမနှင့် အခြွေအရံအချို့ ဖောင်ဖြင့် စုန်ကာ
ရုတ်ရာသို့ ပြေးကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်းတစ်တန်
တောင်တန် တောတောင်အထပ်ထပ် ဖြတ်သန်းကာ သီတာ
နှင့်မြင့်ရွှေလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

သီတာမောင်နှမ အရွယ်ရောက်သော် ရခိုင်အမတ်
နိကာ သက္ကရာဇ် ၉၀၅တွင် သီတာမြို့ကို တည်ထောင်
သည်။ နန္ဒဘယ အမည်ရှိသော အစ်ကိုဖြစ်သူကို မင်းအဖြစ်
အပ်နှံကာက ဖိနားအဖြစ် မင်းသွေး နန်းလျာ မရှိသဖြင့်
ဦးအရင်း “သုဘတာဒေဝီ” ကိုယ် ဖိနားမြှောက်ကာ ၁၄နှစ်
အထိ သီတာမြို့ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည်။ ၃၃နှစ်
အရွယ်ထိ ပျော်ရွှင်စွာ နန်းစံနေဆဲ သက္ကရာဇ် ၉၃၉ တွင်
အထူး ရင်ကျပ်နာဖြင့် မောင်တော် နန္ဒဘယ ကံတော်ကုန်
သည်။ အလောင်းကို အသုံးအဆောင် ရွှေငွေရတနာအပြည့်
ထည့်သွင်းလျက် ရွှေသားတလားဖြင့် ထည့်သွင်း မြှုပ်နှံကာ
မြို့ကျယ်ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

သုဘတာဒေဝီမှာလည်း မောင်တော်ကို လွမ်းဆွတ်တသ
သောစိတ်ဖြင့် ရင်ကွဲနာကျကာ နှစ်လအကြာတွင် ကံတော်
ကုန်သည်။ အလောင်းကို သုဘတာဒေဝီ၏ အသုံးအဆောင်
အပြည့်လက်ဝတ်ရတနာအပြည့် ထည့်သွင်း၍ ရွှေသားတလား
ဖြင့် မြှုပ်နှံကာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

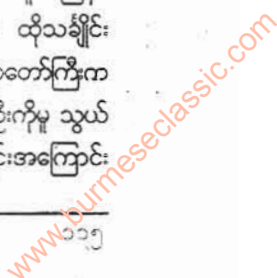
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သဖြင့် ထိုကြော့ကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်
ပေးစပ်ရာဇဝင်အဖြစ်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ တီတိ
ကျကျ ဂယနဏပြောနိုင်သူ မရှိတော့။ မယုံချင်သူများ
အတွက် ပုံပြင်သဖွယ်သာဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့သော် သီတာ
မောင်နှမ ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည့်နေရာတွင် ရွှေနန်းဦး
အရားရှိလေသည်။ သီတာမောင်နှမ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစွာ
ကာစားကြသည့် ကျောက်ထပ်အလွှာလွှာနှင့် ကွေ့ဝိုက်
ခံသန်းကာ စီးဆင်းနေသော သီတာချောင်းကလေး ကမ်း
ဘေးတစ်နေရာတွင် သီတာမောင်နှမ နတ်နန်းနှင့် ရုပ်တုများ
သည်း ရှိကြသေးသည်။ ရာဇဝင်အခိုင်အမာပြနိုင်စရာဟူ၍
ရွှေနန်းဦးဘုရားကျောက်စာတိုင်က ထီးထီးမားမားရှိနေသေး
သည်။ အထပ်ထပ် အဆင့်ဆင့်တည်ထားသော မြို့ရိုးပျက်
သည်လည်း သမိုင်းအထောက်အထားအဖြစ် ကျန်ရစ်သေး
သည်။ သွားရောက်လေ့လာစဉ်က ပြန်ကျနေသော ပေလွှာ

တချို့ကို တန်ဆောင်းတစ်ခုတွင် တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် အလွန်
နမော့မိပါသည်။

သို့ဆိုလျှင် ယင်းဖြစ်စဉ်သည် ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်၊ ပုံပြင်
မဟုတ်၊ သမိုင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်သည်။
သိပ်အလွမ်းမကွာလှသော နှစ်ပေါင်း ၃၆၆ နှစ်ကာလက
သမိုင်းဖြစ်သည်။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလီယက်ကဲ့သို့သော ဒဂုံနင်း
နှင့် သန်လျင် နင်းဆီ (ရှင်မွေ့နွန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ)ကဲ့သို့သော
လွမ်းမောဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ်လည်း
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။ ကုလား ငဇင်ကာ (ဒီဘရစ်တို)
ကဲ့သို့သော နယ်ချဲ့တစ်ဦး၏အနွယ် သွေးသားတို့၏ နောက်
ဆက်တွဲ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်လည်း လေ့လာဖို့ ကောင်းသည်။
ပဒေသရာဇ် ကေရာဇ်တို့နှင့် ထီးပြင် နန်းပြင် နေဝင် ဘုရင်
ငယ်တစ်ဦး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အဖြစ်လည်း သံဝေဂပွားဖို့ ကောင်း
သည်။ ထို့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်က
“သီတာမောင်နှမ၏ သင်္ချိုင်းဘယ်မှာလဲ” ဆိုသည် မေးခွန်းပင်။

ထိုမေးခွန်းအဖြေကို သိလိုသည်သူများ ဤသေဒေသို့
မကြာခဏ လာရောက်ကြသည်။ သမိုင်းပညာရှင်တချို့
သုတေသီအချို့ (ဤဒေသအခေါ် သိုက်ဆရာများဖြစ်ကြသည်)
တို့လည်း သမိုင်းကို သိလို၍ လာကြသည်။ သီတာမောင်နှမ
သင်္ချိုင်းကို တူးဖော်လို၍ ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြသည်လည်း ရှိ
သည်။ နေရာအနှံ့ အကြိမ်ကြိမ် ရှာဖွေ တူးဖော်ကြသည်ကို
လည်း ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ရာပွားသည်လည်း
ရှိသည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်၍ ရေကူးကာ ရှုပြန်ကြသည်လည်း
ရှိသည်။ သို့သော် သီတာမောင်နှမ၏ သင်္ချိုင်းကား ရှာမတွေ့
ကြသေး။ ဤသင်္ချိုင်းအား နှစ်ပေါင်းများစွာ သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေ
နေကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ သီတာမောင်နှမ၏
ခေါင်းတံလားများအတွင်း ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံခဲ့ကြသော ရွှေငွေ
ရတနာများကား သမိုင်းစာအလိုအရ ကာလပေါက်ဈေးနှင့်
တွက်လျှင် နည်းမည်မဟုတ်။ သန်းပေါင်းများစွာရှိမည်။

ထိုသင်္ချိုင်းကို ရခိုင်အမတ်ကြီး သုဒိန္နက လျှို့ဝှက်
မြှုပ်နှံထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မည်သူမျှ မသိကြ။ ထို့ကြောင့် ယခု
တိုင် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသင်္ချိုင်းကို သိသူတော့
ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ရွှေဒဏ္ဍိနန်းဦးကျောင်း ဆရာတော်
ဖြစ်သည်။ ထိုဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူသည်မှာ
နှစ်ပေါင်း ၂၅နှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ထိုသင်္ချိုင်း
အကြောင်းကို သိသူ မကျန်တော့ပြီလော။ ဆရာတော်ကြီးက
တော့ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောခဲ့။ စာရေးသူတို့ နှစ်ဦးကိုမျှ သွယ်
ပိုက်သောနည်းဖြင့် ပြောပြခဲ့သည်။ ပြောပြရခြင်းအကြောင်း

ရင်းကလည်း ရှိခဲ့လေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၄ ခုနှစ်က တစ်ကြိမ်၊ ၁၉၇၅ခုနှစ်က တစ်ကြိမ် သီတာကုန်းပြင်ရွာကလေးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်က မရောက်ဘူး၍ အလယ်ကန်ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ကျသည် ဦးလေးနု(ဆရာကြီး ဦးနု) ကို အကြောင်းပြုကာ အလည်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အမည်းရောင် နယ်မြေဖြစ်၍ မလုံခြုံသေး။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာသွားရသည်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဒဿမတန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီး အလုပ်များလွန်းလှ၍ ရိုးမတောင်ခြေရွာကလေးတွင် သွား၍ စာကျက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာကျက်ရင်းနှင့် ဝါသနာအရ သီတာကုန်းပြင်ဒေသသမိုင်းကို လေ့လာသည်။ ကျောက်စာများ၊ ပေစာများ ရှာဖွေဖတ်ရှု လေ့လာသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို မေးမြန်းသည်။ ဘုရားပွဲနှင့် ဒေသ၏ ဘာသာယဉ်ကျေးမှုပွဲများတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲသည်။ ဂန္ထီရခိုင်ရာဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တွေ့ လေ့လာသည်။ သိုက်တူးသည်ကို သေချာစွာ စောင့်ကြည့်သည်။ သီတာကုန်းပြင်၏ နောက်ခံ သမိုင်းဖြစ်ရပ်စာပေများကို လေ့လာသည်။ ထို့နောက် ကြံဆသည်။ အနှစ်ချုပ်ပြောရပါလျှင် ဒဿမတန်းစာမေးပွဲအတွက် သု၊ စိ၊ ပု၊ ဘာ၊ စိ၊ လိ၊ သိ၊ စာ ရမည့်အစား သီတာကုန်းပြင်နှင့် သီတာမောင်နု၏ သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကိုသာ အခါမလင့် သု၊ စိ၊ ပု၊ ဘာ၊ စိ၊ လိ၊ သိ၊ စာခဲ့သည်ကို ဝန်ခံရပါမည်။

“သိုက်တူးလို ရသွားသတဲ့” ဆို၍ အနီးအနားကျက်ကျက် သွားကြည့်ကြရာ သီတာကုန်းပြင်၏ အနောက်မြောက်ဘက် ထောင့် တောင်ကြောတစ်နေရာတွင် အိုးရာတစ်ခုကျန်ရစ်သည်။ ယခင် နယ်ချဲ့ လွတ်မြောက်ရေး သမိုင်းဦးကာလက ဗျိုင်းဗိုလ်၊ ရွှေလုံဗိုလ်တို့ ခိုလှုံခဲ့ရာ ဒေသပေပဲ။ အိုးအနေအထားကြည့်၍ သိုက်တူးသူသည် ရွှေငွေရတနာများစွာ ရလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက ထင်ကြေးပေးကြသည်။ ဤဒေသတွင် နတ်နန်းရှေ့ သီတာချောင်းတွင်းမှ နဝရက်လက်စွပ်ကောက်ရသည်။ သီတာကုန်းပြင်အနောက်ဘက် ရွာတချို့၌ လယ်ထွန်ရင်း ရွှေငွေရတနာ၊ ရွှေစင်ရုပ်တု ရကြသည်ကို မကြာမကြာ ကြားရသည်။ ရွှေဒန်းနန်းဦးဘုရားကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ပြောပြချက်အရ ညနေဘက် ဘုရားအနီးလှည်းသံ လူသံများကြားရသည့်အခါ ဘုမ္မိယသိုက်နန်းမိသားစုများ၏ နေရာအပြောင်းအရွှေ့ကာလဖြစ်၍ ကျောင်းသားကလေးများကို အပြင်ထွက်ခွင့်မပြုကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်ကို မှတ်သားခဲ့ရဖူးသည်။

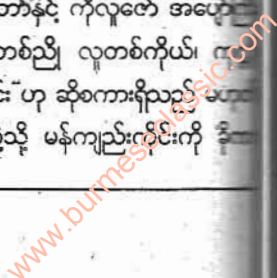
ထူးဆန်းသော ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံ ကြုံခဲ့သေးသည်။ ရွှေဒန်းနန်းဦးဘုရားသို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်ရေး ကုသိုလ်ပြုရန်နှင့် ဆွမ်းကပ်ရန် သူငယ်ချင်း သုံးဦးသွားရာ ဦးဦးဖျားဖျား အငွေတောင်းထောင်းနှင့် ဆွမ်းတစ်ပွဲကပ်နှင့်ပြီးသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်။ ဘုရားတစ်ပတ်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ မည်သူမျှ နီးဟန်မတူသေး။ သို့နှင့် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေခဲကပ်လျှိုးဖြင့် အရုဏ်မတက်မီ ဆရာတော်ကြီးအား ဆွမ်းကပ်ရန်သွားရာ ကျောင်းပေါ်တွင် စကားပြောသံများ ကြားသည်။ သာယာသော အမျိုးသမီးသံများဟုလည်း ထင်မိသည်။ ခဏအကြာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အသံပေးရာ ဆရာတော်ကြီးက တံခါးထဖွင့်ပေးသည်။ ထိုအခါတွင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးတည်းမလွဲ၍ အခြား မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလှပေစွာ။

တစ်ချိန်တွင် ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကျောင်းနံဘေးလက်တစ်ဖက်ကျော်ကျော်ရှိ စကားဝါပင်ကြီးကို လွှဲသစ်များနှင့် လှဲစေရာ ဆရာတော်ကြီး မရပ်မနား ဝမ်းသွားသည်။ လွှဲကို ရပ်လျှင် ဆရာတော်ကြီး ဝမ်းသွားခြင်း ရပ်သည်။ လွှဲဆက်တိုက်လျှင် ဆရာတော်ကြီး ဝမ်းသွားပြန်သည်။ ဤဖြင့် ဆက်မလှုံဖြစ်တော့။ ယခု “သီတာမောင်နုမ သမိုင်းတော်ကား ဘယ်မှာနည်း။”

နန်းတောင်ဦးဘုရားတည်ရာ ရွှေဒန်းဦးဘုရားအနီးမှာလား။ သီတာမောင်နုမတို့ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစက အနီးကလူကူစီစယ်ခဲ့ရာ ရွှေဒန်းဦးဘုရားအနီးမှာလား။ သို့မဟုတ် သီတာကုန်းပြင်နှင့် ဝေးရာ သာယာလှသော တောင်ကုန်းတစ်နေရာမှာလား။ သို့မဟုတ် သီတာမောင်နုမ ပျော်ရွှင်စရာ ရေကစားခဲ့ရာ ကျောက်ထပ်လွှာနှင့် သီတာချောင်းအလေးမှာလား။ လှပခမ်းနားသော မြို့ရိုးအမြင့် တောင်တစ်နေရာ ရှုခင်းသာမှာလား။ လားပေါင်းများစွာနှင့် နေညည အဖြေရာရသည်မှာ ရင်မောလုပ်ပါ၏။

တွေ့မယ်၊ တွေ့တော့ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ တစ်နေရာ။

အလွန်ကြီးမားသော မန်ကျည်းပင်၏ ကိုင်းဖျားကိုင်းဖျား၌ ပြတ်ခဲနေသော အသီးများကို ဆွတ်ခြွေရင်း မန်ကျည်းကိုင်းကို ဆွဲလွှဲခိုကာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုလူဇော် အပေါ်၌ ပျော်ကြသည်။ “မန်ကျည်းတစ်ညို လူတစ်ကိုယ်၊ ကျွန်တော်လက်မောင်း တဖြောင်းဖြောင်း” ဟု ဆိုစကားရှိသည့် မဟာဝါလား။ မျောက်လွှဲကျော်ကဲ့သို့ မန်ကျည်းကိုင်းကို ခို

...တစ်ကိုင်၊ မတစ်ကိုင်၊ ကူးကာ လွဲကာ အင်တေ
...မြေတမာခပ်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်ချပြီး တက်လိုက်
...လိုက် ဆော့ကစားနေကြသည်။

“ခုံ...ဟုံ...ဟုံ...ဟုံ...ဟုံ...”

“ခုံ...ဟုံ...ဟုံ...ဟုံ...ဟုံ...”

မြေမာအဝိုင်းကြီးမှ ဗုံသံလို တုန်ခါ၍ အသံထွက်နေ
...ကျွန်တော်တို့ ပိုပျော်ကြသည်။ ထိုစဉ် “ဟေ့...”
...အသံဝါ အသံစူးကြီးဖြင့် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
...တစ်တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွှေဒန်းဦးဆရာ
...ကြီးပေတကား။ ရွှေဒန်းဦးဆရာတော်ကြီးက ဤနေရာ
...လာ မကစားရန် တားပါသည်။ ထိုနေရာကား ကျွန်
...တို့ အမှန်သိချင်သော၊ တွေ့လိုသော...။

ရွှေဒန်းဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ပုံလွန်တော်မူခဲ့သည်
...ပေါင်း ၂၅နှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆရာတော်ကြီးတူ ကျွန်တော်
...ချင်း ကိုလူဇော် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာလည်း ၁၈ နှစ်
...ရှင်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ထိုအကြောင်းကို ဂယနဏ ပြောနိုင်သည်

သူမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိပါ
တော့သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ပြောပြရပါအံ့နည်း။

ထိုသီတာမောင်နှမ သင်္ချိုင်းတော်ရှိ ရွှေတလား။ ငွေ
တလားအပြည့်ဖြင့် မြှုပ်နှံထားသော ရွှေငွေရတနာတို့သည်
ဘယ်က ပစ္စည်းတွေနည်း။ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဒီဘရစ်တို
သန်လျင်ကို နယ်ချဲ့စဉ်က ရှေးဟောင်း ပါဒေသနာတော်ကြီး
နှင့် သန်လျင်ဒေသ တန်ခိုးကြီးထင်ရှား ရှေးဘုရားများစွာတို့
၏ ဌာပနာတိုက်များမှ ဖောက်ကာ ရယူထားသော ပစ္စည်းများ
လေလား။ သီတာမောင်နှမ နောင် ဘုရင်ဖြစ်စဉ်က ပြည်သူတို့
ဂါဝရပြုကြသည့် ရွှေငွေရတနာ ကျောက်သံပတ္တမြားများလေ
လား။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကွဲပြားစွာ မသိနိုင်တော့။

ဤရတနာသိုမှီးရာ သီတာမောင်နှမ သင်္ချိုင်းတော်ကို
ကျွန်တော်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်များ သိကြားစေဖို့ ဖော်ထုတ်ရန်
မဝံ့စား။ ထာဝရ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဆိတ်ဆိတ်နေသွားရန်သာ
ရှိပါတော့သည်။

အောင်ကျော်ဆန်း (MRCS)

မိသားစုတိုင်း အိမ်တိုင်းဆောင်ထားသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်။

သင့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ပေဒင်ဟောနည်း ၆၀ နှင့် အဖြေထုတ် ဟောထားသည့် စာအုပ်။
ပေဒင်ပညာကို လေ့လာလိုသူများ၊ ဝါသနာပါသူများ လက်ကိုင်ထားသင့်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်။

အေတီဝတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် ကံကြမ္မာ

သင့်ဘဝတစ်သက်တာ ပေဒင်ဟောကိန်းများ

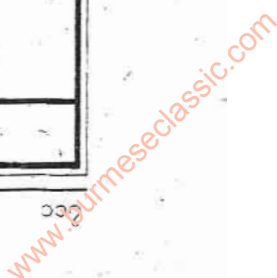
စာအုပ်ထွက်ပြီ

ညွန့်နိုင်မာ (ကျောက်ဆည်)

ညွန့်လွင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ဖုန်း ၀၉-၃၃၂၇၁၃၈၈ သို့ မှာကြားနိုင်ပါသည်။ စာတိုက်မှအရောက်ပို့ပေးပါမည်။
ဦးညွန့်လွင် အမှတ်-၂၈၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့။

ယခင်တစ်အုပ် ၆၀၀၀၊ ယခု ၅၀၀၀ ကျပ်။ သုံးအုပ်နှင့် အထက်မှာလျှင် ၄၅၀၀ ကျပ်

မြေဆီပ်ဖြေဆေးပင်

စိုးစိုး

ဤဆေးပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင်ပေါက် ရောက်ပြီး ဒန္တသုခ (ခေါ်) တောစားပြုဆေးပင် ဟုခေါ်သည်။

ယင်းသည် မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်စသော အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများ၏ အဆိပ်နှင့် အညှော်မိ၍ကိုက်ခဲ ရောင်ရမ်းမှုမှန် သူမှုကို (၅) မိနစ်အတွင်း အလျှင်အမြန် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည်စွာသုံးစွဲနိုင်ပါသည်။ လူနာအသက်ရှိသေးလျှင် လုံလောက်ပါသည်။

ပဉ္စင်းပါးတစ်ခုခုကို ဝါး၍အရည်ဖြင့် အနာဝကို သုတ်လိမ်းပေးပြီး အဖတ်ကို ပျံ့ချလိုက်ရုံဖြင့် ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေနိုင်ပါသည်။

ကေသီပန် မြတ်သူအ အဆီကျဆေး

တိုင်ရင်းဆေးဝါးပုံနှိပ်တင်အမှတ်
TMR/008397 (0314)

ပိန်ဆေး
ပဟတ်

အလွန်သူများအတွက် ဆူပြိုးနေသော
ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်လအတွင်း သိသာစွာ
ကျစ်လျစ်ပေါ့ပါး သွက်လက်စေပါသည်။

ကေသီပန်တိုင်းရင်းဆေးခွမ်းကောင်းများ

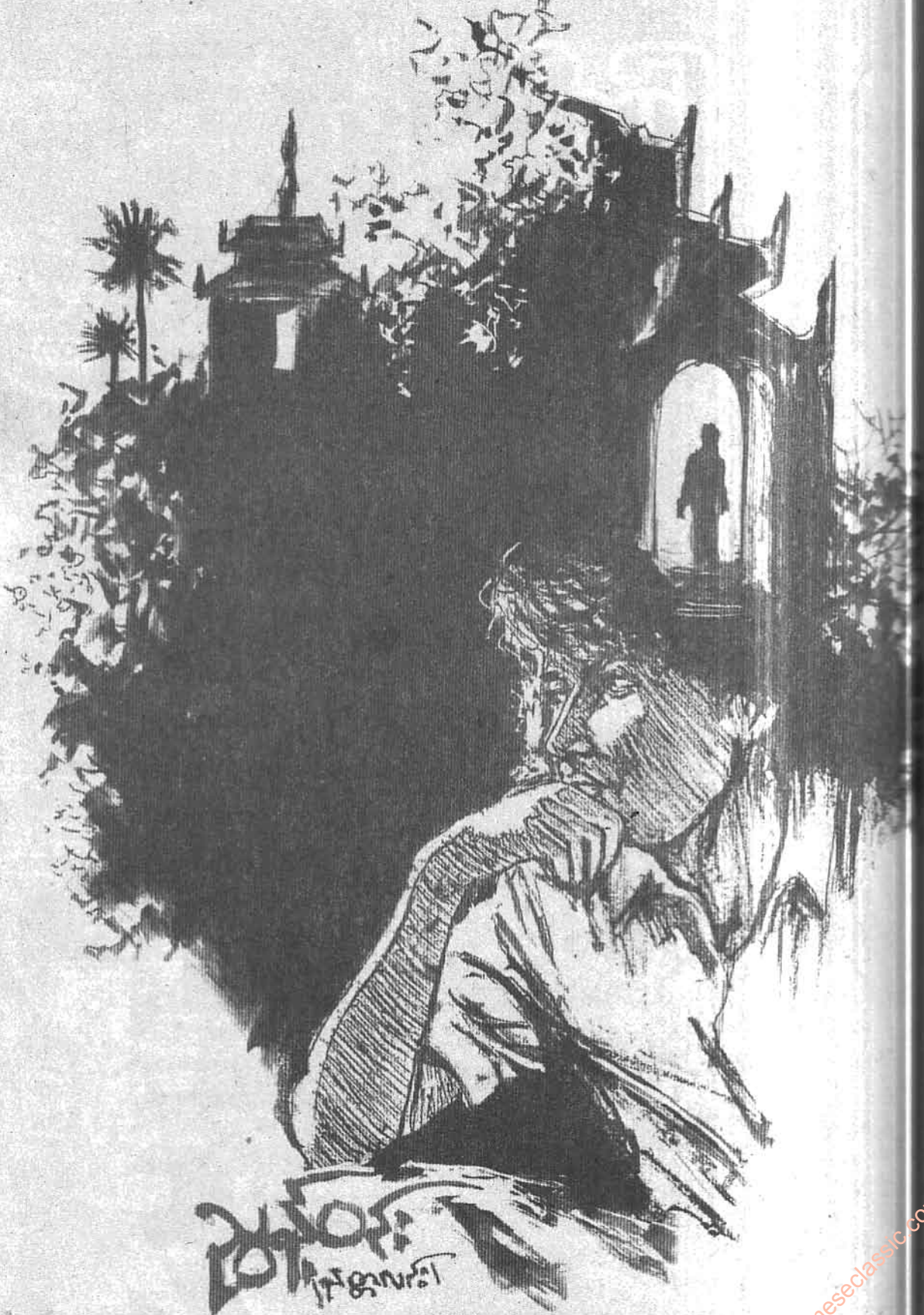
- ကေသီပန် သွေးပုပ်ချဆေး
- ကေသီပန် ဝမ်းပျော့အကြောပြေဆေး
- ကေသီပန် ဆေးပရုတ်ဆီ
- မြတ်သူအ အဆီကျဆေး
- ပင်းသူအ ခေါင်းကြည် အာရုံကြော အားတိုးဆေး
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးဆေး
- လွန်လင်ဗီး အကိုက်အခဲပျောက်လိမ်းဆေး

မြတ်ရမ်းသာဆေးတိုက်

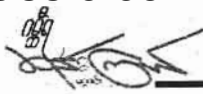
မြို့အမှတ် 4C(A) အေးသာယာလမ်း (ဘောလံထော်)၊ တာဝန်

☎ ၀၁-၅၄၅၅၅၉၊ ၀၁-၄၀၁၁၀၀၊ ၀၁-၆၆၀၀၀၀

ပြည်ထောင်စု
ပြန်လှည့်ရေး

ကျောင်းဆောင်ပိုင်ရှင် ဝိညာဉ်လေလား

ဤဝန်းကျင်သို့ မသွားရဲသည်က အမှန်။ ကျောင်းခြံအနီး ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံ သစ်တောကလည်း လူပြောသူပြောများ သည်မဟုတ်လား။

ညစောင့် ကိုစိုးလှိုင်သည် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံ မီးစက်တဲတွင် မီးစက်သမားနှင့် အတူ အိပ်၏။ မီးစက်တဲရုံလေးမှာ စာသင်ကျောင်းခြံနှင့် ကပ်လျက် ရှိသဖြင့် ညအိပ်ရင်း ကျောင်းပစ္စည်းများကို တောင့်ရောက် ရန် အဆင်ပြေသည်။ ညဦးပိုင်း စာအံသံများကြောင့် စောစောအိပ်မရသည့်အတူ အပျင်းလည်း ပြေ ရေနွေးကြမ်း လည်း သောက်ရင်း ကျောင်းအနီး ရွာထိပ် အိမ်များသို့ ကိုစိုးလှိုင် အလည်သွားတတ်သည်။ စာသင်ဖြတ်ချိန်ရောက် မှ ကျောင်းဆီ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

တစ်ည စာသင်ချိန်ဖြတ်၍ တိတ်ဆိတ်မှောင်းမည်းနေ ချိန်၌ ကိုစိုးလှိုင်တစ်ယောက် ကျောင်းဆီ ပြန်လာရာ ကျောင်း ဆောင်ဟောင်းအနီးမှ တဖျပ်ဖျပ် လမ်းလျှောက်သံ ကြားရ သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်များ ကျောင်းထဲ ရောက်နေသည့် လားဟု တွေးမိပြီး ဓာတ်မီးမထိုးဘဲ ကျောင်းခြံစည်းရိုးနား တွင် အသာငြိမ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။ တဖျပ်ဖျပ် လမ်း လျှောက်သံ ပျောက်သွားကာ ခဏအကြာ ကျောင်းဆောင် ဟောင်းကြီးအတွင်းမှ စာရေးခုံကို သမံတလင်းနှင့် ပွတ်ဆွဲ လိုက်သံ “ကျွဲ” ခနဲ ကြားလိုက်ရ၏။ အိုးခွက်ပန်းကန်သံလို လိုလည်း ကြားရ၏။ ကြွက်များ ပြေးလွှားသံဖြစ်မည်လား စဉ်းစားမိသော်လည်း ကြွက်ကွဲ ခံရွှေအောင်တော့ တွန်းနိုင် မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ ကေန္တ လူမရှိတုန်း သူခိုးဝင် နေခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆကာ လက်တစ်ဖက်က တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဓာတ် မီးထိုး၍ ကျောင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးရောင်အောက် ဝယ် တစ်ခုခုတွေ့လိမ့်မည် ထင်ထားသော်လည်း ခုံများ စီစီရီရီနှင့် ပုံစံမပျက်ရှိနေသလို မည်သည့်လှုပ်ရှားမှု အရိပ် အရောင်မျှ မတွေ့ရချေ။ ထူးဆန်းသည့် အကြောင်း ငြင်းရာ ကို တွေးမရနိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုစိုး လှိုင်ခေါင်းကို လက်နှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သလို ထင်မိရာ၊ မရိုက်မိဘဲ ဝစ်ခနဲ လေဟပ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

လက်ထဲ ပါသည့် တုတ်နှင့် ခုခံရန် နောက်လှည့်ကြည့် ပြီး အနံ့ရှာဖွေသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ည မှောင်မှောင်တွင် အကြောက်အရွံမရှိ သွားနေကျဆိုစေကာ မှု သည်တစ်ခါတော့ ကိုစိုးလှိုင် ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ခေါင်းကြီးပွလာသည်ဟု ထင်မိ၏။

ကိုစိုးလှိုင်၏ အလုပ်က ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ ဆောင်ရွက်ရသည့် ညစောင့်အလုပ်။ နေရာက ည စောင့်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းများ တွေ့ရတတ်သည်ဟု ပြောများနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံနှင့်ကပ်လျက် စာ သင်ကျောင်းဆောင်သစ်မှာ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်း မြင့် ကျောင်းခြံဝန်းကျင်သည် နေ့မှာပင် သစ်ရိပ်များ ကျောင်းသလိုရှိနေသည်။

ဤမ စာသင်ကျောင်း၏ တိုးချဲ့ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်သံစွဲမည့် အတတ်၊ ဘီလပ်မြေ ကျောက်၊ သံချောင်း သစ်များကို ကျောင်းခြံထဲ ယာယီအခိုးနှင့် စုပုံထားရှိ နေအချိန်တွင် ကိစ္စမရှိသော်လည်း ညမှညတော စောင့်တော့ စိတ်ချထား၍ မဖြစ်။ ကျောင်းပိုင် ဆောက် လုပ်ရေးပစ္စည်းများ မပျောက်ရရေး ညစောင့်လိုအပ်သည် ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးတာဝန်ခံက ကိုစိုးလှိုင်ကို ငှားစောင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ကိုစိုးလှိုင် စောင့်ရသည့် ကျောင်းဆောင်သစ်သည် ကျောင်းဆောင်ဟောင်းကြီး၏နောက်တွင် ရှိသည်။ မူလ ကျောင်းဆောင်ဟောင်းကြီးရှေ့တွင် မကြာသေးမီက ပြီးစီး သစ်သားကျောင်းဆောင်သစ်တစ်လုံး ရှိသေး၏။ ဤကျောင်းသားများအတွက် စာသင်ခန်းတစ်ခန်း အရေး မရှိလိုအပ်လာချိန် ရွာထဲမှ ဦးထွန်းသိန်းဆိုသူ လှူဒါန်း အိမ်ဟောင်းလေးကို ကျောင်းဆောင်အဖြစ် ရွှေ့ပြောင်း ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကျောင်းဆောင် မြင့် ဦးထွန်းသိန်းကိုကား ကိုစိုးလှိုင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး။

ဦးထွန်းသိန်း လှူသည့် ရှစ်တန်း စာသင်ခန်းလေးထဲ မှ ကျောင်းတက်ချိန်သာမက၊ ညပိုင်း အချိန်ပိုပါ သင် ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံ မီးစက်မှ ပေးသော မီးနှင့် ည အထိ အချိန်ပိုသင်ကြားပြီး ည ၉နာရီကျော် မီးစက် မြင့်နှင့် စာသင်ချိန်လည်း ဖြုတ်ပြီဖြစ်သည်။ ကျောင်း ကျောင်းသူများ၏ စာအံသံများနှင့် ဆူညံနေသော ကျောင်းဝန်းကျင်သည်လည်း စာသင်ဖြတ်လိုက်ချိန်တွင် သံများ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားသလို၊ ကျောင်းတွင်း ကျောင်းပြင်နေရာအားလုံး အမှောင်ထုက ကြီးစိုးသွားတော့ ထိုအချိန်မျိုးတွင် တော်ရံတန်ရံ သတ္တိနှင့် လူတိုင်း

ဤသို့ပြန်လည် ထူးဆန်းသည့် ကြံတွေ့မှုကို သွားနေကျ ရွာထိပ်အိမ်မှ ဦးတင်အား မေးကြည့်သည်။ ဦးတင်က ပြုံးပြီး ကြီး လုပ်... ၇... ၇...

“အဲဒီ ခုံရွှေသံတွေ၊ တဖျပ်ဖျပ် လမ်းလျှောက်သံတွေက ငါအပြုကြားနေကျမို့ ရိုးနေပြီ။ အဲဒါ လူမဟုတ်ဘူးကွ” ဟု ပြောပါတော့သည်။ ထိုအခါ ကိုစိုးလှိုင်က...

“လူမဟုတ်ရင် ဘာလဲဗျ”

ဟု အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အစွဲရှိတဲ့ ဝိညာဉ်ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်က ဝိညာဉ်လဲ၊ ဘယ်သူဝိညာဉ်လဲ”

ကိုစိုးလှိုင်က သိချင်စေနှင့် ဆက်တိုက်ဆင့်မေးနေတော့ ဦးတင်မှာ သူ့သိသမျှ ပြောရလေတော့သည်။

“ဒီလိုကွ၊ ငါ သတိထားမိသလောက် ဟိုတုန်းက အဲဒီ စာသင်ကျောင်းမှာ ညပိုင်း တိတ်ဆိတ်လို့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ အဲ...ဟို ရှစ်တန်းကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်ပြီးကတည်းက စောစောက ပြောတဲ့ အသံတွေ ညပိုင်း ကြားရတာပဲ”

“ဟုတ်လား ဦးတင်၊ အဲဒီကျောင်းဆောင်က ဦးထွန်းသိန်းဆိုတဲ့လူ လှူတာဆို”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း မသိဘူးထင်တယ်။ အဲဒီကျောင်းဆောင်ဆောက်ဖို့ သူ့အိမ်လေးကို လှူမယ်လို့ ဦးထွန်းသိန်း ပြောပြီး မလှူရသေးခင် သူ့ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ကိုစိုးလှိုင်ပါးစပ်မှ “ဟင်”ခနဲ အာမေဇိုတ်သံထွက်လာ၏။ ဦးတင်က ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ဦးထွန်းသိန်း ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အိမ်လေးကို ကျောင်းဆောက်ဖို့ လှူပေးလိုက်တာပဲ”

“ဒါဆို ဦးထွန်းသိန်းက သူ့အိမ်လေးကို စွဲပြီး သူ့အိမ်နဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ကျောင်းဆောင်ဆီ လာနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ဦးတင်”

ကိုစိုးလှိုင်မေးသော်လည်း ဦးတင်နှုတ်က မဖြေတော့ဘဲ သူ့ဝသီအတိုင်း ပြုံးပြီးကြီးလုပ်နေ၏။ ဦးတင် ပြုံးနေပုံက ကိုစိုးလှိုင်အမေးကို ထောက်ခံနေသည်မှာ အထင်သား။

သည်လိုနှင့် မပြီးသေးပါ။ နောက်ရက်များတွင် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ရပ်တွေ ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အသစ်ဆောက်နေသော နောက်ဘက် တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်၌ ပန်းရံ

များ အလုပ်ဆင်းနေစဉ် ပန်းရံသမား လူငယ်လေးတစ်ဦး ရုတ်တရက် လိမ်ကျခဲ့၏။ လိမ်ကျပုံကလည်း ဆန်းသည်။ လူတစ်ရပ်သာသာ ငြိမ်းစင်နိုင်နိုင်လေးမှ ပန်းရံသမားလေး ပြန်အဆင်း သတိပေးနေသည့်ကြားမှ ဘယ်လိုပြုတ်ကျသည်မသိ။ သာမန်အားဖြင့် ခုန်ချလျှင်ပင် ရနိုင်သည့် ငြိမ်းစင်နိုင်လေးမှ ချော်ကျကျ ခေါင်းကို တစ်ရံတစ်ခုနှင့် ဆောင်မီ သလို မြေပေါ်တွင် လဲကျ သတိမေ့သွားလေသည်။ အားထပ်ပိုင်းဝန်းတွဲထူ ပြုကြကတော့ တံတံမှတ်သလောက် ရွတ်ဖတ် မန်းမှုတ်ပြီး ရေမန်းတိုက်လိုက်သောအခါမှ သတိပြန်ရလာသည်။ သတိရရချင်း ပန်းရံလေးက ရှိုက်ကြီးတင်ငိုသည်မှာ အားလုံးဝိုင်းချော ဖျောင်းဖျူမှ တဖြည်းဖြည်းအင်တိတ်သွားသည်။

ဦးတင်၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ရွာထဲက အိမ်လေးကို ကျောင်းဆောင်အဖြစ် ရွှေ့ဆောက်ပြီးကတည်းက ညပိုင်း ထူးထူးခြားခြားအသံများ ကြားရသည်ဆိုခြင်းနှင့် ညစောင့်ကိုစိုးလှိုင်၏ ထူးခြားစွာ တွေ့ကြုံခြင်းများ၊ ပန်းရံသမားလေး ရုတ်တရက် ငြိမ်းနိုင်မှ လိမ်ကျ မှုမေ့ခဲ့ခြင်းများသည် အံ့ဩဖွယ် တိုက်ဆိုင်မှုများ ဖြစ်နေသည်။ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ သံယောဇဉ်နှင့် မကင်းနိုင်ရကား။ ကျောင်းဆောင်ပိုင်ရှင်သည် ပစ္စည်းခွဲသံယောဇဉ်ကြောင့် ကျောင်းသို့ ဝင်ထွက်သူများကို မတွေ့နပ်ဘဲ သတိပေး လှုပ်ရှားနေခြင်းလားဆိုတာတော့...

* * *

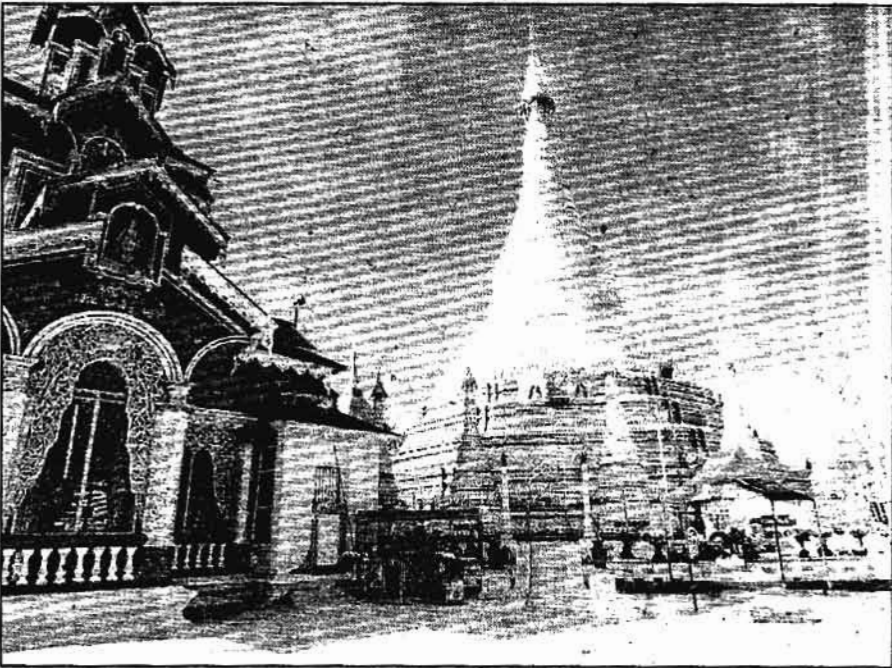
ညွှန်ခမ်း (နတ်တေး)

စနေဖြူ ကျိဏ္ဍလွန်ပွန်းမှ ပေါ်တော်မူဘုရားအိမ်ဌာန်

| ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (လောကုဏာဗေဒပညာသုတေသီ) |

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ မူလ မဟာဘုတ်တွင် နေထိုင်နေစဉ် ကောဇာမဟာဘုတ်မှာလည်း သက်ရောက် နေထိုင်နေလျှင် ထိုကာလမှာ ကံကြမ္မာအညံ့အပျက်တစ်မျိုး (သို့မဟုတ်) တစ်မျိုးမက ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ အလား ကဲ့သို့ကဲ့သို့ပင်ပညာအရ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ တတာ နှစ် နှစ်ပျက်စီး ဖြစ်မြင် ညံ့နေသည့်အခိုက်မှာလည်း ဘာလုပ် စေ့အဆင်မပြေ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ကြုံတတ်သည်။ ကြုံမ္မာကောင်းတွေ ငှပ်လျှိုးပြီး ကံကြမ္မာညံ့ပေါ်ပေါက် နေတတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ပေါ်တော်မူ အိမ်ဌာန်ဝင်သင့်သည်။ နေအိမ်တွင် ပေါ်တော်မူစေတီရှိသလို၊ အချို့အိမ်တွင် ပေါ်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရှိတတ်သည်။ ပေါ်တော်မူ (စေတီ

ရုပ်ပွား) ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာ ၉ရက်ဖြစ်စေ၊ ၁၈ရက်ဖြစ်စေ၊ ၂၇ရက်ဖြစ်စေ အိမ်ဌာန်ထားပြီး အိမ်ဌာန်ဝင်နိုင်သလို မြန်မာ နိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ ပေါ်တော်မူဘုရား(စေတီ၊ ရုပ်ပွား)များတွင် ဖော်ပြပါ ရက်အတိုင်း အိမ်ဌာန်လိုက်ဝင်ခြင်းလည်း ပြုနိုင် ပါသည်။

အိမ်ဌာန်ဝင်ပုံမှာ ပေါ်တော်မူဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ ရှေ့ အဆင်ပြေမည့် နေရာမှာ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ သောက်တော်ရေ၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား စသည်ဖြင့် အဆင်ပြေရာတို့ကို လှူဒါန်းပြီး အောက်ပါ ဂါထာတော်ကို သက်ရွေ့တ်ပွားခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမှုအတန်းပေးဝေခြင်း၊ လိုရာဆုတစ်ခုသာ တောင်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပေါ်တော်မူ အဓိဋ္ဌာန်ဂါထာတော်

- * တထာဂတံ အရဟန္တံ သူရိယော သရဏံ ဂတော။
ရာဟု သူရိယံ ပမုဉ္ဇဿ၊ ဗုဒ္ဓါ လောကာ နကမ္မကာ။
- * တထာဂတံ အရဟန္တံ စန္ဒိမာ သရဏံ ဂတော။
ရာဟု စန္ဒံ ပမုဉ္ဇဿ၊ ဗုဒ္ဓါ လောကာ နကမ္မကာ။
- * တထာဂတံ အရဟန္တံ အဟံ သရဏံ ဂတော။
ရာဟု အဟံ ပမုဉ္ဇဿ၊ ဗုဒ္ဓါ လောကာ နကမ္မကာ။

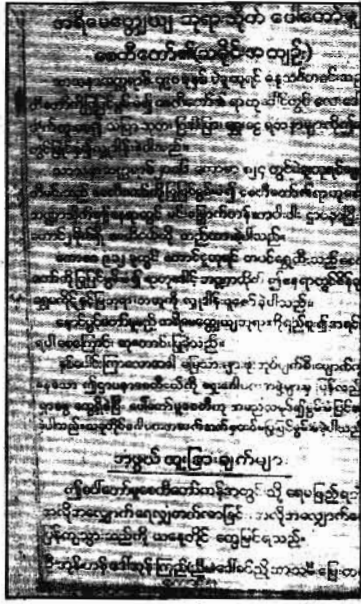
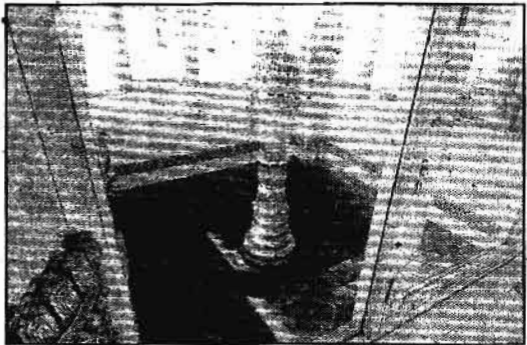
ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပေါ်တော်မူဘုရား ၂၇ဆူ အဓိဋ္ဌာန် ထားပြီး ဝင်ရောက်ရာတွင် ထိုခရီးစဉ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သော ရောဝတီတိုင်းအသေကြီး ခနဲဖြူဖြူနယ်၊ ကျိက္ကလွန် ဗွန်းစေတီတော်ကြီး၏ ရာဟုထောင့်ရှိ ပေါ်တော်မူစေတီတော် မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။

အရိမေတ္တေယျဘုရားသိုက် ပေါ်တော်မူစေတီတော်၏ သမိုင်းအကျဉ်းကို ကျောက်စာကမ္မည်းရေးထိုး စိုက်ထူထား ပါသည်။ ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီသမိုင်းစာအုပ်တွင်လည်း ထိုပေါ်တော်မူစေတီတော်အကြောင်း ဖတ်ရှုလေ့လာရပါသည်။

ကျိက္ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်၏ ဒုတိယဘုရားဒါယိကာ "နေသင်္ဂဟမင်း" သည် သာသနာသက္ကရာဇ် ၄၉၀ ဌ် ရာဟု ထောင့်တွင် လေးထောင့်ပုံ ကန်ငယ်တစ်ခုတူးစေပြီး သံပြာ၊ ပြဒါးပြာ၊ ရွှေငွေရတနာများ မြှုပ်နှံလှူဒါန်းထားခဲ့သည်။ အရိ မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းခဲ့သော ကြောင့် "အရိမေတ္တေယျဘုရားသိုက်" ဟု သတ်မှတ်ကြ သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၈၂၄ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မစေတီမင်းက ထိုဘုရားသိုက်နေရာကို ဉာဏ်တော် ဂုတောင် ၂၆၀၀၀ ရှိ စေတီငယ်တစ်ဆူတည်ထား ပေးခဲ့သည်။ နန်းသုံး တော်ဝင်ပစ္စည်းဖြစ်သော မင်းမြှောက် တန်ဆာငါးပါးကိုလည်း ဌာပနာထည့်သွင်းပေးခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီဘုရင် တပင်ရွှေထီးမင်းလက်ထက်တွင် နောက်လိုက် ဗိုလ်ပါအချို့က ထိုဘုရားသိုက် ဌာပနာကို

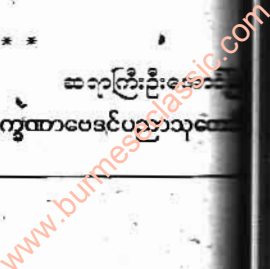
တူးကြရာ ရေများ ဒလဟော စီးထွက်လာပြီး ဓမ္မစေတီ လက်ထက်က စီရင်ထားခဲ့သော အစောင့်ရပ်တုများကလည်း လက်နက်များဖြင့် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရာ တပင်ရွှေထီးမင်း တောင်းပန်မှ ပြေငြိမ်းခဲ့သည်။ တပင်ရွှေထီးမင်းကလည်း ရွှေသားအစစ် မကိုင်းနှင့် မြက် ထုဆစ်ထားသည့် ရုပ်ပွားတစ်ဆူ ဌာပနာထည့်သွင်းပေးခဲ့သည်။

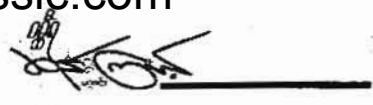
နစ်ပေါင်းကြာမြင့်ပြီး မြေသားများ ဖုံးအုပ်ပျောက်ကွယ် နေသော ထိုစေတီငယ်(ဘုရားသိုက်)ကို ရှေး ဂေါပကအ များက ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး "ပေါ်တော်မူ စေတီ" အမည်သမုတ်၍ မွမ်းမံပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ ပေါ်တော်မူစေတီ တည်ရှိရာ ရေကန်ငယ်မှာ ဝေတီတော်တစ်ဝင်၏ ရေမြှုပ်နေသည်။ ဧရာဝတီတောင်ဘက်ရှိ ရေဖြည့်စရာမထိုင် အလိုအလျောက် ရေလျှံတက်လာခြင်း၊ အလိုအလျောက် ရေပြန်ကျသွားခြင်းကို ယခုတိုင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ပေါ်တော်မူဘုရားအဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် ဝှမ်းလျှိုးနေသော ကံကြမ္မာကောင်းများ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်ကာ၊ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရဆဲ ကံကြမ္မာအညံ့အပျက်အဆိုးများ ပျောက် သွားစေကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့များစွာရှိပါသည်။

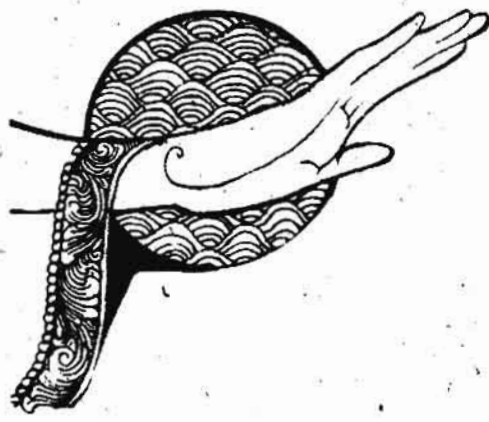
စာဖတ်သူများ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဖြစ်သော အခါ ပေါ်တော်မူ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ကြပါရန် တိုက်တွန်း လိုက်ရပါသည်။

ဆရာကြီးဦးအောင်
(လက္ခဏာပေဒင်ပညာသုတေသန)

လူမိုက်ကို ရှောင် ပညာရှိကို ဆည်းကပ်

သူရအောင် (ဥပဒေ)

သုံးလောကထွတ်တင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်က သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာတရားတော်တွင် အသေဝနာစ အလန့်- လူမိုက်ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ခြင်းသည် ကောင်း မြတ်သော မင်္ဂလာမည်၏။ ပဏ္ဍိတာနန္ဒသေဝန- ပညာရှိကို မှီဝဲဆည်းကပ်ခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာမည်၏ ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ဤ မင်္ဂလာတရား နှစ်ပါးသည် ခေါင်းနှင့် ပန်းကဲ့သို့ ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ အကြောင်းနှင့် အကျိုး၊ အကောင်းနှင့် အဆိုးကို မခွဲခြား မဝေဖန်တတ်သူကို ဗာလ-လူမိုက်ဟု ခေါ်၏။ ထိုလူမိုက်သည် မိမိ သူတစ်ပါး ချမ်းသာအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ဘဲ ဆင်းရဲနွမ်းရောင်အောင်၊ အကျိုးမဲ့ဖြစ် အောင်သာ ပြုလုပ်တတ်သည်။ တစ်ဖက်သား ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ပြုလုပ်ကြံဆောင်လေ့ရှိသည်။ လူမိုက်၏ သဘောလက္ခဏာများကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ပါက ပဏ္ဍိတ ပညာရှိ သိနိုင်ပါ၏။

လူမိုက်ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း၊ လူမိုက်ကို ဆရာ တင်ခြင်း မပြုလုပ်ရ။ ပညာရှိကို မှီဝဲဆည်းကပ် ပေါင်းသင်းရ။

မည်။ ပညာရှိကို ရှောင်နှံတင်ရမည်။ ပညာရှိကို ဆရာတစ်ဆူ လို ကိုးကွယ်မှသာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကျက်သရေမင်္ဂလာအပြု ပြုနှင့် ပြည့်စုံလာမည်ဖြစ်သည်။ ငါးပုပ်ကို သမန်းမြက်ဖြင့် ထုပ်လျှင် သမန်းမြက်ပါ အပုပ်နံ့နံ့ပါသည်။ ထိုအတူပင် လူမိုက်နှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် လူမိုက်ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ တောင်လေပန်းကို ပေါက်ဖက်နှင့် ထုပ်လျှင် ပေါက်ဖက်ပါ ပန်းရနံ့မွှေးကြိုင်ပါသည်။ ထိုအတူပင် ပညာရှိ သူတော် ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖက်လျှင် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းဖြစ်လာ နိုင်ပါသည်ဟု ဝိသတ်နိပါတ် သတ္တိရမ္မစာတော်၌ လာရှိပါသည်။

ထိုအပြင် အင်္ဂုတ္တိုန်ပိဋ္ဌိတော်၊ တိကနိပါတ်ဘယသုတ် ၌ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ရန်စွယ်ဟူသမျှသည် လူမိုက်ကြောင့် သာ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သူတော်ကောင်းကြောင့် မဖြစ်ပေါ် ပါ။ ထို့ကြောင့် လူမိုက်ဖြစ်ကြောင်း ခုစရိုက်တရားများကို ရှောင်ရှား၍ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းဖြစ်စေမည့် သူစရိုက် တရားများကို ဖွားဖွားကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရာ၏ဟူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားက ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က အရှင်မဟာ
ကာသပ မထေရ်ကြီးသည် ဝေသာရတောင်ပေါ်ရှိ ဝိပုလိဂူ
ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ မထေရ်ကြီး၌
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုရန် တပည့် သာမဏေနှစ်ပါးရှိသည်။
တစ်ပါးမှာ သဒ္ဓါတရားရှိ၍ တပည့်ဝတ် ကျေမွန်အောင်
ဆောင်ရွက်သည်။ ကျန်တစ်ပါးကတော့ သဒ္ဓါတရားမဲ့၍
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်။ လိမ္မာသော တပည့်သည် မထေရ်
ကြီး နံနက်အိပ်ရာထ အဆင်သင့်သုံးရန် မျက်နှာသစ်ရေ
တံပူ၊ သွားတိုက်တံ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ကို အသင့်စီစဉ်
ထားပေးသည်။ ကျောင်းပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဝင်း၌
လည်းကောင်း တံမြက်လှည်း သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်သည်။

ရေချိုးချိန်တွင် ရေခွေးဖြင့် ချိုးနိုင်ရန် အဆင်သင့်
ရေခွေးတည်ပေး၏။ မထေရ်ကြီး၏ သင်္ကန်း၊ အိပ်ရာခင်း
စသည်တို့ကို လျှော်ဖွတ်ပေးသည်။ ဝစ္စကုဋီ သန့်ရှင်းစေရန်
သုတ်သင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော တပည့်ကမူ တပည့်လိမ္မာ ဆောင်
ရွက်ထားသော အမှုများကို မိမိဆောင်ရွက်လေဟန် ပြုမူလေ
့၏။

“မျက်နှာသစ်ရေ ရပါပြီ”
“ရေချိုးရန် ရေခွေးရပါပြီ”
“သင်္ကန်းလည်း လျှော်ဖွတ်ပြီးပါပြီ”

စသည်ဖြင့် မိမိလုပ်ထားသည့်ဟန် နှုတ်လောကဝတ်
ပြုတတ်သည်။ သူတစ်ပါး တံမြက်လှည်း၍ သန့်ရှင်းပြီးသည်
ကို မထေရ်ကြီးရှေ့ ၌ တံမြက်လှည်းဟန် ပြုလုပ်သည်။
ထိုသို့ပြုလုပ်ဖန်များသောအခါ အမှန်တကယ် ဝတ်ကြီးဝတ်
ငယ် ဆောင်ရွက်နေသော တပည့်လိမ္မာသည် ဆရာဖြစ်သူ
မထေရ်ကြီး အမှန်အတိုင်း သိရှိစေရန် ကြံဆောင်ခဲ့သည်။

တပည့်လိမ္မာသည် ကျိုးပြီးသော ရေခွေးကို ရေချိုးအိမ်
၏ နောက်ဘက်၌ ဝှက်ထားလိုက်ပြီးနောက် ရေချိုးအိမ်
အတွင်း၌ ဗလာဖြစ်သော အိုးကြီးတစ်လုံးကို ထားပစ်ခဲ့၏။
ကောက်ကျစ်သော တပည့်သည် ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးအိမ်
အတွင်း၌ ရေခွေးများ ရောက်နေပြီထင်မှတ်၍ မထေရ်ကြီး
အား “ရေခွေးများ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ ရေသုံးသပ်တော်မူပါ
ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီးလည်း ရေချိုးအိမ်အတွင်း ဝင်၍
ရေမှတ်ခိုးအရည်ဖြင့် ရေအိုးထဲသို့ လှမ်းခပ်လိုက်ရာ ရေ
တစ်စက်မျှ မရှိသဖြင့် ရေမှတ်သည် အိုးဖင်ကို ရိုက်ခတ်သွား
လေ၏။ ဤတွင် တပည့်မိုက်သည် အရှက်ရ၍ တပည့်လိမ္မာ

အပေါ် ဆဲရေးလျက် ရေခပ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။
ထို့နောက်မှာတော့ တပည့်လိမ္မာသည် ရေချိုးအိမ်၏
နောက်ဘက်၌ ဝှက်ထားသော ရေခွေးအိုးကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီး
မထေရ်ကြီးအား ရေခွေးဖြင့် ချိုးရေဆက်ကပ်လိုက်သည်။
တပည့်မိုက်၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံကို တွေ့ရှိရသော ဆရာ
အရှင်မြတ်သည် နောင်တွင် ထိုကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု
ဟန်ဆောင်မှုများ မပြုရန် ဆိုဆုံးမတော်မူသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ တပည့်မိုက်သည် တစ်ပါးတည်း
အခြားရွာသို့ ဆွမ်းခံကြွသွားရာ ရွာမှ ဒကာ၊ ဒကာမများက
မထေရ်ကြီးအတွက် ဆွမ်းဘောဇဉ်များ လောင်းလှူလိုက်
ကြ၏။ တပည့်မိုက်သည် ဆွမ်းဘောဇဉ်များကို သူတစ်ပါး
တည်း စားပစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် ထိုရွာသို့
မထေရ်ကြီး ဆွမ်းခံသွားသောအခါ အပြစ်မှန်ကို သိသွားတော့
သည်။

တပည့်မိုက်ကလည်း မထေရ်ကြီးသည် ရေခွေးအိုးမရ
ရုံဖြင့် ဝါကို ပြစ်တင်မောင်းမဲသည်။ ယခုလည်း ဆရာအား
လှူသည့်ဆွမ်းကို တပည့်က စားရုံမျှဖြင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်း
နေပြန်ပြီဟု မထေရ်ကြီးပေါ် ပြစ်တင် ရန်ငြိုးဖွဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မထေရ်ကြီး ဆွမ်းခံကြွသွားသော
အခါ တပည့်မိုက်သည် ကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ချန်နေခဲ့ပြီး
ကျောင်းကို မီးတင်ရိုက်ကာ အခြားအရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ
၏။

အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်က-
“မိတ်ဆွေကို ရှာဖွေသောအခါ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊
အကျင့်သိက္ခာအရာတွင် မိမိထက် သာလွန်သူကို ဖြစ်စေ
မိမိနှင့် တန်းဘူသူကို ဖြစ်စေ၊ မတွေ့ရလျှင် မိမိတစ်ယောက်
တည်းသာ နေရ၏။ လူမိုက်နှင့်ကား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း
ကို မပြုအပ်ရာ”

ဟူ၍ ဆုံးမတော်မူခဲ့၏။

မိုက်မဲဆိုးသွမ်းသော ရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် ပေါင်းသင်းခြင်း
ကြောင့် အဇာတသတ်ဘုရင်သည် ဖခင်အရင်းကို သတ်မိ
ခြင်း၊ ပီတုယာဇာကကကြီးထိုက်ခဲ့ရသည်။ ဤဘဝမှာပင်
မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရနိုင်ခွင့်ရှိပါလျက် ယင်းအခွင့်အရေး
ဆုံးရှုံးရုံမျှက ငရဲပိုင်း ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ ဤကား လူမိုက်
နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း၊ လူမိုက်ကို ဆရာတင်၍
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ခြင်းသော
ဘဝတို့၌ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ရုံကို အနည်းငယ်မျှ တင်ပြရ

ဖြစ်သည်။
ပညာရှိ သူတော်ကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခွင့် ရရှိခြင်းတို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်
အနာဂတ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်သည့်အပြင် သံသရာဝဋ်မှ ကွ
သွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိခြင်း စသည့် အကျိုး
များ ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က လူပေါင်း
ဆင်းချီ၍ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူမိုက်ကြီး အင်္ဂုလိမာလ
သည် မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော ပညာရှိ သူတော်မြတ်
ဆရာဆုံး ဆည်းကပ်ခွင့်ရရှိခဲ့သဖြင့် မင်းမိုက်အဖော် ရာဇဝတ်
များမှ လွတ်မြောက်ရုံသာမက အာသဝေါကုန်ခန်း
မှလွတ်မြည်အထိ ကောင်းကျိုးရရှိသွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကို ကလျာဏ
ပိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ဆက်ဆံပေါင်းသင်း
အရင်အာနန္ဒာက ပိတ်ဆွေကောင်းသည် လိုအပ်

သည် အကျိုးတရားကို တစ်ဝက်ပြီးစေနိုင်သည်ဟု ဥဒါန်း
စကားကျူးရင်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူ၍
မြတ်စွာဘုရားရှင်မှ...

“ချစ်သား အာနန္ဒာ... ဤသို့ မဆိုလင့်။ ပိတ်ဆွေ
ကောင်း ကလျာဏပိတ္တသည် လိုအပ်သော အကျိုးတရား
အလုံးစုံ အပြည့်အဝပြီးစေနိုင်သည်”

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူသည်။ သို့ဆိုပါက လူမိုက်ကို
မြင်အောင် ကြည့်၍ ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားပြီးသကာလ၊ နှလုံး
စိတ်ဝမ်းအေးချမ်းမှုကို အစဉ်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သည့် ပညာ
ရှိကိုသာ အရည်တုံ့၍ မှီဝဲဆည်းကပ်နည်းယူမှသာ ပစ္စုပ္ပန်
သံသရာ နှစ်ဖြာသော ဘဝတို့၌ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို
ကောက်ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရပါသည်။

“သူရအောင်(ဥပဒေ)”

“ အာစရိယဂုဏ် အဟံ ဝန္တာမိ ”

ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး (B.Sc) လယ်ပြု(ခြံမ်း)

ဂမ္ဘီရအမည်ခွဲ - အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

(၇)နေ့သားသမီးများ ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် အကျိုးပေးလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး၊
ထောင်ရေး၊ တစ်နှစ်တာဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် လုပ်ငန်းစီးပွားအခြေအနေ ကြိုတင်သိထားစေရန်။
အကျမ်း + သက္ကတ ပညာရပ်များဖြင့် ညှိနှိုင်းတွက်ချက်ပေးမည်။ ချစ်သူအိမ်ထောင်ဘက်များအတွက် မင်္ဂလာ
အင်းနှင့် မင်္ဂလာအစီအရင်၊ နဝင်းဓာတ်ယတြာအဖြေရှာ (ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး) ကံပွင့်လာဘ်ပွင့် အန္တရာယ်ကင်း
အစီအရင်များ အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။

(၁)နှစ်စာ ဟောစာတမ်း၊ ကလေး၊ ဆိုင်၊ လုပ်ငန်း အမည်ပေး၊ မင်္ဂလာအခါရွေး
အဖွဲ့စားမည့်ရက်ရွေးခြင်း၊ စနစ်တကျတွက်ချက်ရေးသားပေးမည်။ ရပ်ဝေးမှ မေးလိုက် ငွေကြိုတင်ပေးပို့၊
အိမ်တိုင်လာလိုပါက ကြိုတင် ဖုန်းဆက်သွယ်ပါ)

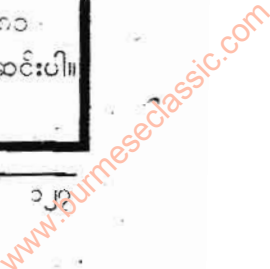
ဟောခန်းလိပ်စာ

အမှတ် (၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ ၇/အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၂၀၀၄၇၈၆၉

လမ်းညွှန်

၃၅၊ ၆၅၊ ၃၂၊ ရွှေဧည့်သည်(၂)၊ ၄၈(အထူး)၊ ၁၇၃၊ ၂၁၆၊ ၅၇၊ ၁၄၆၊ ၈၉၊ ၄၆(စိမ်း)၊ ၁၈၁
ကားများစီး၊ တာမွေ-သန်လျင်-ကျောက်တန်း-ခရမ်း-သုံးခွကားများစီးပါက (၈)ဝိတ်မှတ်တိုင်ဆင်းပါ။
၃၄၊ ၆၂၊ ၁၀၆ ကားများစီးပါက ဓမ္မာရုံမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

မင်း
အိမ်
အိမ်အိမ်

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်တစ်ယောက် အရှေ့ဘက်အိမ်မှ ကြေး စည်ထုမည့်အသံကိုသာ ကြောက်နေ၏။

ဒီရမ်းမ မယ်စောပုတစ်ယောက်ကလည်း နံနက် ၇ နာရီထိုးပြီဆိုလျှင် ကြေးစည်မှန်မှန်ထု၏။

မယ်စောပုသည် နံနက် ၆နာရီထိုးလျှင် အိပ်ရာမှ ထ၍ ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ပြီး 'ဘုရားဝတ်ပြု၏။ ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးကို အမှုဝေပေး၏။ ထိုသို့ အမှုဝေပြီးသည် နှင့် ၎င်း၏ အိမ်ဝိုင်း စနေထောင့်တွင် ထားသော (ရှမ်းလူမျိုး များနှင့် ထိုင်းလူမျိုးများ ကိုးကွယ်လေ့ရှိသော) မြေစောင့်နတ် ကို ပန်း၊ ရေချမ်းများ လဲလှယ်ပြီး ခုနစ်သံချီဟစ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ကျိန်စာတိုက်လေတော့၏။

"သူဆင်းရဲတိုဘက်မှ အမြဲတစေ ကူညီနေသော အရှင်မြေစောင့်နတ်မင်း၊ တောစောင့်နတ်မင်း အရှင်သာဝေါ့ ရှင်... တပည့်တော်မသည် ဆင်းရဲ မွဲတေလုပ်ပါသည်ရှင်။ တပည့်တော် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေကလေးနဲ့ ဒီမြေကို ခြိမ်ခြိမ်ကုတ် ကုတ်ဝယ်ယူခဲ့ရာမှာ ပေ ၂၀အနက်မှ ပေ ၄ပေးကို ခိုးယူခြင်း ခံထားရပါသည်ရှင်။ ထိုမြေ ၄ပေကို ခိုးယူထားသူအား တပည့်တော် သိပါသော်လည်း ထိုခိုးယူသူသည် စည်ပင်နဲ့ ဆော် လည်းကောင်း၊ ရ-ဝ-တ လူကြီးများနှင့်သော် လည်း ကောင်း ပုလဲနံ့ပသင့်သူဖြစ်ပြီး ငွေရေးကြေးရေးမှာလည်း တပည့်တော်မထက် သာလွန်နေသဖြင့် တရားရုံးရောက် ဆော်လည်း ငွေများ တရားနိုင်ခေတ်ကြီးမှာ တပည့်တော်ပဲ ချုပ်ပါ အရှင်မြေစောင့်နတ်မင်းရှင်၊ ဒီကြောင့် တပည့်တော်မ ရဲ့ မြေကို မတရားခိုးယူထားသော၊ အဓိနာဓိနက်ကို ကျူး ချွန်ထားသော မိန်းမကြီးအား အမြန်သေအောင် လုပ်ပြီး ဆောက်ဘဝတွင် တပည့်တော်မ၏ထံ၌ မြေဖုတ်ဘီလူးဖြစ် ၍ မြေများ ပြန်ပေးဆပ်နေသူဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး ဆော်မှုပါ အရှင်နတ်မင်း"

ဟူ၍ နေ့တစ်ခုဝ နံနက် ၇နာရီရောက်တိုင်း နတ်ရုပ် အား ပန်း၊ ဆီမီးတို့ ကပ်လှူပြီး ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား ဆုတောင်းပြီးမှ မိမိလုပ်ကိုင်နေသော ပန်းရံအလုပ်ကို သွား ဆောက် လုပ်ကိုင်နေလေတော့၏။

ကြာတော့ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် နားမချမ်းသာတော့၊ ထို့ ကြောင့် မယ်စောပု နတ်ရုပ်ကို မတိုင်တည်မီ အိမ်မှ လစ်လေ ဆောင်၏။

ဤမြေစောင့်နတ်၏ ရာဇဝင်မှာ မြန်မာပြည်မှ မင်းကုသ ၏ တတ်လမ်းနှင့် တူ၏။

မြေစောင့်နတ်ကလေး လူ့ဘဝတုန်းက အလွန်ဆင်းရဲ ၏။ သို့ငှားတစ်ဦး၏ အိမ်တွင် သူရင်းငှားလုပ်ကိုင်စဉ်က သူငှားသမီးနှင့် ချစ်ကြိုက်ရာ သူငှားကြီး သိသွားပြီး အသတ် ခံရ၏။ သေပြီးနောက် ဆင်းရဲသားများဘက်မှ ရပ်တည်ကူညီ ပေးခဲ့သော မြေစောင့်နတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု ရှမ်းလူမျိုးများနှင့် ထိုင်းလူမျိုးများတို့က ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြ၏။

ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ကြသော မြန်မာလူမျိုးများ ၏ အိမ်တိုင်းတွင် ထိုနတ်ရုပ်ကို ပန်းပုထု၍ ကိုးကွယ်သည် ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် စာရေးသူ ထိုင်းသို့ စာပေဟောပြောပွဲ သွားစဉ်က ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့၏။ ထိုင်း-မြန်မာ နယ်စပ်တွင် နေထိုင်ကြကုန်သော ရှမ်းလူမျိုးများ၏ အိမ်တွင် ထိုနတ်ရုပ်ကို ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်နိုင်၏။

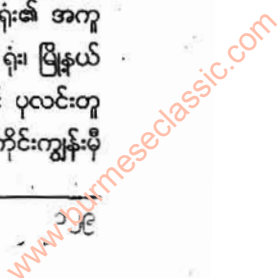
အမှန်ပြောရလျှင် မယ်စောပုသည် မိမိ၏ မြေများကို လေးပေခန့် ခိုးထားသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို တိုက်ရိုက် လက် ညှို့ထိုးပြီး ရန်တွေ့လိုက်ချင်၏။

သို့သော် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် မည်သည့်အရေးမှ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို မယှဉ်နိုင်၍ ဤကဲ့သို့သာ ကျိန်စာတိုက်နေ ရခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ဤအရပ်သို့ ရောက်စက မချမ်းသာ သေး။ စားနိုင်သောက်နိုင် လူ့လတ်တန်းစားတစ်ဦးသာ ဖြစ် သော်လည်း ဒဂုန်အရှေ့ပိုင်း (၁)ရပ်ကွက်သည် အကွက်ချ၍ အိမ်နေရာများ ချထားစဉ်တွင် ဝေးလံလွန်းသဖြင့် ဝယ်ယူ မရှိခိုက် ဒေါ်ငြိမ်းမယ် ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို အောက်ချေးဖြင့် ရယူနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် စည်ပင်ရုံးမှ ဒဂုန်အရှေ့ပိုင်း (၁)ရပ်ကွက် ကြီးအား အကွက်ချထားသော မြေပုံကို မိတ္တူကူးယူပြီး အကွက်နေရာများကို အလွတ်ကျွက်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့ နောက် "အိမ်ပွဲစား၊ မြေပွဲစား"ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို အိမ် တွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ခြံမြေပွဲစားလုပ်ခဲ့ရာမှ ချမ်းသာလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ရ-ဝ-တ ရုံးကိုလည်း အကူပြု၏။ အိမ်ခြံမြေဝယ်ယူများ ကိုယ်ပိုင်အမည်ပေါက် လိုပါက ရ-ဝ-တ၏ ကူညီမှုကို ယူရ၏။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အကူ အညီကိုလည်း ယူရ၏။ ကြာတော့ ရ-ဝ-တ ရုံး၊ မြို့နယ် တရားရုံးနှင့် စည်ပင်ရုံးတို့မှာ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်နှင့် ပုလင်းတူ ဗူးစုံများ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်းကိုင်မို့ ကိုင်းကျွန်းမို့

ခြေတန်း၏ ထိုအကြောင်းကို မယ်စောပု သိလေရာ သူ
အသားသော သာဓေါ ဟူသည့် ရှမ်းနှင့် ထိုင်းတို့ ကိုးကွယ်

သော နတ် ကိုသာ အကူအညီတောင်းနေခြင်းဖြစ်လေ၏။
ဤ သာဓေါ ဟု အမည်ရသော နတ်ကလေး၏
ဆောင်ပုဒ်မှာ ထိုင်းစကားနှင့် ဆိုပါက “မန်မီစလီ...ဘွန်”
ဟူ၍ဖြစ်၏။

မြန်မာလိုပြန်ဆိုပါက “အောင်မြင်ပါစေ” “ပျော်ရွှင်ပါ
စေ” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သူ့ကို ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်သူ
အားလုံး အခက်အခဲ ဘေးဒုက္ခမှ ကာကွယ်ပေးမည်။ အားလုံး
ပျော်ရွှင်၍ စိတ်ချမ်းသာစေရမည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ထိုဆောင်ပုဒ် ကျောက်စာကို နတ်ကလေးက ၎င်း၏
ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်ကို နတ်ရုပ်တွင် တွေ့နိုင်၏။
ထိုနတ်သည် ရာထူးဂုဏ်ရှိန်မြင်မာသူ၊ ငွေကြေးဓနကြွယ်ဝ
သူတို့ကို မုန်း၏။ ဆင်းရဲသူများကိုသာ ကူညီသည်ဟု ယုံ
ကြည်ကြ၏။

သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင် ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ထိုင်း
နိုင်ငံတို့တွင် ဆင်းရဲသူနှင့် ချမ်းသာသူများ၏ အိမ်မျက်နှာစာ
မြေကွက်လပ်တွင် ထားရှိ၍ ပူဇော်နေကြသည်ကို တွေ့
မြင်ခဲ့ရ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် မယ်စောပု၏ မြေ ငှပေကို ယူထား
ရုံသာမက၊ ထိုရုပ်ကွက်ကြီး အိမ်အကွက်မချခံက လယ်ကွင်း
ကြီးဖြစ်လေရာ မိုးရွာလျှင် ထိုမြေကွက်များသည် မိုးရေများ
ဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်
သည် ထိုရေပြင်ဘေးမှ ကင်းလွတ်ရန် မယ်စောပု၏ အိမ်ပိုင်း
ထဲမှ မြေများကို တူးယူပြီး ဖို့ခဲရာ၊ ထိုနေရာတွင် မယ်စောပု
၏ အိမ်ပိုင်းက ကန်ကွက်နှင့် တူပြီး ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ အိမ်
အတွက်က ကုန်းမြေဖြစ်နေလေ၏။

မိုးသဲသဲမဲရွာလျှင် မယ်စောပုတို့အိမ် ရေမြုပ်တော့
သည်။ ဒါတွေကို မယ်စောပု မကျေနပ်။ မယ်စောပုတို့
ဒီနေရာမရောက်မီက လုပ်ထားသည့်ကိစ္စဖြစ်၍၊ ချက်မြင်
သက်သေကလည်း မရှိ၊ တစ်ယောက်တလေ ရှိပါသော်
လည်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ ကျေးဇူးတရားနှင့် မကင်းကြ၍
မယ်စောပုဘက်မှ ကူညီလိုက်ပါ ထွက်ဆိုမည်သူ မရှိ။

ထို့ကြောင့် မယ်စောပု နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျိန်စာတိုက်
နေရာ၊ နောက်ဆုံး နားမခံနိုင်၍ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် အိမ်မှ စောစော
ထွက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ငွေမြက်မြက်ကလေး ရသော်လည်း

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ အလုပ်က အရချောင်သည်ဟုတော့ မဆို
သာ။

ရောင်းလိုသူကို လည်းကောင်း။ ဝယ်လိုသူကို လည်း
ကောင်း နံနက်မှ မိုးချုပ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့်
အိမ်လိုက်ပြုရ၏။ မိုးရွာရွာ နေပူပူ အလုပ်ဖြစ်ရန် ဆိုင်ကယ်
ဖြင့် လိုက်ပို့ရလေရာ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သည့်နေ့တွင်
ကိုယ်အတွက် ကောင်းကောင်းရလိုက်၏။

ရန်ကုန်နေရာ ပူပြင်းလှသော်လည်း ငွေလောဘကြောင့်
ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က ပူသည်ဟု မထင်။ ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်
အလုပ်ဖြစ်သော အဓိကထားနေလေရာ အစားမမှန် အအိမ်
မမှန်ဖြစ်ရလေ၏။ အမှန်တော့ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် နွေ၊ မိုး
ဆောင်းဟုပင် ခွဲ၍မသိတော့။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အရောင်းအဝယ်
ဖြစ်နေ၏။

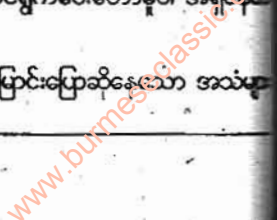
မယ်စောပု၏ သာဓေါ ခေါ် ကျောက်ချိုင်း ဟူသည့်
နတ်ကပင် စွမ်းသလား မသိ။ တစ်ခုသော မိုးတွင်းတွင်
နေပူပူကျဲကျဲထဲ၌ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် အလုပ်
ရှုပ်နေသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်တစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ မိုးရွာ
ချလိုက်ရာ ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ မိုးရေများ ရွှဲရွဲခိုသွားတော့
၏။ ပူရာမှ အေးရာသို့ ပြောင်းသွားခဲ့သော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်မှာ
အပူရုပ်ပြီး ဖျားလေတော့၏။

အသက် ၄၀ ကျော်သွားပြီဖြစ်သော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်မှာ
ထိုအဖျားဒဏ်ဖြင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်၊ မယ်စောပု ကျိန်စာတိုက်
ချိန်တွင် သေလျာဆဲ အသက်ငင်နေသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏
နားထဲတွင်...

“ကျွန်မထံမှ မြေ ငှပေကို ခိုးယူထားသူအား တပည့်
တော်မ သိပါသော်လည်း၊ ထိုခိုးသူသည် စည်ပင်နဲ့သော်
လည်းကောင်း၊ ရ-ဝ-တ လူကြီးများနှင့်သော် လည်းကောင်း
ပုလဲနံ့ပသည့်ဖြစ်ပြီး ငွေရေးကြေးရေးမှာလည်း တပည့်တော်မ
ထက် သာလွန်နေသဖြင့် တရားရုံးရောက်တော့လည်း ငွေ
များ တရားနိုင်ခေတ်ကြီးမှာ တပည့်တော်မပဲ ရှုံးမှာပါ အဆင်
နတ်မင်း။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်မရဲ့ မြေကို မတရား
ခိုးယူထားသော အာဒိန္နဒါနက်ကို ကျူးလွန်ထားသော မိန်း
ကြီးအား အမြန်သေအောင်လုပ်ပြီး နောက်ဘဝတွင် တပည့်
တော်မ၏ထံ၌ မြေဖတ်ဘီလူးဖြစ်၍ မြေများ ပြန်လည်
ဆပ်နေသူဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါ အရှင်နတ်
မင်း”

ဟု ဝိပိအား စောင်းပြောင်းပြောဆိုနေသော အသံများ

ဆို ကြားရပြီး အသက်ထွက်သွားရလေရာ မိမိ မတရားလုပ်ထားသည့် အာဒိန္နာဒါနကံကြီးကို စွဲလမ်းသွားတော့၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ် သေဆုံးပြီး ခုနစ်ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး၏။ ထိုနေ့တွင် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ အိမ်၌ ၃၀-တ လူကြီးများနှင့် ရုပ်မိရပ်ဖများ ရောက်လာချိန်တွင် သည်း မယ်စောပုသည် ကျိန်စာတိုက်လျက် ရှိနေ၏။

“အရှင်နတ်မင်း... ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်လောက် အကျင့်ပုပ်တယ်ဆိုတာ အရှင်နတ်မင်းအသိပါ။ အရှင်နတ်မင်း ကိုတောင်မှ သေခါနီးမှာ အက်ဆစ်နဲ့ ပက်သွားတယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမကြီးကို ကောင်းကောင်းမှတ်လောက်အောင် ဆုံးမပေးတော်မူပါ”

ဟု ပြောဆို၍ ကျိန်စာတိုက်နေလေ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကလည်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ပင်။ မည်မျှ ဆိုသနည်းဟူမှ၊ မသေခင် တစ်ရက်က “ဒီနတ်က ဘယ် ဆောက်များ အစွမ်းအစရှိလို့လဲ”ဟု ပြောဆိုကာ အက်ဆစ် နဲ့ ပက်ခဲ့ရာ နတ်ရုပ်၏ သဘောဆေးများ အပတ်လိုက် ဖွားကျခဲ့၏။ နတ်ရုပ်ပုံပျက်သွား၍ မယ်စောပုတစ်ယောက် နှိပ်နှိပ်ခေါ်ပြီး ဆေးအသစ်ပြန်သုတ်ခဲ့ရ၏။ ဤမျှ ဆိုးသွမ်းသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ဖြစ်၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ဆုံးပြီး ရှစ်ရက်မြောက်ညတွင် ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများ ည ၁၂နာရီကျော်တွင် အလုပ်မှ ပြန်လာကြရာ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ အိမ်ဘက်သို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသောအခါတွင် လရောင် မလင်းတလင်းအောက်၌ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ခံတောင်းကြီးကို ရွက်လျက် မယ်စောပု၏ ခြောက်သို့ လည်းကောင်း၊ သူ၏ အိမ်ဘက်သို့ လည်းကောင်း ဖျားကာသန်းကာ လုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ သားသမီးများအား ပြောပြရာတွင် မိမိ၏ မိခင်ကြီးအား သရဲဖြစ်နေပြီ ဟုပြောရပါမည်လားဟု စိတ်ဆိုကြသဖြင့် မည်သူကမှ ပြန်ပြော မပြောတော့ပေ။

တစ်နေ့သောညတွင် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ မိသားစုများအား တူညီသော အိမ်မက်တစ်ခုကို မက်ကြလေ၏။ အိမ်မက် ခံ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က သားသမီးများအား ငိုယိုပြီး အိမ်မက်ထဲ နှင် ဤသို့ ပြောပြသည်ဟု ဆို၏။

“ဟဲ့...ကောင်မတွေ၊ အကောင်တွေ...ငါ့အတွက် အောင်မှုတစ်ခုခုလုပ်ပြီး အမျှပေးဝေပေးကြဦး။ ငါ မသေမီက အာဒိန္နာဒါနကံကြီးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ မယ်စောပုဆီက မြေ ၄ပေ

ကို ခိုးယူခဲ့မိလို့ ညညရောက်တိုင်း ငါ့ဘက်က မြေတွေကို ယူယူပြီး ဟိုကောင်မအိမ်ကို ပို့ပေးနေရတော့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ငါသေတော့မယ်။ ပင်ပန်းလှပြီ။ မိုးမလင်းမချင်း မြေတွေ သယ်ပို့နေရတာ ပင်ပန်းတဲ့ကြားထဲက ဟိုနတ်ရုပ်ကို ငါ အက်ဆစ်နဲ့ ပက်ခဲ့လို့ ငါ့မှာ ယားနာတွေလည်း ပေါက်နေတော့ ချွေးထွက်တိုင်း ငါ့မှာ ယားလို့ မနေနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီမြေ ၄ပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့ရဲ့ မြေတန်ဖိုးနဲ့ တွက်ကြစမ်း။ အဲသလိုတွက်ပြီး ငါယူထားတဲ့ နှစ်နဲ့ တွက်ပြီး အဲဒီငွေပေါ်ကို အတိုးနဲ့ ပေါင်းပြီး အတိုးရော အရင်းပါ မယ်စောပု ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပြီး ပေးလိုက်ကြ။ သူ့ခြံထဲက နတ်ရုပ်ကိုလည်း ငါ့ကိုယ်စား ဆေးအသစ်သုတ်ပြီး သစ်သီးဆွမ်း၊ အမွှေးတိုင်တွေနဲ့ နတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ ငါ့ကိုယ်စား မြန်မြန်ကလေး တောင်းပန်ပေးကြစမ်း။

ဟု အိမ်မက်ပေးလေရာ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ မိသားစုမှ အိမ်မက်ပေးသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပြီးသည့်နောက်နေ့တွင် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်တစ်ယောက် ခံတောင်းကြီးထဲ၌ မိမိ၏ အိမ်ပိုင်းထဲမှ မြေများအား သယ်ပိုးကာ မယ်စောပု၏အိမ်သို့ ပို့ပေးနေသည်ကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့ကြောင်း သိရှိရပါလေတော့သတည်း။

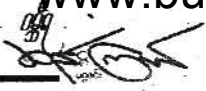
(အဖြစ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။ အမည်များ လွှဲပြောင်းထားပါသည်။)။

သဗ္ဗေ အနိစ္စ သဒ္ဓါရ

မကွေးညိုစိန်

အကျိတ်အပုပျောက်စေသော ပါဠိ

အရှင်ဝိမလ (အညတြစာဆို)

ပဲခူးမြို့ ကျွန်းသာယာရပ်ကွက်၊ မဟာမြိုင်ရပ်က အကာမကြီး ဒေါ်နယဉ်၏ နေအိမ်သို့ စာရေးသူ ဆွမ်းခံကြွလေ့ ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ စာရေးသူတစ်ပါးတည်းအား ဆွမ်းကပ် ပါတယ်။ အကာမကြီး ဒေါ်နယဉ်က သမီးများဖြစ်သော မတ ဖြူပွင့်၊ အေးအေးပွင့်၊ စုမြတ်မွန်၊ ခိုင်ရည်မွန်၊ အိသူငြိမ်းတို့ ရဲ့ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီးအား ရည်စူးပြီး စာရေးသူကို ပင့် ဖိတ်၍ ဆွမ်းကပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲမှာ တို့စရာ ငရုတ် သီးတောင်က ပါနေတော့ စာရေးသူက အနားမှာ ရှိတဲ့ စုမြတ်မွန်ကို “ကပ္ပိယံ ကရောဟိ” လို့ ငရုတ်သီးတောင်တွေ ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်တယ်။ စုမြတ်မွန်က ကပ္ပိယံ ဘန္တေ-အပ်စပ်အောင် ပြုပါပြီ ဘုရားဆိုပြီး ငရုတ်သီး တစ် တောင်ကို လက်သည်းနဲ့ ဆိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် အပင်ပေါက်နိုင်တဲ့ ဗီဇဓာတ်တွေအားလုံး ပျက်သွားတဲ့ အတွက် သုံးဆောင်ကောင်းတယ်လေ။ ရဟန်းဆိုတာ သစ် ပင်ကို ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုရသလို၊ အပင်ပေါက်နိုင်တဲ့ မျိုးစေ့ ကိုလည်း ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုရဘူး။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကို ကိုယ်ဝန်ကျဆေး မပေးရဘူး။ ပေးမိလို့ ကိုယ်ဝန်ကျရင် လူသတ်တာပဲ။ အဲဒီအခါ ကမ္မဝါအကြိမ် ကြိမ်ညှပ်လည်း ဘုရားသားတော် ရဟန်း မဖြစ်တော့ဘူး။

အကာမ ဒေါ်နယဉ်တို့အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွရင် သမီးတွေ က ဆွမ်းလောင်းလှူကြပါတယ်။ စာရေးသူက အချိန်ရရင် ဘဝမိနစ်လောက် ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် တရားလေးတွေ ဟော ပြောပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် စုမြတ်မွန်ဆိုတဲ့ ကလေးမက သိရှိပြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ အချို့တွေမှာ လိမ္မော်သီး၊ သပွန် သီးတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ကပ္ပိယံ ကရောဟိ၊ ကပ္ပိယံဘန္တေ ပြုရပါတယ်။ ရဟန်း သံဃာတွေနဲ့ အကျွမ်းမဝင်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက မသိကြပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဝိနည်းအာဏာ စက် စူးရှထက်မြက်ပုံက သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ဓမ္မ ခူတ အရှင်ပညာကေတ ဆရာတော်ကြီးက လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ဖူးတာ ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာ စာသင်သား သံဃာတွေအတွက် ကြံခင်း ပိုင်ရှင်တစ်ဦးက ကြံချောင်းတွေ အများကြီး လာလှူသွား တယ်။ ကြံအပုံကြီးရှေ့မှာ ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်တစ်ပါး ကို ကပ္ပိယံကရောဟိလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုရင်က ကပ္ပိယံ ဘန္တေလို့ ပြောလိုက်ပြီး ကြံအပုံကြီးထဲက ကြံတစ်ချောင်း ကို ဓားနဲ့ တစ်ချက်ခုတ်လိုက်တယ်။ တစ်ချောင်းကို ခုတ် လိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ ကြံချောင်းတွေအားလုံးကို ကပ္ပိယံသား ဖြစ်သွားတယ်။ သံဃာတော်တွေကို ကပ်ပြီး ပိုနေတဲ့ ကြံ ချောင်းတွေကို အတိုလေးတွေ ဖြတ်ပြီး ကြံတောင်သူ တစ်ယောက်ကို ကျောင်းဝိုင်းထဲက မြေကွက်မှာ စိုက်ခိုင်း

လိုက်တာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အာဏာစက်ကြောင့် တစ်ဆင့် မှ အပင်ပေါက်မလာတော့ဘူး။ ကပ္ပိယံ ကရောဟိ၊ ကပ္ပိယံ ဘန္တေဆိုတဲ့ ပါဠိဟာ မျိုးစေ့ကို ချေဖျက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ရှိတာ လက်တွေ့ပဲလေ။

စာရေးသူတို့ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ညပိုင်း အိမ်ရှေ့ ဆော့ကစားပြီးတဲ့အခါ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ စာရေးသူတို့ဆီ မှာ ကပ်ပါမလာအောင် ရေမုန်းတိုက်ပါတယ်။ စာရေးသူ မိခင်ကြီးမုန်းတာက “ဖဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ နကမ္ပတိ၊ အသောကံ ဝိရင် ခေမံ” ဆိုတဲ့ ပါဠိသုံးပုဒ် ဖြစ်ပီ တယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကပ်ပါလာရင် ရေမုန်းနဲ့ ဖျက် နှက် တစ်ချက်သာ တောက်လိုက်၊ ကောင်းသွားတယ်တဲ့။

စာရေးသူ သိတတ်စ အရွယ်ရောက်တော့ ဒီ ပါဠိဟာ မင်္ဂလသုတ်ထဲက ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူကတော့ မေ သောက်တဲ့အခါ၊ ဆွမ်းစားတဲ့အခါ၊ ဆေးသောက်တဲ့အခါ ဒီဂါထာကို သုံးခေါက်ရွတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး အပုအကျိတ် မုန်သမျှ ပျောက်တယ်လို့ သိရတယ်။

နောက်ပြီး အပုအကျိတ်ပျောက်တဲ့ နည်းတစ်ခုက ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို မုန်းရင်လည်း ပျောက်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅နှစ်ကျော်က မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ် ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လည်ပင်းမှာ အကျိတ်တစ်ခုပေါ်လာပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတဲ့အခါ အကျိတ်အပုဟာ ဖန်ဂေါ်လီအသေးစာ ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ဝင် ဒေါ်မိမိချိုက ဘယ်ဘက် လက်ဝါးပေါ်မှာ နှင်းမှုန့်အနည်းငယ်၊ ကွမ်း ထုံးအနည်းငယ်၊ အုန်းဆီအနည်းငယ်ကို ထည့်ပြီး ညာဘက် လက်ခလယ်နဲ့ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆီ ပြီး ရောမွှေပေးပါတယ်။ နောက်တော့ လည်ပင်းက အကျိတ် အပုပေါ် လိမ်းပေးပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ အကျိတ်အပုဟာ ဆက်လက် ကြီးထွားမလာဘဲ သေးသေးလေးဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ ရက်ဆက်တိုက် ပြုလုပ်ပေးလိုက်တာ အကျိတ်အပုမရှိတော့ ဘဲ ပျောက်သွားပါတယ်။ အဲဒါ စာရေးသူမျက်မြင်ပါ။ (ယခု ဒေါ်မိမိချိုက သန်လျင်ပြန်နယ်မှာ ဆရာလေး သီလရှင် ဒေါ်ကုသလဝတီ ဘဝနဲ့ ကုသလဝတီ သီလရှင်ကျောင်း တိုက် မှာ သီတင်းသုံးပြီး လယ်တီမူ အနာဂါမိဆရာ သက်ကြီး နည်းဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်မှာ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယအဖြစ် သာသနာပြုလျက်ရှိနေပါတယ်။)

စာဖတ်သူများ လေ့လာဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် တင် အပ်ပါတယ်။

အရှင်ဝိမလ (အညတြစာဆို)

ပုရောဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒြ၏သား

ဆရာဒေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
၈၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ မွေစေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) *Sweet Centre* နှင့် ကပ်လျက်
မြေခိုကုန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၅၀၅၁၇၁။

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- <http://www.sayadeva.com>

ယတြာမချေတဲ့ဆရာ

လွတ်လပ်ရေးမရမီကပင် ဆရာစန္ဒြသည် လက္ခဏာ၊ ဗေဒင်ဟောပြောခဲ့ပြီး
(၁၉၈၁) ခုနှစ်မှစ၍ ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့ရာ (၁၉၉၂) ခုနှစ်တွင် (၁၁) ဝါရသောအခါ
သို့လွန်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာစန္ဒြ၏သား ဆရာဒေဝသည် (၁၉၇၇) ခုနှစ်မှစ၍ ပခင်နှင့်အတူ
လက္ခဏာဟောပြောခဲ့ပြီး၊ (၁၉၈၁)ခုနှစ်မှစ၍ ယခုလိပ်စာတွင် ဟောပြောနေခဲ့
ပါသည်။

ဆရာစန္ဒြ၏မြေး၊ ဆရာဒေဝ၏သား၊ ဆရာမြဟွသ်သည် (၁၉၉၇) ခုနှစ်
စတင်၍ (၁၄-၁၀-၂၀၀၃) နေ့အထိ လက္ခဏာဗေဒင်ဟောပြောခဲ့သည်။
(၁၅-၁၀-၂၀၀၃)တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဆရာစန္ဒြ၊ ဆရာဒေဝ၊ ဆရာမြဟွတို့သည် လက္ခဏာဗေဒင်ဟောပြောရာ
တွင် ယတြာလုံးဝ မချေပေးပါ။ ဓာတ်ဆင်၊ ဓာတ်ရိုက် လုံးဝလုပ်မပေးပါ။ အဆောင်
သတ်ဖွဲ့၊ ဂါထာများကို မရောင်းပါ။ ထိပေါက်ကိန်းရှိလျှင်လည်း ထိပေါက်မည့်
အချိန်အခါအသက်ပိုင်း၊ လပိုင်းကိုသာ ဟောကြားပေးပါသည်။ ထိနံပါတ်တွက်မပေး
ပါ။ ထိမရောင်းပါ။ မေးသူ၏ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒကိုဖြစ်အောင် ဘာကိုမျှလုပ်မပေး
ပါ။ ဘယ်အသက်ပိုင်းမှာ ဘာဖြစ်နိုင်သည်ဟု လက္ခဏာဗေဒင်ဟောပြောခြင်း
အနိမ့်သန်ဖြင့်သာ ရပ်တည်ဟောပြောသော ဆရာများဖြစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါ
သည် ခင်ဗျား။

“မင်းလှေပျောလည်း မဆယ်နဲ့”

“ခြေနစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့”

ရှေးခေတ် ဘိုးဘွားများက မှန်ကန်ပြီး မှတ်သားစရာကောင်းလှသော စကားပုံများကို ထားခဲ့သည်။

ဤစကားပုံများကို မှတ်သားလိုက်နာသူများ ဘေးရန်ကင်းကြပြီး မလိုက်နာသူများ ဒုက္ခလှလှတွေ့တတ်ကြသည်ကို ဤဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကလေးဖြင့် သတိပေးပါရစေ။

၈၈ အရေးအခင်းဖြစ်ပြီး နောက်လတွင် ဖြစ်၏။

မောင်ရေချမ်းနှင့် မနှင်းဖွေးတို့ နှစ်ယောက်သည် ချစ်တာ ပဓာနဟု စွဲယူမှတ်လျက် နှစ်ဖက်မိဘများ၏ ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ ခိုးယူထွက်ပြေး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြ၏။

မနှင်းဖွေးက လည်၏။ မောင်ရေချမ်းတို့ ယိုးဒယား-မြန်မာနယ်စပ်ဖြစ်သော မဲဆောက်မြို့နယ်၊ ဘန်ဆောင်ခွဲ

ရွာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ဆောင်ခွဲခွဲတွင် ၈၈ အကြောင့် ထွက်ပြေးလာကြသူများကို ထောင့်ခိုလှုံခွင့်ပေးပြီး နေရေးအဖွဲ့က အဖွဲ့အစည်း တာဝန်ယူ ခန့်ချိန်ဖြစ်ရာ မောင်နှင့် မနှင်းဖွေးတို့ စားဝတ်အတွက် အပူရဘဲ အချစ်တံကိုသာ ပြုစားပေးနေထိုင်ရတော့မိသော အခါ ဆောင်ခွဲရွာသို့ တစ်လလောက်မှာပင် လာပညာတတ်သော မောင်ရေချမ်း မြန်မာနိုင်ငံမှ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

မကျွေးချေအိမ်

မာယာတစ်သိန်း

သော ကျွန်းသစ်ကို အိမ်သုံးပစ္စည်း
အဖြစ် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ စသည်
ဖြင့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများလုပ်၍ ရောင်
ချရာ အလွန်ပင် အောင်မြင်လျက်ရှိ၏။
မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရန် လုံးဝ စိတ်ကူ
မရှိတော့။

နေရထိုင်ရ နှစ်နှစ်အောင်ပြေငြိမ်း
သည်မှာ ရှမ်းစကားကတည်းကသာကြောင့်
ဖြစ်၏။ နယ်ဘက်ကလေး ရှမ်းစကားကို

သာ အပြောများကြ၏။ ယိုးဒယားများကို ရှမ်းလေး၊ မြန်မာရှမ်းများကို ရှမ်းကြီးဟူ၍ သတ်မှတ်ကြသည့်အပြင်၊ ထိုဒေသမှာ ရှမ်းလူမျိုးများ နေထိုင်မှုများသဖြင့် ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်သော မောင်ရေချမ်းနှင့် မနင်းဖွေးတို့နှစ်ယောက်အဖို့ အလွန်မှပင် အဆင်ပြေ ချောမောလှပေ၏။

မောင်ရေချမ်းတို့ လင်မယားဘဝ အမောတွေ ပြေပျောက်စရာဖြစ်လာသည်က ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ပရိဘောဂဆောက်လုပ်ရေးစက်ရုံမှ လခစားအဖြစ် ခေါ်ယူခြင်း ခံရလေ၏။

မောင်ရေချမ်းသည် မြန်မာဘုန်းကြီးဖြစ်သော မျိုးချစ်မြန်မာ ဆရာတော် သီဟဉာဏနှင့် ဆက်မိလေ၏။

ဆရာတော် သီဟဉာဏသည် ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ထိုင်ပကန် (၁/၂)တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး "ရွှေပါရမီ ပညာဒါန" ဟု အသင်းဖွဲ့ကာ၊ ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများအား ထိုင်းစာ၊ ထိုင်းစကား၊ ကွန်ပျူတာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ အခမဲ့ သင်ပေးနေသည့်အပြင် ကျောင်းတွင် ထမင်းအခမဲ့ ကျွေး၏။

မောင်ရေချမ်းတို့ လင်မယားသည် ထိုကျောင်းတွင် နေထိုင်ကြ၏။ မနင်းဖွေးသည် ဆရာတော်အတွက် ဆွမ်း၊ ကွမ်းတို့ကို ချက်ပြုတ်ပေးသည့်အပြင် စာသင်လာကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများအတွက်ပါ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရလေရာ လင်မယားနှစ်ယောက် နေစရိတ် စားစရိတ်မကုန်သဖြင့် ငွေစုမိလေ၏။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားသားအိမ်ပိုင်ဝယ်ယူခွင့် မပေးသဖြင့် ငွေစုမိသောအခါ သီးသန့်တိုက်ခန်းငှား၍ ကျောင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

ဆရာတော် သီဟဉာဏထံတွင် တစ်နှစ်နေလိုက်သည့်နှင့် လုပ်ငန်းအားလုံး လူရည်လည်သွားကြ၏။ မြန်မာပြည်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ ပညာကလည်း ဆယ်တန်းမအောင်သော မြန်မာယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးများ (အောက်လမ်းမှ ယိုးဒယားသို့ ခိုးထွက်လာသူများ) အား မောင်ရေချမ်းက အလုပ်ရှာပေး၏။

ထိုသို့ အလုပ်ရှာပေးသည်မှာ အလကားမဟုတ်။ အလုပ်ရှင်ထံမှ ငွေရ၏။ အလုပ်လုပ်လိုသူထံမှ တစ်လစာရ၏။ ထိုငွေကပင် မောင်ရေချမ်းတို့ လင်မယားကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်စေ၏။

တစ်နေ့တွင် "လူခွေး" ဟု အမည်ရသော ကျောက်ပန်းတောင်းနယ်မှ လူငယ်တစ်ယောက် ပညာဒါနကျောင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ကောင်ကလေးက အသက် ၁၇နှစ်သာရှိသေး၏။ ကျောင်းစာ လုံးဝမတတ်။ ရေတတ် ဖတ်တတ် ရုံသာရှိ၏။ အရပ်က ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ လူက တောသားပီပီ ကြိုခိုင်းမှုအပြည့်ရှိ၏။ ရွာမှာ နေစဉ်က လယ်ထွန်၊ ဝါးခုတ်၊ သစ်ခုတ်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အကြမ်းပတမ်း ဒဏ် ခံနိုင်ရည်ရှိ၏။

မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ် အသားက ဖြူဖြူနှင့် ရုပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ချစ်ခင်လိုစိတ်ပေါ်၏။ ကောင်ကလေးက ရည်မှန်သည်။ ဆင်းရဲသားပီပီ ကျိုးနွံသည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ ကြီးသူကို ရိုသေတတ်ပြီး ရွယ်တူကို လေးစားစွာ ဆက်ဆံတတ်သဖြင့် ကျောင်းကို ရောက်သည်နှင့် အပေါင်းအသင်းများတော့သည်။

ဆရာတော်က လူခွေးအား

မောင်ရေချမ်း၏လက်သို့ အပ်လိုက်ရာ မောင်ရေချမ်းသည် အလုပ်ကြမ်းကောင်းစွာလုပ်နိုင်သော မောင်လူခွေးအား အုန်းသီးစက်ရုံသို့ ပို့ပေးခဲ့၏။

မောင်လူခွေးအား မြင်မြင်ချင်ချစ်ခင်သဖြင့် အိမ်မှာ ထား၏။ မနင်းဖွေးကလည်း လက်ခံသဖြင့် ပြဿနာမရှိ။

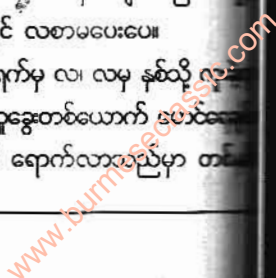
မောင်လူခွေးကလည်း ချစ်ခိုက်ကောင်း၏။ အလုပ်သွားတိုင်း မောင်ရေချမ်းတို့လင်မယားကို ရိုခိုးပြီးမှ သွား၏။ အလုပ်က နံနက် ၆နာရီသွားရပြီး ည ၇နာရီမှ အိမ်ပြန်ရ၏။

ယိုးဒယားပိုက်ဆံ တစ်ရာကုန်သည် မြန်မာငွေ သုံးထောင်ကျပ်ရှိ၏။ မောင်လူခွေး၏ လစာမှာ မောင်လူခွေးလုပ်အားကို ကြည့်၍ တစ်ရက်လျှင် သုံးရာမှ လေးရာထိ ရ၏။ ထိုငွေကို မောင်ရေချမ်းတို့လင်မယားထံ အပ်ပေး၏။ အလုပ်မသွားမီ ထမင်းချက်ခံသေး၏။ ညအခါတွင် မောင်ရေချမ်းနှင့် မနင်းဖွေးတို့အား နင်းနှိပ်ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့

မောင်ရေချမ်းတို့မှာ ဝမ်းမပေးသားတစ်ယောက် ကောက်ရ၍ များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။

မောင်လူခွေး၏ အလုပ်က အလုပ်မဆင်းသည့်နေ့တွင် လစာကို တစ်ရက်စာတွက်၍ ဖြတ်၏။ ခွဲ၍ ရက်မရှိ။ ပိတ်ရက်မရှိ။ ဖျားလျှင် လျှင် ခွင့်သုံးရက်ပေး၏။ သုံးရက်ထက် ကျော်သွားပါက အလုပ်ဖြတ်လေ့ရှိ၏။ ဤကိစ္စမှာ ထိုင်းရောက် မြန်မာအသင်းသမားများအားလုံး လိုက်နာရသော စည်းကမ်းနှုတ်မှတ်ချက်ဖြစ်၏။ ခွဲရက်တွင် လစာမပေးပေ။

ရက်မှ လ၊ လမှ နှစ်သို့ လူခွေးမောင်လူခွေးတစ်ယောက် ပေးဆောင်တို့အိမ် ရောက်လာသည်မှာ တစ်

နွားအို မြက်နုကြိုက် ဆိုသကဲ့သို့ အသက် ၃၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော မနင်း ဖွေးက အသက် ၁၈ နှစ်သား မောင်လူ ခွေးကို စိတ်ဝင်စားသည်မှာ အပြစ်မဆို သာသကဲ့သို့ မမြင်ဘူးတော့ မှုဖြစ်ထင် ဆိုသကဲ့သို့ မတွေ့ဘူး။ မကြုံဘူးသော မောင်လူခွေးကလည်း မနင်းဖွေးမှ မနင်းဖွေးဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်ရေချမ်းသည် ဘီယာသောက်နေခိုက် ခေါင်းကိုက် သလိုလို ခေါင်းမူသလိုလိုဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်သို့ စောစောပြန်လာရာတွင် ပက် ပင်းတိုးလေတော့၏။

“ဟေ့ကောင်... လူခွေး၊ မင်းမို့ လုပ်ရက်စာယံကွာ။ မင်း အခုစားနေတဲ့ ထမင်းကတောင်မှ ငါကျွေးထားတာပါ ကွာ။ ဒီနေ့က စပြီး ပြီးတာတွေ ပြီးပါ စေတော့။ မင်း ငါ့မိန်းမကို ရှောင်ပါ။”

ဟု ပြောတော့ လူခွေးက... “ခင်ဗျားမိန်းမကိုသာ ပြောပါ။”

ကျွန်တော်က ပြတ်တယ်။ အဲ... တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမ မပြတ် သမျှတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြတ် ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြော၏။

“ကိုင်း... ဘယ်နှယ်လဲ မိန်းမ၊ ဒီအကောင်က မင်းကို လွှဲချနေပြီ။ မင်း သဘောကရော”

ဟု မောင်ရေချမ်းက ပေးလိုက် ၏။

“ရှင်အနေနဲ့ အခုကိစ္စကို မကျေ နပ်ရင် ကျွန်မကို ရှင် မပေါင်းဘဲ နေ နိုင်တယ်။ ကျွန်မကို ဖြတ်စာထုတ်ပေး။ ကျွန်မ ဒီလူခွေးကို မပြတ်နိုင်ဘူး”

ဟု ရှင်ရှင်လင်းလင်း ပြတ်ပြတ် သားသား ပြန်ပြောရာ မောင်ရေချမ်း အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်ရလေတော့၏။

မောင်ရေချမ်းသည် ဘီယာဆိုင် သို့ ပြန်သွားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်ပင်၏။ သူငယ် ချင်းများက ရေချိန်ကိုက်နေကြပြီဖြစ် ၏။ မောင်ရေချမ်း အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ် လာသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ အံ့ဩနေကြ၏။ မောင်ရေချမ်းက သူငယ်ချင်းများကို အိမ်ကိစ္စအား အပ်ကျမတ်ကျ ပြန်ပြောပြလေ၏။

“အေးကွ... ရေချမ်းရ ဒီကိစ္စမျိုး ဆိုတာက ဘေးလူတွေက အရင်သိပြီး နားမဆုံမှ ကာယကံရှင်တွေ သိရတဲ့ ကိစ္စပဲကွ။ ငါတို့ ရိပ်မိနေတာ ကြာပြီ။ မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမို့လို့။ နောက် ပြီး မင်းကို မပြောရက်လို့ ငါတို့က မပြောတာ။ မင်းမိန်းမကိစ္စက ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ် နေတာ ကြာပြီကွ”

ဟု ကျောက်ဒိုးက ပြော၏။

“ဒါတွေ ထားပါတော့။ ဒီလို ပက်ပင်းကြီးတွေတော့ မင်းမိန်းမက

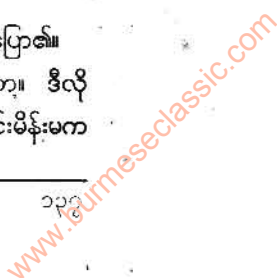
ဆက်ခဲ့ပြီ။

ထိုင်းတွင် မြန်မာလုပ်သားအား ည ဂနာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြ ၏။ ထိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မရှိ။ ဘီယာဆိုင်သာလျှင် ရှိ၏။ ည ဂနာရီ ဆက်လျှင် လမ်းထိပ်၌ ဘီယာဆိုင် ဆက်လာ၏။ ဘီယာဆိုင်မှာ ဆိုင် သေးမဟုတ်။ ကားဖြင့် ရောင်းခြင်း ၏။ လမ်းထိပ်တွင် ကားကို ရပ်ထား ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲများ ယာယီ လျှက် ထိုင်းအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်၊ အမျိုးသားနှစ်ယောက်တို့က ထိုင်း ချင်းများဖြင့် သီဆိုပျော်မြေ့ကြ၏။ မာပြည်မှ စားတော်ဆက်များလို ကျားစွပ်စရာ မလို။ သောက်သူက သောက်၊ ဆိုသူများက ဆိုနေကြ၏။ မာ ဆောင်းဘောက်စ် တစ်ခါတည်း ခပ်ထား၏။ ညလုံးပေါက် ဘီယာ သောက်၏။

မောင်ရေချမ်းက အလုပ်မှ ပြန် ထွက်တိုင်း ဘီယာဆိုင်တွင် ည ၁၂ နာရီ ထောက်ထိ ထိုင်၏။ မောင်လူခွေးက သောက်တတ်တော့ အိမ်မှာပဲ အနေ သေသည်။ မနင်းဖွေး ရှေးဝယ်သွားလျှင် မောင်လူခွေးက ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက် နေ၏။

ကြီးချင်းထား ကြီးချင်း ညို၊ ချင်းထား အိုးချင်းထိ ဆိုသကဲ့သို့ ခွေးနှင့် မနင်းဖွေးတို့ ညီကြတော့ သည်။

မောင်ရေချမ်းကလည်း မောင်ရေ ချမ်းက နံနက် ၆ နာရီ အလုပ်သွား၊ ည ၁၂ နာရီ အိမ်ပြန်ရောက်၊ ရေချိုးပြီး ဘီယာဆိုင်ကို အပေါင်းအသင်းများနဲ့ ည ၁၂ နာရီ ၁ နာရီမှ ပြန်ရောက်၊ မိန်းမနှင့် အလုပ်က ပြန် မှုတော့ မှု လင့်ဝတ္တရားပျက်သည်က နှစ်နဲ့ နှစ်နဲ့ ဖြစ်လာပြီ။

ဘာပြောတုန်း”

“ငါ့ကို ကွာရှင်းပေးပါတဲ့”

“ဘာ”

“သောက်ကောင်း၊ အသေသတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု စိန်လင်းနှင့် ဟန်ငြိမ်းတို့က ပြိုင်တူပြောကြ၏။

“အဲဒါ ရေချမ်း၊ မင်းလှေပျောလည်း မဆယ်နဲ့၊ ခြေနစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့လို့ ပြောတာပေါ့။ မင်း အခုတော့ ခြေနစ်ချောင်းကယ်မိလို့ ဒုက္ခတွေ့ရပြီ”

ဟု ကျောက်ဒီးက ပြောလေ၏။ ရေချမ်းက ရိုးသည်။ အသည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်သည်။ ဒီကိစ္စတွေ့သိကော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ မောင်ရေချမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြကာ၊ ဘီယာနှင့် အရက်ရော၍ မူးအောင် သောက်လိုက်ကြလေတော့၏။

မောင်ရေချမ်းသည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် မြန်မာပြည်ရှိ မိဘများထံ သို့ ပြန်သွားခဲ့လေ၏။

အိမ်တွင် မနှင်းဖြူနှင့် မောင်လူခွေးတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပြီး၊ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေကြ၏။

တစ်နေ့သောညတွင် ကျောက်ဒီး စိန်လင်းနှင့် ဟန်ငြိမ်းတို့ သုံးယောက်သည် မျက်နှာဖုံးများ စွပ်လာပြီး မနှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက် အိပ်နေသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး...

“မင်းလားကွ၊ သားရေပေါ် အိမ်၊ သားရေနားစားတဲ့ အကောင်။ မင်းလို ကောင်မျိုးကို လူခွေးလိုတောင် မသုံးသင့်ဘူး။ ခွေးမှ ခွေးအစစ်ကောင်”

“ဟေ့ကောင်...ဘာပြောပြော သိမယ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ တို့လုပ်စရာ

ရှိတာ လုပ်ကြရအောင်”

“စွပ်...အင့်...”

“စွပ်...အင့်...”

လူခွေးအား ကိုကျောက်ဒီးသည် ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်လေ၏။ မနှင်းဖြူကမူ သူ့နားပါတယ် သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့ဟု တောင်းပန်လေရာ စိန်လင်းနှင့် ဟန်ငြိမ်းတို့က မနှင်းဖြူအား ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပြီး ရင်ဝကို ဆောင်၍ ကန်လိုက်ရာ မနှင်းဖြူလည်း သတိမေ့၍ လဲကျသွားလေတော့၏။

လူခွေး သေ၊မသေ စစ်ဆေးပြီးနောက် လူခွေး သေသည်မှာ သေချာသဖြင့် သုံးယောက်သား အိမ်ပေါ်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းသွားပြီး အောင်သေ အောင်သားစားရန် ဘီယာဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

အိမ်နီးချင်းများ၏ သတင်းပေးချက်အရ ထိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့များ မနှင်းဖြူအိမ်သို့ ရောက်လာပြီး မနှင်းဖြူအား ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးခဲ့၏။

မနှင်းဖြူက သတိကောင်းစွာ ရလာသောအခါ ရဲမှ စစ်ဆေးရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုလေ၏။

“ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မယောက်ျား စကားပြောအဆင်မပြေရာက စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတော့ ကျွန်မတို့ မွေးစားသား မောင်လူခွေးက ဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေရာမှာ ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မယောက်ျားက လူခွေးကို ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့ပြီး မြန်မာပြည်ကို ထွက်ပြေးသွားပါတယ်”

ဟု ထွက်ဆိုလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးများအချင်းချင်း စကားများ၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုင်းရဲသည် အမှုစစ်ဆေးချက်ယူပြီး မောင်ရေချမ်း ပြန်အလာကိုသာ စောင့်တော့မည်ဟု ပြောကာ၊ အမှုဖွင့်

ထားလိုက်လေတော့၏။

မောင်ရေချမ်းသည် မြန်မာပြည်တွင် ခုနှစ်ရက်နေပြီးနောက်...

“ငါ ဒီလိုထွက်လာလိုလည်း ဒီကိစ္စကြီးက ပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါပစ်ထားရင် ဟိုအကောင်က ငါပစ္စည်းတွေ သုံးပြုပြီး ငါမိန်းမကို ထားခဲ့မှာ ဒီကောင် ငါမိန်းမကို တကယ်ချစ်တာ ဟုတ်၊မဟုတ် မေးပြီး တကယ်ချစ်တာဆိုရင် ပေးသင့်တဲ့ ပစ္စည်းခွဲပေးပြီး သူ့နစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်မယ်”

ဟု စိတ်ထားဖြူစင်သူပီပီ စိတ်အေးချမ်းလာသောအခါ အောက်လမ်းမှပင် ထိုင်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

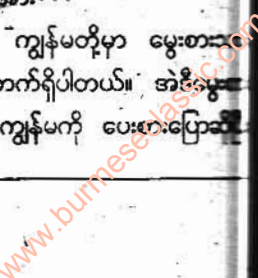
အိမ်သို့ ရောက်သည်တွင် လူခွေးအသတ်ခံရကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ရ၏။

မနှင်းဖြူသည် မောင်ရေချမ်း မြီရောက်လာသောအခါ ရဲသို့ အကြောင်းကြားပြီး ဖမ်းခိုင်းလေရာ ဘုမမိဘမသိဖြင့် ထိုင်းရဲခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားရလေတော့၏။

ထိုင်းတရားသူကြီးအားလုံးရှမ်းစကားလည်း မတတ်၊ မြန်မာစကားလည်း မတတ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း လုံးဝ မပြော၊ သူတို့ဘာသာ သစကားကိုသာလျှင် ဦးစားပေးခြင်းလေရာ မောင်ရေချမ်း ဒုက္ခရောက်လေတော့၏။

မနှင်းဖြူကတော့ လည်သည် မြန်မာစကားကောင်းကောင်းပြောထားသော ထိုင်းရဲနေကို တားပြီး တရားသူကြီးများအား...

“ကျွန်မတို့မှာ မွေးစားလာတဲ့ တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီမွေးစားသားနဲ့ ကျွန်မကို ပေးစားပြောဆီ”

ကျွန်မကို ရိုက်ပါတယ်။ ဆေးရုံ တစ်ပတ်တက်လိုက်ရပါတယ်။ ဖွေးစား သား လူခွေးကို ကျွန်မရှေ့မှာပဲ သူ သတ်ပစ်တာပါ။

ဟု ရှေ့နေမှတစ်ဆင့် ထွက်ဆို လေ၏။

မနင်းဖွေး၏ ရှေ့နေက မောင်ရေ ချမ်းကို မေးသောအခါတွင် မောင်ရေ ချမ်းက မှုခင်းဖြစ်စဉ်ကာလက သူ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်နေပါကြောင်း ထွက် ဆိုပသော်လည်း တရားသူကြီးများက ဘယ်ချစ်လို့ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်း သင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ဝန်းကသာ အမှန် ချက်ဆိုမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်းဖြစ်သူက ဘယ်လင်ယောက်ျား ဒုက္ခရောက်မည် ချက်ဆိုချက် ထွက်မည်မဟုတ်ကြောင်း မောင်ရေချမ်းသည် လိမ်ညာထွက်ဆို ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချပြီး သာသာလ၊ နောက်အပတ်တွင် စီရင် ချက်ချမည်ဟု ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေ ။

မြန်မာစကား ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုသော ထိုင်းရှေ့နေသည် မနင်းဖွေး၏အိမ်သို့ နေ့နေညညရောက် ခဲ့၏။ လုံးကြီးပေါက်လှ မနင်းဖွေးကို ခေါ်ဆောင်ဖို့ ကူညီနေ၏။ နဂိုကမှ မိမိ၏ကြီးသော မနင်းဖွေးသည် သက်ရှားဖြစ်သူ မောင်ရေချမ်းအား ကျွန်ုပ်တို့လှပေးနိုင်မည့်သူမှာ ဤရှေ့နေ ချစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိလေ ။ အရှေ့နေ၏ အလိုဆန္ဒကို မိမိ၏ ရာဂ နှစ်နှစ်နှင့် ပေါင်း၍ လိုက်ခံလိုက်လေ ။

ဘုရားလည်း ဖူးရင်း၊ လိပ်ဥ ကျွန်းတူးရင်းဆိုသကဲ့သို့ မနင်းဖွေး၏ ချစ်ခင်တတ်ပန်းအကြံကို ထိုင်းရှေ့နေ ။ ထိုင်းရှေ့နေသည် သောက်၍ မဝ

နိုင်သော တဏှာရာဂထဲတွင် မျော့ပြီး ရင်း မျော့နေ၏။ မနင်းဖွေး ခိုင်းသမျှ အကြံအစည်တို့ကို ဖြစ်အောင် ဆောင် ရွက်ပေးနေလေတော့၏။

မောင်ရေချမ်းနှင့် မနင်းဖွေးတို့ မိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်ခင်ကြစဉ်က ငွေများ စုမိကြသောအခါ ထိုင်းတွင် တစ်သက်လုံးနေဖို့ မစဉ်းစား။ ထို ကြောင့် ရသမျှ ပိုက်ဆံများဖြင့် ရှမ်း ပြည်မှ လက်ဖက်ခင်းများကို ဝယ်ယူ ထားပြီး မိဘများ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ရန် အပ်နှံထားခဲ့၏။

ယခု ထိုလက်ဖက်ခင်းများကို ရောင်းပြီး ငွေများ ရယူလိုသဖြင့် ထိုင်း ရှေ့နေအား မောင်ရေချမ်းထံသွားပြီး အမှုမှ အပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ သို့သော် ရုံးစရိတ် ကုန်စရာရှိ၍ ငွေလိုသည်ဟု ပြောဆို နားချခိုင်းလေရာ ရိုးသားသော မောင်ရေချမ်းက ယုံကြည်သဖြင့် မိခင် များထံသို့ မိမိလူသတ်မှုဖြင့် အဖမ်း ခံနေရကြောင်း၊ ရှေ့နေတားဖို့ ငွေလို ကြောင်းနှင့် လက်ဖက်ခင်းကို ရောင်းပြီး ငွေများ လာပို့ရန်၊ မိမိ၏ သူငယ်ချင်း များကို စာရေးပေးပြီး ရှမ်းပြည်သို့ လွှတ်လိုက်၏။

လက်ဖက်ခင်းများကို ရောင်း လိုက်သောအခါ မြန်မာငွေ သိန်း ၅၀၀ ခန့်ရရှိခဲ့လေ၏။ ထိုငွေများကို သူငယ် ချင်းများအား သက်သေထားပြီး ရှေ့နေ ထံသို့ အပ်လိုက်၏။

ထိုငွေများကို အပ်နှံပြီးသည်နေ့ မှစပြီး ထိုင်းရှေ့နေကို လည်းကောင်း၊ မနင်းဖွေးကို လည်းကောင်း မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ခိုးဝင်လာသော မြန်မာများအတွက် ဥပဒေမှာ ဖြတ်၊ နတ်၊ သတ် တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။

“ဖွတ် မရ၊ စားမ ဆုံး” ဆိုသကဲ့ သို့ မောင်ရေချမ်းမှာတော့ ငွေလည်း ဆုံး၊ မိန်းမလည်း ဆုံး၊ ထောင်လုံးလုံး ကျသွားလေတော့၏။

မိန်းမဆိုတာ . . .
ဆောင်းလေပမာညီ
အတွင်းသဘော ဘယ်မတည်
ပြောင်းလဲတတ်သည် . . .

ဟု “ငိုလအောင်ဒင်” ဇာတ်ကား တွင် မင်းသား ခင်မောင်ရင်က ဆိုခဲ့ သော သီချင်းကို စာရေးသူငယ်ငယ်က ကြားဖူးပါသည်။ ယနေ့တိုင် ခေါင်းထဲ တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ စွဲနေပါသေးသည်။ စာရေးသူ (၃၀-၁-၂၀၁၃)ခုနှစ် က ထိုင်းနိုင်ငံ၌ ကျင်းပသော ပီပိုင် တရားပွဲနှင့် စာပေဟောပြောပွဲသို့ ရွှေညဝါ ဆရာတော်နှင့် ဆရာ လင်း သိုက်ညွန့်(မြန်မာမြေ)တို့နှင့် အတူ သွားရောက်ခဲ့ရာ မောင်ကျောက်ဒီး၊ မောင်စိန်လင်း၊ မောင်ဟန်ငြိမ်းတို့နှင့် ဘီယာဆိုင်တွင် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့ ကြရာမှ ဤဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကြားသိရ ခြင်းဖြစ်လေရာ ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေအတွက် တစ်ခုခု အသိ ဉာဏ်ပေးလိုသဖြင့် ရေးသားတင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

မကွေးသို့စီမံ

အသံတိတ် လူသတ်သမား (ဆွဲဖုတ်) မာရဏဂြိုဟ်

ဆရာ မြတ်ထွဋ်ခေါင် (မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒပညာရှင်)

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျိုက္ကဆံ ဘုရားဝင်းအနောက်ဘက် မှန်တွင် ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင် ဟောခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ ရှေးဟောင်း မဟာဘုတ်ကျမ်းတစ်ချို့ ကို ပြန်လည်လေ့လာနေခိုက် မာရဏဂြိုဟ်ပညာခန်းအပိုင်း ကို ဖတ်မိ၍ "အလို...ကြောက်စရာကောင်းလှသည်လား" ဟု တွေးတောမိရင်း ၎င်း မာရဏဂြိုဟ်ပညာခန်းကြီးအား ကမ္ဘာ့ဆန်ကြယ် စာစာပရိသတ်ကို တင်ပြရန် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၁၃၂၄ ခု၊ တပေါင်းလပြည့် စနေသားဖြစ် ပါသည်။ ၁-ကြွင်း စနေသားသမီးတို့သည် အသက် ၂၉နှစ်မှ အသက် ၄၁နှစ်အတွင်း ရာဟုဂြိုဟ်တွင် မာရဏဂြိုဟ် အိပ်နေပါသည်။ ယခုရောက်ဆဲ အသက်သည် အသက် ၄၀ နှစ်ဖြစ်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်(ဒုက္ခဂြိုဟ်)တွင် သက် ရောက်ပြီး ရာဟုဂြိုဟ်တွင် ဂြိုဟ်အိပ်နေသောကြောင့် မာရဏဂြိုဟ်အိပ်၊ မာရဏသက်ရောက်ဖြစ်နေပါသည်။ ထို အချိန်ကာလက ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်လှစ် ရောင်းချနေသောအခါဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း တွင် ကျွန်ုပ်သည် နာခေါင်းတွင်း ယားယံလာသဖြင့် လက် ဖြင့် ပွတ်၍ နာချေလိုက်ရာ ရုတ်တရက် ခါးမှ နာကျင်၍ ပြန်လည်မထနိုင်တော့ပါ။ ဆေးခန်းသွားပြရာတွင် အာရုံကြော ညှပ်သွားသည်ကို သိရပြီး အိပ်ရာထဲတွင် တစ်နှစ်ခန့် လဲသွား သဖြင့် အတော်ပင် ဆေးကုခဲ့ရပါသည်။

		၄၀ နှစ် (မာရဏ)
၄၁		၀ (စနေသား)

ဂြိုဟ်အိပ်ကြီး

၎င်းကိစ္စကို ပြန်လည်တွေးတောရင်း သတိရမိ ကျွန်ုပ်မှာ မာရဏဂြိုဟ်၏ ဒုက္ခပေးမှုကို သတိပြုနေသော်လည်း ယခု အသက် ၅၁နှစ်တွင်လည်း မာရဏသက်ရောက်(မာရဏဂြိုဟ်)တွင် ဖြစ်၍ ဂြိုဟ်အိပ်ကြီးမှာ သောကြာဂြိုဟ်(အင်္ဂါဂြိုဟ်)ဖြစ်နေကြောင်း ကိုယ်ကိုယ်ကို သတိထားမိ၍ အထူး ယတြာ၊ အပြင်ယတြာ၊ နဝင်းယတြာ၊ ဗုဒ္ဓယတြာများ ပြုကာကွယ်ထားလိုက်ပါသည်။ မရပါ။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်လှေကားအတက်အဆင်း ခြေခေါက်၍ ဖူးဆစ်လည်သွားကာ ပြန်မထနိုင်သော အထူးကု ဆရာဝန်နှင့် သွားရောက်ပြသခဲ့ရာ ဖူးဆစ် အရွတ်များ ဆုတ်ပြသွားသည်ဟု ပြောပါသည်။ အိမ်ထဲ တွင် တစ်လလောက် အနားယူရန် ပြောလာပါသည်။

BURMESE CLASSIC	၅	
၀	၃	၆
၄	၁	၂

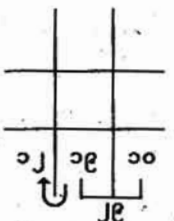
မာရဏဂြိုဟ်

		၆

အပြင်ရန်ဂြိုဟ်

	၅	
၀	၃	၆
၄	၁	၂

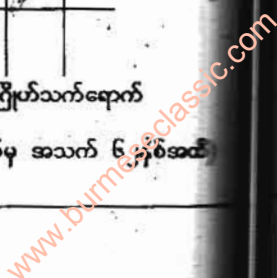
မာရဏ ၄ (၁-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

(အသက် ၂၉နှစ်မှ အသက် ၄၁နှစ်အတွင်း ရာဟုဂြိုဟ် အိပ်နေပုံ)

၅၁နှစ် မာရဏဂြိုဟ်သက်ရောက်

(အသက် ၄၁နှစ်မှ အသက် ၆၁နှစ်အထိ)

“ဪ...မလွယ်ပါလား မာရဏဂြိုဟ်ရယ်”

မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင် မဟာဘုတ်အယူအဆတွင် မာရဏ ဆိုသည်မှာ -

- (၁) ချူချာခြင်း။
- (၂) ပျော့ညှပ်ခြင်း၊ အားမရှိခြင်း။
- (၃) သည်းမခံနိုင်ခြင်း၊ သည်းခံလိုစိတ်မရှိခြင်း။ ထိုသုံးမျိုးလုံးကို မြဲ၍ကြည့်လျှင် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး အိမ်ထောင်ရေးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ သဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မာရဏဂြိုဟ်သည် လူတစ်ယောက်၏ အသက်၊ အိမ်အိမ်၊ စည်းစိမ်တို့ကို ဖြည်းညှင်းစွာ တစ်စစ ခြွေပစ်တတ် သာဂြိုဟ်၊ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အသံတိတ် ထူထပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

မာရဏဂြိုဟ်တွင် ရိုးရိုး မာရဏဂြိုဟ်ခတ်ခြင်းနှင့် နှစ် ဘုမ္မိများ ခတ်၍ မာရဏဂြိုဟ်မိခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ဖြစ်သည်ကိုလည်း သတိပြုရသင့်ပါသည်။

- (၁) ရိုးရိုး မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၂) လေးခွင်ဘုမ္မိ မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၃) ခုနစ်ခွင်ဘုမ္မိ မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၄) အတွင်းရန် မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၅) အပြင်ရန် မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၆) လေးခွင်ဘုမ္မိ အပြင်ရန် မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၇) လေးခွင်ဘုမ္မိ အတွင်းရန် မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၈) ခုနစ်ခွင်ဘုမ္မိ အပြင်ရန် မာရဏဂြိုဟ်၊
- (၉) ခုနစ်ခွင်ဘုမ္မိ အတွင်းရန် မာရဏဂြိုဟ်တို့ဖြစ်ပါ သည်။

ထို မာရဏဂြိုဟ်များတွင် ဂြိုဟ်အိမ်ကြီး (သို့မဟုတ်) သက်ရောက်နေသော အကြွင်း ဂုဏ်များ ဇာတာ ၄၉မျိုးတို့ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာအတွေ့အကြုံအရ -

- (၁) ဗြန်းခနဲ လူသေတတ်ခြင်း။
- (၂) အိမ်ထောင်ကွဲခြင်း။
- (၃) ရုတ်တရက် အလုပ်အကိုင်များ ရပ်ဆိုင်းသွားခြင်း။
- (၄) ကျန်းမာရေးညံ့၍ အိပ်ရာထဲ လဲသွားခြင်း။
- (၅) ကား၊ ရထား၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ဆိုင်ကယ်များ မှောက်၍ အသက်ဆုံးရှုံးတတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါ သည်။

အကြွင်း ဂုဏ်၏ မာရဏဂြိုဟ်များကို အရင်လေ့လာ

	၅	
၀	၃	၆
၄	၁	၂

(၁-ကြွင်း

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် မာရဏ)

	၆	
၁	၄	၀
၅	၂	၃

(၂-ကြွင်း

ကြာသပတေးဂြိုဟ် မာရဏ)

	၀	
၂	၅	၀
၆	၃	၄

(၃-ကြွင်း

သောကြာဂြိုဟ် မာရဏ)

	၁	
၃	၆	၂
၀	၄	၅

(၄-ကြွင်း

စနေဂြိုဟ် မာရဏ)

	၂	
၄	၀	၃
၁	၅	၆

(၅-ကြွင်း

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် မာရဏ)

	၃	
၅	၁	၄
၂	၆	၀

(၆-ကြွင်း

တနင်္လာဂြိုဟ် မာရဏ)

	၄	
၆	၂	၅
၃	၀	၁

(၀-ကြွင်း

အင်္ဂါဂြိုဟ် မာရဏ)

ပါက...

၁-ကြွင်း မဟာဘုတ်၏ မာရဏမှာ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ဖြစ် သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တွင် ဂြိုဟ်အိမ် (သို့မဟုတ်) သက်ရောက် ကျရောက်နေပါက ၎င်းအကြွင်း မဟာဘုတ် သမားများ၏ မာရဏဂြိုဟ်သို့ ကျရောက်နေကြောင်း သိရှိ ထားရပါမည်။

၁-ကြွင်း တနင်္ဂနွေသားသမီးများသည် အသက် (၄၊ ၇၊ ၁၂၊ ၁၅၊ ၂၀၊ ၂၈)နှစ်များသည် ရိုးရိုးမာရဏသက်ရောက် များ ဖြစ်ပါသည်။

အသက် (၃၆၊ ၄၄)နှစ်များသည် လေးခွင်ဘုမ္မိနှစ်ထပ်

	၅	
၀	၁	၆
၄	၁	၂

မာရဏ

(၄၅၅) မာရဏဂြိုဟ်

	၆	
၁	၄	၀
၅	၂	၃

(၂-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

	၅	

(မာရဏသက်ရောက်)

မာရဏနှစ်ထပ် အတွင်းရန်နှစ်ထပ်ကျရောက်သော နှစ်များ ဖြစ်ပါသည်။

အသက် (၃၁၊ ၃၉)နှစ်များသည် အတွင်းရန် မာရဏဘုမ္မိကြီးကျရောက်သော နှစ်များ ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ပါ နှစ်များသို့ ရောက်ရှိလာသော ၁-ကြွင်း မဟာဘုတ်များသည် ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ၎င်းအရေးဖျိုးကို အထူးသတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

(၉-၁၂-၁၉၉၀) ခုနှစ်ပွား တနင်္ဂနွေသားတစ်ဦးသည် အသက် ၂၃နှစ်တွင် အပြင်ရန် ဂြိုဟ်အိမ်ကြီး အတွင်းရန် မာရဏသက်ရောက်သို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။ ၎င်းသည် မိမိအိမ်ရှေ့တွင် ညီဝမ်းကွဲတော်သူများနှင့် အတူထိုင်၍ စကားပြောနေစဉ် အမည်မသိ လူရမ်းကားတစ်စု၏ ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်မှုကြောင့် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိကာ စံပြဆေးရုံကြီးတွင် ဆေးကုသမှု ခံယူလိုက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မာရဏသက်ရောက်သို့ ရောက်ရှိလာသော ခုနှစ်နေ့သားသမီးတို့သည် အထူးသတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

	၅	
၀	၃	၆
မာရဏ ၄	၁	၂

	၂၃	

(၁-ကြွင်း မဟာဘုတ်) (မာရဏအတွင်းရန်သက်ရောက်)

BURMESE CLASSIC

	၀	
၂	၅	၁
၆	၃	၄

(၃-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

	၆	

(မာရဏသက်ရောက်)

၄-ကြွင်း မဟာဘုတ်သမားများ၏ မာရဏဂြိုဟ်စနေဂြိုဟ်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းသက်ရောက်သို့ ရောက်ရှိလာသော လေးကြွင်းအုပ်စုဝင်များ အထူးသတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

	၁	
၃	၆	၂
၀	၄	၅

(၄-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

		၀

(စနေသက်ရောက်)

၅-ကြွင်း မဟာဘုတ်သမားများ၏ မာရဏဂြိုဟ်တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းသက်ရောက်သို့ ရောက်ရှိလာသော ငါးကြွင်းအုပ်စုဝင် ခုနှစ်နေ့သားသမီးအား အထူးသတိပြုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

	၂	
၄	၀	၃
၁	၅	၆

(၅-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

	၁	

(တနင်္ဂနွေသက်ရောက်)

၂-ကြွင်းအုပ်စုဝင်များ၏ မာရဏသက်ရောက်မှုကြာသပတေးဂြိုဟ်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းသက်ရောက်တွင် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော အန္တရာယ်များကို အထူးသတိပြုရန် လိုအပ်ပါသည်။

	၁		၃

(အပြင်ရန် ဂြိုဟ်အိမ်ကြီး)

၆-ကြွင်း မဟာဘုတ်သမားများ၏ မာရဏဂြိုဟ်မှာ တနင်္လာဂြိုဟ်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းသက်ရောက်သို့ ရောက်ရှိလာသော ခြောက်ကြွင်းအုပ်စုဝင်များ အထူးသတိပြုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

	၃	
၅	၁	၄
၂	၆	၀

	၂	

(၆-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

(တနင်္လာသက်ရောက်)

၀-ကြွင်း မဟာဘုတ်သမားများ၏ မာရဏဂြိုဟ်မှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းသက်ရောက်သို့ ရောက်ရှိလာသော သူညီကြွင်းအုပ်စုဝင် ခုနစ်နေ့သာသမီးများအား အထူး ဖုရပြုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

	၄	
၆	၂	၅
၃	၀	၁

	၃	

(၀-ကြွင်း မဟာဘုတ်)

(အင်္ဂါသက်ရောက်)

အထက်ပါ အကြွင်း (၇)မျိုးတို့သည် အကြွင်းတစ်ခု နှင့် (၇)နေ့စားများ ရှိသောကြောင့် အကျယ်ချုပ်ကာ အကြွင်း (၄၃)မျိုးလုံး၏ မာရဏများကို ရှင်းပြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဤပညာရပ်အား မရှင်းလင်းခဲ့သည် ရှိသော် ဤဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏ စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်၏ အကြံပြုပါ လိပ်စာအတိုင်း လူကုန်တိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ အခြားသော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်၍ မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

* * *

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝနာပိ
ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်

မဂ္ဂဇင်း

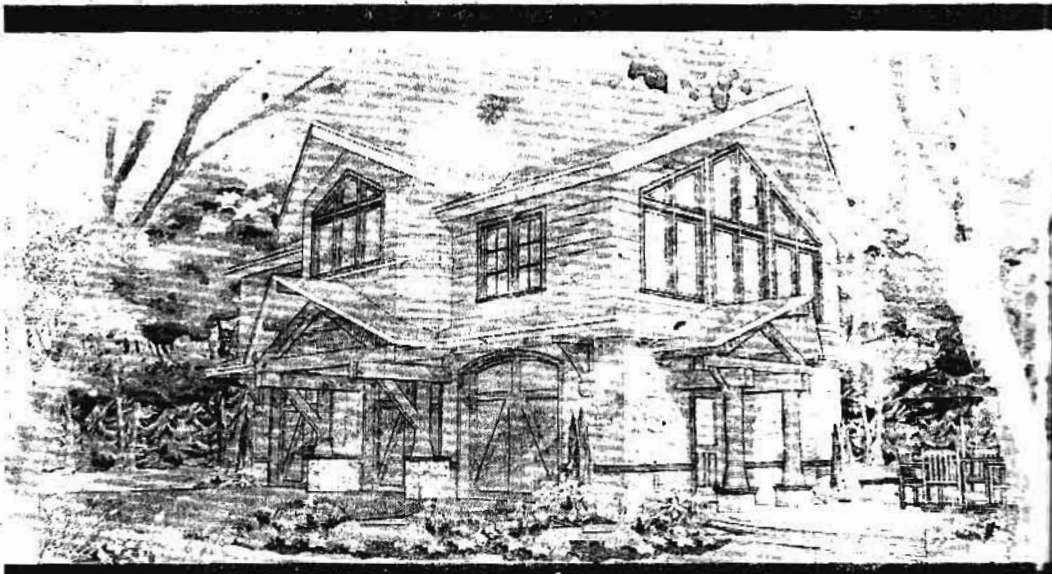
အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရုံးခန်းနှင့် ဖြန့်ချိရေး
အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၀) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

အိမ်ဆောက်ပို့ရေး

မောင်တင်ကြွယ် (ပြည်)

ကျေးဇူးလေး

သည်နှစ်နေ့က ယခင်နှစ်များနှင့်မတူ တစ်မူထူး၍ ပိုပူသလိုရှိ၏။ အလာတုန်းက နံနက်စောစောလည်း ဖြစ်ပြန် အလှူကြို ကားနှင့်လည်း လိုက်လာခဲ့ရာဖြင့် ချွေးပင်မစိုဘဲ အလှူရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အလှူတရားနာ၊ ရေစက်ချ၊ ဧည့်ခံ ထမင်းစားပြီးချိန်ရောက်တော့ပဲ နေ့လယ် ၁၂ နာရီနီးပါးဖြစ်သွားသည်။

အလှူရင်က “နေပူလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ညနေနေအေးမှပဲ ပြန်ပါလား” ဟု တားသေးသည်။ သို့သော်လည်း

ညနေ နေအေးသည်အထိ နေလို့က မဖြစ်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး
၏ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်စရာရှိနေ၍ မောင်စိုးမြင့်
နှင့်အတူ မပြန်မဖြစ် ထပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြန်လာချိန်က နေ့မွန်းတည့်ချိန် နေက ခြစ်ခြစ်
ဆောက် ပူကောင်းနေသည်။ တောလမ်းခရီးမို့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်
ခိုပြီးလျှောက်ရသည်။ တချို့နေရာရောက်တော့ ပါလာသည်
ထီးကိုပဲ အားကိုးရသည်။ ဗြိတိလျှောက်ခဲ့သည့် ရပ်ကွက်
လေး နှစ်ရပ်ကွက်တွင် ပထမရပ်ကွက်၌ အိမ်နှစ်လုံး၊ ဒုတိယ
ရပ်ကွက်၌ အိမ်တစ်လုံးဆောက်နေကြဆဲကို တွေ့ရသည်။

“အိမ်လေးတွေက မပြီးသေးပေမယ့် ချစ်စရာလေး
တွေ လှတယ်နော် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနှစ် ငါးမကျမီ
အိမ်ပြင်ဆောက်ဖို့ လုံးပမ်းရဦးမယ်”

မောင်စိုးမြင့်က ဆောက်လက်စ အိမ်လေးများကို မြင်
ပြီး အားကျစကားဆိုသည်။ သည်တော့လည်း ကျွန်တော်
... ..

“ဘယ်တော့လောက် ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲ”
ဟု မောင်စိုးမြင့်အား မေးရသည်။

“အခုအတောအတွင်းတော့ မဆောက်နိုင်သေးပါဘူး။
ဆောက် သုံးလေးလလောက်တော့ ဖြစ်မယ်လို့ မှန်းထား
ဇာယ် ဆရာ”

ဟု ဖြေသည်။

“အေးကွာ၊ အခု နှစ်လ သုံးလအတွင်း မင်းဆောက်
နိုင်တော့ အကောင်းသားကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ၊ ရာသီဥတု သာသာယာယာ
မင်း လေကင်းဖြစ်လို့လား”

“အဲဒီလိုချည်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ အိမ်တစ်လုံး
ဆောက်တော့မယ့်ဆိုရင် တစ်သက်လုံးနေရမယ့် အိမ်ရှင်
အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်ကွ။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်
ဆောက်သင့်တဲ့ လ၊ မဆောက်သင့်တဲ့ လ၊ ဆောက်သင့်တဲ့
မဆောက်သင့်တဲ့နေ့ သိထားဖို့ လိုတယ်။ ပြီးတော့
ပြဿဒါး၊ ရက်ပုပ်၊ ရက်ယုတ်၊ ရှမ်းရက်၊ သမားဖြူ
အညိုရက်၊ မဟာရက်ကြမ်း၊ ဝါရမိတ္တူကြီးငယ် စတဲ့
အိမ်တွေ လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ မတီတုန်းက
အိမ်သမားဆရာကြီးတွေ အိမ်ဆောက်ရင် ရမ်းသမ်းပြီး
ဆောက်ဘူး။ ဒီ နည်းစနစ်တွေ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ စည်းမျဉ်း
စည်းကမ်းတွေနဲ့အညီ လိုက်နာပြီးမှ ဆောက်ကြတာ။ အိမ်ရှင်
အချို့မဲ့ လက်သမား အလုပ်ပါးတဲ့အချိန် ဆောက်ရာ
ပြီးရော၊ ဆောက်ပြီး ပြီးရော မလုပ်ဘူး။ နေမယ်

အိမ်ရှင် တစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်မယ့်အဖြစ်မျိုးကို ရှောင်
ကြတယ်။ ဆောက်ချင်တဲ့ အိမ်ရှင်ကိုလည်း သင့်၊ မသင့်
ရှင်းပြ၊ ပြောပြတတ်ကြတယ်”

“ဆရာပြောသလိုဆိုရင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့က
သိပ်မလွယ်ဘူးနော်”

“မလွယ်တာတော့ အမှန်ပဲကွ။ ခုခေတ်မှာတော့ အိမ်
ပိုင်ရှင်ကလည်း နေစရာမရှိလို့ ဆောက်ချင်၊ လက်သမား
ဆရာကလည်း သူ့အလုပ်မရှိတုန်း ဆောက်ချင်ဆိုတော့
လက်ခရဖို့လောက်ပဲ ကြည့်ပြီး မဆောက်သင့်၊ ဆောက်သင့်
လေကုန်ခဲ မပြောဘူး။ စတိသဘော ရက်ရာလာ၊ ပြဿဒါး
လောက်ပဲ ရွေးတော့တာ”

“အခု ဆရာပြောပြသလိုဆိုရင် အိမ်ဆောင်ချင်တဲ့သူ
တွေက ဂရုပြုဖို့ အဓိကကျတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်စိုးမြင့်ရာ။ အိမ်ဆောက်ချင်တဲ့
သူတွေက အနည်းဆုံး အိမ်ဆောက်ဖို့ ကောင်း (၆)လ၊
မကောင်း (၆)လ၊ ဆောက်သင့်တဲ့နေ့ (၃)နေ့၊ မဆောက်
သင့်တဲ့နေ့ (၄)နေ့လောက်ကို သိထားဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ အဲဒီနေ့တွေ လတွေအကြောင်းနဲ့
အကျိုးအပြစ်တွေကို ပြောပြပေးပါဦး”

ဤသို့အားဖြင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်တွင်
ခေတ္တနားခိုကြရင်း အိမ်သစ်ဆောက်လိုသူများ သိသင့်
သိထိုက် ဆောင်သင့် ရှောင်သင့်ရာများကို ပြောပြဖြစ်သည်။

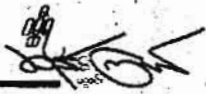
အိမ်ဆောက်သင့်သည့်လ (၆)လ

- (၁) တန်ခူးလ - ဥစ္စာနေကြွယ်ဝ ပြည့်စုံမည်။
- (၂) ကဆုန်လ - စပါးဆန်ရေ ပေါများမည်။
- (၃) ဝါခေါင်လ - ဥစ္စာနေတိုးပွားမည်။
- (၄) နတ်တော်လ - ကောင်းသတင်းဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်စော
မည်။ အစာရေစာ ပြည့်ဝ ပူလှမည်။
- (၅) ပြာသိုလ - အမျိုးလေးပါးတို့ ချီးမြှောက် မ၊စမှု ခံရ
မည်။
- (၆) တပေါင်းလ - ချမ်းသာကြွယ်ဝမည်။

အိမ်မဆောက်သင့်သည့်လ (၆)လ

- (၁) နယုန်လ - မရဏကိန်း၊ အိမ်ရှိလူ သေတတ်
သည်။
- (၂) ဝါဆိုလ - အိမ်ရှင် ပျက်စီးတတ်သည်။
- (၃) တော်သလင်းလ - အဖျားအနာများမည်။ ရောဂါ

- ဝေဒနာ ကြီးကြီးမားမားရတတ်သည်။
- (၄) သီတင်းကျွတ်လ - ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံဆုံရတတ်သည်။
- (၅) တန်ဆောင်မုန်းလ - နှလုံးမငြိမ်၊ သောက ဗျာပါဒများမည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု ရှိတတ်သည်။
- (၆) တပို့တွဲလ - ဥစ္စာပျက်၊ ပျောက်ရှိမည်။ သူခိုးခိုးခံရတတ်သည်။

အိမ်ဆောက်သင့်သည်နေ့ (၃)နေ့

- (၁) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
 - (၂) ကြာသပတေးနေ့
 - (၃) သောကြာနေ့
- ဤသုံးနေ့မှာ အိမ်ဆောက်ပါသော် ဥစ္စာနေပေါကြွယ်ဝ၍ များလှ ရွှေငွေ တိုးတက်ပေလိမ့်လို့ အဆိုရှိတယ်။

မဆောက်သင့်သည်နေ့ (၄)နေ့

- (၁) တနင်္ဂနွေ - မီးလောင်၊ မီးဘေးသင့်တတ်သည်။
- (၂) တနင်္လာနေ့ - ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်တတ်သည်။
- (၃) အင်္ဂါနေ့ - ပျက်စီးတတ်သည်။
- (၄) စနေနေ့ - ရှားပါးငတ်မွတ်ခြင်း ရရစားစားဘဝ နေရတတ်သည်။

“ဆောက်သင့်တဲ့လ၊ ဆောက်သင့်တဲ့နေ့တွေ သိပြီးဆိုရင်တော့ ရက်ရဲ့ စင်ကြယ်မှုဖြစ်အောင် တတ်သိတဲ့ ဗေဒင်ဆရာများကို မေးလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဗေဒင်ပြက္ခဒိန်မှာ ပြဿဒါး၊ ဝါရမိတ္တ၊ ကြီးငယ်၊ သမားဖြူ၊ သမားညို၊ မဟာရက်ကြမ်း၊ ရှမ်းရက်၊ ရက်ပု၊ ရက်ယုတ်တွေကို ကြည့်ပြီး ရှောင်သင့်သည်ကို ရှောင်နိုင်ရင် ကောင်းပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဂရုပြုသင့်တာက အိမ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ပါ။ အိမ်မှာ အိမ်ဖား၊ အိမ်လိပ်၊ အိမ်ခွားဆိုပြီး ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး သတ်မှတ်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ ဒါကလည်း ဂရုပြုသင့်တဲ့ ကိစ္စပို့ ပြောရပါဦးမယ်”

အိမ်ပုံသဏ္ဍာန် (၃)မျိုး

- (၁) အိမ်ဖား - အိမ်ကြောနိမ်၍ အိမ်အရပ်မြင့်သော အိမ် (အိမ်၏ ခေါင်းရင်း သို့မဟုတ် ခြေရင်းဘက် သပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လျှင် ဖားတစ်ကောင်ထိုင်နေသည်နှင့် တူသော

အိမ်)။ ဒီအိမ်မျိုးမှာ နေထိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် ဥစ္စာပစ္စည်း မကြာခဏ ပျောက်ဆုံးတတ်သည်။ လျော့ပါးတတ်သည်။

(၂) အိမ်လိပ် - အိမ်ကြောမြင့်၍ အိမ်အရပ်နိမ်သော အိမ် (အိမ်၏ ခေါင်းရင်း ခြေရင်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကြည့်လျှင် လိပ်တစ်ကောင်နှင့် တူသောအိမ်)။ သည်အိမ်မျိုးမှာ နေသူကို ခိုက်တတ်သည်။ နေသူတို့ အသေအပျောက်များမည်။

(၃) အိမ်ခွား - အိမ်အရပ်၊ အိမ်အကြောညီမျှ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သောအိမ် (ရပ်လျက်နေသော ခွားလားဥသဘာတစ်ကောင်အား ရှုမြင်ရတိသကဲ့သို့ အဖက်ဖက်က ကြည့်မြင်သော်လည်း အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိ တင့်တယ်ပြေမှုရှိသည့်အိမ်)။ ထိုအိမ်မျိုးတွင် နေထိုင်ရသူတို့ကား စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝချမ်းသာရာ၏။ ဥစ္စာစီးပွားလည်း ဒီရေအလား တိုးတက်ရာမဟု ရှေးဆရာများ အဆိုအမိန့်ရှိထားတယ်။

“ဒါကြောင့် အိမ်ဖား၊ အိမ်လိပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုတော့ ရှောင်၊ အိမ်ခွားပုံသဏ္ဍာန်ကိုတော့ ဆောက်သင့်တယ်။ အင်အားဖြင့် ဖားလိပ်ကို ရှောင်၊ ခွားကို ဆောင်လို့ မှတ်သားတယ်။ အိမ်တစ်လုံးဆောက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားသူတို့ ပထမဦးစွာ ဆောက်သင့်တဲ့လ ဟုတ်၊ မဟုတ် အရင်ကြည့်ရမယ်။ ဒုတိယ ဆောက်သင့်တဲ့နေ့ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကြည့်တတ်ယ မိမိရွေးချယ်ထားတဲ့နေ့မှာ အစင်အကြယ်ဆုံးရမဖြစ်၊ မဖြစ် ကြည့်ရမယ်။

ပြောရရင်တော့ကွာ၊ အိမ်ဆောက်သင့်တဲ့ နေ့ (၃) ရှိပေမယ့် (၃)နေ့စလုံး စင်ကြယ်မှု ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ အဲဒီ (၃)နေ့ထဲကပဲ အစင်ကြယ်ဆုံးမွေ ဒါမှမဟုတ် အပြစ်အနည်းဆုံး တွေတဲ့နေ့ကို ယူသင့်တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ ဆေးပြောတဲ့ စကားတွေက ပြည့်စုံပြီလို့ မဆိုသာပေမယ့် မိမိဆောက် မှန်းဆောက်တဲ့သူတွေထက်တော့ အကျိုးမယုတ်ပါဘူးလို့တော့ ပြောချင်ပါတယ်”

ထိုကဲ့သို့ မောင်စိုးမြင့်အား ကျွန်တော်ပြောဆိုအကြောင်း အမောလေးလည်း ပြော ချွေးလေးလည်း တိတ်ကြားခေတ္တနားခိုရာ ကုက္ကိနိပ်မှ ရှေ့ခိုး အပြန်လမ်းသို့ ဆက်ဆံပါတော့သည်။

မောင်တင်ကြွယ်

သတင်းပုံရိပ်များ

မောင်ဝေအေး

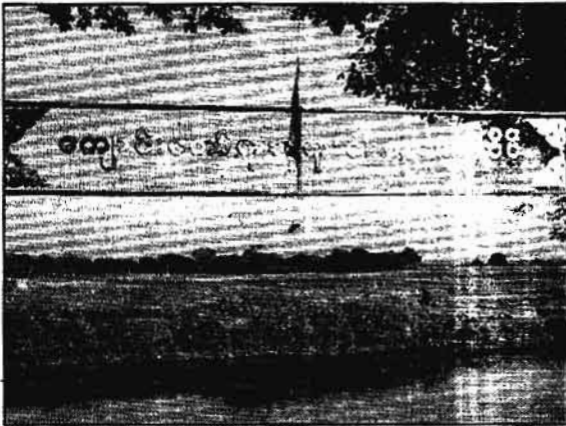
ကျောင်းတော်ရာ ငါးစာကျွေးဆိပ်ဖွင့်ပွဲ

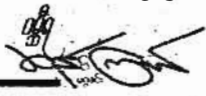
အမြဲတမ်းလိုလို ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ စန္ဒကူးနံ့သာကျောင်းတော်ရာ ငါးစာကျွေးဆိပ် ဖွင့်ပွဲကို ဝါဆိုလပြည့်နေ့က ဘုန်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

စန္ဒကူးနံ့သာကျောင်းတော်ရာ၏ အရှေ့ဘက်၊ သုံးဖာလုံ အကွာမှာရှိတဲ့ ဘူသည်ကျေးရွာအနီးမှာ ကျင်းပပြုလုပ်တာပါ။ မကွေးအနီးတစ်ဝိုက်က လူများသာမက ဘဲ၊ ငါးမာပြည် နေရာအနှံ့က လူများ လာရောက်လိုက်ကြတာလှပါတယ်။

ရှေးယခင်ကတော့ ဝါဆိုလပြည့်ရက်ဝန်းကျင်မှာ နေချောင်းထဲသို့ ဘုရားငါးကြီးများ ရောက်လာပြီး သီတင်းသုံးတတ်တာနဲ့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတတ်ပါတယ်။ ဘုရားငါး ကြီးများမှာ ဝါထပ်နှစ်ကို အလိုလိုသိခြင်း၊ ဘုရားများကို တွယ်လို့ရခြင်း၊ လူများကို အန္တရာယ် ဖြစ်ခြင်းတို့ဟာ အံ့ဩထူးဆန်းပါတယ်။ ငါးအမျိုးအစား အတော့ ငါးထွေဖြစ်ပြီး တစ်ကောင်ကို ပီသာ ၄၀မှ ၅၀ ပီသာ အထိရှိပြီး ပါးစပ် အဝမှာ ၈လက်မမှ ၁၀လက်မအထိ ရှိပါတယ်။

အခုအချိန်မှာတော့ ဘုရားငါးကြီးများ အောက်မလာခဲ့ သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ခြားခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လူ တွေကတော့ ဘုရား ငါးကြီးကို လာနီးလာနီးနဲ့ နှစ်စဉ် ဝါဆိုလ ပွဲတော်ကျင်းပပြီး ကြိုနေကြပါတယ်။

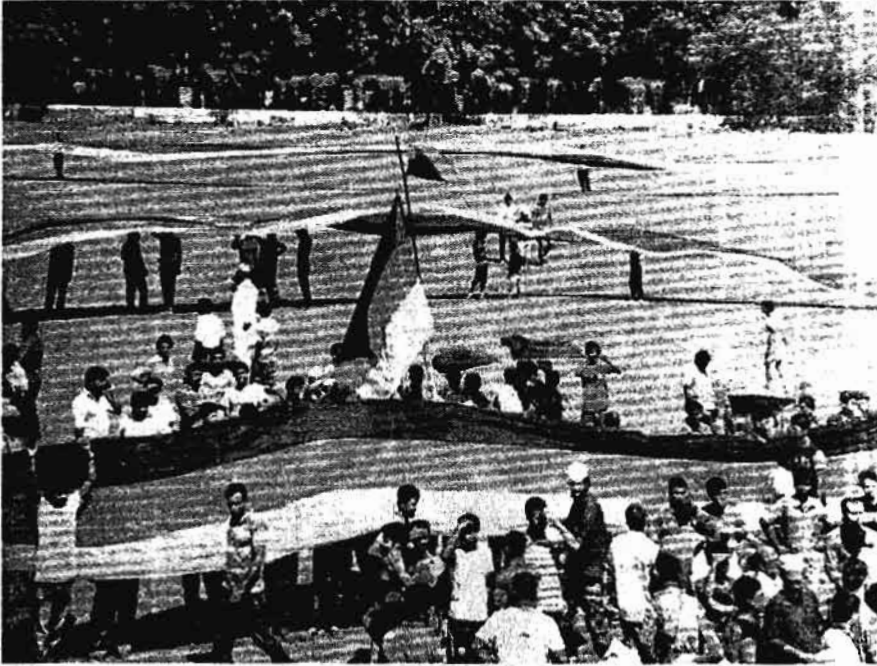
*** ဘုရင် သီဟာနရဲ့ အရိုးအိုးပူဇော်ပွဲ**

“သီဟာန” ဆိုတာက ဒီကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံရဲ့ ဘုရင် တစ်ပါးပါ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးကတည်းက နိုင်ငံ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် နှစ်နဲ့ ချီပြီး ဦးဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ရုံ မက၊ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကလည်း ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံရဲ့ ဖခင်ကြီးအား လေးစားကြည်ညိုခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ပြည်သူ့အများအပြားက ဘုရင် သီဟာနကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက် ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ခုနှစ်ရက် ကြာအောင် ကျင်းပကြပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဘုရင်သီဟာနရဲ့ အရိုးအိုးကို နန်းတော်ဝင်းအတွင်းမှာ ရိုတံ့ စေတီတစ်ဆူမှာ ဌာပနာထားမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဘုရင် သီဟာနဟာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ သက်တော် ၈၉နှစ် အရွယ်မှာ နတ်ရွာစံခဲ့ပါတယ်။

*** ၂၀၁၄၊ ကမ္ဘာ့ဖလား ထူးဆန်းကြီးကျယ်တဲ့ ဂျာမနီအလံ**

၂၀၁၄၊ ကမ္ဘာ့ဖလားကြီးကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပ ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ ဂျာမနီအသင်းကံလည်း အချိန်ပို ဒုတိယပိုင်းမှာ အနိုင်ရီးသွင်းယူပြီး ကမ္ဘာ့ဖလားကြီးကို ဆွတ်ခူးရရှိသွားပါတယ်။

ကမ္ဘာ့ဖလားပြိုင်ပွဲကြီးနဲ့အတူ ထူးဆန်းတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကတော့ ၃ ဒဿမ ၅ကီလိုမီတာ (၂မိုင်ကျော်)ရှည်တဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံအလံကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ သတင်းပါပဲ။

ဒီအလံကို ဂုဏ်ပြုဖန်တီးခဲ့တဲ့သူကတော့ ဘင်လားရှေ့နိုင်ငံသား လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အမ်ဂျက်ဟိုစီနပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ၎င်းဟာ အသက် ၅၆နှစ်အရွယ်ရှိသူဖြစ်ပြီး သည်းခြေအိတ် ကျောက်တည်ရောဂါကို ဂျာမနီနိုင်ငံထုတ် ဓာတ်ကြမ်းကုဆေးသောက်ပြီး ပျောက်ကင်းခဲ့လို့ ဂျာမနီ ဖရိုသတ်ဖြစ်လာခဲ့သူပါ။ သူ့အနေနဲ့ ဒီအလံကို ၂၀၀၆ ကမ္ဘာ့ဖလားပြီးနောက်ပိုင်းက စတင် ဖန်တီးပြုလုပ်ခဲ့တာပါ။ ယင်းအလံကို ဖန်တီးပြုလုပ်ရာမှာ အဝတ်စတွေ ဝယ်ဖို့ လယ်တစ်ကွက်ကို ရောင်းချပြီး အရင်းအနှီးပြုလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်ဝေအေး

www.burmeseclassic.com

နံနက်စောစောတွင် ဖြစ်၏။ နှင်း
ကွဲပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
လင်းလင်းရှင်းရှင်းမြင်နေပြီ။ တောထဲ
တွင်မူ သစ်ရွက်တို့အကြားမှ နှင်းကြွေ
သံကို တဖြောက်ဖြောက်ဖြင့် ကြားနေ
ရသေးသည်။

ကိုအောင်ကျော်ဦးသည် ဂျပန်
ကားလမ်းဟောင်းမှ လက်ယာဘက်သို့
ဖဲ့ဆင်းပြီး တောထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
ကိုအောင်ကျော်ဦး ဝင်လာခဲ့သော
တောသည် အင်ဒိုင်းဖြစ်၍ မြေပြင်သည်

သိပ်ပြီး အဖုအမောက်မရှိဘဲ ညီညာ
သလောက်ရှိသည်။ ခုတ်တွင် ရှင်းလင်း
ပြီးနောက် မြေပြင်ကို ညှိလိုက်သည်နှင့်
လယ်ကွက်ဖော်၍ ရနိုင်သည့် အနေ
အထားမှာ ရှိသည်။ အင်ဒိုင်းကြီး၏
အရှေ့နှင့် မြောက်အရပ်တွင် ရခိုင်ရိုးမ
ကြီးက လက်ကောက်ဝန်းသဏ္ဍာန်
ကာဆီးလျက်ရှိနေပြီး တောင်နှင့်
အနောက်အရပ်တွင် ရေငန်ပေါက်၊

မြစ်ချောင်း မြစ်သွယ်ကလေးများ
အစီအစဉ်ရှိနေကြသည်။

ဤနေရာသည် ရွာနှင့် သံ
လှမ်းသောကြောင့် တောနက်ထဲ
ပြောနိုင်သည်။ သားရဲ သားကောင်
လည်း ပေါသည်။ ဤနေရာကို
ကျော်ဦး ရလာခြင်းမှာ ယောက္ခမ
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယောက္ခမ
သားသမီးတို့အား အမွေပေး
ကိုအောင်ကျော်ဦးကို သမီးနှင့်
သဘောမတူသောကြောင့် ထ

လယ်သားကို မပေးဘဲ လယ်ချောင်း
ဖျား၏ ထိပ်ဆုံးက စပါးတစ်ခွဲခင်းနှင့်
ဤမြေရိုင်းမြေလွတ်ကြီးကိုသာ တီ
ထွင်လုပ်စားပါဟု ပေးသနား
တော်မူလိုက်လေသည်။

ယောက်စလည်း ငါလည်း တံ မလေ့မိန့်မိတ်

ဤမြေရိုင်း မြေလွတ်
ကြီးသည်ကား တောရိုင်းမြေ
ဖြစ်သည်အလျောက် သားရဲ
တိရစ္ဆာန်များ ပေါများ၏။ တော
ကြမ်းကြီးလည်းဖြစ်၏။

ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်များသည်ပင်
မနေရဲ မနေနိုင်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရသော
တောရိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ အမဲ
ဖျက်နေရင်း သစ်ပင်
ပေါ်မှ မဲမဲအလုံးကြီးလိမ့်
ဆင်းလာပြီး အမဲပေါင်
ကို ကောက်ချီ သွား
သည့်အဖြစ်မျိုးလည်း
အကြိမ်ကြိမ်။ အမဲ
သားအိုးက မိုးပေါ်
မြောက်တက်သွား
ပြီး ပျောက်ကွယ်သွား
သည်ကလည်း ဆယ်
ကြိမ်မက။ လက်အေးကြီး
နှင့် လည်ပင်းကို လာညှစ်
သဖြင့် ထပြေးကြရသော
ညများကား ညတိုင်းလိုလို
ပင်။

ရွာသားများ၏ ကျွဲနွား
များ တောထဲသို့ ဝင်သွားလျှင်ပင်
လိုက်၍ မရှာရဲကြ။ လူစုလူဝေးနှင့်
ဝင်ရှာကြလျှင်လည်း နွားကို မတွေ့ဘဲ
အရိုးစုကိုသာ တွေ့ရသည်ဟု သတင်း
ဆိုးထွက်သည်။ တောအတွင်း ကြီးစိုး
နေသည်မှာ တန်ခိုးကြီးသော ကျောက်
ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဟု ဆိုကြသည်။
တချို့ကလည်း ထိုကျောက်ဘီလူးကြီး
မှာ ဥစ္စာစောင့်ဟု ပြောကြပြန်သည်။

ထိုသို့ သဘောရှိသော တောကို ယောက္ခမက ကိုအောင်ကျော်ဦးအား ပေးသည်မှာ သေစေချင်၍လားဟု ပင် ယူဆဖွယ်ဖြစ်သည်။ သမီးနှင့် သဘောမတူသည်ကို ခွဲရာသောကြောင့် ထိုသို့ သေခွဲခွဲမည် အစီအစဉ်ဖြင့် သည်တောသို့ ပို့ပေးလေသလားဟု လည်း ထင်ရသည်။

သည်အကြောင်းကို သိသော်လည်း ကိုအောင်ကျော်ဦးသည် ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိပေ။ တစ္ဆေသရဲကို မယုံကြည်၍လည်း မဟုတ်။ ယုံကြည်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ခပ်ပေပေသဘောရှိသော ကိုအောင်ကျော်ဦးသည် ကြောက်လန့်ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ကြမ်းသည်ဟု လူပြောများသော ဥစ္စာစောင့် ကျောက်ဘီလူးကြီးနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန်ကိုသာ စိတ်ကူးလာခဲ့သည်။

အမဲတစ်တွဲကို ချက်ပြီးလည်း ထမင်းနှင့် ထုပ်၍ ယူလာခဲ့သည်။ လူပြောသူပြောများသော ကျောက်ဆောင်ကြီးကို လိုက်ရှာသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးကို တောင်ခြေတွင် တွေ့ရသည်။ မတ်စောက်သော တောင်တန်းကြီးထဲမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ်ထွက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးဖြစ်သည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် တောင်ကျ စမ်းချောင်းလေး တစ်ချောင်း စီးဆင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း သစ်တောကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးထဲမှလည်း ကျောက်စက်ရေများ စိမ့်ထွက်နေသည်။ အတော်လေးပင် သာသာယာယာရှိသည်။

ကိုအောင်ကျော်ဦးသည် အနီးအနားက ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်ယူပြီး နှစ်ခြမ်းခွဲကာ ကျောက်ဆောင်ကြီးမှ

စိမ့်ထွက်နေသော ကျောက်စက်ရေကို ရေတံလျှောက်သွယ်ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် ထမင်းထုပ်ကို ဖွင့်ပြီး အမဲသားနှင့် ထမင်းကို ရောနယ်ကာ ဖက်စိမ်းဖြင့် ထည့်၍ ကျောက်စွန်းတွင် တင်လိုက်ရသည်။

“ရှေး... ယောက်ဖလည်း စားမယ်၊ ငါလည်း စားမယ်။ ငါ့ကိုလည်း စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှု။ ဒီခန့်ရည်ကိုလည်း သောက်၊ ငါ ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်တယ် ယောက်ဖ။ ကဲ-ယောက်ဖလည်း စားတော့၊ ငါလည်း စားတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောဆို တင်မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် ကိုအောင်ကျော်ဦးလည်း ခန့်ရည်ကို အဝသောက်ပြီး ထမင်းစားလေသည်။ ကိုအောင်ကျော်ဦးက ခန့်ရည်ကြိုက်သည်။ ခန့်ရည်မရလျှင် အရက်။ ထန်းရည်တော့ အောင်ကျော်ဦးတို့ အရပ်တွင် မရှိပေ။ ခန့်ရည်မှူးမှူးနှင့် စားချလိုက်ရာ ထမင်းဟင်းများ ခဏချင်း ပြောင်စင်သွားလေသည်။ ကျောက်စွန်းပေါ်တွင် ဖက်စိမ်းဖြင့် တင်မြှောက်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို ကြည့်လိုက်ရာတွင်လည်း ပြောင်စင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟုတ်ပြီကွာ။ ယောက်ဖနဲ့ ငါတော့ အဆင်ပြေလောက်တယ်။ ကဲ-ဇယောက်ဖ၊ ငါ တောသွားခုတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောပြီး ကိုအောင်ကျော်ဦးလည်း တောခုတ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ယောက်တည်း သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် ခုတ်သည်။ ညနေ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ရပ်ထားခဲ့၏။

“ကဲ - ယောက်ဖ၊ ငါပြန်ဦးမယ်။ နောက်နေ့မနက်မှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့။

ဟုတ်ပြီလား။”

ထိုသို့ ပြောထားခဲ့ပြီး ကိုအောင်ကျော်ဦး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ အိမ်သူသက်ထား မခင်ထွေးရီက လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“ပြေတယ်”

ထိုမျှသာ ပြောလိုက်သည်။ ဖက်စိမ်းနှင့် ထည့်ကျွေးသော အမဲသားနှင့် ထမင်းပြောင်စင်သွားသည့်အကြောင်းကို မှု ပြောမပြုပေ။ ထိုနောက် ရေမိုးချိုပြီး ညနေစာစားကြသည်။ မိန်းမဖြစ်သူကို မှု နေ့စဉ် သားငါးတစ်ခုခုချက်ခိုင်းထားသည်။ တောခုတ်၍ ပင်ပန်းလျှင် သားငါးတစ်ခုခုစားရမှ အားရိုင်းအလုပ်လုပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ယောက်ဖအတွက်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ထမင်းထုပ်ကို လွယ်ပြီး တောထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ယခင်နေ့ကအတိုင်းပင် “ယောက်ဖလည်း စား၊ ငါလည်း စား” ဟု ပြောပြီး ဖက်စိမ်းဖြင့် အမဲသားနှင့် ထမင်းကို ပုံပြီး ကျောက်စွန်းတွင် တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကိုအောင်ကျော်ဦး ထမင်းစားသည်။ ကိုအောင်ကျော်ဦး စားပြီး၍ ကျောက်စွန်းကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းဟင်းများ ပြောင်စင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုအောင်ကျော်ဦး တစ်နေ့တော့တော့ခုတ်ပြီး ညနေစောင်း၍ ပြန်ခိုရာတွင် ယခင်နေ့ကအတိုင်း ယောက်ဖကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ - ယောက်ဖ ငါပြန်လာနေမှာ။ မနက် စောင့်နေကွာ။ ခန့်ရည်မရရင် အရက်၊ တစ်ခုခုနဲ့ အဝနက်တာပေါ့”

အိမ်ကို မိုးချုပ်မှ ရောက်သည်။

မိန်းမဖြစ်သူက မေးလျှင်လည်း အဆင်ပြေသည်ဟူ၍သာ ပြောထားသည်။

မိန်းမဖြစ်သူကလည်း အသားငါးစင်းကောင်း နေ့တိုင်းချက်ကျွေးသည်။ ထိုအောင်ကျော်ဦးကလည်း သူ တစ်ယောက်တည်း မစားဘဲ ယောက်ဖနှင့် ဆရာစားသည်။ ထို့ကြောင့် အံ့ဖွယ် ဆာကြမ်းကြီးကို လယ်ကွက်ဖော်ရန် နတ်ထွင် ရှင်းလင်းနေသော်လည်း ညည်ညည်အနောင့်အယုက်မျှ မရှိပေ။

သို့သော်လည်း ကိုအောင်ကျော်ဦးက မိဘလည်း မချမ်းသာ၊ ယောက်ဖကလည်း မချစ်သဖြင့် အရင်းအနှီးမရ ဆာကြောင့် ဟင်းကောင်းစားခြင်း ခန့်ရည်၊ အရက်သောက်ခြင်းတို့ကို ခြာကြာမတတ်နိုင်ပေ။ တစ်လမျှသာ ကြီးကျပြီး တစ်လ၏ ဟိုဘက်ကို လွန်သောအခါ ဝမ်းမကျနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ယောက်ဖကို တင်မြှောက် ဆာအခါတွင်လည်း ခန့်ရည်၊ အရက်၊ အသားငါး မတတ်နိုင်တော့ပေ။

"ကဲ - ယောက်ဖ၊ အားတော့ ထားလော့ကွာ။ ငါ့မိန်းမကလည်း ငွေမရှာဘဲ ငါကလည်း တောချည်းခတ်နေတာ ငွေမရှာနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ အသောက်မပါနိုင်သလို အစားအသောက်လည်း ဟင်းမကောင်းဘူး။ ဘူးညွန့်သီးသီးနဲ့သာ ဆွဲပေရော့"

ဟု ပြောပြီး တင်မြှောက်လိုက်

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုအောင်ကျော်ဦးသည် သားစိမ်းငါးစိမ်း မတတ်နိုင်သလို ခန့်ရည်လည်း မသောက်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ယောက်ဖကို မတင်မြှောက်နိုင်တော့ပေ။ ဤထိုအောင်ကျော်ဦးက ဖြစ်သလို ယောက်ဖနှင့်ဆက်ဆံလည်း ယောက်ဖအား စားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ကိုအောင်ကျော်ဦးဆိုက လချီးပြီး စားသောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရန်ပြုရန်လည်း မသင့်တော့ပေ။ သားစိမ်း ငါးစိမ်း မစားရလျှင်လည်း မနေနိုင်။ ထို့ထက်ခက်သည်က အရက်စွဲသွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး ကိုအောင်ကျော်ဦးအား ကိုယ်ထင်ပြုကာ ကူညီစောင့်မ ရလေသည်။

"ကဲ - ယောက်ဖ အောင်ကျော်ဦး၊ ငါလည်း မင်းနဲ့ ပေါင်းမှ အရက်သမားဖြစ်ပါလေရော့ကွာ။ သားငါးမစားရရင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ရော့ မင်း ငွေငါးကျပ်ယူသွား။ နောက်နေ့မနက်မှာ အမဲသားငါး တစ်ခုခုနဲ့ ခန့်ရည်၊ အရက်တစ်ခုခုလုပ်လာခဲ့ပါ။"

ဟု ပြောပြီး ငွေငါးကျပ်ထုတ်ပေးလေသည်။

ကိုအောင်ကျော်ဦးလည်း ငွေငါးကျပ်ရ၍ အတော်လေးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။ ငွေငါးကျပ်သည် ကား ပမာဏအားဖြင့် အတော်လေးပင်များ၏။ တစ်ကျပ်ခွဲမျှ သုံးလျှင်ပင် အမဲသားငါး၊ အရက် အစုံရ၏။ ကျန်သောငွေများကို ထိန်းသိမ်း စုဆောင်းထား၏။

နောက်နေ့မနက်တွင် ယောက်ဖသည်လည်း ကိုယ်ထင်ရှား ထွက်လာပြီး ကိုအောင်ကျော်ဦးနှင့် အတူထိုင်၍ အရက်သောက်ကြ၏။ ထမင်းလည်း အတူထိုင်စားကြ၏။ အတော်လေးပင်ဟန်ကျသွား၏။ စားသောက်ပြီးနောက် ယောက်ဖက ငွေငါးကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ကိုအောင်ကျော်ဦးနှင့် အတော်လေးပင် အပေါင်းကျသွားလေသည်။

◆◆◆

ကိုအောင်ကျော်ဦးအဖို့လည်း ယောက်ဖနှင့် အပေါင်းကျသွား၍ အိမ်စားရေးသောက်ရေးမှ စပြီး ပူစရာမလို

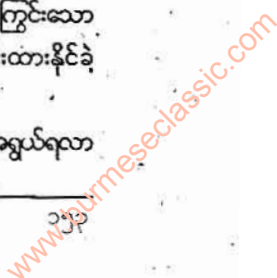
သောကြောင့် တောခတ်ခြင်း၊ ငုတ်ဖော်ခြင်းကိစ္စများကို ပိုမိုလုပ်နိုင်၍ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် ဆယ်ဇွန်နီးပါးရှိသော တောရိုင်းလယ်တစ်ကွင်းနှင့် စမ်းချောင်းကမ်းနဖူးတွင်ရှိသော မြေနီကျွန်းများကိုလည်း ကိုင်းခင်းအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ယောက်ဖနှင့် အပေါင်းကျ၍ ငွေသားရသည့်အကြောင်းကို မိန်းမအား တီးတိုးပြောပြလိုက်သည်။ အခြားလူများကို မပြောရန်လည်း နှုတ်ပိတ်ထားသည်။ ယောက်ဖက ငွေသားများကို ပေးကမ်း စောင့်ရှောက်ရုံတင်မကဘဲ မိုးလယ် မိုးနှောင်းစသော မိုးလေဝသအကြောင်းများကိုပါ ပြောပြနေ၍ ကိုအောင်ကျော်ဦးမှာ စပါးနှင့် ကိုင်းထွက် သီးနှံများ ပိုမိုရရှိလေသည်။

လေးငါးနှစ်အတွင်းမှာပင် တောသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီး ပျဉ်စီပျဉ်ထောင်သစ်သားအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်နိုင်လေသည်။ ရွာသားများကမူ အံ့သြ၍မဆုံးဖြစ်နေကြသည်။ သည်မြေကို လယ်လုပ်လျှင် ကိုအောင်ကျော်ဦး သေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားကြရာ မသေသည့်အပြင် ယခုတွင်မူ ကိုအောင်ကျော်ဦး သူဌေးဖြစ်လာလေသည်။

ပွားစီးလာကြသော သားသမီးများကိုလည်း ဘွဲ့ရ ပညာတတ်များဖြစ်လာကြသည်အထိ ပြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ လယ်နှင့် ကိုင်းရှိ၍ စာရေးသောက်ရေးကို မပူပင်ရသောကြောင့် ယောက်ဖပေးသည့် ငွေသားငါးကျပ်ထဲမှ တစ်နေ့တာ ယောက်ဖနှင့် သုံးစား၍ ကြွင်းသောငွေကြေးများကို စုဆောင်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနောက် အသက်အရွယ်ရလာ

သောအခါ ကိုအောင်ကျော်ဦးမှသည် ဦးအောင်ကျော်ဦးဟူ၍ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အသက် ၅၂ ကရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ ပြီဖြစ်၍ ရောဂါပိုးဟု မဆိုနိုင်သေးသော် လည်း လူကြီးပိုင်း၊ လူကြီးတစ်ယောက် ဟူ၍ကား ဆိုရပေတော့မည်။

ဦးအောင်ကျော်ဦးမှာ အသက် ၅၀ ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကောင်း စားသောက်ပြီး တောလုပ်ငန်းများမှာ သာ ကျင်လည်လာခဲ့၍ ကျန်းမာရေး ကောင်းပြီး လူသန်ကြီးတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ တစ်ခေါက် ယောက်ဖထံသို့လည်း မှန်မှန်ရောက် သည်။ ယောက်ဖထံသို့ လာတိုင်းလည်း “ယောက်ဖအကြိုက်၊ ငါ့အကြိုက်” စား သောက်ဖွယ်ရာများကို အပြည့်ယူလာ တတ်သည်။

ထိုနောက် ကျောက်ဆောင်ကြီး နားတွင် ထိုင်ပြီး ယောက်ဖနှင့်အတူ သောက်စားကြသည်။ သောက်စားပြီး နောက် ယောက်ဖက ငွေသားငါးကျပ် ပေးလိုက်သည်။ အတော်အတန် တော နက်တစ်နေရာဖြစ်၍ ဦးအောင်ကျော်ဦး နှင့် ယောက်ဖတို့ ချစ်ကျမ်းဝင်နေကြ သည်ကိုလည်း သိသူဟူ၍ တစ်ယောက် မျှ မရှိကြပေ။

သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ သိုက် ငွေများကို ရောင်းစားလာခဲ့ရသော ကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ဦး ရောင်းချခဲ့ သော သိုက်ငွေများသည် ပျံ့နှံ့လျက် သိုက်ဆရာတို့၏ လက်တွင်းသို့ ရောက် ရှိပွားလေ၏။ သည်အဖြစ်ကို ဦးအောင် ကျော်ဦး မသိလိုက်ပေ။ မသိ၍လည်း နေပြီအတိုင်းသာ နေ၏။

ဦးအောင်ကျော်ဦးသည် ယောက်ဖထံသို့ လာသောအခါ မနက် ပိုင်းကိုသာ လာလေ့ရှိသည်။ ညနေပိုင်း ကို လာ၍လည်း အဆင်မပြေပေ။

တောနက်တစ်နေရာဖြစ်သောကြောင့် ညနေပိုင်းကို လာလျှင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ကျားသစ် သားရဲတို့နှင့် တွေ့ ဆုံပြီး ရင်ဆိုင်ရပေလိမ့်မည်။

သည်မနက်စောစော ယောက်ဖ ထံသို့ လာခဲ့ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ယောက်ဖနေသော ကျောက်ဆောင် ကြီးခြေရင်းတွင် လူသုံးလေးယောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ လှုပ်ခတ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ဘာများလုပ်နေကြပါလိမ့်ဟု သိလို၍ ဦးအောင်ကျော်ဦးသည် မယောင်မလည် နှင့် တိုးကပ်သွား၏။

ထိုအခါ လူသုံးလေးယောက်တို့ သည် ယောက်ဖအား ကြီးတုပ် ချည် နောင်၍ ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်နေကြသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ယောက်ဖအမျှ လှုပ်ပင် မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ မျက်စည် စက်လက်ဖြင့် တအင်းအင်းအော်သည်။ လျက် ကြီးစွာသော ဒုက္ခအား ခံစားနေ ရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့...မဆိုင်သူ မကပ်နဲ့”

တောင်ရှည် ပုဆိုး တိုက်ပုံအင် နှင့် ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကို ဖော် ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဟန်ပါပါ ကိုင်ထားသည့် လက်မ ကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ရမ်းပြီး အော်လိုက်စ အသံကြီး ဟိန်းထွက်သွားပြီး ကြိမ်ကြီးကလည်း မီးဟုန်းဟုန်းတော့ သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင် ကျော်ဦးလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွား၏။

သို့သော်လည်း ဝေးဝေးပြေးနေ သည်ကား မဟုတ်။ လယ်ကွက်ကား တစ်ကွက်မျှသာ နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပြန်ကြည့်၏။ ထိုလူသုံးယောက် သည် ရာမေတ်များ ကာ၍ ထေး လေးထောင်တွင် ငှက်ပျောပင်များ ပြီး ယောက်ဖအား ကြီးဖြင့် တုပ်နေ ကာ ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်နေကြလေ၏။

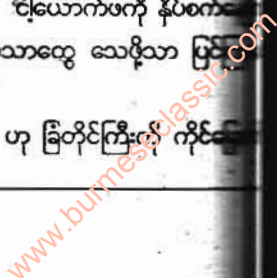
ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ဦး လည်း အနားသို့ တစ်ဖန် ကပ်သွား နေသည်။ ယောက်ဖအား ကြည့်ပြီး သူတို့ မှန်မမှန်ဖြစ်နေမိသည်။ ယောက်ဖသည် တုပ်နှောင့်ခြင်းကို ခံနေရ၍ အော်ညွှတ် လျက်က ဦးအောင်ကျော်ဦးအား သူ့စဖွယ် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ပြီး...

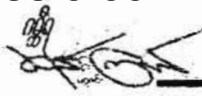
“ယောက်ဖ...ငါ့ကို ကယ်ပါ”

ယောက်ဖ...ငါ့ကို ကယ်ပါဦး” ဟု အော်ပြီး အကူအညီတောင်း နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ဦးလည်း နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပြီး တစ်ခင်းကို ကာရံထားသည့်အထဲမှ ခြေတစ်ချောင်းကို ဆွဲဆုတ်ကာ ထိုလူ ရာသို့ အော်ပြီး ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ငါ့ယောက်ဖကို နှိပ်စက်မိ တဲ့ မသာထွေ သေဖို့သာ ပြင်ကြ ရော”

ဟု ခြံတိုင်ကြီးကို ကိုင်ဆွဲ

ပြီး ဆုချည်ညံ့ဖြင့် အော်ဟစ် ဆဲဆို
တာ ပြေးလိုက်လာနေသော ဦးအောင်
ကျော်ဦးကို မြင်လျှင် ထိုလူများလည်း
အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးကြလေသည်။
သူတို့ ထွက်ပြေးကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ယောက်ဖကို တပ်ဆောင်ထားသော
အိန်နရာတစ်စုံကပ်သည်လည်း မီးဟုန်း
ဆန်းတောက်ပြီး ယောက်ဖလည်း
ဆုက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဦးအောင်ကျော်ဦးလည်း
ဆောက်ဖနှင့် ခွဲခွာလိုက်ရသောကြောင့်
ဆောက်ဖကို အလွမ်းကြီး လွမ်းကာ
ဦးတည်ရာပဲ့ လျှောက်သွား၍သာ နေ
ဆဲသည်။ ယောက်ဖနှင့် တွေ့ဆုံ စား
ဆောက်နေခဲ့ကြဖူးသော လယ်ခေါင်း
ဇနီးက နေရာကို ရောက်သည်။ ထို
နေရာတစ်စုံကပ်သည်လည်း ခြောက်
သွေ့၍နေ၏။ ယောက်ဖရှိစဉ်ကကဲ့သို့
အိန်နရာ မဟုတ်တော့ပေ။

ဦးအောင်ကျော်ဦးသည် ဦးတည်
လျှောက်သွားရင်းက တောင်တန်း
အိန်နရာသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုမှာပင်
ဆောက်ဖနှင့် ပြန်တွေ့ရလေသည်။
ဆောက်ဖသည်ကား နဂိုလို မဟုတ်
တော့ပေ။ တောင်တန်းသူ တောင်တန်း
တို့၏ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကို
မသေ့သော နတ်မင်းကြီးတစ်ပါးသာ
ပြုနေလေသည်။

ဦးအောင်ကျော်ဦးက တောင်တန်း
ဆောင်တန်းသားများ ယောက်ဖကို
အသေနေကြသောပွဲမှာ သွားတွေ့
ခဲ့သောကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ဦးက တောင်တန်း
ဆောင်တန်းသားများမှ အမဲသား
နှင့်သရေစာများကို ကိုင်မြှောက်
ပစ်က တတုတ်တုတ် ရွတ်ဆို
နေစဉ် ယောက်ဖကို အသေ
နေကြောင်း ယောက်ဖက ဦးအောင်

ကျော်ဦးကို ပြုံးပြ၏။ သို့မှ ဦးအောင်
ကျော်ဦးလည်း ယောက်ဖကို သဲကွဲစွာ
သိသွားပြီး အားရပါးရခေါ်လိုက်၏။

“ဟာ...ယောက်ဖ”

ယောက်ဖက မျက်စိမိတ်ပြ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ဦး
လည်း ဆက်၍မခေါ်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်
၏။ တောင်တန်းသူ တောင်တန်းသား
များ သောက်စားဖူးပြီး အသီးသီးပြန်
သွားကြမှ ဦးအောင်ကျော်ဦးသည်
မယောင်မလည်နှင့် အနားသို့ ကပ်သွား
ပြီး ယောက်ဖနှင့် စကားပြောဖြစ်ကြ
သည်။

“ယောက်ဖက ဘယ်က ဘယ်
လို ဒီနေရာကို ရောက်နေတာလဲ။ ငါ
မှာဖြင့် ယောက်ဖကို လွမ်းလို့ လိုက်
ရှာလိုက်ရတာ။ လက်စသတ်တော့
ယောက်ဖက ဒီမှာလာပြီး ကြီးပွားနေ
တာကိုး”

“ငါဟာနဲ့ ငါ နေတုန်းက
အကောင်းသားကွ။ ယောက်ဖနဲ့ ပေါင်း
မိပြီး အရက်စွဲရာကနေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့
ရတာပေါ့။ အဲဒါကို ယောက်ဖ သိတယ်
မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်။ သိရုံနဲ့ နေသလား။
ယောက်ဖကို ငါကိုယ်တိုင် ကယ်လိုက်
တာလေ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ယောက်ဖ
သာ မကယ်ရင် ငါသေမှာ”

“ငါကလည်း ယောက်ဖကိုတော့
ဘယ်အသေပေးမလဲ။ ကိုယ်သေချင်
သေပါစေ။ ဝင်ချမှာပဲ။ ငါလည်း ခြံတိုင်
ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ပြေးလိုက်လာ
ရာ ဟိုဆရာတွေလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး
ထွက်ပြေးကြရော။ ယောက်ဖကလည်း
အဲဒီအချိန်က စပြီး ပျောက်သွားလိုက်
တာ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ငါဖြင့်
လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ယောက်ဖရယ်။

ဒီတော့ ယောက်ဖ ငါနဲ့ ပြန်မလိုက်
တော့ဘူးလား”

“ပြန်မလိုက်တော့ဘူး ယောက်
ဖ။ ငါ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်။ နောက်
တစ်ဖန်လည်း ဒုက္ခမဖြစ်ချင်တော့ဘူး။
ဒီမှာလည်း ငါ လူတွေနဲ့ အတတ်နိုင်
ဆုံး ကင်းအောင်ပဲ နေပါတယ်။ စကား
တောင် မပြောပါဘူး”

ဦးအောင်ကျော်ဦး သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်၏။ ယောက်ဖက ပြန်
မလိုက်တော့ဘူးဟု ဆို၍ အလွန်
အမင်းလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်
သွားမိသည်။ ယောက်ဖအနေဖြင့်လည်း
ဟိုမှာဆိုလျှင် ဦးအောင်ကျော်ဦး တစ်
ယောက်တည်းကသာ ဆည်းကပ် လုပ်
ကျွေးသည်။ သည်မှာကား တောင်ပေါ်
သူ တောင်ပေါ်သား မြောက်မြားစွာတို့
က ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးနေကြသည်။
အစစအရာရာ သည်မှာ သာသည်။
ဤသည်ကို ကြည့်ပြီး ဦးအောင်ကျော်ဦး
လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ကျော်ဦး
လည်း ယောက်ဖကို ပြန်ခေါ်ချင်ပါ
လျှက် သူ၏ အဆင်ပြေမှုများကို ကရ
ဏာဖြစ်လျက် ယောက်ဖကို ပြန်မခေါ်
ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝမ်းနည်းစကားများကို
အများကြီးပြောခဲ့ကာ ငိုယိုလျက် ပြန်
လာခဲ့လေသည်။

ဦးအောင်ကျော်ဦး ယောက်ဖနှင့်
လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာသောအခါ “တော်
လေးပင် ညဉ့်နက်နေလေပြီ။

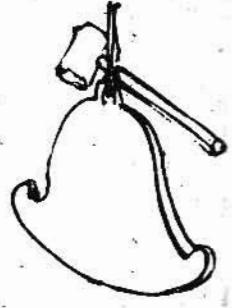

မင်းမိန်းမိင်

သရဏဂုံအစွမ်းနှင့် အပ်ချည်မျှင်

ဦးကိုကိုအေး (ကြံ့ပင်ကောက်)

ကျွန်တော်ဇနီး ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်းသည် ဘာသာတရားကို အထူးကိုးရှိုင်းသူဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္ထီရ စာစောင်အမျိုးမျိုးတို့မှ အစွမ်းထက်သော မှတ်တမ်းဝင်များကို မှတ်စုကူးကာ တရိုတသေသိမ်းထားခြင်း၊ လိုအပ်သူများကို ဖြန့်ဝေပေးခြင်းဖြင့် ဓမ္မဒါနပြုသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူများ ရောဂါဖြစ်လျှင် ရေမန်းပေးသူ၊ ပယောဂစက်မှန်သမျှကို နိုင်နင်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကိုလည်း ခံရသူဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အား မည်သည့်ခွေးကိုက်ကိုက် မပေါက်ပြုခြင်း၊ ကင်းဘယ်လောက် ထိုးထိုး မနာကျင်ခြင်းတို့မှာ အစွမ်းထက်သည့် သီလစွင်ကြယ်ခြင်း ဂါထာ မန္တန်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လေးစားချစ်ခင်ရခြင်းမှာ စိတ်ကောင်းရှိခြင်း၊ သည်းခံစိတ် ရှိခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မျက်သမာပေါက်တတ်၏။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဆက်ထွက်လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က "မင်းကို ငါကုပေးမယ်။ အပ်ချည်ကြီးယူခဲ့။ ဒီတစ်ညတော့ မြအောင် ချည်ထား" ဟု ပြောပြီး လက်ခလယ်တွင် ချည်ပေးထားပါသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် ဖြုတ်ပြီး "မကောင်းသည့်ရောဂါ အကုန်ပါ" ဟု ပြောပြီး စွန့်ပစ်ခိုင်း၏။ တစ်ညနှင့်ပင် သူ့မျက်သမာရောဂါပျောက်သွား၏။ ဒီနည်းကို သူ့အား သင်ပေးပါလားဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သင်ပေးလိုက်ပါသည်။

မရွှေဖြူ၏ အောင်မြင်မှုက သွားလေရာ အပ်ချည် တစ်လုံးဆောင်ရာသည်အထိဖြစ်သွားသည်။ သားကြီး ကျောင်း တက်သော အ-မ-ကအရေ၊ ဗြဟ္မတ်လမ်း မူလတန်းကျောင်းကို နေ့စဉ်အသွားအပြန်ကြံ့သည်။ ကျောင်းသားလေးတွေ၌ မျက်သမာတွေလျှင် လက်ခလယ်မှာ ဘုတုံးလေး သုံးထုံး ထုံး၍ချည်ပေးလိုက်သည်။ နောက်နေ့ ပျောက်ဖြစ်၍ ကျောင်း သွားလေးများမှတစ်ဆင့် သူ့မိခင် ဖခင်၊ မိခင် ဖခင်မှတစ်ဆင့် ပတ်ဝန်းကျင်အထိ ကျော်ကြားသွား၏။

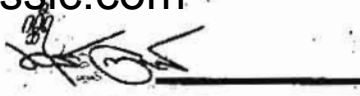
ဤသို့ ရောဂါကုပေးခြင်း၊ ရေမန်းပေးခြင်းကို သူပေးသည်။ ဤပညာကို ကျွန်တော်ဖခင်မှ သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်သည် ပေါင်းတည်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ဝက်ပုတ်ဇာ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဦးမာလာဆရာတော်ဘုရားမှာ ကိုရင်စည်း၊ စာဝါတက်ရပါသည်။ ရောဂါဘယကင်းသူများ မပြုစားရေးအတွက် မန်းကွင်းကလေးများ ပြုလက်တွင် ကိုရင်ကလေးများကို ဆရာတော်က ဆောင်ပေးခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ပေးသော မန်းကွင်းဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ၊ ကိုရင်များကို ဖခင်က ချည်ရေပုံ၊ အတိုက်နိုင်ပုံ၊ မျက်စိနာ၊ မျက်စိရောဂါများ ပျောက်ကုပုံတို့အား ဖခင်မှပြောပြထားပြီး၍ မှတ်သားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လက်တွေ့ ကုထုံးအတတ်ပညာဖြစ်၍ ရေးသားဖော်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစွမ်းထက်သည်၊ ပျောက်သည်ဆိုသူမှာ ဘုရား တရား ယုံကြည်မှု၊ ကိုယ်တိုင် သီလသမာဓိရှိလည်း လိုပါသည်။ မိမိသီလစွမ်းအား၊ သမာဓိစွမ်းအား တာနေသရွေ့ သီလလုံခြုံပါက သိဒ္ဓိတက်၊ အာဇာတစက်ဝင်အစွမ်းထက်နေမည်ဖြစ်သည်။

ထိုမန်းကွင်းပြုလုပ်ပုံမှာ အပ်ချည်လုံးမှ အပ်ချည်တစ်ထွာခန့် ဖြတ်ယူပါ။ ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆို၍ ဘုထုံးလေးတစ်ထုံး ထုံးပါ။ ဒုတိယအထုံးကိုလည်း ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဟု ဆို၍ ထုံးပါ။ တတိယအထုံးအလည်း သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆို၍ ထုံးပါ။ ထိုအထုံးသုံးအား ဘယ်ဘက် မျက်စိတွင် မျက်ခမ်းစွန်ပါက ညာဘက်လက်ခလယ်၌ ချည်ပါ။ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့တွင် စွန့်ပစ်ပါ။ မျက်သမာ (သို့မဟုတ်) မျက်ခမ်းစွန်ရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ မပျောက်သူ မရှိပါ။ သရဏဂုံအစွမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကိုကိုအေး (ကြံ့ပင်ကောက်)

၇ ဦးစွာ ဆန်း : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၄ - စက်တင်ဘာ

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

အောင်အုတ်တိတ် အောင်နီမိတ်ဆရာ

ထနက်နေသားသမီးများ

ယခုလတွင် သင်သည် ကံလာတာ မညံ့ပါ။ သို့သော် ငွေဝင်သလောက် အကုန်အကျလည်း များနေပေလိမ့်မည်။

အလုပ်ပေါက်များ ပိတ်ဆို့၍မရအောင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

မီး လျှပ်စစ်မီး ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အမှုအခင်းပေါ်တတ်သည်။ အလုပ်တွင် ရုတ်တရက် နစ်နာမှုကြုံတတ်သည်။

အိမ်ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်၊ အတိုက်အခံပေါ်မည်။ တစ်သက်လုံးတွဲလာသော မိတ်ဆွေနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်သည်လည်း ခါးနာမည်။

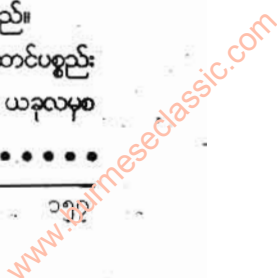
အိမ်ခြံခြင်း၊ နိပ်ခြင်း၊ အကြောက်ကိုင်ခြင်းတွေ မပြုဘဲ လူးဆေးသောက်ဆေးဖြင့်သာ ကုပါ။ ယခုလတွင် သင့်အား သူတစ်ပါး

အနောက်က အောက်လမ်း ဆေးခတ်ခြင်း စသော မကောင်းသည့် အတတ်များဖြင့် ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ ဘာသာရေး

အတတ်များကို ယခုလတွင် အိုးအိမ်နေရာထိုင်ခင်းအတွက်လည်း စိတ်သောကရောက်စရာများ ပေါ်တတ်ပါသည်။

ထည့်နေတာ မဟုတ်ပါ။ တိုးတက်ဖို့ ရှိနေတာကို အဖျက်တွေ ဝင်နေတဲ့သဘောပါ။ ရွှေဝင်မည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း

အဝင်တွေရမည်။ ထူးခြားသော ဘုရားပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ရောက်လာတတ်သည်။ အလွန်ကောင်းသည်။ ယခုလမှစ

စီးပွားတက်တော့မည်။ စနစ်တကျ ကြိုးစားပါ။ ဝန်းကျင်ကို အာရုံပြုပါ။ လေ့လာပါ။ သူများကိစ္စတွေမှာ စိတ်ပါလက်
ကူညီပေးလိုက်ပါ။ ထူးခြားစွာ ကံကောင်းလာပါလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်မှာ မောက်မာ မော်ကြားတာတွေ လုံးဝမလုပ်မိပါစေနဲ့။
အချစ်ရောက်ကောင်းမည်။

ယတြာ။ ။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေ၌ ဘဲဥပြတ်တစ်လုံးကို အခွံခွာ၍ လမ်း၌ ရှိသော ခွေးတစ်ကောင်အား ချကျော်
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄၊ ၈၊ ၆) ဂဏန်းတွေနှင့် ထိထိုးပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ သိမ်းထားပါ။

► တနင်္လာသားသမီးများ

ဤလအတွင်း မြေဝယ်ခြင်း၊ နေရာသစ်တစ်ခု ထပ်မံတိုးချဲ့ခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်၏။ ကိုယ်အတွက် တိုးတက်မှု
ဗဟုသုတတွေ ရတတ်၏။ ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူ၏ အသိုက်အဝန်းမှ မိမိအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားစွာ
ဆက်ဆံလာတတ်၏။ ငယ်ရွယ်သူများ ပညာရေးတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အကူအညီပေးမည့်
တစ်ဦးဦး သင့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ မည်သို့ပင် စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါစေ၊ သင့်၏ ကံတရား
သင့်အား ဖေးမကူညီပေးလိမ့်မည်မှာ မှချမလွဲဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အစစသည်းခံ စိတ်ရှည်ပေးရမည်ကာလပါ။ အတတ်
ဆုံး သီးသန့်နေသင့်သည်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီတော်များသို့ မကြာခဏသွားပြီး ဘုရားဖူးကာ ကုသိုလ်ကံဆက်ပြုပေး
သည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကုသိုလ်ကံ များစွာရှိနေသည်။ ကံညံ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကာသာရေးဖိလုပ်ပါလေ။ တချို့ကိစ္စ
တိုးလိုးတန်းလန်းဖြစ်နေမည်။ သင့်လုပ်ရပ်တွေ၊ တွေးခေါ်မှုတွေ လွဲမှားနေတတ်တာကို သတိပြုကာ ပြုပြင်ပေးဖို့ပဲ လိုသင့်
ပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို တံမြက်စည်းနှစ်ချောင်းလျှောက်ခိုင်းလိုက်ပါ။ အညွှန်း ပြေပျောက်၍ လိုအင်
များ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို နေ့စဉ် ပုတီး (၇)ပတ်ပွားထုသင့်သည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

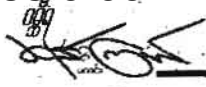
► အင်္ဂါသားသမီးများ

ဤလအတွင်း ရွှေထည်ပစ္စည်း၊ လက်ကောက်နှင့် လက်စွပ်ဝင်လာတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သင့်ကို အထူး
အထင်ကြီးနေမည်။ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရတတ်သည်။ ထို့ပြင် နေအိမ်တွင် သူခိုးခိုးခံရတတ်ပါသည်။ သတိထားပါစေ။
အိမ်တွင်းရေး တည်ငြိမ်အောင်နေပါ။ အလုပ်တွင်လည်း အတွင်းရေး မကျေလည်မှုလေးတွေ ကြုံမည်။ သည်းခံပေး
အိမ်တွင် မြွေနှင့် ပတ်သက်သော နိမိတ်တွေ့ရအံ့။ ကောင်းသည်။ မြွေဝင်က မသတ်ပါနှင့်။ ထူးခြားစွာ ငွေများ ဝင်လာပါ
လက်ဆောင်ပစ္စည်းကောင်းတွေ ရမည်။ ထူးခြားသော ဘုရားပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ရောက်လာတတ်သည်။ အထူး
ကောင်း၏။ ယခုလမှစ စီးပွားတက်တော့မည်။ စနစ်တကျ ကြိုးစားပါ။ ဝန်းကျင်ကို အာရုံပြုပါ။ လေ့လာပါ။ သူများ
တွေမှာ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီပေးလိုက်ပါ။ ထူးခြားစွာ ကံကောင်းလာပါလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်မှာ မောက်မာ မော်ကြားတာတွေ
လုံးဝ မလုပ်မိပါစေနဲ့။

ငယ်ရွယ်သူများ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ကြုံတတ်သည်။ (သို့မဟုတ်) မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဝိုင်းဝန်းကူ
ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ ထိထိုးရန် ဝါသနာပါက မင်္ဂလာစုံတွဲကို များများထိုးပါ။ ထိပေါက်ကိန်းများ ရှိနေပါသည်။
ကောင်းနေပါသည်။ ကျန်းမာရေး ဝမ်းဗိုက်ကို ဂရုစိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ တန်ခိုးကြီးဘုရားရှိ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ယပ် (၆)ချောင်းကို မိမိနာမည်ရေးပြီး ကပ်လှူပါ။
တစ်လလုံး သရဏဂုံသုံးပါးကို နေ့စဉ် ပုတီး (၁၀)ပတ်စိပ်ပြီး ကုသိုလ်ကံ မြှင့်တင်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၈၊ ၅၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိထိုးပြီး အိမ်ရာအောက်တွင် ထားအိပ်ပါ။

► ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ရာဟုသားသမီးများ

ဤလအတွင်း နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသူများ စတင် အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်အကြံအစည်သစ်များကိုလည်း စတင်လုပ်ကိုင်ရန် အချိန်ကောင်းဖြစ်၏။ သင်၏ ဆက်ခံနေသော ငွေကြေးများ၊ အကြံအစည်များကို ကူညီပံ့ပိုးပေးမည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦး မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာတတ် သည်။ လုပ်ငန်းတွင်း၌ နေရာကောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ရာထူးတိုးခြင်း၊ ခရီးဝေးသွားရောက်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရ သည်။ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းလုပ်သူများအဖို့ မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်မလာဘဲ ထစ်ငါးနေတတ်၏။

ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးနှင့် ပညာရေး ရောထွေးယှက်နွယ်မှုများ ကြုံတွေ့နေရတတ်၏။ အသိဉာဏ်ကို ဦးစားပေး ဖြစ်ပြီးပေးပေးပါက သင့်ရည်မှန်းချက်များ ပြည့်စုံလာပေလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ မည်သည့်လုပ်ငန်းပြဿနာကို လုပ်လုပ်၊ အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှသာ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသည်။ ကံတတာ မညံ့ပါ။ ငွေဝင်မည်။ ငွေကောင်းသော လပါ။ မျက်နှာပွင့်လန်းနေမည်။ ဖျော်ဖြေနေပါ။ ယခုလမှ စကား သင်ဘာဝတိုးတက်မှု စတင်ပါပြီ။ လေးနှစ်အတွင်း စီးပွားတက်တော့မည်။ ပစ္စည်း ၂၄ပစ္စည်းကို တစ်နေ့လျှင် (၄၂)ခေါက်နှုန်းဖြင့် ခြောက်ရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ကုသိုလ်ကံဖွင့်ပေးပါ။ ထူးခြားစွာ ငွေဝင်ပါလိမ့်မည်။

ဩဂုတ်လ ၂၂ မိမိမွေးနေ့ ညနေပိုင်းတွင် စာကလေးများအား ဆန်စေ့များ ကြဲပက်ပြီး နေ့စဉ်ကျွေးလိုက်ပါလေ။ အညံ့များ ပြေပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။

အိတ်စမ်းရန်။ (၂ ၈) ဂဏန်းဖြင့် ထိထိုးပါ။

► ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဤလအတွင်း သင်၏ လုပ်ငန်းအတွင်း စာရင်းဇယားကွာဟမှုများ၊ ငွေကြေးလေလွင့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်တတ်၏။ သင်၏ အထက်လူကြီးမှ သင့်အား အကြောင်းမဲ့ ငြိငြင်မှုများ ခံစားရတတ်၏။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း၊ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း လုပ်သူများ၊ စီးပွားရေးသမားများ ဤလအတွင်း ထူးခြားစွာ ဝင်ငွေများ ရနေတတ်၏။ သင်၏မွေးနေ့၌ ရဟန်းတစ်ပါးအား သင်၏အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာလိုက်ပါ။ ခက်ခဲနေသော ပြဿနာများသည် ကူညီဖြေရှင်းပေးမှုများကြောင့် ပြေလည်သွားပါမည်။ ချွေးဦးနှိုးအိမ်ကိုမောင်နှမများနှင့်လည်း စိတ်သဘောထားကွဲလွဲမှု ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည်။

ငယ်ရွယ်သူများ သင် ရည်ရွယ်ထားသော အချစ်ရေးနှင့် ပညာရေးသည် စာစီပြိုင်နက်တည်း လွယ်လင့်တကူ ဖြစ်နိုင်မှု ရရှိလာပါလိမ့်မည်။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ အနည်းငယ်ရရှိတတ်၏။ သတိပြုပါ။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ သင် ဘာကိုပင်လုပ်လုပ်၊ သင်ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး ဖြစ်လာနိုင်ရန် ဘာကံမှ ကံတရားက ရပ်တည်နေပေလိမ့်မည်။ ကံကောင်းနေတဲ့ အချိန်ပါ။ အိမ်တွင်းရေး မကျေလည်တာလောက်တော့ မရှိပါ။

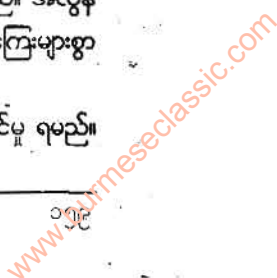
ဩဂုတ်လ ၂၂ မိမိနေအိမ်ရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အား အလင်းတိုင် (၉)တိုင် ကပ်လှူပူဇော်ပါလေ။ အညံ့များ ပြေပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။

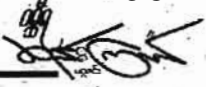
အိတ်စမ်းရန်။ (၉)ဂဏန်းများဖြင့် ထိုးပါ။ ကိုးနဝင်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ။

► သောကြာသားသမီးများ

ယခုလ အစစကောင်းမွန်မည်။ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိမည်။ စိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေမည်။ အလွန် ကောင်းသောလပဲ ဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင်ကောင်းမွန်မည်။ အလုပ်တွင် အခွင့်ထူးတွေ ရမည်။ ရွှေဝင်မည်။ ငွေကြေးများစွာ ဝင်ထိထိုးပါ။

သင့်အသိဉာဏ်ပညာတွေလည်း အထူးထက်မြက် သွက်လက်နေမည်။ စီးပွားတက်နေမည်။ အောင်မြင်မှု ရမည်။

အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေးသာယာမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိုးအိမ်ခြံမြေ ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ချစ်သူတစ်ဦးကို ဘဝအဖော်အဖြစ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရွေးချယ်ဖြစ်မည်။ ချစ်သူထံမှ ကတိစကားတွေ ရမည်။ သင်နှင့် သင့်ချစ်တို့၏ မေတ္တာကို ဘယ်သူမှ ဟန့်တား၍ မရတော့ကြောင်း ယခုလမှ စပြီး စိတ်ချယုံကြည်နိုင်ပါပြီ။

ကျန်းမာရေး ကောင်းပါမည်။ ဤကာလတွင် သတိထားစရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ဘေးစကား၊ ကြားစကားတွေ မေ့ထားလိုက်ဖို့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က မလိုတမာ စကားတွေကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပါ။ သင့်ဘဝကောင်းစားချိန် စပျစ်ပျက်နှောလွန်းမည်။ နာမည်ကောင်းသတင်း စတင် ကျော်ကြားလာမည်။ ဘဝအတွက် အောင်မြင်မှုတွေ စတင်ရရှိမည်။ ဘာမဆို ရဲရဲလုပ်ပေတော့။ ကံကောင်းမည်။

ယတြာ။ ■ အနန္တငါးပါး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို နေ့စဉ် အောက်မေ့ သတိရပါ။ ငါးထောင်ကြယ်ပုံလေးကို သွေးပလပ်စတစ်လောင်း၍ ဆောင်ထားလိုက်ပါ။ ကောင်းကျိုးထူးပါလိမ့်မည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ■ မွေးနေ့တွင် (၉) နှင့် (၁) များများပါသော ထိလက်မှတ်ကို ထိုးပါ။ ပြီးက ဖလားခွက်လေး ထည့်ပြီး အိပ်ရာဘေးမှာ ထားပါ။

► စနေသားသမီးများ

ဤလအတွင်း သင် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့် လုပ်ငန်းများကို စတင်ပြုလုပ်ရတတ်၏။ ခရီးတစ်ခုသွားမည်။ ကြံစည်ထားပြီးမှ ပျက်သွားတတ်၏။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာအတွက် စိတ်ညစ်စရာ အနည်းငယ်တွေ့ကြုံနေရတတ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း၊ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအတွက် စိတ်ညစ်စရာ အနည်းငယ်တွေ့ကြုံနေရတတ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား (သို့မဟုတ်) ပညာတော်သင်(ပြည်တွင်းသင်တန်း)ခရီးတစ်ခု သွားရောက်သင်ကြား လုပ်ကိုင်ရတတ်။ ဧည့်သည်များနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၏။

ငယ်ရွယ်သူများ သင်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုရရှိလိမ့်မည်။ ထိုလက်ဆောင်သည် ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်သော လက်ဆောင်ဖြစ်ပါမူ သင်စိုးရိမ်ပူပန်နေသော ပညာရေးသည် မလွဲမသွေ အောင်မြင်ရရှိစေလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ သင်၏ စိတ်ကို လျော့၍ အနားယူပါ။ သင့်အတွက် ကံတောအနည်းညံ့နေတတ်ပါသည်။ စွပ်စွဲပုတ်ခတ် ပြောဆိုခံရတတ်၏။ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်အောင် နေပါ။

ယတြာ။ ■ ဘုရားတစ်ဆူဆူသို့သွားပြီး တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ သုံးကြိမ်တိတိလုပ်ပါ။ ယခုလ အောင်သင်္ကြံပေးအောင် လှူပေးခြင်းဖြင့် ကံတော မြှင့်တင်ပေးပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ■ ကြိုတင် ဂဏန်းကို (ရွေးချယ်မနေဘဲ) ထိုးပါ။ အရပ်ဂုဏ်တော်ကို စွဲမြဲစွာ စိပ်ပါ။ ကုသိုလ်ထုံးပေးပါ။ နေ့စဉ် ပုတီး (၇)ပတ်စိပ်ပါ။ ထူးပါလိမ့်မည်။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာစေ

* * *

အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်
(ဖုန်း-၀၁၅၅၉ ၁၇၇၊ ၀၉ ၇၃၀၂၅၀၀)

အောင်ဇေယျတောရ ဓမ္မရိပ်သာအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်
ဇော်ဘိမြို့။

ဘုရားဖူးပြီး ကားတစ်စီးပိုင်ခဲ့တယ်

သက်နှင်းဆွေ ၊ပုပ္ပါး၊

(၁)

မှတ်မှတ်ရရ။
ထိုညက ၂၀၁၄ ခုနှစ်၏ နှစ်သစ်ကူးည ဖြစ်သည်။
ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကျွန်တော် စောစောတက်ပြီး
စောစောပြန်ဆင်းလာဖြစ်သည်။ ည ၈နာရီလောက်တွင်
ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ တစ်ယောက်

တည်း လျှောက်လည်နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး
ရောင်စုံပီးဆိုင်းအလှတေ့ဖြင့် နှစ်သစ်ကို တက်ကြွ စိုပြည်
စွာ ကြိုဆိုနေကြသည်။

ည ၁၀ နာရီကျော်မှပင် အိမ်ပြန်ဖို့ ကျွန်တော်
လှည့်ဖြစ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရေအားတွင် ရေ
ကားစောင့်နေခဲ့သည်။ ကားတွေက တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဖြစ်

ဆင်းသွားနေကြပေမယ့် ဘယ်ကားကိုမှ ကျွန်တော် မတား
ဖြစ်ပါ။ အနီးအနားတွင် ရပ်ထားသည် တက္ကစီတွေကိုလည်း
ခေါ်ဖြစ်ပါ။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းတွင် အေးအေးလူလူ
ခပ်ကာ ဘယ်ကားကိုမှ မတားဘဲ ကားစောင့်နေမိခြင်း ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာက စေ့ဆော်ထား
ဆလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားလေးတစ်စီးက ကျွန်တော် မတား
မိတ် ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လာသည်။

“ဘယ်သွားမလဲ အစ်ကို”
ကားဆရာ၏ အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ ကားနောက်ခန်း
ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ခန်းမှာ လူပါနေသည်။

“ရတယ်... ရတယ်။ မလိုက်တော့ဘူး”
ထိုအခါ နောက်ခန်းမှ လူက...

“ကျွန်တော်က ရှေ့မှာ ဆင်းမှာပါ။ လမ်းသင့်ရင်
အိတ်လိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်သည် တက္ကစီမှာမည်ကိစ္စတွင် ထိုမျှ
ထက် စကားပြောလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ ယခု ကားဆရာရော၊
စင်ဂျာကပါ တခုတ်တရ ပြောနေကြသည်အတွက်
အနာသွားကာ...

“တာမွေအဝိုင်းထိပ်ဗျာ”
ဟု ပြောလိုက်တော့...

“နှစ်ထောင့်ပဲဇပးပါ အစ်ကို”
တဲ့။ သူတောင်းတာ စေ့မှန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်
ထပ်မပြောတော့ပါ။ ရှေ့ခန်းမှာ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ဆင်းတော့မှာပါ။ ဒီက ညီလေး
မည်း အော်ဒါရစေ့ချင်လို့ပါ”

နောက်ခန်းမှ လူက ဆက်ပြောနေသေးသည်။
ကျွန်တော်က ဘာမှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ကားစီးရင်း

ကျွန်တော် စကားသိပ်ပြောလေ့မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ပင်ကိုယ်
အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ ညဂျှမ်းတွေကို ငေးရင်း

အိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သို့သော် ဥခုလမ်း၊ ဥခု
ဘားလမ်း၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ ၃၈ လမ်း စသည်ဖြင့်
တွေ့သာ တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်းဖြတ်လာသည်။ ကား

မည်း မရပ်။ နောက်က လူကလည်း ဆင်းမသွားသေး။
ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းရောက်တော့ ကားလေးက ညာ

ဘက်ကို ချိတ်ဝင်သွားမြန်သည်။
ထောပါ အစ်ကို။ ဒီအစ်ကိုကြီးကို ဝင်ပို့လိုက်ဦး
ဗျာ ဆိုကာ ကားဆရာက ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း

အလယ်ဘလောက်ထဲ မောင်းဝင်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်
ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။ နောက်က လူ ဆင်းသွားတော့
ကျွန်တော်က နောက်ခန်းမှာ ပြောင်းထိုင်ဖို့ စဉ်းစားသေး
သည်။ သို့သော် စကားအထွေအထူး ထပ်မပြောချင်တော့၍
ရှေ့ခန်းမှာပဲ ဆက်စီးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်လိုလို တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် ဟိုဟို
သည်သည်သွားနေဖြစ်တတ်၏။ အများအားဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်
ကောင်းကောင်းမှာ ထိုင်သည်။ ဂျာနယ်တိုက်နှင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်
တချို့ကို သွားသည်။ ဘုရားတက်သည်။ တက္ကစီ စီးလျှင်
ပုံမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်ခန်းမှာ စီးလေ့ရှိသည်။
ကားဆရာတွေနှင့် စကားပြောလေ့ သိပ်မရှိ။ နောက်ခန်းထဲ
မှာ အေးအေးလူလူထိုင်ပြီး ဟိုငေး သည်ငေးနှင့်ပဲ လိုက်ပါ
ဖြစ်ခဲ့တတ်သည်။

ယခုလည်း စကားမပြောဖြစ်။
ကန်တော်ကြီးဘက်ရောက်တော့ လမ်းတွေက
ကျပ်သိပ် ပိတ်ဆို့နေသည်။ လမ်းပိတ်နေတာတွေကို စောင့်
ရင်း ကားဆရာက ကျွန်တော့်ကို စကား စပြောလေတော့
သည်။

(၂)

ကျွန်တော်သည် ကားဆရာ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်
ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။

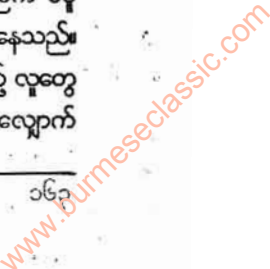
ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်မည်ထင်
သည်။ သို့သော် ရုပ်ရည်က အသက်ထက်ပိုပြီးရင့်နေသည်။

“ကျွန်တော် တောက စက်လာတာ အစ်ကို။ အဲလိုပဲ
ကြမ်းအမျိုးမျိုးကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ပွဲရုံမှာလည်း ကုန်ထမ်း
ခဲ့ရတယ်။ ဆိုက်ကားလည်း နင်းခဲ့ရတယ်။ နောက်မှ ကား
မောင်းတာ။ စမောင်းတုန်းကတော့ အံ့နာကြေးနဲ့ မောင်းခဲ့
တာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ အခုမှ ဒီကားလေးကို အရစ်ကျ စနစ်နဲ့
ဝယ်ထားတာ”

စိတ်ထား ရိုသားဖြောင့်စင်သူဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာ
နှင့် သူ့စကားတွေမှာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်သာနေ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား
နားထောင်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူ့တာဝတ်ကြောင်းက
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ကောင်းနေသည်။

တာမွေအဝိုင်းထိပ်ရောက်တော့ ည ၁၁ နာရီကျော်နေ
ပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေရှင်းစ ပြုနေပြီ။ အိတ်ထဲက မပူ
မအေး။ အနေတော်အနေအထားဖြင့် သာယာလှပနေသည်။
နှစ်သစ်ကူးချိန်ကို ကြိုဆိုပို့ ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေသည် လူတွေ
က နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေသည်။ လမ်းထဲကို လမ်းလျှောက်

ချင်သေးသည်အတွက် ကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူက လမ်းဘေး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နေရာမှာ ကားကို ရပ် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဘေးမှာ ချထားသည့်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ မီးကို ဖွင့်၍ သူက ပိုက်ဆံပြန်အမ်းသည်။ သူပြန်အမ်းသည့် ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲ စနစ်တကျပြန်ထည့် ပြီး ဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏလေး အစ်ကို”

ကားဆရာ၏ မျက်နှာက စောစောကထက် လိုက် လိုက်လှဲလှဲဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ တခြား ကားဆရာတွေ ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတာနှင့် ခပ်သွက်သွက်မောင်းထွက်ဖို့ ပြင်နေတတ်ပြီ။

“အစ်ကိုအိတ်ထဲက ပုတီးကြီးကို ကျွန်တော်တွေ့ လိုက်တယ်။ အစ်ကိုက ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတဲ့ လူပဲ။ အပြင်ပန်းပုံစံနဲ့ဆိုရင် ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်ရဘူး။ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိ။ ကျွန်တော့်အိတ် ထဲမှာ ပုတီးနှင့် ပံ့ဗွန်းစာအုပ်ကို အပြင်လိုထည့်သွားတတ် သည်။ ဘုရားတက်ချင်လျှင် စိတ်ပါသည့်အချိန် တက်နိုင် အောင် ယူသွားဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးချိန်က ထိုပုတီးကို သူပြင်သွားခဲ့ဟန်တူသည်။

“တစ်ခုပြောပြချင်လို့ပါ အစ်ကို။ မှော်ဘီက ဂျပန် ဘုရားတွေ ဖူးပြီးပြီလား”

သူ့စကားကြောင့် ကားအောက်ကို ဆင်းဖို့ ပြင်နေသည့် ခြေထောက်က အလိုလိုရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်

တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်သလိုလည်း ခံစား လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ မပူးရသေးဘူး။ ရိုတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတော့ ကြားနေတယ်”

ကားဆရာ၏ မျက်နှာက စောစောကထက် ပိုပြီး တက်ကြွ လိုက်လံလာသည်။ ကားကို မောင်းထွက်သွား ခဲ့စိတ်ကူးရှိသေးဟန် မတူ။ တစ်ခုခုကို ပြောပြချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြင်းပြပြရှိနေဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မိတ်ရင်းဆွေရင်းတစ်ယောက်လို ရင်းနှီးစွာ ဖော်ရွေလာတာ သိသာနေသည်။

သည်လိုနှင့် ထိုကားလေး၏ ခေါင်းခန်းထဲမှာ မီးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ထိုင်ပြောနေပိခဲ့သေး တော့သည်။

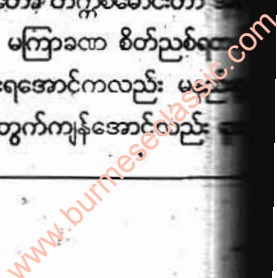
(၃)

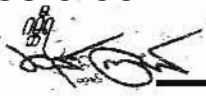
“အစ်ကိုကို ကားရပ်စောင့်နေတာ မြင်လိုက်ကတည်း က ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ခေါ်ချင်နေတာဗျာ။ ကားပေါ်ရောက် တော့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်း လိုက်လာတဲ့ အစ်ကို့ကို စကားပြောချင်နေမိတယ်။ အစ်ကိုမျက်နှာက တည်ကြည်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သိစေ တယ်ဗျာ။ အစ်ကို အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်တာ အစ်ကိုအိတ်ထဲက ပုတီးကြီးကို တွေ့လိုက်တော့ စိတ်ထဲက ပိုပြီးရှင်းသွားတယ်။ ဒီလူက ဝတ်စားထားတာ လူထုထက် တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပေမယ့် ဘာသာရေးလိုက်စားသူ လူလို သိလိုက်တယ်။

လမ်းမှာ ကျွန်တော်ပြောပြခဲ့သလိုပါပဲ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်က တော်သားပါ။ စာတွေဘာတွေလည်း သိစေ မတတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနဲ့ ဒီလို နေထိုင်နိုင်ဖို့လည်း စိတ်ကူးထဲ မထည့်ဘဲပဲပါဘူး။ သူ့မှာကားကို မောင်းနေချိန်ကလည်း အခုလို ကားပိုင်လေး ရမယ်လို့ အိပ်မက်တောင် ထည့်မမက်ဝံ့ခဲ့ပါဘူး။

အခု ဒီကားဝယ်ထားတာ လေးငါးလပဲ ရှိသေးတယ်။ အစ်ကို့။ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ဝယ်ဖြစ်သွားတာ။ အမှန်တကယ် ဘုရားတန်ခိုးနဲ့ ဝယ်နိုင်သွားတာပါ အစ်ကို့ရာ။ ဒါ တကယ် ပြောတာပါ။ စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မှော်ဘီက ဂျပန်ဘုရားတွေရဲ့ တန်ခိုးပေါ် အစ်ကို့ရယ်။

ဒီလို အစ်ကို့ရာ။ ကျွန်တော့် တက္ကသိုလ်မောင်းတာ အကြောင်းပေးပြီး မောင်းတာပေါ့။ မကြာခဏ စိတ်ညစ်ရင် အစ်ကို့။ အံ့နာကြေးနဲ့ ဆီဖိုးရအောင်ကလည်း မပေးဘဲ ရတယ်။ ကိုယ်အတွက် နေ့တွက်ကျန်အောင်လည်း

သေးတယ်။ တစ်ခါတလေ ကားအပ်တာ နောက်ကျသွားရင် အံ့နာနဲ့ စကားပြောရပြီ။ အံ့နာ ဆိုတာ ခံရတာပေါ့ အစ်ကို့မှာ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်ကားကို အော်ဒါပေးတယ်။ မှတ်တိုက ဂျပန်ဘုရားတွေဆီ ဘုရားပူသွားကြတဲ့ လူတွေက ဘူးတာ အစ်ကို။ ဟိုရောက်တော့ ပါစင်ဂျယ်တွေက ကျွန်တော်ကိုလည်း အတူဘုရားတက်ဖို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း တက်ဖူးဖြစ်တာ အစ်ကို။

ဘုရားတွေက အများကြီး အစ်ကိုရာ။ ဖိုးစုံပဲ။ အဲဒီက ဆရာတော်က မိန့်တယ်။ ဆုတောင်းပါ။ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆုတစ်ခု တောင်းပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း ဘာဆုတောင်းရမလဲ ငွေစားရတယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်မှာ အလိုအပ် ဆုအရာဟာ ကားတစ်စီးပဲ အစ်ကိုရာ။ ကားတစ်စီးရှိရင်

ကျွန်တော် စိတ်အေးလက်အေး စီးပွားရှာလို့ ရပြီ။ အဲဒါနဲ့ ရနိုင်တာ၊ မရနိုင်တာ နောက်ထားပြီး ကားပဲ ဒီ တောင်းမယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဘုရားတွေက အဖိုးစုံ အစ်ကိုရာ။ ဘယ်ဘုရားဆီ ဆုတောင်းရမှန်းတောင် မသိဘူး။ လှည့်ပတ်ပြီး ဖူးနေရင်းနဲ့ ဘုရားလေးတစ်ဆူက ထူးခြားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်လိုက် တယ် အစ်ကို။ နေဦးဖူး။ ကျွန်တော် သေချာပြန်စဉ်းစား ကြည့်ဦးမယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဘုရားလေးက ထောင့်လေး ထဲမှာ ရွှေ လုံးဝချမထားဘူး။ ရွှေမရှိဘူး။ မည်းနက်နေတာပဲ။ သိပ်လည်း မကြီးဘူး။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီဘုရားကို ဦးချပြီး ဆု တောင်းလိုက်တယ်။ တပည့်တော်နဲ့ မိသားစု လုပ်ကိုင်စား သောက်ဖို့ ကားလေးတစ်စီး အပြန်ရပါစေလိုပေါ့၊ အစ်ကို ရာ။

ပြောပြရဦးမယ် အစ်ကိုရေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ပြန်ရောက်လို့ ကားသွားအပ်တော့ အခုနာက ဆူလိုက်တာ အစ်ကိုရေ။ ကားအပ်တာ နာရီဝက်လောက် နောက်ကျသွားတာကိုး။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆင်းရဲသွား လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဘာမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ ဘူး။ သူ့ကားကို ဆက်မောင်းချင်စိတ်လည်း လုံးဝ မရှိတော့ ဘူး။ တကယ်စိတ်ကုန်သွားတယ်။

အဲဒါ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက် တော့ မိန်းမက “ရှင်မျက်နှာမကောင်းပါလား” ဆိုပြီး မေးတာ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း “အဲဒီကားကို ဆက်မောင်းချင် တော့ဘူး” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမက ကျွန်တော်လို မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထက်တယ်ဗျ။ နောက်နေ့က စပြီး ကားတစ်စီးရဖို့ ကြံဆကြတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့ မနီးစပ်ခဲ့ဘူး အစ်ကို။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာလေးတွေ ခြစ်ကုတ်ပြီး စုကြည့်လိုက်တယ်။ ရောင်းသင့် တာလေးတွေ ရောင်းလိုက်တယ်။ ဘုရားတန်ခိုးပဲ အစ်ကို ရေ။ လိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးတဲ့သူကလည်း ပေါ်လာခဲ့ တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဒီကားကို ဂျပန်ကို မှာလိုက်တာ။ ကား အရောင်းပြခန်းတစ်ခုကနေ ကားပုံကို ကြည့်ပြီး မှာတာ အစ်ကို။ အရစ်ကျမေးစနစ်နဲ့ မှာတာ။ ကျွန်တော်တို့ တတ် နိုင်တဲ့ အင်အားထဲက ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက်ပါပဲ။

ကိုယ့်ကားလေးနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ အခုလို စိတ်အေး လက်အေးဆွဲနိုင်ပြီ အစ်ကို။ နားနေချင်ရင်လည်း အေးအေး ဆေးဆေး နားနေနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်ချမ်းသာ နေတယ်။

အဲဒါပါပဲ အစ်ကိုရေ။ အစ်ကို့ကိုလည်း အဲဒီဘုရားတွေ သွားဖူးစေချင်လို့ပါ။ သွားလိုက်ပါ အစ်ကိုရေ။ ဖူးလိုက်စမ်းပါ။ ဖူးရတာကိုက စိတ်ထဲ ကြည့်နဲ့စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့အရတော့ ထူးလည်း တကယ်ထူးခြားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရဲရဲပြောဝံ့တယ်။ ဘုရားတန်ခိုးကြောင့် ဒီကားလေးရခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

(၄)

အားပါးတရပြောနေသည့် သူ့စကားတွေကို နားထောင် ရင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ကြည့်နဲ့နေမိသည်။ နာရီကို ကြည့် လိုက်တော့ ည ၁၂ နာရီထိုးခါနီးနေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ အပြင်မှ ဟက်ပီးနယူးယီးယားသံတွေ ဝေစည်လိုလာသည်။ ရန်ကုန် မြို့ကြီးက နှစ်သစ်တစ်ခု၏ နိဒါန်းအစထဲတွင် ဝေဝေစည်စည် လှပနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကားဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်မှတစ်ဆင့် (၁၅၅)လမ်းထဲသို့ စိတ်

လက်ကြည်လင်စွာဖြင့် အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက် ဖြန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲကမူ မော်တီမှ (၃၀၁) ဆူ ဘုရားတွေ သို့ ရောက်နေသည်။ တီဗွီမှ (၃၀၁) ဆူ ဘုရားတွေအကြောင်း ကြည့်ရကတည်းက သွားချင်နေခဲ့သည်။ အောင်လမျှ ဆူ တော်ကိုလည်း ဖူးတွေ့ချင်နေခဲ့သည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာအရ စေတီဖြစ်စေ၊ ရုပ်ပွား တော်ဖြစ်စေ တစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူ အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ဘုရား အား ကိုယ်စားပြုထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မြတ်စွာ ရုပ်ပွားတော်ချင်းတူသော်လည်း ထိုရုပ်ပွားတော်ကို သွန်း ဖူးပူတော်ခဲ့သော မူလ အလှူရှင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ သဒ္ဓါတရားနှင့် သဒ္ဓါ အဓိဋ္ဌာန်စွမ်းအားအလိုက် စေတီပုထိုးဖြစ်စေ၊ ရုပ်ပွားတော် ဖြစ်စေ၊ တစ်ဆူချင်းအလိုက် ဂုဏ်ဟိတ်တန်ခိုး အာနိသ် တွေ ကွဲပြားခြားနားနေတတ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည် ထားပါသည်။

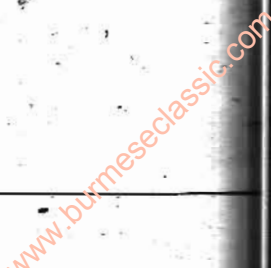
မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့ကို ဖြစ်စေ၊ စေတီတော်တို့ ဖြစ်စေ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားကဲ့သို့ စိတ်က ချစ် မှတ်ကာ ဖူးမြင်ခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းတို့ ပြုပါက စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်လျှင် သက်တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရားအား ဖူးမြော်ရသလိုပင် ကုသိုလ်စွမ်းအား ကြီး ကြောင်း အတိအကျမှတ်သားရပူးပါသည်။ အနန္တတန်ခိုး တော်ရှင် မြတ်ဘုရားနှင့် ပတ်သက်သမျှ သဒ္ဓါတရားမှန်မှန် ထက်သန်သည့် ကုသိုလ်အကြောင်းတရားတိုင်းသည် အစွမ်းအားအကျိုးတရားများကို ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် အကြွင်းမရှိ ယုံကြည်ထားပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သွန်းထု ပူဇော်ထားသည့် ရှေးဟောင်း ဘုရားပေါင်း (၃၀၀) ဆူကို တစ်စုတစုတည်း ဖူးတွေ့ခွင့်ရနိုင်တာကပင် နည်း သည့် ကုသိုလ်ကံ မဟုတ်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် (၃၀၁) ဆူ ဘုရားတွေကို သွားချင် သေချာသွားခဲ့လေတော့သတည်း။

အားလုံးသတ္တဝါချမ်းသာစေ။

သက်နှင်းစေ့

၂၀၁၄ - စက်တင်ဘာလအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

ဒေတ္တရာ ဆရာကျော်

ဤစာမျက်နှာဟာ စာဖတ်သူများအတွက် ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်တိုင်းထတဲ့အခါ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က တောင်-
မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို မိမိတဝက်အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အကူအညီပေးမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။
“ကံကောင်းချင်ရင် ကံကို လုံအောင်ထိန်း”

(ရှေ့တောင် မှဲ့ရှင်ဆရာတော်)

၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလ စန်းပွင့်ရက်များ

စန်းသည် မိဿ၊ သိဟ်၊ ဓနရာသီများတွင် ရှိပါက အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။ မကာရ၊ ပြိဿ၊ ကန်ရာသီများတွင်
တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ တူ၊ ကုမ်၊ မေထန်ရာသီများတွင် ရှိပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ကရကဋ်၊
မိန်ရာသီတွင် ရှိပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ စန်းပွင့်ထောင့်အရပ်များကို မျက်နှာမူ၍ ဉာဏ်ရှိသလို အသုံးပြု
နိုင်သည်။

၁၊ ၂၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၀၊ ၂၉ ရက်များ	မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၃၊ ၄၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၃၀ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၅၊ ၆၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၇၊ ၈၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၂၆၊ ၂၇ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

ရတနာအဆောင်

ဤလအတွင်း ခုနစ်ရက်သားသမီးများ "နီလာ" ကို အဆောင်ပြု၍ ကြံစည်ပါ။ များစွာသော အကျိုးကျေးဇူးများ ရနိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဆန်ကျင်းဘက် လိုင်တို့၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်စေမှုကို ရနိုင်သည်။ ထို့အပြင် လိမ်လည်လှည့်ဖြာ ခံရခြင်းမှ ကင်းဝေးစေပါသည်။ ဘာသာရေးလုပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာနိုင်ပြီး လုပ်နိုင်လေလေ အစွမ်းထက်လေလေဖြစ်လိမ့်မည်။

ငွေကြေးကံ ပွင့်လန်းရန်

နီးစပ်ရာ ဘုရားတစ်ဆူသို့ သွားရောက်ပြီး အလှူခံပုံးထဲသို့ တတ်နိုင်သရွေ့ ငွေကြေးလှူဒါန်းပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အလှူခံပုံးလုပ်၍ ဘုရားတစ်ဆူထဲတွင် လှူထားပေးပါ။ အလှူခံပုံးသည် ငွေကြေးများ စီးဆင်းလာစေသော ပညတ်ဓာတ်သက် ရှိပါသည်။ နေအိမ်က ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ဘုရားရှင်အား မနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း ကြံ့ရှည်ကပ်လှူပူ တစ်လလုံး တစ်နေ့ (၁၀၀)နှုန်းဖြင့် အလှူခံပုံးကို လှူပေးပါ။

ပြေဆေးယတြာ

- * တနင်္ဂနွေသားသမီးများ ဒုက္ခိတကို ဒါနပြုပါ။
- * တနင်္လာသားသမီးများ အုတ်ခဲ ၆ခဲကို လူသွားလမ်းတွင် ခင်းပေးပါ။
- * အင်္ဂါသားသမီးများ ခွေးကို အစာကျွေးပါ။
- * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတွင် ဆေးလှူပါ။
- * ကြာသပတေးသားသမီးများ တိရစ္ဆာန်ရုံသွား၍ ယုန်ကို အစာကျွေးပါ။
- * သောကြာသားသမီးများ မျောက်ကို အစာကျွေးပါ။
- * စနေသားသမီးများ ဘုရားတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ တံမြက်လှည်းပါ။

အကြံပြု ယတြာ

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံး ဘုရားတစ်ဆူသို့ အရောက်သွား၍ မိမိ၏ မွေးနိဂြိုဟ်တိုင်နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တံမြက်လှည်း၊ အမှိုက်သိမ်း၊ ရေညှိခွာ စသော သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ မိမိနေအိမ်ရှိ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် လုပ်ပါ။ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အထူးသန့်ရှင်းစေပြီး တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် နွားနို့ဖြင့် ရေချိုးပါ။ တရော်ကင်ပွန်ဖြင့် ခေါင်းလျှော်ပါ။ မေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်နှင့် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ အမြဲရွတ်ပွားပူဇော်ပါလေ။

* * *

ရွှေဘူရားစာရေးဆရာ

ဆေးစွမ်းထက်သော သတ္တဝါအကောင်များ

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ-အေ)

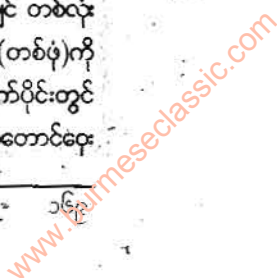
ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဖိုတင်းနေထိုင်ကြသော ပြည်သူလူထု သန်း ၆၀ကျော် လူဦးရေ၏ လေးပုံသုံးပုံသည် မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးကွာသော တောနေထွားစားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် နီးသည်အထိ ဝေးသည်ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်၏ ရာစုနှစ် ထက်ဝက်ခန့်သည် ပြည်သူကို ကိုယ်စားမပြုသော အုပ်ချုပ်သူ အာဏာရှင်အစိုးရ၏ အားနည်းချက်ကြောင့် ဆင်းရဲပွဲတေခဲရပြီး လမ်းဆက်သွယ်ရေး ညံ့ဖျင်းကာ ပြည်သူအများ သွားလာရေးဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ညံ့ဖျင်းသွားလာရေးအခက်အခဲသည် ပြည်သူလူထု၏ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုကို များစွာထိခိုက်စေလေသည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါးဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ လေးမျိုးထဲမှ သစ်မျိုးမျိုး အားနည်းချို့ယွင်းလျှင် ကျန်းမာရေးဖောက်ပြန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါတွင် ပျောက်တစ်ခုထက် တစ်ခုရရှိတတ်သည်။ ထိုအပြင် မပျော်လင့်သော ဥပဓိအန္တရာယ်ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအခါများတွင် ဆေးရုံ ဆေးပေးခန်းကို အားထားရတတ်လေသည်။

တောနေ လူတန်းစားအများစုအတွက် ဆေးရုံ ဆေးခန်းတို့၏ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုကို ရရှိ အားကိုးနိုင်စွမ်း အလွန်ရှားပါးခက်ခဲသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် မကျန်းမာ၍ ရောဂါဝေဒနာရရှိခြင်း၊ ဒဏ်ရာရခြင်းတို့ကတော့ ကြုံတွေ့နေရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ မြန်မာတို့၏ သမိုင်းစဉ်ဆက် တိုင်းရင်းဆေးပေးပုံစံ ပါဝင်သော ဆေးဦးတိုဆေးဝါးနှင့် ဓာတ်စာများသည် လက်တစ်ကမ်းနေရာတွင် အစဉ် အဆင်သင့်ရှိနေပါက ဆေးဝါးထိရခြင်းကြောင့် မသုံးစွဲလိုက်ရသဖြင့် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် “မရှိဘာထက် မသိတာ ခက်” မဖြစ်ရလေအောင် ယခုတစ်လအတွက် ဆေးဖက်ဝင်သော သတ္တဝါအကောင်ငယ်တို့ဖြင့် ကုသနိုင်စွမ်းရှိသော ရောဂါနှင့် ဆေးဝါးနည်းလမ်းများထဲမှ တချို့ကို အများအကျိုးငှာ စုဆောင်းထားရှိသမျှ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

- * ကလေးငယ် ငိုရင်း တက်သွားသော် ကင်းခြေများကို မီးဖုတ်ပြီး ကလေး၏ ပါးစပ်တွင်း ခွံကျွေးပါ။
- * ကင်းခြေများအကိုက်ခံရလျှင် ၎င်းကင်းခြေများ၏ အခြောက်မှုန့်ကို ရှူပေးပါ။ (ပုံသကဲ့ ကင်းခြေများအသေကို အခြောက်လှန်း အမှုန့်ပြုပြီး ပုလင်းဖြင့် သိမ်းဆည်းထားရှိရန် လိုပါသည်။)
- * ကင်းကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာကို သဘောသီးအစိမ်းမှ ရသော အစေးနှင့် လှူ၏ နို့ရည်ကို သမအောင် ရောနှယ်၍ လူးပေးပါ။ ထိုနောက် နွားချေးစိုဖြင့် အုံပေးပါ။ (နွားချေးခြောက်သွား ရှိနေက ရေဆွတ်၍ ထုချေပြီး နယ်ပါ။)
- * ကင်းခြေများအကိုက်ခံရလျှင် (တစ်နည်း) ဖားပြတ်ကို ယူ၍ ဒဏ်ရာပေါ်တွင် နှာရိုဝက်ခန့်ကြာအောင် တင်ထားခြင်းဖြင့် ကင်းဆိပ်များ သွေးနှင့်အတူ ဒဏ်ရာထဲမှ ထွက်လာပါလိမ့်မည်။
- * ကင်းဖြူအကိုက်ခံရသော် ဖားပြတ်ခြောက်ကို မီးဖြင့် အပူပေး ပြာချပြီး လူးပေးပါ။
- * ရေဖျဉ်းရောဂါခံစားရသော် ဖားပြတ်ခြောက်ကို ပြာချ၍ ပြာကို မရိုးစေ့ဖြင့် နယ်ပြီး ရွေးစေ့ခန့် အလုံးလုံးပါ။ ကိုယ်ခံအား ကောင်းသူဖြစ်က တစ်နေ့ သုံးကြိမ်စားပါ။ ဖားပြတ်စားလျှင် တစ်လုံးဖြင့် ချင့်ချိန်ပြီး စားပါ။ ဆေးတစ်ကြိမ်(တစ်ပုံ)ကို ၁၅ရက်၊ ၂၀ရက်ခန့် စားပေးပါ။ နံနက်ပိုင်းတွင် ရေချိုးပေးပါ။ ဆေးတစ်ပုံကုန်လျှင် ဖလံတောင်ငှေ့

ကို ဝတ်သားနှင့် ဟင်းချက်ပြီးစားပါ။

- * ရေယုန်နာဖြစ်လျှင် ယုန်အရိုးကို ပေပင်အမြစ်နှင့် ရော၍ သွေးလိမ်းပါ။
- * ကျောက်ကပ်ရောဂါကြောင့် ဖောရောင်သော် ယုန် သားနှင့် ကျောက်ဖရုံသီး ရော၍ ဟင်းချက်စားပါ။
- * ပန်းနာရောဂါဖြစ်သော် ဆီးဖြူသီးနှင့် ကြက်သား ရောနှောပြီး ဟင်းချက်စားပါ။
- * ကလေး နှစ်ပတ်၍ အသက်ရှုခက်ခဲသော် ကြက်မ များ၏ ကိုယ်တွင်းအဆီ (ကြိုတင်စုဆောင်း ပုလင်း ဖြင့် ထားရှိရန်လို)ကို ဇွန်းမှာ ထည့်၍ မီးဖြင့် အပူပေး၍ အရည်ဖျော်လျှင် ကလေးငယ်၏ ငယ်ထိပ်ကို ပွတ်လိမ်းပေးပါ။
- * နင်းချ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ဂျတ်၊ နို့ပွေး၊ အနာစိမ်းနှင့် အနာ စိုဖြစ်လျှင် ကြက်အစာအိမ်အတွင်းဘက်မှ အကာ အမှေးကို ခြောက်သွေ့အောင် နေလှန်းပါ။ သံပြား မှာ တင်၍ မီးတိုက်ပြီး ကျွမ်းလျှင် သံဆုံမှာ ထောင် ၍ အပူကို အုန်းဆီနှင့် ဖျော်ပါ။ မာလာကာခေါက်၊ တမာခေါက်၊ ဆီးခေါက် သုံးမျိုးမှ ရရာ တစ်မျိုးမျိုး

ကို ထုထောင်းပြီး ရေနင့် ပြုတ်၍ ၎င်းအရည်ဖြင့် အနာကို ဖန်ဆေးပါ။ ထိုနောက် ဆေးဖျော်ရည်ကို လိမ်းပေးပါ။

- * ဒူလာသွေးဝမ်းဖြစ်သော် ပုံသကူ ကြက်တစ်ကောင် ကို ရခိုင်ငှက်ပျောပင်မှ ရသော အရည်နှင့် ဟင်း ချက်စားပါ။
- * လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြစ်သော် ကြက်အမွေးပုံ၏ အတောင်ကို ပြာချ၍ အုန်းဆီနှင့် ရောစပ်ပြီး ထွေး နေသော လိပ်ခေါင်းကို လိမ်းပေးပါ။ (တောအရေ အေသရီ မြန်မာကြက်ထဲတွင် ကြက်အမွေးပုံ၏ တွေ့ရတတ်သည်။)
- * ဆီးချိုရောဂါဖြစ်သော် ကြက်သည်းခြေကို ရအောင် မျိုချပါ။ (တစ်နည်း) ကြက်သည်းခြေကို ဆီသုတ် အခြောက်လှန်းပြီး မျိုချပါ။

အာရောဂျ ပရမ် လာ၏
* * *
အောင်ဆန်းလင်း(ဘီ-အေ)

အတိတ်ကံဘဝတစ်ခုမှာ
သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တော့ ...
ဒီဘဝမှာလည်း ပြန်ပြီးရေစက်ဆုံကြဦးမှာပါ။

ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်

(မြန်မာ့ရိုးရာပေဒင်ပညာရှင်)
ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်

- ဟောကြားချိန် - နေ့စဉ် မနက်(၉)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီထိ။
(တနင်္လာနေ့တိုင်း ဟောခန်းပိတ်သည်)
- ဟောခန်းလိပ်စာ - ကျိုက္ကစံဘုရားအနောက်ဘက်မုခ်၊ ဘီလူးညီနောင်ဓာတ်ခန်းအနီး
သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀ ၂၅၉၉၄
- E-mail - myat htut 2009 @ gmail com.

သင်တန်းသား လက်ခံပို့

၂၁ ရာစု

ဆရာဦးအောင်မိုးဇော်

EX-စာပေဗိမာန်

အထက်တန်း လက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဝေဒပညာရှင်

သင်တန်းနည်းပြ

စာရေးဆရာ ဆရာမ ဝေဝေအောင်ထံမှ စာတစ်စောင်-

၈-၇

မ. နက္ခတ္တဝေဒပညာရှင် ဦးအောင်မိုးဇော်

Handwritten signature

(စာရေးဆရာ)

၁၉၈၈ - ၁၉၈၉ ခုနှစ်

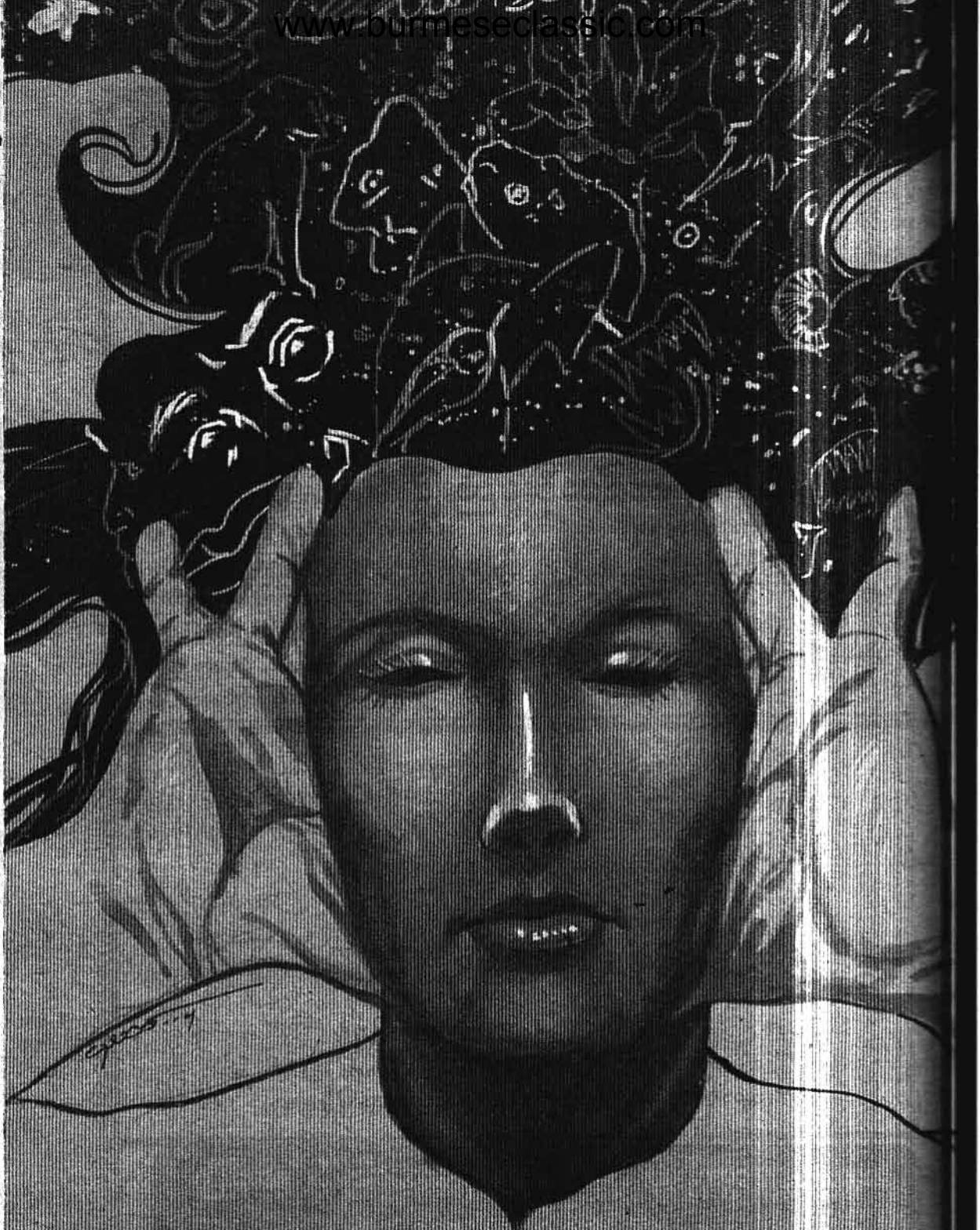
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်

Ph. ၂၅၀၀၄၆

၀၉-၅၁-၃၈၇၄၂

အမှတ် (၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားဈေးတန်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၇၆၈၀၈
အလုပ်ချိန် -နံနက် (၈:၃၀) မှ ညနေ (၆:၀၀)

မမေ့နိုင်တဲ့ လေ့ချွန်နတ်
ကောင်းလေး

အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့နက်တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် ဘဝတူ အငြိမ်းစားများနှင့် တွေ့ဆုံနေကျဖြစ်သည်။ ဘဏ်မန်နေဂျာ ဦးမောင်မောင် ကုန်သွယ်ရေး မန်နေဂျာဟောင်း ဦးအောင်ချမ်းနှင့် ကျွန်တော်၊ စိတ်ဆွေသုံးဦးမှာ ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ အပတ်စဉ် တွေ့နေကျဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အရ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် တွေ့ဆုံရသည်မှာ အလွန်ကောင်းမွန်ပါသည်။ ဘုရားသို့ ရောက်သည်နှင့် ဒါနမှ၊ သီလမှ၊ ဘာဝနာမှတို့ကို ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီးလှူသည်။ သီလဆောက်တည်ပြီး ဝိပဿနာစာရေးရှုမှတ်သည်။ ထိုကုသိုလ်သုံးမျိုးကို ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ထွေရာဆေးပါး စကားများကို ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ဦးအောင်ချမ်းမှာ ကုန်သွယ်ရေးမန်နေဂျာကြီးဖြစ်၍ မြန်မာပြည်အနှံ့အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုပြုခဲ့သဖြင့် ဗဟုသုတစုံလင်သူဖြစ်ပါသည်။ ဘဏ်မန်နေဂျာ ဦးမောင်မောင်က သူ့ သိလိုသမျှ မေးသည်များကို ဦးအောင်ချမ်းက ပြည့်ပြည့်ဖြေကြားပေးလေ့ရှိပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးမေးမြန်းချက်များကို ကျွန်တော်က မှတ်သားရပါသည်။

သူတို့ ဆွေးနွေးသည့်အကြောင်းအရာများတွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကိစ္စရပ်များ ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်က စာရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ ယခုအခါ ဦးမောင်မောင်က မေးခွန်းစ.ပါသည်။

“ဦးအောင်ချမ်း... ခင်ဗျား လေ့ချွန်နတ်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးမောင်မောင်ရဲ့ လေ့ချွန်နတ်ဆိုတာ ဘာဟောင်းကို ပြောင်းသွားတဲ့ လူတွေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်။ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ရစ်သူ မိသားစုက သိလို၍ မေးရင် လေ့ချွန်ပြီး ပြောတတ်တဲ့ လေ့ချွန်နတ်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်ညီမရဲ့ သားတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားတာ။ သူ့အမေက သူ့သား ဘယ်ဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ လေ့ချွန်နတ်ကို ဒီနေ့ သွားမေးကြမယ် ကြားလို့ပါ။ ကျွန်တော်သိချင်တာက လေ့ချွန်နတ်ဆိုတာ တကယ်ရောဂါရဲ့လား။ ဟောတာတွေကရော မှန်ပါ့မလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“လေ့ချွန်နတ် ဆိုတာ နတ်ကတော်တွေ ဟောသလိုမျိုး ဟောတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ငယ်စဉ်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ပြောပြချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဗျာ၊ ကြားချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကြားပြတ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ အတွေ့အကြုံဆိုတော့ ဗဟုသုတ ရနိုင်တာပေါ့။ ပြောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဆုံးရင် လေ့ချွန်နတ် တကယ်ရှိ မရှိ သူ့ဟောတာ မှန်မမှန်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်ကြပေးဗျာ။ ကျွန်တော်ရဲ့ တကယ်ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လေ့ချွန်နတ်က ကျွန်တော်ကို တကယ်

အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေပြီး နှစ်က စ.ပြောမယ်။ လေ့ချွန်နတ်ရဲ့ ကျေးဇူးကတော့ မေ့လို့မရအောင်ပါပဲဗျာ”

ဦးအောင်ချမ်းသည် သူ့ ငယ်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသူများ စိတ်ဝင်စားစေရန် တတ်လမ်းသဖွယ် ပြောပြပါသည်။

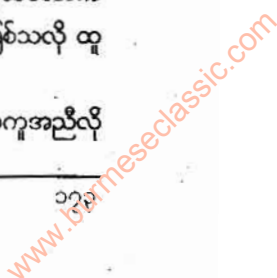
◆◆◆

၁၉၆၀ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ အောင်ချမ်းနှင့် ထွန်းမြင့်တို့မှာ မူလတန်းကတည်းက ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အတန်းတိုင်း အတူတွဲလာသူများဖြစ်၍ ယခု ဆယ်တန်းဖြေဆိုပြီးသည်အထိ နှစ်ယောက် မခွဲမခွာပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။

ထွန်းမြင့်သည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးသည်နှင့်တောင် မိန်းမခိုးရန် စီစဉ်ထားရာ အောင်ချမ်းက အမျိုးမျိုး ဖျက်သော်လည်း ဖျက်၍ မရသဖြင့် ကြည့်နေလိုက်ရသည်။ ထွန်းမြင့်၏ ချစ်သူမှာ ဆေးလိပ်လိပ်သူ မကျော့မေဖြစ်သည်။ ထွန်းမြင့်၏ မိဘများက ငွေကြေးပြည့်စုံသဖြင့် ထွန်းမြင့်ကို တားကြသည်။ မိဘများက သဘောမတူကြောင်းသိလေ၊ မကျော့မေက အတင်းခိုးပြေးရန် ပူဆော်လေဖြစ်သည်။ အခွင့်သာခိုက်တွင် ခိုးမပြေးပါက ဝေးရတော့မည်ဟု မကျော့မေက တောင်းပန်သဖြင့် ခိုးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မစဉ်းစားဘဲ ခိုးပြေးခဲ့ကြသောကြောင့် နေရန် အခက်အခဲကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ခြံရွက်ရပ်ကွက်တွင် ယာယီအခန်းဂှားနေခဲ့ကြရသည်။ အိမ်ထောင်ကျစလန်းမောင်နှံမှာ ပျော်စရာသဘောက မပျော်နိုင်ရာဘဲ ဘဝကို ဖြစ်သလို ထူထောင်ကြရသည်။

နောက်နေ့တွင် အကူအညီလို

က ကူညီနိုင်ရန် ထွန်းမြင့်တို့အိမ်သို့ အောင်ချမ်း ရောက်သွားသည်။ အောင်ချမ်းကို ကူညီသည်နှင့် ထွန်းမြင့်နှင့် မကျော့မေတို့မှာ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုရင်း အကူအညီတစ်ခုတောင်းခံပါတော့သည်။

“အောင်ချမ်း... ငါတို့ကို ကူညီပါဦးကွာ”

“ဘာကူညီရမလဲ၊ ပြောလေ။ ငါ ကူညီနိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်”

“ငါတို့မှာ ငွေလိုတယ်ကွာ။ ငွေငါးထောင်လောက် ရှာပေးပါကွာ”

ထိုအချိန် ငွေငါးထောင်သည် အလွန်တန်ဖိုးရှိပါသည်။ ဝီလီဂျစ်ကား အသစ်စက်စက်တစ်စီးကို ငါးထောင်ပေးလျှင် ရနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခရောက်နေသော သူငယ်ချင်းကို ကူညီချင်သော်လည်း ငွေငါးထောင်ရရန် အလွန်ခက်ခဲပါသည်။ ထွန်းမြင့်ကလည်း အခြားတွင် မရနိုင်သဖြင့် အတင်းအကျပ်တောင်းခံနေပါသည်။

“မကျော့မေရဲ့ အလုပ်ရုံကလည်း လကုန်ရင် ငွေငါးထောင်ရမှာပါ။ လကုန်တာနဲ့ မင်းရဲ့ ငွေကို ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ အလုပ်ရုံက ကြိုတင်ငွေတောင်းထားတာ လကုန်မှ ရမှာပို့ လောလောဆယ်လိုနေတာပါ။ အလုပ်ရုံက ရတာနဲ့ ကိုအောင်ချမ်းကို ချက်ချင်းပြန်ပေးပါ့မယ်”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံးက အသနားခံနေသဖြင့် ငွေကို ရအောင်ရှာပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ မိမိလို အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦးအနေဖြင့် မုန့်ဖိုးလောက်သာ ရှိနိုင်သဖြင့် ကူညီလိုသော်လည်း ခက်ခဲနေပါသည်။ အားကိုးရာမဲ့နေသော အိမ်ထောင်ရှင်နှစ်ဦးကို ကူညီချင်၍ ကြိုးစားပါမည်ဟု ပြောခဲ့ရသော်

လည်း ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသည်ကို သိပါသည်။ ထွန်းမြင့်တို့၏ စိတ်ညစ်မှုသည် မိမိထံ ကူးစက်နေပြီဖြစ်၍ စားမဝင်အိပ်မပျော်ဖြစ်လာသည်။ ငွေရရှိမည့်အခွင့်အရေးအတွက် အစဉ်တွေးနေခဲ့ရသည်။

ကုသိုလ်ကံကောင်းသည်ဟုပင် ပြောရမလား မသိ။ ထွန်းမြင့်ကို ကူညီနိုင်ရန် အကြောင်းက ဖန်လာပါသည်။ ကျွန်တော်အဖေ ခရီးထွက်နေစဉ် အဖေ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အကြွေးငွေငါးထောင် လာဆပ်သဖြင့် လက်ခံထားလိုက်မိသည်။ အဖေကလည်း ခရီးထွက်ရာမှ လကုန်ရက်မှ ပြန်ရောက်မည်ဟု သိရသဖြင့် ထိုငွေငါးထောင်ကို ထွန်းမြင့်အား ခေတ္တပေးထားလိုက်ပါက အဆင်ပြေနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ အဖေပြန်ရောက်ပါက ငွေငါးထောင်ကို အချိန်မီ ပေးအပ်နိုင်ပါက ပြဿနာမရှိနိုင်ပါ။ ထွန်းမြင့်တို့ကလည်း လကုန်လျှင် ငွေငါးထောင်ပြန်ပေးမှာ သေချာသဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမည်ဖြစ်၍ စိတ်ကူးနှင့် ကျေနပ်နေမိပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ထွန်းမြင့်တို့လင်မအား ငွေငါးထောင်သွားပေးလိုက်သည်။

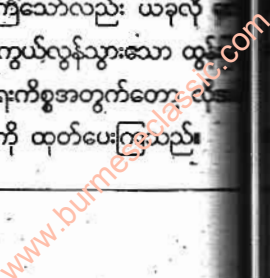
“ဒါ ငါ့ငွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အဖေရဲ့ ငွေကို မင်းတို့ အခက်အခဲတယ်ဆိုလို့ ငါပေးရတာ။ လကုန်တော့ အပြည့်အဝရမှ ဖြစ်မှာနော်။ ကုန်လို့မှ ငွေပြန်မရရင် ငါ ပြဿနာတွေမှာ”

“စိတ်ချရမ်းပါ အောင်ချမ်း။ လကုန်ရင် ဆက်ဆက်ပြန်ပေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်ချမ်း။ ကျွန်မတို့ ဆက်ဆက်ပြန်ပေးပါ။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံး တက်ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ သူတို့လိုအပ်သော ငွေရလိုက်သဖြင့် ပြီးရွှင်ရယ်သော ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းဖြစ်ဆန်လှသည်။ မမျှော်လင့်ကုသိုလ်ကံကောင်းသဖြင့် ထွန်းမြင့် ငွေငါးထောင်ရခဲ့သလို၊ ငွေရပြီး ရက်အကြာတွင် ထွန်းမြင့် ကွယ်လွန်သည်။ အလုပ်ရမည်ဆိုပြီး တစ်ကမ်းသို့ လှေနှင့် သွားရာတွင် မှောက်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇနီးသည် မကျော့မေမှာ ယူကျွန်းအောင် ခံစားရတော့သည်။ ထွန်းမြင့် အသုဘကိစ္စကို အောင်ချမ်း ဆောင်သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။ ထွန်းမြင့် များက သူတို့ သဘောမတူသည့် ကလေးကို ယူသဖြင့် ထွန်းမြင့်ကို မကြည့်ကြသော်လည်း ယခုလို တရက် ကွယ်လွန်သွားသော ထွန်းမြင့်၏ နာရေးကိစ္စအတွက်တော့ ငွေငါးထောင် သမျှငွေကို ထုတ်ပေးကြသည်။

ထွန်းမြင့်၏ ဝိဘာများက ပေး
သာငွေ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း
နှား၏ ကူညီမှု၊ ညဘက် ဖဲပိုင်းမှ
အကောက်ရငွေများဖြင့် ထွန်းမြင့်၏
အလှဘက်စွာမှ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး
ညအထိ၊ လှလှပပ လောက်လောက်
ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထွန်းမြင့်ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
အောင်ချမ်း နေ့တိုင်း သွားရောက်ပြီး
မကျော့မေကို ကူညီခဲ့ပါသည်။ တစ်စ
တစ်စဖြင့် လကုန်ရက်သို့ ရောက်လာ
သည်။ မကျော့မေ အလုပ်ရုံမှ ငွေထုတ်
ပြီးကြောင်းကိုလည်း သိပါသည်။
မကျော့မေထံမှ ငွေတောင်းရန် ခက်နေ
သည်။ မကျော့မေကလည်း ထိုငွေ
ကြောင့် စကားမထောင့်ဖြင့် တောင်းရန်
နာပြီး မတောင်းရက်သဖြင့် ထိုငွေ
အတွက် ရင်ပူနေရပါသည်။

အဖေပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍
အဖေကို ငွေအပ်ရမည့်အရေး တွေး
မောနေရသည်။ ယနေ့တော့
မကျော့မေထံမှ ငွေတောင်းတော့မည်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မကျော့မေ၏
သို့ သွားခဲ့သည်။ မကျော့မေကို
ဆင့်တွေ့ရသော်လည်း မကျော့မေ
ငွေအကြောင်း မပြောဘဲ အခြား
အရာကို စတင်ပြောပါသည်။

“ကိုအောင်ချမ်း... လေချွန်နတ်
ကြောင်း ကြားဖူးသလား”

“လေချွန်နတ်...၊ ဘာကိုစွန့်
မကျော့မေ”

အခုတစ်လော ကိုထွန်းမြင့်ကို
အိမ်မက်နေလို့ သူ ဘယ်ဘုံဘဝ
နေတယ်၊ ဘယ်လိုနေရတယ်
သိချင်လို့ပါ။ လေချွန်နတ်ကို
သိရတယ် ကြားလို့ပါ”

မကျော့မေ၏ စကားကြောင့်
အဖေ၏ ရုတ်တရက် အံ့ဩမိသွား

သည်။ မကျော့မေ၏ စကားနှင့် ဆက်
စပ်၍ အကြံတစ်ခုရလိုက်သည်။ ထို
အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရ
တော့မည်။

“မကျော့မေ သွားချင်ရင် စုံစမ်း
ပေးပါမယ်။ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်
သွားချင်တယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မ အားတယ်။
မနက်ပိုင်း သွားချင်တယ်။ အိမ်မက်မက်
ပြီး ကိုထွန်းမြင့်အတွက် စိတ်မအေးနိုင်
အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုထွန်းမြင့်
ဟိုဘက်ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေနေရ
ရင် ကူညီရအောင်ပါ။ မြို့သစ်က လေ
ချွန်နတ်က သိပ်မုန်တယ်လို့ ပြောကြ
လို့ပါ။ သွားပြီး မေးကြည့်ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်
လည်း မြို့သစ်ကို သွားဖို့ ကိစ္စတစ်ခုရှိ
တယ်။ တကယ်လို့ ကြိုတင် စာရင်း
ပေးရမယ်ဆိုရင် ပေးခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်
ညနေပြန်လာရင် အကျိုးအကြောင်း
လာပြောပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
အောင်ချမ်းသည် လေချွန်နတ်

ကို လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိသော်လည်း
မိမိအကြံအစည်အောင်မြင်ရန်အတွက်
လေချွန်နတ်ရှိရာ မြို့သစ်သို့ သွားခဲ့
သည်။

လေချွန်နတ်ဟောသော ဆရာမ
လေးမှာ အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ ငယ်ရွယ်
လှပသူဖြစ်ပါသည်။ အောင်ချမ်း ရောက်
ချိန် လူရှင်းနေသဖြင့် ဆရာမလေးနှင့်
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရခဲ့
ပါသည်။ မိမိသိလိုသမျှ ဆွေးနွေး မေး
မြန်းခဲ့ပါသည်။ နောက်နေ့တွင် မကျော့
မေလာမည့်အကြောင်းပြောရင်း ကြို
တင် စာရင်းပေးခဲ့သည်။ ညနေတွင်
မကျော့မေထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြရသည်။

“ဆရာမနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မနက်
ပိုင်းရလို့ ကြိုတင် စာရင်းပေးခဲ့ပါတယ်။
နေ့လယ်ပိုင်းနဲ့ ညနေပိုင်းက လူပြည့်
နေပြီ။ မနက် ၈နာရီလောက် ရောက်
အောင် သွားပေါ့”

“ဆရာမရဲ့ အိမ်လိပ်စာရော”
“လိပ်စာက လွယ်ပါတယ်။ သွန်း
ဘုရားကြီးရှိတဲ့ လမ်းပဲ။ လမ်းအမှတ်
(၁) အိမ်အမှတ်(၁) အစွန်ဆုံးအိမ်ပဲ။
ဆိုက်ကားနဲ့ သွားလိုက်ပါ”

“ဆရာမ ဟောတာ ပြောတာ
တွေရော မှန်သတဲ့လား”

“စုံစမ်းရသလောက်တော့ သိပ်
မှန်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဆရာမက
သေသူရဲ့ အကြောင်းကို မလေ့ကျင့်
အတိတ်အကြောင်းကို အရင်ဟော
တယ်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေ မှန်လို့
မေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမှ မေးနိုင်တယ်။ သူ
ဟောချက်ကို မကျေနပ်လို့ ဆက်မမေး
ရင်လည်း ရတယ်။ ကြားရသလောက်
တော့ အလွန်မှန်တယ်လို့ သိရတယ်။
လာလိုက်တဲ့ လူတွေကလည်း သိပ်များ
တယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာ

နေကြတာပဲ”

“ဒါဆို နေရာကျပြီ၊ ကျွန်မ မနက်စောစောသွားလိုက်မယ်”

“ဘာတွေ ဟောလိုက်တယ် ဆိုတာ အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် မနက်ဖြန်ညနေ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

ထိုညက အောင်ချမ်း အိပ်မပျော်ပါ။ မကျော့မေကို ဘယ်လိုဟောလိုက်မည်ကို သိချင်နေပါသည်။

နံနက် အိပ်ရာထချိန်တွင်လည်း ထိုအကြောင်းကိုသာ စိတ်က ရောက်နေသည်။ ယခုအချိန်ဆို မကျော့မေ အိမ်က ထွက်လောက်ပြီ။ ဒီအချိန်ဆို ဆရာမနှင့် တွေ့ပြီ။ တွေ့တွေ့ချင်း ထွန်းမြင့်၏ အတိတ်ဘဝကို ဟောလိမ့်မည်။ ထွန်းမြင့်၏ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်မှန်ကန်လျှင် ဆက်မေးလိမ့်မည်။ ဆက်မေးမှ လက်ရှိ ထွန်းမြင့် ရောက်ရှိနေသော ဘဝကို ဟောမည်ဖြစ်သည်။

မကျော့မေကို ဘာတွေ ဟောလိုက်မည်ကို အလွန်သိချင်နေသည်။ ညနေတွင် မကျော့မေကို လာတွေ့မည်ဟု မှာခဲ့သော်လည်း ညနေအထိ မစောင့်နိုင်သဖြင့် နေ့လယ်တွင် အိမ်က ထွက်ခဲ့မိပါသည်။ မကျော့မေတို့ အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မကျော့မေက ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကိုအောင်ချမ်းကို ကျွန်မ မျှော်နေတာ”

“ဗျာ...။ လေချွန်နတ်က ဘာတွေ ဟောလိုက်လို့လဲ။ ကျွန်တော် လေချွန်နတ် ဟောလိုက်တာ မှန်မမှန် သိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“သိရမှာပေါ့ရှင်၊ ကဲ - ခဏထိုင်ပါဦး”

မကျော့မေသည် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာ ပြန်ထွက်လာသည်တွင် လက်ထဲ၌ ငွေစက္ကူများ ကိုင်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှေ့... ဒီမှာ၊ ကိုထွန်းမြင့် မသေခင်က ချေးယူထားတဲ့ ငွေငါးထောင်။ ဒါက အတိုးငွေတစ်ထောင် ပေါင်း ခြောက်ထောင်”

“ဒီငွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာလို့ ချက်ချင်းပေးရတာလဲ။ ငွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ရှင်အတွက် ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကျွန်မအတွက် သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ။ ကိုအောင်ချမ်း မလာရင်တောင် ကျွန်မက လာပေးတော့မလို့”

“လေချွန်နတ်က ဘာတွေဟောလိုက်လို့လဲ”

“ဟောတာတွေက သိပ်မှန်တာပဲ။ ကိုထွန်းမြင့်က စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့နေ့မှာ မိန်းမနိုးတဲ့အကြောင်း နေစရာမရှိလို့ မြို့ စွန်ရပ်ကွက်မှာ နေရတဲ့အကြောင်း ငွေကြေးမပြေလည်လို့ သူငယ်ချင်းဆီက ငွေငါးထောင်ချေးရတဲ့

အကြောင်းနဲ့ ရေနစ်သေတဲ့အကြောင်း အထိ အားလုံးမှန်အောင် ဟောတယ်။ အဲဒါတွေ ဟောပြီးမှ ဆန္ဒရှိရင် မေးတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူဟောတာတွေ သိပ်မှန်နေတော့ ဆက်မေးပါမယ် ခြေရတာပေါ့။ ကျွန်မ သိချင်နေတဲ့ ကိုထွန်းမြင့် ဘယ်ဘုံဘဝကို ရောက်နေသလဲ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ။ ဘာကူညီမလဲ မေးရတာပေါ့။ အဲဒီအခါ ဆရာမက ကိုထွန်းမြင့်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ လေချွန်နတ် ကြားရတယ်။ ကိုထွန်းမြင့် ရောက်လာပြီ ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့ နားထဲမှာ မကြားရပေမယ့် ဆရာမပြောလို့ သိရတာကတော့ ကိုထွန်းမြင့် ခုကွရောက်နေတယ်။ ဒီခုကွက လွှဲအောင် သူငယ်ချင်းဆီက ချေးထားတဲ့ ငွေငါးထောင် အပြန်ပြန်ဆပ်လိုက်တာ။ အတိုးတစ်ထောင်ပါ ပေါင်း ခြောက်ထောင်ပေးလိုက်ရင် ကိုထွန်းမြင့် အခက်အခဲက လွတ်မြောက်ပြီပေါ့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ချက်ချင်းထုတ်ဖို့ ဆရာမက ဟောလိုက်လို့ ငွေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရတာပါ။ ကိုထွန်းမြင့် အခက်အခဲက လွတ်မြောက်အောင် ဒီငွေတွေကို ယူလိုက်ပါရှင်”

မကျော့မေ ပေးသည့် ငွေခြောက်ထောင်ကို လက်ခံခဲ့ပါသည်။ လေချွန်နတ်၏ ကူညီမှုပေးမှုကို တစ်သက်ပေမယ့် မရနိုင်တော့ပါ။ ရရှိလာသော ငွေဗဟိုအနက် ငွေငါးထောင်ကို အဖေထံ အိမ်နံ့၌ ကျန်ငွေတစ်ထောင်ကို လေချွန်နတ် ဆရာမကို ကတိအတိုင်း ပေးလိုက်ရပါသည်။

ကောင်းသော

တ ဣ သို လ စိ : မိ : နိ င

ဘဝပစ္စာ အဖြေရှာကဏ္ဍ

DKMK

အမှတ် (၁၆၄)၊ ဂူလမ်း၊ ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်၊ မန္တလေးမြို့။

မေး ။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းမလား။

ဖြေ ။ DKMK သည် ဂဏန်းဗေဒပညာရပ်အရ (၂) ဂဏန်းသမားဖြစ်သည်။ တရုတ်ဝေဒဗေဒပညာရပ်အရ ကြွက်နှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းဗေဒပညာရပ်အရ တူရာသီဖွား(Libra) ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းကောင်းသူ၊ စိတ်ကူးဉာဏ် ရင့်သန်သူ၊ ကြုံလာသော အခွင့်အရေးကို အမိအရဖမ်းတတ်သူ၊ လောင်းကစားမှုကို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ ကိစ္စတိုင်းကို ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းအား မြင့်မားသည်။

ကံဆိုသည်ကား အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သင်ပြသောကံဆင့်ထံသို့ ပဲ့တင်သံကဲ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည်မှာ ဆွေကေနပင်ဖြစ်သည်။ သင်၏ ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှု၊ စိတ်မှုတို့သည် ကံကို ပြဋ္ဌာန်းပေးလိမ့်မည်။

အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်ဆိုသော စကားနှင့်အညီ ဒီကိုယ်မိမိ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ လေးပါး မျှတစွာ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ကျန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ကျန်းမာရေးက ပိုမိုမြင့်မားလာစေရန် နေ့စဉ် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို နှိုးနှိုင်း ဟောပြောသတ်တော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ ကံကောင်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ အပြုအမူကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ။

DKMS

အ/၁ ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်၊ မန္တလေးမြို့၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး။

မေး ။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းမလား။

ဖြေ ။ DKMS သည် တရုတ်ရိုးရာ ဂန္ထိရဝေဒဗေဒပညာရပ်အရ ကျားနှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးကိုင်ရုံရဲ့ ဂဏန်းဗေဒပညာရပ်အရ (၇)ဂဏန်းသမားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းဗေဒပညာရပ်အရ မိဿရာသီဖွား(Aries) ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဂန္ထိရဆန်သော ကိစ္စရပ်များကို အထူးအထည် ဝါသနာပါသူ၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ၊ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။ တည်ကြည်ရဲရင့်သူဖြစ်ပြီး ဘဝ

တစ်လျှောက်လုံးတွင် အတိုက်အခံ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဦးမလေးသူမျိုးဖြစ်သည်။

ကံဆိုသည်ကား မိမိလုပ်သောအလုပ်၏ အကျိုးဆက်ကို ခံစားရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ DKMS ၏ ယခုနှစ် တွေ့ကြုံရသော ကံတရားမှာ "ငုပ်မိသဲတိုင်း၊ တက်နိုင်ဖျားရောက်" ကြီးစားရမည့် ကံတရားပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လက်ရှိ လုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်အကိုင်၊ စီးပွားရေးပိုင်းမှာ ဝိန်းခေါ်နေသော အခက်အခဲအချို့ရှိနေသည်။ အခက်အခဲကို အခွင့်အရေးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲယူနိုင်ရန် အထူးလိုအပ်၏။

DKMS အတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် ယတြာမှာ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း စောစောထပြီး အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေ၊ ဆွမ်းကပ်လှူပြီး မင်္ဂလာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ဆင်ခြင်ပွားများပါ။ မင်္ဂလာသုတ်တော်လာ အချက်များကို လိုက်နာကျင့်ကြံမည်ဆိုပါက သင့်ဘဝ ပျော်ရွှင်မှု အထူးကြီးပါလိမ့်မည်။

MYMS

အ-၁၊ ၂၄ ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်၊ မန္တလေးမြို့။

မေး ။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းမလား။ ထိပေါက်ကံ ရှိသလား။ အလုပ်ရာထူးတိုးကိန်းရှိသလား။

ဖြေ ။ MYMS သည် တရုတ်ရိုးရာ ဂန္ထိရဝေဒဗေဒပညာရပ်အရ ခွေးနှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးကိုင်ရုံ၏ ဂဏန်းဗေဒပညာရပ်အရ (၁)ဂဏန်းသမားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းဗေဒပညာရပ်အရ ဗြိသိကာသီဖွား(taurus) ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် သစ္စာတရားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်သူမျိုးဖြစ်သည်။ မိမိချစ်သူခင်သူတို့အပေါ် အထူးပင် သစ္စာတရား၊ မေတ္တာတရား ကြီးမားသည်။ ချစ်သူခင်သူတို့၏ ရန်သူအပေါ်မှာ ပြန်လည်တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်လိုစိတ်ရှိသည်။

ကံဆိုသည်ကား စေတနာ၏ ပုံရိပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သင်၏ ပြုစင်မြင်မြတ်သော စေတနာက ကောင်းကံကို ဖြစ်ပေါ်စေလိမ့်မည်။ ကြီးစားမှု အားကောင်းလျှင် အားကောင်းသလောက် ကံကောင်းမည်နှစ်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုနှစ်ထဲမှာ ထိဆုကြီးပေါက်၊ ငွေအလုံးအရင်းရကံ

မျိုးတော့ ရှိမနေပါ။ သို့သော် လာဘ်ရွှင်၊ ငွေရ၊ ထိပေါက်စေရန် ဘာသာရေးအဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို ယုံယုံကြည်ကြည်ပြုလုပ်စေချင်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ “ဒီဝါတပတ်ဂါထာတော်မြတ်”ကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ငြိမ်းတတ်တတ် ရွတ်ဖတ်ပါ။

ရာထူးနေရာအပြောင်းအလဲအချို့တော့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်။ ကောင်းသော အပြောင်းလဲမှုမျိုးဖြစ်စေရန် အလုပ်သွားခါနီးတိုင်း ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ငြိမ်းတတ်တတ်ရွတ်ဆိုပါ။

ယဉ်မိုးသူ

အမရပူရမြို့၊ လေးစုတိုက်နယ်၊ နန်မတော်။

မေး ။ ဘဝအောင်မြင်မှုကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို သိလိုပါသည်။

ဖြေ ။ မယဉ်မိုးသူသည် တရုတ်ရိုးရာ က္ဗီရဝေဗေဒင်ပညာရပ်အရ နွားနှစ်ဖွားဇာတာရှင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးကိုင်ရှိ၏ ဂဏန်းဗေဒင်ပညာရပ်အရ (၃)ဂဏန်းသမားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းဗေဒင်ပညာရပ်အရ နေရာသီဖွား(sagittarius) ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ်မှာ ကိုင်းညွတ်စိတ်ရှိသူ၊ အိမ်တွင် နေထိုင်ရခြင်းထက် ပြင်ပတွင် လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းကို ပိုမိုမြတ်နိုးသူ၊ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အလေးအနက်ထား စဉ်းစားလုပ်ကိုင်တတ်သူပင် ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်မှုဆိုသည်ကား မိမိဖြစ်ချင်သောအရာကို မိမိဆန္ဒအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်လာနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ တုံ့ပြန်မှုနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် ကောင်းမွန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ ပေါင်းစပ်ထားသော သရဖူပင်ဖြစ်သည်။ မယဉ်မိုးသူအတွက် ဘဝအောင်မြင်ရေးကျင့်စဉ်တစ်ရပ်မှာ...

*** အဖျက်စကားကို နားမထောင်နှင့်။**

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး” ဆိုသော အဖျက်စကားများကို နားမထောင်ပါနှင့်။ “ငါလုပ်ရင် ငါဖြစ်ရမယ်” ဆိုသော စိတ်ဓာတ်ကို မွေးမြူပါ။

*** အကြီးအကဲ မိဘများနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါ။**

အကြီးအကဲနှင့် မိဘများသည် မိမိ၏ ကောင်းကျိုးကို လိုလားခြင်း မိမိထက် အကြံဉာဏ်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် မိဘများနှင့် တိုင်ပင်ခြင်းက သင့်ဘဝအောင်မြင်မှုအတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

*** ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားပါ။**

အောင်မြင်မှုအတွက် အလုပ်လုပ်ရာတွင် အလုပ်၏ အမြစ်သည် ခါးသီးသည်။ ထိုအလုပ်မှ သီးပွင့်လာသော အသီးအပွင့်များသည် ချိုမြိန်လှသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်

မှု အသီးအပွင့်ကို ရရှိခံစားနိုင်ရန် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားရန် အထူးလိုအပ်သည်။

*** နလုံးသားဖြင့် ခံစားပြီး ဦးနှောက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပါ။**

အောင်မြင်မှု ခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရာတွင် မရှောင်လင့်ဘဲ အချစ်ဆိုသော ခလုတ်ကန်သင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိတတ်သည်။ မိမိ၏ အချစ်ရေးကြံ့ကြိုက်လာပါက ငွတ်ပလုပ်ပါနှင့် မိဘများနှင့် တိုင်ပင်ပါ။

*** ယုံကြည်စိတ်ထားပါ။**

အောင်မြင်သော ဘဝကို စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်ပါ။ ယုံကြည်ပါ။ လက်တွေ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပေလိမ့်မည်။

*** ဘာသာစကားများနှင့် အိုင်တီပညာရပ် (သို့မဟုတ်) အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာတစ်ခုခုကို လေ့လာပါ။**

အောင်မြင်မှုအတွက် ပညာတစ်ခုခုကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ရန် အထူးလိုအပ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိဝိသနာပါရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့်ဆိုင်သော တစ်ခုခုကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်အောင် သင်ကြားပါ။

*** ငွေလုံ့လသာရှိလျှင် သံတုတ်ကြီးကို အပ်ဖြစ်အောင် သွေးနိုင်လိမ့်မည်။**

အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ လျှောက်ရာလမ်းမှာ ငွေလုံ့လရှိရန် အထူးလိုအပ်သည်။

*** အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဂုဏ်ပြောင်သော ရုံးနှိမ်မှု ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။**

အောင်မြင်မှုသို့ သွားရာလမ်းခရီးမှာ ရုံးနှိမ်မှုများကို ကျော်ဖြတ်ရစေမည်ဖြစ်သည်။ အရုံးနှင့် ကြုံကြိုက်သောအခါ သင်ခန်းစာယူဖြစ်အောင် ယူပါ။ ရုံးနှိမ်မှုကို အောင်မြင်မှုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းပါ။

*** ဘဝတရား၏ အဆုံးအမကို နာခံပါ။**

သုံးဆယ်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာ၏ အဆုံးအမအတိုင်း လူမိုက်ကို ရှောင်၊ လူလိမ္မာနှင့် ပေါင်း၊ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ပါ။ သုံးဆယ်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာကို ရွတ်ဖတ်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆင်ခြင်ပွားများပါ။ နံနက်တိုင်း စောစောထပြီး အိမ်ရှိဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း ကပ်လှူပြီး သီလခံယူပါ။ မင်္ဂလာသုတ်တော်ကို ရွတ်ပါ။

မယဉ်မိုးသူ၏ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှု၊ ကြီးပွားမှုများနှင့် ကြုံကြိုက်နိုင်ပါစေ။

ဘက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏လက်ဆောင်မွန် ဆရာတက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်၏ ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာကဏ္ဍ

ဘဝရဲ့အောင်မြင်မှုမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ဒဿနနဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အသိတရားရှိဖို့လိုပါတယ်။
ရေလိုက်လွဲရင် အောင်မြင်မှုနဲ့ ဝေးလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ယောင်ဝါးဝါးနဲ့လျှောက်နေရင်း ဘဝခရီး သဲမှာ မောပန်း
လမ်းပျောက်နေမှုတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် . . . ဒဿနိကဗေဒစိတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာနက္ခတ္တဗေဒအမြင်၊ဂဏန်းဗေဒပညာ၊
တိုင်းရင်းဆေးပညာအမြင် ရှုထောင့်စုံမှ သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ဆရာနိုင်သမျှ သင့်ကိုကူညီမှာပါ။
အောက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များထဲမှ သင့်နှစ်သက်ရာတစ်ခုကိုသာ မေးခွင့်ရှိပါသည်။

- A** = ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းမလား။
- B** = ကံကောင်းခြင်းရဲ့လက်ဆောင်၊ ယတြာတစ်ခု လိုချင်ပါသည်။
- C** = ကျန်းမာရေးဓာတ်စာကို ပေးပါ။(ခံစားနေရမှု ဝေဒနာကို ဖော်ပြရန်လိုသည်။)
- D** = ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန် ယတြာကိုပေးပါ။
- E** = အချစ်၏ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်လိုပါသည်။(ချစ်သူ၏ မွေးနေ့၊ရက်၊လ၊ ခုနှစ်၊ မွေးဒေသနှင့် လူမျိုးတို့ကို ဖော်ပြရန်လိုပါသည်။)
- F** = ဘဝအောင်မြင်ရေး ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို သိလိုပါသည်။(အမည်၊ မွေးနေ့၊ရက်၊လ၊ခုနှစ်၊အချိန်၊ မွေးဒေသ၊ အရပ်အမြင့်၊ ကိုယ်အလေးချိန်၊ ပညာအရည်အချင်းတို့ကို ဖော်ပြရန် လိုပါသည်။)
- G** = အပ်စပ်သော အဓိဋ္ဌာန်တစ်ရပ်ကို သိလိုပါသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်၏ ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာကဏ္ဍ

အမည် _____

မွေးခုနှစ်၊လ၊ရက် _____

နေရပ်လိပ်စာ _____

မိမိမေးလိုသည့် _____

မေးခွန်းအကြောင်းအရာ _____

ဆင်သိလိုသောမေးခွန်းတစ်ခု၏အက္ခရာကိုအမှန်(✓)ခြစ်၍ဖော်ပြပါ။

A () **B** () **C** () **D** () **E** () **F** () **G** ()

ဤပုံစံတွင်ဖြည့်စွက်၍ဖြတ်ပြီးလျှင် အောက်ပါလိပ်စာသို့ပို့လိုက်ပါလေ။ (သို့မဟုတ်)
 ဤပုံစံအတိုင်းမိမိလက်ရေးဖြင့်လည်းပေးပို့လိုရပါတယ်။

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
 ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာကဏ္ဍ
 အမှတ် - ၁၇၉ (ဒုတိယထပ်/ဝဲ)၊ ၃၁ - လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ပြန်လည်ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း - ၃၇၄၄၅၅

တင်စား (လေ့ထုံးစံ)

ဌာနေမှ စွန့်ခွာကြသူများ

ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီး၏ အရှောက်စောင်းတွင် သစ်ပင်ကြီးများ မွဲနေသော ချုံပင်၊ ကလိန်ပင်၊ သစ်ပင်များလောက်သာ တောဖြစ်၍ တော့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ မြေကြီး၏ အရှောက် တောင်ခြေများတွင် နေထိုင်ကြသော ကျေးလက်နေသူများက ထိုစော၊ ထိုတောင် အမှီသဟဲပြုကာ လိုအပ်သော ဝါးများ၊ ခုတ်ယူ အသုံးပြုခြင်းများ ဖြစ်စဉ် ပြုလုပ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်

တချို့က အရှောက် တောင်စောင်းရှိ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များကို ခုတ်ကြသည်။ နေပူတွင် တစ်လကျော် အောင် အခြောက်လှန်းထားသည်။ အခြောက်သွားသည်နှင့် ထိုခုတ်ကွက်ကို ချိတ်ကြသည်။ ကိုင်းသေးကိုင်းများ၊ သစ်ရွက်ခြောက်ဟူသမျှ မီးလောင် သွားပြီး မြေကွက်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ထိုမြေကွက်တွင် သီးမွှေး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ ကုလားအော်၊ ဆင်ခရမ်းသီး၊ ပြောင်း၊ စူးထိုး၊ စိုက်ကြကာ ယာလုပ်ကြလေ

ယာကွက်တစ်ကွက်ခုတ်ပြီး မြေများ စိုက်လျှင် သုံးနှစ်လောက် စိုက်နိုင်ကြသည်။ သုံးနှစ်ထက် ကြိုတင် စိုက်သော သီးနှံများ လိုလာ သွားပန်းမလှတော့ပေ။ ထိုအခါ မြေတွင် နောက်ထပ် နေရာသစ် ယာခုတ်ကြပြန်သည်။ ယာ မြေမှ ရွှေ့ပြောင်း တောင်ယာများ မြေလင်း၍ ယာစိုက်ကြသဖြင့် မြေများ ပြန်းတီးခဲ့ရတော့သည်။

“ဥတုရာသီ တောကို မှီ” ဆို စကားရှိသည်။ သစ်တောများ ထူထပ် ပြီး စိမ်းလန်းနေကြလျှင် အအေးဓာတ် များ ရှိနိုင်၏။ မုန်သုန်လေ တိုက်ခတ် ချိန်တွင် လေနှင့်အတူ သယ်ယူလာ သော ရေခိုးရေငွေ့များသည် အအေး ဓာတ်နှင့် ထိတွေ့လျှင် ရေငွေ့မှ ငွေ့ရှည် ဖွဲ့လာပြီး မိုးသီးမိုးပေါက်များ ဖြစ်လာကာ မိုးအဖြစ် ရွာချ၏။ သစ်တောများ ကင်း မဲ့၍ အအေးဓာတ်မရှိလျှင် ထိုအရပ် ဒေသများ၌ ငွေ့ရှည်မဖွဲ့နိုင်ခြင်းကြောင့် မိုးရွာနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ မိုးခေါင်လေ တော့သည်။

“ဟာ...မိုးကလေး မစိုမပို ရွာ လာလို့ လယ်တွေအတွက် ပျိုးထောင် ခဲ့မိတာ။ အခုတော့ မိုးမရွာတော့ဘဲ နေပူနေလို့ ပျိုးခင်းတွေ ခြောက်လိုက် လာပြီ။ ကောက်ရိုးဘဝရောက်ကြပြီ ကွာ။ မျိုးစပါးတွေလည်း ဆုံးပြီ။ မိုးရွာမှ ပျိုးပြန်ထောင်ရတော့မှာပဲကွာ”

အအေးဓာတ်က မရှိတော့ မိုး အနည်းငယ်မျှသာ ရွာခဲ့၏။ ထိုမိုးရွာ သည်နှင့် ပျိုးထောင်ခဲ့သည့် လယ်သမား များမှာ ပျိုးပင်ကလေးများ ခြောက်သွေ့ ပျက်စီးကြရသည်။ မိုးခေါင်သဖြင့် စပါး စိုက်ကြပြန်တော့လည်း စပါးထွက်က မကောင်းသဖြင့် တချို့ လယ်သမားများ ဆိုလျှင် ဝမ်းစာစပါးတောင် လုံလုံ လောက်လောက် မရခဲ့ကြပေ။

◆◆◆

သာအေးတို့က တောင်ခြေရွာ ကလေးတွင် နေထိုင်ကြကာ၊ လယ် လုပ်၍ အသက်မွေးနေကြ၏။ သူတို့ ရွာ၏ အနောက်ဘက် ပဲခူးရိုးမကြီးမှာ ထင်း၊ ဝါးများ ခုတ်ယူခြင်း၊ တောင်ယာ လုပ်ခြင်းများကြောင့် သစ်တောများ ပြန်းတီးပြီး သစ်ပင်ကြီးများ ကင်းမဲ့နေ တော့၏။ ထင်း၊ ဝါးများ ရရှိရန် တောင်

ပေါ် ခပ်ဝေးဝေးသို့ တက်ခုတ်မှ ရကြ တော့သည်။ နှစ်စဉ်ပင် မိုးအနည်းငယ် သာ ရွာခဲ့၍ လယ်လုပ်ရသည်မှာလည်း ဝမ်းစာပင် အနိုင်နိုင်ရကြသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ပိုင်းတွင် သာအေးက တောင်ပေါ်မှ ထင်းတုံး ဖြတ်၍ လှည်းနှင့် တင်ပြီး မောင်းလာ လေသည်။

“ဟေ့...သာအေး၊ မင်း ထင်း လှည်းမောင်းလာတော့ တောထဲမှာ လူအုပ်ကြီးကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလားကွ”

“အင်း...ဟို ကျတ်မြောင်အဝ မှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“အဲဒီလူအုပ်ကြီးက တောထဲ ဘာလာလုပ်ကြတာတဲ့လဲကွ”

“မသိပါဘူးဗျာ။ တောထဲမှာ တောင်ထိုး ခြောက်ထိုးနဲ့ လက်ညှိုးထိုး ပြီး ပြောဆိုနေကြတာပဲဗျ။ ပြီးတော့ သူတို့လက်ထဲမှာ မြေပုံစာရွက်ကြီးလား ပဲ၊ ဖြန့်ဖြန့်ကြည့်နေကြတာပဲဗျ”

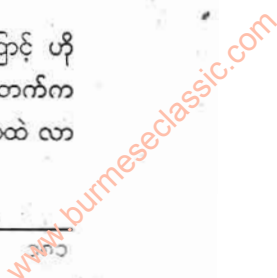
“အေးကွ၊ ဒီတော ဒီတောင်ကို လာကြည့်ကြတာဆိုတော့ သစ်တော ဘက်က အရာရှိတွေပဲ ဖြစ်မယ်ကွ”

ကိုသာအေးတို့လည်း ထိုလူများ အား တွေ့ မြင်ကြကာ အမျိုးမျိုးတွေး ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ နောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကိုသာအေးတို့ ရွာသားများ သိလာခဲ့ကြတော့သည်။

◆◆◆

ဟာ...ငါတို့ရွာအနောက်ဘက် က ပြန်းနေတဲ့ သစ်တောနေရာမှာ နိုင်ငံတော်က ကျွန်းနဲ့ ပျဉ်းကတိုးပင် တွေ ပြန်စိုက်ဖို့ စီမံကိန်းချလိုက်ပြီတဲ့ ကွ”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် ဟို တစ်လောက သစ်တောဘက်က တာဝန်ရှိသူတွေ မြေပုံနဲ့ တောထဲ လာ ကြည့်ခဲ့ကြတာကိုး”

မကြာမီရက်တွင် ကျတ်မြောင် အဝတွင် ဗိုလ်တဲသုံးလုံး စတင်ဆောက်ကြတော့။* လိုအပ်သည့် တိုင်၊ သွပ်၊ ပျဉ်တို့ကို ရွာမှ လှည်းများ ငှားရမ်း၍ သယ်ယူကြသည်။

“ဟာ . . . ကျတ်မြောင်အဝမှာ ဗိုလ်တဲကြီးသုံးလုံးကို ဆောက်ထားတာ သွပ်တွေကို ဖွေးနေတာပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ဗိုလ်တဲတွေ မှာ သစ်တောဘက် အရာရှိတွေ တောခေါင်း၊ တောအုပ်တွေလည်း ရောက်နေကြပြီတဲ့ကွ”

မကြာမီတွင် စီမံကိန်းစိုက်ကွက် ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သော လုပ်သားများ ရရှိရန် တောင်ခြေရှိ ရွာများမှ လူများကို ဗိုလ်တဲသို့ ညှိနှိုင်းရန် အစည်းအဝေးခေါ်ယူလေသည်။ ထိုနေ့တွင် တောင်ခြေရွာများမှ ရွာသားများ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲ-လူတွေလည်း တော်တော် ဝံ့ခံရောက်လာခဲ့ကြပြီဆိုတော့ အစည်းအဝေးစလိုင်ကြရအောင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စုံကြပါပြီဗျာ။ စုံကြပါတော့”

“ဒီကနေ့ အစည်းအဝေးခေါ်ယူရတာကတော့ နိုင်ငံတော်က ဖော်ထုတ်နိုင်လားတဲ့ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတီး စီမံကိန်း စိုက်ကေအတွက် အကောင်အထည် ဖော်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရာမှာ ပထမဦးဆုံး စိုက်ကေအတွက် တောခုတ် ရှင်းလင်းဖို့ပါပဲ။ အဲဒီလို ခုတ်ထွင်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့ သစ်တောဝန်ထမ်းတွေနဲ့အညှိ မလုံလောက်ပါဘူး။ တောင်ခြေရွာတွေက တောခုတ် လုပ်သားတွေရဲ့ အားနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရမှာပါ။ ဒီတော့ တောခုတ်လိုတဲ့ လုပ်သားတွေကို နေ့တွက်ခပေးပြီး ငှားရမ်းသွားမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့

လည်း အလုပ်ရကြ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စီမံကိန်းအကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှာပါ။ လုပ်ခကိုတော့ တစ်နေ့ချင်း ရှင်းယူမယ်ဆိုလည်း ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကေအလိုက် ရှင်းယူချင်ရင်လည်း ရပါမယ်။ စိုက်ကေအားလုံးပေါ်လာပြီးရင်လည်း ကျွမ်းခွေ၊ ပျိုးထောင်၊ စိုက်တဲ့အလုပ်တွေ၊ အပင်ပေါက်လာရင် ပေါင်းရှင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ကိုပဲ ငှားရမ်းပြီး လုပ်ရမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ရွာသားတွေ အလုပ်တွေ ရကြမှာပါပဲ”

ရွာသားများလည်း နွေဘက်၌ အလုပ်အားနေကြသဖြင့် သစ်တောခုတ်ထွင်ရေးကို ကေအလိုက် တာဝန်ယူကာ စတင်ခုတ်ထွင်ခဲ့ကြတော့သည်။ ယခုဆိုလျှင် တောထဲ၌ ဟိုနေရာက ဓားခုတ်သံ၊ ဒီနေရာက တောရှင်းသံ၊ သစ်ပင်လဲသံများ ဆူညံ၍နေတော့၏။ စီမံကိန်း ကေပြည့်အောင် တောခုတ်လုပ်သားအများနှင့် ကေအလိုက် တာဝန်ခွဲဝေပေးပြီး ခုတ်စေခဲ့ကြသည်။

နေ့စဉ် ခုတ်လာခဲ့ရာတွင် ခုတ်ပြီးသော နေရာများ၌ ချုံများ၊ သစ်ပင်များ လဲသွားသဖြင့် တောအတော်ရှင်းလင်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုတောခုတ်သူများအား ကြီးကြပ်ပေးရန် တောခေါင်းများကို ခုတ်ကွက်အလိုက် တာဝန်ချထားပေးခဲ့သည်။

“ကဲ - တောခေါင်းများက မိမိတို့ တာဝန်ယူ ကြီးကြပ်ရတဲ့ ခုတ်ကွက်တွင် သစ်ပင်၊ ချုံပင် မကျန်စေရေး၊ ခုတ်ပြီးသူများကို ကေတိုင်းထွာပေးရေး၊ ကေအလိုက် ခုတ်ခများ ရှင်းယူပြီး ခုတ်သားများအား ပြန်ရှင်းပေးရေးတို့ကို နေ့စဉ်လိုက်ပါ ကြိုကြပ်ပေးကြဖို့ လိုအပ်တယ်”

တောခုတ် ရှင်းလင်းသူများက

နံနက်စောစော ရွာများမှ ထမင်းထည့်လာ၍ တောခုတ်ကြသည့်နေ့ ၄နာရီတွင် ပြန်ကြသည်။ တောက ဗိုလ်တဲနားတွင်ပင် တစ်ဖက်က အမှီးကလေးထိုးကာ အိမ်မပြန်ကြည့်အိမ်နားကာ ခုတ်ကြသည်။ အိမ်စောင်၊ အိုးခွက်၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ရိက္ခာတစ်ပတ်စာ ထည့်ယူလာကာ ဗိုလ်တဲမှာပင် ချက်ပြုတ်စားပြီး တောခုတ်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ . . . မောင်ပိန်ရေ ထမင်းယူလာတဲ့ ရိက္ခာတွေက နက်ကြတစ်နေ့စာပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာ နက်ဖြန် တောခုတ်ပြီးရင် ရွာပြန်ရိက္ခာသယ်လာကြဦးမှပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ လူစုထဲမှာ ရိက္ခာကုန်တော့မယ်လေ။ ငါတို့ပဲ ကို လိုက်ကြမယ်”

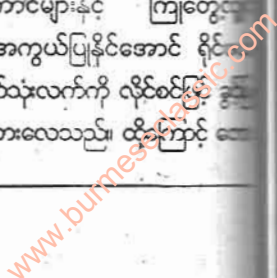
တောထဲတွင် ရွာမပြန်တဲ့ ညဖြစ်ပြီး တောခုတ်ရတာက အသွားအပြု လုပ်စရာမလိုသဖြင့် ခရီးတွင်ကာ များများခုတ်နိုင်ကြသည်။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့ လူစုထဲမှာ တောလိုက် ဝါသနာပါတဲ့သူ ရှိသလားဟေ့”

“ဟာ . . . ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ တွန်းဝတို့၊ သိန်းမောင်တို့က လေလည် ဝါသနာပါကြတယ်လေ”

“အေး၊ ဒီလိုဆိုရင် ဟောအိမ်တောခေါင်း မောင်ရိုး၊ မောင်မြတို့နဲ့ ဘက်မှာ တောလျှောက်လည်ကြသေးသားကောင်ရလာတော့လည်း ခွဲဝေကြတာပေါ့”

သစ်တောဝန်ထမ်းများအတွက် သားကောင်များနှင့် ကြုံတွေ့မှု အကာအကွယ်ပြုနိုင်အောင် ရိုင်၊ သေနတ်သုံးလက်ကို လိုင်စင်ဖြင့် ခွင့်ချပေးထားလေသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက

အင်းများက ညဘက်တွင် တောလည်
အင်းများကျင့်သူနှင့် တောလည်ထွက်ကြ
ဖြစ်သည်။ ယုန်၊ ချေ၊ ဆတ်၊ တော
အင်္ဂါ တစ်ကောင်ကောင်ရဲခဲလျှင် သူတို့
အင်္ဂါအတွက် အသားဟင်းချက်စားနိုင်
ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဆတ်လို အကောင်
ကြီးရဲလျှင် ချက်လည်း စားနိုင်သည်။
အသားပြောင်းလုပ်၍ နေလှန်းပြီး ဆတ်
အသားခြောက်လုပ်ထားလျှင် ရက်ကြာ
ကြာ စားသောက်နိုင်ကြလေသည်။

“တောအုပ်ကြီးခင်ဗျာ... ဟို
ကျွတ်မြောင်ထဲက ခုတ်ကွက်ကို ဘယ်
သူမှ ဝင်မခုတ်ရဲကြလို့ ခုတ်မည့်သူ
ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ အဲဒီ
ခုတ်ကွက်က စီမံကိန်းထဲမှာ ပါတဲ့
အပူပဲ။ ခုတ်ကို ခုတ်ရမှာလေ”

တောခေါင်းများက တင်ပြလာ
အပြင် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ခုတ်
အလီးသီးသို့ တောခုတ်သွားကြ
ည့်သူများကို တောအုပ်ကြီးက ခေါ်
အညွှန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် အဲဒီ
ကျွတ်မြောင်ထဲက ခုတ်ကွက်ကို မခုတ်
ရဲတာလဲဗျ”

“ဒီလိုပါ တောအုပ်ကြီး။ အဲဒီ
ကျွတ်မြောင်ထဲက ခုတ်ကွက်နေရာဟာ
အင်မတန်ကြမ်းပါတယ်။ ရွာက
အပြင်က သစ်ပင်ဝင်လှဲတာတို့၊ ဝါးဝင်
တာတို့ လုပ်ခဲ့ရင် အန္တရာယ်
ရှိမှာပေါ့နဲ့ ကြုံတွေ့ ကြရပါတယ်။
အပြင်ရရင် ဝါးထိုးမိတာတို့ သစ်ပင်
အပင်တို့ ကျွဲနွားခြေကျိုးတာတို့ ဖြစ်
လွန်းလို့ ရွာသားတွေက ဒီကျွတ်
မြောင်တောကို ဝင်မခုတ်ရဲကြပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒီ
ကျွတ်မြောင်တောထဲဝင်ရင် မြောင်တွေ

ထဲက တီးတိုးပြောသံတွေသာ ကြားရ
တယ်။ လူရယ်လို့ ရှာမတွေ့ကြပါဘူး။
ကျွတ်တွေ ပြောဆိုနေကြတဲ့ အသံတွေ
ပါ”

ရွာသားတချို့က ကျွတ်မြောင်၏
ဖြစ်တတ်ပုံတို့ကို သူတို့အတွေ့အကြုံ
တွေအရ ဝိုင်း၍ရှင်းပြနေကြလေသည်။

“ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ဒီ ကျွတ်မြောင်
တောဟာ စီမံကိန်းကေထဲ ပါနေလေ
တော့ ချန်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ခုတ်
ကို ခုတ်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်
တို့က နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ပေးတဲ့ စီမံ
ကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ကြရ
မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ သဘောဆန္ဒနဲ့
ဆောင်ရွက်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့
မခုတ်ဝံ့တဲ့ အဲဒီ ကျွတ်မြောင်တောကို
ကျုပ်တို့ သစ်တောဘက်က အမိန့်ပြန်
ပေးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ခုတ်ဝံ့ကြမလား
ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်
ပေးရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခုတ်ဝံ့
ကြပါမယ်”

ကျွတ်မြောင်တောကို ခုတ်ထွင်
ရှင်းလင်းနိုင်ရေးအတွက် နောက်တစ်နေ့
တွင် တောအုပ် တောခေါင်းများမှ ထို
ကျွတ်မြောင်တောသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ - ဒီ ကျွတ်မြောင်တောထဲ
မှာ ရှိနေကြတဲ့ ပရလောကသားအား
လုံး နားထောင်ကြ။ အသင်တို့ မှီတင်း
နေထိုင်ရာ ထိုကျွတ်မြောင်တောဟာ
နိုင်ငံတော်မှ ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ ယခု ဒီ
ကျွတ်မြောင်တောကို ခုတ်ထွင်၍ စီမံ
ကိန်းဝင် ကျွန်ုပ် ပျဉ်းကားတိုးများ ပြန်ဖိုက်
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတောထဲ
မှာ ရှိနေကြတဲ့ ပရလောကသား
အားလုံး ဘေးလွတ်ရာကို ရွှေ့ပြောင်း
ပေးကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ပေး စေ

ခိုင်းထားတဲ့ တောခုတ် လုပ်သားများ၊
တောခေါင်းများအားလုံး တစ်စုံ
တစ်ရာနှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ခြောက်လှန့်
ခြင်း၊ အန္တရာယ်ပြုခြင်း လုံးဝ မပြုပါ
နဲ့။ ဒါဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အမိန့်ဖြစ်
တယ်”

“ကဲ - တောခုတ် လုပ်သားများ
အဲဒီ ကျွတ်မြောင်တောကို စိတ်ချ
လက်ချသာ ဝင်ခုတ်ကြပါ။ နိုင်ငံတော်
အမိန့်နဲ့ တားမြစ်ပြီးပြီဆိုတော့ သူတို့
အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲတဲ့ ဘေးလွတ်ရာ
ကို ပြောင်းကြတော့မှာပါပဲ”

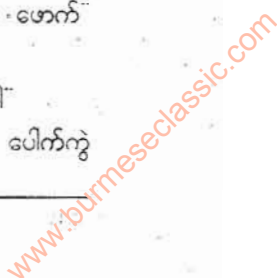
တောအုပ်ကြီးမှ နိုင်ငံတော်၏
အမိန့်ဖြင့် ထုတ်ပြတ်ပြီးခဲ့သဖြင့် တော
ခုတ် လုပ်သားများ ဝင်ရောက် ခုတ်ထွင်
ခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုကျွတ်မြောင်တော
ကို ခုတ်ထွင်ပြီးလျှင်တော့ စီမံကိန်းကေ
ပြည့်သွားမည်ဖြစ်သည်။

စီမံကိန်းကေကြီးတစ်ခုလုံး
တောခုတ်ပြီး၍ နေအခြောက်လှန်းထား
သည်မှာပင် တစ်လကျော်ခဲ့လေပြီး နို့
ခုတ်ကွတ်အား မီးရှို့ရတော့မည်ဖြစ်၍
ရက်သတ်မှတ်ကာ တောင်ခြေရှိ ကျေး
ရွာများသို့ တောမတက်ကြရန်၊ ကျွဲ
နွား၊ လူများ ထိုနေ့တွင် တောထဲ မလာ
ကြရန် သတိပေး အကြောင်းကြားခဲ့
သည်။ ခုတ်ကွက်ပတ်လည်တွင်လည်း
မီးရှို့သည့်အခါ မီးမကူးစက်စေရန် မီး
တားများ လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ညနေပိုင်း ၂နာရီအချိန်ခန့်တွင်
မီး စတင်၍ ရှိလိုက်တော့သည်။ နေပူ
ပြီး ခြောက်သွေ့နေသော ခုတ်ကွက်ကြီး
တစ်ခုလုံး မီးများ ရဲရဲထိန်နေတော့၏။

“ဟောင်း...ဟောင်း...ဟောက်”
“ဟောက်...ဟောင်း”
“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ”
ဝါးများ မီးလောင်၍ ပေါက်ကွဲ

သံများမှာ တဖောင်းဖောင်းနှင့် မြည်နေကြသည်။ ခုတ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးအရှိန်နှင့် တဝေါဝေါ တဟဲဟဲအသံကြီးဖြင့် မီးလောင်နေပေရာ မီးတောက်ကြီးမှာ အထက်ဘက် ဝါးသုံးလေးပြန်ခန့် မြင့်မားလေသည်။ တောခေါင်၊ တောအုပ်၊ ခုတ်ကွက်လုပ်သားများမှာ ခုတ်ကွက်ကြီးနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေကြသော်လည်း မီးအပူရိုက်ဟပ်ကြကာ ချွေးသံတစ်ခုဖြစ်နေကြလေသည်။ ညမှောင်ခြေသန်းချိန်တွင် လောင်စာများ ကုန်ပြီဖြစ်၍ မီးအရှိန်လည်း ကျခဲ့တော့သည်။ တချို့နေရာတွင် သစ်တုံးကို မီးစွဲကာ မီးခိုးအူထွက်နေ၏။ တချို့နေရာ၌သာ မီးတောက်ကလေး ဟိုနေရာတစ်ကွက်၊ သည်နေရာ တစ်ကွက် တောက်လောင်နေလေသည်။ တော

ခေါင်၊ တောအုပ်နှင့် ခုတ်သားများလည်း မီးရို၍ပြီးသဖြင့် ပြန်ရန် လူပြန်စုခဲ့ကြသည်။

“ဟာ . . . တောအုပ်ကြီး၊ ဟိုအနိမ့်ပိုင်း မြောင်းထဲကို ကြည့်ပါဦး။ လူတွေ သွားနေကြတယ်နော်”

“ဟင် . . . ဟုတ်ပါ။ တချို့က အထုပ်တွေ ထမ်း၊ တချို့က ကလေးကို ပခုံးပေါ်တင်ထမ်း၊ အသက်ကြီးသူကို တွဲခေါ်သူက ခေါ်နဲ့ ဒီလူတွေ ဘယ်နားက ထွက်လာကြတာလဲ။ မီးရိုတုန်းက မီးမပူကြဘူးလားပဲ”

“ဟော . . . ဟော . . . သွားနေကြရင်းက တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ”

“ဟာ . . . ဒါတွေဟာ လူတွေမဟုတ်ဘူးပဲ။ ဒီကျွတ်မြောင်ထဲက

ပရလောကသားတွေ ဖြစ်မယ်။ နီးတော်ရဲ့ အမိန့်ပြန်တမ်းကြောင့် ဒီမြောင်ထဲမှာ ဆက်မနေဝံ့ကြတော့လို့ လွတ်ရာကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြတာဖြစ်မယ်ဟေ့”

ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ကြသဖြင့် ထိုကျွတ်မြောင်ထဲမှ လူတို့အခြောက်လုန်ခြင်း၊ တီးတိုးစကားဆိုခြင်း၊ လန်ဖျပ်သေကြေအောင် ပြုခဲ့သည့် ပရလောကသားများကို မြင်ခြင်း၊ မြင်သန်းအချိန်တွင် တွေ့မြင်ကြရမင်းမိန့်နှင့်ကျတော့ မနေရဲဘဲ မြောင်းထဲကြွခြင်းဖြစ်သည်ကိုပါ တအံ့တဓားတွေ့မြင်ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

တင့်ထူး (ဇေယျာဝေ)

အတိုင်အတော၊ အမှုအခင်း၊ အချုပ်အနှောင်ကိစ္စများ

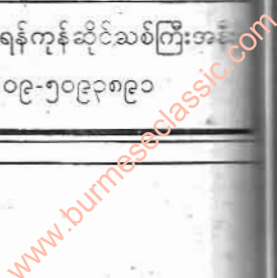
- ▶ ပြည်တွင်းမှာ ဖြစ်စေ၊ ပြည်ပမှာဖြစ်စေ အချုပ်အနှောင် ထောင်တန်း ကျခံနေရသူ အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်လာစေဖို့။
- ▶ အဖမ်းအသီး အချုပ်အနှောင်မခံရဘဲ ကင်းရှင်းလွတ်မြောက် ကံကောင်းနေစေဖို့။
- ▶ လက်ရှိ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အမှုအခင်းကိစ္စ အမြန်ဆုံး ကြေအေး/ရုပ်သိမ်း/ပြီးပြတ် သွားစေဖို့။
- ▶ အလုပ်အကိုင်၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ အနှောင့်အယှက် အပျက်အဆီးများ ကင်းရှင်းစေဖို့။
- ▶ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတော၊ အစစ်အဆေး ကိစ္စများ ကင်းရှင်းစေဖို့။ အနှောင့်အယှက် အမြန်ဆုံးကင်းစေဖို့။

နည်းလမ်းကောင်းများရှိပါတယ်

ဆရာကြီး ဦးပိုင်ဇအောင်

(ပိဏ္ဍိတ)(လက္ခဏာပေးဒင်ဟောခန်း)

ဟောခန်းလိပ်စာ - တိုက်(၄၀) (B-1)-မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ (မဟာရန်ကုန်ဆိုင်ခရိုင်အစိုးရအဖွဲ့) ဦးဝိစာရလမ်း၊ (၄၁)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ။ ☎ - ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၄၊ ၀၉-၅၀၉၃၈၉၁

ကြော်ငြာဆောင်းပါး တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 1111YR 007860 ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင် 2/2009 တဆထလ(တိုး) ၁၀၂၄

ဆီးရောဂါမှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် ကိန္နရီ ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆဲဆီးဆေး

လဆန်းပိုင်းရောက်တိုင်း လေထန်ကုန်းတွင် ရေးဖော် စာရေးဆရာများ ကြည့်ပါ။ ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုကျော်လှိုင်ဦးတို့ကို တစ်ပိုင်းတည်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုမင်းဆွေက...

“လာ...ထိုင်း၊ ကိုဇော်ရဲနိုင်၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောနေကြတာ။ ခင်ဗျားက တိုင်းရင်းဆေး တွေအကြံရှိသူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာအတွက် အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။”

“ဘဝတူ ရေးဖော်တွေအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”
“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဆီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်တူသလိုလိုနဲ့ နည်းနည်းကွဲပြားနေတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဆီးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လက္ခဏာတွေ ပြောပြမယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလက္ခဏာတွေ ခံစားနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ကို ပြောပြပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါမယ်။ နေပူပိုင်းရွာမရောင်သွားတဲ့သူတွေ အပူအစပ် ချုပ်စာတွေ လွန်ကဲစွာ စားတဲ့သူတွေ၊ မေထုန်မှု လွန်ကဲသူတွေ၊ အညောင်းထိုင်မှု များတဲ့သူတွေဟာ ဆီးပူညောင်းကျ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာတွေက ကျင်ချောင်းအတွင်း ပိုးကောင်လေးများ သွားနေသလို ရွှံ့ရွှံ့ဖြစ်ပြီး တတ်တယ်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာရင် ဆီးထဲမှာ ကစီရည်လို ကျလာတတ်တယ်။ ရေသောက်နည်းတဲ့သူတွေ အပူအစပ်စားလွန်း သူကထိန်းတဲ့သူတွေ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဆီး မကြာခဏ ပေမယ့် ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျတတ်ပြီး ဆီးသွား အားမရခြင်း၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ကျင်ချောင်း ယားယံခြင်း လက္ခဏာတွေ ရတတ်တယ်။ ဆီးအောင် ဆီးချုပ်ရောဂါကို အခြေခံပြီး သည်းခြေ၊ လေ ဒေါသနှစ်ပါးကြောင့် သလိပ်ဒေါသလွန်ကဲတဲ့ ငယ်နဲ့ သက်ဓာတ်တွေဟာ ကျောက်ကပ်က စပြီး ဆီးအိမ်တိုင်အောင် တော်ရည်လိုဖြစ်တဲ့ရောဂါကို ဆီးကျောက်ရောဂါလို့ ခေါ်တယ်။ ကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်တော့မယ့်သူရဲ့ ဆီးဟာ ဆိတ်ကျင်ငယ်ရည်လို အနံ့ဆိုးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တင်းရောင်ခြင်း၊ ခွဲစွာ ဆီးသွားရခြင်း၊ ဆီးသွားစဉ် နာကျင်ခြင်း၊ အစားအစာစားချင်စိတ်မရှိခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေရှိနေတတ်တယ်။ ကဲ- နာတို့ ဘယ်လိုခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ။”

ကိုမင်းဆွေက ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း၊ ကိုသီဟက ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူပြီး ချစ်လှိုင်ဦးက ဆီးကျောက်တည်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း ပြောပြကြပြီး ...

ကဲ - ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆေးစားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုဇော်ရဲနိုင် ညွှန်ပြပေးပါဦး။”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ်ကြက်လည်ဆဲဆီးဆေးပြားကို နီးစပ်ရာ မြန်မာဆေးဖျိုးစုံဆိုင်များမှာ သောက်လိုက်ပါ။ ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်က ထုတ်တဲ့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆဲ ဆီးဆေးပြားဟာ ဆီးရောဂါ၊ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးနီခြင်း၊ ဆီးအလွန်နည်းခြင်း၊ ဆီးအလွန်များခြင်း၊ ဆီးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီးအောင်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်းပိတ်ပြီး ဆီးမသွားနိုင်ခြင်း၊ ဆီးပူညောင်းကျဖြစ်ခြင်း၊ သက်လွတ်မြန်ခြင်း၊ ဆီးရောဂါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ခြင်းနဲ့ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆွေ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်က ကြက်လည်ဆဲ ဆီးဆေးထုတ်လုပ်တဲ့အပြင် အကြောရောဂါနဲ့ ဆီးရောဂါတွေကို ဦးစားပေးကုသနေတာဆိုတော့ အဲဒီ ဦးလှိုင်မြင့်ရှိတဲ့ ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်ကို သွားပြီး ဆရာနဲ့တိုင်ပင်၊ ဆေးစား ဆေးကုသရင် ခင်ဗျားတို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထိထိရောက်ရောက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆဲ ဆီးဆေးရဲ့ ဝေဒနာလည်း မှတ်ထားဦးဖို့။ ဆီးရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် . . . ကိန္နရီ . . . တဲ့ဗျာ။”

ပင်ရင်းဌာန - ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်
အမှတ် (၇၄၁)၊ ဝန်သိဒ္ဓိလမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် (ကမ္ဘာအေး)၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း- ၀၉-၅၁-၄၀၃၈၉

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစီသည် အလွန်စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုး၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားသိရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစီနှင့် ရန်ကုန်မြို့ပုဏ္ဏားတောင်ဆိုသည့် တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်းနေ ကိုကျော်အောင်ခနှင့် မသွယ်သွယ်ဥတိုသည် ပစ္စည်းဥစ္စာကုံလုံပြည့်စုံကြသော်လည်း သားသမီးမရ။ ရမယ်ရတော့လည်း နှစ်ဦးစလုံး အသက် ၃၀ ကျော်၊ ၄၀နီးပါးရောက်ကာမှ ရှားရှားပါးပါး “သိမ်သိမ်အောင်ခ” ဆိုသော သမီးရတနာကလေး တစ်ယောက်ကို ရလိုက်ကြပေတော့သည်။

သမီးရတနာဆိုသည့် စကားနှင့်အညီ သိမ်သိမ်ကလေးက အသားကဖြူဝင်း၊ ရုပ်ရည်ရူပကာအားဖြင့်လည်း မွေးလာစဉ်ကတည်းက မျက်ခုံးကောင်း၊ မျက်လုံးလှ၊ နှာတံစင်း၊ နှုတ်ခမ်းမြှာကလေးအစုံကလည်း ဖူးဖူးလုံးလုံး နီတျာတျာအဆင်းနှင့်ဆိုတော့ အလွန်ချောမောလှပသော ကလေးတစ်ဦးဟူ၍ ခေါ်ဆိုထိုက်ပေတော့သည်။

သိမ်သိမ်သည် အရွယ်မတိုင်သေးသော်လည်း မြင်တွေ့ရသူ ရင်သပ်ရှုမော အလွန်ချစ်စရာကောင်း၍ ချောမောလှပရုံမျှမက၊ အတော်မှလည်း ချက်ချက်ချာချာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိသော ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ယခုနှစ် သိမ်သိမ် စတုတ္ထတန်းပညာသင် တက်ရပြီဖြစ်၍ ကျောင်းမှာ အတန်းစဉ်တိုင်းလည်း ပထမ၊ ဒုတိယ အမြဲရ စာလည်း အလွန်မှတော်သော ကျောင်သူကလေး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

လမ်းတွေသူက...

“သိမ်သိမ်က ကျောင်းမှာ စာလည်း တော်တယ်ဆိုပဲ။ အန်တီဆွေဝမ်းသာတယ် သမီး”

လို့ ပြောလေတိုင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီဆွေဆွေရယ်။ သိမ်သိမ် စာကြိုးစားတာ တစ်နေ့ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်လွန်းလို့ပါ။ အဲဒီအခါကျတော့ အန်တီဆွေဆွေတို့ကို သိမ်သိမ်က ဆေးကုပေးနိုင်အောင်ရယ်ပေါ့”

ဆိုတာမျိုးနှင့် သူ့ဖြစ်ချင်တာကို လိုက်လျောညီထွေ ပြောတတ်ပြန်လေသည်။

မမျှော်လင့်၊ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော သတင်းဆိုက မောင်ဖိုးစီတို့

မြရာပင် မောင်တင်ယံ အမေနှစ်ယောက်၊ အမေနှစ်ယောက်

ကွက်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့ရိုက်ခတ်သွား
သည်။
သိမ် ၈.ဖျားကတည်းက
ဆေးကုသခဲ့ကြပေမယ့်
ဆင်နောက်ကျသွားပြီး ညက
သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဖြင့်
သေသည်ဟူသော သတင်း
ကြားသိလိုက်ရသောကြောင့်
အားလုံးရင်မှာ ဖြစ်မှဖြစ်ရ
သိမ်ရယ်ဆိုသော အသံဖြင့်
ယူကျွေးမရဖြစ်ရလေတော့

ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစီ၏ ဝမ်းကွဲ နှမ
ကလေး ခင်ခင်မူသည် သိမ်သိမ် တက်
နေသော ကျောင်းက ဆရာမလေး
တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ခင်ခင်မူနှင့် သိမ်
သိမ်သည် အတန်းစဉ်မပျက်၊ ရင်ခွင်
ပိုက်စနစ်ဆိုသောမူအရ ဟိုး သိမ်သိမ်
သူငယ်တန်း ၈တက်စဉ်ကတည်းက
နှစ်စဉ်မပျက် သည်ဆရာမနှင့် သည်
တပည့်မ သူငယ်တန်း၊ တစ်တန်း။

နှစ်တန်း၊ သုံးတန်း၊ လေးတန်းအထိ
အစဉ်အတူတွဲ ပညာသင်ကြားပါလာ
သော ဆရာတပည့်များ ဖြစ်ကြလေ
သည်။
တစ်နေ့ ညီမ ခင်ခင်မူသည်
ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး
အလွန်ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်းကို
ပြောလေတော့သည်။
“အစ်ကို ဖိုးစီရယ်... ညက ညီမ

အိပ်မက်ထဲမှာ သိမ်သိမ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ညီမ အိပ်တဲ့ ခုတ်ခြေရင်းမှာ ကျွဲကျွဲကလေးထိုင် လက်အုပ်ကလေး ချီလို့ပေါ့။ နောက်ပြီး ညီမကို “ဆရာမရယ်... သိမ်သိမ် ဆရာမကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လာကန်တော့တာပါ။ သိမ်သိမ် ဟိုး ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း သန်လျင်နဲ့ ကျောက်တန်းကြားမှာ ရှိတဲ့ ကားလမ်းနံဘေး ဘုရားကလေးတစ်ဆူ ရှိရာဆီ ပြန်ရတော့မှာပါ။ အဲဒါ ဆရာမကို လာနှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်” ဆိုပြီး ညီမကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့သွားတာ အစ်ကို ဖိုစီရဲ့ သူ့အဲဒီလို ကန်တော့အပြီးမှာ ညီမ အိပ်မက်က လန်နီးသွားတာပဲ။ စိတ်ထဲ မကောင်းလိုက်တာလေ။

ဟု ပြောသည်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့ကို ပြန်တွက်စစ်ကြည့်သော် သိမ်သိမ် သေဆုံးပြီး တစ်လတင်းတင်းပြည့်သော နေ့ရက်ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကျောက်တန်း၊ ကျိုက်မော်ဝန်း၊ ရေလယ်ဘုရား၏ ဘုရားဂေါပက လူကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၊ ဘုရားကျောင်း ဒါယကာကြီးလည်း ဖြစ်သော ဦးထွန်းမြိုင်၏ သမီးကြီး နင်းမြမြကြိုင်သည် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ယူလာလည်း ရခဲ့ပြီးပြီ။ သူမ၏ ချစ်သူ မောင်မောင်တင့်နှင့် မကြာမီ လပိုင်းကပင် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့လေသည်။

မောင်မောင်တင့်နှင့် နင်းမြမြကြိုင်တို့ လက်ထပ်အပြီး ၆လခန့်အကြာတွင် နင်းမြမြကြိုင်သည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် နင်းမြမြကြိုင်တို့ မောင်နှံသည် ကျောက်တန်းနေအိမ်မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ အတက်၊ မောင်မောင်

တင့်က ကားမောင်း၊ နင်းမြမြကြိုင်က မောင်မောင်တင့်နံဘေးတွင် ထိုင်လျက် ထွက်လာခဲ့ကြရာ ကျိုက်ဝင်းဘုရားအနီး သို့အရောက် ကားလမ်းမကြီးတစ်ဖက် နံဘေးတွင် ခေါင်းက ကြက်တောင် စည်းကလေးဖြင့် ကလေးမလေး တစ်ယောက်က သူတို့စီးလာသော ကားကို လက်ယပ်တားနေသည်ကို ဘွားခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒီတော့ နင်းမြမြကြိုင်က ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြင့်...

“ကိုတင့်... ကားကို သတိထားမောင်း၊ ဟိုမှာ... ဟိုမှာ ကလေးမလေး တစ်ယောက် ကြိုင်တို့ကားကို လက်တား ရပ်ခိုင်းနေတယ်”

မောင်မောင်တင့်က...

“သူ့ခမျာ ကားကြိုလိုက်ချင်လို့ တားတာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဆိုပြီး ထိုကလေးမလေးအနီး အရောက်တွင် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ကားစက်ရပ်သည်နှင့် ကလေးမလေးက ကားအနီး အပြေးကပ်လာပြီး နင်းမြမြကြိုင်အား အသေအချာကြည့်၍...

“အန်တီ... သမီးနာမည်က သိမ်သိမ်ရယ်ပါ။ သမီး အန်တီတို့နဲ့ လိုက်ပါရစေ... နော်... အန်တီ။ သမီးကို ခေါ်သွားပါ အန်တီရယ်”

ဟူ၍ သနားစဖွယ်ပြောနေသဖြင့် နင်းမြမြကြိုင်က...

“ဟဲ့... ဘယ်က သိမ်သိမ်လဲ၊ နင့်ကို ငါတို့ မသိဘူး။ ငါတို့က နင့်ကို ဘာလို့ခေါ်သွားရမှာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

ဟု အပြောမှာ သိမ်သိမ်ဆိုသော ကလေးမလေးက မျက်ရည်တွေတွေကျပြီး...

“သမီး အန်တီတို့နဲ့ လိုက်ပါစေ။ သမီး ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်လို့ပါ အန်တီရယ်၊ ခေါ်သွားပါ”

ဟူ၍ သနားစဖွယ် ငိုယိုပြောလေသည်တွင် မောင်မောင်တင့်က သနားလေသဖြင့်...

“ခေါ်ခိုလိုက်ရအောင် ကြိုင်ရာ သမီးကလေး သနားပါတယ်”

ဟူ၍ ပြောတော့မှ နင်းမြမြကြိုင်က...

“အေး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီတို့နဲ့ အတူနေဖို့ လိုက်ခဲ့။ တစ်ခုတော့ ရိုတယ်နာမည် ဘယ်လို၊ သိမ်သိမ်... ဟုတ်လား၊ အေး... သိမ်သိမ်ပြောတဲ့ စကားနဲ့တော့ ညီအောင် အန်တီတို့ကို လုပ်ပြရမယ်နော်။ အန်တီတို့က စကားတည်မှ ကြိုက်တာ”

သည်တော့ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ သိမ်သိမ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီး “မောင်မောင်တင့်တို့ ကားပေါ်သို့ တက်၍ နစ်ယောက်ကြားတွင် ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ဒါကိုပင် မောင်မောင်တင့်နှင့် နင်းမြမြကြိုင်တို့က ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

ထိုနောက် နင်းမြမြကြိုင်တွင် ကိုယ်ဝန်ရ လရင့်၍ အာထရာဆောင် ရိုက်ကြည့်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း သိရလေတော့သည်။

မောင်မောင်တင့်နှင့် နင်းမြမြကြိုင်တို့က သမီးဦးလေး ရတော့မယ့် ဆို၍ မိဘများရဲ့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် အားကိုးရပေတော့မည့်ဟူ၍ ဝမ်းအသာကြီး သာနေလေသည်။ အထူး

သဖြင့် မောင်မောင်တင့်က ဖခင်ရဲ့ အချစ် သမီးဆိုသလို ပို၍ဝမ်းသာနေရာ လေသည်။

ဒီလိုနဲ့ သမီးကလေး “နင်းထက် ထက်မိုး” ကို မွေးတော့ နေတက် ရေတက် စနေသမီး။ သမီးကလေးက နန်းကလေး ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း မျက်ခုံး မျက်တောင်ကလေးတွေက ကော့ ကော့စင်း။ နှုတ်လေးကလည်း စင်း စင်း။ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း စုစုလုံး လုံးကလေး။ မျက်နှာဝိုင်းစက်စက် ကလေးဖြင့် အလွန်ကြည့်ကောင်း။ ချစ်စရာကောင်းလေသည်။ သို့သော် ဖအေ အသားဖြူ မအေ အသားဖြူဆို ပေမယ့် နင်းထက်ထက်မိုးလေးက တော့ အသားညှိစိမ်းစိမ်းကလေးဖြစ်နေ လေသည်။

ဒါကိုပဲ အဘိုးအဘွားများက “ငါ မြေးကလေးက ညိုချောကလေးဟဲ့” ဆိုပြီး ချစ်ကြသလို၊ ဖခင် ကိုမောင် မောင်တင့် မိခင် နင်းမြမြကြိုင် ဦးလေး အဒေါ်များကလည်း “အသားတော် ညိုပြာညက်ကယ်... ရွှေပေးလို့ မရ တယ်” ဆို၍ ချစ်ကြပြန်တာပါ။

ထက်ထက်ကလေး တစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ တစ်နှစ် ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကလေးကို ဆင်ယင် တွန်းပကြလေသည်။ မောင်မောင်တင့် နှင့် နင်းမြမြကြိုင်တို့က နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း မိတ်သဟာများကို သည်း မလွတ်တမ်း ဖိတ်ကြားခဲ့ကြ လေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ နင်းမြမြကြိုင်နှင့် တူနွယ် မောင်ဖိုးစီ ညီမ ကျောင်းဆရာမ လေး ခင်ခင်မုံတို့သည် ရန်ကုန်၊ ဝိဇ္ဇာ နှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် သင်္ချာသိပ္ပံတွဲ ဆရာတို့ ကျောင်းအတူတက်လာကြ

သူချင်းမို့ ထိုပွဲသို့ ခင်ခင်မုံအားလည်း လှမ်းဖိတ်ကြားလေသဖြင့် ခင်ခင်မုံ လည်း ထက်ထက်မွေးနေ့ပွဲသို့ တက် ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုနေ့က မွေးနေ့ပွဲလာ ဧည့် ပရိသတ်များအပြန် တက္ကသိုလ်တန်းက ကျောင်းနေ သူငယ်ချင်းများအဆုံ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောကြရာမှ နင်းမြမြကြိုင် က အခု သမီးကလေး ထက်ထက်ဟာ သူမအိပ်မက်တွင် သိမ့်သိမ့်ဆိုသော ကလေးမလေးဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမ မြင် မက်သော အိပ်မက်ကို ပြောပြလေ သည်။

သည်တော့ ခင်ခင်မုံကလည်း တစ်ရပ်တည်းနေ ကိုကျော်အောင်ခနှင့် မသွယ်သွယ်ဥတို့ရဲ့ သမီးကလေး။ သူမ ရဲ့ တပည့်မလေးလည်း ဖြစ်သော သိမ့်သိမ့်၏ အကြောင်းစုံနှင့် သေဆုံးပြီး တစ်လတင်းတင်းပြည့်သည်နေ့က အိပ် မက်တွင် သိမ့်သိမ့်က သူမအား လာ ရောက် နှုတ်ဆက် ကန်တော့သွား ကြောင်း သူ သန်လျင်နဲ့ ကျောက်တန်း ကားလမ်းမကြီးနံဘေး တစ်နေရာက ဘုရားတစ်ဆူရှိရာဆီ ပြန်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောသွားကြောင်းတို့ အား ပြန်ပြောပြလေရာ မောင်မောင် တင့်နှင့် နင်းမြမြကြိုင်တို့က စိတ်ဝင် တစား သိမ့်သိမ့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မေးလေသည်။ ဒီ တော့ ခင်ခင်မုံကလည်း သူတပည့်မ လေး သိမ့်သိမ့်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် နှင့် မျက်နှာအနေအထားမှအစ အသား အရောင်က အစ၊ တစ်ကွက်မကျန် ပြောပြလေသော်...

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ခင်မုံပြော တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြိုင့်အိပ်မက် ထဲမှာ ဆံပင် ကုပ်ထောက်ပုံ မဟုတ် ဘူး။ ကြက်တောင်စည်းပုံကလေး။

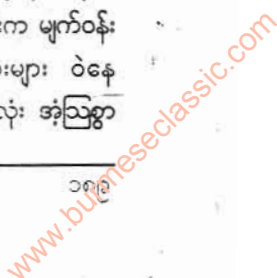
အင်္ကျီက ရိုးရိုးပြောင်ပိတ်ဖြူပါ။ ရှင်မီး အင်္ကျီပုံကလေး။ ခါးမှာ အစိမ်းရောင် ပွင့်ခက် ထမီကလေးတိုတိုဝတ်ဆင်လို့ ပေါ့။ နောက်ပြီး သမီးနာမည်က သိမ့် သိမ့်ဆိုတာပါလို့လည်း ပြောသေးတာ။ ကြိုင့် ခုထိုမှတ်မိတယ်”

အဲဒီက စ၍ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ကိုကျော်အောင်ခ တို့ရဲ့ “တော်ဝင်ဖူးသစ်” စတိုးဆိုင်ကြီး သို့ ထက်ထက်ကိုပါ ခေါ်လာပြီး ထက်ထက်အတွက် ကလေးဝတ် အင်္ကျီနှင့် ခေတ်ပေါ် အထည်ဆန်း ကလေးများ အဝယ်ထွက်ကြရန် ချိန်း ဆို၍ ခင်ခင်မုံလည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန် လာခဲ့လေတော့သည်။

“တော်ဝင်ဖူးသစ်” စတိုးဆိုင်ကြီး ထိပ်တစ်ဖက် ငွေသိမ်းကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင် မသွယ်သွယ်ဥ ကို မြင်လေသော် ထက်ထက်ကလေး သည် နင်းမြမြကြိုင် ရင်ခွင်ပိုက် ချီခေါ် လာရာမှ အတင်းငိုယို ရုန်းကန်လျက် ပါးစပ်မှလည်း မယုံကြည်နိုင်စရာ “ဥ ... အော့ဥ” ဟူ၍ မြည်တမ်း ဟစ်ကြွေး ခေါ်ဆိုပြီး မသွယ်သွယ်ဥထံ လက်နှစ် ဖက် ဆန်တန်း၍ ပြေးသွားလေသည်။ မသွယ်သွယ်ဥကလည်း သမီးကလေး သိမ့်သိမ့်အား လွမ်းဆွတ် အောက်မေ့ ဆဲမို့ ထက်ထက်ကလေးက သူမဆီ လိုက်လိုကြောင်း လက်အကမ်းမှာ အတင်းပွေ့ယူလျက် အငမ်းမရ နမ်းရှုပ် လေသည်။

ထက်ထက်က သည်တော့မှ အငိုတိတ်၍ မသွယ်သွယ်ဥ၏ မျက်နှာ ကို သူလက်နုနုကလေးများနှင့် တို့ထိ လျက် တခစ်ခစ်ရယ်ရင်းက မျက်ဝန်း မှာ မျက်ရည်စကလေးများ ဝဲနေ ကြောင်းကိုလည်း အားလုံး အံ့ဩရွာ

တွေ့မြင်နေရလေတော့သည်။

သမီးကလေး ထက်ထက်သည် ကိုကျော်အောင်ခ တစ်လှည့်၊ မသွယ် သွယ်ဥတစ်လှည့် ပွေ့ချီမခြင်းကို ကြည့် ကြည့်သာသာပင် ခံယူနေရ၏။ သူ့အမေ နှင်းမြမြကြိုင်က...

“သမီး ထက်၊ ပြန်ကြရအောင်” ဆိုပြီး ပြန်ပွေ့အချိန်မှာ ငိုပြန်လေ သည်။ ထိုနောက် ဟိုလက်ညှိုးထိုး၊ သည်လက်ညှိုးထိုးလေသဖြင့် အိမ်ကြီး ပေါ်ကို ခေါ်အပြော ဆွဲခန်းဆောင် ဗီရို ထက်တွင် တင်ထားသော ဝက်ဝံရုပ် ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ထို ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို ယူအပေးမှာ ထက်ထက်က သူ့လက်ကလေးနဲ့ မလွတ်တမ်း ထွေးပိုက်ထားလျက် “မီး ဟာ... မီးဟာ” ဟူ၍ မပီကလာ ပီကလာပြောနေပြန်လေသည်။

ထက်ထက်ကလေး အပြန်မှာ ကိုကျော်အောင်ခနှင့် မသွယ်သွယ်ဥတို့ က ထိုဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှင့် အသစ် စက်စက် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီကလေး များကို အဖိုးအခ မယူဘဲ လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးလိုက်ကြလေသည်။ ဒါ တောင် မပြန်ဘူးဆိုပြီး အတင်းရုန်းကန် နေသဖြင့်...

“နောက်နေ့ တစ်ခေါက်လာခဲ့ကြ ဦးမယ်လေ သမီး”

ဆိုပြီး မနည်းချော့ခေါ်လျက် ပြန် ခဲ့ကြရလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ထက်ထက်ကလေး က “တုန့်... တုန့်... တွားမယ်” ဆိုပြီး ပူဆာတတ်လေသဖြင့် တော်ဝင်ဖူးသစ် သို့ အရောက်ပြန်ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြရသည် မှာ အခေါက်ပေါင်း မနည်းတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ကိုကျော်အောင် ခနှင့် သွယ်သွယ်ဥတို့လည်း သမီး ကလေး သိမ့်သိမ့်အမှတ်ဖြင့် သံယော

ဥပြဖြစ်လျက် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေခဲ့ကြ ရလေတော့သည်။

အရွယ်ရောက်၍ ကျောင်းနေ သောအခါ ထက်ထက်သည် စာတော် သလို၊ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒ ကြောင့် စာကို အထူးကြိုးစားခဲ့လေ သည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာ၏ အလှည့် အပြောင်းခေါ်ရမလားပင်၊ ထက်ထက် ဆယ်တန်းကို ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်သည့်နှစ်တွင် ထက်ထက် ဖခင် ကိုမောင်မောင်တင့် ကားအက်စီး ဒင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်း လုံးဝ လှုပ်မရဖြစ်လေတော့သည်။ ရှေ့က ကားကို နောက်မှ သူ၏ကားက ဝင် တိုက်မိလေသဖြင့် ယာဉ်စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က အမှားဖြစ်လေသောကြောင့် တစ်ဖက် က ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားသော ကား အတွက် လျော်ကြေးပေးလိုက်ရသဖြင့် ငွေအမြောက်အများ အလုံးအရင်းနှင့် ကုန်ခန်းသွားရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံရ လေတော့သည်။

ကိုမောင်မောင်တင့်နှင့် နှင်းမြမြ ကြိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သမီးကြီး ဆေးကျောင်းတက်နိုင်ဖို့ အခက်တွေ့ နေစဉ်မှာပင် တော်ဝင်ဖူးသစ် စတိုးဆိုင် ပိုင်ရှင် ကိုကျော်အောင်ခနှင့် မသွယ် သွယ်ဥတို့က ဝမ်းသာအားရပင် သမီး ထက်ထက်အား နေရေး၊ စားရေးမှအစ ဆေးကျောင်းစရိတ်အား တာဝန်ယူ ထောက်ပံ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် ထက်ထက်သည် ဒေါက်တာဘွဲ့ပိုင် ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး ပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

သမီး နှင်းထက်ထက်မိုး၏ ကြီး စားမှုကြောင့် ယနေ့ဆိုလျှင် ရိုးရိုး

အမ်ဘီဘီအက်(စ်) ဒေါက်တာဘွဲ့မှ သည် အထူးကု ပါရဂူဘွဲ့များပါ ထပ်မံ ရရှိလေသဖြင့် ဖခင် ကိုမောင်မောင် တင့်ရောဂါအားလည်း အနီးကပ် ကုသ ပေးနိုင်သလို၊ တစ်ဖက်က ဆရာဝန် အဖြစ် ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့ကြသော ရှေ့ ဘဝမှ ဖခင်၊ မိခင်တို့အားလည်း အမြဲ မပြတ် ဆေးစစ်၊ လိုအပ်သည့်ဆေး တိုက်ကျွေး၊ သွေးပေါင်ချိန်၊ ဆီးဝမ်းစစ် အစရှိသဖြင့် ဖခင်၊ မိခင်ရင်းနှင့်မခြား ဆေးကုသအလုပ် အကျွေးပြုနိုင်ခဲ့လေ သည်။

ဒေါက်တာ နှင်းထက်ထက်မိုး သည် ကျေးဇူးရှင်များအား ကျေးဇူးဆပ် ခွင့်ရသဖြင့် အတော်ပင် ဝမ်းသာနေရာ လေသည်။

ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစိ အထူးအံ့ဩ ဝမ်းသာရသည်မှာ ဒေါက်တာ နှင်းထက် ထက်မိုးသည် ကိုကျော်အောင်ခအား ရှေ့ သိမ့်သိမ့်ဘဝက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့် အတိုင်း “ဖေခ” ဟုပင် သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ် သလို၊ မသွယ်သွယ်ဥအားလည်း “မေဥ” ဟုသာ သုံးစွဲခေါ်ဆိုတတ်လေ သည်။

ယခုဘဝ တော်စပ်သော အဖေ ကိုမောင်မောင်တင့်နှင့် အမေ နှင်းမြမြ ကြိုင်တို့ကိုတော့ ဖေဖေ၊ မေမေ ဟူ၍ သာ ခေါ်ဆိုတတ်သည်ကို မယုံမရိ ယုံကြရလေအောင် အလွန်တရာ အံ့ဩ သိရှိရလေသည်။

မြရတနာမိမိမောင်စိတင်မိမိ

“ဖိုးဖိုးရွာ”
 ရွှေကုမြို့နယ်နှင့် ရွှေလီချောင်း
 နယ်စပ်မှာ တည်ရှိလေတယ်။ အဲဒီ
 ရွာကို “ဖိုးဖိုးရွာ” အမည်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 ထူးက တည်တာကြောင့် “ဖိုးဖိုးရွာ”
 လို့ ခေါ်ကြလေတယ်။ ဖိုးဖိုးဖိုးဟာ
 မြင့် နာနာရပ်အတတ်ကို တတ်ပါ
 လေတယ်။ ရွှေကုမြို့က
 တရုတ်တွေ ဝက်ဝယ်
 လာကြလို့ရှိရင် ခြင်း
 ကြားကို ဝက်ဆိုပြီး
 ရောင်းလိုက်ပါလေ
 တယ်။ တရုတ်က
 ဝက်အဖြစ် ဝယ်
 သွားပြီး အိမ်မှာ
 ရိတဲ့ ဝက်ခြံ

ဝိဇ္ဇာစိုရ် ဖိုးဖိုးရွာ

သာစည် အောင်တင်

မယ် လှောင်ထားရာက မိုးလင်းတဲ့အခါ ခြင်းကြားပြန်ဖြစ် သွားတယ်လို့ ဆိုကြပါလေတယ်။

ထိုအတူပါပဲ။ ကြက်၊ ဘဲတွေကိုလည်း ဝယ်သူလာလို့ ရှိရင် အတုလုပ်ပြီး ရောင်းတတ်တာကြောင့် တစ်နယ်လုံးက ဖိုးစီးဖွားကို ကြောက်ရွံ့ကြလေတာပါ။ ဖိုးစီးဖွားပိုင်တဲ့ လယ်က ဥကေလောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလယ်တွေ ထွန်ယက်ချိန်၊ ကောက်ခိုက်ချိန်၊ ကောက်သိမ်းချိန်တွေမယ် ရွာသွားတွေဟာ ဖိုးစီးဖွားလယ်ကို လုပ်ကြံရတယ်လို့ အိပ်မက်ကြပါလေတယ်။ အိပ်မက်သာ မဟုတ်။ အမှန်တကယ်လည်း ဖိုးစီးဖွားရဲ့ လယ် ကို လုပ်ပေးကြရပါလေတယ်။

ဖိုးစီးဖွား နာနာရုပ်အတတ် တတ်လာပုံက အလွန်အံ့ဩ ဖို့ ကောင်းပါလေတယ်။ ဖိုးစီးဖွား အိပ်မောကျနေတုန်း အိပ် မက်ထဲမယ် ဝိဇ္ဇာခိုင့်တစ်ဦးရောက်လာပြီး...

“သင်ဟာ နာနာရုပ်အတတ်ကို တတ်လိုတယ်ဆိုရင် အခု အိပ်ရာက ထလို အိမ်အောက်ကို ဆင်းသွားပါ။ ရှေးဦး စွာ တွေ့လိုက်တဲ့ အရာကို စားလိုက်မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း နာနာရုပ်အတတ် တတ်လိမ့်မယ်”

အဲသလိုမျိုး အိပ်မက်ပေးလာလို့ အိပ်ရာက နိုးလျှင် နိုးချင်း အိမ်အောက်ကို ဆင်းခဲ့လေတာပါ။ ဖိုးစီးဖွား တပ် ထားတဲ့ လှေကားဟာ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မယ် ထောက်ထား တာပါ။ အဲဒီ ကျောက်ပျဉ်ထက်မယ် မစင်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့ လိုက်ရလေတာပါ။

“ဒီလှေကားရင်း ကျောက်ဖျာထက်မယ် ဘယ်သူမှ မစင်စွန့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကေနပ် ဝိဇ္ဇာခိုင့်ရဲ့ ဆေးပဲဖြစ်ရ မယ်” လို့ နှလုံးသွင်းပြီး အဲဒီ မစင်ပုံကို ကုန်အောင်စားလိုက် တဲ့အတွက် ဖိုးစီးဖွားဟာ နာနာရုပ်အတတ်ကို တတ်လာရ တယ်လို့ ဆိုကြပါလေတယ်။ ဖိုးစီးဖွားဟာ နာနာရုပ်အတတ် နဲ့ ဆင်၊ ကျား စတဲ့ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းတတ်တယ်။ ခြင်းကြားကိုလည်း ဝက်၊ နွားထင်အောင် ဖန်ဆင်းတတ်တယ် လို့ ဆိုပါလေတယ်။

ရွှေပေါ်ကျွန်းမြစ်ဖက်၊ ရောဝတီမြစ်အလယ်မယ် ရွှေပေါ် ကျွန်းစေတီ ရှိပါလေတယ်။ ရွှေပေါ်ကျွန်းစေတီတော်ဟာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တပေါင်းလဆန်း ရရက်မှ တပေါင်းလပြည့် နေ့အထိ ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပပါတယ်။ တပေါင်းလ၊ ဗုဒ္ဓဟူး ဆန်းလိုရှိရင် ဘုရားပွဲတော်ကို ရဟန္တာ ကြွရောက်တယ်လို့ လို့ ကောလာဟလဖြစ်ပြီး အလွန်တရာ အထူးစည်ကား တတ်ပါလေတယ်။

တစ်နေ့ တပေါင်းလ ဘုရားပွဲရာသီမယ် ဖိုးစီးဖွားဟာ ဘုရားပွဲကို သွားချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်လာပါလေတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ရွှေပေါ်ကျွန်းဘုရားပွဲကို သွားပါလေ

တယ်။ ရွှေပေါ်ကျွန်းကို မကူးမီ ရွှေပေါ်ကျွန်းကို ဦးစွာရောက် ပါတယ်။ ရွှေပေါ်ကျွန်းကမ်းက ရွှေပေါ်ကျွန်းကို ကူးဖို့ လှေရာ နေတုန်း ထူးဆန်းတဲ့ လှေတစ်စင်းကို တွေ့ရပါလေတယ်။ လှေပိုင်ရှင်ဟာဖြင့် ဦးရင်ကြီးတစ်ပါးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေ မယ် အဲဒီအချိန်မယ် ဦးရင်ကြီးဟာ ရွှေပေါ်ကျွန်းဘုရားကို ကူးသွားလို့ လှေမှာ မရှိပါလေဘူး။

အဲဒီ ဦးရင်ကြီးဟာလည်းပဲ ဖိုးစီးဖွားလို နာနာရုပ်တတ် တယ်လို့ ဆိုပါလေတယ်။ ဖိုးစီးဖွားဟာ လှေကို မြင်တာနဲ့ နာနာရုပ်တတ်သူရဲ့ လှေဖြစ်ကြောင်းကို သိပါလေတယ်။ အဲဒီအခါမယ် ပညာပြိုင်တဲ့ သဘောနဲ့ ဦးရင်ကြီးရဲ့ လှေပေါ် မယ် မစင်စွန့်ခဲ့ပါလေတယ်။ လှေလှော်သူတွေက အဲဒီ မစင်ကို တွေ့လို့ ရေဆေးပစ်ကြပါလေတယ်။ ဒါပေမယ် တစ်ပုံဆေးလို့ရှိရင် နှစ်ပုံဖြစ်လာ၊ နှစ်ပုံဆေးလို့ရှိရင် လေးပုံ ဖြစ်လာနဲ့ တစ်လှေလုံး မစင်တွေနဲ့ ရွံ့စရာဖြစ်လာလေတော့ တာပါ။

ဦးရင်ကြီး ပြန်လာလို့ အကျိုးအကြောင်းသိရတဲ့အခါ မယ် လှေလှော်သူတွေကို ဆက်မဆေးကြနဲ့ ဟောဟို ငှက် ပျောပင်သွားခဲ့ကြလို့ အနီးခြံက ငှက်ပျောပင်ကို ခုတ်ခိုင်း ပြီး ရေမှာ မျှောစေပါလေတယ်။

ထိုညမယ် ဖိုးစီးဖွားဟာ ခြေတစ်ဖက်ညောင်းတယ်ဆို ပြီး သမီးတွေကို အနင်းအနိပ်ခိုင်းပါတယ်။ သမီးတွေ နင်းနိပ် နေပါလျက် နင်းနိပ်မှန်း မသိတဲ့အခါ မိမိရဲ့ ခြေထောက်ကို ပြန်လိုကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ ခြေအစစ်မရှိပါလေတော့ ဘူး။ မိမိရဲ့ ခြေအစား ငှက်ပျောတုံးတပ်ထားမှန်း သိလို့ ငါ ဟာဖြင့်ရင် ရန်သူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကေန ညေရမယ်။ သို့ သော် ငါတစ်ဦးတည်း မသေစေရဘူး။ ငါ့ရဲ့ ရန်သူပါ သေစေ ရမယ်။

ဤအကြံဖြစ်ပြီး သမီးတွေကို ခေါ်ပြီး...

“ငါ မကြာမီ သေရတော့မယ်။ ငါသေခါနီး ပါးစပ်အဟ မယ် ဒီဆေးလုံးကို ငါ့ခံတွင်းအရောက် ပစ်သွင်းတော့”

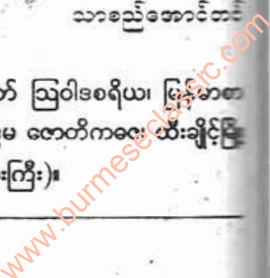
လို့ မှာထားပြီး ကွယ်လွန်ပါလေတယ်။ သမီးတွေက လည်း အမေမှာတဲ့အတိုင်း ဆေးလုံးကို ပစ်သွင်းကြပါလေ တယ်။ ဒီမှာတင် ဦးရင်ကြီးလည်း အဲဒီညမှာပဲ ကွယ်လွန်ပီ လေတယ်။

ဒါဟာဖြင့်ရင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝိဇ္ဇာခိုင့်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပါ။

သာဓဉ်အောင်တင်

စာကိုး
- ဝိဇ္ဇာခိုင့်ဟူသည် (နိုင်ငံတော် ဩဝါဒစရိယ၊ မြန်မာစာ ဩဝါဒစရိယ၊ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဇေ၊ ယိုးချိုင့်မြို့ တည်တောဆရာတော်ဘုရားကြီး)။

(၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ)

၁၂-ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

မိသဏာသီ

(မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ARIES

ကံတရားကို ဉာဏ်ကစားခွင့်ရရှိမည်ကာလ။ ဖိစီးလာသော တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို မကြောက်တတ်ပေ။ မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စကို ရဲရင့်ရင့်လုပ်ဆောင်နေပေလိမ့်မည်။ အကျင့်စရိုက်ကောင်းပြီး သီလစင်ကြယ်နေလိမ့်မည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ရှေးရှေးရှုရှု အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ခြင်းကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့နှင့် အဆင်ပြေမည်။ သင့်ကို အားပေးကူညီမည့်သူများ ရှိနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲကြောင့် အနည်းငယ် ချူချာတတ်၏။ ချစ်သူကို မိုးမွန်အောင် ချစ်ကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ပြောမိနေမည်။

- အီထိုးသင့်သောနေ့ - သောကြာ၊ စနေ။
- ချွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၅)အဆုံး၊ (၆)အစ (၉)အဆုံး။
- ဩဇာ - မွေးနံ့ထောင့်မှာ သီလဆောက်တည်ပြီး ပန်း၊ ရေချမ်းနှင့် နံ့သာလှူဒါန်းပါ။

ပြီသဏာသီ

(ဧပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

TAURUS

မျှော်မှန်းသည်ထက် ပိုမိုအောင်မြင်မည်။ သင်က သင်ထားသည်ထက်ပင် ပိုတော်သော အရည်အချင်းနှင့် အစွမ်းအစများ ရှိနေလိမ့်မည်။ အောင်မြင်မှုဆိုသည်ကား သင့်လက်ထဲမှ ပြေးမလွတ်နိုင်ပေ။ လူတကာ၏ မျက်စိထဲမှာ သင့်ဟန်ပန်စတိုင်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေလိမ့်မည်။ သင့်ဘဝကို အိုးတက်စေမည့် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူခွင့် ရရှိပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် သဘာဝတရား၏ လက်ဆောင် လေကောင်းလေသန့်ကို ရှူရှိုက်သင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ အချစ်မိုးကောင်းကင်အောက်၌ နှလုံးသားချင်း နီးစပ်ခွင့်ရလိမ့်မည်။

- အီထိုးသင့်သောနေ့ - စနေ၊ တနင်္ဂနွေ။
- ချွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၂)အဆုံး၊ (၂)အစ (၆)အဆုံး။
- ဩဇာ - လူကြီးမိဘ ဆရာသမားတို့ကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းဖြင့် ကန်တော့ပါ။ ဆုံးမ ဩဝါဒခံယူပါ။

မေထုန်ရာသီ

(မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

GEMINI

သက်ဝင်လှုပ်ရှားသော ဘဝစာမျက်နှာများကို လှန်ခွင့်ရရှိမည်ကာလ။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးများကို မကြာခဏသွားလာရတတ်သည်။ ကြီးကြီးကြီး ကြီးကြီးတွေးနေမည်။ တောကုန်လျှောက် အလုပ်များနေမည်။ အလုပ်များသလောက်လည်း အကျိုးများ တိုးပွားမည်။ ဘဝဦးတည်ချက် မှန်ကန်နေပေလိမ့်မည်။ စကားကို လိုရင်းတိုရင်းပြောဆိုနေပေလိမ့်မည်။ ဈေးကွက်သစ် ချဲ့ထွင်မှုကိစ္စမှာ ရလဒ်ကောင်းထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ အလုပ်ကို ခေါင်းမဖော်တမ်း လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းကြောင့် ဇနီးကြောတက်၊ ခေါင်းကြောထိုး ဝေဒနာမျိုး ခံစားရတတ်၏။ အချစ်ရေးမှာ ရင်ခုန်သံများ စည်းချက်ညီနေပေလိမ့်မည်။

- အီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ။
- ချွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၈)အစ (၀)အဆုံး၊ (၉)အစ (၉)အဆုံး။
- ဩဇာ - မွေးနေ့မှစ၍ သားကြီးငါးကြီးရှောင်ပြီး အမိစ္ဆာနုပုတီး ၉ရက်ဆက်တိုက် စိပ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ကရကင်ဇာသီ

CANCER

(ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

အရေးပါ အရာရောက်နေလိမ့်မည် ကာလ။ အောင်မြင်မှု ယန္တရားကြီးကို လည်ပတ်စေမည့် စိတ်ဓာတ် ခွန်အားများ ရှိနေလိမ့်မည်။ စိတ်ဓာတ်အာဟာရ ပြည့်ဝနေပေလိမ့်မည်။ အကောင်းမြင် အပြုတွေ့ တတ်၏။ လေ့လာစူးစမ်းမှု အားကောင်းနေမည်။ ဝေဖန်မှု၊ အပြစ်တင်မှုကို မကြောက်တတ်။ ကူညီသူ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ကိုယ်လျှောက်လှမ်းရမည့်လမ်းကို ပြောပြောမတ်မတ် လျှောက်လှမ်းနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဗြူတိုနှင့် ကုသမှုကို ရှောင်ပါ။ တတ်ကျွမ်းနားလည်

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
 ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၃)အဆုံး၊ (၆)အစ (၀)အဆုံး။
 ယတြာ - လမ်း၊ တံတားပြုပြင်ရေးသို့ ငွေ (သို့မဟုတ်) လုပ်အားပေးလှူပါ။

သိဟ်ဇာသီ

LEO

(ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

မိမိဘဝကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးခွင့်ရရှိမည် ကာလ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အားကောင်းသော သင့်အခွင့်အလမ်းများက မျက်နှာသာပေးလိမ့်မည်။ မိသားစုဝင်တစ်ဦး၏ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူဖွယ် သတင်းကို ကြားသိရလိမ့်မည်။ ပျော်ရွှင်မှုများ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေလိမ့်မည်။ လက်လှမ်းမီသော လုပ်ငန်းသစ် တစ်ခုကို စတင်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိလိမ့်မည်။ ကောင်းပေဆိုသော ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကြီးလိမ့်မည်။ အရေးကြီးသော စာချုပ်ချုပ်ဆိုမှု၊ ကတိပေးမှုကိုခွပ်အချို့ ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ အထပ်ထပ် အခါခါ မျှော်လင့်နေသော အခွင့်ထူးတစ်ခုရရှိပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဂံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ မျှတအောင် နေထိုင်သင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ မျှော်လင့်နေသော ချစ်စိတ်ကူးဆန္ဒများ ပြည့်ဝမည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ သောကြာ။
 ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၁)အဆုံး၊ (၂)အစ (၂)အဆုံး။
 ယတြာ - ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦးကို ဆေးနှင့် မုန့် လှူဒါန်းပါ။

ကန်ဇာသီ

VIRGO

(ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

သင့်နလုံးသားဗိသုကာမှ အောင်မြင်မှု နန်းတော်ကြီး ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာမည်ကာလ။ သင်အနှစ်နှစ် အလလက ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းမှ အသီးအပွင့် အကျိုးအမြတ်များစွာ ခံစားလိမ့်မည်။ ပင်ကိုယ် ပါရမီရှိနေလိမ့်မည်။ အကြီးအကဲတို့ထံမှ အဖိုးတန်သော အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ရရှိပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်အကုန်ကိုယ်ချွန်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး ရန် ဆေးဖြစ်စေမည့်အစာကို ရွေးချယ်စားသောက်သင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ သင့်အခက်အခဲများ ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်းပေးမည့် ချစ်သူနှင့် ကြုံရလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ သောကြာ။
 ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၄)အစ (၁)အဆုံး၊ (၉)အစ (၃)အဆုံး။
 ယတြာ - ဒါနကောင်းမှုပြုရန် တရားစာအုပ်သုံးမျိုး မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို လှူဒါန်းပါ။

တူရာသီ

(စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

LIBRA

မျှဝေခံစားတတ်သော မေတ္တာနုလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်နေမည့် ကာလ။ သင့်ကို ခင်ချင်း င်ချင်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလိမ့်မည်။ အများအတွက် အကျိုးရှိမည့်ကိစ္စရပ်များကို လုပ်ဆောင်ခွင့်ရမည်။ သင့် လက်ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းဖြင့် အလှဆင်နိုင်လိမ့်မည်။ ဘာသာရေးကို လိုက်စားပြီး လှူဒါန်းလုပ်ငန်း များနှင့် မွေ့လျော်နေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းကောင်းပြီး အကျိုးကောင်းများကို ခံစားခွင့်ရရှိပေလိမ့် မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် သင့်တော်သော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်းတစ်မျိုးမျိုးပြုလုပ်သင့် ၏။ အချစ်ရေးအနေဖြင့် သင့်ဘဝထဲကို အချစ်က တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်ရောက်လာလိမ့်မည်။

- သီတင်းသင်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၆)အဆုံး၊ (၈)အစ (၂)အဆုံး။
- သင်္ကြာ - မွေးနေ့တူနှင့်အတူ ဘုရားဖူးသွားပြီး လိုရာဆုတစ်ခုတောင်းပါ။

ပြိစ္ဆာရာသီ

(အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

SCORPIS

မြင့်မြင့်မားမား ယုံကြည်ချက်ရှိနေမည့် ကာလ။ ရိုးသားပြီး သစ္စာရှိ ကတိတည်နေလိမ့်မည်။ သင့်နှင့် ထိုက်တန်သော အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကြုံရလိမ့်မည်။ စွန့်စားလှုပ်ရှားမှုအချို့ကို စိတ်ဝင်စားနေမည်။ မေ့မရနိုင်စရာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ခရီးတစ်ခုကို သွားရလိမ့်မည်။ နေအိမ်သို့ ရဟန်း သံဃာတစ်ပါးကြွလာ ပါက ထီထိုးပါ။ ထီဆုကြီးကြီးပေါက်ပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အနာနှင့် ဆေး တွေမည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးအနေ ဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူတစ်ဦးထံမှ ချစ်ခင်ပန်စကားကို ကြားခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

- သီတင်းသင်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၇)အဆုံး၊ (၄)အစ (၂)အဆုံး။
- သင်္ကြာ - သီလခံယူပြီး ၂၄ ပစ္စည်းပစ္စန်းရွတ်ဆိုပါ။

ဓနရာသီ

(နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

SAGITTARIUS

ကံကောင်းတော့မည့် အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းများနှင့် ကြုံရမည့်ကာလ။ မင်္ဂလာရှိသော နေ့ကောင်းနေ့မြတ်များကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကြုံရလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်မှာ ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်မှု ရရှိမည်။ ရေစိုက်ကို လှေကြိုလိုက်သကဲ့သို့ အဆင်ပြေမှု ကြုံမည်။ ခရီးသွားလာမှုကံ ကောင်း၏။ သတိဆိုသော ပဲ့ကို ကိုင်လျက် လှုပ်ရှားနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် မိမိစိတ်ကို သင့်တင့်မှုတအောင် တွေးပါ။ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟများ မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်သင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ သင့်စိတ်ကြိုက် ချစ်သူလေးနှင့် လက်တွဲခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

- သီတင်းသင်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၈)အစ (၅)အဆုံး၊ (၂)အစ (၇)အဆုံး။
- သင်္ကြာ - ရဟန်းသံဃာတစ်ပါးကို ထီး (သို့မဟုတ်) ဖိနပ်လှူဒါန်းပါ။

(ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၉) ရက်အတွင်း)

အယူအဆမှန်ကန်နေမည့် ကာလ။ သင့် အိုင်ဒီယာများ ဆန်းသစ်လွန်းနေလိမ့်မည်။ သင့်လုပ်ငန်းများ အထမြောက် အောင်မြင်စေရန် လျှို့ဝှက် နည်းလမ်းကောင်းများကို တွေ့ရှိပေးလိမ့်မည်။ လူမှုဆက်ဆံ ရေးနယ်ပယ်မှာ ဝင်ဆံ့နေလိမ့်မည်။ သင့်ကောင်းသတင်းများ ရေပန်းစားနေလိမ့်မည်။ ကြန့်ကြာနေ သော တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း ရောင်းဝယ်မှု ယခုလအတွင်း ရောင်းထွက်သွားလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး အတွက် ဆီများလွန်းသော အစာတို့ကို ရှောင်ပါ။ အချစ်ရေးမှာ နားလည်မှုချင်း တိုက်ဆိုင်သူလေးနှင့် လက်တွဲခွင့်ရပေးလိမ့်မည်။

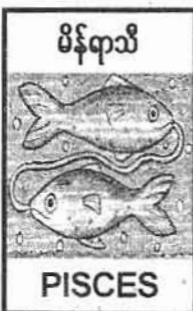
- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၃)အဆုံး၊ (၆)အစ (၃)အဆုံး။
- ယတြာ - မွေးနံ့ထောင့်မှာ ရေသဟွယ်ခြင်း၊ ရေလှူခြင်းပြုလုပ် ကုသိုလ်ယူပါ။

(ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း)

ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာနေမည့် ကာလ။ အခက်အခဲများကို စိန်ခေါ်ကာ တိကျပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ် ချက်ချရလိမ့်မည်။ ရဲရင့်သော သတ္တိထူးရှိနေလိမ့်မည်။ တာဝန်ယူရဲသောစိတ်၊ တာဝန်ယူတတ်သော စိတ် ရှိနေလိမ့်မည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သောစိတ် ရှိနေမည်။ မည်သည့်ကိစ္စကိုပင် လုပ်လုပ် အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်သောစိတ် ရှိနေလိမ့်မည်။ မှန်ကန်သော စိတ်စေတနာကြောင့် ဝင်ငွေတိုးတက်မည်။ စာရင်းဇယား တိကျနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်စီ မကြာခဏ ခရီးသွားရတတ်၏။ အချစ်ရေးအနေဖြင့် ချစ်သူကို မကုန်မခန်းနိုင်သော အချစ်များဖြင့် ချစ်နေမိမည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၂)အဆုံး၊ (၄)အစ (၇)အဆုံး။
- ယတြာ - မွေးနေ့မှာ ဆေးရုံသို့သွားပြီး ဆေး (သို့မဟုတ်) သွေးလှိုဒါန်းပါ။

(ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ဟိတ်ဟန်စတိုင် ခန့်ညားနေမည့် ကာလ။ လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စအတွက် အစွမ်းကုန် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားနေလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းဟောင်းမှ ဝင်ငွေထူးများ ရရှိလိမ့်မည်။ ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်မြင့်မားပြီး တစ်ပြိုင်တည်းမှာ လုပ်ငန်းနှစ်မျိုးလုပ်ကိုင်ရလိမ့်မည်။ တွေ့ကြုံလာသော အခက်အခဲအချို့တော့ ရှိနေလိမ့်မည်။ သို့သော် အခက်အခဲကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ကာ မိမိတက်ချင်သော အောင်မြင်မှုလေ့ကား ဆီ တက်လှမ်းခွင့်ရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ရေချို၊ ခေါင်းလျှော် ဆင်ခြင်သင့်၏။ အချစ်ရေး အနေဖြင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသော ချစ်သူနှင့် ဖူးစာဆံ့ခွင့်ရပေးလိမ့်မည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၇)အဆုံး၊ (၂)အစ (၅)အဆုံး။
- ယတြာ - သီလရှင်တစ်ပါးကို ဆပ်ပြာလှူပါ။

* * *

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရှင်

ဆေးစွမ်းကောင်းများ

- ရုပ်ရှင်နားဆန်ဆေးကြိုး
- ရုပ်ရှင်နားရောဂါပျောက်ဆေးကြိုး
- ရုပ်ရှင်မျက်စိကြည်ဆေးကြိုး
- ရုပ်ရှင်မျက်စိရောဂါပျောက်ဆေးကြိုး
- ရုပ်ရှင်သွားရောဂါပျောက်ဆေးကြိုး
- ရုပ်ရှင်နာခေါင်းရောဂါပျောက်ဆေးကြိုး

အစလ မှတ်ပုံတင်အမှတ် အစ ၁၂(၁၀၂၀၁)
 လင မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၄/၁၄၅၉

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

မိုးဖွဲ့ရွာနေသည့် တစ်ခုသော နီးဦးကျ နံနက်ခင်းလေးဝယ်၊ ဣန္ဒြေတော်ထိုင်နေသော ဘုန်းကြီး အရှင်၏ ခြိုင်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီး ဦးတစ်ဦး ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထီးကွယ် နေသဖြင့် ရုတ်တရက် မည်သူမှန်း မသိ သော်လည်း စင်္ကြံထိပ်တွင် ထီးပိတ် ထိက်သောအခါတွင် မြို့ထဲမှ ဒေါ်တင်ဦး ဦး တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးက ဣန္ဒြေတော်တို့ မြို့လေး၏ အစွန်ပိုင်း တွင်ရှိလေရာ လူအသွားအလာနည်းပါး သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဆရာတော် ဦး နေစဉ်လာရောက်ကြသူများကြောင့် ဘုန်းကြီးက စည်စည်ကားကားတော့ ရှိ သောတပေသည်။ ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့ မှာလွဲ၍ ဝါပကာလ ဥပုသ်နေ့များ မှာ ဆရာတော်က မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့ မသိသဖြင့် ကျောင်း၌ ဧည့်သည်အလာ မရှိသော်လည်း ကျန်ရက်များတွင်မူ ဧည့်သည်များက တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ရှိနေပြပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဆရာတော်က ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့မြို့လေးတွင် ပယောဂ သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအဖြစ် လူသိ ခဲ့သည်။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သူ တို့ကို ဆေးလည်း ကုသပေးသဖြင့် ဆရာတော်ထံ ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ဧည့် သည်များ လာလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် က ဆရာတော်သည် သက်တော် ၈၀ မပြည့်တတ်သေးသော်လည်း ဘုန်းကြီးသော ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ် သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ပယောဂအစွဲ မရှိသူများ၊ ဥစ္စာစောင့် သိုက်ကြီး

မြတ်လိုသူများ၊ အဆောင်၊ လက်ဖွဲ့၊ အင်း အလိုရှိသူများ၊ စီးပွားတိုးတက် အောင်မြင်လိုကြသူများ စသည်ဖြင့် မိမိ တို့၏ ဆန္ဒအလျောက်၊ လောဘ အလျောက် ဆရာတော်ထံ လာကြသူ များကို နေ့စဉ်လိုလို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပယောဂ ကုရာတွင် ရိုက်နက်ခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲ၊ လူနာရှင် ကျေနပ်အောင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပယောဂအစွဲကျွတ်အောင် ကုနိုင်သော ဆရာတော်တစ်ပါးအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ နယ်တွင် ထင်ရှားလှပါသည်။

ဒေါ်တင်ဦးက မြို့ထဲတွင် နေ သော တရုတ်ကပြား အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ခင်ပွန်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ မြို့လယ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် နှင့်၊ မြို့တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဆန်စက် တစ်လုံးရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့နယ် အတွင်း ရွာများသို့ နေ့စဉ် ပြေးဆွဲသည့် လိုင်းမော်တော်တစ်စီးကိုလည်း ထောင် ထားပါသေးသည်။

ဒေါ်တင်ဦးသည် တရုတ်သွေးစပ် သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ပုဒုဘာသာနှင့် နီးနီးစပ်စပ်ရှိကာ၊ အလှအတန်းများကိုလည်း မကြာ မကြာပြုလုပ်လေ့ရှိပြီး ဆရာတော်နှင့် လည်း ရင်းနှီးသော ဒကာမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

“အားမကြီး...လား၊ ဆရာတော် ကျောင်းပေါ်မှာ ရှိတယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့မြို့မှ လူများ က “အားမကြီး” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အများခေါ်သလို ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဆရာတော်ရှိ ရာ ကျောင်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားလိုက်ပါ သည်။

ဆရာတော်ကို ဦးချနေစဉ် ဆရာ တော်မှ...

“ဒကာမကြီး...စောလှချေလား”
“မှန်လှပါ ဘုရား။ အရေးကြီးလို့ ပါ”

“ဆိုပါဦး။ ဘာတွေ အရေးကြီး လာလို့လဲ”

ဒေါ်တင်ဦးက ဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီထားရင်း လျှောက်ထားနေ သည်။

“တပည့်တော်ကို ညက သရဲ ကိုက်သွားလို့ပါ ဘုရား။ ဒီမှာ ဒဏ်ရာ တောင် ကျန်ခဲ့တယ်”

ဒေါ်တင်ဦးက သူ့ယာဘက် လက်ဝါးကို မှောက်လိုက်ပြီး လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားကို ပြနေသည်။

“ဒီမှာ ဘုရား တပည့်တော်လက် ကို ကိုက်သွားတာ။ အရာလေး နှစ်ခု ကျန်ခဲ့တယ်”

ဆရာတော်ကလည်း ကြည့်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါ်တင်ဦး ပြနေ သည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘာမှမမြင်။

“ဒီနေရာကို အတင်းကိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ဘုရား”

ဆရာတော်က ဒေါ်တင်ဦးကို ကြည့်ကာ ပြီးနေသည်။

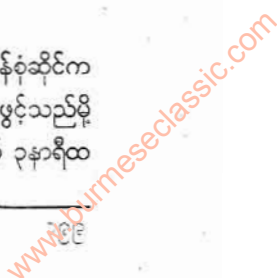
“ဒကာမကြီးက သရဲကို မြင် လိုက်ရတာလား”

“မြင်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ဘုရား၊ တပည့်တော်နဲ့ ဖက်လုံးခဲ့တာ ဘုရား”

ကျွန်တော်က အားမကြီး ဒေါ်တင်ဦးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေ မိပါသည်။

ဒေါ်တင်ဦးတို့ ကုန်စုံဆိုင်က မနက် ဖြောရီဆိုလျှင် ဖွင့်သည်မို့ ဒေါ်တင်ဦးက နေ့စဉ် နံနက် ၃နာရီထ

ကာ ရေနှေးအိုးတည်၊ ထမင်းချက်ရသည်။ ဆိုင်မှ အလုပ်သမားများကိုပါ ထမင်းကျွေးသဖြင့် မနေ့က ဝယ်ပြီး လုံးထားသော ဟင်းများကိုပါ ချက်ရသည်။ ဥပုသ်နေ့ဆိုလျှင် အရုဏ်ဆွမ်းကြွသည့် သံဃာများကို ဆွမ်းထွက်လောင်းသည်။ သမီးနှင့် အတူအိပ်သော်လည်း သမီးက မနက် ဆိုင်ထွက်ရသည်မို့ ဒေါ်တင်ဦးနှင့် အဖော်မိန်းကလေးတို့ နှစ်ယောက်သာ စောစောထလေ့ရှိသည်။

နံနက် ဂုဏ်ရီဆိုလျှင် နှိုးစက်ပေးရန် မလို။ နိုးနေကျမို့ ခုတင်ပေါ်မှ အထလိုက်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်နေသော မှုန်ပျံပျံမီးရောင်အောက်တွင် လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ သူခိုးဝင်နေခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆံပင်ဖားလျားချထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ဒေါ်တင်ဦး သိလိုက်သည်။ သမီးကျောကို အသာပုတ်လိုက်သည်။ သမီးက တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။ အဖော်ကောင်မလေးကလည်း တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိပ်သည်မို့ သူ့ကို လှမ်းခေါ်၍ မဖြစ်နိုင်။ ထိုမိန်းမက အိပ်ခန်းဝကို ကျောပေးကာ ရပ်နေသည်။ ဘာပစ္စည်းတွေ ယူသွားသည်တော့ မသိ။ ဒေါ်တင်ဦးက ဇီကို ဖွင့်ဘဲ ခြင်ထောင်ကို အသာလုပ်လိုက်ကာ...

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အိပ်သည်မို့ သူ့အော်သံကို ကြားနိုင်မည်မဟုတ်သကဲ့သို့၊ သူ့ထံသွားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါချေ။

သူခိုးမက ဘယ်အပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့လေသနည်း။

ကပ်လျက်အခန်းတွင် အိပ်နေသော အဖော်မိန်းကလေးလည်း နိုးလောက်ပြီဟု ဒေါ်တင်ဦး ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသည်။

ဒေါ်တင်ဦး အော်လိုက်သံကို သူခိုးမလည်း ကြားလောက်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူက မလှုပ်မယုက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့နေရသဖြင့်...

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”

ဟု ဒေါ်တင်ဦး ထပ်အော်လိုက်သည်။ သူခိုးမက လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

ခြင်ထောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေသဖြင့် ဆွဲယူရာ ဘာလက်နက်မှလည်း မရှိ။ ဒေါ်တင်ဦးက သမီးကျောကို ထပ်ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ အိပ်နေသည့် သမီးကလည်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိပ်နေသော အဖော်မိန်းကလေးကို အော်နှိုးလိုက်လျှင် ကောင်းမည်လားဟု ဒေါ်တင်ဦး တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သူ့ကို ရန်ပြုမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသည်။

သူခိုးမက သူ့ကို လုံးဝ လှည့်

မကြည့်။ သူ့အော်လိုက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ပုံ မပေါ်ပါချေ။

ဒေါ်တင်ဦး ရဲဆေးတင်လိုက်ပြီး ခြေသံ မကြားရအောင် ထသွားလိုက်ကာ သူခိုးမကို နောက်မှ ဖက်ကာ ချုပ်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာ သူခိုးမက ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ဒေါ်တင်ဦးလက်ကို ကိုက်ချလိုက်တော့သည်။ လက်ဖဝါးကို ကိုက်မိသွားပြီး ဒေါ်တင်ဦးအားခနဲ အော်ကာ သူခိုးမမျက်နှာကို အကြည့်လိုက်တွင် မေ့မြောလုနီးပါး သွားရတော့သည်။ သူခိုးမက ကိုက်လိုက်သောလက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး တွင် ဒေါ်တင်ဦး ကြက်သေ့သေ့ကိုင် ဝိုင်နေမိစဉ်ဝယ် သူခိုးမက နောက်ပေါက်မှ ပြေးထွက်သွားလေပြီ။

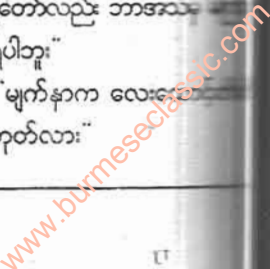
ဒေါ်တင်ဦး သူခိုးမမျက်နှာကို အသေအချာမြင်လိုက်ရသည်။ သူခိုးမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်လုံးလည်း မရှိ၊ နှာခေါင်းလည်း မတွေ့ရ။ ပေါက်ကိုလည်း မမြင်ရ။ လေးထောင့်တီတီကြီးဖြစ်နေသော သူခိုးမမျက်နှာပေါ်တွင် ပပ်ကြားအက်များသာ ဒေါ်တင်ဦး အသေအချာတွေ့ရပေသည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်တင်ဦး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းပြေးထွက်သွားခဲ့မိပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူခိုးရတော့သည်။

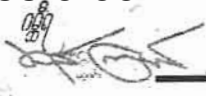

ဆရာတော်က ဒေါ်တင်ဦး သမီးကို နားထောင်နေပြီး ပြောသော “ဒကာမကြီး...သူ့အသေ လိုက်ရဘူးလား”

“သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တပည့်တော်လည်း ဘာအသေ လိုက်ရပါဘူး”

“မျက်နှာက လေးထောင့်ကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို လည်ပင်းပေါ်မှာ ထောင်ထားသလိုပဲ ဘုရား”

“မျက်နှာပေါ်မှာ အင်းကွက်ရော တွေ့လိုက်ဘူးလား”

ဆရာတော် စကားကြောင့် ဒေါ်တင်ဦး မျက်လုံးပြူးသွားသည်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာတော်ပြောလိုက်မှ တပည့် ဆက် သတိရတော့တယ်။ ဟုတ်တယ် ဘုရား။ ပပ်ကြားအက်တွေလို ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အင်းချထားသလို အကွက်တွေ တွေ့လိုက်ရပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ... ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒကာမကြီး တိုက်အင်းလွှတ်လိုက်တာ”

“တပည့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရ ဆဲ ဘုရား။ ကယ်ပါဦး”

“ဒကာမကြီး ဘာမှမပူပါနဲ့။ ဘာမှ ဖြစ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီး လုပ်စရာရှိတာ ထင်ထားလိုက်မယ်။ နေခင်း ဆွမ်းစား ပြန်လောက်မှ ပြန်လာခဲ့။ ဆိုင်က ဆောင်မလေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့၊ ဟုတ်ပြီ”

“မှန်ပါ ဘုရား”
ဒေါ်တင်ဦးက ဆရာတော်ကို ချက်ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်တင်ဦး ပြန်သွားပြီးနောက် ဆရာတော်က ကျွန်တော်အား အင်းချ အကွက်ငယ်များ ဆွဲထားသော စက္ကူတစ်ချပ်ကို ယူခိုင်းလိုက်သည်။

ဆရာတော်က အင်းချရန်အတွက် စက္ကူရွက်များပေါ်တွင် ၄ကွက်၊ ၅ကွက်၊ ၆ကွက် စသည်ဖြင့် စတုရန်း အကွက်ငယ်လေးများကို ခဲတံဖြင့် ဆွဲ ထားပေးပါသည်။ ဆရာတော် အလိုအတိုင်း အခါတွင် ထိုခိုင်းကိုင် စက္ကူများ

ပေါ်တွင် အင်းဆံသွင်းကာ အသုံးပြု လေ့ရှိပါသည်။

ဒေါ်တင်ဦးအတွက် ဆရာတော် အင်းချ အင်းဆံထည့် အင်းသက်သွင်း နိုင်ရန်အတွက် ဆရာတော်ခိုင်းစေသည့် လိုအပ်သမျှကို ကျွန်တော် ဆောင်ရွက် ပေးပြီးလျှင် ဆရာတော်က အင်းချထား သော စက္ကူများကို ယူကာ ဘုရား ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပါ တော့သည်။

“ဒကာမကြီးကို အင်းနဲ့ တိုက် ထားတာကွ။ သူတို့ စီးပွားတက်နေတာ ကို မနာလိုတဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက် က လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ အင်းမှာ လူရပ်သွင်းပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်နှောင့် ခိုင်းထားတာ”

ဆရာတော်က ဒေါ်တင်ဦး မလာ သေးမီ ကျွန်တော်အား ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ တိုက်ထားတဲ့သူကို ခေါ် မှာလား ဘုရား”

“မခေါ်လည်း ရပါတယ်ကွာ။ ငါ အင်းနဲ့ ပြန်တိုက်လိုက်မယ်”

“သူ့အင်းကို ပြန်နတ်ရမှာလား ဘုရား”

“အေး၊ ငါ့အင်း မီးထွန်းလိုက်ရင် ရပါပြီ”

“တိုက်တဲ့သူက မြှုပ်ထားရင်ရော ဘုရား”

“အေး၊ မေးကြည့်တာပေါ့ကွာ။ မြှုပ်ထားရင်လည်း ဖော်လိုက်တာပေါ့”

ဆရာတော်ထံတွင် ကျွန်တော် နေခဲ့စဉ်က အင်းဖြင့် တိုက်ခြင်းများကို ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ ဆရာတော်က လုပ် ထားသူကို သွင်းပြီး အင်းကို ပြန်ဖော် ကာ မြစ်ထဲသို့ သွားပစ်ခိုင်းလိုက်သည် က များပါသည်။ အင်းဖြင့် စီရင်ကာ

တစ်ဖက်သားတို့အား ဒုက္ခရောက် အောင် စီရင်ပေးတတ်သော လူများ နေရာအတော်များများတွင် ရှိတတ်ပါ သည်။ ထိုသူတို့သည် ငွေကြေးရယူ ကာ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ကြသူများ ဖြစ်ပြီး အများက အောက်လမ်းဟု ခေါ် သည့် မသန်ရှင်းသော နည်းမျိုးစုံဖြင့် စီမံပေးလေ့ရှိကြပါသည်။

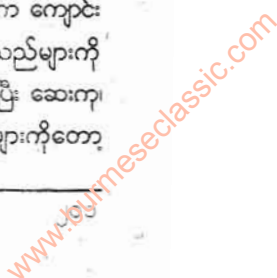
အင်းဖြင့် အတိုက်အခိုက်ခံရသူ များ ဆရာတော်ထံ ရောက်လာကြ လျှင် ဆရာတော်က ထိုအင်းစီရင်ပေး သူကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ ပူး ကပ်စေပြီး ဆုံးမစကားပြော၍ စီရင် ထားသော အင်းမြှုပ်ထားသည့် နေရာ ကို ပြောခိုင်းပါသည်။ နေရာသိပြီဆိုပါ က တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖော်ခိုင်း ပြီး မြစ်အတွင်းသို့ သွားရောက် စွန့်ပစ် ခိုင်းလေ့ရှိပါသည်။ အချို့သော ပယောဂ ကု ဆရာများကဲ့သို့ ရိုက်နက်ခြင်း၊ နိပ် စက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်လေ့ မရှိပါချေ။

“အင်းတွေကို ပတ်ထားလိုက် တော့ကွာ”

ဆရာတော် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ဆရာတော်ပေးသော အင်းရွက်များကို ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်တွင် တစ်တိုင်စီ ပတ်ကာ အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ကျွန်တော် သေသေချာချာစည်းလိုက်ပြီး ဘုရားစင် ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပါသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဒေါ်တင်ဦးနှင့် အဖော် မိန်းမငယ်လေးတို့ ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ဆရာတော်မိန့် ထားသည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ကို ကျောင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်ခေါ်သွား လိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်က ကျောင်း အောက်ထပ်တွင် ဧည့်သည်များကို လက်ခံ စကားပြောလေ့ရှိပြီး ဆေးကျ ပယောဂကုသည် ကိစ္စများကိုတော့

ကျောင်း၏ အပေါ်ထပ်တွင်သာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိပါသည်။

ကျောင်းအပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားဆောင်တစ်ဆောင်ရှိလရာ ဆရာတော်က ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ သံဃာစင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ...

“ဒေါ်တင်ဦး ရောက်လာပြီလား” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်ဦးက ဆရာတော်ကို ဦးချနေစဉ် ဆရာတော်က ကျွန်တော်ကို ဘုရားစင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်အထာကို သိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က အင်းချထားသော စက္ကူများ ပတ်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်များကို ယူကာ ဆရာတော်ထံ ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်က ဒေါ်တင်ဦးအား...

“ကိုင်း... ဒကာမကြီး ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ စိတ်တွေ ပူနေနေတော့၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နဲ့တော့။ ဟုတ်ပြီလား။”

“မုန်ပါ ဘုရား”

“ကဲ - နှစ်ယောက်စလုံးထ၊ ဖယောင်းတိုင်တွေ ဘုရားကို ပူဇော် ဆရာတော်က ဒေါ်တင်ဦးတို့အား ကျွန်တော်ယူပေးထားသည့် အင်းဖယောင်းတိုင်များကို ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဇီခြစ်ရှိတယ်”

ဒေါ်တင်ဦးတို့ နှစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင်များကို မီးညှို့ကာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရှေ့ရှိ ဖယောင်းခွက်တွင် စိုက်ထားလိုက်ကြသည်။

“ဘုရားရှိခိုးပြီး ငါးပါးသီလယူရအောင်”

ဆရာတော်က သူတို့နှစ်ယောက်အား သီလတိုင်ပေးပြီး ဒေါ်တင်ဦးတို့က လိုက်ဆိုကာ ငါးပါးသီလဆောက်တည်

ကြသည်။ သီလယူအပြီးတွင်...

“ဒကာမအငယ်လေးက ဘုရားကိုပဲ ဆက်အာရုံပြုနေ”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်ဦးက ဆရာတော်ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေစဉ် အဖော်ပါလာသော မိန်းမငယ်ကလည်း ငြိမ်သက်စွာ လက်အုပ်ချီပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုနေသည်။

ဘုရားစင်ပေးမှ အင်းဖယောင်းတိုင်များကလည်း မီးညွှန်မလှုပ်ဘဲ လောင်ကျွမ်းနေကြသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မိန်းမငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်က လှုပ်ရှားလာတော့သည်။ ကျွန်တော်က အလိုက်သိစွာ ဘုရားစင်ထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဆေးဓားကို ယူကာ ဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ်လိုက်ပါသည်။

ထိုဆေးဓားသည် အရှည် တစ်တောင်မျှလောက်သာ ရှိသော သစ်ဓားဓားတစ်ချောင်းဖြစ်ပြီး ဓား၏ မျက်နှာနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ရေးထိုးထားပြီး ဂုဏ်တော်များ၏ အောက်တွင် အင်းကွက်များကို ချထားပါသည်။ ဆရာတော်က ထိုဓားဖြင့် ပယောဂကုလေ့ရှိပြီး အစွဲရှိသူများကို ထိုဓားဖြင့် ရွယ်ကာ ဝမ်းစိုက်ပေါ်သို့ ဖွဖွလေးတင်ကာ ခုတ်ယောင်ပြုလိုက်သည်နှင့် အောက်မှ ဝေဒနာရှင်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် အော်ဟစ်နေရသည်ကို ကျွန်တော် များစွာကြုံခဲ့ရဖူးသည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်က ဆေးဓားကို ယူကာ လှုပ်ရှားနေသော မိန်းမလေး၏ ချီထားသော လက်အုပ်ပေါ်သို့ အသာလေး တင်လိုက်ပါသည်။ မိန်းမလေးသည် လှုပ်နေရာမှ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး မျက်စိပွင့်လာကာ ဆရာတော်ကို

ကြည့်နေတော့သည်။

“ကဲ - ပြောချင်တာ ပြောမိန်းကလေးက ဘာမျှမပြော

ဆရာတော်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်သား အရောက်မယ့် အလုပ်တွေကို လုပ်နေတာလဲ”

ဘာမျှ ပြန်မပြော။

“ဘယ်မှာ အင်းမြှုပ်ထားပြော”

သူက ဆရာတော်ကို တွေ့ကြီး ကြည့်နေသည်။ ခဏနေသော အသံထွက်လာသည်။ ငယ်ရွယ်သော မိန်းမငယ်လေးက နဂါးမဟုတ်တော့ဘဲ ယောက်ျားသံဖြစ်သည်။

“ဆရာတော်နဲ့ ပတ်သက်မသိလို့ပါ ဘုရား”

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို သလား”

“သိပါတယ် ဘုရား”

“အေးလေ၊ သိသိမသိ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်နဲ့”

“တပည့်တော်အမျိုးဖြစ်နေတာ ဘုရား”

“ကဲ...ကဲ... ပြန်နတ်ဘယ်မှာ မြှုပ်ထားသလဲ”

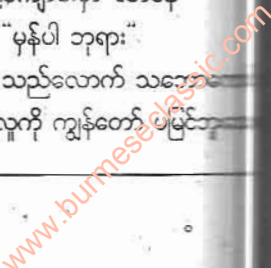
ဒေါ်တင်ဦးကြီးက တအံ့ဖြစ်နေသည်။

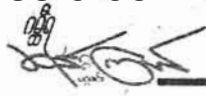
“ခြံထဲမှာ ပစ်ခိုင်းထားတာ ဘုရား”

“မင်းကြည့်ရတာ လူတစ်ယောက်ပါပဲလား။ အကုသိုလ်မယ့်အလုပ်တွေ မလုပ်နဲ့ စားစာရင် ငါ့ကျောင်းမှာ လာနေ”

“မုန်ပါ ဘုရား”

သည်လောက် သဘောသောလူကို ကျွန်တော် မမြင်ဘူး

ဘစ်ခါတစ်ရံ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်
ချွန်ပြန်အောင် ပြောရတတ်သည်ကို
ကြာမကြာ ကြုံရဖူးပါသည်။ လွယ်
လွယ်ဖြင့် ပြောမရသူများကို ဆေးစား
ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခုတ်ပေးရပါ
သည်။ သာမန်လူတို့ မည်သို့မျှ နာကျင်
မည်မဟုတ်သော်လည်း အပူခဲနေသူက
တော့ မခံနိုင်အောင် နာကျင်သည်ပုံ
ဖြင့် အော်ဟစ်ကြရသည်သာ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ထွန်းထား
သော ဖယောင်းတိုင်မီးများက တဖြည်း
တဖြည်း ငြိမ်းသွားချိန်ဝယ် မိန်းမငယ်လေး
တစ်ယောက်က ဆရာတော်ကို ဦးချလိုက်သည်။
“က - ဒကာမကြီးရေ... ရပါပြီ
အိမ်မှာ အိုးခြမ်းကွဲစလေး ရှာကြည့်
အိမ်တော့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလဲ ဘုရား
တပည့်တော်ကို ပြောပြပါဦး ဘုရား”
“ဒကာမကြီးကို မလိုတဲသို့
အိမ်ယောက်ယောက်က အင်းနဲ့ တိုက်
သိပ်တာ။ ခုန ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ အင်း
နဲ့အင်းတဲသို့ကလည်း သူ့အမျိုးမို့ လုပ်
ဆရာတာပါလို့ ပြောတယ်”

“ဆရာတော်က ဘယ်လိုပြန်
ပြောလိုက်တာလဲ ဘုရား”
“ဘယ်လိုမှ ပြန်မလုပ်ပါဘူး။
အိမ်ပြန် အင်းချပြီး မီးပူဇော်လိုက်ရင်
အိမ်တဲသို့ နေလို့ မရဘူးလေ။ ဒီကို
ဆရာတော့တာပဲ”

“လုပ်တဲသို့သူက ဘယ်သူပါလဲ
ဘုရား”
“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မသိချင်ပါနဲ့
ဒကာမကြီး။ ဒကာမကြီးကိစ္စ
အဆင်ပြေပြီသာ အဓိက မဟုတ်လား။
အိမ်သူ ဘယ်ဝါလုပ်တယ် ဆိုတာ
အတိုက် သိနေရင် ဒကာမကြီး ဒေါသ
မရဘဲတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား။ ကျေးဇူးတင်လှ
ပါတယ် ဘုရား”

ဒေါ်တင်ဦးနှင့် သူ့အဖော် မိန်း
ကလေးတို့ ဆရာတော်အား ဝတ်ချကာ
ပြန်သွားကြတော့သည်။

ကျောင်းအပြင်ပင် မရောက်
သေး။ ဒေါ်တင်ဦးက မိန်းကလေးကို
တတွတ်တွတ်မေးနေသည်ကို အသံ
မကြားရသော်လည်း ကျောင်းပေါ်မှ
လှမ်းမြင်နေရသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဒေါ်တင်ဦး
တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသို့
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“တပည့်တော် အိမ်ရေက အိုး
ခြမ်းကွဲတစ်ခုတွေ့လို့ ဆရာတော်ကို
လာပေးတာပါ ဘုရား”

ဟု ဆိုကာ ဆရာတော်အား
စက္ကူဖြင့် ထုပ်ယူလာသော အိုးခြမ်းကွဲစ
တစ်ခုအား ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်က အသေအချာ
ကြည့်နေပြီး... .

“ဒကာမကြီးဆီ ရောက်လာတာ
သူပေါ့။ ဒါ အိုးခြမ်းကွဲမဟုတ်ဘူး။ သိမ်
ဝင် သပိတ်ကွဲ”

ဟု ပြောရင်း ထိုသပိတ်ကွဲစ
လေးကို ဒေါ်တင်ဦးအား ပြနေသည်။
ဒေါ်တင်ဦးက အင်းချထားသော
သိမ်ဝင် သပိတ်ကွဲကို ယူပင် မကြည့်
တော့ဘဲ... .

“တပည့်တော် ကြောက်ပါတယ်
ဘုရား”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့။ အား
လုံး ပြီးသွားပြီ။ မြစ်ထဲသာ စွန့်လိုက်
ပေတော့”

“တပည့်တော် မလုပ်တတ်ပါဘူး
ဘုရား။ အရှင်ဘုရားပဲ စီစဉ်တော်မူပါ”

“ကိုင်း... ဒါဆိုလည်း ထားခဲ့

လိုက်။ ဒကာမကြီးတို့ မိသားစုဝင်တွေ
အားလုံး အန္တရာယ်ကင်း ဖို့ ှားကောင်း
မွန်အောင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်
တော်တွေကို နေ့စဉ် ပွားများ။ ၂၄
ပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းကိုလည်း နေ့တိုင်းရွတ်၊
ဟုတ်ပြီလား ဒကာမကြီး”

ဒေါ်တင်ဦး ပြန်သွားပြီးနောက်
ဆရာတော်က ကျွန်တော်အား သိမ်ဝင်
သပိတ်ကွဲကို ပေးကာ မြစ်ထဲသို့ သွား
စွန့်ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာ
တော် ပေးလိုက်သော သပိတ်ကွဲစ
လေးကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သပိတ်ကွဲပေါ်တွင် ရေးထား
သည့် အင်းကွက်များပေါ်မှ မိန်းကလေး
ရုပ်လေးက မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်
များ မပါသော်လည်း ကျွန်တော်ကို
ကြည့်နေသလားဟု ကျွန်တော် ထင်
မှတ်မှားမိခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်တင်ဦး ပြောသကဲ့သို့ပင်
လည်ပင်းပေါ်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ထောင်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော
မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပုံသွင်ကို
ကျွန်တော် ယခုတိုင် မှတ်မိနေဆဲဖြစ်
ပါတော့သည်။

၁၆: ကိုစခေ

ကား၊ အိမ်၊ မြေ အရောင်းသွက်လိုလျှင်

အခွင့်အလမ်း

ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်လက္ခဏာဟောပြောခြင်းအလုပ် နားသည့် တစ်ခုသော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့ နံနက် ၉နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ မယ်လမုစေတီတော်ကြီးအတွင်း လှည့်ပတ်လေ့လာ ဖူးမြော် ပြီး ဘုရားဝင်းအတွင်း ငမိုးရိပ်ချောင်းကမ်းစပ်ဘေးရှိ စား သောက်ဆိုင်တန်းများရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဖောက်သည်ကြီး ကိုကြီး မောင်ကျော်နှင့် ဆုံရလေသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း သူက...

“ရှာလိုက်ရတာ မောင်အဂ္ဂရယ်။ အိမ်ကို သွားတော့ မယ်လမုစေတီမှာ ပုတီးစိပ်သွားတယ်တဲ့။ အရေးကလည်း ကြီးတော့ စောင့်ခိုင်းတဲ့ကြားကပဲ မစောင့်နိုင်ဘဲ အိမ်လိုက် လာခဲ့ရတာ။ တော်ပါသေးရဲ့ လူချင်းလွဲလိုက်တော့...”

ဟု ဆိုကာ စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ လှမ်း၍ကြည့် သည်။ ထို့နောက်...

“လာကွယ်၊ စားရင်းသောက်ရင်း စကားစပြည်ပြောကြ

ရအောင်”

ဟု သူက ဖိတ်ခေါ်ကာ ဦးဆောင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် “ဖိုးကံကောင်း”တွင် အသုပ်စား ကော်ဖီတို့ မှာယူကာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြ ကြလေသည်။

ကိုကြီး မောင်ကျော်မှ...

“ဒီလို ညီရဲ့ ငါက အသက် ၆၀ ကျော်ပြီလေ။ ဒီတော့ ညီရဲ့ တူ၊ တူမတွေက ငါ့ကို ကားမောင်းသမား က နားစေချင်လှပြီ။ ယဉ်တွေကလည်း များလာ၊ ယာဉ်တွေ တွေကလည်း ဟိုမှာဆို သည်မှာပိတ်ဆိုတော့ ငါ အိမ်မှာ မရောက်မချင်း အစ်မနဲ့ တူ၊ တူမတွေက စိတ်ပူနေကြ တယ်လေ။ ဒါကြောင့် အခု ငါ့ကားကို ပြန်ရောင်းချင်တာပဲ။ မရမ်းကုန်းက အိမ်ကိုလည်း ရောင်းမယ်။ ပြီးရင် အကုန် အကွင်းကောင်းတဲ့ နေရာမှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ချင် ရကြည်ရာ မြက်နရာ ရှာကြမယ်ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပြီ ကိုကြီး မောင်ကျော်။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာက အလုပ်သဘောဝင်အောင် ကျွန်တော်ရဲ့ အလုပ်ခန်းမှာ ဆွေးနွေးကြရမှာပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုကြီး မောင်ကျော်ရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ လက်ဝင်ဖြစ်နေတဲ့ အခက် အခဲကို ငဲ့ကွက်ပြီး ခုပဲ ပြောပြလိုက်ပါမယ်။ သေသေချာချာ နတ်သားပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်သာ လုပ်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်က ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်သောက်၍ ခံတွင်းရှင်း လိုက်ပြီး...

“ပထမအဆင့်က စွယ်တော်သားစစ်စစ်ကို ရှာယူရ မယ်။ ပြီးရင် ယောက်မလေးတစ်ခုလုပ်ရမယ်။ သင့်တင့် ဆို အရွယ်ပေါ့။ အဲဒီ ယောက်မလေးကို ရွှေအစစ်မချနိုင် သေးရင် ဒစ္စကိုရွှေကို ချ။ ဒါမှမဟုတ် ရွှေရောင်ဆေးမှုတ် ထိုက်ပါ။ ပြီး အဲဒီ ရွှေယောက်မလေးကို လက်ဖက်အသား နဲ့အတူ ဖက်ရွက်တစ်ရွက်နဲ့ သေချာထုပ်ပိုးရမယ်။ နောက် အဲဒီ ယောက်မအထုပ်ကို ကိုကြီး မောင်ကျော် ရောင်းချင်တဲ့ ဘားရဲ့ ဒက်(စ်)ဘုတ်မှာ ထည့်ထားလိုက်ပါ။ ဈေးကောင်း ဘောင်းနဲ့ ရောင်းထွက်ဖို့ ဆုတောင်းပေးဗျာ။ စ.လုပ်ရမှာက ဆုတစ်နေ့ရဲ့ မနက် ၉နာရီ ၄၅မိနစ်မှာပေါ့။ မှတ်မိတယ်နော်”

“ရှင်းတယ်၊ သဘောပေါက်တယ် ညီ။ ဒါပေမယ့်

ကားရောင်းရငွေလောက်နဲ့ ငါလုပ်ချင်တဲ့ စားသောက်ဆိုင် မဖွင့်လောက်သေးဘူးထင်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ် နဲ့ပဲ ရောင်း ချင်သေးတာ”

“ဒီကိစ္စလည်း မခက်ပါဘူး။ စောစောက ရွှေယောက်မ ထုပ်ကိုပဲ ကိုကြီး မောင်ကျော်အိမ်က ထုတ်တန်းမှာ ချည် ထားလိုက်ပါ။ မြေရောင်းချင်ရင်လည်း ရောင်းမယ့်မြေရဲ့ အလယ်တည့်တည့်လောက်မှာ အဲဒီယောက်မထုပ်ကို ငါးပုံ လေးပုံလောက် ဝင်အောင် မြေထဲမှာ မြှုပ်ထားရမယ်။ လက် ကိုင်ဘက်ခြမ်းကို မြှုပ်ရမှာ။ နံသာရည်မွှေး ဆွတ်ဖျန်းပြီး စောစောက စနစ်အတိုင်း ဆုတောင်းပေါ့ ကိုကြီး မောင်ကျော် ရယ်”

“ကောင်းပါပြီ ငါ့ညီရယ်။ ညီမောင် လမ်းညွှန်ချက် အတိုင်း ယုံကြည် စိတ်ချစွာ လိုက်နာ လုပ်ဆောင်ပါမယ်။ ခုလို ရှင်းပြတာတွေလည်း ကျေးဇူးပါ”

ဟု ဆိုကာ စားသောက်ကုန်ကျငွေအား သူကပင် ရှင်းပေးသွားလေသည်။

အခွဲမျိုး

ဆရာမကြီး နိယာမ ဒေါ်စန်းမေ၏ တပည့်ရင်း

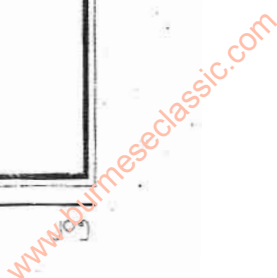
နိယာမ ဆရာအောင်ကျော်မင်း

သာမိတ္တဆန်းပေးခြင်း

- ▶ သင့်ကလေးကို အစစအောင်မြင်၍ ပွင့်သည့်ပန်းတိုင်းမွှေးသည့်အလား ကံကောင်းပျော်ရွှင်စေသူ ဖြစ်စေလိုပါသလား ဆရာထံလာပြီး အမည်တောင်းခံပါ။
- ▶ စာပေးပွဲအောင်ဖို့၊ ကျန်းမာဖို့၊ ချမ်းသာဖို့၊ အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့၊ အမှုအခင်းအနိုင်ရစေဖို့၊ ဘေးအန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်ကင်း၍ နိုင်ငံခြားခရီး အမြန်ရောက်စေဖို့၊ မိမိချစ်သူ နွေးထွေးသော မေတ္တာဖြင့် သံယောဇဉ် ကြီးစေဖို့၊ ဆေးရုံတက်၍ ခွဲစိတ်ကုသရာ၌ အောင်မြင်ရွှင်လန်းကျန်းမာ၍ မုချ အသက်ရှည်စေဖို့ စသည်တို့ကို ယတြာအစစ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါသည်။

ရေဥက္ကံ၊ သောင်ကြီးလေးရပ်ကွက်၊ ချယ်ရီဦးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့၊ မြသင်္ဃာတင်လမ်း၊ ပန်းသင်္ဃာတင်အဆောင်(အပေါ်ထပ်)၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■ ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၃၁၅၉၃၉၀၂ ■

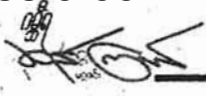

“ခလေး” ဟူသည် ထုံးစံဖြစ်သည်။ ခလေးကို ထုံးစံနှင့် တွဲစပ်ကာ “ခလေးထုံးစံ” ဟု ပြည့်စုံအောင် ပြောဆိုသုံးစွဲ ရေးသားကြပါသည်။ နန်းတော်တွင်းမှ ဘုရင်၊ ပိပုရား၊ မောင်းမ မိသားစု၊ ရဲရွှေတော်၊ မှူးတော်မတ်တော် စသည်များနှင့် ပတ် သက်သော အကြောင်းအရာများကို နန်းခလေးမှတ်တမ်းဟု ခေါ်သည်။ “မြကောတု”ခေါ် ဆရာကြီး ဦးချမ်းမြက “နန်းခလေး မှတ်တမ်း” ဟူ၍ တစ်တုံးတစ်ဖွဲ့ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ သည်။

ကွမ်းခလေး
မိတ္တူနေ့က

ဆရာကြီးလေယု ခေါ် ဦးယောကလည်း “မြန်မာမျက်
ခွင့်” ဟူသော ခေါင်းစီးဖြင့် စာစလေ့၊ ရွာစလေ့၊ ရပ်စလေ့
လေသည်ဖြင့် “စလေ့” ဟူသော ဝေါဟာရကို သုံးစွဲ၍ ရေးသား
ခဲ့လေသည်။ ဖတ်၍ အလွန်ကောင်းပြီး မြန်မာမှု ဗဟုသုတ
များ ရရှိစေနိုင်သော စာအုပ်ကောင်းများ ဖြစ်ပေသည်။
ဟိုယခင်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း(၁၀တန်း)တွင် မြန်မာစာ
အထောက်အကူ ကျောင်းသုံး ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခု မိမိတင်ပြမည်ဖြစ်သော “ကွမ်းစလေ့” ဆိုသည်
မှာလည်း မြန်မာတို့၏ ကွမ်းစား(ကွမ်းဝါး)သော လူစလေ့
တစ်ခုအကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ကွမ်းစားသော စလေ့မှာ
ချေးယခင် မြန်မာမင်းများလက်ထက်ကပင် ရှိသည်။ ကွမ်း
ဆော်ဆက်ဟူ၍ပင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကွမ်းဆက်ရသော
ဆရာရှိခဲ့ပေသည်။ ကွမ်းအစ်ဟု ခေါ်သော ယွန်းထည်ပစ္စည်း
သည် ရှိပေသည်။ ပုဂံ-ညောင်ဦးဒေသနှင့် မုံရွာ ကျောက်
ကာအရပ်တို့မှ ကွမ်းအစ်၊ ယွန်းကွမ်းအစ်များ ထွက်ရှိသည်။

ဘုရင်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိုသဖြင့် ယွန်းကွမ်းအစ်ပဲဖြင့်
ကွမ်းဆော်ဆက်ကာ “ကွမ်းအစ်ပြုလုပ်သူများ ကောင်းစား
နေသဖြင့် ဤကွမ်းအစ်ပဲဖြင့်သာ ကွမ်းဆက်သရပါကြောင်း
ဆင်းမြောင်း တင်လျှောက်သော ဖြစ်ရပ်များပင် ရှိခဲ့လေ
သည်။

“ကွမ်းယာ”ဟု ခေါ်သော စားသုံးဖွယ်ကို ကွမ်းရွက်၊
ကွမ်းသီးတို့ကို အခြေခံပြီး ကြိုက်နှစ်သက်သူတို့က
မြန်မာဆေးရွက်ကြီးကို ထည့်ပြီးစားကြသည်။ ယနေ့ခေတ်
တွင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အခြား နိုင်ငံရပ်
တို့မှ လာသော အဖွေးအကြိုင်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကိုပါ ထည့်
၍ စားသုံးကြလေသည်။ မိမိတို့ ငယ်စဉ်က ကွမ်းတစ်ယာ
ဘုရားမှ ယနေ့ ၂၅ကျပ်ပေး၍ စားသုံးနေကြပေပြီ။

ကွမ်းစားသည်။ ကွမ်းဝါးသည်။
ကွမ်းဝါးသည်ကိုပင် ကွမ်းစားသည်ဟု ခေါ်ကြသည်။
ပစ္စည်းစုံထည့်ထားသော ကွမ်းယာကို ကျေညက်
အောင် ဝါးဖြင့် ထွက်လာသော အရည်ကို ထွေးပစ်ကြသည်။
ဤကား ကွမ်းဝါးသည်။

ကွမ်းစားသည်ဆိုခြင်းမှာ ပထမ ထွက်လာသော
အရည်မျှကိုသာ ထွေးပစ်ပြီး ဝမ်းတွင်းသို့ မျှီချသည်အထိ
အရည်ကို ခေါ်သည်။ ကွမ်းစားခြင်းကား အန္တရာယ်များ
ရှိသည်။ ကွမ်းယာတွင် ပါဝင်သော ထုံး စသော ပစ္စည်း
များသည် ဝမ်းထဲတွင် အကျိတ်အခဲဖြစ်တတ်သည်။

မိမိနှင့် သိကျွမ်းသော ဆရာတော်တစ်ပါးမှာ ကွမ်း

အလွန်စား၏။ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များ ဘုဉ်းပေးချိန်မှအပ
ကျန်အချိန်များတွင် ပါးစပ်ထဲ၌ ကွမ်းယာ မပြတ်ပေ။ တရား
ဟော၊ စကားပြောစရာရှိလျှင် ကွမ်းယာကို ပါးစောင်းနှစ်ဖက်
တွင် တစ်လှည့်စီကပ်ကာ ငုံ့ထားလေ့ရှိသည်။

မကြာပါ။ သံယာအစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် စကား
ထ၊ပြောရင်း ပစ်လဲကျကာ သတိမေ့သွားသဖြင့် ဆေးရုံတင်
လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံတွင် ပိတ်နေသော ဒူကို ဖြတ်တောက်
ပြီး ဆက်ပေးလိုက်ရ၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ပျံ့တော်
မမူခဲ့ပေ။ နောက် ဆရာတော်တစ်ပါးကမူ လည်ချောင်းကင်
ဆာဖြစ်ကာ သက်တမ်းစေ့ မနေရဘဲ ပျံ့တော်မူသွားခဲ့ဖူးလေ
သည်။

ဤသို့ ကွမ်းစားခြင်း၏ အပြစ်ကို ရေးပြသဖြင့် ကွမ်း
ကြိုက်သူတို့ကမူ လက်ခံချင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့ ကွမ်း
စားနေတာ ကြာလှပြီ။ ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူးဟု ပြောကြလိမ့်
မည် ထင်ပါသည်။

အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားဟူသည် ထာဝရ
ဆက်စပ်နေပေသည်။ ဆက်နွယ်မှု အမြဲတမ်း ရှိပေသည်။
ဝေးသော အကြောင်းနှင့် နီးသော အကြောင်းဟူ၍သာ ကွာ
ခြားချက်ရှိသည်။

ကွမ်းကြိုက်သူတို့အတွက်မူ ကွမ်းယာ ယာနည်း၊ ကွမ်း
ဝါးနည်းများကိုပင် ဖွဲ့ဆိုထားသော စာချိုး (ဒွေးချိုးကဗျာ)ရှိ
လေသည်။

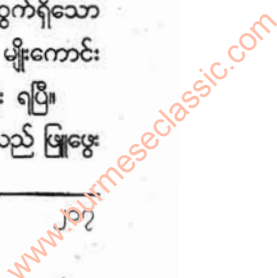
တံတားဦးက ကွမ်းနဝါ၊
ငမြောက ဆေး၊
ကွမ်းသီး တောင်ငူနှင့်၊
ကိုင်း ထုံးဖြူ၊ ပြည်-ရှား၊
သာ ဝါး လို့ ထွေး။ ။

ကဗျာ၏ ပေါ်လွင်သော အဓိပ္ပာယ်မှာ တံတားဦးအရပ်
(ယနေ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကြီးရှိသော ဒေသ)မှ
ထွက်ရှိသော ကွမ်းရွက်မှာ နူးညံ့ပြီး စိမ်းဝါဝါအဆင်းရှိသည်။
တံတားဦးအရပ်က ထွက်သော ကွမ်းရွက်ရပြီ။

ဆေးကြိုက်သူတို့အတွက် ငမြောအရပ်မှ ထွက်သော
ဆေးရွက်ကြီးက တယ်ကောင်းဆိုပဲ။ ငမြောက လာသော
ဆေးရပြီ။

ကွမ်းသီး။ ကွမ်းသီးတွင် တောင်ငူမှ ထွက်ရှိသော
ကွမ်းသီးမှာ အသာပြည့်ပြီး အရသာလည်း ရှိ၊ မျိုးကောင်း
သည်ဟု ဆိုပါသည်။ တောင်ငူ ကွမ်းသီးလည်း ရပြီ။

ကွမ်းယာတွင် ထုံးပါရာ၊ စစ်ကိုင်းက ထုံးသည် ဖြူဖွေး

နည်းပြီး ထုံးလည်း မပေါက်သဖြင့် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုကြ သည်။ ထုံးလည်း ရပါပြီ။

ကွမ်းယာတွင် ရှားစေးလည်း ပါဝင်ရလေရာ၊ ပြည်မြို့ ဘက်မှ ထွက်သော ရှားစေးသည် သန့်ရှင်း ကောင်းမွန်သဖြင့် ထည့်သွင်းစားသုံးကြသည်။ ရှားစေးလည်း ရပါပြီ။

ကွမ်းယာတော့ ဖြစ်ပါပြီ။ ဝါးနည်း၊ စားနည်းကလည်း လိုပါသေးသည်။

ကဗျာတွင် "သာ ဝါ၊ လို့ ထွေး" ဟု ဆိုထားပေရာ အထက်သွား၊ အောက်သွားတို့ဖြင့် အသာအယာ ကြိတ်ချေ ဝါးရလေသည်။ သို့မှသာ ကြေညက်ပြီး အရည်များ ထွက်လာ ပေလိမ့်မည်။ ထွက်လာသော ပထမရည်ကို ထွေးပစ်လိုက် ပါဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဤ ရှေးကဗျာ၏ စာဆိုရှင်မှာ စာဆိုရှင် လူဦးမင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဗျာကို ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုပြီး စည်းလုံးညီညွတ်ရေး အကြောင်း လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအကြောင်းကို ဆရာကြီး ဆန်းထွန်း(မန်းတက္ကသိုလ်) ရေးဖူးပါသည်။ "ရှေ့ညို ဝတ္ထုတို များ" နှင့် အထက်တန်း မြန်မာစကားပြေ လက်ရွေးစင်တွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယနေ့ခေတ်တွင်လည်း ကွမ်းစားသူ များပြားပြီး ကွမ်းစလေ့ ထွန်းကားလျက်ပင် ရှိသည်။ ကွမ်းယာဆိုင် ရောင်းခြင်းဖြင့် မိသားစုဘဝ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံနိုင်ပေ သည်။ မိမိတပည့်မ တစ်ဦးမှာ ရွှေပြည်သာ ပတ္တမြားဈေး တွင် ကွမ်းယာဆိုင်ရောင်းရာ တစ်နေ့လျှင် ကွမ်းလေးပိသော ကျော် ကုန်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကွမ်းစားရာ ပါးစပ်ထဲ မှာ ကွမ်းယာ မပြတ်ပေ။ တပည့်တစ်ယောက်က တောင် ဥက္ကလာ ပါရမီကားဂိတ်အနီးမှာ ကွမ်းငါးပိသောကျော် နေ့တိုင်း ရောင်းရလေရာ ၄-ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်ပိုင်၊ မြေပိုင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ကွမ်းစားခြင်းကို အားပေးခြင်း မဟုတ်သော်လည်း။ ကွမ်းစားသူတွေ များပြားကြောင်းကို ထင်ရှားအောင် အမြွက် မျှ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ဆန်းထွန်း(မန်းတက္ကသိုလ်)ကတော့ ကွမ်း ယာတွင် ပစ္စည်းကောင်း စုံလင်ပါဝင်ရသလို ဝါးတဲ့၊ စားတဲ့ လူကလည်း ဝါးတတ်၊ စားတတ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ သို့မှသာ ကွမ်းယာအရသာ ပေါ်လွင်နိုင်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်။

ယနေ့ကဲ့သို့ တိုးတက်ခေတ်မီသော နိုင်ငံတော်သစ်ကြီး

ကို တည်ဆောက်ကြရာတွင် အားလုံးဝိုင်းဝန်းကူညီ ပါ ကြပြီး စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ရှိကြဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ကွမ်း စားခြင်းဖြင့် ဥပမာပြလိုပါသည်။ ကွမ်းစလေ့ဖြင့် တင်စားလို့ သည်။

ကွမ်းစလေ့ဖြင့် တင်ပြ ဥပမာပေးရခြင်းမှာ ကွမ်းစား အရေအတွက် များပြားသည်နှင့်အမျှ ထင်ရှားပေါ်လွင်စေ ချိသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကွမ်းစားခြင်းကို အားပေးခြင်းထေ မဟုတ်ပါ။

ကွမ်းစားခြင်းကို ကျန်းမာရေးအရ လည်းကောင်း ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မကောင်း ညစ်ကြေးစွန်းထင်းခြင်းအ လည်းကောင်း ရှောင်ကြဉ်ရန် ပညာပေးထားသည်များ ခံ သည်။ "ကွမ်းတံတွေး မထွေးရ" ဟု သတိပေးစာ ရေးထား သော နေရာတွင် ဆေးခြယ်ထားသလို၊ ညစ်ပေနေခြင်း စည်းကမ်းမဲ့မှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေပေသေးသည်။ စည်းကမ်း ရှိမှသာ နိုင်ငံကြီးသားပီသတိုးတက်သော နိုင်ငံနှင့် ကိုက်ညီ ပေလိမ့်မည်။

ကွမ်းတံတွေး မထွေးရန် ပုံးများ၊ လိုင်းကားပေါ်တွင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထားရှိသော စနစ်ကို ရန်ကုန်မြို့တွင်း ခြောက် မြို့နယ်တွင် စည်ပင်မှ ချမှတ်ခဲ့ဖူးသည်။ မအောင်မြင်သော ပါ။ ထွေးချင်ရာ ထွေးနေကြပေသေးသည်။

ကွမ်းစလေ့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေးထိခိုက် များ၊ စီးပွားရေးအဆင်ပြေမှုများ၊ ကွမ်းစားနည်း ဝါးနည်းများ တို့ကို ဥပမာပေး၍ အကောင်းအဆိုးရောနှောကာ တင်ပြ ခဲ့ပါပြီ။ ရှောင်သင့်သည်ကို ရှောင်၍၊ ဆောင်သင့်ရာကို ဆောင်ကြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အကြောင်း အရာမှာမဆို အကောင်းနှင့် အဆိုးကား ရောထွေးနေတတ် ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ "စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်" ဟု စာလုံးကြီးကြီးနှင့် ဟည်းထနအောင် ရေးပြန်နှင့် မရနိုင် ပါ။ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးလိုက်နာကြမှသာ သာယာဝပြော မည်ဖြစ်ကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားအပ် သတည်း။

မုံရွာခေတ်

ဆေးဖက်ဝင်သော ရှောက်ဘီလူးသီး အသုံးဝင်ပုံ

ရှေးမြေ ကျော်ဝေ

လွန်ခဲ့သော ၁၅နှစ်ခန့်က ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။
အရှေ့သူသည် ဝန်ထမ်းဘဝတွင် ရထားဝင်းထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့
သော အလုပ်သမား အလုပ်ပြန်ရာတွင် လိုင်းခန်းများ၏ အရှေ့
ခြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ခဲ့ရပါသည်။ မိတ်ဆွေ ရဲဘော်ကြီး
ဦးလှရွှေနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းညွန့်တို့၏ နေအိမ်ရှေ့တွင်
အနုပုလင်းများဖြင့် နေလှန်းထားသော သံပရာသီးအရွယ်
သော အလုံးကလေးများကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးလှရွှေကို
ပြောကြည့်ရာ...

“ဪ... ဒါတွေက ရှောက်ဘီလူးသီးလေးတွေပါ။
ရှောက်နသီးလိုလည်း ခေါ်ပါတယ်။ ကမ္ဗူလာသီး၊ ရှောက်ချို
အစရှိတဲ့ အရွယ်အစားတူညီပေမယ့် သူက အချဉ်စူးပါတယ်။
အနံ့က ကြမ်းပြီး အဖုအထစ်တွေပါလို ရှောက်နသီးလို
တူတာပါ။ သူ့အသီးပုံစံက ဘီလူးမျက်နှာလို ဆင်ဆင်တူ
တူနဲ့ တချို့က ရှောက်ဘီလူးသီးလို ခေါ်ကြတာပဲ။ ဆေး
ဖက်ဝင်ပုံကတော့ အလုံးမပျက် လေးစိတ်မွှမ်းပြီး ဆားသိပ်
နည်းနည်းငယ်ထည့်ပြီး နေပူပူမှာ သုံးရက်လှန်း၍ အရိပ်ထဲ
ထဲတွင် ထားပြီးမှ စားရပါတယ်။ ရောဂါလုံးလေးမျိုးပျောက်
စေရမယ်။”

- (၁) အစာမကြေသော အစာအိမ် လေနာရောဂါ၊
- (၂) မူးဝေ အော့အန်သော နှလုံးမကြည်မသာရောဂါ၊
- (၃) သွေးချို ဆီးချိုရောဂါ၊
- (၄) လေငန်းရောဂါတွေအတွက် အထူးကောင်းမွန်ပါ
တယ်။

“ရှောက်ဘီလူးသီးတွေက ဆောင်းရာသီဥတုမှာပဲ ဝယ်
ရတယ်” ဟု ဦးလှရွှေက စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ပြောပြပါ

သည်။
စာရေးသူက ဆေးအသုံးပြုမှု ပြန့်ပွားမှုကို မှတ်သားထား
ပြီး ယခု ဂန္တိရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏ စာဖတ် ပရိသတ်ကြီး
အတွက် တိုင်းရင်းဆေးဆောင်ပေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖော်ပြလိုက်
ပါတယ်။

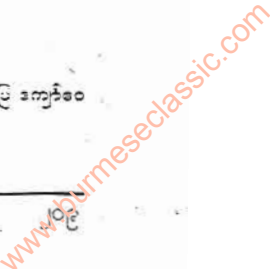
* အစာမကြေသော အစာအိမ် လေနာရောဂါအတွက်
တစ်နေ့လျှင် တစ်လုံးကျ စားပေးပါ။ သက်သာပါက ဆေး
ဆက်စားရန် မလိုပါ။

* မူးဝေ အော့အန် နှလုံးမကြည်သာသူများအတွက်
တစ်နေ့လျှင် တစ်လုံးကျ စားပေးရပါမည်။ သက်သာပါက
ဆေးဆက်စားရန် မလိုပါ။

* သွေးချို ဆီးချိုရောဂါသမားများအတွက် နံနက်
တစ်လုံး၊ ညတစ်လုံး ပုံမှန်စားပေးရပါမည်။

* လေငန်းရောဂါသမားများအတွက်လည်း နံနက်
တစ်လုံး၊ ညတစ်လုံး ပုံမှန်စားပေးရပါမည်။ ရောဂါပျောက်
ကင်း၍ ဆက်လက်သုံးစွဲ စားမည်ဆိုပါကလည်း ဤဆေးသည်
ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်မရှိပါ။ ရာသီအလိုက် ဝယ်ရသော ဆေး
ဖက်ဝင် ရှောက်ဘီလူးသီးခေါ် ရှောက်နသီးသည် ဆေးဖက်ဝင်
ရာတွင် အခြားတိုင်းရင်းဆေးများတွင်လည်း အသုံးဝင်ပါ
သဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ဝယ်ရရှိသာ လိုပါသည်။ - ၎င်းဆေး
သည် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ အသုံးပြု စားသုံးသော ဆေး
တစ်လက်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၁ ခု ဇူလိုင်လ

ဣန္ဒြေဆန်းကြယ် တာအုပ်ဝင်

သုတအံ့

မသန်းသန်း(မန်းတက္ကသိုလ်) ၏ သမ္မာဒိဋ္ဌိမှတ်စု

မြတ်ပန်းရံ ဓမ္မစာစောင်မှာ ရေးခဲ့တဲ့ အယ်ဒီတာ့အာဘော်များကို စုစည်းထုတ်ဝေထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်တွေထဲကနေ လူအများ ဂရုပြုစေလိုတဲ့ အချက်တွေကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ စာရေးသူက ပြောထားပါတယ်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှတ်စုတွေဟာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ ဒဿနတွေ မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ အဆုံးအမ တရားတော်တွေဖြစ်တာကြောင့် မှတ်မိတဲ့သူတိုင်း အသိမှန် အမြင်မှန်ကို ရစေရုံမက၊ ကိလေသာ တရားဆိုးတွေနဲ့ အစဉ်ဝေးကွာနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မမိတ်တွေ၊ သာသနာတော်သန်ရှင်းတည်တဲ့ရေး၊ အမှားဝက်ပါ၊ ဓမ္မကို ကာကွယ်ကြ၊ ဓမ္မဝါဒီနှင့် အဓမ္မဝါဒီ ညွှန်ဆိုင်ယှဉ်သော ကောင်းမှု၊ တရားအမှားကို ဖြန့်သူ၊ ကိုးကွယ်ရာအစစ်အမှန် ဆုတောင်းပြည့်ခြင်း၊ အပြစ်ကို တုန့်တံ့စတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပေါင်း (၄၅)ခု ပါဝင်ပါတယ်။

'Wisdom house' စာပေတိုက်က ထုတ်ဝေပြီး တန်ဖိုးမှာ (၁၀၀၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်မင်းလှိုင်

ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ (အကျဉ်း)

ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ (အကျဉ်း)သည် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ ပြုစုထားတဲ့ စာအုပ်ကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ တေ၊ င၊ သု၊ နေ၊ မ၊ ဘယ၊ စံ၊ နာ၊ ဝိ၊ ဝေ...လို့ အကြောင်းကောက် မှတ်သားခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်း ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေကို ဖတ်ရှုရင်း ကျင့်ကြံမှုတွေ၊ အမှုအကျင့်တွေ၊ ဇာတ်ကြောင်းတွေကို လေ့လာဖတ်ရှုရမှာပါ။ ဘုရားအလောင်းရဲ့ သမုတိပါရမီ၊ သည်းခံစိတ်တွေကို လူငယ်လူကြီးမရွေး ဖတ်မှတ်ကျင့်ကြံသင့်ပါတယ်။

အာဇာနည်ကြောင့် လမ်းမှားလိုက်နေသူများအတွက် တေမိတော်၊ လုံ့လ ဝီရိယအကျိုးဖြစ်စွဲ မဟာဇနက၊ သစ္စာအကျိုးကို ဖော်ကျူးတဲ့ သုဝဏ္ဏသာမ၊ ဉာဏ်စွမ်းရည် မြင့်မားတဲ့ မပော်သဓာ အစရှိတာတွေကို စာဖတ်သူများအတွက် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ကြပါတယ်။

“မရွံ့မစာပေ” က ထုတ်ဝေပြီး ရောင်းဈေးကတော့ (၃၀၀၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဉာဏ်ခမ်း ၏

နတ်ပြည်မှာ အောင်ပွဲခံချင်သူများအတွက်

ဉာဏ်ခမ်း ရေးတဲ့ စာအုပ်ကတော့ နတ်ပြည်မှာ အောင်ပွဲခံနေကြတဲ့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ရှာဖွေ တင်ပြပေးထားပါတယ်။

စာဖတ်သူများအနေနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး လူစည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပြီး နတ်ပြည်မှာ အောင်ပွဲခံနိုင်ဖို့အတွက် များစွာအထောက်အကူပြုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပါရမီနနယ်သေးစဉ် နိဗ္ဗာန်ကို မရမီစပ်ကြား ဘဝဆက်တိုင်း အပါယ်လေးပါးကျ ရောက်ခြင်းကနေ ကင်းလွတ်ပြီး ချမ်းသာသူခန့် ပြည့်စုံတဲ့ နတ်ပြည်ရောက်နိုင်ကြောင်း ဓမ္မရသ ဝတ္ထုများပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ပြိတ္တာဘဝမှ ငရဲဘဝသို့ ကူးပြောင်းရမည့် ပြိတ္တာသူဌေး၊ သေလွန်သွားသူများအတွက် ကျေးဇူးဆပ်နည်း၊ ငရဲကျဖို့များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် (၂၀)၊ ငရဲသို့ ကျစေတတ်သော အလှူ(၁၀)မျိုး စသည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဓမ္မဝတ္ထုများကို တစ်ပေါင်းတည်း ဒတ်ရှုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးကျော်လေယျ သစ္စာနှင့်အတူ ငါသေမည်

ဥပဒေရေးရာတွေကို အမြဲရေးသားလေ့ရှိတဲ့ ဆရာ ဦးကျော်လေယျရဲ့ ဓမ္မရေးရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ထွက်ရှိလာပါတယ်။ စာအုပ်အမည်ကတော့ “သစ္စာနှင့်အတူ ငါသေမည်” ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူရဲ့ ၆၉ နှစ်မြောက် မွေးနေ့အဖြစ် ဓမ္မရသ စာစုနှစ်ပုဒ်ကို စုစည်း ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းပါ။

“ကုသိုလ်ပန်းတွေ ပွင့်တဲ့ သစ်ပင်” ဓမ္မစာစုထဲက ကောက်နုတ်တင်ပြရရင် လိုချင်တာက လောဘ၊ မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းပယ်တာက ဒေါသ၊ လိုချင်တာလည်း မဟုတ်၊ မလိုချင်တာလည်း မဟုတ်တာက မောဟ” ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

“သစ္စာနှင့်အတူ ငါသေမည်”မှာတော့ ငါဆိုတဲ့ အတ္တကို ဖြုတ်ဖို့ ဘယ်ပုံ အရေး ကြီးကြောင်း၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒါကို သတ်ရမလဲဆိုတဲ့ ဓမ္မအတွေးများကို ဖတ်ရှုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

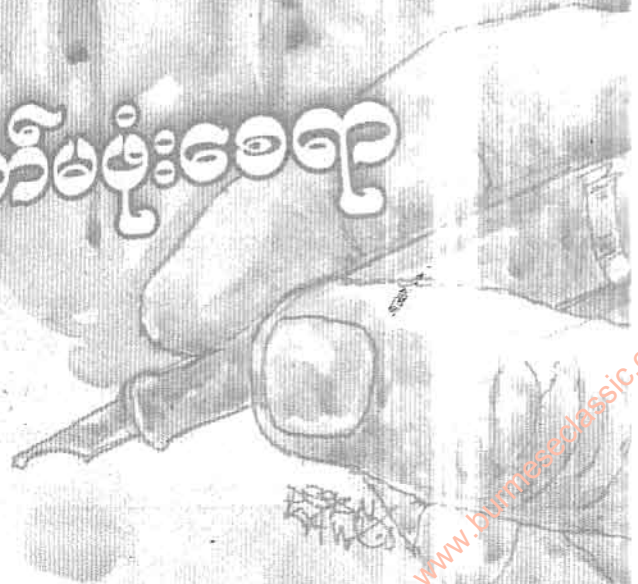
စာဖတ်သူများအနေဖြင့် သစ္စာနှင့်အတူ ငါသေမည်မှာ စီးပျောဝင်ရင်း ဓမ္မအတွေး၊ ဓမ္မရသများကို အခြေခံစားကြည့်စေချင်ပါတယ်။

“စကားပြောနေသူများ”စာပေက ထုတ်ဝေပြန်ချိပြီး ရောင်းဈေးမှာ (၂၀၀၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။

အချိုးကို အရွက်မပွဲးစေရာ

ထက်နှင်းဆွေ၊ ဝုပ္ပါး၊

(၁)

ထိုနေ့က ရာသီဥတုသာယာနေသည်။ မိုးလေကင်းစင်သည် မိုးရာသီတစ်နေ့ဖြစ်သည်။ မနက် ၉နာရီကျော်ကျော် ဆောက်ကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေများက ဆရာ ဦးမြင့်အောင်တို့ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးမှာ ဆက်နေသည်။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးက အထက်တန်းကျောင်းကြီးနှင့် တွဲလျက်ရှိသည်။ အထက်တန်းကျောင်းကြီး မြို့လေး၏ မြောက်ဘက် ကုန်းမြင့်လေးတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျသည်ကျောင်းက မြို့လေး၏ အနောက်ဘက်အစွန်းတွင် ရှိသည်။

ဆရာ ဦးမြင့်အောင်နှင့် ကျွန်တော်က အထက်တန်းကျောင်းတွင် ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်လုံး သူတာဝန်ကျသည်ကျောင်းနှင့် ကျွန်တော် တာဝန်ကျသည် ကျောင်းတို့အတွက် စာမေးပွဲမေးခွန်းတွေကို ညွှန်ကြားသလို စက်ဖြင့် လိုမိပြီးပွားရန် ပညာရေးမှူးရုံးသို့ ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစက်က ထိုအချိန်က မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးမှာပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မေးခွန်းကိစ္စတွေကို တစ်လှည့်စီ လုပ်နေကြသည်။ သူ့ဆောင်ရွက်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က အထက်တန်းကျောင်းမှ ဆရာ/ ဆရာမများနှင့် သို့သွားကာ အထက်တန်းကျောင်းမှ မိတ်ဆွေများနှင့် ဆရာမတွေနှင့် စကားပြောနေပြန်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့နီးက တာဝန်ကျသည်။ ထိုကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမအားလုံးက ကျွန်တော်ကိုလည်း ခင်မင်နှစ်ခြိုက်နေကြသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုကျောင်းမှ ဆရာနှစ်ယောက်က မြန်မာတိုင်းတာတီးတာနှင့် တယောထိုးတာ ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကျောင်းကြီးသို့ ရောက်လျှင် ထိုဆရာနှစ်ယောက်က မြန်မာဂစ်တာနှင့် တယောလက်သံတို့ကို ကျကျနနနှင့်ရဲမြဲဖြစ်သည်။ ထိုအထက်တန်းကျောင်းမှာကလေးများသာ မြန်မာဂစ်တာ၊ တယော၊ ပလွေ၊ အကော်ဒီယံတို့ကို တွေ့ရိယာတွေ စုံစုံလင်လင်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖွဲ့ဖွဲ့မက်မက် မြတ်နိုးစွာ ခံစားတတ်သူဖြစ်သည်။ ထိုအထက်တန်းကျောင်းမှာ ဘာတူရိယာကိုမျှ တီးတတ်၊ မှုတ်တတ်တာမျိုး မတွေ့ရပါ။ သို့သော် တစ်ပုဒ်လုံးဆုံးအောင် အလွတ်ရတာမျိုး သော် ဂီတကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးတာကို ထိုကျောင်းကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဆရာတွေ သိသည်။ ထို့ကြောင့်

လည်း ကျွန်တော်သွားလည်ချိန်တို့တွင် အဆိုအတီးဝိုင်းလေးဖွဲ့ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာ ဦးမြင့်အောင်တို့သည် ထိုနေ့က အထက်တန်းကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနှင့်အတူ မနက်စာစားပြီး မေးခွန်းကိစ္စတွေကို ဆက်လုပ်နေကြရာ နေ့ခင်း ၂နာရီကျော်လောက်မှ အလုပ်ပြီးပြတ်ကြသည်။ နေ့က စူးစူးရှရှ သာနေသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်၏ မြို့လေးက မိုးမရွာသည့် မိုးရာသီ နေ့ခင်း၏ နေရောင်ခြည် စူးလက်လက် အောက်မှာ သာယာလှပနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အထက်တန်းကျောင်းဝိုင်း၏ မြေနှိလမ်းအတိုင်း စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်အတူ စက်ဘီးနှစ်စီးကို ယှဉ်လျက် ခပ်မှန်မှန်လေး နင်းရင်း စကားတပြောပြောနှင့် နင်းလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေတာတွေ ရှုပ်ထွေးမှု မရှိ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေတွေ့လျှင် ပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က စကားပြောမပျက်ကြ။ ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က ကျွန်တော်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသည်။ စာအုပ်အဖွဲ့ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားပြီး ဘဝကို ရိုးရင်းအေးဆေးစွာ ရှင်သန်နေသူဖြစ်သည်။ သူလည်း ဂစ်တာတီးကောင်းပြီး စာပေနှင့် အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ် ပြင်းပြသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လိုချင်သမျှ စာအုပ်တွေကို လစဉ်ရှာဖွေဖွဲ့စည်းဆည်းရင်း ကူညီပေးခဲ့တတ်သည်။ ကျောင်းအားရက်တချို့မှာ ကျွန်တော်ထံ လာလည်ပြီး ကျွန်တော်ခြံထဲက သစ်ပင်ရိပ်မှာ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ကဗျာအကြောင်း၊ စာအကြောင်း ပြောဖြစ်တာတွေ ရှိသည်။

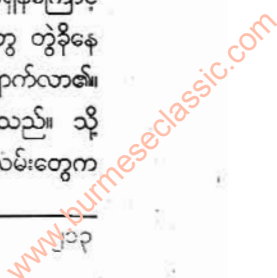
“ဆရာ... အဓိဋ္ဌာန်တွေ ဝင်ဖြစ်သေးလားဗျ”

မြို့လယ်လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် နင်းလာရင်း ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က ကျွန်တော်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝင်ဖြစ်တယ် ဆရာ။ ၄၅ ရက် အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုဝင်တာ ဒီနေ့မနက်မှပဲ ပြီးသွားတယ်။ အောင်မြင်သွားဘယ် ဆိုရမှာပေါ့ ဆရာ”

“ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဆရာလည်း စာလေး ရေးလိုက်၊ စာလေးဖတ်လိုက်၊ အဓိဋ္ဌာန်တွေ ဝင်လိုက်နဲ့။ တကယ် အေးချမ်းတာပဲ”

နေ့ခင်း ၂နာရီကျော်ကျော် နေရောင်အရိန်ကြောင့် ကျွန်တော်မှာရော၊ ဦးမြင့်အောင်မှာပါ ချွေးစတွေ တွဲခဲ့နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့အလယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။ မြို့လယ်လမ်းမကြီးက ကတ္တရာလမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် တောင်ပေါ်မြို့လေး၏ သဘာဝအတိုင်း လမ်းတွေက

အတက်အဆင်း အကွေ့အကောက်တွေ များသည်။ မြို့လယ်
လမ်းတွင် အတော်မြင့်မြင့် လမ်းအတက်တစ်ခုရှိသည်။ ယခု
အထက်တန်း ကျောင်းရှိရာ မြောက်ဘက်မှ ပြန်လာရာတွင်
အဆင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းဘက်သို့အလာ အတက်ဆိုလျှင်
စက်ဘီးကို ဆင်းတွန်းပြီး တက်ရသည်။ ယခုလို အဆင်းဆို
လျှင် ဘရိတ်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲပြီး ဆင်းရသည်။ ကျွန်တော်
ရော၊ ဦးမြင့်အောင်ပါ စက်ဘီးကို ထိန်းပြီးဆင်းသည်။ သို့
သော် လူတွေ၊ ကားတွေရှင်းနေသည့်အတွက် ခပ်သွက်သွက်
လေး ဆင်းဖြစ်သည်။ ဘရိတ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖိဆွဲ
မထားဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အရှိန်မုန်မုန်လေး ဆင်းနေတုန်းမှာပဲ ဖြန်းခဲ
ကျွန်တော်စက်ဘီးဘရိတ်က ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်
တော်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားဆဲမှာပဲ စက်ဘီးက အရှိန်ဖြင့်
ပြေးဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်က စက်ဘီးဘရိတ်ကြိုးကို
ခြေမဖြင့် လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားမိလိုက်သေးသည်။ သို့သော်
မရတော့။ ပြေးဆင်းသွားရုံသာမက စက်ဘီးလက်ကိုင်က
ဘယ်လိုပြုတ်ထွက်သွားသည် မသိ။ ထိုတစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ
ဝန်ဆိုသည့် အသံတစ်ခုနှင့်အတူ ကျွန်တော်ရော စက်ဘီးပါ
လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ လွင့်စဉ် ပြုတ်ကျသွားလေပြီ။
ကျွန်တော်သည် သတိကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းထားသည့်
ကြားမှ စက္ကန်ပိုင်းလေးလောက် မိုက်ခနဲမေ့သွားသည်။

လူတွေ ပြေးလာကြသည်။ “ကျောင်းဆရာ၊ ကျောင်း
ဆရာ” ဟူသော အသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ “ဆရာ... ဆရာ”
ဟု လှမ်းခေါ်ရင်း ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းပြီး ဆွဲထူ
ကြသည်။ ကျွန်တော်က ပလက်ဟောင်းအနီးမှာ မှောက်ရက်
လဲကျနေသည်။ စက်ဘီးက တခြားတစ်နေရာမှာ။

“ဆရာ... ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ”
ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က ကျွန်တော်လက်ဖောင်းကို
ဆွဲထူရင်း မေးသည်။

“စက်ဘီး ဇက်ပြုတ်သွားတာ။ တော်သေးတယ်
စက်ဘီးတခြား လူတခြားမို့လို့”

“ဟာ... ခေါင်းနဲ့ ပလက်ဟောင်းအုတ်ခဲနဲ့ မဆောင်မိ
တာ ကံကောင်းတာ”

ကျွန်တော်ခေါင်းနှင့် ပလက်ဟောင်းအုတ်ခဲက သုံးလက်
မလောက်အကွာ။ ကျွန်တော်တိုက်ပုံအင်္ကျီမှာ ဖုန်တွေ ပေကျံ
နေသည်။ ပြီးတော့ သွေးတွေ။ ကျွန်တော်မျက်နှာတစ်ခုလုံး
သွေးတွေ ချင်းချင်းနီနေသည်။ မျက်နှာက ထူပူရိုန်းဖိန်းနေ
သည်။

“ဆေးခန်းသွား။ ဆေးခန်းခေါ်သွားကြပါဟ”

တစ်မြို့လုံးက ကျွန်တော်အသိမိတ်ဆွေတွေချည်း
သည်။ စက်ဘီးအင်္ကျီကို သိမ်းဆည်းသူက သိမ်းဆည်း
သည်။ ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ကို လာစမ်းကြည့်သူက ကြည့်
ခြေထောက်ကို စစ်ဆေးကြည့်သူက ကြည့်နှင့်။

“တော်သေးတယ် ဆရာရော၊ စက်ဘီး ဇက်ကျီး
အဲဒီဖောက်တံက ရင်ဘတ်ကို စူးတတ်တာ၊ အခု အရမ်း
ကောင်းတယ် ပြောရမယ်”

သို့သော် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး အားနှင့် ကိုင်ခေါ်
ထားသလို လှုပ်ရှားမှု မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မြေကြီးမှာ အ
နှင့် ပွတ်တိုက်မိထားသဖြင့် စုတ်ပြတ်နေသည်။ ဦးမြင့်အ
ရော လူတွေအားလုံး စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခေါ်
သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်းသို့ ဦးမြင့်အောင်ကို တွဲ
သွားနေရသည်။ သွားနေရင်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှ ဝေဒနာ
ကို ဝိပဿနာစေ့ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်နေမိသည့်
တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေအောင် နာကျင်
သည်။ ဆေးခန်းက ဖြစ်သည့် နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရှိသည်။ ဒေါက်တာက ကျွန်တော်ကို ခဲပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသ

“ဆရာ... အရက်ပျံ့နဲ့ နည်းနည်းဆေးမယ်။ ခဲ
မလား”

ဆရာဝန်က ကျွန်တော်ကို စာဟနာနာပင် မေးသ
“ရတယ် ဆရာ၊ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပါ”

ဖုန်တွေ၊ သွေးတွေ ပေကျံနေသည့် မျက်နှာတစ်
လုံးကို အရက်ပျံ့ဆွတ်ထားသည် ဝှမ်းစတွေနှင့် ပယ်
နယ်နယ် ဆေးကြောပါတော့သည်။ လူဝကြီး ဆေး
ဦးမြင့်အောင်၏ မျက်နှာက ဆီးရွက်လေးလို သေးငယ်
သည် ထင်ရ၏။ စုပ်တသပ်သပ်ဖြစ်နေသည်။ အမှန်က
ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နာကျင်
သည်။ ကျွန်တော် မျက်စိမှိတ်ထားမိသည်။ ဝေဒနာ ဝေဒ
ကွန္ဓာ။ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်၊ ဖြစ်ပျက်။ ကျွန်တော်
ထိုအချိန်က မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ တရားတော်တွေ
ကျကျနန နာယူလေ့ကျင့်နေချိန်ဖြစ်၏။ ထိုပြုလေးမှ ငါ
ဝိပဿနာရိပ်သာသို့လည်း မုန်မုန်သွားရောက်ကာ တစ်
ဖြစ်၊ တရားထိုင်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အသံ
နှစ်ဆယ်ကျော်စလေးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
ဆရာဝန်၏ အရက်ပျံ့နှင့် တင်ချာဇော်တွေကို ဖြစ်ပျက်
တွန်းလှန်နေမိ၏။ နာလိုက်တာ၊ ဝပ်လိုက်တာ၊ ဖြစ်
ပျက်တယ်။ ငါမဟုတ်၊ သူမဟုတ်၊ ဝေဒနာကွန္ဓာသက်သေ
ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးပေါ်မှ ဖြန်းခဲ ဘရိတ်

လည်း အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ရွတ်ပွားနေမိပြန်ပါသေးသည်။

(၂)

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ သုံးရက်တိတိပြည့်ပြီး နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်မျက်နှာမှ ပတ်တီးကို ဖြည့်ကာ အနာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ စီစဉ်လေသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးက ပတ်တီး အပြည့်စည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသုံးရက်လုံးလုံး တရားနာရင်း တရားရူမှတ်လိုက်၊ ဂါထာတော်ကို ရွတ်ပွားပူဇော်လိုက်နှင့် နေ့ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပုတီးစိပ်ဖက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အားလပ်ချိန်တိုတွင် မြို့လေး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ပေါ်စေတီလေးတွေဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာပြီး ပုတီးစိပ်ဖြစ်တတ်သည်။

သွားချိန်မှစကာ မြေပြင်ပေါ် ကိုင်ရိုက်ချလိုက်သလို ပစ်ကျသွားချိန်အထိပါ တရားမှတ်ဖြစ်လိုက်၏။ မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကုသွားခိုက် ခဏမျှ မိုက်ခနဲ သတိမေ့သွားသေး၏။ သတိပြန်စင်တာနှင့် တရားပြန်မှတ်မိခဲ့၏။ ယခု ဆေးထည့်နေချိန်အထိ အဆက်မပြတ် ရူမှတ်နေဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းလှသည်မှာ ထိုလိုမှတ်နေရင်းနှင့်ပင် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ နာကျင်သော၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသော၊ ကိုက်ခဲလေးလံနေသော ဝေဒနာတွေမှာ လျော့ခနဲ ပြယ်လွင့်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တရားခံ ကျေးဇူးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သိသိသာသာ ခံစားရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဆေးထည့်မယ် ဆရာ၊ နည်းနည်းတော့ စပ်ဦးမယ် ထင်တယ်။ နစ်ကြိမ်လောက် ဆေးထည့်ပြီးရင်တော့ ပျောက်သွားမှာပါ။”

ဟု ပြောရင်း မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်က ပတ်တီးစတွေကို တစ်လွှာချင်း ဖြည့်ချသည်။ ပတ်တီးစအားလုံး ပြေကျသွားသောအခါ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသည့် မျက်နှာမှာ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ငေးကြောင်သွားလေတော့သည်။

“ဆရာက တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင်ရည်ရှိတာပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘေးက ကြည့်နေတာဘောင် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ဘူး။ ဆရာ့ကိုယ်စား နာနေတယ်ဗျ”

“ထူးတာတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ ဆရာ၊ ဆရာ့မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေ အားလုံးပျောက်နေပြီ။ တာဆေးမှ ထည့်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အမာရွတ်တွေတော့ ဆင်ကျန်နေတယ်။ ဒီဒဏ်ရာအနေအထားနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီရက်လေးလေးနဲ့ အခုလို ခပ်မြန်မြန်ပျောက်သွားဖို့ မရှိဘူး။ တော်တော်လေး ထူးခြားတာပဲ ဆရာ”

ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က ကျွန်တော်ကို စက်တီးဖြင့် ဝတ်ကာ အိပ်သို့ ခေါ်ပို့သည်။ လမ်းမှာ ထိုစကားကို ပြောဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ပတ်တီးတွေ အပြည့်စည်းထားသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့သြခဲကြရပါသည်။ မှန်ထဲမှ ကိုယ်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အံ့သြနေခဲ့မိပါသည်။ မျက်နှာတွင် အနာက ပြည့်သောဘာတွေပင် တည်နေမည် ထင်ထားခဲ့တာ။ ယခုတော့ အနာ တွက်တစ်လနစ်လလောက်ကြာသွား၍ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းသွားခဲ့သလိုမျိုး လုံးဝ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပျောက်ကင်းသို့ နေသည်။ အမာရွတ်တွေကမူ အတော်များသည်။ ကော်တီးပေါ်က ပြုတ်ကျသည့်အရှိန်ဖြင့် ရှေ့သွားတစ်ချောင်းမှာ အက်နေသည်။ ထိုအက်ကြောင်းကြီးမှာ ယခုထိတိုင် ရှိနေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ရောက်တော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ အိပ်ရာတင်ပြင်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိပ်ယာပေါ်မှာ တံ၍ နားရင်း မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ တရားခွေကို ဖွင့်ကာ တရားဆက်မှတ်နေဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရတနာသုံးပါး၏ ကျေးဇူးနှင့် တရားတော်၏ ကျေးဇူးကို လွန်စွာ အံ့သြမဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှန်

သို့သော် တရားချည်းလည်း မှတ်မနေနိုင်ပြန်။ ကျွန်တော် ရွတ်ပွားမြဲဖြစ်သည့် ဂါထာတော်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို

www.burmeseclassic.com

လည်း ရိုနေသည်။ လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှသည်။ ညအချိန် ပုတီးစိပ်ပြီးတိုင်း ဆွမ်းစားကျောင်းတော်ထဲတွင် ကျွန်တော်အတွက် ညစာကို ကပိယကြီးက ပြင်ထားတတ်လေသည်။ ကျွန်တော်က မစားလိုပါ။ သို့သော် ဆရာတော် မိန့်မှာထားသည်ဆိုသဖြင့် စားပြီးမှ ပြန်ရ၏။ ဆရာတော်ကြီးကိုမူ ဝေးဝေးမှ တစ်ခါလောက်သာ ဖူးတွေ့ခွင့်ရ၏။ ဖူးတွေ့ရတိုင်းလည်း ကျွန်တော်အား သြဝါဒစကားတွေ မိန့်ခြေကာ၊ သမထလမ်းနှင့် ဝိပဿနာလမ်းကို ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်အောင် ခွဲခြားဆုံးမတတ်၏။

ထိုကြောင့်လည်း လောကီကျင့်စဉ်တွေ၊ လောကီအလုပ်တွေကို လုပ်ရင်းနှင့်ပင် ဝိပဿနာတရားတော်တို့ကို ဝိနာယူဖြစ်၊ သင်ကြားနေဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

ထိုစဉ်က ထိုသို့ စက်ဘီးမမှောက်ခင် ၄၅ရက်လုံးလုံးမှာမူ အနန္တသိဒ္ဓိမဟာဒီပံကျင့်စဉ်ကို နေ့စဉ်ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်ကံတကာသည် အလွန်ညံ့သော နှစ်ဖြစ်သည်။ အာမေဇိတ် ဥပါဒါသိန်ဟု ခေါ်သည့် မထင်မှတ်ဘဲ ကြီးမားစွာ ထိခိုက်တတ်သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကားမှောက်ခြင်းကဲ့သို့သော ထိခိုက်မှုမျိုးကို ကြီးစွာ ဖြစ်တတ်ချိန်ဖြစ်သည်။

အနန္တသိဒ္ဓိမဟာဒီပံကျင့်စဉ်မှာ တစ်နေ့လျှင် အလင်းတိုင်တစ်တိုင်ထွန်းပြီး ထိုဂါထာတစ်ပိုဒ်ကို သက်စေ့ပူဇော်ရသည်။ ၄၅ရက်ပြည့်အောင် အတော်ကြီးစားပြီး ပူဇော်ခဲ့ရသည်။ အဖျက်အမျိုးမျိုးခင်းခဲ့သည်။ ၄၅ရက်ပြည့်လျှင် ကြီးမားစွာသော အခက်အခဲ ဗုဒ္ဓရန်ဘေးနှင့် ဥပါဒါအန္တရာယ်တို့မှ ချွတ်ပြောက်နိုင်သည်ဟု အတိအကျညွှန်းဆိုထားလေသည်။

၄၅ ရက်ပြည့်သည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးမှောက်ကာ ကြီးမားစွာ ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စသည် လွန်စွာ စဉ်းစားရခက်သော ကိစ္စဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ အနန္တသိဒ္ဓိမဟာဒီပံကို သံသယမရှိ။ စိတ်ကုန်၊ ပိုမိုယုံကြည်သွားခဲ့၏။ အကြောင်းမူ ကြီးမားလှစွာသော ဥပါဒါအန္တရာယ်မှ လွတ်ကာ ထိုမျှသော ဘေးဒဏ်လေးသောက်နှင့် ကျမ်းကျေသွားသည်ဟု ကျွန်တော်လက်ခံယုံကြည်နေမိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

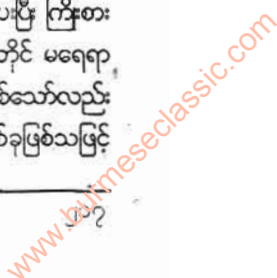
ယခု ပြန်တွေးကြည့်သောအခါ ထိုနှစ်၊ ထိုအချိန်မှစကာ ကျွန်တော်ဘဝတိုးတက်မှု အခွင့်ထူးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပွင့်လန်းလာခဲ့တာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရ။ စားဝတ်နေရေး အထူးပြေလည်လာသည်။ အောင်မြင်မှုတချို့ရလာသည်။ အနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဓိကအားဖြင့် ကြီးစားခဲ့သည့် စာရေးခြင်း၊ ကဗျာရေးခြင်းအလုပ်

အတွက်လည်း အခွင့်အလမ်းတွေ ပွင့်လန်းလာခဲ့တာသည်။ ကျွန်တော်ဘဝ တိုးတက်မှုတွင် ထိုအနန္တသိဒ္ဓိ မဟာဒီပံပညာခန်းသည်လည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ကြီးမားစွာ ထောက်ပံ့ထားခဲ့တာ လွန်စွာသေချာလို့နေပါသည်။ ထိုပညာခန်းကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ဆရာများကို လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှင် ဆွမ်းမိဆရာတော်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ အကြိမ်ကြိမ် ဦးတင်နေမိပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လောကီပညာနှင့် ဆိုင်သည့်ဆောင်းပါးတွေ၊ သမထ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်နှင့် ဆိုင်သည့်ဆောင်းပါးလေးတွေ များစွာရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ရေးခဲ့ရာတွင် ရတနာသုံးပါးအဆုံးအမအောက်မှ ကျင့်စဉ်နှင့် ပညာခန်းတို့ကိုသာ ဦးစားပေး ရေးဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ရသစာပေကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ်သဖြင့် ရသပါသောဆောင်းပါးလေးတွေ ဖြစ်ဖို့လည်း အားထုတ်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် လက်တွေ့ သုံးစွဲပြီးကောင်းကျိုးဖြစ်စေသည့် ကျင့်စဉ်နှင့် ပညာခန်းတို့ကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ကဗျာရေးသည့်အလုပ်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုရေးသည့်အလုပ်ကို အချိန်များများပေးပြီး ကြီးစားနေဖြစ်ပါသည်။ လုံးချင်းဝတ္ထုသည် ယခုထက်တိုင် မရေရာမသေချာလှသေးသည့် အလုပ်ဖြစ်နေသေးဆဲဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် အလွန်ဖြစ်ချင်သော အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့်

မသေချာလှသေးသော်လည်း ထိုအလုပ်ကိုပင် အထူးအချိန် ပေးကာ တပင်တပန်းကြိုးစားပြီး ရေးဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းပါတွေရေးတာ ကျွဲပါးသွားခဲ့ရသည်။ အချိန်လှပြီး ဆောင်းပါးရေးမည် စဉ်းစားသောအခါတွင် ရေးချင်တာတွေ များစွာရှိနေသော်လည်း ပရိသတ်အတွက် လက်တွေ့ ထိထိ ရောက်ရောက် သုံးစွဲကျင့်သုံးနိုင်မည့် အကြောင်းအရာကို သာ ရွေးချယ်ချင်မိပြန်သည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်ရေးသည့် အကြောင်းအရာက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သုံးစွဲတာမျိုးဖြစ်ချင်ပြန်သည်။ ယခု အနန္တသိဒ္ဓိမဟာဒီပံကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ယခုပြန် သုံးဖို့ ရွေးချယ်ပြီး ပရိသတ်ထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်မိပါသည်။

*** အနန္တသိဒ္ဓိဂီတတော်ကြီး ***
“ပထမဂီတ”

- * ဗုဒ္ဓေါလောကေ သမုပ္ပန္နော ဟိတာယသဗ္ဗပါဏိနံ။
 - * ဓမ္မောလောကေ သမုပ္ပန္နော သုခါယသဗ္ဗပါဏိနံ။
 - * သံယောလောကေ သမုပ္ပန္နော ပုညာယသဗ္ဗပါဏိနံ။
- ဂီတအသံထွက်
- * ဗုတ်ဒေါလောကေ သမုတ်ပန်နော၊ ဟိတာယသတ်ဗ ပါနိနံ။
 - * ဓံမောလောကေ သမုတ်ပန်နော၊ သုခါယသတ်ဗ ပါနိနံ။
 - * သံယောလောကေ သမုတ်ပန်နော၊ ပုညာယသတ်ဗ ပါနိနံ။

“ဒုတိယဂီတ”

- * ဗုဒ္ဓတေဇေန အရိန္ဒမော ဗုဒ္ဓေါမေရက္ခန္တုနိစ္စံ။
 - * ဓမ္မောတေဇေန မဟာလာဘော ဓမ္မောမေ ရက္ခန္တုသဒါ။
 - * သံယတေဇေန မဟာယသော သံယောမေ ရက္ခန္တုသဒါ။
- ဂီတအသံထွက်
- * ဗုတ်ဒတေဇေန အရိန်ဒမော ဗုတ်ဒေါမေရက်ခံတု နိတ်စ်။
 - * ဓမ်မတေဇေန မဟာလာဘောဓမ်မောမေရက် ခံတုသဒါ။
 - * သံယတေဇေန မဟာယသောသံယောမေရက်ခံတု ဒိန်နော။

“တတိယဂီတ”

- * နမောတေ ဗုဒ္ဓဝီရတ္ထံ၊ ဝိပ္ပမုတ္တောသိသဗ္ဗမိ။
- * သမ္မာဓ ပဋိမန္တေသ္မိ၊ တဿမေ သရဏံဘဝ။
- * အရဟံဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- * အကာလိကော ဓမ္မော ဓမ္မသရဏံဂစ္ဆာမိ။
- * သုပ္ပန္နိပန္နောသံယော သံယံသရဏံဂစ္ဆာမိ။
- * ဗုဒ္ဓေါသဗ္ဗညုတာဉာဏော။
- * ဓမ္မော လောကုတ္တရောနဝ။

- * သံယော မဂ္ဂလေတ္တော။
 - * ဣစ္ဆေတေ ရတနတ္ထယံ၊ ယေနသစ္စေန သင်္ဂမော ဟောတုမေယမင်္ဂလံ။
- ဂီတအသံထွက်
- * နမောတေ ဗုတ်ဒဝီရတ်ထု၊ ဝိတ်ပမုတ်တောသိ သတ်ဗမိ။
 - * သန်တာဒ ပတ်ပန်နောသမိ၊ တတ်သမေ သရဏံ ဘဝ။
 - * အရဟံဗုတ်ဒေါ ဗုတ်ဓံသရဏံ ဂစ်ဆာမိ။
 - * အကာလိကော ဓံမော ဓန်မံသရဏံဂစ်ဆာမိ။
 - * သုတ်ပတ်ပန်နော သံယော သံယံသရဏံ ဂစ်ဆာမိ။
 - * ဗုတ်ဒေါသတ်ဗညုတာဉာဏော။
 - * ဓံမောလောကုတ်တရောနဝ။
 - * သံယောမက်ဂဖလထောစ။
 - * အိတ်ဆေတေ ရတနတ်တယံ ယေန သစ်စေန သင်္ဂမော ဟောတု မေယ မင်္ဂလံ။

*** အနန္တသိဒ္ဓိမဟာဒီပံအလင်းတိုင် စီရင်ပုံ ***

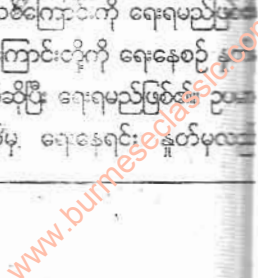
၁။ အထက်ပါ ဂီတတော်သုံးပိုဒ်ကို အသံထွက် မှန်ကန်စွာဖြင့် စာလုံးပေါင်း တိကျစွာ ရေးတတ်အောင် ကျက်မှတ်လေ့ကျင့်ပါ။ ဖယောင်းတိုင် စီရင်သောအခါ (ကျောက်ဖယောင်းတိုင် ဟုခေါ်သော ခြောက်တိုင် ဖယောင်း တိုင်သုံးစွဲပါက အသံလျှောက်ဆုံဖြစ်၏။ ဖယောင်းတိုင်ပေါ်တွင် ထိုဂီတကို ရေးရမည်ဖြစ်၏။ ရေးသောအခါတွင် သံချွန်ဖြင့် လည်း ရေးနိုင်၏။ ခံတ်ဖြင့် ရေးခြင်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

“ကျောက်ဖယောင်းတိုင်”

$J + ၅ + ၄ + ၇ = ၁၈ = ၉ နှစ်$
“ခဲတံ”

$J + ၇ = ၉ နှစ်$

၂။ လောကီအစီအရင်တို့တွင် နှစ်စားစာတ်သည့် အလွန်စွမ်းအားကြီး၏။ စီရင်သော အချိန်မှာ သင့်တော်သည့် စီရင်နိုင်၏။ အကောင်းဆုံးမှာ ကိုယ်တိုင်က သန်သန်ရှင်ရင် ဝတ်စားထားပြီး ငါးပါးသီလခံယူကာ ဘုရားစင်ရေတွင် စီရင် ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ စီရင်ရာတွင် ပထမ ဂီတ တော်ကို ပထမ ဖယောင်းတိုင်တွင် ဒီးဗာဘက်မှ အောက် ဘက်သို့ ရေသွားရမည်ဖြစ်၏။ ပထမဘက်ကြောင်းကို ရေ လျှင် အနည်းငယ်ခွာ၍ ဒုတိယဘက်ကြောင်းကို ရေ၊ ပြီးလျှင် အနည်းငယ်ခွာ၍ တတိယဘက်ကြောင်းကို ရေးရမည်ဖြစ်၏။ အထူးသတိပြုရန်မှာ ထိုအကြောင်းတို့ကို ရေးနေစဉ် နှုတ် တစ်လုံးချင်း အသံထွက်ရွတ်ဆိုပြီး ရေးရမည်ဖြစ်၏။ ဥပမာ “ဗုဒ္ဓေါလောကေ” ဟု လက်မှ ရေးနေရင်း နှုတ်မှလည်း

ထိုဂါထာစာလုံးကို ရွတ်ဖတ်ရင်း ရေးရမည်ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ဒုတိယ ဖယောင်းတိုင်းတွင် “ဒုတိယဂါထာ” သုံးကြောင်းကို ရေးရပါမည်။ ထိုနောက် တတိယဂါထာမှာ မှာသဖြင့် ဖယောင်းတိုင်းတွင် ဆံ့အောင် ရေးနိုင်ဖို့ အတော်ခဲ ယဉ်းပါမည်။ သို့အတွက် တတိယဂါထာကိုပု တာရွက်လွတ် တစ်ခုတွင် ခဲတံဖြင့် ရေးပြီးမှ ထိုစာရွက်ကို ဖယောင်းတိုင် တွင် ပတ်ပြီး ကော်ဖြင့် ကပ်လိုက်ပါ။

ထိုကဲ့သို့ သုံးတိုင်လုံး ရေးပြီးသောအခါ ပထမ အတိုင်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်၍ ဖယောင်းတိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့် မြင်လျှင် ပထမ ဂါထာသုံးပိုဒ်ကို “ထွန်းမည်သူ၏” သက်စေ့ အရေအတွက်ရွတ်ကာ သိဒ္ဓိတင်ရပါမည်။ ဒုတိယတိုင်ကို ကိုင်ကာ ဒုတိယ ဂါထာသုံးပိုဒ်ကို သက်စေ့ရွတ်ပြီး သိဒ္ဓိတင် ရပါမည်။ တတိယတိုင်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် တတိယ ဂါထာကို သက်စေ့ရွတ်ကာ သိဒ္ဓိတင်ပေးရပါမည်။

ဤသို့ စီရင်ထားသော အလင်းတိုင် သုံးတိုင်ကို မိမိ၏ မွေးနေ့နံနက်တွင် ရေပိုးချိုးကာ အထူးသန့်စင်စွာ သတ်စားပြီးလျှင် နံနက် ၉နာရီတိတိတွင် ဘုရားစင်ဦး အမှတ် ၁)တိုင်ကို ထွန်းညှိကာ ပူဇော်ရပါမည်။ ငါးပါးသီလခဲယူ ဘည်ဆောက်ပြီးမှ ထွန်းညှိပူဇော်ရပါမည်။ ဥပမာ- တနင်္လာနေ့ နံနက် ၉နာရီတွင် ပထမတိုင်ကို စပြီး ထွန်းညှိပူဇော်ရမည်။ အင်္ဂါနေ့တွင် ဒုတိယတိုင်ကို ထွန်းညှိ ပူဇော်ရမည်။ ထိုသို့ သုံးတိုင်ကို သုံးရက်ဆက်တိုက် ပူဇော်ရမည်။ အလွန် ဆေးလေးနက်နက် အာရုံပြု၍ ပူဇော်ပေးရမည်။ ပူဇော်ပြီးက ဘေးဒုက္ခအခက်အခဲတို့မှ လွတ်ကင်း၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်စေဖို့ ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေ မေတ္တာပို့ခြင်းတို့ကို ပြု ဆောင်ရမည်။ မိမိဖြစ်လိုသော ကိစ္စရှိကလည်း သီးသန့် ဆုတောင်းနိုင်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ သုံးတိုင်ကို မကြာခဏ စီရင်ပူဇော်ပေး နိုင်ပါသည်။ ထိုအပြင် ကြီးမားသော ဘေးဒုက္ခကြုံတွေ့နေ ရသော အခက်အခဲကြီးစွာ ဖြစ်နေပါက၊ သို့မဟုတ် ဇာတာ မှန်လက် ကံကြမ္မာသိပ်ညံ့နေပါက ၄၅တိုင် စီရင်ပြီး ၄၅ရက် ဆက်တိုက် မပျက်မကွက် ထွန်းညှိ ပူဇော်နိုင်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပူဇော်သွားပါက ကြီးမားသော ဘေးဒုက္ခ၊ အကျပ်အတည်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့မှ လွတ်ကင်းနိုင်ပေ၏။ ဤဂါထာတော်တို့မှာ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်ယှဉ်သော အလွန် အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာများဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဤဂါထာခွင်မှာ အဟောင်း ပညာရပ်စစ်စစ်ဖြစ်ပေ၏။ ဤအနန္တသိဒ္ဓိမဟာဇိပုံ အစီအရင်ဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်ကင်း၍ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာဖြစ်ခဲ့သူ၊ ဖြစ်နေသူ များစွာရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကျိုးများစွာဖြစ်ခဲ့ရုံသာမက၊ ယခု တိုင် လက်စွဲပြုနေရဆဲဖြစ်ပေသည်။

လူတာဝသည် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတည်းဟူသော အကြောင်းလေးပါးနှင့် အသက်ရှင်ရ၏။ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာကြရ၏။ အတုမရှိသော ရတနာသုံးပါးနှင့် ဆိုင်သည့် ဂါထာတော်ကို ဉာဏ်ဖြင့် နှိုင်းချင်၍ ဝီရိယဖြင့် ဆောင်ရွက်ကာ ပူဇော်ခြင်း၊ ရွတ်ပွားခြင်းသည် ကောင်းသော အကြောင်းဖြင့် ကုသိုလ်ကံမြှင့်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ရှိရိုးရှင်းရှင်းနှင့် လွန်စွာ ကောင်းမြတ်လှသော လွန်စွာ စွမ်းအား အာနိသင် ထက်မြတ်သော ဘုရားရှိခိုး ဂါထာ၊ ဆီမီးပူဇော်သည့် လောကီအစီအရင်ပညာခန်းတစ်ခုခု ဆိုချင် ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးကို ရေးမည်စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်တော် အာရုံတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပဲ့တင်ထပ်လာနေသော ကောင်း လေးတစ်ခုရှိနေပါသည်။ “အရိုးကို အရွက်မပုံးစေရာ” ဆို သည့် မြန်မာဆိုရိုးစကားလေးပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

အားလုံးသတ္တဝါချမ်းသာပါစေ

သက်နှင်းခေတ္တ(ပုဗ္ဗိး)

 မဂ္ဂဇင်း

 အုပ် (၁၀၀)ပြည့်

လာမည့် ၂၀၁၄ အောက်တိုဘာလတွင် ထုတ်ဝေမည့်
 အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၄)မှာ
 အုပ် (၁၀၀)ပြည့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

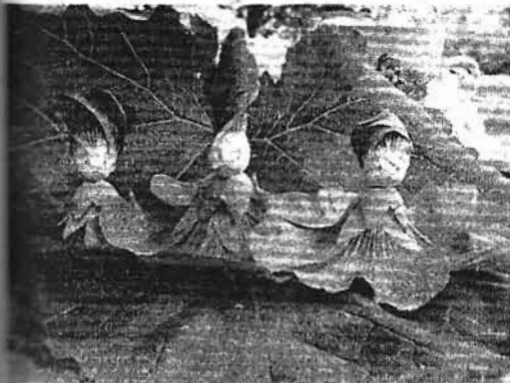
ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ပရိသတ်များ အားပါးတရ ဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းနိုင်ရန်
 အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ စီစဉ်နေကြောင်း သတင်းကောင်းပါအပ်ပါသည်။
 ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်တွင် ပါဝင်ရေးသားကြသော စာရေးသူများအနေဖြင့်လည်း
 အုပ်(၁၀၀)ပြည့်အထိမ်းအမှတ်တွင်
 ပါဝင်ရေးသားကြပါရန် တိုက်တွန်းပိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊ ရုံးခန်းနှင့် ပြန်ဆိုရေး
 အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၃)လမ်း(အထက်)
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

မောင်လင်းအောင်

ထူးဆန်း: ဇွေလာ ဤကမ္ဘာ

ပန်းပွင့်လေးများ၏ သဘာဝအလှ
သဘာဝအလှတရားသည် လူသားတို့ကို အံ့အားသင့်
ဖွယ် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည့် ကလေးမလေးများပုံသဏ္ဍာန်
ပန်းပွင့်လေးများ၏ သဘာဝအလှတရားဆန်းကြယ်မှုကို
မှင်သက်ဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။

ရုရှားခွေး
Caucasian She pherd ခွေးမျိုးစပ်ဖြစ်သော ရုရှား
ခွေးဟု လူသိများသော ခွေးကြီးသည် ဝံပုလွေများနှင့် ဝက်ဝံ
များကိုပါ အမဲလိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

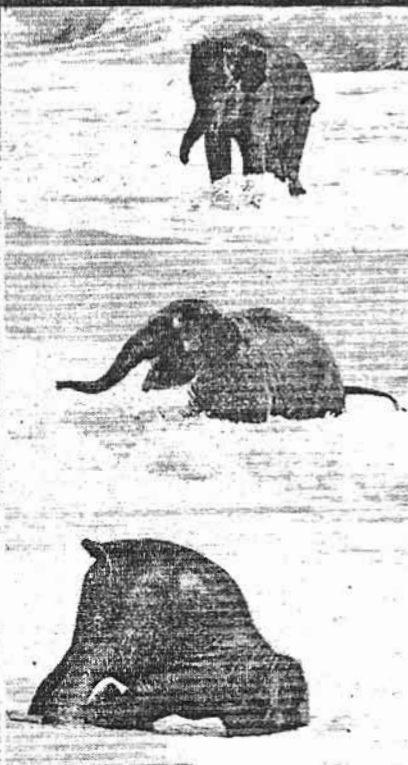

Miss America

၁၉၂၄ ခုနှစ်က အမေရိကန်အလှမယ် (Miss America) လှပဖြူတစ်ဦး၏ ပုံဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ် အလှမယ်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ ခေတ်များစွာ ကွာခြားသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆွီဒင်မီးတောက်

ဆွီဒင်မီးတောက်ဟု ခေါ်သည်။ ထင်းတုံးကို ကိတ်ကဲ့သို့ ခွဲခြမ်းပြီး အောက်ခြေတွင် ခြောက်လက်မခန့် နေချန်ထားကာ၊ လောင်စာဆီတစ်မျိုးမျိုးထည့်သွင်း အသုံးပြုနိုင်သည်။ ထိုထင်းတုံးသည် နှစ်နာရီမှ သုံးနာရီခန့်အထိ အဆက်မပြတ် လောင်ကျွမ်းနေနိုင်သည်။

ဆင်ကလေးနှင့် ပင်လယ် ဆင်ပေါက်စကလေးသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မြူတူးပျော်ပါးကာ ပင်လယ်ရေဖြင့် ဆော့ကစားနေပုံကို ကြည့်နူးဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရပါသည်။

အထီးကျန် လမ်းမ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အမှတ်(၅၀) အဝေးပြေးလမ်းမကြီး၏ တစ်နေရာဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဝေးပြေးလမ်းမကြီးကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အထီးကျန်အဆန်ဆုံး လမ်းမကြီးအဖြစ် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ပုံမြင်ရုံနှင့်ပင် ကားသမားများအတွက် မည်မျှ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော လမ်းမကြီးဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပါသည်။

အံ့မခန်း ချောက်ကမ်းပါးကြီး

နော်ဝေနိုင်ငံရှိ 'Trolltunga' ဟု အမည်ရသော ထူးဆန်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ ပုံဖြစ်ပါသည်။ ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် မီတာ(၁၁၀၀)အမြင့်ရှိသည်။

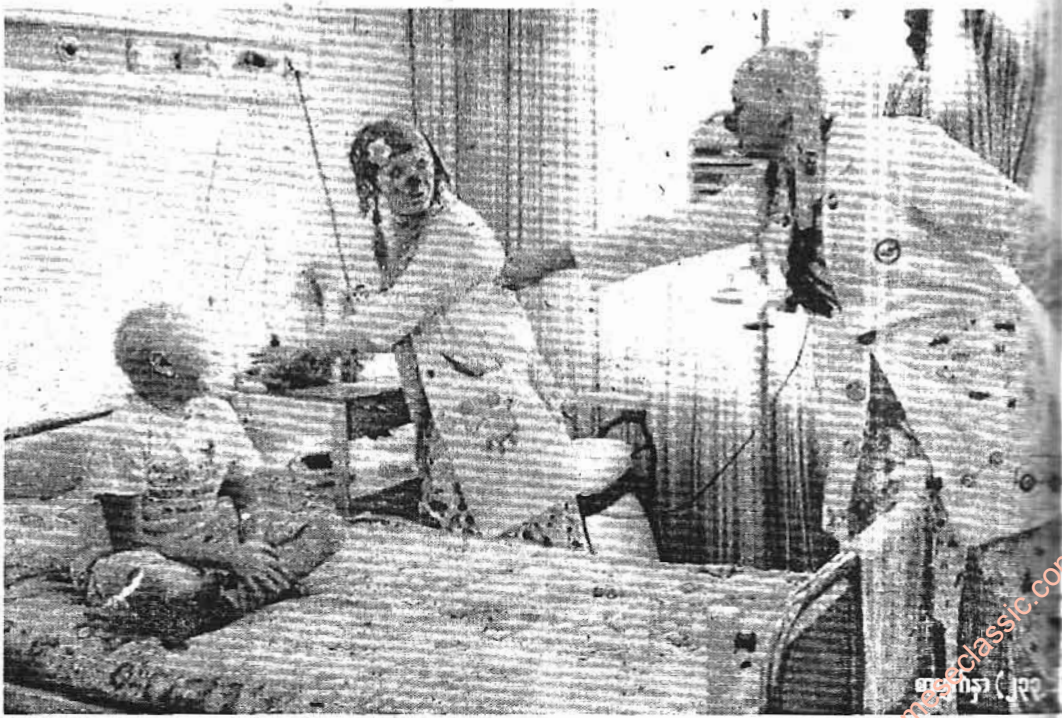

စာပိုသမား၏ အနုပညာလက်ရာ

ပြင်သစ် စာပိုသမားတစ်ဦးသည် အနုပညာလက်ရာ မြောက်လှသော နန်းတော်ပုံသဏ္ဍာန်အဆောက်အအုံကြီးကို ကျောက်တုံးများသက်သက်ဖြင့် ဥဒုနစ်ကြာ အချိန်ပူတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ စာပိုရာလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ကျောက်တုံးအရွယ်အစားအမျိုးမျိုးကို နေ့စဉ် ကောက်လှာခဲ့ပြီး ထိုနန်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နုလုံးလှ ဆရာဝန်

ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသော ကလေးများကို နာကျင်မှုဝေဒနာလျော့ပါးပြီး စိတ်ပျော်ရွှင်စေရန်အတွက် ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများက လူရွှင်တော်များသဖွယ် သရုပ်ဆောင်ပြီး နှစ်သိပ်ပေးနေပုံလေးဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ
ပုဂံဘုရားမင်း

Hand-drawn

ဤ ဩကာသလောကကြီး၌ တစ္ဆေ သရဲတို့သည် အမှန်တကယ် တည်ရှိနေကြခြင်းလား။ သို့မဟုတ် ဆန်းကြယ်ထွေပြားလှသော လူတို့ စိတ်၏ အရောင်ပြောင်း လှည့်စားမှုများ ကြောင့် တစ္ဆေ သရဲ၊ နာနာဘာဝ မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်တည်းဟူသော နာမ်ပုဒ်တို့ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာခြင်း လား။

ထိုအချင်းအရာနှင့် ပတ်သက် လာလျှင် အစဉ်မြဲလိုလို အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ကွဲ သွားတတ်သည်။ သရဲမရှိဘူးဟု ယူဆ ထားသော အဖွဲ့ သရဲရှိသည်ဟု ယူဆ ထားသော အဖွဲ့ သရဲရှိသည်ဟု အယုံ အကြည်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း တစ္ဆေ သရဲနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံပြင်ဇာတ် လမ်းများကြားလျှင် စိတ်ဝင်တစားနှင့် နားဆင်လျက် အငြင်းမပွားဘဲ ကြောက် ရွံတတ်သည့်အဖွဲ့၊ ထိုအဖွဲ့သုံးဖွဲ့တွင် ကျွန်မ ပါဝင်သည့်အဖွဲ့မှာ တတိယ မြောက်အဖွဲ့ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝများ၊ မကောင်း ဆိုးဝါးမုန်စာသဘာဝများ၊ မြေမှတ်တီလူး စုန်းကဝေ အောက်လမ်းပညာသည်များ မှအစ အထက်ဂိုဏ်းဆရာ ဝိဇ္ဇာတော်ရှိ တပည့် ရုက္ခဗျူဟာ အလယ်၊ နတ်နဂါး သိကြား၊ ဂဠုန် ဂဠုန်တို့အဆုံး၊ ထူး ဆန်းထွေလာလှသော မမြင်အပ် မမြင် နိုင်သည့် ထိုသက်ရှိများအား အလုံးစုံ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် လက်ခံနေသူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။

လူငယ်ပီပီ ဟိုတွေး သည်တွေး နှင့် သူတို့တစ်တွေ ရှိမှရှိပါမလားဟု မကြာခဏ သံသယဖြစ်မိပေမည်

ထိုသူတို့နှင့် ပတ်သက် ဆက်သွယ်သည့် အကြောင်းကိစ္စ ဆန်းဆန်းပြားပြားမှန် သမျှကိုတော့ စိတ်ဝင်တစား နားဆင် ချင်သည်။ ထိုကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက် သည့်သတင်း တစ်စွန်းတစ်စကြားရုံဖြင့် နားကို စွင့်ထားတတ်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့် လည်း “ဟဲ့...မိစနိုးရေ၊ ငါတော့ ကြံ ခဲ့ရပြီဟေ့” ဟု အစချီကာ ဘယ်အိမ် ဘယ်နေရာ၌ တစ္ဆေအခြောက်ခံခဲ့ရ သည့်အကြောင်းကို လာရောက် ရင်ဖွင့် သတင်းပေးသူတွေကလည်း ကျွန်မ အနီးအနားတွင် အများအပြား၊ ဒုနှင့် ဒေ။ အများစုကလည်း လုပ်ကြံ ဇာတ် လမ်းဖို့မဟုတ်ဘဲ၊ အရှိန်ကို အရှိအတိုင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူကိုယ်တိုင် ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထလျက်သားနှင့် ဇာတ် ကြောင်းလှန် ပြောပြသွားကြသည်ချည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စာရေးချင်စိတ်ဝင်ပြီး ကလောင်သွေး သည့် သဘောနှင့် စာရေးကြည့်သည့် အခါ ရေးချင်စရာ သည်အကြောင်းတွေ ရှိသည်က တစ်ကြောင်း။ ကျွန်မကိုယ် တိုင်က ဤသို့သော ဂန္ဓာရီဆန်ဆန် အကြောင်းအရာများကိုသာ စိတ်ဝင်စား သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ဂန္ဓာရီလိုင်းရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ နိပေမယ် အရက်သောက်သူ စာရေးဆရာက အရက်မကောင်းကြောင်း ရေးသား သကဲ့သို့ ဂန္ဓာရီအကြောင်းအရာတွေကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သူမဟုတ်သည့် ကျွန်မက ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက် သည့် ဇာတ်လမ်းတွေချည်း ရေးသား နေမိ၍ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ငါ့လုပ်တာ ဟုတ်ကော ဟုဆိုရလားဟူ၍ တွေဝေ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း အသေအချာတွေးကြည့်လိုက်မှ ဆီ လျော် သင့်မြတ်သည်ဟု သုံးသပ်မိပြန်

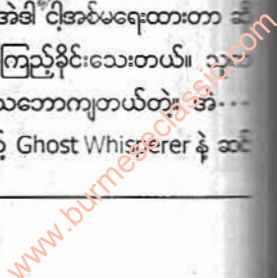
၏။ အရက်သောက်သူမှသာ အရက်ဆီ ဆိုးကျိုးများကို ပိုမိုနားလည်နိုင်မည်ဖြစ် သလို၊ ဂန္ဓာရီအကြောင်းအရာတွေကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မှသာ မိမိရေးသား မည့် ဇာတ်လမ်းအပေါ် ဖြစ်နိုင်မဖြစ် နိုင် စဉ်းစား ချင့်ချိန်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆမိသည်။

“ဟယ်... ဒါ မစနိုးရဲ့ ဝတ္ထု မဟုတ်လား။ ဓာတ်ပုံလည်း ပါတယ် နော်။ ဂန္ဓာရီလောက မဂ္ဂဇင်း (၇၅)အုပ် မြောက် စိန်ရတုအထူးထုတ်။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ သား ဝယ်ပြီး သိမ်းထားဦးမယ် မစနိုး”

ထိုစကားကို ဆိုလာသူက ကျွန်မ နှင့် ကျောင်းဖယ်ရိုကား အတူစီးသည့် မောင်ကျော်ဝင်းဖြစ်၏။ မောင်ကျော်ဝင်း က ပထမနှစ် ကျောင်းသား။ ကျွန်မ ထက် လေးနှစ်ခန့် ငယ်သည်။ စာပေ အပေါ် မြတ်နိုးသူဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်မ ဆီမှ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်များကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုတတ်သလို၊ မဂ္ဂဇင်း စာ စောင်များတွင် စာရေးသားနေသူ ကျွန်မ အပေါ်၌လည်း မောင်ငယ်လေးထံ တစ်မျိုး စာဖတ်ပရိသတ်လို တစ်သွယ် လေးစားခင်မင်နေသူဖြစ်သည်။ ယခု လည်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲတွင် ကျွန်မ ဝတ္ထုပါလာသည်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ခေါက်က သူ့လူ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါတဲ့ “တစ္ဆေ စုံထောက် မိန်းကလေး” ဝတ္ထုကို သား အရင်း ကြိုက်တယ်။ ဘေးက သူငယ်ချင်းထံ တောင် အဲဒါ ငါ့အစ်မရေးထားတာ ဆို ပြီး ဖတ်ကြည့်ခိုင်းသေးတယ်။ သူ့ သည်း သဘောကျတယ်တဲ့ အ... ဒါပေမယ့် Ghost Whisperer နဲ့ ဆင်

သလိုပဲလို ပြောတယ်။ တူတော့ မတူ ပါဘူး မစန်းရယ်။ ဟိုက အိမ်ထောင် သည်၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ ထုံးစံ အတိုင်း မြန်မာအမြင်နဲ့ မသင့်တော်တာ တွေလည်း ပါတာပဲကို။ မစန်း ရေးထား တာကို ပိုကြိုက်တယ်”

“ဒါကတော့ သူပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်ကောင်စရိုက်အခြေ ခံက ဆင်တူသလိုဖြစ်နေတာကိုး မောင်လေးရဲ့။ အစ်မရေးတဲ့ ဇာတ် ကောင်က Ghost Whisperer ဇာတ် ကားထဲက ဇာတ်ကောင်လို တစ္ဆေတွေ တို့ မြင်တွေ့နိုင်တဲ့သူပဲ မဟုတ်လား။ ဒီပေမယ် လောကမှာ ဘဝဖြစ်စဉ်ချင်း တူနေတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး ရှိ နေနိုင်တာပဲလေ။ ဒီတော့ ဇာတ်လမ်း ချင်း ဆင်တာလည်း မဆန်းပါဘူး။ အစ်မကတော့ အစ်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးနဲ့ပဲ အမြဲရေးလို့ ကိုယ်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံတယ်။ သူများတွေ ဘယ်လိုပဲ ဆွေးတွေး ကိုယ်မှန်ဖို့က အရေးကြီး နဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ဆိုနဲ့ သားတော့ မစန်းကို အာရမ်းအား ကူတာပဲ။ သားလည်း မစန်းလို စာရေး ဆရာဖြစ်ချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာတတ်ဘူး မစန်းရဲ့”

“ဪ... ဖြစ်ချင်စိတ်ရှိရင် အသိဖြစ်နိုင်တာလည်းပဲ။ မောင်လေး ကြီးစားရင် ဖြစ်မှာပေါ့။ စာများများဖတ်၊ ဆရာကြီး စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ်ရေး ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ရေးချ ကြည့်။ အထပ်ထပ်ဖတ်။ အထပ်ထပ် ကြည့်။ နောက်တော့ အဆင်ပြေလာ တယ်။ အစ်မတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ အထိလည်း အယ်ဒီတာ ဆရာတွေ ကဲ့သို့ ခံနေရတုန်း”

“အင်း... မစန်း အားပေးတာနဲ့

သား ရေးကြည့်ဦးမယ်။ ဒါနဲ့ မစန်းက ဇာတ်လမ်းတွေ အမျိုးမျိုးရေးတယ် နော်။ ဘယ်လို စဉ်းစားပြီးမှ ရေးတာလဲ ဟင်”

“အစ်မရေးတာ အများစုက ဖြစ် ရပ်မှန်တွေ မောင်လေးရဲ့။ အစ်မနဲ့ နီးစပ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက သူတို့ကြံခဲ့တာတွေကို ပြန်ဖောက်သည် ချကြတာတွေကို အစ်မက ရေးတာ။ တချို့ တချို့ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ပေါ့”

“ဟုတ်လား အစ်မ။ ဒါဆို တစ္ဆေ သရဲတွေက တကယ်ရှိတာပေါ့နော်။ သားကတော့ ယုံပါတယ်။ ဘုရားဟော ပေတာဝတ္ထုတွေတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ဟော... သား မှတ်တိုင်ရောက်ပြီ၊ ဆင်းရဲတော့မယ်။ တာ့တာ... မစန်း”

“အေးအေး... မောင်လေး”

မောင်ကျော်ဝင်းက ရိုးသားပွင့် လင်းသူပီပီ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့ပင် စိတ်ထဲရှိသမျှကို မေးမြန်းတတ်သည်။ မောင်ကျော်ဝင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ် က ဆင်းသွားတော့မှ ကျွန်မ အတွေး နယ်ချဲ့ ခွင့်ရသည်။ တွေးမိသည်က မောင်ကျော်ဝင်း နောက်ဆုံး ခံမေးသွား သော မေးခွန်းနှင့် ဆက်စပ်နေ၏။ ထို သို့ တွေးတောမိအောင် စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းသွားသည့် မောင်ကျော်ဝင်းကို ပင် ကျေးဇူးတင်မိတော့သည်။

အင်း... တစ္ဆေ သရဲဟူသည် လောက၌ အမှန်တကယ်ရှိပါသလား။

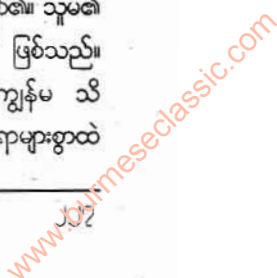
ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ ဘယ်သောအခါမျှ အချင်းမများ။ အငြင်း မပွားတတ်ပါ။ ယုံလိုက် ယုံကြည်နိုင် သည်ဟူ၍သာ ပြောပါရစေ။ ကျွန်မကို ယုံကြည်လားဟူ၍ မေးလျှင်တော့ “အင်း” ဟူသောအဖြေကို တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေမိလိမ့်မည်။ နို့ပေမယ် ကျွန်မ ပတ် ဝန်းကျင်ရှိ အသိမိတ်ဆွေများကိုယ်တိုင်

တွေ့မြင် ကြုံကြိုက်သော တစ္ဆေ ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာရှိသလို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးကြိမ်ထက်မနည်း အခြောက်အလှန့်ခံရဖူးသည်ဖြစ်၍ ယုံကြည်သည်ဘက်ကိုတော့ ပိုကဲပေ လိမ့်မည်။

တစ္ဆေ သရဲတွေက များသော အားဖြင့် ရနံ့ပေးခြင်း၊ အသံပေးခြင်း၊ အရိပ်အယောင်ပြခြင်းတို့ကို ပြုလုပ် တတ်ကြသည်။ သနားစရာအကောင်း ဆုံးအချက်မှာ တချို့ တချို့သော ဝိညာဉ်များသည် မိမိကိုယ်မိမိ သေဆုံး သွားမှန်း မသိရှိကြသေး။ သို့ကြောင့် လည်း နေ့စဉ်သွားလာနေထိုင်နေကျ ပုံစံအတိုင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ သည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည် ခြောက်လှန့်နေပြီဟု ထင်သွားတတ် ကြသည်။

ထိုတစ္ဆေတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မနှင့် သိသော အစ်မတစ်ယောက် သည် မကြာခဏဆိုသလို ပြဿနာ များ လိုက်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရဖူး၏။ သူ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ အလျဉ်းသင့် သလို ရေးသားဖော်ပြဖူးခဲ့သော်လည်း မကြုံစဖူး ထူးကဲနက်နဲလှသော ဤ သဘာဝလွန် အကြောင်းအရာတွေက ရေးသား၍ မကုန်နိုင်သေးပေ။ (တစ္ဆေ ဝံ့ထောက် မိန်းကလေးဟူသော ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းရှည်အများစုမှာလည်း သူမ ၏ အကြောင်းသာဖြစ်သည်။)

ပြောရလျှင် သူမက ဝမ်းတွင်းပါ အကြားအမြင် ဆရာမဟု ဆိုရမလား မသိ။ လေးငါးနှစ်သားအရွယ်ကတည်း က ထိုမမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ တွေကို တွေ့မြင်နေရသူဖြစ်၏။ သူမ၏ နာမည်က “မခင်မေစိန်” ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ သိ သလောက် အကြောင်းအရာများစွာထ

မှ တချို့တစ်ဝက်ကို ကောက်နုတ် တင်ပြရလျှင်...

အသက် ရှည်အရွယ်ခန့်ရှိသော ခင်မေစိန်သည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်တင် နှင့်အတူ ရွာထိပ်ရှိ သစ်သားအိမ်ကြီး ဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်မေစိန်သည် ပါရမီထူးပါရှိလာသူပီပီ ကလေးအရွယ်ကတည်းကပင် အေးဆေးတည်ငြိမ်သူဖြစ်တာကြောင့် ဝိုခြင်း၊ ဂျီကျုခြင်းမရှိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်ကွင်းစိုက်ခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း မိခင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် အေးအေးလူလူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ရွာထိပ်အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်သူ ဦးဖိုးသာမောင်ထံမှ အကြွေးတောင်းရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကိုဖိုးသာမောင်ရေ... ကျွန်မစိန်တင်ပါ။ ဝင်ခဲမယ်နော်”

အိမ်ကြီးရှေ့ပို့ ရောက်သည့်အခါ ဒေါ်စိန်တင်က ထိုသို့အော်ပြောရင်း ခင်မေစိန်၏ လက်ကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ အိမ်ကြီးက မကြာသေးမီကမှ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး လူကြီးတစ်ဖက်မျှရှိသော တိုင်လုံးကြီးများဖြင့် ခန့်ညားကြီးကျယ်လှသော သစ်သားအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ခင်မေစိန်လည်း ကလေးပီပီ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတမျှ ကြီးမားထည်ဝါလှသော ဦးဖိုးသာမောင်၏ အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ပြေးကြည့်ရှုမိ၏။ ဦးဖိုးသာမောင်နှင့် ဒေါ်စိန်တင်က တော့ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်။

“ကိုဖိုးသာမောင်ရယ်... ကျွန်မလည်း အားနာပါတယ်။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ အတိုးလည်း မယူ

ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေသိ အခု ကိုဖိုးသာမောင် ချေးထားတာ တစ်နှစ်နားတောင် ကပ်နေပြီ။ ကျွန်မတို့မှာလည်း သူဌေးသူကြွယ်တွေ မဟုတ်တော့ ငွေက သူလုပ်ငန်းနဲ့သူ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြစ်နေတာလေ။ အခု ကိုဖိုးသာမောင်လည်း သိတဲ့အတိုင်း စပါးတွေက ဈေးကျနေတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့လည်း အဆင်မပြေလို့ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း အားနာလို့ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ တကယ်ပါဗျာ။ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာကတည်းက ဘာအလုပ်မှ ကို မဖြစ်တာ။ ကျွန်တော် ကုန်တွေ ရှုံးနေတာလည်း တစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီမို့သာ အစ်မကြီးရဲ့ ငွေကို ပြန်မဆပ်ဖြစ်တာပါ။ စိတ်ချပါဗျာ။ ဒီတစ်လအတွင်း ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မအမျိုးသားကို ကျွန်မ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါဆို

ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်။ အိမ်မှာကလည်း အငယ်ကောင်လေး ကျန်ခဲ့လို့။ ဟဲ့... သမီးရေ... သမီး... မိစိန်”

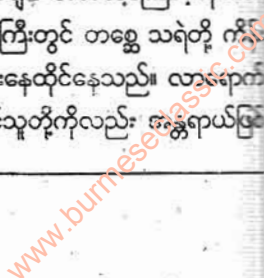
ဒေါ်စိန်တင်က ခပ်လှမ်းလှမ်း တိုင်ကြီးတစ်လုံး၏ နံဘေးတွင် ငေးမောကြီး ရပ်ကြည့်နေသူ ခင်မေစိန်ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါ်စိန်တင်၏ ခေါ်သံကို ခင်မေစိန်က ကြားဟန်မတူ။ တိုင်လုံးကြီးကိုသာ မော့ငေးကြည့်နေဆဲ။

“ဪ... သမီးကလဲ၊ လာ... အမေတို့ ပြန်ကြစို့။ ဦးဖိုးသာမောင်က နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

“အင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦး... သမီးပြန်တော့မယ်နော်။ ဟို... ဦး... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မနေနဲ့၊ သိလား။ ဟို... ဟိုတိုင်လုံးကြီးနားမှာလည်း မနေနော်”

“အယ်... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သွားပြီ ကိုဖိုးသာမောင်ရေ”

ဒေါ်စိန်တင်က ခင်မေစိန်ကို တစ်ချက်ငေါက်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ ကလေးမလေး အရွယ်သာရှိသည့် ခင်မေစိန်၏ စကားကို မည်သူကမျှ အလေးမထားခဲ့၍ မကြာမီတွင် ဦးဖိုးသာမောင်တစ်ယောက် စီးပွားပျက်ကာ အိမ်ကြီးကို ခင်မေစိန်၏ မိဘနှစ်ပါးလက်သို့ ထိုးအပ်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။ ခင်မေစိန်၏ မိဘနှစ်ပါးခဗျာမှာလည်း အကြွေးတွေအစား ဤပျဉ်ထောင်အိမ်သစ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသင့်သည်မှန်သော်လည်း ဝမ်းသာနိုင်ကြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအိမ်ကြီးတွင် တစ္ဆေ သရဲတို့ ကိန်းအောင်းနေထိုင်နေသည်။ လားရောက်နေထိုင်သူတို့ကိုလည်း အန္တရာယ်ဖြစ်

အောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဒုက္ခပေးနေသည်ဟူ၍ တစ်ရွာလုံး၌ သတင်းပြန့်လျက်ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ထိုအိမ်ကြီးကို သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့သည်မှာ ခင်မေစိန်အသက် ၁၀ နှစ်သမီးအရွယ်အထိ ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ရင်း ဦးဖိုးသာမောင်တစ်ယောက် စီးပွားပျက်ရုံသာမက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံတွင် အသံကဲကြီးဖြင့် ထအော်ပြီး သွေးလေဆောက်ချားကာ စိတ်ဖောက်ပြားသွားပြီး ဆက် ရပ်ထဲရွာထဲက ပုဏ္ဏားတိုက်သည် အိမ်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်တွင်နေကြသဖြင့် ထိုအိမ်ကြီး၌ ခင်မေစိန်၏ မိဘများသည်လည်း မနေထိုင်ဝံ့တော့။ အိမ်ကြီးကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားရတာကို နှမြောလှ၍ အိမ်ရှားတင်သော်လည်း ရွာသိမ်ငယ်လေးတွင် ကောင်းသတင်း ပျံ့နှံ့ပြီဆိုလျှင် ဖိုးဖိမိခင်ကလေးသည်ကြောင့် ထိုအိမ်ကြီးလောရောက်ကားရမ်းနေထိုင်မည်သူ့အဖို့ နောက်ဆုံး သည်အတိုင်းပစ်ထားသော် အိမ်ပျက်စီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ မိဘများအပေးဘဲ အလကားနေပါဟု ဆို၍ ဆင်းရဲသည့် မိသားစုတစ်ခုကို ခင်မေစိန်အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ်အထိ ပစ်ထားရာ တစ်လပင် မကြာ။ အသုံး ပြောင်းပြေးသွားကြသည်။ အသုံး သုံးသုံး ပြန်ကြားသည်က အိမ်ကြီးသည်မူ ကြောက်မက်ဖွယ် တစ္ဆေလည်းထွားထွားကြီးတစ်ကောင်က ခင်မေစိန်ထုတ်၍ ဟူ၏။

◆ ◆ ◆
“မေမေ... သမီးတို့ ဟိုအိမ်ကြီး သွားကြရအောင်”
တစ်နေ့ အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ် ခင်မေစိန်က မိခင်ဖြစ်သူ၏

လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း ခင်မေစိန် တည်ဆိုလိုက်သည်။ ခင်မေစိန်၏ စကားကို ရုတ်တရက် ဒေါ်စိန်တင့် သဘောမပေါက်။

“ဘယ်အိမ်ကြီးကို ပြောတာ တုန်း သမီးရဲ့”

“ရွာထိပ်က သစ်သားအိမ်ကြီးလေ မေမေ။ ရွာထဲက လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ ပုဏ္ဏားတိုက်တဲ့ အိမ်ကြီးလေ”

“အမလေး... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ အဲဒီအိမ်ကို သွားမှာတုန်း”

ဒေါ်စိန်တင့်က ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ငြင်းရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိသော်လည်း ခင်မေစိန်က တော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ ဒေါ်စိန်တင့် စကားဆုံးတော့ သူ့ပြောလိုရာကို ဆက်ပြောသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မေမေရယ်။ ဒုက္ခလည်း မရောက်ပါဘူး။ အဲဒါ သစ်စွဲပြိတ္တာကြီးပါ။ သမီး သူ့ကို မောင်းထုတ်နိုင်ပါတယ်”

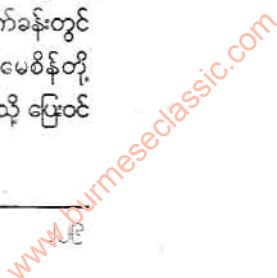
“အယ်... ဒီကောင်မလေး ပေါက်ကရုံ၊ တော်စမ်း၊ တိတ်... အခု လျှောက်မပြောရဘူး။ သမီး နောက်နောင် ဒီလိုလျှောက်ပြောလိုကတော့ မေမေအာရုံကဲပဲ။ ကြားလား မိစိန်”

ကလေးအရွယ်သာရှိသေး၍ ခင်မေစိန်၏ စကားက အရာမဝင်ပါချေ။ ဒေါ်စိန်တင့်မူ သမီးဖြစ်သူထံမှ ထိုသို့သော စကားမျိုးတွေ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုံးလေးရက်လောက် နှလုံးငြိမ်သွေးဆေးသောက် ယူရသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရာ၏။ မိခင်ကို ကြောက်ရွံ့ရသူဖြစ်တာကြောင့် ထိုသို့သော စကားမျိုးကို ခင်မေစိန် ထပ်မပြော

တော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်မှာ အသက် ၁၆ နှစ်တိုင်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ခင်မေစိန်၏ အသက် ၁၆ နှစ်ရောက်သည့်အခါ ခင်မေစိန်မိသားစု ထိုအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။ ခင်မေစိန်၏ အစ်မ ခင်မူစိန်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားပြီ၍ လက်ရှိ နေထိုင်နေသော အိမ်ငယ်လေးကို သမီးဖြစ်သူအတွက် လက်ဖွဲ့ပေးလိုက်တာကြောင့် ခင်မေစိန်တို့မိသားစုလေးယောက် သစ်သားအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ၁၀ နှစ်နီးပါး ဖစ်ထားခဲ့ပြီးမှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ကြီးတွင် ကပ်ညီနေထိုင်သော ပရလောကသားတို့ မရှိလောက်တော့ဟု ခင်မေစိန်၏ မိဘတွေက ယူဆထားကြပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ပထမဦးဆုံး ရွှေပြောင်းနေထိုင်သည့် ညဉ့်ပင်အခြောက်အလှန်တို့ စခဲ့ကြ၏။

သိပ်ကြီးကြီးမားမား ခြောက်လှန့်ခြင်းတော့ မဟုတ်။ ညဘက် အိပ်မောကျနေချိန်တွင် ခင်မေစိန်၏ ဖခင် အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်လျက် လန့်နိုးလာလေသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း မျက်လုံးတို့ ပြူးကြောင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ထိတ်လန့်တကြား လျှောက်ကြည့်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အော်သံကြားကတည်းက ဒေါ်စိန်တင့်မှာ ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်းညှိထားပြီးပြီမို့ တစ်အိမ်လုံးတွင် အလင်းရောင်ဖြန့်ကျက်ခင်းနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ချောက်ချားစရာ မတွေ့ရ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အော်သံကြောင့် တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိပ်စက်နေသော ခင်မေစိန်တို့ မောင်နှမလည်း အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြပြီ။

“အစ်ကိုကြီး... ရော့ ရေသောက် လိုက်ဦး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး ရယ်”

ဒေါ်စိန်တင့်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသာမောင်အတွက် ရေအေးတစ်ခွက် ခပ်တိုက်ရင်း မေးသည်။ ဦးသာမောင် မဖြေနိုင်သေး။ ရေအေးကို ခပ်မြန်မြန် မော့သောက်ရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဟို... အိပ်... အိပ်မက်ဆိုး မက်တာ ပါ”

“ဘယ်လိုမက်လို့လဲ ဖေကြီး ရယ်။ သားကြောက်လိုက်တာ”

ဝဝနှစ်သား ကောင်လေး ထွေးမာန်က ကလေးပီပီ အသံတုန် တုန်ယင်ယင်ကလေးနှင့် မေး၏။ ခင်မေ စိန်က မောင်ငယ်လေးကို ကြင်ကြင် နာနာပွေဖက်လိုက်ရင်း...

“မကြောက်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်။ အလကား... အတ္တဘောကောင်ကြီး ပါ။ ရုပ်ဆိုးတာက လွဲပြီး ဘာအစွမ်းမှ မယ်မယ်ရရ မရှိပါဘူး”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သဖြင့် ဦးသာမောင် သမီးငယ်ကို တအံ့တဩလှမ်း ကြည့်မိသည်။ ဦးသာမောင် မအံ့တဲပဲ ရိုပါမလား။ အိပ်မက်ထဲတွင် မိမိခြေရင်း ၌ အသားမည်းမည်း ခန္ဓာကိုယ်တုတ် တုတ်နှင့် ဂင်တိုတို ကုလားလိုလို လူကြီးတစ်ယောက်က မားမားကြီးရပ် နေပြီ နီရဲရဲ မျက်လုံးပြကြီးများဖြင့် မိမိ အား စိုက်ကြည့်နေခဲ့၍ ယခုကဲ့သို့ ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက် မိခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ယခုများတော့ သမီးငယ်က ထိုပတ္တဝါကြီးကို မြင်တွေ့ ဖူးသည့်အလား အေးအေးလူလူ ပြော ဆိုနေသည်မို့ တအံ့တဩလှမ်းကြည့် လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ ခင်မေစိန်ကတော့

မိဘတွေ မည်သို့တွေးမလဲ မစဉ်းစား။ မောင်လေး စိတ်ချမ်းသာစေရန်အတွက် သာ အားပေးနှစ်သိမ့်နေ၏။

“ကဲ... ကဲ... ဖေကြီး ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ မကြောက်နဲ့ သွား... ကလေးတို့၊ သွားအိပ်ကြတော့”

မိဘတွေက သွားအိပ်ခိုင်း၍ ခင်မေစိန်က မောင်ငယ်လေးကို လက် ဆွဲလျက် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ထွက်သွား ကြသည်။ ထိုအခါမှ ဦးသာမောင်ခမျာ မိမိအိပ်မက်အကြောင်း ဒေါ်စိန်တင့်ကို ရင်ဖွင့်ရှာသည်။ အိပ်မက်အကြောင်း သိရတော့ ဒေါ်စိန်တင့်မှာလည်း မည်သို့ ဖြေရှင်းရမလဲ မသိ။ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ကမ္မဝါဖတ်ဖို့ရန်ကျတော့ သေးနတ်လှ သော သူတို့ရွာကလေးတွင် ဘုန်းကြီး ကျောင်းက နီးနီးနားနားမရှိ။ မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှေဖြင့် ကူးပြီး တစ်ရက်လောက်သွားမှ ဘုန်းကြီး ကျောင်းရှိရာ တစ်ဖက်ရွာဆီသို့ ရောက် နိုင်မည်။ ထိုသို့ သွားပင်ဖိတ်ဖို့ကျလည်း ဦးသာမောင် သွားဖိတ်နေလျှင် အိမ်၌ ဒေါ်စိန်တင့်နှင့် ကလေးတွေသာ ကျန် ရစ်ခဲ့ရမည်ဖြစ်၍ ထိုသို့လည်း နေရကြ မည်မဟုတ်။ ထိုညက ဦးသာမောင်နှင့် ဒေါ်စိန်တင့်တို့ခမျာ မအိပ်ရဘဲ မိုးလင်း ခဲ့ရသည်။

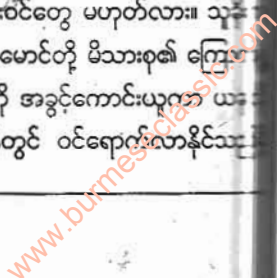
ခင်မေစိန်သည် ဒသမတန်းကို ရန်ကုန်မြို့တွင် ဘော်ဒါသွားရောက်နေ ထိုင်ကာ ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ခင်မေစိန်ဟာ ထိုသို့ မမြင် အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အကျွမ်း တဝင် မြင်တွေ့နိုင်မှန်း မိဘများသာ မက၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း မသိကြ။ ခင်မေစိန်ကလည်း သူ့ပါရမီ နှင့်သူမို့ ထိုကိစ္စကို လူတကာအား ပြော မပြ။ ပြောပြလျှင်လည်း ယုံကြည်ကြ မည်သူထက် မယုံကြည်ဘဲ လောင်း

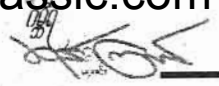
ပြောင်ကြမည်သူက ပိုများမည်မှန် ခင်မေစိန် သိနေသည်။ သို့ကြောင့် လည်း တစ်ကိုယ်တည်း တခြားမှ မသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ် ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည့် ပြဿနာတွေက လည်း မနည်း။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ယမန်ည ကကဲ့သို့ အိပ်မက်မြင်မက်မည်နှင့် ဦးသာမောင်သည် သတိနှင့် မေးရုံသာ မေးနေလိုက်သည်။ ယောက်ျားကြီးတစ် ယောက် ဤမျှလောက် ကြောက်ရွံ့ရသလောက် ဟု အပြစ်တင်လျှင်လည်း ဦးသာမောင် ခံရမည်သာ။ အိပ်မက်ဟု ဆိုရပေမယ့် အိပ်မက်နှင့် မတူဘဲ၊ အပြင်၌ အမည်မရှိ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသည့်အလား ခင်မေ စိန်လိုက်ရသည် ထိုအိပ်မက်မျိုးကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ မြင်မက်ဖူးသည့် ဦးသာမောင်၏ ကြောက်စိတ်ကို ခင်မေ လည် သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည်။ ကြောင့်လည်း ယနေ့ညတွင် မနေ့ကလို ကြုံတွေ့ရမည်ကို စိုးရွံ့သည့် ဦးသာမောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ် ဝံ့တော့ဘဲ မေးရုံသာ မေးစက်နေလိမ့် မှ၏။

ထိုစဉ် ခြေရင်းခန်းဆီမှ ခြေထောက် သဲသဲကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးသာမောင် လန့်နိုးသွားသည်။ အသံက ချပ်များကို ခပွဖွနင်းလျှောက်နေသည့် အသံ။ တစ္ဆေခြောက်တာများလား။ ဦးသာမောင် တွေးမိပေမယ့် တစ်စက္ကန့် ကလည်း သူ့ခိုးဝင်တာများ ဖြစ်မလား ဟု စိုးရိမ်သွားမိ၏။ ရပ်ထဲရွာထဲ ဦးသာမောင်တို့မိသားစုက မျက်နှာမာ စာရင်းစင်တွေ မဟုတ်လား။ သူ့ခိုး ဦးသာမောင်တို့ မိသားစု၏ ကြောက်စိတ်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ယခုအခါ အချိန်တွင် ဝင်ရောက်လာနိုင်သည့်

သာမောင် ခြေရင်းခန်းကို သွားရောက် ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် အိမ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို သဘာဝယူ တင်ပြရလျှင် အိမ်ကြီးသည် ညှပ်ထောင် သွပ်မိုးအိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီးများကဲ့သို့ တိုင်လုံးကြီးများ ဖြင့် အိမ်မကြီးအား ထောက်ပံ့ အလှူ ဆင်ထားသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းသည် စိုးယိုပေါက်တွေ့ မြင်နိုင်ပြီး ခြေရင်းဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ ထမင်းစားခန်းဘေး လမ်းသွယ်လေးမှ ဆက်သွားလျှင် မီးဖိုချောင်၊ ရေအိမ်နှင့် ရေခန်းသို့ ရောက်ရှိသည်။ အိပ်ခန်းခန်းက ထိုလမ်းသွယ်လေးဘေး ထမင်းစားခန်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် တည်ရှိ၏။ ဦးသာမောင်က အိပ်ခန်းတွင် ထွက်လာကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

မိမိဘာသာမိမိ သုံးသပ်လိုက်မိ၏။ ဦးသာမောင်၏ အိပ်မက်အပေါ် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ထိတ်လန့်မိပေမယ့် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးဝင်လာကြသော သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ငိုပြီး မကြောက်သလို မာန်တင်းထားရသည်။

ခင်မေစိန် ကြည့်မနေနိုင်တော့။ စောစောက မိမိတို့ မိသားစုအား အန္တရာယ်မပြနိုင်ပါဘူးဟု တွက်ဆထား၍ ပညာကို ဖုံးဖိပြီး ဘာသိဘာသာနေထိုင်မိသော်လည်း ယခုလို မိမိဖခင်အား အိပ်ရေးပျက်ရုံမက၊ စိတ်ချောက်ချားလောက်သည်အထိ ညစဉ်ရက်ဆက် အိပ်မက်ပေး ခြောက်လှန့်နေမှုအပေါ် ခင်မေစိန် ဝင်ရောက် တားဆီးရတော့မည်။ ထိုသစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတော့မည်။

သစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီးဟု ခင်မေစိန် ခေါ်ယူမည်တွင်ရခြင်းမှာ သစ်တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံးအပေါ် အဖွဲ့ပြုကာ မကျွတ်လွတ်နိုင်ဘဲ ကပ်ညီနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

“သင်... ဘာလို့ ကျွန်မတို့ မိသားစုကို နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိဘနှစ်ပါးနှင့် မောင်ငယ်လေးတို့အား အစ်မဖြစ်သူထံသို့ ဥပါယ်တံပျဉ်နှင့် သွားခိုင်းလိုက်ပြီး အိမ်တွင် ခင်မေစိန်တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အချိန်တွင် ထိုစကားကို ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သစ်လုံးတိုင်ကြီးတွင် ဇောက်ထိုးကြီးနေလျက်ရှိသော ထိုသစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီး၏ ရှေ့ဖျောက်၌ ခပ်မတ်မတ်ရပ်ကာ ဆရာက တပည့်ကို ဟောက်သကဲ့သို့ တည်တည်တံ့တံ့ မေးမြန်းလိုက်သည်။

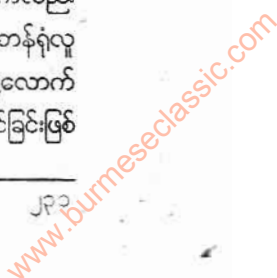
“ဒါ ငါနေရာ။ ငါနေရာမှာ နင်တို့က လာနေတာ။ ဒါကြောင့် ငါက နင်တို့ကို နှောင့်ယှက်နေတာ။ နင်တို့ထွက်သွားကြ”

“သင်မှားနေပြီ။ ဒီတိုင်လုံးကို ဒီအိမ်မှာ ဆောက်လုပ်လိုက်တာတည်းက ဒီအိမ်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သင်ဟာ ဒီတိုင်လုံးနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ဘူး။ သင် ဒီမှာနေလို့ မရဘူး။ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ကိုလည်း မနှောင့်ယှက်သင့်ဘူး”

“အောင်မာ... ငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်နေလဲ။ ငါက နင်တို့တစ်မိသားစုလုံးကို အသေသတ်ပစ်နိုင်တယ်။ နင်တို့သွားရင် သွား။ မသွားရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

သစ်လုံးတိုင်ကြီးတွင် နှစ်ရာချီစွဲကပ်နေထိုင်ခဲ့ရသော ဤတိုင်ကြီးကို အိမ်တိုင်လုံးအဖြစ် အသုံးမပြုမီ သစ်ပင်ဘဝကတည်းက တွယ်ငြိ ရင်သန်နေသော ထိုသစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီးကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်။ တော်တန်ရုံလူနှင့်မရ၊ ပြုမရသဖြင့် ဤမျှလောက် အချိန်အထိ ကပ်ငြိနေထိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်

“အား...”
“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး... သာမောင်”
ဒေါစိန်တင့်၏ ခေါ်သံကြောင့် သာမောင် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်ထောင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထပြန်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာပါလိမ့်ဟု ထင်လိမ့်မိတော့နေရာမှ ငြိမ်း... စောစော... ဝါ အိပ်မက်မက်နေတာပါလားဟု ထင်စားလိုက်မိသဖြင့် အနည်းငယ်ထိ သက်သာရာ ရမိသော်လည်း ထင်လန့်စိတ်ကတော့ မပျောက်သေး။ ထင်နေညကအတိုင်း ဇနီးသည်ထိတ်သော ရေအေးတစ်ခွက်ကို တွက်တက်တည်း မော့ချလိုက်မိသည်။ “ဘာဖြစ်တာလဲရှင်၊ ဘာလို့ အိမ်ကြီးနဲ့ အော်ရတာလဲ” ဟု မေးခြင်း ဒေါစိန်တင့် မမေးတော့။ သာမောင် မနေညကကဲ့သို့ အိပ်မက်မက်ခြင်း မြင်မက်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု

၍ အရွယ်ငုတ်စိသာသာရှိသော ခင်မေစိန်ကို နည်းနည်းမျှ ဂရုမစိုက်။

အမျိုးမျိုးသော ပယောဂ ဆရာသမား မြောက်ပျားစွာနှင့် တွေ့ဆုံဖူးခဲ့ပြီး ဆရာအားလုံး လက်မြောက် အနိုးပေးကာ ထွက်ပြေးသွားကြလောက်အောင် အစွမ်းသတ္တိရှိသော သစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီးအား အပြောဖြင့် နှင်၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ခင်မေစိန် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့ကြောင့် နှုတ်မှ...

“ချုပ်စမ်း”

ဟု တစ်ချက်အော်လိုက်ရာ တိုင်လုံးတွင် ဇောက်ထိုးဆွဲနေသော သတ္တဝါကြီးများ ချက်ချင်းပင် ကြမ်းပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာ၏။ အကျနာရုံသာမက၊ ကိုယ်လက်တို့ကလည်း ကြိုးအထပ်ထပ် တုပ်နှောင်ခံထားရသောကြောင့် နာကျင်နေလေပြီ။

“အမလေး... မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ဒီလောက်အဆင့်ရှိမုန်း မသိလို ပြောမိတာပါ။ ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးပါ။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် သင် နောက်နောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပါဘူး။ ငှက်မပေးတော့ပါဘူး လို့ သစ္စာရေသောက်ရမယ်။ နောက်ပြီး အမျှအတန်းပေးဝေတာကို ကြားနာရတဲ့အခါ သာဓုခေါ်ဆိုပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးရမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ လွှတ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်။ လွှတ်ပေးပါတော့။ အသားတွေ နာလှပါပြီ”

ဘီလူးကြီးတမျှ ထွားကျိုင်းသန်မာလှသော သစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီးများ မြေပြင်တွင် လူးလိမ်မတတ် ခံရခက်နေဟန်ဖြင့် ကတိအထပ်ထပ်ပေးကာ

ကြိုးဖြတ်ပေးပါရန် တောင်းဆိုနေတာကြောင့် ခင်မေစိန်လည်း သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... လိုက်ဆို။ အရှင်ဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤနေ့ ဤရက် ဤအချိန်မှစ၍ သူတစ်ပါးတို့အား မိမိ၏ တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ငှက်ပေးခြင်း အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းများ မပြုတော့ပါ။ ပြုမိပါက မိမိကိုသာ တန်ပြန်သက်ရောက်ပါစေသော”

ဟူ၍ တိုင်တည်ပေးပြီး သစ္စာရေ သောက်စေသည်။

လူငှက်ကြီးကလည်း တုပ်နှောင်ခံထားရသော ကြိုးများကြားတွင် နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် ခင်မေစိန် တိုင်တည်ပေးသည့်အတိုင်း တစ်သွေဝေ မတိမ်း ရွတ်ကာ သစ္စာရေကို သောက်သုံးလိုက်၏။ ပုံစံကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ နောင်တဝင်ကာ အသိတရားရသွားဟန် တူသည်။

ဤကဲ့သို့ ဣဒ္ဓိပါတ်တန်ခိုးကြီးစွာနှင့် သက်တမ်းရှင့်သော တစ္ဆေသရဲပရလောကသားအဖြစ် ရပ်တည်နေရခြင်းမှာ ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံကြောင့် ပါသလို၊ ထိုဘဝတွင် ကြာမြင့်လာသည့်အခါ ချေးထဲက လောက်၊ ချေးထဲမှာ မျှော် ဆိုသကဲ့သို့၊ ထိုဘဝတွင် ပျော်ဝင်သာယာပြီး အမျှအတန်းပေးဝေသံကြားသော်လည်း ဘဝကူးပြောင်းလိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် သာဓုခေါ်ဆိုဘဲ နေသောကြောင့် သက်တမ်းရှင့်သထက် ရင့်ကာ မကျွတ်မလွတ်နိုင် ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခင်မေစိန် ယူဆမိသည်။

ခင်မေစိန်၏ ခဲအို၊ ခင်မူစိန်၏ အမျိုးသားက တစ်ဖက်ရွာသို့ သွားကာ

ဘုန်းကြီးသုံးပါးပင့်လာသောကြောင့် ယခုအခါတွင် ခင်မေစိန်တို့အိမ်အိမ်တက်ပွဲအလှူ ပြုလုပ်နေလေ။ ခင်မေစိန်တို့ နေထိုင်သော ဆင်ကုန်းရွာတစ်ရွာလုံးတွင် အခမ်းနားအလှူဖြစ်သလို၊ ပုဏ္ဏားအိမ်ကြီးမကောင်းသော ပယောဂတို့ကို မြတ်သည် ပရိတ်၊ ပစ္စည်းတရားတို့ဖြင့် သန့်စင်ပေးတော့မည်ဖြစ်သော အတွက် တစ်ရွာလုံး စိတ်ချမ်းသာတရားနာရန် ကြံရောက်ကြသည်။

အလှူအိမ်ဆီမှ ကျယ်လောင်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော လော်စီကုန်းချက်ပြုတ်ကြော်လော်သူများ၏ မောစနောက်သံ ကြွရောက်လာတရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း၏ တဓမ္မအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုသည့် ခင်မေစိန်၏ အိမ်ကို မကြိုက်သရွေ့ ဝေစည်နေစေ၏။ အထဲမှ အကောင်းဆုံးသော မင်္ဂလာဘုန်းတော်ကြီးများ အပူပေးထေးအခါ ခင်မေစိန် ကြားသိလိုက်ရသစ်စွဲ ပြိတ္တာကြီး၏ သာဓုခေါ်ဆိုခြင်းလေတော့သည်။

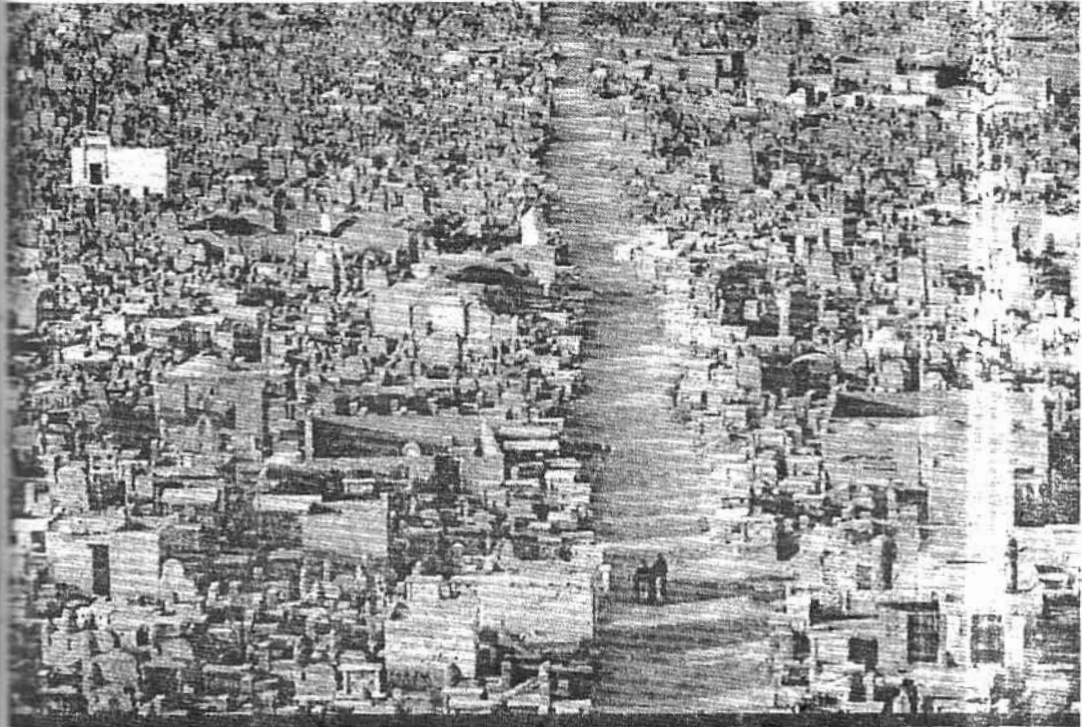
၆၆

ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး သင်္ချိုင်း

ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက မြို့ကြီးအလားဟု ထင်မှတ်
သွားစရာပင်။ အမှန်တကယ်တော့ မြို့ကြီးတစ်မြို့မဟုတ်ဘဲ
ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး သင်္ချိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ အီရတ်နိုင်ငံတွင်
တည်ရှိလေသည်။

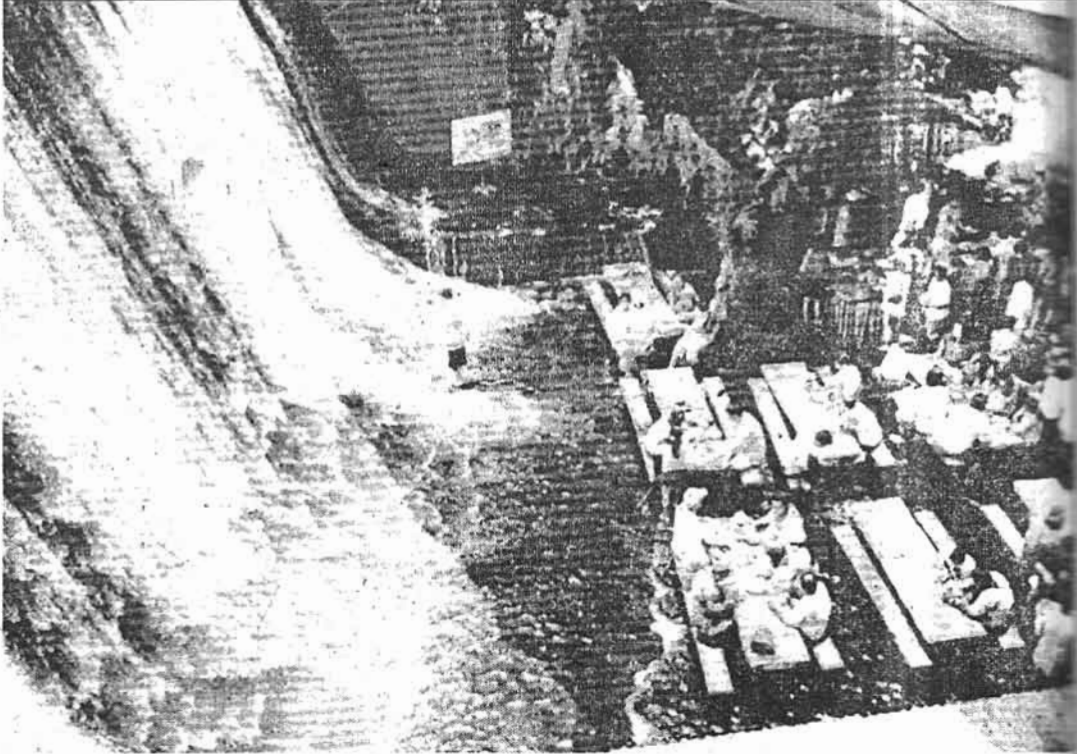
ခမ်းနားသော စာကြည့်တိုက်
ဂျာမနီနိုင်ငံရှိ ခမ်းနားထည်ဝါလှ
သော စာကြည့်တိုက်တစ်ခု၏ ပုံဖြစ်ပါ
သည်။ သပ်ရပ်သော ဒီဇိုင်းပုံကလည်း
အများကို ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

လ,မဟာ

စူပါမွန်း(Super moon) ဟု ခေါ်သော လနှင့် အထူး နီးကပ်နေချိန်တွင် ရိုက်ကူးထားသောပုံဖြစ်သည်။ ထိုပုံကို ဂရိနိုင်ငံတွင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

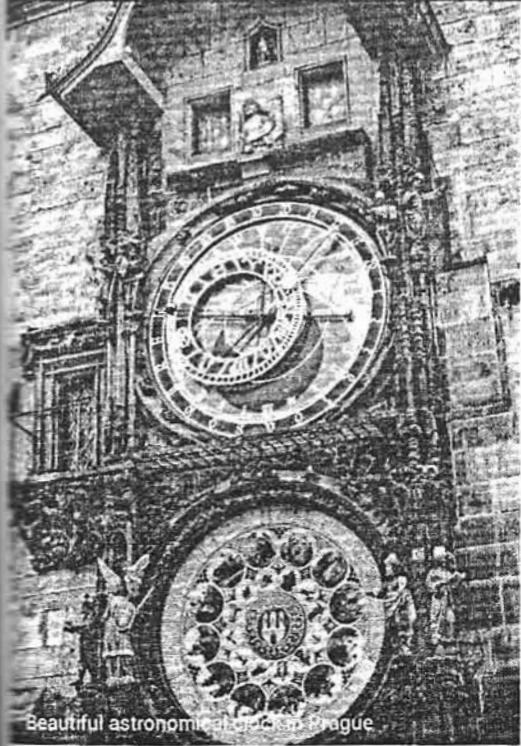
ရေတံခွန်စားသောက်ဆိုင်

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံရှိ ရေတံခွန်တစ်ခု၏ အခြေတွင် ဖွင့်လှစ် ထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ပုံဖြစ်သည်။ အစား အသောက်များ၏ အရသာကို ခံစားရင်း သဘာဝ ရေမြေ တောတောင်များ၏ အလှတရားကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရရှိ နိုင်သည်။

အဘိုးအဘွားတို့မြေ

ဂျပန်နိုင်ငံရှိ အိုကီနာဝါကျွန်းတွင် အသက် ၁၀၀နှင့်အထက် အဘိုးအဘွား(၄၅၀)ကျော် နေထိုင်ကြကြောင်း သိရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျန်းမာဆုံးသော လူသားများအဖြစ်လည်း ကျွန်းသူကျွန်းသားများကို တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

Beautiful astronomical clock in Prague

နက္ခတ္တဗေဒနာရီ
နက္ခတ္တဗေဒဆိုင်ရာ နာရီတစ်လုံး၏ ပုံဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား

Terry Fox ဆိုသူ အသက် ၂၁နှစ်အရွယ် ကင်ဆာ ဝေဒနာရှင်လေးသည် ကနေဒါနိုင်ငံကို ဖြတ်သန်း၍ မိုင်ပေါင် (၃၃၃၉) မိုင်ကို ၁၄၃ ရက်နှင့် မာရသွန်ပြေးခဲ့သည်။ သူသည် ခြေထောက်တစ်ဖက်ဆုံးရှုံးထားသော မသန်စွမ်းလှငယ်လေ တစ်ဦးလည်းဖြစ်ကာ၊ သူ မသေမီ ပြေးသွားခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ဦးနှောက်ပုံ ဦးခေါင်း

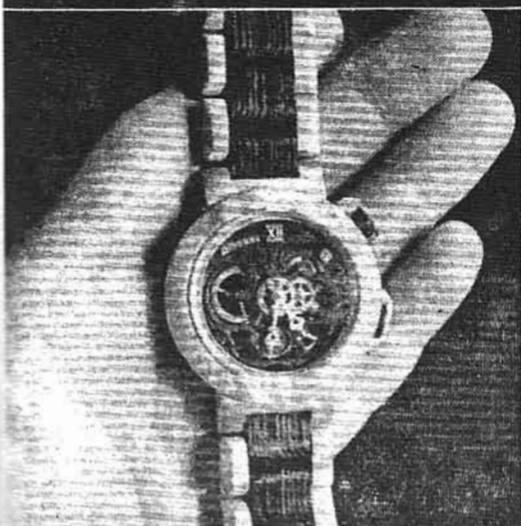
Cutis Verticis Gyrata ဆိုသူသည် ရှားပါးသော အရေပြားပုံစံအခြေအနေကြောင့် သူ၏ ဦးရည်သည် ဦးနှောက် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

ရေခဲတံတား

အေးခဲနေသော ရေပြင်ကို ဖြတ်၍ စက်တံစီးရသော အရသာကို ခံစားကြည့်လိုပါသလား။ နယ်သာလန်နိုင်ငံရှိ ရေကန်သည် တစ်ကန်လုံးနီးပါး ရေခဲနေခဲ့ပြီး တံတားသဏ္ဍာန် အဖြူရောင်လမ်းကြောင်းကြီးသည် စက်တံစီးသူများ၏ လမ်းကြောင်းရာကြီးဖြစ်သည်။ အပူပိုင်းနိုင်ငံများရှိ ရေကန်များသည် အပူရှိန်ကြောင့် ရေများ ခန်းခြောက်နေရကာ အအေးပိုင်း နိုင်ငံများ၌ ရေကန်များသည် ရေခဲမှတ်အောက် အပူ ရှိန်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အေးခဲနေလေ့ရှိကြသည်။

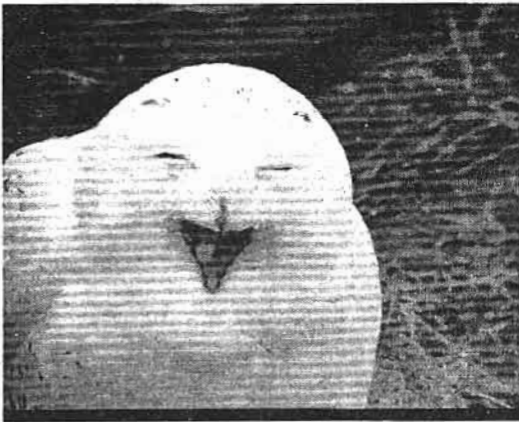

သစ်သားနာရီ

သတ္တုနာရီ၊ ယလတ်စတစ်နာရီ သားရေကြီးတပ် နာရီများကို ဝတ်ဆင်နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လာပါက အပြောင်းအလဲတစ်ခုအဖြစ် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နာရီကို ဝတ်ဆင်ကြည့်ပါ။ နာရီတစ်ခုလုံးကို သစ်သားချည်းဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ဘွန်ဆိုင်:
ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ဘွန်ဆိုင်ပင်လေးသည် ၂၂ မီလီမီတာအမြင့်သာရှိသည်။

ကြက်ချေး၏ အသုံးဝင်ပုံ
ကြက်ချေးကို ထိပ်ပြောင်းသူများအတွက် ဆေး
တစ်ခွက်အဖြစ် ၁၇ရာစုခန့်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အသုံးပြု
ခဲ့ကြဖူးကြောင်း လေ့လာသိရှိရပါသည်။

သစ်ပင်လိုက်ခေါင်းလမ်းလေး

သစ်ပင်များ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ယှက်နွယ်နေပြီး
လိုက်ခေါင်းသဖွယ် လမ်းလေးဖြစ်ပေါ်နေပုံကို မြောက်အိုင်
ယာလန်နိုင်ငံတွင် တွေ့မြင်ရသည်။

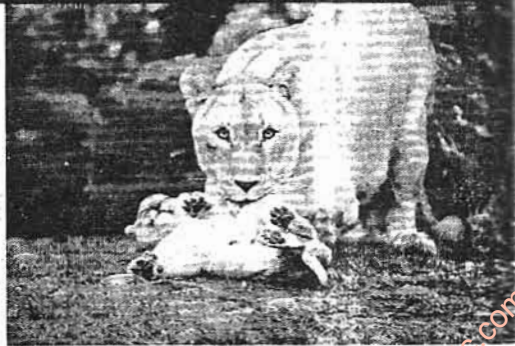

ကမ္ဘာ့အပျော်တတ်ဆုံးသော တိရစ္ဆာန်လေးများ
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပျော်တတ်ဆုံးဖြစ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ
ဖွယ်ရာ ပြုံးပျော်ရွှင်နေကြသော တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးများ
ပုံကို ကြည့်နူးဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။

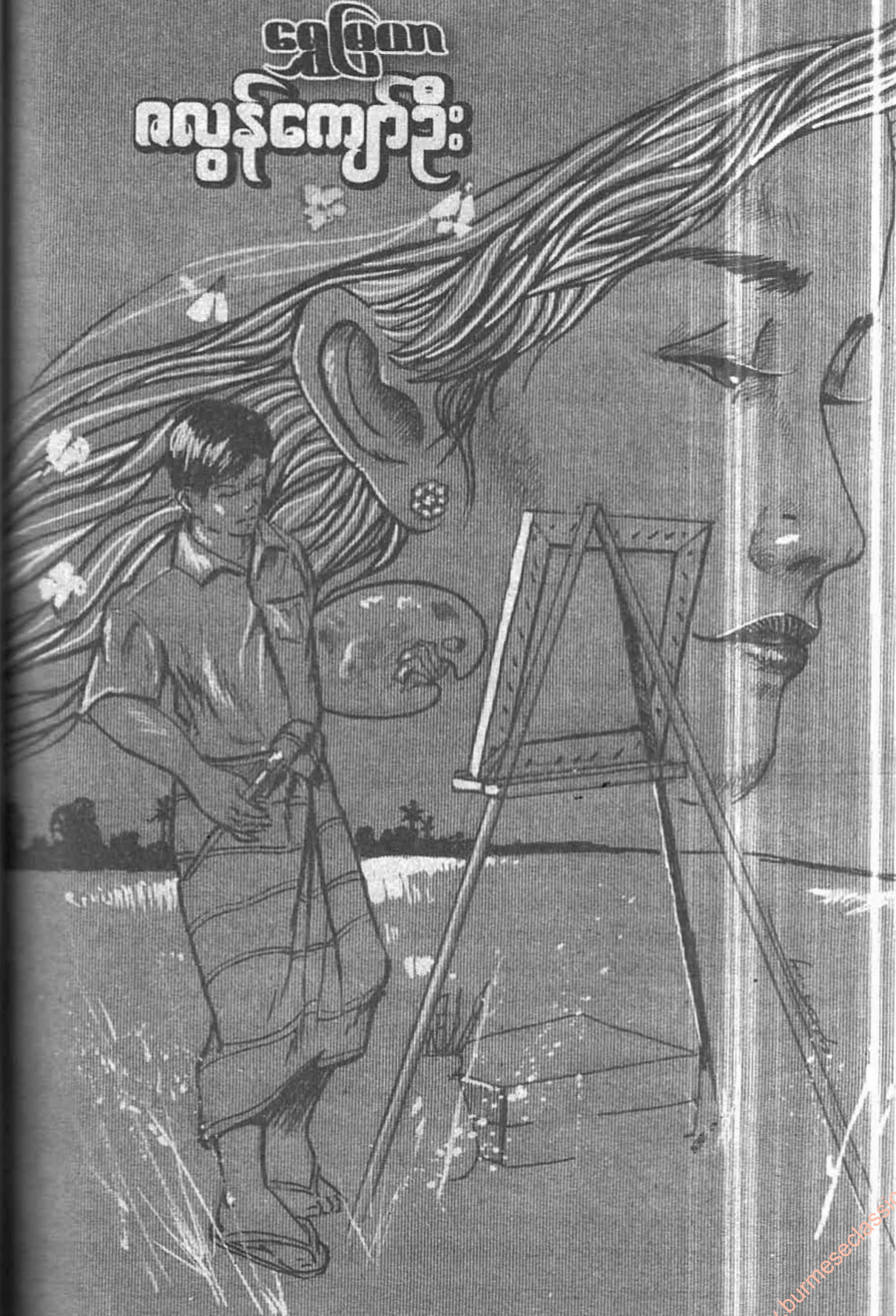
မိဘမေတ္တာ

လူသားများ၌သာမက၊ တိရစ္ဆာန်များတွင်လည်း မိဘ
မေတ္တာစိတ်ရှိကြသည်။ ပုံတွင် တိရစ္ဆာန်များ၏ မိဘမေတ္တာ
ကို ဖော်ကြားနေပုံများအား လေးစားဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။

မောင်လင်းအောင်

အရှင်မာ ရလွန်ကျော်ဦး

ကျွန်ုပ် ရွှေမြယာသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်က နှစ်အတန်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တိတိပပဆိုရလျှင် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်နီးပါးပင် တိုင်ခဲ့ချေပြီ။ သို့တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေမြယာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရသည့် ဘဝအစိတ်အပိုင်းအစများကို ကျွန်ုပ်နှလုံးသားတွင် မေ့လျော့မိအောင် အခါခါကြိုးစားမိသော်လည်း အချည်းနီးပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုရသော် ရွှေမြယာသည် ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ကြုံခံစားရသည့် အဖြစ်အပျက်များထက် ပို၍ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာအတိဖြစ်ခဲ့ရသည်က မယုံကြည်နိုင်စရာအမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် ယခုကဲ့သို့ ရွှေမြယာနှင့် ထူးထူးခြားခြား ဆက်သွယ်ခဲ့မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားဘူးသလို၊ အိပ်မက်ထဲ၌လည်း ယောင်လို့ပင် မမက်ဖူးခဲ့ချေ။

ယခုသော် ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ကြားသိသူတိုင်း ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ တစ်စတစ်စ ဂိုဏ်းမည်မထင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တက်က ရွှေမြယာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည်ကို ခိုင်မာသည့် သက်သေသာဓကများ ပြပါဆိုလျှင် ပြဆိုနိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ပါ။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ် ရွှေမြယာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ကို သူရူးတစ်ယောက်ဟု ဆိုကြမည်မှာ မလွဲကေန်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါမည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အား သူရူးတစ်ယောက်ဟု ယိုးစွပ်စေကာမူ၊ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာများ အတန်ပင် ပြောလျော့

သွားမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘဝနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည့် ရွှေမြယာအဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ် ဤသို့ နိဒါန်းချီ၍ ပြောဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြောရပါလျှင် ကျွန်ုပ်အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်က ဖြစ်ပါသည်။

သူရိယ နေမင်းကြီးသည် အနောက် ဂေါယာကျွန်းသို့ တိမ်းစောင်းယွန်းစ အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည့်က ရောဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ပြန်ပျိုးညီညာသည့် မြေနေရာလေး တစ်ခုတွင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ညနေဆည်းဆာတိမ်တောက်ချိန်အလှကို စောင့်စားပြီး ပန်းချီရေးဆွဲနေခြင်းမှာ ရက်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယခုလို ညနေ ဆည်းဆာ တိမ်တောက်ချိန်ကို ရက်အတန်ကြာ စောင့်စားပြီး ပန်းချီရေးဆွဲနေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံ ဝါသနာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အတိတ်ဘဝက ဖြည့်ဆည်းခဲ့သည့် ပါရမီ ပါရှိခဲ့၍လား မသိချေ။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း အတတ်ပညာကို ခုံခဲနစ်ခြိုက်သဖြင့် လေ့လာလိုက်စားခဲ့ရာ ပန်းချီပညာအဆင့်အတန်း မမြင့်မားသော်လည်း အတန်အသင့် ပန်းချီပညာ၏ အရောင်အသွေးနှင့် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်အလှများကို ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အနစ်ခြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် သဘာဝရှုခင်း ပန်းချီကားထဲတွင် တိမ်တောက်ချိန် ဆည်းဆာအလှက ကျွန်ုပ်နှလုံးသားကို ပို၍ဆွဲဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်မိ၍ ယခုလို ရက်

အတန်ကြာလင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ကျွန်ုပ်မျက်စိထဲတွင် မြင်တွေ့နေရသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးထဲတွင် တိမ်နီ၊ တိမ်ပြာ၊ တိမ်ဝါတို့၏ လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးနှင့်အတူ နောက်ခံပေါ်လာသည့် လိမ္မော်ရောင် ဆည်းဆာအလှက ကျွန်ုပ်နှလုံးသားဓာတ်ခံကို ညှို့ဝင်ဆွဲယူနေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သဘာဝ ရှုခင်းပန်းချီကားကို စိတ်တိုင်းကျ အာရုံသက်ဝင်ပြီး ရေးဆွဲနေမိသည်က မည်မျှကြာမြင့်ခဲ့သည် မသိပါ။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်နာခေါင်းသို့ ရောဝတီမြစ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေနှုတ်အေး တဖြူဖြူနှင့်အတူ ထူးခြားလွန်းသည့် စပယ်ပန်းရုန်းသင်သင်းကို သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားစွာ စပယ်ပန်းရုန်းကို ရရှိခံစားမိသော်လည်း ဂရုမပြုနိုင်သေးပေ။ ကျွန်ုပ် အလိုလားဆုံး အနစ်ခြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် ညနေ ဆည်းဆာ တိမ်တောက်ချိန်အလှကို မိမိရေစုတ်ချက်သိမ်းနိုင်ရန် အာရုံစိုက်ပြီး ရေးဆွဲနေမိသည်။ ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဒီအခါတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ခါဖူးမြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးခြင်းမရှိသည့် ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူရွယ်တူ မိန်းမချော၊ မိန်းမလေးတစ်ဦးသည် ကေသာတွင် စပယ်ပန်းများ ပန်ဆင်ထားပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေးနေရာတွင် မခိုတရုံအပြုမူကြည့်ကာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုမိန်းမချောလေးသည် ကျွန်ုပ် ပန်းချီရေးဆွဲနေသည့်အဖြစ်ကို မြင်သည်အချိန်က ရောက်ရှိပြီး ကြည့်နေပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲတွင် ခံစားမိရင်း ပါးစပ်ဖွင့်အံ့ဩကြပြီး စကားသံ ထွက်သွား

လေသည်။
“ခင်...ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”
“မြယာကို တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩ သွားပြီလား မောင်ကြီးရယ်”

ချိုလွင်သည် စကားသံနှင့်အတူ ထူးထူးခြားခြား “မြယာ” ဆိုသည် အမည်နာမကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စကား ဆက်ပြောရန် အတန်ကြာ မေ့လျော့ သွားမိလေသည်။

“မောင်ကြီးက မြယာကို မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူး ဖြစ်နေပါလား။ မြယာနဲ့ မောင်ကြီးက ဘဝ...ဘဝက ဆုပန် ထားကြတဲ့ သစ္စာရှင်တွေလေ”

“သစ္စာရှင်” ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် မည်သို့ တွေးဆ ရမှန်း မသိတော့။

“ခင်...ခင်ဗျား...လူမှားနေ ပြီနဲ့ တူတယ်။ ကျုပ်က ဧည့်သည် ဘစ်ယောက်ပါ။ ဒီမှာလာပြီး ပန်းချီရေး ဆွဲနေတာပါ”

“ပြောရက်လိုက်တာ မောင်ကြီးရယ်။ မြယာက မောင်ကြီးနဲ့ ဘဝဆက် ဆိုင်း ဆုံတွေ့ဖို့ သစ္စာဆုပန်ခံကြတာ မောင်ကြီးနဲ့လုံးသားမှာ မေ့လျော့သွားပြီ သား။ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မောင်ကြီးရယ်။ မောင်ကြီး ဒီနေရာကို ဆက်အောင် မြယာ ကြိုးစားခဲ့တာ မောင်ကြီး မသိတော့ဘူးမဟုတ်လား”

မြယာဆိုသည် မိန်းမချောလေး နေရာ မချီတင်ကဲ စကားသံထွက်ပေါ် နေရာ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို အမှတ်ရမိလေ သည်။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်ခဲ့သည့် ဇာတိရင်း မြို့သည် မြို့ပြနှင့် အလွန်ဝေးလံခေါင် နေသည့် ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ် မှတည်းက ဝိသနာအလွန်ကြီးမား သည့် ပန်းချီအတတ်ပညာကို ထွန်း

ပေါက်စေရန်အလိုတူ၊ ပန်းချီအတတ် ပညာရှင်တစ်ဦးထံသို့ စေလွှတ်၍ ပန်းချီ ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီကျော် ဆရာထံတွင် ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးစွာ ပန်းချီ ပညာကို အခြေခံမှစပြီး သုံးလေးမိုး ပညာနိသက်စို့ပြီး လက်တွေ့ ပန်းချီရေး ဆွဲရင်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသိကျွမ်းတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျုပ် ဒီပန်းချီကား ရေးဆွဲပြီးရင် ပြန်မှာပါ။ ဒီ ပန်းချီကားက ကျုပ်ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး မြ...မြယာ”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာကို ပြောဆို ပြီး ပန်းချီရေးဆွဲသည့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေမိလေသည်။ ထိုသို့ သိမ်း ဆည်းနေခိုက် ငိုရှိုက်သံမျှင်းမျှင်းကို ကြားလိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်မိရာ မြယာ ငိုနေသည်ကို အံ့ဩတကြီး တွေ့လိုက်ရ သည်။

“မြ...မြယာ ငိုနေတယ်။ ဘာ ကြောင့် ငိုနေတာလဲ။ ကျုပ် မြယာ ပြောတာတွေကို နားမရှင်းခဲ့တာ အမှန် ပါ။ ကျုပ်မေးပါရစေ၊ မြယာက ဘယ် မှာ နေတာလဲ။ ဒီအနီးအနားက ရွာမှာ နေတာလား”

“မြယာနေတာက ဟိုးအဝေးကြီး မှာပါ။ မောင်ကြီးကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့ မိတာပါ။ ခုတော့ မောင်ကြီးက စိမ်းစိမ်း ကားကား စကားတွေ ပြောနေပါလား။ အင်းလေ၊ မောင်ကြီးနဲ့ မြယာက ဘဝ ချင်း မတူတော့ မောင်ကြီးနဲ့လုံးသားမှာ မြယာကို မေ့သွားတယ်ဆိုတာ မြယာ သိပါပြီ မောင်ကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာပါးစပ်ဖျားဆီ မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံများကို

တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။ အမှန်ဆိုရ လျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် ကွမ်းဝင် ရင်းနှီး ဖူးသည့် မိန်းမသားတစ်ဦး ဘစ်ယောက် မှု မရှိပါ။ ယခုလို မြယာက ကျွန်ုပ်အား တရင်းတနီး ကျွမ်းဝင်စွာ ပြောဆိုနေ သည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမရနိုင် အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

“မောင်ကြီးနဲ့လုံးသားမှာ ပန်းချီ ခံစားမှုက လွဲလို့ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆို တာ မြယာ သိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မောင်ကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့တုန်း မြယာ ဧည့် ဝတ်ပြုမှုကို လက်ခံပါ မောင်ကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာ၏ ဧည့်ဝတ် ပြု ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကြားလိုက်ရ၍ အဘ ရွှေလူကို သတိရသွားမိလေသည်။

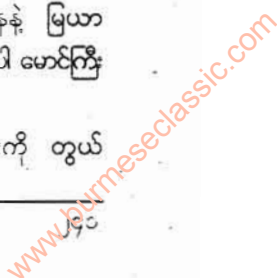
“ကျုပ် အချိန်မီ ပြန်မရောက်ရင် အဘ ရွှေလူ ကျုပ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေ ရမှာပါ။ ကျုပ် မြယာ ဧည့်ဝတ်ပြုတာ ကို လက်မခံနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ တစ် နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန် မြယာနဲ့ ကျုပ် ပြန်တွေ့ခဲ့ရင် ကျုပ် မြယာတို့ရွာကို လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာစကားကို သိမ်မွေ့ ညင်သာစွာ ငြင်းဆိုပြီး ပန်းချီ ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာ လေးကို ဆွဲကာ ရောဝတီမြစ်ပြင်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့် သွားမိချေသည်။

ညအမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ သို့ပေမယ့် ငွေလရောင် ကြောင့် ရောဝတီမြစ်ပြင်ကို ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့နေရသည်။

“မောင်ကြီးရယ်... မြယာကို နောက်ဆုံးတွေ့ရတဲ့အနေနဲ့ မြယာ ဧည့်ဝတ်ပြုတာကို လက်ခံပါ မောင်ကြီး ရယ်”

ကျွန်ုပ်လက်မောင်းကို တွယ်

ဖက်ပြီး ငိုရိုက် တောင်းပန်နေသော မြယာမျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုမှ နဖူးတွေ့ ဇူးတွေ့ အနီးကပ်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် မြယာသည် ကျွန်ုပ်ကို မောင်ကြီးဟု ခေါ်ငင်ကာ တရင်းတနီး ကျွမ်းကျမ်းဝင်ဝင် ပြုမူနေခြင်းကို ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြယာမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အတွေးဝင်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအတတ် ပညာဖြင့် မြန်မာပြည်တစ်နံ့တစ်လျား ခရီးသွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ချိန်ချိန်တွင် မြယာတို့ဒေသသို့ ပြန်ရောက်နိုင်ကောင်း ရောက်နိုင်မည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်ုပ်ဘက်က တင်းကျပ်စွာ ဆက်၍ ငြင်းဆန်ဖို့ မသင့်တော့ဟု စိတ်ဓါးခုံးချလိုက်မိလေသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ မြယာရယ်။ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြယာ ခုလို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရတာ ကျုပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ကျုပ် မြယာတို့ရွာကို ခဏတော့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“မြယာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ကြီးရယ်။ မြယာလေ မောင်ကြီးနဲ့အတူ ဟိုတုန်းက ဘဝလို နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြယာဘဝက...”

မြယာက ရစ်ဝဲကျလှ မျက်ရည်စက် စိတ်အားတင်းပြီး သိမ်းငင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြယာအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်မိ၍ ဝိသနာသွားမိလေသည်။

မြယာသည် ကျွန်ုပ်စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားပြီး ကျွန်ုပ်လက်ဖဝါးကို သူ့လက်ဖဝါးနုနုလေးဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်ငင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လိုက်ပါခဲ့မိလေ

သည်။

“မြယာတို့နေတဲ့ ရွာက အတော်ဝေးသလား”

“မဝေးကော့ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ ဟောဟိုက မြင်တွေ့ရတဲ့ ရွာက မြယာတို့ရွာလေ”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာ ညွှန်ပြရာ အရပ်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ လရောင် မှုန်ဝါးဝါးအောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည် တောင်ပေါ် တောအုပ်ကလေး

စုစုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြယာ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရာ လေနအေးအေးနှင့်အတူ မွှေးထုံ သင်းပွဲသော ပန်းပေါင်းစုံရနံ့များကို ထူးခြားစွာ ရှူရိုက်မိလေသည်။

“မောင်ကြီး... မြယာတို့နေရာ ရောက်ပြီလေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါမိရင်း လေနအေးအေးနှင့်အတူ မွှေးပျံ့ထုံအီသော ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ကို မည်မျှ အာရုံပြီတွယ်နေမိသည်

မသိပါချေ။ ရုတ်တရက် မြယာစကားသံကို ကြားမှ ကျွန်ုပ်အသံအာရုံတို့ နိုးကြားပြီး ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကြည့်မိရင်း ကျွန်ုပ် စကားမသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။

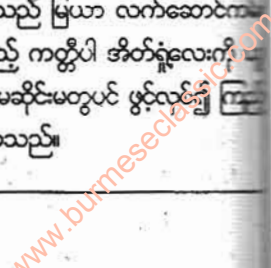
အင်မတန် ခမ်းနားကျယ်လွန်းသည့် ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် မှင်တက်မိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရောင်များ လင်းလက်ပြီး ထူးခြားစွာ မွှမ်းမံထားသည့် ညှော်ခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေ၍ မြယာနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သည့် ဖြစ်နေလေသည်။

“မောင်ကြီးက မြယာအဖြစ် သိပ်အံ့ဩနေပြီနဲ့ တူတယ်။ ကဲ... မောင်ကြီးလည်း ခရီးပန်းနေပြီ အဟာရပြည့်ဝဖို့ သုံးဆောင်ပါဦး”

မြယာသည် ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြီး တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသည့် လင်ဗန်းထဲရှိ ရွှေငှက်ပျောသီးနှင့် ခရာဖြင့် ရေအေးတစ်ခွက်ကို တိုက်ကျွေးပြီး ညှော်ဝတ်ပြုလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြယာ ညှော်ဝတ်ပြုသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်မေ့လျော့နေမိလေသည်။

“ခုလို မောင်ကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့တာ မြယာ လက်ဆောင်ပေးပါရစေ”

မြယာသည် ကျွန်ုပ်ကို ထူးခြားစွာ ပြောဆိုပြီး နင်းဆီရောင် ကတ္တီအိတ်ရုံလေးတစ်လုံးကို ကမ်းလှမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားသွားမိလေသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မြယာ လက်ဆောင်ကလေးပေးသည့် ကတ္တီအိတ်ရုံလေးကို ဝင်ပြီး မဆိုင်းမတွပင် ဖွင့်လှင်၍ ကြည့်ရှုမိလေသည်။

“ဟင်...ပတ္တမြားပါလား မြွေဟာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကြီး၊ မောင်ကြီးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ မြွေဟာ ရည်မှန်းပြီး သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ မောင်ကြီးရယ်”

မြွေဟာသည် ကျွန်ုပ်ကို ပတ္တမြားလက်ဆောင်ပေးရန် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့သည်ဆိုသော စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြွေဟာ လက်ဆောင်ပေးသည့် ပတ္တမြားကို ကြည့်ရှုနေကြစဉ် သွားမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပန်းချီအတတ်ပညာတစ်ခုက လွဲ၍ အဘယ်ကဲ့သို့သော တန်ဖိုးကြီးမားသည့် များဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ခံမည်ဖြစ်ရန် နှစ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

“ကျုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ မြွေဟာက တန်ဖိုးကြီးပါတယ် မြွေဟာ။ ကျုပ် မြွေဟာရဲ့ စေတနာကို လေးစားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် လက်မခံပါရဘူး”

လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက်မခံ ပြန်ပေးလိုက်သဖြင့် မြွေဟာသည် ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို အံ့ဩတကြီးသွားပြီး မျက်ရည်လေး ဝဲနေသည်။ မြွေဟာသည် ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို အတန်စဉ်းစားမိပြီး သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ထပ်ဆင့်ပြီး ရွှေပြားလေးများကို လက်ဆောင်ပေးကာ...

“ဒီရွှေပြားလေးကိုတော့ လက်ခံလက်ဆောင်ကြီးရယ်။ ဒီရွှေပြားလေးက မြွေဟာထံမှာ အမြဲရှိရင် မောင်ကြီးမြွေဟာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရမှာပါ။ မောင်ကြီးမြွေဟာ မှာချင်တာက ဒီရွှေပြားလေးက မြွေဟာထံမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မြွေဟာ မပြောပါဘူးလို့ မြွေဟာကို

ကတိပေးပါ မောင်ကြီးရယ်”

မြွေဟာသည် ကျွန်ုပ်ကို တောင်းပန်သည့်အကြည့်ဖြင့် ရင်ထဲတွင် မချီတင်ကဲ ခံစားနေရသည့်ပုံ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြွေဟာပေးသည့် လက်ဆောင် ရွှေပြားလေးကို ကတိပြု၍ လက်ခံလိုက်မိလေသည်။

“ဟော... မမကြီး လာနေပြီ မောင်ကြီး၊ မြွေဟာ ကြိုရဦးမယ်”

မြွေဟာပြောသော မမကြီးကို ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်မိရာ အင်မတန် ချောမောလှပပြီး မြွေဟာနှင့် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်တူသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မြွေဟာရဲ့ ဧည့်သည်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီး”

“ဪ... မြွေဟာနဲ့ ဘဝ ပစ္စန်းဆက်ပါတဲ့ ဧည့်သည်ကိုး။ အင်းလေ၊ ခုလို မြွေဟာ စိတ်လက်ပျော်ရွှင်နေတာကို တွေ့မြင်ရတော့ မမကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့်...”

မြွေဟာ၏ မမကြီးသည် စကားပြောနေရာမှ ရပ်တန့်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မြွေဟာ၏ မမကြီးကို တုံ့ပြန်ကြည့်မိရာ ခက်ထန် ရန်လိုသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် နာကြည်းကြေကွဲမှု ခံစားချက်ဝေဒနာများက အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“မြွေဟာ... မမကြီးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်”

မမကြီးဆိုသူသည် မြွေဟာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ယခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံ

တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပါ။

“မောင်ကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် ကြီး... ဘွဲ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိစဉ် မြွေဟာ၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိစဉ် မြွေဟာသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍ မျက်ရည်ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မြွေဟာ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပြန်တာလဲ။ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“မောင်ကြီးနဲ့ မြွေဟာတို့ ဟိုတုန်းက သစ္စာအတူပန်ခဲ့တဲ့ ရွှေစေတီကို မြွေဟာ အမှတ်ရမိလို့ ငိုမိတာပါ မောင်ကြီးရယ်”

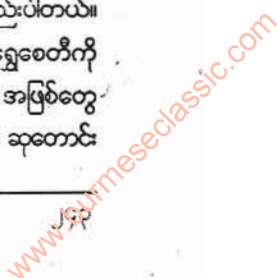
“ရွှေစေတီ... ရွှေဘေတီ”

ကျွန်ုပ်သည် မြွေဟာ ပါးစပ်ဖျားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ရွှေစေတီကို အခါခါရေရွတ်မိရင်း စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သို့တိုင် မြွေဟာပြောသည့် ရွှေစေတီကို ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲတွင် အမှတ်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

“ကျုပ် မြွေဟာပြောတဲ့ ရွှေစေတီကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီ ရွှေစေတီက ဘယ်မှာရှိတာလဲ”

ကျွန်ုပ် တုံ့ပြန်မေးလိုက်သည့် စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ မြွေဟာသည် ပို၍ မချီတင်ကဲ ခံစားသွားရဟန်တူသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ရှိကင်ငိုကြွေးမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ရွှေစေတီက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ မောင်ကြီးနဲ့ မြွေဟာ ဘဝချင်း အမြန်ဆုံတွေ့ဖို့ သစ္စာဆုပန်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မောင်ကြီး မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ မြွေဟာ ပိုပြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။ မောင်ကြီး တစ်နေ့နေ့ ရွှေစေတီကို ဖူးမြော်ပြီး ဘဝဟောင်းက အဖြစ်တွေကို အမှတ်ရပါစေဖို့ မြွေဟာ ဆုတောင်း

နေပါမယ်။ မြယာ နှလုံးသားမှာ မောင်ကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေတယ် ဘိုတာ မောင်ကြီးသိရင် မြယာ ကျေနပ်ပါပြီ မောင်ကြီးရယ်”

“မပိုပါနဲ့တော့ မြယာရယ်။ ကျုပ်လည်း မြယာနည်းတူ ခံစားရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် မြယာနဲ့ ဘဝချင်း အမြန်ဆုံးဆုံတွေ့ဖို့ ရွှေစေတီကို ဖူးမြော်ပြီး သစ္စာစကား ဆုပန်ပါမယ်”

“မောင်ကြီးစကားကို ခုလို ကြားရတော့ မြယာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ကြီးရယ်။ ကဲ - မောင်ကြီးပြန်ဖို့ အချိန်လင့်နေပြီ။ မြယာ လမ်းညွှန်ပေးပါမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တကယ်တမ်းတွင် မြယာနှင့် ခွဲခွာရမည့်အဖြစ်ကို တွေးမိရင်း စိတ်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ခုကို စူးစူးနစ်နစ်ခံစားနေရလေသည်။ မြယာသည် ကျွန်ုပ် ခံစားနေရသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိဟန်တူသည်။

“မောင်ကြီးရယ်... မြယာနဲ့ မောင်ကြီးတို့ ဘဝ စင်ကြွေးတွေ့ ရှိခဲ့ရင် အမြန်ဆုံး ကျေပါစေလို မြယာ ဆုတောင်းနေပါတယ်”

မြယာသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းမိုပြီး တာသိမ်သိမ်ရိုက်ငင် ငိုကြွေးနေလေသည်။

“မောင်ကြီး... မြယာပြတဲ့ လမ်းအတိုင်းသွားရင် မကြာခင် ရွာကို ရောက်မှာပါ”

မြယာ ညွှန်ပြနေသည့် လမ်းကလေးမှာ ပြန်ပြုညီညာနေသည်။ ကျွန်ုပ် အချိန်ဆိုင်းဖင့်မနေတော့ဘဲ မြယာပြသည့် လမ်းကလေးကို မျက်နှာမူပြီး ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင်လည်း

မြယာ၏ ငိုရိုက်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။

“လူလေး... မောင်ချိုမိုး လူလေး မောင်ချိုမိုး”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာနှင့် ဝေးရာဆီသို့ သွက်လက်သည့် ခြေလှမ်းအစုံဖြင့် သွားနေရင်း ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်နားထဲတွင် ခေါ်သံကြားမိသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကြည့်

ပြီး ခေါ်နေသည့် အဘ ရွှေလူကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဘ ရွှေလူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကို အရင်ဆုံး သတိရသွားမိလေသည်။

“အဘ... ကျုပ်... ကျုပ် ရေးဆွဲထားတဲ့ ဆည်းဆာပန်းချီကား”

“ဘယ်လို... လူလေး မောင်ချိုမိုး လူလေး ရေးဆွဲထားတဲ့ ဆည်းဆာပန်းချီကား... ဟုတ်စ”

ကျွန်ုပ်၏ အမေးစကားကြောင့်

အဘ ရွှေလူမျက်နှာပေါ်တွင် အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်တည်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လူလေး မောင်ချိုမိုး ပန်းချီကား မနေညနေက ထွက်သွားပြီ ပြန်ရောက်မလာလို့ အဘ ညက လူစုပြီး ရှာခဲ့ကြရတယ်ကွဲ့။ ခုမှပဲ လူလေး မောင်ချိုမိုး ကို ပြန်တွေ့ရတာကွဲ့”

“အဘ... ကျုပ်... ကျုပ်ကို လူစုပြီး ရှာကြတယ်။ ဟုတ်လား”

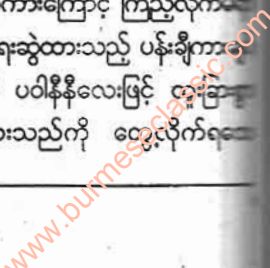
အဘ ရွှေလူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို အံ့ဩတကြီးဖြစ်မိရင် သတိရ၍ ကြည့်မိရာ ကျွန်ုပ် ပန်းချီပစ္စည်းများ ထည့်သိုထားသည့် သေတ္တာလေးကို တွေ့ရှိရလေသည်။ သို့သော် ဆည်းဆာပန်းချီကားချပ်ကိုတော့ လုံးမတွေ့ရတော့ချေ။

“ကျုပ်... ညက အဘဆီကို ပြန်လာခဲ့တာ အမှန်ပဲ အဘ”

ကျွန်ုပ်က အဘ ရွှေလူကို မြင်ရင်း မြယာမျက်နှာလေးကို ထူးထူးခြားခြား မြင်ယောင်သွားမိကာ သတိရသွားမိလေသည်။ ညက မြယာ၏ ဆောင်ရာနောက်သို့ ကျွန်ုပ်လိုက်ပါပြီး ရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်က အမှန်ပင်။ သို့သော် ယခု ကျွန်ုပ်သည် ညနေက ပန်းချီရေးဆွဲခဲ့သည့် ရော့စတီပြင်ကမ်းဘေးရှိ ပြန်ပြုညီညာသည့် မြေနေလေးတွင် ရောက်ရှိနေ၏။

“ဟောဒီမှာ လူလေး မောင်ချိုမိုး ကို ရှာဖွေရင်း အဘ မြစ်ကမ်းဘေးသောင်ခုံမှာ တွေ့လို့ ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းလေး”

ကျွန်ုပ်သည် အဘ ရွှေလူမြင်သည့် စကားကြောင့် ကြည့်လိုက်မိရာ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားလေးကို ပဝါဒီနီလေးဖြင့် လှည့်ကြည့်ပတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ

သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကားကို ကမန်းကတန်းဖြည့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဟင်...မြ...မြယာ”

ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကို ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ဖျားဆီမှ တန်မဆည်နိုင်ဘဲ အလျင်စလိုထွက်သွားမိသည်။ ကျွန်ုပ်အသံကြောင့် အဘ ရွှေလူသည် ကျွန်ုပ်ကို အတူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ်လို...လူလေး မောင်ချိမ်းမြယာ...ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် အဘ ရွှေလူ၏ စကားကို ရုတ်ခြည်း မတုံ့ပြန်နိုင်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ထဲတွင် မြယာ၏ ပုံတူကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ခံစားမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်တိုင်းကျ ပုံဖော်ရေးဆွဲထားသည့် ဆည်းဆာချိန် သဘာဝမြင်ကွင်းသည် ယခု မြယာ၏ မခိုတရုံအပြားထူးနှင့် ပုံတူပန်းချီကားချပ် ဖြစ်နေလေသည်။

“လူလေး မောင်ချိမ်း၊ လူလေး မြေတဲ မြယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်ရွာမှာ နေထိုင်တာလဲ။ အဘကို ခြာစမ်းပါဦးကွယ်။ လူလေး မောင်ချိမ်းရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားထဲကအတိုင်းဆို အနီးအနားရွာမှာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ခပ်ယောက်မှ မရှိရိုးအမှန်ပဲကွဲ့”

အဘ ရွှေလူသည် ထူးထူးခြားခြားစကားပြောဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ကို တစ်လှည့် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် မြယာပုံတူပန်းချီကားကို တစ်လှည့် ကြည့်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘ၏ ကျေနပ်စေရန် မည်သို့ တုံ့ပြန်ပြော

ဆိုရမည်ကို စကားရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် အဘ ရွှေလူကို စကားစ.မိလေသည်။

“ကျုပ် မနေညနေက ဒီနေရာလေးမှာ ပန်းချီဆွဲရင်း မြယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တာ အမှန်ပဲအဘ ရွှေလူ။ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ မြယာရဲ့ ရုပ်သွင်က ဒီပန်းချီကားထဲက အတိုင်းပါပဲ”

“အင်း...အဘအထင်ပြောရရင် လူလေး မောင်ချိမ်းစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မျှီသိပ်ခံစားနေရတယ်လို့ အဘ ထင်မြင်မိတယ်ကွဲ့”

အဘ ရွှေလူက ငူငူကြီးထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး တွေးတွေးဆဆ စကားပြောရင်း အဖြေရှာနေဟန်တူသည်။

“အဘကို မေးပါရစေ။ အဘတို့ ရွာအနီးအနားမှာ မြယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရှိဖူးလား အဘ”

“အဘက ဒီအရပ်ဒေသသားဆိုတော့ အဘသိရှိသမျှ ရွာတွေမှာ မြယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး မပြောနဲ့၊ နာမည်တူတောင် လုံးဝမရှိခဲ့တာ။ အမှန်ပဲကွဲ့။ လူလေး မောင်ချိမ်း စိတ်တွေ လွင့်ပါးပြီး ခံစားနေရတာလားကွယ်”

“ဒါဆို ရွှေ...ရွှေစေတီဆိုတာ ရော အဘသိလား”

“လူလေး မောင်ချိမ်းပြောတဲ့ ရွှေစေတီတော့ စပယ်တောင်မှာ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရောက်ဖူး ပေါက်ဖူးတဲ့သူ နည်းပါးခဲ့တယ်ကွဲ့။ ပြီးတော့ တောက နက်ပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေရှိလို့ မသွားရတာလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်။ လူလေး မောင်ချိမ်းက အဲဒီရွှေစေတီကို သိလို့လား”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ရွှေပြားလေးကို သတိရသွားမိလေသည်။ ရွှေစေတီကို ဖူးမြော်ကာ မြယာနှင့် ဘဝချင်းဆုံတွေ့ရန် ကျွန်ုပ် သစ္စာဆုပန်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ...ကဲ...လူလေး မောင်ချိမ်း စိတ်တွေလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်။ အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် အဘ ရွှေလူနှင့် အတူ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်နလုံးသားထဲတွင် မြယာက အမြဲရှိနေသည်။

“မောင်ရင်ပြောပြတဲ့ မြယာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသမှာ လုံးဝ မရှိတာ အမှန်ပဲကွဲ့။ အင်း... မောင်ရင် တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့အတိုင်းဆို အဓိက ပတ်သက်နိုင်တာက ရွှေမြယာဂူပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

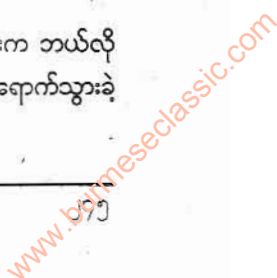
“ဗျာ...ရွှေမြယာဂူ”

ကျွန်ုပ်သည် ရွာစွန်းတွင် တောင်ယာစိုက်ပျိုးပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသည့် အဘထံကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ရာ ရွှေမြယာဂူ ဆိုသည့် ထူးထူးခြားခြားအမည်ကို ကြားသိလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

“အဘတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို အဲဒီ ရွှေမြယာဂူက သိပ်နာမည်ကြီးခဲ့တာကွဲ့။ အဘရဲ့ အဘိုးကိုယ်တိုင် ရွှေမြယာဂူကို လက်တွေ့ ရောက်ဖူးခဲ့တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အဘထံ၏ အဘိုးကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးခဲ့သည်ဆို၍ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“အဘထံရဲ့ အဘိုးက ဘယ်လိုကြောင့် ရွှေမြယာဂူကို ရောက်သွားခဲ့တာလဲ အဘ”

“အဘရဲ့ အဘိုးက မုဆိုးပါ။ တစ်နေ့ သားကောင်လိုက်ရင်း နယ်ကျွံပြီး အဲဒီ ရွှေမြယာဂူကို မပျော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားခဲ့တာကွဲ့။ အဲဒီဂူထဲမှာ သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တွေ့ရလို့ အဘိုးက အံ့ဩနေတာ။ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ဦးက အဘိုးကို အကုသိုလ်အလုပ်တွေ ဆက်မလုပ်နဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေပေးပြီး ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ကတိတောင်းခဲ့တယ်။ အဘရဲ့ အဘိုးလည်း ရွာကို ပြန်ရောက်ပြီး ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဘိုးက မုဆိုးဆိုတော့ မရဘူးတဲ့ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေ ရပြီး ထပ်လိုချင်လို့ လူရပြီး ရွှေမြယာဂူကို ရှာဖွေခဲ့ကြတယ်”

“တွေ့ခဲ့လား အဘထံ”

“အင်း... အဘိုးက တစ်သက်လုံး အကုသိုလ်အလုပ်တွေ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ ရပေမယ့် လောဘစိတ်ဝင်ပြီး သွားရှာဖွေတော့ ရွှေမြယာဂူကို လုံးဝ မတွေ့ရဘဲ အဘိုးနဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ လူတွေလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ အဘိုးက အသက်ဘေးလွတ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်က စပြီး ရွှေမြယာလို အခါခါရရွတ်ရင်း အရူးကြီးဘဝနဲ့ပဲ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်”

အဘထံက စကားကို အဆုံးသတ်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ အဘထံစကားနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် မြယာဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ရွှေမြယာဂူနှင့် ပတ်သက်နေသလားဟု စဉ်းစားမိရင်း မြယာလက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ရွှေပြားလေးကို စမ်းလျက်၊ မြယာ၏ စကားသံကို ကြားယောင်သွားမိလေသည်။

“ဒီရွှေပြားလေး မောင်ကြီးထံမှာ

အမြဲရှိနေရင် မြယာ မောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရနေတဲ့ ဘဝပါ”

ကျွန်ုပ်သည် မြယာ၏ စကားသံကို ကြားယောင်မိရင်း ယခု ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသည့်အဖြစ်များကို မြယာသိနေပြီလားဟု လိပ်ပြာမလုံဘဲ ရှိနေလေသည်။

“မောင်ရင်လေး ပြောတဲ့ ရွှေစေတီတစ်ဆူတော့ ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒီရွှေစေတီကိုတော့ အဘတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ရေးစကားအရ သိရတာကတော့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတည်ထားခဲ့တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အဘထံ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရချိန်တွင် စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ထူးခြားစွာ လွှမ်းမွတ်တတ်သလိုမျိုး ခံစားနေရလေသည်။ အဘထံကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် မြယာကို သတိရနေမိခဲ့ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကတိကဝတ်ပြုခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို အမှတ်ရကာ ရွှေစေတီကို ရှာဖွေရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တောတောင်ခရီးကို မကျွမ်းကျင်သော်လည်း ရင်ထဲတွင် တိုင်တည်ထားသည့် ကတိသစ္စာနှင့် ရွှေစေတီကို ရည်မှန်းပြီး ခရီးထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

သစ္စာစကားကြောင့်လား မသိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် တောတောင်စိမ့်စမ်း ချိုင့်ဝှမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ်ရှိ ရွှေစေတီလေးကို အဝေးမှ ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းမှုတို့ ကင်းစင်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် စပယ်ပန်း၏ သင်းရနံ့ကို ထူးခြားစွာ ရရှိလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်

သည် မြယာနှင့် ပထမဆုံး ဆုံတွေ့သည့်အဖြစ်ကို သတိရမဆုံး ရှိနေလေသည်။

“ဒူဝေဝေ... ဒူဝေဝေ...”

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေစေတီကို မြင်တွေ့ပြီး အနီးကပ် ဖူးမြော်ရန် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အားစိုက်တက်နေစဉ် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် ကြေစည်သံကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေစေတီတည်ရာကြည့်လိုက်မိရာ ရွှေစေတီတွင် ဆီမီးရေချမ်းတို့နှင့်အတူ လတ်ဆတ်သည့် စပယ်ပန်းကုံးများ ကပ်လျှံထားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် မထကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိရင်း ရွှေစေတီ ပရိဝုဏ်အနံ့သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

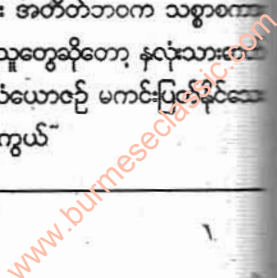
“အချိန်လင့်လှချည်လား နန္ဒာစောစောကပဲ မြယာ လာပြီး ဆီမီးရေချမ်းနဲ့ ပန်းတွေ ကပ်လျှံသွားခဲ့ပြီကွဲ့ဟောဒီမှာ နန္ဒာအတွက် မြယာက စပယ်ပန်းကုံးတစ်ဝက် လှူဒါန်းဖို့ ထားခဲ့တယ်”

“မြ... မြယာ လာသွားတယ်ဟုတ်လား ရသေ့ကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ကြီးစကားကို ကြားလိုက်၍ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြယာကို တွေ့မြင်ရန်နှင့် ရွှေစေတီအနံ့ ရှာဖွေမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို ရသေ့ကြီးသိနေသည့်အလား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

“အင်း... ဘဝတွေ ဘယ်လို့

ခြားခြား အတိတ်ဘဝက သစ္စာစကားပန်ဖူးခဲ့သူတွေဆိုတော့ နလုံးသားတစ်ခဲမှာ သံယောဇဉ် မကင်းပြင်နိုင်သေးပါလားကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ကြီး၏ ကရုဏာစကားကို ထပ်ဆင့်ကြားလိုက်၍ ရင်ထဲတွင် ပို၍ကြော့ကွဲစွာ ခံစားနေမိလေသည်။ ထိုနောက် ကတိပြုခဲ့သည့် သစ္စာစကားကို အမှတ်ရမိသွားလေသည်။

“ဧ စပယ်ပန်းကုံးကို ကျုပ် လှူရမယ်...ဟုတ်လား ရသေ့ကြီး”

“ဟုတ်တယ် နန္ဒာ။ နန္ဒာနဲ့ မြယာက သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဖို့ သစ္စာဆုပန်ထားခဲ့ကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မလွဲမသွေ ဆုံတွေ့ကြမှာပါကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ကြီးကို စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ စပယ်ပန်းကို ဆွဲပြီး မြယာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဆွဲပြားလေးနှင့်အတူ ရွှေစေတီတွင် ထပ်လှူဒါန်းပြီး သစ္စာပြု ဆုတောင်းဆိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ဤရွှေပြားနှင့် စပယ်ပန်းကုံး လှူဒါန်းခြင်းအကျိုးကြောင့် ဘဝ ဝင့်ကြွေးများ ရှိခဲ့ပါလျှင် အမြန်ဆုံး ကင်းစင်ပြီး မြယာနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ရတဲ့ဘဝ ဖြစ်ရပါလိုအံ့”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေစေတီတွင် ဆွဲပြားနှင့် စပယ်ပန်းကုံး လှူဒါန်းပြီး သစ္စာဆုပန်ပြီးချိန်တွင် ထပ်ဆင့်ထွက်လာသည့် ရသေ့ကြီး၏ သာဓုခေါ်ဆိုကြောင့် ရင်ထဲတွင် အတိုင်းအဆမရှိ နှလုံးပိတ်ဖြစ်သွားမိလေသည်။

သို့တိုင် ရသေ့ကြီးထံမှ ကျွန်ုပ်အား “နန္ဒာ...နန္ဒာ” ဟု ထူးခြားစွာ ခေါ်ဆိုသံကိုတော့ ကျွန်ုပ်အဖို့ အံ့ဩကြားဖြစ်နေရ၏။

“မောင်ရင်က နန္ဒာဆိုတဲ့ နာမည် ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်ရလို့ အံ့ဩနေပြီနဲ့ တူတယ်။ အင်းလေ...”

လူ့ဘဝဆိုတာလည်း အလွန်ဆန်းကြယ်လွန်းပါတယ်။ နန္ဒာက လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်နေတော့ အတိတ်ဘဝကို လုံးဝ မေ့လျော့ခဲ့မယ် မြယာက မမေ့နိုင်ရှာလို့ အစွဲအလမ်းကြီးမားစွာနဲ့ ဘဝချင်း ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့ ဆုတောင်းနေရာတယ်ကွဲ့။ နုလို အတိတ်ဘဝရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို နန္ဒာ သိရပြီဆိုရင်တော့ မြယာ ဝမ်းသာနေ ရာမှာပါကွယ်။ ကဲ - အချိန်လင့်နေပြီ ဘာရသေ့ ပြန်တော့မယ် နန္ဒာ”

ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ပြောဆိုပြီး ရွှေစေတီအား ဖူးမြော်ကာ တောင်အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တောပန်းတောင်ပန်းရုန်းများကြားတွင် ထူးခြားစွာ ရရှိလိုက်သည့် စပယ်ပန်းရုန်းသင်းသင်းကြောင့် မြယာကို ပို၍ သတိရမိပြန်သည်။ မပြန်မီ မြယာကို တွေ့လေ့နီးနီး ဖြင့် ရွှေစေတီအနံ့ ရှာဖွေကြည့်မိလေသည်။

ရုတ်တရက် တွေ့ရှိလိုက်ရသည့် အရာကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်တစ်ခုလုံး ဆုပ်နယ် ခြေဖွဲ့ခြင်းနယ် ခံစားမိသလို၊ ကျွန်ုပ်ဘဝကိုလည်း ကျွန်ုပ်တွေ့မိရင်း အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေစေတီဘေးရှိ ကြေးကမည်းစာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“နန္ဒာနှင့် မြယာတို့ ကောင်းမှု၊ နတ်လူ သာဓုခေါ်စေသောပုံ” ဟူသော ရွှေစေတီတည်ထားခဲ့သည့် အလှူရှင် နာမကို တွေ့လိုက်ရပြီ။ ထိုအမည်နာမမှာ စောစောက ရသေ့ကြီးထံမှ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ခဲ့သော အမည်နာမပင်ဖြစ်ချေသည်။

သည်အတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် မြယာသည် တစ်ခုသော ဘဝတွင် ဆုံစည်းခဲ့စဉ်က ကောင်းမှု

ကုသိုလ်အတူပြုခဲ့သည့် နန္ဒာဖြစ်ခဲ့လေသည်လား။ မြယာကရော။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေစေတီကို ဖူးမြော်ပြီး ရင်ထဲတွင် အမည်မသိ ခံစားမှုများနှင့်အတူ အတိတ်က ထင်ဟပ်လာသည့် အရိပ်တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘဝချင်းဆုံတွေ့ရန် သစ္စာပန်ခဲ့သည့် မြယာကို မြင်ယောင်သွားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် နာကျင်လိုက်မောသည့် ဝေဒနာနှင့်အတူ မြယာနှင့် ဟိုစဉ်က အတူကြည့် နူးပျော်ရွှင်စွာ သစ္စာပြုခဲ့သည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘဝချင်းဆုံတွေ့ရန် မျှော်လင့် စောင့်စားရင်း ကြော့စိတ်ကြောင့် မြယာပါပြင်ပေါ်သို့ စီးသက်လာသည့် မျက်ရည်စနှင့် ဝိုက်နေသည့်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မြင်ယောင်လာမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် တန့်မဆည်နိုင်ဘဲ အလိုလိုထွက်ပေါ်သွားမိလေသည်။

“မြယာ...မြယာ...”

ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ဖျားဆီမှ မြယာကို တမ်းတမ်းတတခေါ်မိသည် အသံက ရွှေစေတီပင်မက၊ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ခလွန်ကျော်ဦး

ရတနာ

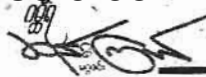
လူတို့သည် ရတနာကို အမျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြလေ၏။ လောကုတ္တရာ ရတနာသုံးပါး၌ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဟူ၍ရှိပြီး လောကီရတနာသုံးပါးတို့တွင်...

- (၁) စကြာမင်း၏ နှစ်သက်တန်ဖိုးထားရာ ရတနာပစ္စည်း၊
- (၂) လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အသုံးအဆောင် ရတနာပစ္စည်း၊
- (၃) သိက္ခာပုဒ်နှင့် သက်ဆိုင်သော စောင့်တည်ရာ ရတနာပစ္စည်း ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

အလုံးစုံသော ရှားပါး တန်ဖိုးထားအပ်သည့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများသည် လောကီရတနာပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး ရွှေသည်လည်း တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ရွှေမှလွဲ၍ လူကြိုက်အများဆုံးနှင့် တန်ဖိုးအထားဆုံး အပြားခတ် နန်းဆွဲရ အလွယ်ကူ

ဘောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ဆုံး သတ္တုပစ္စည်းများထဲတွင် အသုံးအများဆုံးဖြစ်သော ငွေ သတ္တုကိုလည်း ရတနာတစ်ပါးအဖြစ် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ၊ ရွှေသတ္တုကို သတ္တုတို၏ ကေရင် ဟု ဆိုလျှင်၊ ငွေသတ္တုကိုမူ သတ္တုအပေါင်းတို့၏ ကာရီ ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ငွေသတ္တုသည် သည်း ရွှေနှင့် အခြားကျောက်မျက်ရတနာများကဲ့သို့ လွန်စွာ နူးပါးပြီး တန်ဖိုးကြီးသော သတ္တုပစ္စည်းဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ငွေသတ္တု

ငွေသတ္တုသည် ကန့်ငရဲမီးမှလွဲ၍ အမျိုးမျိုးသော အက်စစ်များစွာတို့၏ တိုက်စားခြင်းမှ ခံနိုင်သော ဂုဏ်သတ္တိ ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကန့်ငရဲမီး၏ ထိတွေ့တိုက် စားခြင်း မခံရပါက နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းသော်လည်း အပျက်အစီးမရှိဘဲ မူလပကတိအတိုင်း ရှိနေနိုင်သော သတ္တုမျိုးဖြစ်သည်။

ငွေသတ္တုရိုင်းများသည် မြေထုအပေါ်လွှာ၌ ပါဝင်မှု လွန်စွာနည်းပါး၍ သတ္တုတူးဖော်ရရှိမှု၏ သံရိုင်းအချိုး (၁၀) သန်းတွင် ငွေသတ္တုအချိုး နှစ်ရာခိုင်နှုန်းကိုသာ ရရှိနိုင်သည် ဟု ဆိုသည်။

ငွေသတ္တုကို ကမ္ဘာ့မြေပထဝီအနှံအပြား၌ တူးဖော်ရရှိ နိုင်သော်လည်း သတ္တုအညွှန်းဖြစ်သော ခဲသတ္တု၊ သွပ်၊ ကြေးနီ အစရှိသော သတ္တုများကို ထုတ်လုပ်စဉ် ဘေးထွက် ပစ္စည်းအဖြစ် ထုတ်လုပ်ယူကြရ၏။ ငွေသတ္တုကို လူ့သမိုင်း မှစ၍ ကြေးခေတ်နောက်ပိုင်းရောက်မှ ထပ်မံတွေ့ရှိရသော သတ္တု ဖြစ်သည်ဟူ၏။ ဘီစီ ၄၀၀၀ ခန့်မှ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

ရှေး ဘီစီ ၃၀၀၀ ကျော်ခန့်က အီဂျစ်နိုင်ငံတော်တွင် စုပ်ချုပ်ခဲ့သော မန်းဘုရင်သည် ရွှေသတ္တုတစ်ဆနှင့် ငွေ သတ္တုတစ်ဆခွဲကို တန်ဖိုးညီစေသော မင်းအမိန့်တော်ကို ပြဌာန်းထုတ်ပြန်ခဲ့သည်ဟူ၏။ ငွေသတ္တုကို ဘီစီ ၁၀၀၀ခန့် စ၍ အီဂျစ်နိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံကြားရှိ နိုင်ငံအများအပြား တွင် ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းဝယ် ဖလှယ်ရာ၌ ကြားခံ ကြေးအဖြစ် သုံးစွဲခဲ့ကြသည့် သမိုင်းအထောက်အထားများကို သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံမြစ်နှင့် အိန္ဒိယမြစ် မှ နယ်ပယ်များအတွင်း နေထိုင်ခဲ့ကြသူများသည် ငွေသတ္တု များကို ငွေကြေးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အဖိုးတန် လက်ဝတ် ရတနာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ

အဖြစ် လည်းကောင်း၊ လှပသော အနုပညာပစ္စည်းအဖြစ် လည်းကောင်း မြတ်နိုး အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

အေဒီ ၁၆ ရာစုနှစ်များတွင် စပိန်လူမျိုးတို့သည် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ဘိုလီဗီးယား၊ ပီရူးနှင့် မက္ကဆီကို ဟု ခေါ်တွင်သော ဒေသများတွင် ငွေသတ္တုများစွာပါဝင်သော တွင်းထွက်ပစ္စည်းများကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။ ထိုနောက် ထိုဒေသကြီးများသည် စပိန်နိုင်ငံ၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံ များဖြစ်လာပြီး အေဒီ ၁၇ရာစုနောက်ပိုင်းအထိ ကမ္ဘာ့အဓိက ငွေသတ္တုထုတ်လုပ်သောနိုင်ငံများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန် မှစ၍ ငွေသားအသုံးပြုမှုသည် လွန်စွာကျယ်ပြန့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

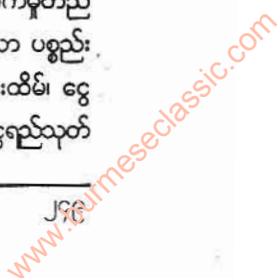
အေဒီ ၁၉ရာစုနောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ကနေဒါနိုင်ငံနှင့် မက္ကစီကိုနိုင်ငံတို့သည် ငွေသတ္တုအများ ဆုံး ထုတ်လုပ်သော အဓိက ရှေ့တန်းနိုင်ငံများ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

ငွေအသုံးဝင်ပုံ

ငွေကြေးမည်သည် အရာရာတိုင်းကို အဆုံးအဖြတ်ပေး နိုင်သော ကြားခံ ပစ္စည်းဖြစ်သောကြောင့် အသုံးဝင်လှ၏။ သို့ပင်အတတ်အမျိုးမျိုး တိုးတက်ထွန်းကားနေသော ဒီခေတ် ကြီး၌ ငွေ၏ အသုံးဝင်မှုသည် လွန်စွာကျယ်ပြန့်လျက်ရှိပေ ၏။ ငွေကို အသပြာအဖြစ် အသုံးပြုရာ၌ လည်းကောင်း၊ လက်ဝတ်တန်ဆာနှင့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် အသုံး ပြုရာ၌ လည်းကောင်း၊ စက်မှုကုန်ကြမ်း သတ္တုစပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အသုံးပြုရ ၏။ လက်ဝတ်ရတနာအဖြစ် အသုံးပြုရသော ရွှေဝါရောစပ်မှု တွင် ငွေသား ၁၂ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ကြေးနီ ၁၁ရာခိုင်နှုန်းထိ ရောစပ်ရပါသည်။

အခြားသတ္တုများသည် အပူနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ကူးစက်စီးဆင်းရာ၌ ငွေသားကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်ကူး လွယ်ကူသော ငွေသားပါဝင်သည့် သတ္တုစပ်များသည် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ် လုပ်မှုတွင် အရေးပါသော ကုန်ကြမ်းများ ဖြစ်လာသည်။

ကွန်ပျူတာ၊ ဗို့အားမြင့် ဘက်ထရီ၊ အီလက်ထရွန်းနစ် ပစ္စည်း၊ အာကာသယာဉ် အစရှိသော ခေတ်မီ စက်မှုထုတ် ဆောက်မှုများတွင် မရှိမဖြစ် အဓိက လိုအပ်သော ပစ္စည်း သည်လည်း ငွေသတ္တုဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရွှေပန်းထိမ်၊ ငွေ ပန်းထိမ်လုပ်ငန်း၊ အနုစိတ် ငွေထည်ပစ္စည်းနှင့် ငွေရည်သုတ်

လုပ်ငန်း၊ ရွှေ ကြေးနီ၊ ကြေးဝါ ဂဟေဆက်လုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှုနှင့် ကြွေးထည် ဖန်ထည်လုပ်ငန်းများ၌ လည်း ကောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ အသုံးပြုရသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ့ငွေထည်သုံးစွဲမှု၏ ၁၅ရာခိုင်နှုန်းမှ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ သုံးစွဲသော နိုင်ငံဖြစ်လေသည်။

ငွေ၏ အာနိသင်

ငွေသည် ရောဂါပိုးများကို သေစေနိုင်သော ဆေးဂုဏ် သတ္တိလည်း ရှိ၏။ သွားပိုးစားခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သော အာနိသင်ရှိသောကြောင့် ငွေသွားကို ပြုလုပ်အသုံးပြုကြ၏။ နားမကြာသူများအတွက် ငွေအောက်ဆိုင်ခံ ဘက်ထရီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နားကြားကိရိယာများကို အသုံးပြုစေ၏။ ရေငုပ်သင်္ဘော၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ဂြိုဟ်တု၊ အရေးပါသော စစ်သုံး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများတွင် ငွေအောက်ဆိုင်ခံ ဘက်ထရီများကို အသုံးပြုကြသည်။

ငွေသားကို ဆေးအဖြစ် ဖော်စပ်အသုံးပြုကြ၏။ ငွေ ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသောဆေးသည် အားကို ဖြစ်စေပြီး အသက်အရွယ်ကို နုပျိုစေနိုင်၏။ ဦးနှောက်၊ နှလုံး၊ အစာ အိမ်ကို ကောင်းစေ၏။ မူးမော်ခြင်း၊ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ခြင်းကို ကောင်းစေနိုင်၏။ ဆီးဝမ်းကို ရွှင်စေတတ်၏။ လေသည်ခြေ ကို နိုင်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို စည်ပင်စေပြီး အလှတိုးစေပြီး အညစ်အကြေးများကို သန့်ရှင်းစေတတ်၏။ အဆင်းကို လှပ စေနိုင်၏။ သုက်ကို ပွားစေတတ်ပြီး အဆိပ်နာ၊ ဆီးလွန်နာ များကို နိုင်၏။ နှုတ်ကို မြှန်စေတတ်ပြီး အသက်ကို ရှည်စေ နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ရူးသွပ်ခြင်းကို ကင်းဝေးစေနိုင်ပြီး ရောဂါ အပေါင်းမှ ချမ်းသာစေနိုင်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ငွေ

မြန်မာတို့သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ငွေထည် ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ဟန်လင်း၊ ဗိဿနီ၊ သရေ ခေတ္တရာ၊ ပုဂံနှင့် အင်းဝခေတ်များတွင် ငွေဒင်္ဂါးအစား ငွေ သားများကို ငွေတုံး၊ ငွေပြား၊ ငွေခဲများအဖြစ် ငါးကျပ်သား၊ တစ်ကျပ်သား၊ တစ်ဆယ်သား၊ အစိတ်သား စသည်ဖြင့် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ခေတ်ဦးပိုင်းက တွေ့ရှိရသော ပုတီးနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများသည် တိုင်းတစ်ပါးမှ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ် ဟန်တူသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက် တွင် ငွေဒင်္ဂါးကို စတင်အသုံးပြုခဲ့သော်လည်း မင်းတုန်းမင်း

တရားကြီးလက်ထက်ရောက်မှ ဒင်္ဂါးသွန်းစက်ရုံ တည်ဆောက် နိုင်ပြီး ငွေကြေးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့၏။ ထို့နောက် မြို့တော် လက်အောက်ခံခေတ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသုံး ငွေဒင်္ဂါးများ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ အသုံးပြုခဲ့ကြရသည်။

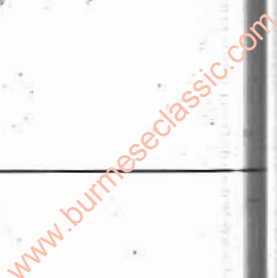
မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ နမူတူး တွင်းတွင် ငွေသတ္တုထွက်ရှိပြီး လက်ရာမြောက်သော ငွေထည်ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်မြို့ မန္တလေးမြို့နှင့် ရှမ်းပြည် များမှ အများဆုံး ထုတ်လုပ်ရောင်းချလျက်ရှိပါသည်။

ကမ္ဘာ့ငွေအနာဂတ်

၂၀ ရာစုနှစ်နှစ်ပိုင်းတွင် ကမ္ဘာ့သိပ္ပံနည်းပညာ လွန်စွာတိုးတက်ထွန်းကားလာ၏။ ထို့ကြောင့် လွန်စွာ သော တွင်းထွက်ပစ္စည်းများနှင့် ရော်ဘာကဲ့သို့သော သတ္တု သယံဇာတပစ္စည်းများအစား အခြား ပေါများသော ပစ္စည်း များဖြင့် အစားထိုး ထည့်သွင်းအသုံးပြုလာနိုင်သည်။

ထို့ပြင် ငွေဒင်္ဂါးသွန်းလုပ်အသုံးပြုရာ၌လည်း ငွေ သတ္တု များက အပြည့်အဝ အစားထိုး နေရာယူထားပြီးဖြစ်နေ သဖြင့် ငွေသတ္တုသုံးစွဲမှု၏ အခန်းကဏ္ဍသည် လေ့လာ နိုင်သည်ဟု ပညာရှင်အချို့က ယူဆကြသည်။ ငွေ ပင်ဆိုင်စေ၊ ငွေထည်ဖြင့် ပြုလုပ်သော လက်ဝတ်လက်စား များရာအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ အနုပညာဆိုင်ရာ အသုံး ပစ္စည်းများနှင့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများသည် တစ် ဘက်တစ်ခြား လိုအပ်မှု မြင့်မားနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ငွေ သတ္တု လိုအပ်မှုသည် ဆက်လက်ရှင်သန်ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးနေဦး သော ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကဗျာ)

၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥာ၊ ဧ၊ ဩ) စသည့် "အ" အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် ရုပ်နေသောလုပ်ငန်းများ ပြန်လည်စတင်ရမည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေး သွားလာရမည်။ မရောက်ဘူးသော နေရာဒေသအသစ်သို့ ရောက်မည်။ ပညာရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရမည်။ ငွေဝင်သော်လည်း မတည်မမြဲဖြစ်နေမည်။ စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ စိန် . . . စသည့် အင်္ဂါနိပစ္စည်းများ ထွက်မည်။ စနေ၊ အင်္ဂါသားသမီး/နေနံများ သတိပြုရောင်ပါ။ နိုင်ငံခြားခရီးကိစ္စ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းနေရမည်။ ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်ရမည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ သက်အောက်ငယ်သားကြောင့် စိတ်ညစ်ရမည်။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ပါ။
အောင်းကျိုးပြုယတြာ - သောကြာနေ့ မွေးနံထောင့်တွင် အုန်းသီးတစ်လုံးလှူပြီး အရဟံဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ်ပါ။

တနင်္လာအက္ခရာ

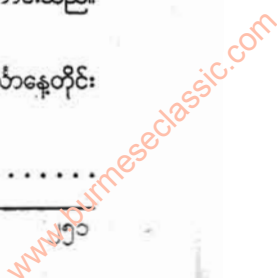
(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် ဝင်ပြီးပစ္စည်း ပြန်ထွက်ခြင်း၊ ထွက်ပြီးပစ္စည်း ပြန်ဝင်ခြင်းတို့ ကြုံတွေ့ရမည်။ ရတာမလို၊ လိုတာမရဖြစ်နေမည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်နှစ်ခု ဆောင်ရွက်ရမည်။ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရမည်။ လက်ရှိအလုပ် ဆက်လုပ်နေသော ပိုကောင်းသည်။ ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။ ဘုရားဖူးခရီး၊ ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော ခရီးထွက်ရမည်။ သွားရေးကိစ္စ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်း၊ လှူမှုရေး ပါဝင်လုပ်ကိုင်ရမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မနာလို ဝန်တိုသူရှိသည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှင့် လမ်းခွဲရမည်။ သားသမီး ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ (၆)အစ (၁)အဆုံး (၁)အစ (၆)အဆုံး ထိထိုးပါ။
အောင်းကျိုးပြုယတြာ - သံပရာသီး(၉)လုံး ဘုရားကပ်လှူပြီး လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။

အင်္ဂါနိပစ္စည်းအက္ခရာ

(စ၊ ဆ၊ ဇ၊ စု၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် အကြံအစည်များ လွဲချော်နေတတ်သည်။ အမှုပြဿနာ ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ လူလိမ်၊ စာရိတ္တမကောင်းသူ တွေ့တတ်သည်။ ခရီးဝေးသွားလာကိန်း ကောင်းသည်။ ဂွေကွာနေသော ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိတ်ဆွေဆရာသမားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုး သံယောဇဉ်ရှိသူနှင့် ခွဲခွာရတတ်သည်။ စပ်တူရှုယယာကိစ္စ ရောင်ပါ။ အိမ်ခြံမြေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်ခြံမြေဝယ်ခြင်း၊ ကား၊ ကျောက်၊ ကြေးထည်ငွေထည်ပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ်ကောင်းသည်။ မြေလေးချောင်းသား ရောင်ပါ။
အောင်းကျိုးပြုယတြာ - ငါး၊ စာကလေးတစ်မျိုးမျိုး (၈)ကောင်လွှတ်ပေးပါ။ ငါး၊ ခို၊ ခွေး၊ ကျီးတို့ကို တနင်္လာနေ့တိုင်း အစာကျွေးပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနံအက္ခရာ

(ဃ၊ ရ၊ လ၊ ဝ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမေ့လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ အမျိုးသားများ ငွေဝင်လာပါက ဇနီး၊ မိသားစုထံ အပ်နှံထားသော လောင်းကစားနှင့် အပျော်အပါးကိစ္စရှောင်ပါ။ လုပ်ငန်းအသစ်ပြုလုပ်ခြင်း၊ တိုးချဲ့ခြင်း၊ စပ်တူရှယ်ယာတို့ မပြုလုပ်သင့်သေး။ ဝန်ထမ်းအလုပ် ပိုကောင်းသည်။ ရာထူးတိုး ပြောင်းရွှေ့ကိန်းရှိသည်။ စီးပွားရေးသမားများ ပုံမှန်အလုပ် ဆက်လုပ်ပါ။ လူငယ်များ ပညာရေးကိစ္စ ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ပါ။ အင်္ဂါနှင့် စနေနေ့နံများ ရှောင်ပါ။ ဆိတ်သား၊ အမဲသား၊ တညင်းသီး၊ နို့ဆီ၊ နို့ရည် စသည်တို့အပြင် ဆေးထိုးခြင်းကိစ္စလည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးဝေးသွားလာရမည်။ ရေလမ်းခရီးလည်း ထွက်ရမည်။ (၁၅၆)ပါသော ဂဏန်းရွေးချယ်ပြီး ထိထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - တောင်အရပ်တွင် သပြေညွန့် (၁၇)ညွန့်လှူ(ဓာတ်ဆင်)ထားပြီး နေ့စဉ် သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာ သက်စေ့ထု ဆိုပါ။

ကြာသပတေးနံအက္ခရာ

(ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လုပ်ငန်းသစ် ပြုလုပ်ရမည်။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ သံ၊ သစ်၊ သွပ်၊ သစ်သီး၊ အနုပညာပစ္စည်း စသည်တို့ အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရမည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ စက်၊ ဆိုင်ခန်း... စသည့် အင်္ဂါနံများ ထွက်မည်။ သို့လောင်းထားခြင်း မပြုလုပ်သင့်။ အစားမှာ၊ ဆေးမှာဖြစ်တတ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ကြုံမည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ ခြေခံ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း အဆင်ပြေမည်။ မွေးနေ့တွင် သက်သတ်လွတ်စားပါ။ အရဟံဂုဏ်တော် နေ့စဉ်ပွားများပါ။ (၆)အစ (၁)အဆုံး (၁)အစ (၆)အဆုံး ထိထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မြတ်စွာဘုရားအား သစ်သီး(၆)လုံး၊ ဖယောင်းတိုင် (၆)တိုင်လှူဒါန်း ဆုတောင်းပါ။

သောကြာနံအက္ခရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမေ့လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ကံစမ်းမဲပေါက်၊ အမွေရ ကြွေးဟောင်းများ ပြန်ရ စသည်ဖြင့် ငွေဝင်လာမည်။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတိုး၊ နေရာအပြောင်းအရွှေ့ ကြုံရမည်။ မည့်သည့်ကိစ္စမဆို လောဘ၊ ဒေါသ ရှေ့မှထားသလို လုပ်ဆောင်ပါ။ မရောက်ဘူးသောဒေသသို့ ရောက်မည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ အိမ်ခြံမြေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မျက်စိစွေစောင်းသူတစ်ဦး၊ ပွဲစား ရှေ့နေ အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။ ငွေချေးဘူးခြင်း၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်း ရှောင်ပါ။ အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာနေရသလို၊ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်လည်း ဝေးကွာနေတတ်သည်။ (၆၅၊ ၅၆)အတွဲထိ ထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် အုန်း(၆)ညွန့်၊ ဖယောင်းတိုင်အနံ၊ ထီးအနံ (၇)ခုစီ လှူလိုက်ပါ။

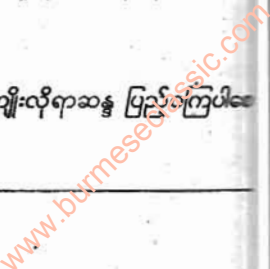
စနေနံအက္ခရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မိမိလုပ်နေကျ ပုံမှန်အလုပ် ဆက်လုပ်ပါ။ ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံရသောအလုပ်၊ စပ်တူရှယ်ယာ၊ လှူဒါန်းခြင်း နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်ရသောအလုပ် မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း၊ ဦးထုပ်လုပ်ငန်း အဆင်ပြေမည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေးသွားလာရမည်။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရမည်။ အပျော်အပါး လောင်းကစားကိစ္စ ရှောင်ပါ။ ကွဲကွာနေသော ချစ်သူ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပြန်ဆုံရမည်။ မျက်စိ၊ အစာအိမ်၊ အဆုတ်၊ ဆီးရောဂါ တစ်ခုခုခံစားရတတ်သည်။ ခြေလေးချောင်းသား ယာယီရှောင်ပါ။ ထိဝါသနာပါက တနင်္ဂနွေ သောကြာသားသမီး တစ်ဦးဦးနှင့် စပ်တူထိုးပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို နေ့စဉ် ပုတီးစိပ်ပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ရဟန်း သံဃာကို သစ်သီးဆွမ်းလောင်းလှူပါ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်စုံကြပါစေ

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုတို့သားအဖ သန်ဘက်ခါမှ ထွက်နိုင်မှာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ အဝင်းရဲ့ မနက်ဖြန် မှ အိုးတွေအစုံတင်လို့ ပြီးမှာမဟုတ် လား။ ဒါကြောင့် သန်ဘက်ခါမနက် စောစောမှ ထွက်ဖြစ်မှာ”

လှည်းပေါ်မှ ဆင်းရင်း ကိုတင်စိုး က ပြောလိုက်ပြီး ဇနီး၏ လက်ကို ကိုင်ကာ အိမ်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ကိုတင်စိုးနှင့် မလှဝင်းတို့ ဇနီး မောင်နှံမှာ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ တစ်ရွာ တည်းသားများဖြစ်ကြပြီး မိဘများက လည်း သဘောတူ၊ လူငယ်ချင်းက လည်း ကြည်ဖြူကြသောကြောင့် အိမ် ထောင်ပြုခဲ့ကြသည်မှာ အိမ်ထောင် သက် ၁၄နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သား သမီးသုံးယောက်ရှိပြီး သားအကြီးဆုံး မောင်ဝင်းစိုးပင် အသက် ၁၁ နှစ်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် သည် ရွာမှထွက်သော မြေအိုးများအား လှည်းဖြင့် တင်၍ စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ ဘက်တွင် ရှိသောရွာများသို့ သွား ရောက် ရောင်းချပြီး ရိုးသားစွာ လုပ် ကိုင်စားသောက်နေကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ကုလေးမရခင်ကတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် အတူသွား၍ ရောင်းချကြသော်လည်း သားဦး မောင်ဝင်းစိုးကို မွေးဖွားပြီးသည့်အချိန်မှ စ၍ ကိုတင်စိုးတစ်ယောက်တည်း သွား ရောက် ရောင်းချနေရလေသည်။ သား ကြီး မောင်ဝင်းစိုး အသက် ၉နှစ်ခန့် အရွယ်ရောက်မှ သားကြီး ကျောင်းပိတ် ရက်များတွင် သားကို ခေါ်၍ သားအဖ နှစ်ယောက် အတူသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုတင်စိုးတို့ နေထိုင်သော “ပုဂ္ဂန် မြောင်းရွာ” ရွာကြီးမှာ ပဲခူးတိုင်း၊ သောင် လေးပင်မြို့နယ်တွင် ရှိပြီး စစ်တောင်း

မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသော အိမ်ခြေ ၁၅၀၀ ခန့်ရှိသည့် ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ် လေသည်။ ပုဂ္ဂန်မြောင်းရွာကြီးတွင် နေ ထိုင်ကြသူများမှာ လယ်သမား၊ ကိုင်း သမားများနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ကိုင် ကြသူများ ရှိကြသလို၊ ရိုးရာလုပ်ငန်း ဖြစ်သော မြေအိုးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် ကြသူများလည်း အများအပြားရှိကြ သည်။

ပုဂ္ဂန်မြောင်းရွာကြီးတွင် ရပ်ကွက် အပိုင်း (၇)ပိုင်းရှိသည်။ ထိုအပိုင်း (၇)ပိုင်းထဲမှ ရပ်ကွက်အပိုင်း (၃)ပိုင်းမှာ ရိုးရာ မြေအိုးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြ သည်။

ပုဂ္ဂန်မြောင်းရွာမှ ထွက်သော မြေအိုးများမှာ အိုးအသားပါး၍ ပေါ့ပါး ခြင်း၊ အိုးများမှာ ထင်းမီးဖြင့် ဖုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် အိုးကျက်၍ ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ အိုးပုံစံလှပခြင်းတို့ကြောင့် အနီးပတ်ဝန်း ကျင်ကျေးရွာများတွင်သာမကဘဲ ပဲခူး မြို့၊ ခိုက်ဦးမြို့၊ ပြွန်တန်ဆာမြို့နှင့် တောင်ငူမြို့ ပဲခူးယံကုန်းကျောက်တံခါ၊ ပိန်းဇလုပ်၊ တော်ဝိမြို့များသို့ထိ ပို့ ဆောင် ရောင်းချကြရပြီး သုံးစွဲသူများ အကြိုက်တွေ့သော ရောင်းအားကောင်း သည့် မြေအိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

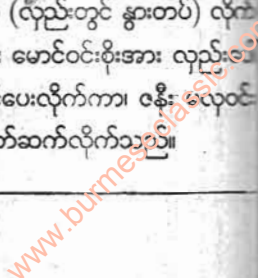
(ထိုအချိန် ၁၉၆၅ ခုနှစ်လောက် အချိန်က ယနေ့ခေတ်လို ဒန်အိုး၊ စတီး အိုးများ ပေါပေါများများ ရောင်းချ သုံးစွဲခြင်း မရှိသေးပါချေ။)

နွားလှည်းပေါ်တွင် မြေအိုးများ တင်ပြီးပြီဖြစ်၍ ပိမိအိမ်ရှေ့တွင် နွား လှည်းအား လှည်းထောက်ခွ ရှေ့ခွ၊ နောက်ခွ ထောက်၍ရပ်ထားပြီး နံနက် စောစော ခရီးထွက်ရန်အတွက် ကိုတင် စိုးသည် အိမ်ပေါ်တွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးနေသည်။

နွားလှည်းပေါ်တွင် မြေအိုးများ

တင်ရသည်မှာ အလွန်ဂရုစိုက်ပြီး တင် ရသည်။ နွားလှည်းသွားနေစဉ် ကျင်းများ ချိုင့်များအတွင်း လှည်းဘီးကျ၍ လှည်း ဆောင်းပြီး အိုးများ မကွဲစေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ အိုးတင်ရန်အတွက် ဝါးနက် ဝါးကို လက်သုံးလုံးခန့် ခွဲစိတ်ပြီး မျက် ကွင်းခုတ်ရသည်။ လှည်းအိမ်နှင့် တိုင်း ပြီး ဝါးခြမ်းနှစ်ချောင်းပူး ဝါးကပ်(မျက် ကွင်း)ကို လှည်းအိမ်တွင် ဝါးလုံးများ ချည်နှောင်ထားသည့် အတွင်းဘက်မှ နေ၍ ကာပြီး ဝါးကပ်(မျက်ကွင်း)ကို လွန်ကြိုး (နွားသားရေကို ကျစ်ထား သည့်ကြိုး) ဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး လှည်း အိမ်ပေါ်တွင် ကောက်ရိုးထူထူခင်းကာ ထိုကောက်ရိုးများပေါ်မှ အိုးများကို တင် ရသည်။ အိုးတစ်လုံးဖင်ဘက်နှင့် အိုး တစ်လုံးအဝကြားတွင် ကောက်ရိုးများ ညှပ်ချပြီး စီရသည်။ လှည်းအိမ်တွင် အိုးတစ်ထပ်စီပြီးပါက ထိုအိုးများအပေါ် ကောက်ရိုးထူထူခင်းရပြီး ထိုကောက်ရိုး အပေါ်မှ အိုးကို စီပြီးတင်ရသည်။ ထို ကဲ့သို့ ကောက်ရိုးတစ်ထပ်၊ အိုး တစ်ထပ်စီတင်၍ လေးတောင်ခန့် အမြင့်ရှိသော ဝါးကပ်(မျက်ကွင်း)ဖြည့် သည့်အိုးများကို တင်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ တင်မှသာ အိုးများ မကွဲနိုင်တော့ပါ။

နံနက် မိုးလင်းလှ ရွာဦးကျောင်း မှ အနန်းမောင်းခေါက်သံကြားရသည်နှင့် ကိုတင်စိုးသည် သားဖြစ်သူ မောင်ဝင်း စိုးအား နှိုး၍ ဇနီး မလှဝင်း ချက်ပြုတ် ပေးထားသော ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုး (မြေအိုး) လေးများကို တောင်းငယ် တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ နွားလှည်းပေါ် တင်ပြီး နွားနှစ်ကောင်အား လှည်း ကောက် (လှည်းတွင် နွားတပ်) လိုက် ပြီး သား မောင်ဝင်းစိုးအား လှည်းပေါ် သို့ တင်ပေးလိုက်ကာ ဇနီး မလှဝင်း အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အဝင်း... အစ်ကိုသွားတော့မယ်။ ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး သားကြီးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ”

ကိုတင်စိုးသည် ဇနီးအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး နွားလှည်းအား မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းတွင် ဝိုင်ရွာ၊ ယှဉ်ရေကြီးရွာ၊ နီးနီးရွာများအား ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး နီးနီးရွာအလွန် ကူးတို့ဆိပ်မှ တစ်ဖက်တမ်းတွင် ရှိသော ကရင်ကျီးရွာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

စစ်တောင်းမြစ်အား ဖြတ်ကူးသော ကူးတို့ဆိပ်မှာ စပါးတင်း သုံးရာလေးရာပါ လှေကြီးသုံးစင်းပေါ်တွင် ဖွင့်ကတို့သာသစ်များအား အောက်ခံထား၍ အပေါ်မှ ယှဉ်ကတို့သား သစ်ချောင်းများ စီ၍ ခင်းထားသော လှေဆောင်ပေါ်တွင် လှည်းကို တင်၍ ကူးရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုတင်စိုးတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ရှိသော ကရင်ကျီးရွာကြီးသို့ ရောက်ကြပြီ။ ထိုရွာတွင် ညအိပ်ကြလေ၏။ ကရင်ကျီးရွာကြီးမှာ အိမ်ခြေ (၃၀၀)ခန့် ရှိသည့်ရွာကြီးဖြစ်ပြီး ကရင်အမျိုးသားများ နေထိုင်ကြသည်။ ၎င်းရွာတွင် ဆင်ပိုင်ကြီး၊ ဆင်သုဌေး၊ ဦးဖိုးချော ဆိုသော သူဌေးကြီး ဘစ်ယောက်ရှိသည်။ ဦးဖိုးချောတွင် ဆင်အကောင် ၂၀ ခန့်ရှိပြီး ကရင်ကျီးရွာနှင့် ထိုရွာအနီးရှိ ရွာများတွင် အချမ်းသာဆုံးသူဖြစ်လေ၏။

ထိုရွာတွင် ကိုတင်စိုးတို့သားအဖ အဖများ ရောင်းချရာ အတော်များများ ဆောင်းရလေသည်။ အဖများ ရောင်းချရာတွင် ငွေဖြင့် ရောင်းချသလို၊ စပါးအမျိုးမျိုးနှင့် ဆေးလိပ် လိပ်သောက်

သော ဆေးရွက်ကြီး (စားလှီးဆေး)တို့နှင့် တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပြီး လဲလှယ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ လဲလှယ်၍ ရရှိသည့် စပါး၊ ပဲနှင့် ဆေးတို့ကို ဝယ်ယူသည့် လူအမည်များနှင့် တန်ဖိုးကို မှတ်သားထားပြီး ရေကို ဆက်၍ အဖများ ရောင်းချပြီး အပြန်မှ ဝင်ရောက်၍ သိမ်းရ၏။ ရောင်းရသည့် ပစ္စည်းများကို အသွားတွင် တစ်ပါတည်း သိမ်းယူသွား၍ မရပါချေ။ နွားလှည်းပေါ်တွင် အဖများ ရှိနေသဖြင့် ပစ္စည်းများ တင်၍မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ရှိသောရွာများမှာ ကရင်တိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်သော ကရင်ရွာများဖြစ်သည်။ ဗမာလူမျိုးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ ရှိကြလေ၏။ ကိုတင်စိုးတို့သားအဖသည် ကရင်ကျီးရွာမှ နံနက်ပိုင်းတွင် ထွက်ခဲ့ကြပြီး ရွာစဉ် တစ်လျှောက် အဖများကို လှည့်လည် ရောင်းချလေသည်။

ငါးရက်ခန့် ရွာစဉ်လှည့်လည်

ရောင်းချပြီးချိန်တွင် ကိုတင်စိုးထံ၌ သောက်ရေအိုး နှုတ်ခမ်းပဲ့ နှစ်လုံး၊ အနာအဆာနှင့် နှုတ်ခမ်းပဲ့နေသော ထမင်းအိုးနှင့် ဟင်းအိုး လေးငါးလုံးခန့်သာ ကျန်တော့သည်။ ရောင်းချခဲ့ပြီးသော အိုးဖိုးငွေနှင့် စပါး၊ ပဲ၊ ဆေးများကို ရွာစဉ်ပြန်လှည့်၍ သိမ်းယူလာခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကိုတင်စိုးသည် နွားများ နေမပူစေရန်နှင့် နေအေးအေးတွင် လှည်းဆွဲရာ သက်သာစေရန် အင်းချောင်းရွာမှ ညနေ ၄နာရီခွဲအချိန်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အင်းချောင်းရွာနှင့် ကရင်ကျီးရွာမှာ ဂုဏ်ခန့် ကွာဝေးပြီး နွားလှည်းနှင့်ဆိုလျှင် နှစ်နာရီခန့်သာ မောင်းရသည့် အကွာအဝေးဖြစ်သည်။ ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် ကိုင်းတောကြီးများနှင့် တောင်ပူဇာငယ်များ၊ သစ်ပင်များ ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင်ပေါက်ရောက်နေသောကြားထဲမှ လှည်းလမ်းဖောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နွားလှည်းကို မောင်းလာရာ နေလုံကြီးမှာ အနောက် ဂေါယာကျွန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေပြီ။ လဆန်း ၅ရက် လကလေး၏ မလင်းသာ လင်းသာ အလင်းရောင်အောက်တွင် တအိအိသွားနေသော လှည်းပေါ်၌ ထိုင်ရင်း ကိုတင်စိုးသည် မျက်ခွံများ လေး၍ အိမ်ချင်လာသောကြောင့် ဝါးကပ် (မျက်ကွင်း)အား မှီ၍ ငိုက်မြည်းရင်း ပါလာလေသည်။ ကိုတင်စိုး၏နံပါးတွင် သားဖြစ်သူမှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေ၏။

တအိအိသွားနေသော လှည်းပေါ်တွင် ငိုက်မြည်းရင်း လိုက်ပါလာသော ကိုတင်စိုးသည် နွားနှစ်ကောင်၏ တရူးရှူး နာမူတ်သံကို ကြားရမှ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားပြီး နွား

နှစ်ကောင်၏ နဖားကြီးကို ဆွဲ၍ ကြိမ်တို့လိုက်ပြီး နွားလှည်းရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လဆန်း ၅ရက်၏ လရောင်သည် မရှိတော့ချေ။ အလင်းရောင် မရှိသော ညမောင်မောင်တွင် နွားနှစ်ကောင် ဆွဲရာနောက် လှည်းမှာ တအိအိသွားနေဆဲဖြစ်သည်။ သည်လမ်း။ သည်ခရီးကို ကိုတင်စိုး ခဏခဏသွားနေကျဖြစ်သော်လည်း ယခုလို ညမောင်မောင်တွင် ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်တော့သဖြင့် နွားလှည်းပေါ်တွင် ဆက်လက်ငိုက်ခြည်းရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ညမောင်မောင်ထဲတွင် နွားလှည်းပေါ် အိပ်ငိုက်ရင်း လိုက်ပါလာသော ကိုတင်စိုးသည် သူ့ နွားလှည်းသွားရာ လှည်းလမ်း၏ရှေ့တွင် မီးရောင်လက်လက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးအား ပွတ်သပ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မီးခွက်အလင်းရောင်ဖြစ်သည်ကို မြင်ရလေ၏။ မီးရောင်လက်လက်များမှာ အခု ၂၀ ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ နွားနှစ်ကောင်မှာ နှာမှတ်ရင်း နွားလှည်းကို ဆွဲသွားနေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်နေဟန် ရှိလေသည်။

ကိုတင်စိုး စဉ်းစားနေမိသည်မှာ အင်းချောင်းရွာနှင့် ကရင်ကျီးရွာ နှစ်ရွာကြားတွင် ဤကဲ့သို့သော ရွာငယ်ရှိသည်ကို မမြင်မတွေ့ခဲ့ဘူးပါချေ။ ယခုသည်ရွာလေးကို တွေ့မြင်ခြင်းမှာ နွားလှည်းပေါ်တွင် သူ့အိပ်ငိုက်နေစဉ် နွားနှစ်ကောင်မှာ ကရင်ကျီးရွာသွားသည့် လှည်းလမ်းမှနေ၍ သည်ရွာ လမ်းခွဲအတိုင်း လမ်းမှား၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် သည်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြီး သည်နေ့ညတစ်ညတော့ ဒီရွာလေးတွင် အိပ်ပြီး

နံနက်မိုးလင်းမှ ကရင်ကျီးရွာသို့ သွားသည့်လမ်းအား ရွာသားများကို မေးပြီး သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ၊ ရွာထိပ်တွင် ရှိသော မီးခွက်ထွန်းထားသည့် အိမ်တစ်လုံး၏ ခြံရှေ့တွင် နွားလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လှည်းရပ်သွားလျှင် လှည်းဆောင်ပန်းပေါ် ခွေခွေလေးအိပ်နေသော သားငယ် မောင်ဝင်းစိုးအား နို့၍ နှာမှတ်သံ တရားရှု၍ ကြောက်လန့်နေသော နွားနှစ်ကောင်၏ နဖားကြီးအား ဆွဲခိုင်းထားပြီး လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလျက် မီးခွက်ထွန်းထားသည့်အိမ်ရှိရာသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အသက် ၆၅နှစ်ခန့်ရှိ သျှောင်ထုံးနှင့် ဆေးတံသောက်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသဖြင့် ကိုတင်စိုးက-

“ဖထီး... ကျွန်တော်တို့သားအဖက ရွာစဉ်လှည့်ပြီး နွားလှည်းနဲ့ အိုးလိုက်ရောင်းကြတဲ့သူတွေပါ။ ဒီနေ့ညမိုးချုပ်သွားလို့ ဒီတစ်ည ဖထီးတို့ရဲ့ ခြံ

ရှေ့က သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပါရစေအိပ်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ကိုတင်စိုး၏ ခွင့်တောင်းသံကို ကြားလိုက်ရမှ အိမ်ရှင် လူကြီးက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ပြီး အက်ကွဲ ရုတ်သော အသံပြုပြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အိမ်း... အိမ်း... ညကလည်း အတော်နက်နေပြီကိုး။ အိပ်ချင်သပဏ်လည်း အိပ်ပေါ့ကွယ်။ အဲ... ဒါပေမယ့် ဒီရွာရဲ့ စည်းကမ်းကိုတော့ လိုက်နာရမယ်။ ကြားလား။”

လူကြီး၏ စကားသံအဆုံးကိုတင်စိုးက...

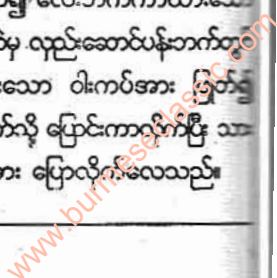
“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နာပါမယ်။ ဒီရွာရဲ့ စည်းကမ်းတွေက ဘာတွေများလဲ ဖထီးရဲ့ ပြောပြပါဦး။”

“ဒီရွာမှာ ညအိပ်တည်းခိုမယ် ဆိုရင် ရွာထဲမှာ အလေးအပေါ့ မစွန့်ရဘူး။ ရွာနဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့ နေရာမှာ သွားစွန့်ရမယ်။ ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖထီး။ စိတ်ချပဲ။ ကျွန်တော်တို့သားအဖ အညစ်အကြေး စွန့်ချင်ရင် ရွာအပြင်မှာ သွားစွန့်ပါမယ်။”

“အေးအေး။ ကောင်းပြီ သွားတော့... သွားတော့။”

အိမ်ရှင် လူကြီး၏ စကားသံဆုံးသည်နှင့် ကိုတင်စိုးသည် လှည်းကို ရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး နွားနှစ်ကောင်အား လှည်းမှ ဖြတ်၍ နွားကြီးများကို လှည့်ရန်တိုင်တွင် ချည်ထားလိုက်သည်။ လှည်းအိမ်အား လှည်းနောက်ခွထောက်ထောက်လိုက်ပြီး လှည်းဆောင်ပန်းပေါ်သို့ တက်၍ လေးဘက်ကာထားသော ဝါးကပ်ထဲမှ လှည်းဆောင်ပန်းဘက်တစ်ဘက်ထားသော ဝါးကပ်အား ဖြုတ်၍ ဘေးဘက်သို့ ပြောင်းကာလိုက်ပြီး သာဖြစ်သူအား ပြောလိုက်လေသည်။

“သားရေ... မင်း အပေါ်အပါး သွားချင်ရင် အဖေကို ပြောနော်။ ဒီရွာမှာ အညစ်အကြေးကို အရမ်းစွန့်လို့ မရဘူးကွ၊ ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ သား အပေါ် အလေးသွားချင်ရင် အဖေကို နှိပ်မယ်။ အခု သားအိပ်ချင်နေပြီ။ အိပ်တော့မယ်။”

မောင်ဝင်းစိုးက ပြောပြီးသည်နှင့် ဖခင်ကြီး၏ နံပါးတွင် လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။ မကြာမီ မောင်ဝင်းစိုး အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ကိုတင်စိုးသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သစ်ပင်များအောက်တွင် မီးခွက်များ ထွန်းထားသော အိမ်များအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး ညအမှောင်တွင် ဝယ် ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ချောင်းဆိုးသံတစ်သံကို ကြားရပြီး လူညည်းသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။ ကိုတင်စိုးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေရင်း မျက်ခွံများ လေးလံလာပြီး အိပ်ချင်လာသောကြောင့် သားငယ်ဘေးတွင် လှဲ၍ အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

ကိုတင်စိုး မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပါ။ သူ၏ ဘေးတွင် အိပ်နေသော သားငယ်၏ အသံကြား၍ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာလေသည်။ သား မောင်ဝင်းစိုးက...

“အဖေ... အဖေ ထပါဦး။ သား အပေါ်သွားချင်လို့ ဘယ်မှာ သွားရမှာလဲ။”

ကိုတင်စိုးသည် အိပ်ချင်လွန်းနေသည်မို့ ညမှောင်မှောင်တွင် လှည်းနှင့် နေရာနေရာသို့ သွားရန်ကလည်း မြွေကင်းကြောက်ရသည်ဖြစ်၍ ရောင်းကုန်ကုန်တိုက် ကျန်ရှိနေသည့် နှုတ်ခမ်းပုံဆင်းအိုးတစ်လုံးကို ယူလိုက်ပြီး...

“ကဲ - ဒီအိုးထဲမှာပဲ ပေါက်ချထားလိုက်ကွာ။ မနက်မိုးလင်းမှ ရွာနဲ့ဝေးရာ နေရာမှာ သွန်ပစ်မယ်။”

ဖခင်ပေးသော အိုးထဲသို့ အပေါ့စွန့်ပြီး မောင်ဝင်းစိုး ပြန်အိပ်သွားလေ၏။ ကိုတင်စိုးလည်း သားငယ် အပေါ့စွန့်၍ မပြီးမီ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားသည်။

ကိုတင်စိုးသည် နောက်ကျောကုန်းများ တောင်တင်း၍ အပေါ့သွားချင်လာသောကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ရလေသည်။ သူအိပ်နေသည့် လှည်းအိမ်နောက်ဘက်တွင် ထားသော သားငယ် အပေါ့စွန့်ထားသည့် မြေအိုးအား ယူ၍ အပေါ့စွန့်လိုက်လေသည်။ ကိုတင်စိုး အပေါ့စွန့်၍မပြီးမီ သားငယ် မောင်ဝင်းစိုးက နိုးလာပြီး...

“အဖေ... သား အပေါ့စွန့်ချင်ပြန်ပြီ။”

ကိုတင်စိုးက သူ အပေါ့စွန့်၍ အိုးပြည့်လုနီးပါးဖြစ်နေသော မြေအိုးအား လှည်းနောက်ဘက်တွင် ပြန်ထား

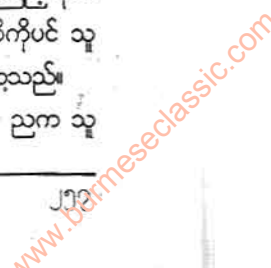
လိုက်ပြီး သားငယ်ကို မြေအိုးတစ်လုံး ထပ်ယူပေးလိုက်ကာ ထိုအိုးအတွင်း အပေါ့စွန့်နိုင်လိုက်၏။ သူကတော့ အိပ်ရာတွင် ပြန်လှဲအိပ်လေသည်။

ပက်လက်လှန်လျက် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ပင်သစ်ရွက်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည့်အတွက် ကြောင့်ပေလား မသိ၊ ကောင်းကင်ယံတွင် ကြယ်များကို မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိပါချေ။ လေငြိမ်နေသောကြောင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို လေတိုးသည့်အသံကိုလည်း မကြားရသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှပေသည်။ ရွာထဲတွင် ရှိကြသော အိမ်များမှ မီးခွက်များမှာလည်း မီးငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ရွာတွင်းမှ ချောင်းဆိုးသံတိုးတိုးနှင့် ညည်းသံသဲ့သဲ့သာ တစ်ခါတစ်ခါကြားရလေ၏။ ခွေးသံ၊ ကြက်သံ လုံးဝ မကြားရပါချေ။ ကိုတင်စိုး စဉ်းစားရင်း ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကိုတင်စိုးသည် ကျောကုန်းမှ ပူလောင်သည့် အပူဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရမှ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် မသိပါချေ။ အပူဒဏ်ခံရသော ကျောကုန်းအား တစ်ဖက်သို့ စောင်းပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ မျက်စိအား နေရောင်ထိုးသည်ကို ခံစားရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း လင်းထိန်လျက်ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ နေလုံးကြီးမှာ သူ၏ ဦးခေါင်းတည်တည်ထိုင်ထိုင် ရောက်လုနီးပါးရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီး ရွာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုတင်စိုးမှာ သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံချင်ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ရွာထိပ်တွင် ရှိသော ညက သူ

ဝင်၍ အိပ်ခွင့်တောင်းခဲ့သော အိမ်နှင့် ရွာထဲမှ မီးခွက်များ ထွန်းထားကြသည့် အိမ်များမှာ တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘဲ သစ်ပင်ငယ်များနှင့် သစ်ပင်တို့များသာ မြင်ရလေသည်။ သူ အိပ်ခွင့်တောင်းခဲ့သည့် အိမ်နေရာတွင် သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်နှင့် သစ်ပင်တို့တစ်ခုကိုသာ မြင်ရပြီး၊ ထို သစ်ပင်တို့ပေါ်တွင် ပလိုင်တစ်လုံးနှင့် ယောက်ျားဝတ် အင်္ကျီ၊ လုံချည် အဟောင်းများ တင်ထားပြီး ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ပေါက်တူးအဟောင်း တစ်ချောင်းကို သစ်ပင်တို့တွင် မှီ၍ထောင်ထားသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။ အိမ်နှင့် တူသည့် အရာဝတ္ထု ဘာတစ်ခုမှ မမြင်တွေ့ရသောကြောင့် ကိုတင်စိုး အံ့ဩထိတ်လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေသော သားငယ် မောင်ဝင်းစိုးလည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီဖြစ်၍ လှည်းပေါ်မှ ဆင်းရန် ထလိုက်သည့်အချိန်တွင် လှည်းအိမ်နောက်ဘက်၌ ထားသော သူနှင့် သူ၏သားတို့ အပေါ်စွန့်ထားသော ဆီးအိုးတစ်လုံးမှာ လဲကျနေပြီး ဆီးများ လှည်းအောက်သို့ စီးကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ရပ်လျက်အနေအထားဖြင့် ရွာအတွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ညက မီးခွက်ထွန်းထားကြသည့် အိမ်နေရာများတွင် သစ်ပင်ငယ်များ၊ သစ်ပင်တို့များနှင့် သစ်ပင်တို့အနီးအနားတွင် ပလိုင်များ၊ တောင်းများ၊ အင်္ကျီ၊ လုံချည်၊ ထမီအဟောင်းများ၊ ဓားနှင့် ပေါက်တူးများကိုသာ တွေ့မြင်ရပြီး သစ်ပင်ငယ်များတွင် မြေအိမ်ငယ်များကို အဖုပိတ်လျက်ထား ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တောင်ကုန်းငယ်ကိုသာ မြင်တွေ့ရသောကြောင့် ကိုတင်စိုးသည် လှည်း

အောက်သို့ အပြန်ဆင်း၍ နွားနှစ်ကောင် အာ လှည်းတောက်(လှည်းတပ်)လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ အပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ညက မောင်းလာခဲ့သည့် လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ရာ ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာ လှည်းလမ်းမကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုလှည်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်၍ မောင်းလာခဲ့ရာ ကွမ်းတစ်ယာညက် အချိန်ခန့်တွင် အိမ်ခြေ ၅၀ ခန့်ရှိသော ရွာငယ်တစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ရာ၊ ရွာအဝင်လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး အရိပ်ကောင်းသော ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် လှည်းရပ်၍ နွားများကို လှည်းမှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး လှည်းတံပိုးတွင် ချည်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် အနီးရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်၍ အိမ်ရှင်များအား ကိုတင်စိုးက...

“အိမ်ရှင်တို့... မရှိကြဘူးလား ခင်ဗျာ”

ကိုတင်စိုး၏ ခေါ်သံကို ကြားသောကြောင့် အိမ်အတွင်းမှ လူတစ်

ယောက်ထွက်လာ၍ ကိုတင်စိုးက ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
“ကျွန်တော်က နွားလှည်းနဲ့ စတင်လှည့်ပြီး အိုးတွေ လိုက်ရောင်းတဲ့သူပါ။ အခု နေ့မှန်းတည့်နေပြီဖြစ်လို့ ထမင်းချက်ဖို့အတွက် ရေနည်းနည်းလောက် လိုချင်လို့ပါ။ ဟိုလှည်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်သားငယ်လည်း ပါပါတယ်။”

“ဪ... အိုးရောင်းတဲ့ အိုးသေ့ကိုး။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ထမင်းချက်ဖို့ မလိုဘူးဗျာ။ ကျုပ်၏မှာ ထမင်းဟင်းတွေ အဆင်သင့် ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာကို ရောက်လာစဉ်သည်အနေနဲ့ ကိုယ့်ထမင်း ကိုချက်စားရတယ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ။ လှည်းပေါ်က ခင်ဗျားသားခေါ်လိုက်ပါ”

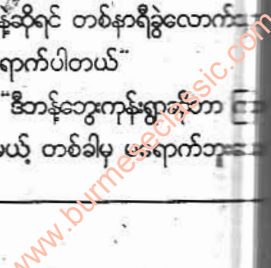
အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက သူ၏ အိမ်ထဲထမင်းစားရန် ပြောပြီး သားငယ်ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် သား မောင်ဝင်းစိုးအခေါ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာအိမ်ရှင် ချပေးသော ရေနွေးကြမ်းအဖွဲ့သောက်နေစဉ် အိမ်ရှင် အမျိုးသားက...

“ကဲ... ထမင်းနှုတ်နေတုန်း ရေနွေးကြမ်းသောက်ပါဦး။ ကျုပ်မိန်းမ ထမင်းနှုတ်နေပါပြီ”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဒီရွာမှာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဗျာ။ ကရင်ကျိန်ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

“ကျုပ်တို့ရွာမှာမည်က ဘန်ကုန်းရွာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဟို ကရင်ကျိန်နဲ့ ငါ့မိခင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်။ လှည်းနဲ့ဆိုရင် တစ်နာရီခွဲလောက်က ရင် ရောက်ပါတယ်”

“ဒီဘန်ကုန်းကျိန်ရွာဆိုတာ ငါ့ဖူးပေမယ့် တစ်ခါမှ မရောက်ဘူး”

ဘူးဗျ။ အခုမှ ရောက်ဖူးတာ။ ဒါတောင် ညတုန်းက လှည်းကို နွားတွေက လမ်း မှားပြီးဆွဲသွားလို့ လမ်းက ရွာလို ပြော ရအောင်လည်း ရွာမဟုတ်ဘူး။ အဲ... ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာတောင် မသိ တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ညအိပ်ခဲ့ပြီး ဒီမနက် မှ ဒီရွာကို ရောက်လာရတာပဲဗျို့။

ကိုတင်ဦး၏ ပြောစကားကို ကြားရသော ရွာသားက နားမလည်ဟန် ဖြင့်...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားက တစ်မျိုးပါလား။ ကျုပ်ကို ရှင်းအောင် ပြောပြစမ်းပါဦးဗျ”

“ခင်ဗျားကို နားလည်အောင် ပြောပြပါမယ်။ ညတုန်းက ကျုပ်တို့ သားအဖ အင်းချောင်းရွာက နေညိုမှ နွားလှည်းမောင်းပြီး ကရင်ကျီးရွာကို ထွက်လာကြတာ။ လှည်းမောင်းရင်း လှည်းပေါ်မှာ ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ထူးနိုးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကရင် ကျီးရွာသွားတဲ့ လမ်းမဟုတ်ဘဲ၊ နွား ဆွဲ လမ်းမှားပြီး ဆွဲလာတဲ့ လမ်းဖြစ် နေတယ်။ လှည်းလမ်းရှေ့မှာ မီးခွက် ထွန်းထားတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို မြင်လိုက်ရ တယ်။ ညကလည်း မှောင်နေပြီဖြစ်လို့ ဒီရွာမှာပဲ ညအိပ်မယ်ဆိုပြီး ရွာထိပ်က မီးထွန်းထားတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ထည်းကို ရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်သွား တော့ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တို့ တွေ့ရတယ်။ ခေါင်းမှာ ဆံပင် သွှောင်ထုံးနဲ့ ဆေးတံသောက်လို့ဗျ။ ထူးက မိုးချုပ်သွားလို့ ဒီရွာမှာ တစ်ည အိပ်ပို့ ခွင့်တောင်းတော့ အဘိုးကြီးက အိပ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီရွာရဲ့ ထည်းကမ်းကို လိုက်နာရမယ်တဲ့။ ရွာရဲ့ ထည်းကမ်းက ရွာထဲမှာ အလေးအပေါ့ အညစ်အကြေး မစွန့်ရဘူးတဲ့လေ”

ရပ်လိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ယူ၍ မော့သောက်နေလေသည်။ ထို အချိန် အိမ်ရှင် အမျိုးသားက...

“ခင်ဗျားတို့သားအဖ အဲဒီအဘိုး ကြီးရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့သားအဖ နွားလှည်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ခဲ့တာ။ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွား ကြသလဲဆိုရင် မနက် နေမွန်းတည့်ခါ နီးမှ နိုးလာကြတာဗျ။ အဲ... ကျုပ်တို့ အိပ်ရာက နိုးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ညက ကျုပ် အိပ်ခွင့် တောင်းခဲ့တဲ့ အိမ်နဲ့ ရွာထဲက မီးခွက် ထွန်းထားတဲ့ အိမ်တွေ တစ်လုံးမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ တောင်ကုန်းလေး တစ်ကုန်းနဲ့ သစ်ပင် သစ်ငုတ်တွေပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ သစ်ငုတ်တွေပေါ်မှာ ပလင်းတွေ၊ တောင်းတွေ တင်ထားပြီး အဲကျီ လုံချည် ထမီအဟောင်းတွေနဲ့ ဓား၊ ပေါက်တူးအဟောင်းတွေ ထောင် ထားပြီး သစ်ပင်သစ်ကိုင်တွေမှာ မြေ အိုးကို အဖုံးပိတ်လျက် ချိတ်ဆွဲထား

တာတွေပဲ မြင်ရတော့တယ်ဗျို့။ ညက ရွာ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတာ မတွေး တတ်တော့ဘူးဗျာ”

ကိုတင်ဦး၏ ပြောစကားဆုံးလျှင် အိမ်ရှင်အမျိုးသားက ပြုံးလျက်ဖြင့် - “ခင်ဗျားတို့ ညက အရိုးတောင် ရွာကို ရောက်သွားခဲ့တာပဲဗျ”

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ ပြောစကားကို ကြားလိုက်ရသော ကိုတင်ဦးမှာ အံ့ဩ လျက်...

“ဗျာ... အရိုးတောင်ရွာ၊ ဟုတ် လား။ အရိုးတောင်ရွာဆိုပြီး ညဘက် မှာ အိမ်တွေနဲ့ လူတွေကို မြင်တွေ့ရ ပြီး မိုးလင်းတော့ မရှိတော့တာက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရွာဆိုရင် ရိရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီ အရိုးတောင်ရွာဆိုတာ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ အရိုးတောင်လေးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာ က ကရင်လူမျိုးတွေ နေတဲ့ ကရင်ရွာ လေးပေါ့။ ကျုပ်တို့ ကရင်လူမျိုးတွေ သေရင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး အရိုးကောက်ရ တယ်။ အဲဒီအရိုးကို အရိုးအိုးထဲ ထည့် ပြီး အရိုးအိုးနဲ့အတူ သေသူရဲ့ အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး ကရင် ထုံးစံအတိုင်း အရိုးတောင်ကို ပို့ရတယ်။ အခမ်းအနားနဲ့ဗျ။ အဲဒီ အရိုးတောင် မှာ ဒီရွာက သေဆုံးသွားကြသူတွေရဲ့ အရိုးအိုးတွေနဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တွေကို ခင်ဗျားမြင်ခဲ့ရတာပဲလေ”

“အရိုးတောင်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျုပ် ညက မြင်ခဲ့ရတဲ့ ရွာနဲ့ အိမ်၊ လူကြီးကရောဗျာ။ ဘာတွေ လဲဗျ”

“အဲဒါတွေက အရိုးတောင်က မကျွတ်မလွတ်ကြသေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ပေါ့ဗျာ။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ရွာ အဖြစ် ပြုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့သားအဖ

www.burmeseclassic.com

ကို သူတို့ရွာမှာ ညည်းသည်အဖြစ် အိပ်စေချင်လို့ အိပ်ခိုင်းတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဆံပင်သျှောင်ထုံးနဲ့ လူကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖထီး(အဖေ)ပဲပေါ့။ ဒီရွာမှာ သျှောင်ထုံးနဲ့ ဆေးတံသောက်တာ ကျုပ်ဖထီးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပျံ့”

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ ပြောစကားကြောင့် ကိုတင်စိုးက သူသိလိုသော အချက်အား မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် မသိလို့ မေးပါရစေ။ ညက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဘိုးကြီးပြောတဲ့ သူတို့ရွာထဲမှာ အလေးအပေါ့ အညစ်အကြေးမစွန့်ရဘူးဆိုတာက ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ရှင်းပြစမ်းပါဦး။”

“ဘာ ဒီလိုပါ။ အရိုးတောင်ဆိုတာက ကျုပ်တို့ရွာထဲက သေသွားကြတဲ့သူတွေထဲမှာ ရွာက လူတွေရဲ့ အဘိုးအဘွား အမိအဖတွေရဲ့ အရိုးအိုးတွေလည်း ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အရိုးတောင်မှာ ရွာက လူတွေ အလေးအပေါ့ မစွန့်ကြဘူး။ ဝါခြားက လူတွေကိုလည်း အညစ်အကြေးစွန့်ခွင့် မပြုဘူး။ အမိအဖ အဘိုးအဘွားတွေကို ရိုသေကြတဲ့ သဘောနဲ့ပေါ့ဗျာ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသား ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်နေစဉ် အိမ်ရှင်၏ ဝန်းဖြစ်သူက ထမင်းခူးပြီးကြောင်း ထမင်းစားရန်ခေါ်သဖြင့် ကိုတင်စိုးတို့ သားအဖ ထမင်းစားကြသည်။ ဟင်းမှာ ကရင်တာပပေါဟင်းနှင့် ငါးပိရည် တို့စရာတို့ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်နေစဉ် အိမ်ရှင် အမျိုးသားအား ကိုတင်စိုးအား မေးလိုက်လေသည်။

“ထမင်းစားလို့လည်း ပြီးပြီ။ ထမင်းကျွေးတဲ့ အိမ်ရှင်ရဲ့ နာမည်ကို

မသိရသေးဘူး။ ပြောပြပါဦး။”

“ကျုပ်နာမည်က စောသာထူး။ ကျုပ်မိန်းမနာမည်က နော်အန်းမေတဲ့။ နောက်တစ်ခေါက် အိုးလာရောင်းရင် ကျုပ်တို့ရွာကို ဝင်လာခဲ့ပါ။ စားရေးသောက်ရေးအတွက် မပျံ့ပါနဲ့။ ကျုပ်အိမ်မှာပဲ တည်းပါ။ ခင်ဗျားတို့သားအဖ ဒီရွာက ညနေ နေညိုမှ သွားကြပေါ့။ ကရင်ကျီးရွာကို နေမဝင်ခင် ရောက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ညနေမှပဲ သွားပါ့မယ်။ နောက်တစ်ခေါက် အိုးရောင်းလာရင် ဒီရွာကို ဝင်လာခဲ့ပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ”

ကိုတင်စိုးတို့ သားအဖသည် ညနေ ၄နာရီအချိန်ခန့် နေညိုချိန်မှ ဘန်ဘွေးကုန်းရွာကလေးမှ လှည်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ လှည်းမောင်းရင်း ကိုတင်စိုး စဉ်းစားနေမိသည်မှာ ညက သူတို့သားအဖ အိပ်ခဲ့သည့် အရိုးတောင်ရွာမှ အဘိုးကြီးပြောသည့် သူတို့ရွာအတွင်း အလေး အပေါ့ အညစ်အကြေးမစွန့်ရ ဆိုသည့်စကားကို ဖြစ်သည်။

ကိုတင်စိုး ကြားဖူးသော လူကြီးသူမများ၏ ပြောစကားများမှာ ဝိညာဉ်လောကသား(ပရလောကသား)များနှင့် နာနာဘာဝ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ သရဲကျတ်တို့သည် လူတို့၏ အပေါ်ရည်ကို အလွန်ကြောက်ကြသည်။ ၎င်းလောကသားများ လူကို ပူးကပ်နေလျှင် လူ၏ ဆီးရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းလျှင် ထိုပူးကပ်နေသော မကောင်းဆိုးရွား ပရလောကသား ထွက်သွားကြောင်း ကြားဖူးခဲ့သည်။

ယခုလည်း အရိုးတောင်မှ ဝိညာဉ်များသည် သူတို့၏ အရိုးတောင်လေးအား ရွာပုံစံ ဖန်ဆင်းပြုလုပ်ထား

ပြီး ကိုတင်စိုးတို့အား ညအိပ်ခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၍၊ ၎င်းရွာအတွင်း အပေါ့မစွန့်ရဟန်တားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတင်စိုးသားအဖက အပေါ့စွန့်သည့်အခါ ချီးအိုးထဲသို့ စွန့်ခဲ့ကြသော်လည်း ထိုအိမ်မှာကိုတင်စိုး အရိုးတောင်(ရွာ) မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျခဲ့သောကြောင့် အရိုးတောင်ရွာရှိ ဝိညာဉ်လောကသား(ပရလောကသား)များ ဖန်ဆင်းထားသော ရွာသဏ္ဍာန်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး နေ့နံတည့်ချိန်ရောက်မှ ကိုတင်စိုးတို့ နိဗ္ဗာန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ပရလောကသား ဖုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ သရဲ ကျတ်တို့သည် လူသားအား နောက်ပြောင်ကျိစယ်လို၍သော်လည်းကောင်း၊ ခြောက်လှန်လို၍သော်လည်းကောင်း၊ လူတို့၏ အမြင်တွင် အမျိုးမျိုးသော အသွင်သဏ္ဍာန်ပုံစံများဖြင့် မြင်တွေ့ရလေအောင် သူတို့၏ ဣန္ဒြိယတို့အစွမ်းဖြင့် လှည့်စားပြုလုပ်ပြတတ်ကြောင်းများကို ကျမ်းဂန်စာများတွင် ရေးသားထားကြသည်များ ရှိနေပါသည်။

အကယ်၍သာ အပေါ်ရည်၏ မမောက်ဘဲ ဆီးရည်များ မြေပြင်မကျခဲ့ပါက ကိုတင်စိုးတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလအထိ အိပ်ပျော်နေကြဦးမည်နည်းစဉ်းစားရင်း ကိုတင်စိုးက နှင်တင်မြောက်၍ နွားနှစ်ကောင်အား မေးလိုက်လေတော့သည်။

မင်းမြန်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

ဥသျှောင်တို၏ ခံအိမ်များ

■ မောင်သာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန) ■

လူသားများသည် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် စတင် အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့်အချိန်မှ စတင်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကလေး နေထိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ဘဲ အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်လေရာ လူသားတို့ များပြားလာသည့် အချိန်ဝယ် မိမိတို့ ဖို့နွယ်ရာအလိုက် တည်နေရာတစ်ခုခုတွင် စည်းနေထိုင်ကြရာမှ နိုင်ငံများ၊ တိုင်းပြည်များ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပေသည်။ နိုင်ငံတစ်ခု၊ တိုင်းပြည်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် အုပ်ချုပ်သူသည်လည်း ရှိလာရသည်သာ ဖြစ်ပေရာ၊ အုပ်ချုပ်သူ နေထိုင်အုပ်ချုပ်ရန်အတွက် အဆောက်အအုံများကို စီမံ ဆောက်လုပ်ကြရမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လူသားတို့သည်ကျေးမှု ထွန်းကားလာချိန်တွင် အုပ်ချုပ်သူတို့၏ နေအိမ်များသည် နန်းတော်များ၊ စံအိမ်များ ဖြစ်လာကြပေသည်။

နိုင်ငံတစ်ခု၏ အကြီးအကဲ၊ နိုင်ငံတစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်သည် ထိုနိုင်ငံ၏ ဥသျှောင်ပင်ဖြစ်ရာ သူနေထိုင်ရာ အိမ်များ၊ အဆောက်အအုံများသည်လည်း ထိုနိုင်ငံများ၏ ဥသျှောင်အိမ်များ ဖြစ်လာရပါသည်။ ရာစုပေါင်းများစွာ ပဒေသရာဇ် နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် နန်းတော်များ၊ ခံတပ်များ အစရှိသည့် ဥသျှောင်တို့၏ စံအိမ်များသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ နိုင်ငံ့သမိုင်း၏ အရေးပါသော အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ရှေးအခါက ဘုရင်တို့ စိုးစံ နန်းစိုက်ခဲ့ကြသည့် အချို့သော စံအိမ် နန်းတော်များသည် ယခုအခါတွင် အသုံးပြုမှု မရှိကြသော်လည်း များစွာသောလူများ၏ စိတ်ဝင်စားစား လာရောက် ခြည့်ရှုရာ နေရာများ ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။

အချို့သော စံအိမ်တော်များသည်လည်း လက်ရှိ အုပ်ချုပ်သူတို့ နေထိုင် အသုံးပြုလျက်ရှိနေကြသေးပေရာ ထိုစံအိမ်များသည်လည်း အများပြည်သူတို့ စိတ်ဝင်စားစရာ နေရာ ဖြစ်ကြပေသည်။

ယင်းတို့အနက် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထင်ရှားဆုံးသော ဥသျှောင်တို့၏ စံအိမ် (၁၁)ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။

(၁) ကရင်မလင် နန်းတော် (Kremlin)

ရုရှားနိုင်ငံ၊ မော်စကိုမြို့ရှိ ကရင်မလင် နန်းတော်ကို "ရင်ပြင်နီ" ဟုလည်း လူသိများသည်။ ရုရှားသမ္မတ အစဉ်အဆက် ရုံးထိုင်ခဲ့ကြသော နေရာဖြစ်ပြီး အဆောက်အအုံများစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော၊ အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားသော အစုအဝေးကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကရင်မလင် နန်းတော်ကို နန်းတော်လေးခု၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လေးခုနှင့် ကရင်

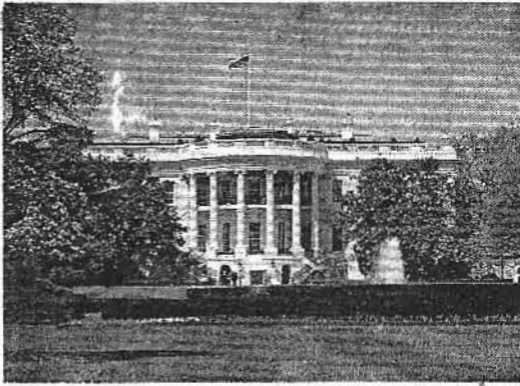

မလင် မျှော်စင်များ ပါဝင်သည့် တံတိုင်းတစ်ခုတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ကရင်မလင်နန်းတော်သည် လက်ရှိ ရုရှားနိုင်ငံ သမ္မတ၏ နိုင်ငံတော်အဆင့် ရုံးထိုင်ရာ နေရာဖြစ်ပြီး ကရင်မလင်နန်းတော် ဧရိယာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သော နေရာများကိုသာ အများပြည်သူတို့အား ဝင်ခွင့်ပြုထားပြီး၊ ကျန်နေရာများအား ပိတ်ပင်ထားသည်။ ဝင်ခွင့်ပေးထားသော သုံးပုံတစ်ပုံမျှသော နေရာများသည်ပင်လျှင် ရက်အတန်ကြာ အချိန်ယူလေ့လာကြရမည့် နေရာများဖြစ်သည်။

(၂) အိမ်ဖြူတော် (White House)

အမေရိကန်သမ္မတများ နေထိုင် ရုံးစိုက်ရာ အိမ်ဖြူတော်ကို သက္ကရာဇ် ၁၇၉၂ ခုနှင့် ၁၈၀၀ ခုနှစ်ကြားတွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံ သမ္မတ ဂျွန်အဒမ်က ပထမဆုံး နေထိုင် ရုံးစိုက်ခဲ့သည်။ ယခင်က အိမ်ဖြူတော်ကို

www.burmeseclassic.com

လူများ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်လေ့လာနိုင်ကြသော်လည်း ၉/၁၁ တိုက်ခိုက်ခံရမှုအပြီးတွင် ဆယ်ယောက်နှင့်အထက် ခရီးသွား အုပ်စုများကိုသာ အဖွဲ့လိုက် ဝင်ခွင့်ပြုထားပါသည်။ ဝါရှင်တန်ဒီစီရို အိမ်ဖြူတော်သို့ ဝင်ရောက်လေ့လာနိုင်ရန် အမေရိကန်နိုင်ငံသားများသည် မိမိတို့၏ မဲဆန္ဒနယ် ကွန်ဂရက်အမတ်မှ တစ်ဆင့်ဖြစ်စေ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံသား မဟုတ်သူများသည် မိမိတို့နိုင်ငံအသီးသီးရှိ အမေရိကန် သံအမတ်ကြီးများမှ တစ်ဆင့်ဖြစ်စေ ၆လ ကြိုတင်ကာ ခွင့်ပြုချက်ရရှိရန် လျှောက်ထားနိုင်ကြပါသည်။

(၃) ထိုင်းဘုရင်နန်းတော် (Grand Palace)

ထိုင်းဘုရင်နန်းတော် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ကို တွန် ဘူရိမှ ဘန်ကောက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ချိန် ၁၇၈၂ ခုနှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုနန်းတော်မှာပင် ထိုင်းဘုရင်များ နန်းစိုက်ခဲ့ရာ ၁၉၄၆ ထိုင်းဘုရင်ဖြစ်သော အာနန္ဒမဟီဒေါ (Anand Mahidol) ထူးဆန်းစွာ ကွယ်လွန်ခဲ့ချိန်အထိ

ဖြစ်သည်။ ဘုရင် အာနန္ဒမဟီဒေါ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ထီးမွေ နန်းမွေဆက်ခံသူ (မဟီဒေါ၏ ညီဖြစ်သူ) ယခုလက်ရှိ ထိုင်း နိုင်ငံ၏ ဘုရင်ဘူမိဘော (Bhumibol Adulyadej) က ထိုင်း ဘုရင်နန်းတော်ကို ချိုတြာလာဒ (Chitralada) သို့ အပြီး ပြောင်းရွှေ့ကာ ယခုအချိန်အထိ နန်းစံလျက်ရှိနေသည်။ သို့ သော်လည်း ထိုင်းဘုရင်အဆက်ဆက်တို့ နန်းစိုက်ခဲ့ရာ Grand

Palace သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ တရားဝင် နန်းတော်တစ်ခုအဖြစ် ယခုတိုင် ရပ်တည်လျက်ရှိပြီး တော်ဝင်အခမ်း အနားများကို လည်း ရံခါရံခါဆိုသလို ကျင်းပလျက် ရှိနေပါသေးသည်။

(၄) အယ်လ်ကာဇာ နန်းတော် (Alcazar of Seville)

အယ်လ်ကာဇာ နန်းတော်သည် စပိန်နိုင်ငံမှ သမိုင်း ဝင် အထင်ရှားဆုံးသော မူဒေဂျာ (Mudejar) ဗိသုကာ လက်ရာများထဲမှ ကြွင်းကျန်နေသေးသော အကောင်းဆုံး အနုလက်ရာဖြစ်သည့် ဖွန်းဆိုမြေပေါ်မှ ခံတပ်အဆောက်အအုံ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ မူလ နန်းတော်ကို တစ်ဆယ်ရာစု နှစ်ဦး

ပိုင်းတွင် စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ဝပိန် 'Almohade' မင်းဆက်တွင် စိုးစံခဲ့ကြသူများက ဆက်လက် တိုးချဲ့တည် ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ အဆက်ဆက်သော နန်းစံခဲ့ကြသူတို့က အယ်လ်ကာဇာကို မိမိတို့စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြရာ နန်း ဆောင်၏ အပေါ်လွှာတွင် ယနေ့တိုင် တော်ဝင်အခမ်းအနား များကို တရားဝင် ကျင်းပလျက် ရှိနေပါသည်။

(၅) ဘာကင်ဟမ် နန်းတော် (Buckingham Palace)

ဘာကင်ဟမ် နန်းတော်သည် ဗြိတိန်ဘုရင်မကြီး Elizabeth II နန်းစိုက်ရာ ကမ္ဘာကျော် အဆောက်အအုံပင်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့တွင် တည်ရှိပြီး တော်ဝင်
မိသားစုပိုင်မဟုတ်သည့် ဗြိတိန်နိုင်ငံပိုင် နန်းတော်ကြီးဖြစ်
သည်။ နန်းရှေ့ရင်ပြင်တွင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ တာဝန်
လဲလှယ်မှုကို အဓိက အခမ်းအနားတစ်ခုအဖြစ် ပြုလုပ်သည်
ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ခရီးသွားများ စိတ်ဝင်တစား လာ
ရောက် ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။ နှစ်စဉ် မေလနှင့် ဇူလိုင်လများ
တွင် နေ့စဉ် နံနက် ၁၁နာရီ ၃၀မိနစ်ခန့်တွင် တာဝန်ချိန်
လွှဲပြောင်းခြင်းအခမ်းအနားကို ကျင်းပလေ့ရှိကာ၊ ကျန်လများ
တွင်မူ ရာသီဥတုအပေါ် မူတည်လျက် နေ့အလိုက် အလှည့်
ကျ ကျင်းပမြဲဖြစ်ပါသည်။

(၆) စပိန်နန်းတော် (Palacio Real)

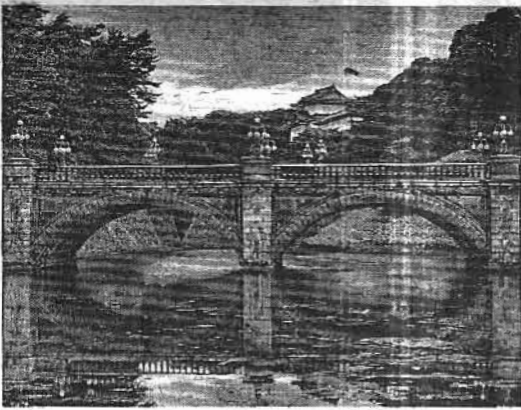
စပိန်နိုင်ငံ၏ ဘုရင် 'Juan Carlos' သည် စပိန်နိုင်ငံ၏
ဗြိတော် ဖက်ဒရစ်၏ အပြင်ဘက်ရှိ Palacio de la Zarzuela
တွင် နေထိုင်သော်လည်း Palacio Real သည် စပိန်ဘုရင်၏
ဘုရားဝင် ရုံးထိုင်ရာ နေရာဖြစ်သည်။ Palacio Real ကို

သွန်ခဲသော ဆယ်ရာစုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး လွင်တီး
ဆိုင်ဒေသတွင် အဆီးအတားမြို့ရိုးတစ်ခုအဖြစ် စတင်တည်
ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၇၃၈ ခုနှစ်မှ ၁၇၅၅ ခုနှစ်ထိ
တည်ဆောက်ခဲ့ရပြီး နန်းတော်ပြီးစီးချိန်တွင် စပိန်ဘုရင်
Carlos III က ၁၇၆၄ ခုနှစ်တွင် နန်းစိုက်ခဲ့သည်။

(၇) တိုကျိုနန်းတော် (Tokyo Imperial Palace)

ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဥယျာဉ်တစ်ခုနှင့် တူသည့်
ဘုန်းဘုရင်နန်းတော်သည် ဂျပန်ဘုရင်တို့ အဓိက ရုံးစိုက်
နေသော စံအိမ်တော်ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က
ဘုန်းနိုင်ငံတွင် အိမ်ခြံမြေဈေးများ အဆမတန် မြင့်တက်ခဲ့
သော နန်းတော်မြေနေရာ၏ တန်ဖိုးသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ

ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တစ်ခုလုံးရှိ အိမ်ခြံမြေအားလုံး၏
တန်ဖိုးထက် ပိုခဲ့သည်။ ဘုရင်မိသားစုတို့ ပြည်လူတို့ထံမှောက်
ရှေ့ထွက်လေ့ရှိသည့် နှစ်စဉ် ဇန်နဝါရီလ ၂၇ရက်နှင့် ဒီဇင်
ဘာလ ၂၃ရက်တို့မှလွဲ၍ ကျန်ရက်များတွင် နန်းတော်
ဥယျာဉ်အတွင်းပိုင်းနှင့် အဆောက်အအုံအားလုံးတို့အား
အများပြည်သူများအား ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ပိတ်ထားလေ့ရှိသည်။

(၈) ဟော့ဗ်ဘာ့ခ် နန်းတော် (Hofburg Imperial Palace)

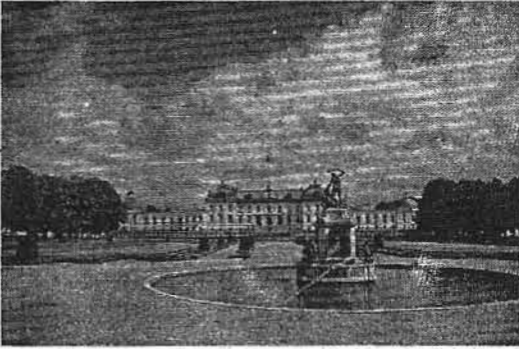
ဟော့ဗ်ဘာ့ခ်နန်းတော် (Hofburg Imperial Pal-
ace) သည် ဩစတြီးယားနိုင်ငံ၊ ဗီယင်နာမြို့တွင် တည်ရှိပြီး
ဩစတြီးယားနိုင်ငံ သမ္မတ တရားဝင် ရုံးစိုက်ရာ စံအိမ်တော်

ဖြစ်သည်။ ဟော့ဗ်ဘာ့ခ်နန်းတော်တွင် ၁၄၃၈ ခုနှစ်မှ ၁၅၇၃
ခုနှစ်နှင့် ၁၆၁၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၀၆ ခုနှစ်အထိ ဂိုမန်အင်ပါယာ
ဘုရင်များ နန်းစိုက်ခဲ့ပြီး ၁၉၁၈ ခုနှစ် ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးသည့်
နောက်ပိုင်းမှစ၍ ဩစတြီးယား ဧကရာဇ်များ နန်းစိုက်ခဲ့သည်။

(၉) ဆွစ်နန်းတော် (Drottningholm)

၁၆ ရာစုနှောင်းပိုင်းတွင် တည်ဆောက်ခဲ့သော ဆွစ်

နန်းတော်(Drottningholm)သည် ဆွီဒင်တော်ဝင် မိသားစုပိုင် နန်းတော်ဖြစ်ပြီး ၁၇၇၄ နန်းစိုက်ရာနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ နန်းတော်ကို ပတ်ရံထားသော ဥယျာဉ်များ၊ ပန်းခြံများနှင့် နန်းတော်အတွင်းမှ အဆောက်အအုံများသည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ အဓိက စိတ်ဝင်စားသော နေရာများဖြစ်ကြပြီး နှစ်စဉ် ခရီးသည်အများအပြား လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ နန်းတော်အတွင်း အော်ပရာရုံတစ်ရုံ၊ ကဇာတ်ရုံတစ်ရုံတို့လည်း ရှိရာ၊ ယင်းတို့ကို ယနေ့တိုင် အသုံးပြုဆဲဖြစ်ပါသည်။

(၁၀) အမ်စတာဒမ်နန်းတော်

(Koninklijk Paleis Amsterdam)

အမ်စတာဒမ် နန်းတော်သည် နယ်သာလန်နိုင်ငံ၏ နန်းတော်လေးခုအနက်မှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ နန်းစွန့် ၁၇၇၆ Queen beatrix ၏ နန်းဟောင်းတစ်ခုလည်းဖြစ်ပြီး အမ်စတာဒမ်မြို့လယ်ရှိ ဒမ်စကွဲယား(Dam Square) ၏ ဝဲဘက်

ခြမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ ဒိတ်ချ်တို့ ရွှေခေတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ၁၇ ရာစုတွင် ဗြိတိန်ခန့်မဆောင်တစ်ခုအဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဒိတ်ချ်ဘုရင် Louis Napoleon နန်းစိုက်ခဲ့ကာ ဒိတ်ချ်တို့၏ စံတော်အိမ်နန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

(၁၁) လာဖိုတာလေဇာ နန်းတော် (Lafortaleza)

လာဖိုတာလေဇာသည် ခံတပ်မြို့နိုးတစ်ခုဖြစ်ပြီး လက်ရှိတွင် Puerto Rico အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအဖြစ် အသုံးပြုလျက်ရှိသည်။ ယင်းခံတပ်သည် ခေတ်သစ် ကမ္ဘာ၏ ရှေးအကျဆုံး

သော အာဏာပိုင်တို့ ရုံးစိုက်ရာ အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၅၃၃ ခုနှစ်နှင့် ၁၅၄၀ ခုနှစ်အတွင်း တည်ဆောက်ခဲ့သော ဗြိတိန်ကို ကာကွယ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံလည်း ဖြစ်သည်။ San Juan ဆိပ်ကမ်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအခါတွင် ရှေးယခင်က ၁၇၇၆ တို့ စံပြန်ခဲ့သည့် စံအိမ်များကိုရော၊ လက်ရှိ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တို့ ရုံးစိုက်နေထိုင်ကြသည့် စံတော်အိမ်များကိုပါ လူအများက စိတ်ဝင်တစားမှု ရှိကြပေရာ၊ အချို့သော စံအိမ်များကို ပြည်သူများ သွားရောက်လေ့လာနိုင်ကြသော်လည်း၊ အချို့သော စံအိမ်များကား အနီးသို့ပင် ကပ်၍မရအောင် လုံခြုံရေးများက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိနေသည်ကို ကမ္ဘာအနှံ့ မြင်တွေ့နိုင်ကြပေသည်။

မောင်သာ(ရေးစာင်းသုတေသန)

ပိုခြင်း

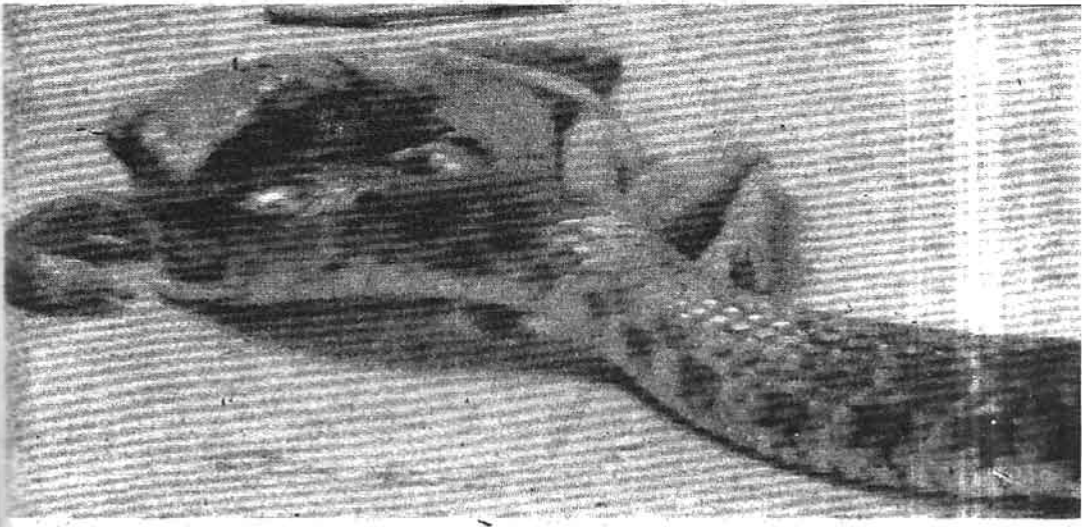
- 11 Famous Official Residences, www.tourpoia.com.

www.burmeseclassic.com

သတ္တအောင်မြေဟော

ဦးကျော် (ပြည်)

အောင်မြေ

လောကီလိုက်စား ပညာများထဲတွင် “အောင်မြေ” သည်လည်း အရေးပါသော အရာကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ပါသည်။ အောင်မြေတွင် အောင်မြေနှင့်ကြသည်။ အောင်ဓာတ် ယူကြသည်။ အောင်ဓာတ်ဆက်ကြသည်။ အောင်ပန္နက်ချကြသည်။ အောင်မြေနှင့်။ အောင်ဓာတ်ယူ၊ အောင်မာတ်ဆက်၍ အဓိပ္ပာန်များ ဝင်ကြပေသည်။

အောင်မြေတွင် လောကီအောင်မြေ၊ လောကုတ္တရာ အောင်မြေဟု အခြေခံ နှစ်မျိုးရှိသော်လည်း လောကုတ္တရာ အောင်မြေဟု လောကီမှ လွန်မြောက်ရာကိစ္စသာဖြစ်၍ ပညတ်သဘော ဓာတ်နှော၍ သဘောသက်ဝင်အောင် ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မလိုအပ်ပေ။

လောကီမှာတော့ ဣန္ဒြိယမဟုတ်။ လိုအပ်သည်ဖြစ်၏။ နှစ်ခုစလုံး ဖြစ်သောကြောင့် အောင်မြေ အောင်ဓာတ်သည် အရေးပါလှသည်။ အောင်မြေနှင့်ကြခြင်း၊ အောင်ဓာတ်ဆက်ကြခြင်းသည် သိဒ္ဓါ၊ မဟိဒ္ဓိအရာ၌ပင် အကျုံးဝင်ကြောင်း သိက်စားသူတိုင်း သိကြမည်။ လက်ခံကြပေမည်။

ထပ်မံ လေ့လာကြည့်လျှင် ဇနိမ အောင်မြေ ထာဝရ အောင်မြေရှိပြန်သည်။ တချို့အယူအဆမှာ တဒဂ် အောင်မြေ ထာဝရ အောင်မြေဟူ၍ ဆိုသည်။ ချက်ချင်း အကျိုးပြု

သော အောင်မြေ၊ ခဏတာ အကျိုးပြုသော အောင်မြေနှင့် ထာဝရ အမြဲတမ်း အောင်မြေဖြစ်နေသော အောင်မြေဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အောင်မြေတွင်...

- * ဗုဒ္ဓအောင်မြေ
- * တရားအောင်မြေ
- * သံဃာ့အောင်မြေ
- * သာသနာ့အောင်မြေ
- * ဝိဇ္ဇာအောင်မြေ
- * ရာဇအောင်မြေ
- * ဒေဝအောင်မြေ
- * စစ်အောင်မြေ
- * စီးပွားအောင်မြေ
- * သိုက်အောင်မြေ
- * ရုက္ခအောင်မြေ
- * သတ္တအောင်မြေ ဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိပေသည်။

အံ့သေးစိတ်ရေးရလျှင် စာတစ်စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့ လုံးချင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်။ နောင် အလျဉ်းသင့်ပါက ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်တို့၏ ဩဝါဒအဆို အမိန့်များကို စုဆောင်းရာဖွေ တင်ပြပေးပါဦးမည်။

ချောင်းဆိုး ရင်ကျပ်ပျောက်ဆေး

ရောမြေ ထွန်းထွန်း

ဆေးဖော်စပ်သုံးစွဲပုံ

- (၁) ပရုတ် လေးပဲသား။
- (၂) သိန္နောဆား နှစ်ကျပ်သား။
- (၃) တတိပျိုလ်သီးအဆန် ရှစ်ပဲသား။
- (၄) ဇဝက်သာ လေးကျပ်သား။

အထက်ပါ ဆေးအမျိုးအမည်များကို ရှာဖွေပြီး ဆေးတစ်မျိုးချင်း အမှုန်ထောင်းကာ လေးမျိုးရောနှောပွေ့ပြီးနောက် ချောင်းဆိုးရောဂါဖြစ်ပွားနေသူ ကလေး တစ်နှစ်မှ ဆယ်နှစ်အထိကို ကွမ်းသီးခြမ်းခန့် ဆေးမှုန်ကို ရေနွေးနွေးဖြင့် ရေစပ်၍ တိုက်ရပါမည်။ လူကြီးဖြစ်ပါက ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်အကြမ်းလက်တစ်ဆုပ်ကို ရေသုံးပုံတစ်ပုံကျန်အောင် ပြုတ်ယူ၍ ၎င်းပြုတ်ရည်ထဲ ဆေးမှုန် ကွမ်းသီးတစ်လုံးစာထည့်၍ ရောမွှေပြီး ချောင်းဆိုးနေစဉ် (သို့မဟုတ်) ချောင်းဆိုးပြီးချိန်တွင် သောက်သုံးရပါမည်။ ထိုသို့ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် သုံးရက်ဆက်တိုက် ဆေးသောက်သွားပါက မှချ ချောင်းဆိုးရောဂါ အမြစ်ပြတ်ပျောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

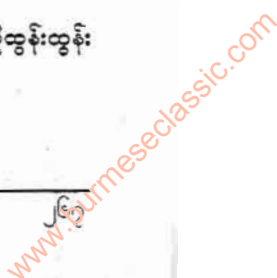
ယခုအချိန်အခါသည် မိုးရာသီကုန်ဆုံး၍ မြောက်အရပ်ဌာနေဆီမှ အေးမြသော ဆောင်းလေများ စ၍တိုက်ခတ်ပြီဆိုရင် လူသားတွေဟာ ဝေဒနာတစ်ခုကို ဥတုအကူးအပြောင်းတို့တွင် ခံစားရလေ့ရှိပါတယ်။ မိုးရာသီတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိုးရွာနေသည်မဟုတ်ပါ။ အလွန်ပူသော နေသည် အပူရှိန်မြင့်မားစွာ ထွက်တတ်သည်။ ဆောင်းရာသီတွင် နေ့ဘက်၌ ပူ၍၊ ညဘက်တွင် အအေးဓာတ်လွန်ကဲလေ့ရှိ၏။ အပူနှင့် အအေးမှာ မတည့်သဖြင့် ဆောင်းရာသီတွင် လူသားတိုင်းလိုလို ချောင်းဆိုးခြင်းဝေဒနာကို မခံစားဖူးသူ မရှိ။ ခံစားရ၏။ ချောင်းဆိုးခြင်းဝေဒနာမှာ သုံးမျိုးသုံးစားပင် ရှိ၏။ အပူချောင်း၊ အအေးချောင်း၊ အမိချောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ အမိချောင်းမှာ ရာသီအကူးအပြောင်းတွင် အလွန်ဆိုးဝါးစွာ ဆိုးသောချောင်းဖြစ်သည်။

အမိချောင်းသည် ဆောင်းရာသီတွင် လူတိုင်း ဆိုးတတ်သော ချောင်းဖြစ်ပြီး ဝမ်းခေါင်သံပေါက်အောင် အဆက်မပြတ် ဆိုးခြင်းဖြစ်သည်။ လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် အပူများ အောင်းနေပြီး အပြင်၏ အအေးဓာတ်ကြောင့် အစာအိမ်နှင့် အူထဲတွင် ရှိသော ခွဲသလိပ်တို့သည် အေးခဲကာ လည်ချောင်းများ ကွဲမတတ်၊ ဝမ်းဗိုက်ကြောများ ပြတ်မတတ်ဆိုးပြီး အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ချောင်းဆိုးနေရသော ဝေဒနာရှင်များအတွက် ချောင်းဆိုး(အမြစ်ပြတ်)ဆေးနည်းကို အလွယ်တကူ ဖော်စပ်သုံးစွဲနိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ပါသည်။ ယခုဆေးနည်းမှာ လက်တွေ့ ရောဂါဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းမှုတွေ တွေ့ရှိရသဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဖော်စပ်သုံးစွဲနိုင်ကြပါသည်။

ဝေဒနာခံစားနေရသူများအနေဖြင့် အလွယ်တကူ ဆေးဖော်စပ် သုံးစွဲနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဤ ဂန္တီရာဆန်းကြယ် မဂ္ဂင်ဇင်းမှတစ်ဆင့် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

စာရူသူအပေါင်း ချမ်းသာသူခ နှစ်ဖြာဖြင့်
ပြည်စုံနိုင်ကြပါစေ

ရောမြေ ထွန်းထွန်း

“အစ”ဆိုတာ ရှိခဲ့လို့ “အဆုံး”
ဆိုတာ ရှိလာရတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ
လောကခံရဲ့ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကို မရှုမလှ
ခံလိုက်ရတဲ့ မိသားစုလေးအကြောင်း
ပြောပြချင်ပါတယ်။

“လောကခံ”ဆိုတာ လောကဓမ္မ။
“လောက”ဆိုတာ လောကကြီးထဲမှာ
ဓမ္မ-ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတရားဟု
နားလည်ပြီး “စခြင်း၊ ဆုံးခြင်း၊ ရှင်ခြင်း၊
သေခြင်း” တွေနှင့် နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်နေရ

လူတွေ ပြောတဲ့ လောကခံ

၆၀၃ (ဧရာဝတီ)

လာကခံဆိုတဲ့ တရားကို လူတိုင်း
နူး ကြုံဖူးကြမှာပါ။
ဒီအဖြစ်အပျက်က မဝေး
သေးတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုက
ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါ။ တစ်ဆင့်စကား
တစ်ဆင့်နား မှတ်သား

ရတဲ့ ရာဇဝင်မဟုတ်။ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်
လည်း မဟုတ်သလို၊ စိတ်ကူးယဉ်
ဇာတ်လမ်းလည်း မဟုတ်ပါ။

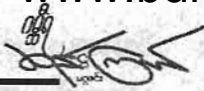
ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝထဲက
တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၊ တိကျစွာ ပြောရ
လျှင် ကျွန်မတို့ မွေးချင်းညီအစ်ကို
မောင်နှမ ငါးဦးထဲက ကျွန်မရဲ့ အထက်
စတုတ္ထမြောက် အစ်ကိုလေးရဲ့ ရင်နာ
စရာဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါ။

ကျွန်မတို့

မိသားစုမှာ မမေ့နိုင်သေးသလို၊ တွေးမိ
တိုင်းလည်း ရင်နာရခဲပါ။ မိသားစုထဲမှာ
အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မထက် အစ်ကို
လေးက ရှနှစ်ကြီးပါတယ်။ ကျွန်မမှာ
အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက
တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ “မြတ်သန္တာ
အောင်” ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမတစ်
ယောက်နဲ့ ကျွန်မအစ်ကို ချစ်သူဖြစ်
ခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်မက သူငယ်ချင်းဆို
ပေမယ့် အသွင်မတူပါဘူး။ သူက
ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး
ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ပါ။ အရပ်
က ခပ်သွယ်သွယ်၊ ကိုယ်ဟန်က
နွဲ့နွဲ့နှင့်မို့ ကျောင်းမှာ “ခင်က
လျာနွဲ့နောင်း” ဟု တိတ်
တခိုးအခေါ်ခဲရတဲ့ ချော
မောသူတစ်ဦးပါ။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ရှေးရိုးအပျိုကြီး ညီအစ်မတစ်စုရဲ့ အလယ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူပါ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ရှေးအဘွားတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ၁၉ ရာစု မိန်းမပျိုဒီဒိုင်းနဲ့ အနေကျပ်ခဲ့တာက လွဲရင် ဘဝမှာ ပြည့်စုံခဲ့သူပါ။

ကျွန်မကတော့ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ ခေတ်မီမီ ဝတ်စားတတ်ပြီး ခိုင်ယာနာကော စတက်ကောနဲ့ ကျွန်မက သူနဲ့ အသွင်မတူပေမယ့် စိတ်ချင်းတူလို့ ပေါင်းခဲ့တာပါ။ ကျွန်မက စာရှူးပေရှူး။ စာဖတ်ဖို့၊ စာရေးဖို့အတွက် လူဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူထားချင်သူ။ သူက ကဗျာတွေအပေါ်မှာ ရူးသွပ်စွာ ခံစားတတ်သူ။

ခေတ်ပညာတတ် ဆွေကြီးပျိုကြီးထဲက သူ့ကို မရှိမရှားဘဝထဲက ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သဘောမတူခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး။ သူ့အသက် ၁၆နှစ်မပြည့်ခင်မှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ မဖြေခင် သူတို့ နှစ်ယောက် လိုက်ပြေးကြတယ်။ အချိန်မီ သိလို့ လိုက်ခဲ့ပြီး စာမေးပွဲဖြေခိုင်းရတယ်။ မိဘတွေက သူ့ကို ရန်ကုန်ပို့လိုက်ကြတယ်။ သောကတွေကြားက သူ့မှာ “နေ့သံဝါ (စာပေးစာယူ)” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကဗျာတွေ ရေးလိုက်သေးတယ်။

ဘဝဆိုတာ ကဗျာလို နုနုမယ်၊ ရွှေနုမယ်၊ ကာရန်လို လိုက်ဖက်ညီမယ် လို့ သူထင်ခဲ့တာ။ အချစ်ကြောင့် သူ မိုက်မဲစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး တိုက်ပေါက် ခုန်ချ၊ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး ဒုတိယအကြိမ် ခိုးရာလိုက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ပြန်ခဲ့ကြတဲ့အခါ ချစ်သူနဲ့ မပေါင်းရလည်း သေမယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကွန်ပျူတာဦးဆောင်ရှင်ကြီးက အိမ်

ဆေးအလွန်အကျွံသောက်ပြန်တယ်။ ကံကောင်းလို့ သေကံမရောက်ခဲ့ပေမယ့် နားအကြားအာရုံတွေ ချို့တဲ့ပြီး ဆေးကုမရတဲ့ အခြေအနေရောက်မှ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက်ရပြီး တဲ့အခါ သူက စကားတစ်ခွန်းပြောလာတယ်။

“ဟဲ့... ဂျမ်းဘုံ၊ ငါကလေး ဥစ္စာစောင့်ဟာ။ ငါတို့ ထန်းပင်ကုန်း လယ်ဦးစုက ဘုရားသုံးဆူရဲ့ အလယ်ဆူကတဲ့”

“နင်ရူးနေလား။ အရူးမ”
သူ့စကားကို ကျွန်မက လှောင်တယ်။ သူက နားမကြားတော့ စကားပြောချင်ရင် ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ လုပ်ပြရတယ်။ တစ်ခါတလေ စာရေးပြရတယ်။

“ငါက သားသမီးသုံးယောက်ရရင် ပြန်ရမှာ”

“နောက်တစ်ယောက် မယူနဲ့ဟာ”

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ယောက်မွေး

လိုက်ပြန်ရော။ ၁၆နှစ်အရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသူမို့ သားအကြီးက အိမ်ထောင်ကျပြီး သားတစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။ မိသားစု စီးပွားရေးက ပြေငြိမ့်လည်လည်မို့ သူတို့ဘဝက သာယာမိပြည့်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအစ်ကိုက အပေါင်းအသင်းပုံပြီး အရက်သောက်တတ်လာတယ်။ အရက်သောက်တဲ့ ယောက်ျားကို မပြောရက်မဆိုရက်တာနဲ့ စိတ်ညစ်လို့ဆိုပြီး ရေကန်ထဲ ခုန်ချ၍ သေကြောင်းကြုံပြန်တယ်လေ။

လူ့အသိဦးလို့ မသေတဲ့ ဆေးရောဂါ၊ အမူအခင်းဖြစ်၊ သူ သေထဲမရောက်ခဲ့သေးဘူးလေ။

တစ်နေ့မှာ ကိုးတန်းကျောင်းသူ သမီးနဲ့ နှစ်တန်းကျောင်းသား သားငယ်ကို ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးပြီး...

“မောင်ရေ... မနေ့ သားကြီးကလေး နေမကောင်းလို့ ဖုန်းဆက်တာ သွားဦးမယ်။ သားလေးကို ကျောင်းပို့လိုက်နော်”

အဲဒီစကားတွေ သူပြောခဲ့တာ သူဖြစ်ရတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ နောက်ဆုံးစကားလို့ သူ ဘယ်သိခဲ့လဲ။ ခမောက်ကလေး ဆောင်း၊ ဆွဲခြင်းလေးဆွဲ၍ အိမ်က လှမ်းထွက်ခဲ့တာဟာ ဒီမိသားစုနေအိမ်မှ ထာဝရထွက်ခြင်း လို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

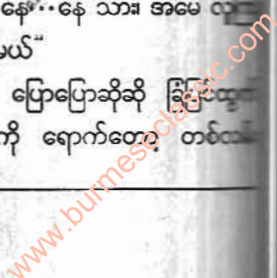
ထန်းပင်ကုန်းရောက်၍ ကလေးကို ကြည့်ရှုပြီး ပြန်မယ်ပြင်တော့...

“အမေ သားလိုက်ပို့မယ်”

ဟု သားကြီးက ဆိုင်ကယ်ဆွဲ ထွက်တော့...

“နေ... နေ သား၊ အမေ လူကြီးနဲ့ ပြန်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခြိမ်းခြောက်လမ်းမကို ရောက်တော့ တစ်ထမ်း

တည်းနေ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။

“ဟာ... အစ်မ အိမ်ပြန်မှာလား”

“ဟုတ်တယ် မို့နော်။ ငါလည်း လမ်းကြိုလိုက်မယ်”

ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ဖို့ ပြင်တုန်း မှာပဲ ခွေးတစ်ကောင်လေးပါပဲ သူ့ကို ဝိုင်းဟောင်ပါတော့တယ်။ သူ့ကို ကြည့် ပြီး စူးစူးဝါးဝါးဟောင်လျက် ရန်လုပ်နေ တဲ့ ခွေးတွေကို ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ခမောက်နဲ့ ရမ်းရင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်လိုက်တယ်။

“အို... ဒီခွေးတွေ ဒက်တာပဲ။ မို့နော်... ဆိုင်ကယ်မောင်း။ ရပြီ”

ဒီဆိုင်ကယ်သည် သူ့အတွက် သေမင်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားမည့် သေ မင်းတမန်ဟု သူ မသိခဲ့ပါ။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် ခင်ပွန်းသည် အရက် သောက်မှာကို စိုးရိမ်စိတ်၊ ကျောင်းဆင်း လာမည့် သမီးနှင့် သားကို နောက်ဆံ တင်းစွာနှင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို သူ အမှတ် မထားနိုင်။

မို့နောင်ဆိုသည့် ဆိုင်ကယ်သရဲ ကလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ တာဝတိံသာအထိ မြောက်လေသည် လား မသိ။ လောကကြီးကို ထိမထင် သလို၊ ငရဲပြည်ရောက်အောင် ပို့မဟဲ့ ဟု ဟိုးဘဝများစွာက ရန်ငြိုးတွေ ရှိခဲ့ သည့်နယ်။

လေးမိုင်မျှ ဝေးသော ခရီးကို ငှမိနစ်ဖြင့် ရောက်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားပုံနှင့်၊ မြို့အဝင်မှာ လူကျကျန်ခဲ့ ခြင်းကို မသိ။ လေးမ လွှတ်သည့် မြား သဖွယ်၊ ငရဲမှ လွတ်သော ငရဲစေတမန် ဘန်အသွင်နှင့် နောက်လှည့်ကြည့်ရန် ဝင် စိတ်ကူးမရှိ။ တစ်မိုင်ခွဲလောက် အရောက်မှာ နောက်မှလူ ကျခဲ့မှန်း သိသည့်အဖြစ်။

မြို့အဝင်မှ လူများသိ၍ တာဝန် သိသိ ဆေးရုံကြိုပေးမယ် ကျက်တည်း က သတိမရ။ ခေါင်းမှာ ညှပ်ထားသော ခွဆံညှပ်၏ သံချောင်းက ဦးနှောက်ကို စိုက်၍ သွေးသီးနေပြီး မြို့မှ ရန်ကုန် ဆေးရုံသို့အသွား လမ်းတွင် ဆုံးရှာ သည့်အဖြစ်။

မဆင်မခြင် မောင်းနှင်သူရဲ့ ဖြစ် ရပ်က လောလောဆယ် အချုပ်ခန်းက သူ့အတွက် တန်ရာတန်ကြေး။ ကျန်ခဲ့ သည့် မိသားစုက ငရဲတမျှ ဆူကြ ပွက်ကြ ဝိုကြယိုကြ။ ဒီနေ့ သေမင်းခေါ် မည့်နေဟု ဘွတ်ကင်ယူထားခြင်း မရှိ။ တစ်နေ့ သေမည်ဆိုတာတော့ သူမ လည်း သိသည်ပဲ။ ဒီလောက် နီးကပ် နေမှန်း သူမ မသိခဲ့ပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲ လိုက်ပါသွားရတဲ့ သူမမှာ ဘာမှပါမသွား။ သူ့ချစ်လွန်း၍ သံကြိမ် နီးရာလိုက်ယူရသည့် ချစ်လင်၊ သားသမီးသုံးယောက်။ သူ့မှာ ရှိသည့် စည်းစိမ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝတ်ထားဆဲ ရွှေငွေရတနာ။

“မသာနဲ့ နားဒေါင်း ကြည့် မကောင်း” ဟု ဘယ်သူက စပြောခဲ့ လေသလဲ မသိ။ ပူပင်သောကကြားမှ ဖြတ်သူက ဖြတ်၊ ကျန်ပစ္စည်းစာရင်း ပြုစုသူက ပြုစု၊ လင်နှင့် သားသမီး အသိုင်းအဝန်းက ပရိဒေဝီ၊ တောက် လောင်။ ကျွန်မကတော့ အသက် ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ သူ့ခန္ဓာပါးပါးကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်မှာ ဆိုနှင့်စွာ လောကခံ အလှည့်အပြောင်းကို ကြောက်ရွံ့စွာ တွေးနေမိပါတယ်။

“မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ် ခေါက်” ဆိုသော စကား မှန်လေစွ။ မိန်းမကို ရူးမလောက်ချစ်သော်လည်း ပူပင်သောကကို သူ့ရာမေရိယကနှင့်

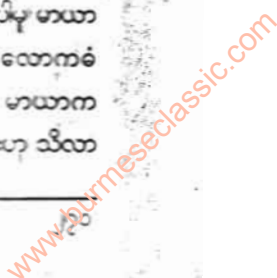
ရောနှောလျက် အမိအရအကွက်ယူ နေသော အစ်ကိုက တစ်စခန်းထပြန် တယ်။

မြေမဆည်နိုင်အောင် ကြေကွဲရ တာ မှန်ပါ၏။ အန္တိမ-ခွဲခွာခြင်းပေမယ့် ယမကာက ခွဲခွာမှုကို ပြန်လည်စုစည်း နိုင်ခဲ့သလား။ အရက်က သောကကို ပေါ့စေ၊ မေ့စေသည်ထားဦး၊ ဥပစ္စေဒက ကံနှင့် သေသူ ဝနီးအတွက် နောက်ဆုံး အကြိမ် သူလုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာရှိသလဲ စဉ်းစားမိပုံမပေါ့။ ခု မြေချမယ်ဆိုပြီး မြေကျင်းတူးခိုင်း။ နောက် မီးသင်္ဂြိုဟ်၊ အရိုးပြာ ဂူသွင်းမယ်နှင့် အရူးတစ်ပိုင်း ပေမယ့် လက်ထဲက ယမကာပုလင်း ကို ကျွန်မ ဘဝင်မကျ။

သူမကရော... မိသားစု စား ဝတ်နေရေး ခင်တွယ်မှု သံယောဇဉ်ပေါ် မှာသာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့တဲ့ သူမ။ လောက ရဲ့ အပေါ်ယံ အလှတရားတွေအပေါ်မှာ သာ ငြိတွယ်တဲ့ သူမ။ သူ့နောက်ကို ဘာတွေ ပါသွားခဲ့သလဲ။ အတ္တ၊ လောဘ၊ တဏှာတွေလား။ ဒါမှ သီလ နဲ့ ဘာဝနာတွေရော လုံလောက်အောင် ပါသွားရဲ့လား။

ကျွန်မချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းမ၊ ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ ဘယ်ကို လားမလဲ။ လောလောဆယ်မှာဖြင့် ဘာရောဂါ ဝေဒနာမှ မရှိပါတဲလျက် သေမှသေ ခင်းမို့ ရင်ခွဲရုံမှာ ရင်ခွဲခံနေရသော ဘဝ၊ ဘယ်မှာလဲ သူ့အလှ၊ သူ့နေ၊ နွေသံဝါ (စာပေးစာယူ) ဆိုသည့် ကလောင် နာမည်လေးကရော သံသရာတစ်ဖက် ကမ်း အိမ်အပြန်လမ်းအတွက် အဖော် ကောင်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဒါ လောကခံဟု ဆိုပါမှ မာယာ တကာ၊ မာယာထဲမှာ လောကခံ အလှည့်အပြောင်းရဲ့ မာယာက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟု သိလာ

ခဲရတာ ကျွန်မပါ။ လူကြီးသူမတွေ က...

“ဟေ့... ဘာကြီးကို ခြေကြီးတူး ပြီးသားချည်း။ မချလို မရဘူးကွ။ မလုပ် ကောင်းဘူး။ ရှေးထုံး မပယ်ရဘူး။”

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို မီးသံပြုတ် မယ်။ အရိုးပြာယူမယ်။ အုတ်ဂူလုပ် မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောကြပါ နဲ့။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါရစေ ဟီး...ဟီး...”

ယောက်ျားကြီးတန်ပေမယ် စိတ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ဟီးတိုက်ငိုနေမှုကြောင့် ဘယ်သူမှ ဝင်မစွက်ဖက်တော့ပါ။ သူမ က ငွေတိုးချေးသူမို့ သူမ ရစရာရှိသူ တွေ မနည်းပါ။ မှန်ကန်စွာ ပေးသူက ပေးပေမယ့် တောမီးလောင် တော ကြောင် လက်ခမောင်းခတ်သူတွေက မနည်း။ ဒါတွေကလည်း လောကမှာ လူတွေက လောဘာနှင့် လူလုပ်နေသူမို့ ဆန်းတော့ မဆန်း။ သံသရာမကြောက် သူတွေက အများသာ။ လူလည်း သေ၊ ငွေကြေးလည်း ဆုံးရှုံး။ သူမ ကျဆုံးခန်း က ဆိုးဝါးလွန်းလှပါတယ်။

အရိုးပြာအိုးကို တစ်ခါတည်း မမြှုပ်ခဲ့ဘဲ အိမ်ပေါ် ယူလာသည့် အဖြစ်က ပိုဆိုးတော့တယ်။

“မနေ့ရေ... ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ နေပါ”

နေ့လယ်နေ့ခင်းတော့ ထူးခြား နာ။ သူမ ဘယ်ကို လွင့်သွားပြီလဲ ထင်စရာ။ ညအမှောင်ကို ရောက်တော့ မမျှော်လင့်တဲ့ ဆိုးဝါးမှုက စခဲ့ပြီ။ အရိုး အိုးနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲ။ ည အမှောင်ကြောင့် အိမ်ပေါ်တွင် စောင့် အိပ်သူများအားလုံး ထုံးစံအတိုင်း စိတ် တွေ ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေမှာ မလွဲပါ။ ထိတ်လန့်စိတ်ကို လျှပ်စစ်မီး

အလင်းရောင်က အပြည့်အဝ အကာ အကွယ်မပေးနိုင်။ ည ၁၀နာရှိခဲ့ပြီဆို ကတည်းက လူခြေတိတ်လှပြီ။ အိပ်၍ တော့ မပျော်ကြသေး။ သေသူက လူငယ်အစိမ်းသေမို့ အားလုံးစိတ်မှာ ကျီးလန့်စားအဖြစ်မျိုးနှင့်ပါ။ ကြမ်း တစ်ပြေးတည်းရှိနေသော အရိုးအိုး ကြောင့် စိတ်ထဲ မအိမ်သာဖြစ်နေကြ ပုံ။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ ညဉ့်ခန်းနှင့် မီးဖို ခန်းကူးသည့် ခန်းစီးတံခါးပေါက်မှာ တပ်ထားသော ကန့်လန့်ကာက လေ မတိုက်ဘဲနှင့် လူးကာလွင့်ကာနှင့် လူ တစ်ယောက် ဆွဲမလိုက်သလို။ ခဏ အကြာ...

“ဂိုမ်း”

နောက်ဖေးတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံ ကို ကြားလိုက်ကြရတယ်။

“ဗွမ်း...ဗွမ်း...ဗွမ်း...”

ရေတင်စက်မှ ရေမောင်းတင်သံ။ တဗွမ်းဗွမ်း ရေခပ်ချိုသံကို အတိုင်သား ကြားနေရတယ်။

အိမ်ပေါ်မှ လူများအားလုံး မျက် လုံးများမှေး၍ နားစွင့်နေကြစဉ် ခေါင်း ရင်းတိုင်မှ တိုင်ကပ်နာရီသည် “ကျလစ်” ဟူသော သံချောင်းပြုတ်သံ ကြားရပြီးခဏ လူမရှိပါဘဲနှင့် နာရီက လူကိုင်မြှောက်သလို မြှောက်တက်သွား ပြီး ဝန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ကို ပစ်ပေါက် လိုက်သံကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူး ကျယ်ပြီး ထပြေးသူ ပြေး၊ အော်သူ အော်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားခဲ့ပုံကို ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်မ ကြံဖူးတော့တယ်။

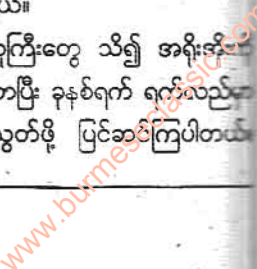
သူမ အိမ်ပေါ်မှာ ရိုသေညှိမှာ သေချာခဲ့ပြီ။ ခုနစ်ရက် ရက်လည်ပြီး လျှင် အိမ်စောင့်နတ်က နှင်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးနေစဉ် ရေချိုးခန်းနံဘေး အဝတ်တန်းမှ ဂါဝန်တစ်ထည်က တလှုပ်လှုပ် တရမ်းရမ်း။ မိမိကိုယ်ကို သုံးကြိမ် သေကြောင်းကြံခဲ့တဲ့ သူမ မသေချင်တော့ကာမှ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ သူမမှာ သူမ သေဆုံးသွားပြီမှန်း သိပုံ မရ။ အရင်ကလို နေမြဲ နေပုံပဲ။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့ အိမ်ပေါ်မှ အရိုးအိုးကို ကျွန်မအစ်ကိုနှင့် အပေါင်း ပါတစ်စုဟာ ရွှေဆံတော်ဘုရားဝင်း အတွင်း ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ညောင်ပင်ခြေရင်းမှာ သွားထားကြပါတယ်။

မိညာဉ်ဖြစ်ရသည့် ဘဝမှာပင် သူမဘဝက ဆိုးဆိုးရွားရွား။ ဘုရားခန်း ကျင်မှာ နေသူများနှင့် ဘုရားဝန်းထဲ နေထိုင် စောင့်ရှောက်ရသူ မိသားစုများ မှ သူမကို ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ညောင် ပင်အောက်တွင် တွေ့ရကြောင်း ဖြော ကြပါတယ်။

လူကြီးတွေ သိ၍ အရိုးအိုးကို ပြန်ယူလာပြီး ခုနစ်ရက် ရက်လည်မှာ သပိတ်သွတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြပါတယ်။

ရက်လည်နေရောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာတော်များ ကြွလာပြီး သူမအတွက် ဖျာငယ်တစ်ချပ်ပေါ်မှာ အရိုးအိုးနှင့် အဝတ်တစ်စုံတစ်၍ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လျက် ပင့်ဖိတ်ကြပါတယ်။

တရားမပေးခင် ကျွန်မခေါင်းထဲကို အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာပါတယ်။ သူမက နားမကြားသူ။ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ နေချိန်မှာ သူမ နားကြား၊ မကြား ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။ သူမအမျှဝေသံ မကြားရမှာ။ သာဓုခေါ်ခွင့်မရမှာကို ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့...

“သူငယ်ချင်းရေ... အမျှ... အမျှ... အမျှ... သာဓု... သာဓု... သာဓုခေါ်ပါနော်။ ဆရာတော်ကြီးတွေ တရားပေးတော့မယ်။ ဘယ်မှမသွားနဲ့ တရားနာ”

ဒီစာလေးကို ရေးပြီး သူ့အရိုးအိုးဘေးမှာ ထားလိုက်တယ်။ ဒါကို မမြင်တဲ့ လူတွေက အမှတ်တမဲ့ နေပေမယ့် မြင်တဲ့သူတွေက “ဘာလဲ” ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အပြုအမူက ရူးသွပ်သလိုဖြစ်သွားပြီလားလို့ မတွေးမိပါဘူး။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကိုယ် သူငယ်ချင်းမ ပြိတ္တာဘဝထဲ မလွတ်မှာ။ ဝိညာဉ်တဝန် လည်နေချက်ကို စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစိုးနေခဲ့တယ်။ သူမ သာဓုခေါ်ရဲ့ မရတော့ မသိရပါ။ တစ်နေ့ သမီးလတ် စာကျက်နေရာ ပြတင်းဝမှာ အိမ်အောက်မှ “သမီး” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သံကို အိမ်သားအားလုံး ကြားလိုက်ရခြင်းပါပဲ။

သူမ ကျွတ်လွတ်သွားသည်လား။ သူမ ပြောပြသော လယ်ဦးစု ဘုရားသုံးချိန်မှာ ရှိနေမလား။ တွေးနေမိပါတော့တယ်။

သူမ ဆုံပြီး လအတန်ကြာသည်အထိ ကျွန်မအစ်ကိုမှာ ဖြေမဆည်နိုင်ဘဲ အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်သွားခဲ့တယ်လေ။

လောကခံကို အသိ၊ သတိနှင့် မထိန်းချုပ်၊ ဝိပဿနာတရားနှင့် မဖြေဆည်ပါဘဲ ရေလိုက်လွဲတဲ့ အစ်ကိုဟာ အစာမစားဘဲ ချစ်ဇနီးကြောင့် ကွဲကြွနေတဲ့ အသည်းကို ကွဲရာက မွသွားအောင် အရက်နဲ့ လောင်မီးတိုက်ခဲ့တယ်။

နစ်တောင် မကျားပါဘဲ၊ ဝေဒနာပြင်းထန်ပြီး ဆေးရုံပေါ် ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုရဲ့ အနားမှာ အမာခံလူနာစောင့်က ကျွန်မပေါ့လေ။ အစ်ကိုတွေ့ အစ်မတွေက ရပ်ဝေးမှာ ရောက်နေကြချိန်ပေါ့။

ဆေးရုံရောက်ပြီး ၁၀ရက်အကြာမှာ မျက်လုံးနဲ့ အသားတွေ ဝါ၊ ခန္ဓာက ဖောရောင်ပြီး ရောဂါခံစားနေရပေမယ့် သတိတစ်ချက် မလစ်ခဲ့ပါဘူး။ လူကောင်းအသိမျိုးပါပဲ။

“ညီမလေး... နင့်ယောက်မရေထဲ ခုန်ချတုန်းက ဒီးဆေးရုံမှာ တို့လင်မယားနှစ်ယောက် နှရတာ။ ဟိုးနေရာက အရင်က ထမင်းဆိုင်လေ။ ဟိုးဘက်နားက “အနီရဲရဲ စာပေ” ရှိတယ်။

နောက်ကြောင်းလေးတွေ ပြန်ပြောရင်း သူ့ရုပ်က ငယ်မှုငယ်သွေးလေးတွေတက်ပြီး နုပျိုလို့ပေါ့။

“ဒီဆေးရုံအပေါ်ထပ်က ကြည့်ရင် တို့မြို့က လှတယ်နော်။ နေပါဦး၊ တို့မြို့ကို ကြည့်ပါရစေဦး။”

သားတွေ၊ သမီးတွေ လာတဲ့အခါ...

“သားကြီး... မင်းတို့လာတာ မင်းတို့အမေ သိရဲ့လား။ သူ့မှာလည်း အားတာ မဟုတ်ဘူး။”

သားသမီးတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၊ ငိုကြပေါ့။ ရက် ၂၀နားနီးတဲ့အခါ ကျတော့ ဆေးရုံလာမေးသူတိုင်းကို...

“ကျွန်တော့်မိန်းမ ဆေးရုံလာစောင့်တယ်လေ၊ ညီမလေးနဲ့ အတူတူပေါ့။ ခု အိမ်ခဏာပြန်သွားသလား မသိဘူး။”

ကယောင်ကတမ်း ရောဂါသည်းပြီး ပြောနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဖို၍ထိုင်ရင်း ပြောနေခြင်းပါ။ မျက်လုံးကလည်း မတည်မငြိမ်မရှိ၊ ယကတိလူကောင်းတစ်ယောက်လို့။

“ညီမလေး... နင်နားခွင့် နားလိုက်။ လိုအပ်တာ နင့်ယောက်မ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

တကယ်ပဲ သူ့ပိုင်းမကို မြင်နေခြင်းလား။ စိတ်စွဲလမ်းမှုလား မသိ။ ကျွန်မလည်း ရူးချင်ချင်ဖြစ်နေရပြီ။ သူ့အနားယူချိန် ကျွန်မက ၂၄ ပစ္စည်းပစ္စန်းရွတ်ပေးတော့ သူက သရဏဂုံသုံးပါးရွတ်ပြီး နဖူးမှာ လက်အုပ်မိုး

www.burmeseclassic.com

လျက် သာဓုခေါ်တယ်။ နောက် မျက်
လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“ညီမလေး... နင့်ယောက်မ
ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ခုပဲ နိပ်ပေးနေ
တာ။ ဟာ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဒီ
မိန်းမ အောက်ဆင်းချင် လှေကားထစ်
က မဆင်းဘူး။ ဘယ်နှယ် အပေါ်ထပ်
က ခုန်ချသွားရတာလဲ။ ခက်တာပဲ။
တစ်ခါဖြစ်တာ မမှတ်ဘူး။”

ကျွန်မမှာ ရင်ထိတ်သွားရတယ်။
ဒါ တကယ်ပဲလား။ ကြားဖူးတာက
တော့ ဝိညာဉ်တွေက ခြေထောက်နဲ့
လမ်းလျှောက်စရာ မလိုဘဲ၊ လေပေါ်
မှာ ပျံသံလို သွားလို့ရတယ်။ လူ့ဘဝ
မှာသာ အဲလိုသွားလို့ရရင် ဆိုင်ကယ်
ပေါ်က ကျပြီး သူမ သေမှာ မဟုတ်လို့
တွေးမိရဲ့။

ခုတော့ ဆေးရုံအပေါ်ဆုံးထပ်က
နေ လေဟုန်စီးလို့သွားတဲ့ အဖြစ်က
ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်မ ၂၄ ပစ္စည်း
ပစ္စည်းရွတ်သံကြောင့်လား။ ကျွန်မမှာ
အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆေးရုံရောက်ကတည်း
က ၂၁ ရက်လုံးလုံး နေည မအိပ်ရ
သေးပါ။

ကျွန်မအဖြစ်ကလည်း လူနာ
တစ်ယောက်ကို ဝိညာဉ်တစ်ခုနှင့် အတူ
တွဲပြီး လူနာစောင့်နေရတဲ့ အဖြစ်။
ထိတ်လန့်စရာပေပဲ။ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့
နောက်ဆုံးအခြေအနေမို့ စိတ်ကို တင်း
ခံထားနေရဆဲ။ တကယ်ဆို ပုံလဲချင်နေ
ပါပြီရှင်။

တိုက်ဆိုင်တာ တစ်ခုက ကျွန်မ
အစ်ကို ဆေးရုံမတက်ခင် ဂုရက်အလို
မှာ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ ဆွေမျိုး
သားချင်းလည်း မကင်းတဲ့ “ဆန်းထွတ်”
ဆိုတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ကလည်း
အသည်းရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်နေရ
တယ်။ အရက်ကြောင့် သေရမည့်သူ

များဟု ရက်ချိန်းရပြီးသားသူပေါ့။

ဆန်းထွတ်က ခုနစ်ရက်စောပြီး
ဆုံးသွားတယ်လေ။ ဆန်းထွတ် သပိတ်
သွတ်မယ့်နေ့မှာ ကျွန်မအစ်ကိုလေး
ဆုံးခဲ့တာ။ မဆုံးခင်ညကပေါ့။

“ညီမလေး... ဟို ခုတင်ပေါ်မှာ
မြွေတစ်ကောင်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ မရှိပါဘူး။”

“ဟိုမှာလေဟာ... နင်ကလဲ။”

ဟာ... မဟုတ်ဘူး။ နင့်ယောက်မ၊
နင့်ယောက်မ၊ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လို့၊
ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မယ်ထင်တယ်”

စိတ်ထင်တာလား။ မြင်တာလား။
အရက်ကြောင့်တာလား။ အရက်ပြတ်
သွားတာကတော့ ၂၁ ရက်ရှိပြီ။ နောက်
တစ်နေ့ ၂နာရီမှာ အစ်ကိုလေးကို
တိုက်ဖို့ အိတ်တင်းဖျော်နေတုန်း ဆေး
ရုံခန်းတွင်း “ကျလီ... ကျလီ” အော်
ရင်း ပျံနေတဲ့ စာကလေးတစ်ကောင်
အုတ်နံရံနဲ့ ထိပြီး ပြုတ်ကျလာတယ်။

စာငှက်ကလေးက ပက်လက်
ကလေး ငြိမ်သွားပါတော့တယ်။ ဒါ
နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ တွေးမိပြီး ကြည့်
လိုက်တော့ ကျွန်မအစ်ကို ဆုံးနေပါပြီ။
ထူးဆန်းတာက ဆန်းထွတ်မိန်းမ
ရောက်လာပြီး သူယောက်ျားဆုံးတုန်း
ကလည်း ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ ထပ်တူဖြစ်ခဲ့
ကြောင်း၊ စာငှက်ကလေးက အရင်သေ
ပြကြောင်း အံ့ဩစွာ သိလိုက်ရပါ
တယ်။

ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုလား။ ဘဝ
အဆက်ဆက် ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း
ဆက်တွေလား။ စာကလေးတွေကရော
နိမိတ်ပြတာလား။ ဝိညာဉ်လား။ ဒါမှ
မဟုတ် သေမိန့်ကျ သက်ရှိသတ္တဝါ
လား။

အစ်ကိုကတော့ မဆင်မခြင်
ရှေးထုံးပယ်ပြီး တူးခဲ့တဲ့ မြေကျင်းက

သူ့အတွက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ လူနစ်ယောက်အသက်နဲ့
စာနစ်ကောင်ရဲ့ အသက်က ကမ္ဘာ
တစ်ဖက်ထွက်သွားချိန် ဘာကြောင့်
တူညီခဲ့ပါသလဲ။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ
ဘယ်လိုတွေးခေါ်ကြမလဲ။ လက်လှမ်း
မီအောင် စဉ်းစားနိုင်ပါ့မလား။

လောကမှာ ဆန်းကြယ်တဲ့ ဂန္ထီ
အဖြစ်တွေ ရှိနေ၊ ဖြစ်နေခဲ့တာ ကျွန်မ
ရဲ့ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။ ကျွန်မ
အသိချင်ဆုံးက သိပ်ချစ်တဲ့ သူတို့
နစ်ယောက် ဆုံးစည်းကြရဲလားဆိုတာ
ကိုပါပဲ။ ဘယ်သူ သိနိုင်ပါ့မလဲ။ မြတ်
ဘုရားရှင်မှ လွဲ၍ မည်သူမှ မသိနိုင်ပါ။

အစ်ကိုလေးဆုံးပြီး တစ်လကျော်
အကြာမှာ သူ့အခန်းစားပွဲက ဖီးခလုတ်
ကို လူမရှိဘဲ ချောက်ခနဲ ဖွင့်ပြသွားခဲ့
ပါတယ်။ အခုတော့ သူတို့ မလာတာ
နှစ်ကျားသွားခဲ့ပါပြီ။ အလှူဒါနကတော့
လုပ်ပေးနေဆဲပါ။

ကျွန်မတို့ ကျန်ရစ်သူ မိသားစု
ကတော့ လူတွေ ပြောတဲ့ လောကဓ
အလှည့်အပြောင်းမှာ တနင့်တပိုး ကြံ
လိုက်ရပြီး ဂန္ထီရဆန် ဖြစ်ရပ်တွေကို
ပေးသွားခဲ့သူ နစ်ယောက်အား မေ့လို့
မရခဲ့သေးတာ အမှန်ပါ။

ဝေး (ဒေဝဝဇီ)

ရွက်ကျပင်ပေါက်နှင့်

သေး အ သုံး

ကျော်စွာဟိန်း (ရွှေလှော်ကား)

အစေ့ကျ၍သာ အပင်ပေါက်သည်ဟု ကြားဖူး သိဖူးသည်။ ယခုကိစ္စမှာ အရွက်ကျ၍ အပင်ပေါက်သည် ဆိုသော အခါ မယုံနိုင်စရာဖြစ်ရ၏။ သို့သော်လည်း ဟောင်းနွမ်း၍ ကြွေကျသော အရွက်နားမှ အမြစ်ထွက်၍ အပင်ပေါက်လာသည်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့နေရသောအခါ သေပြီးသောလူ ပြန်ရှင်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသကဲ့သို့ အလွန်အံ့ဩရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အသက်ပြင်းလှသော၊ တန်ခိုးရှိန်ဝါကြီးမားလှသော၊ အရွက်ကြွေမှ တစ်ဖန် အသက်ပြန်ရှင်နိုင်သော ဤဆေးပင်ကို လူသားများ ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာတွေအပေါ်မှာ မည်ကဲ့သို့ အကျိုးပြုနိုင်သည်ကို လေ့လာသင့်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာအမည် “ရွက်ကျပင်ပေါက်ပင်” ဖြစ်၏။ ရုက္ခဗေဒအမည်မှာ *Bryopyllum Calycinum* Salisb ဖြစ်၏။ ရွက်ကျပင်ပေါက်ပင်မှာ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ တစ်မျိုးမှာ အရွက်ရှည် နောက်တစ်မျိုးမှာ အရွက်ဝိုင်းဖြစ်၏။ ဆေးအသုံးပြုပုံချင်း တူပါသည်။ နှစ်ရှည်ခံ ပင်ငယ်မျိုးဖြစ်သည်။ အမြင့် ၁ပေမှ ၄ပေအထိ မြင့်တတ်သည်။ ပင်စည် ထောင်မတ်နေတတ်သည်။ အရွက်မှာ ရွက်ဆိုင်ထွက်သည်။ ရွက်နားပတ်လည် အဝိုက်ကလေးများ ရှိသည်။ မျက်နှာပြင်နှစ်ဖက်လုံး ချောမွေ့ပြီး အသားထူ အရည်ရွှမ်းသည်။ ရွက်နားများမှာ ခရမ်းရောင်ရှိသည်။ အပွင့်များမှာ အနီရောင် (သို့) ခရမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး ပွင့်တံပေါ်တွင် စုပြုံလျက် ပွင့်ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် သဘာဝအလျောက် လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုးပင်အဖြစ် လည်းကောင်း ပေါက်ရောက်သည်။ အရွက်ကို ဆေးဖက်တွင် အသုံးများသည်။ ရွက်ကျပင်ပေါက်ဆေးပင်၏ အရသာမှာ ဖန်သော သတ္တိပါရှိ၍ အနာများ၏ သွေးပြည် မန်းရည်များကို စင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်တတ်သည်။ အသားနုတက်စေသည်။ သွေးများကို ထိန်းချုပ်စေနိုင်၏။ သွေးကြောငယ်များအပေါ်တွင် အကျိုးပြု၏။ သွေးကြောငယ်ကလေးများအား တွန့်ခြင်း၊ ရှုံ့ခြင်းကို ဖြစ်စေသဖြင့် အရေပြားမှာ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းသွားရာမှာ လည်းကောင်း၊ မြင်သရိုက်ရောဂါမှာ လည်းကောင်း၊ ပါးစပ် ခံတွင်းမှ ယိုကျသောသွေးများကို လည်းကောင်း လျင်မြန်စွာ ချုပ်တည်းစေနိုင်၏။

ရွက်ကျပင်ပေါက်ဆေးပင်သည် ယိုစီးကျဆင်းသော သွေးများကို ရပ်တန့်ချုပ်တည်းသောနေရာတွင် နတ်ဆေးသဖွယ်ဖြစ်၏။

ထိခိုက်ပြတ်ရှုနာနှင့် သွေးစိမ်းထွက်သော အနာများကို ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက်ကို မီးကင်၍ ကပ်ပေးပါက သွေးများ ရပ်စဲပြီး အနာ အသားနုတက်မြန်ပြီး အနာကျက်လွယ်သည်။ ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက်ကို ကြိတ်ညှစ်၍ ရသော သတ္တုရည်ကို အနာစက်၊ အနာမီးလျှံ မွေးကျွတ်နာများတွင် လိမ်းပေးပါက မန်းရည်ကင်း၍ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

ထိခိုက်မှုကြောင့် ရောင်ရမ်းနေသော ဒဏ်ရာများကို ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက်အား မီးကင်၍ ကပ်ပေးပါက ရောင်ရမ်းခြင်း ကျဆင်း၍ ဒဏ်ရာများ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

ဆီးပူ ဆီးချုပ်၊ သွေးမြင်သရိုက်နာများတွင် ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက် တစ်ရွက်နှစ်ရွက်ခန့်ကို ငရုတ်ကောင်းစေ့ နှစ်စေ့ ခန့်ထည့်ပြီး ညက်အောင် ကြိတ်ပါ။ ကြိတ်၍ရသော အရည်ကို ကော်ဖီခွက်တစ်ခွက် နံနက်၊ နေ့၊ ည တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ရေအေးနှင့် သောက်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းသည်။ ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက်ကြိတ်ရည် အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးစာကို ရေကျက်အေးဖြင့် တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်ခန့် သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ကာလဝမ်းရောဂါကို သက်သာ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ရွက်ကျပင်ပေါက် သတ္တုရည်ကို အဆစ်လွှဲခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်းနှင့် မီးလောင်သော အနာများတွင် လိမ်းပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ကိုယ်တွင်း၌ အပူအားကြီး၍ဖြစ်သော မျက်လုံးပူခြင်း၊ မျက်ရည်ပြန်ခြင်း၊ မျက်လုံးယားခြင်း၊ ကျိန်းခြင်း၊ ရောင်ရမ်း

ခြင်းများအတွက် ရွက်ကျပင်ပေါက်အရွက်ကို ညက်ရုံကြိတ်ပြီး အံ့ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အအေး(သီတ)ငှါ၍ဖြစ်သော မျက်စိနာတွင်လည်း ၎င်းအရွက်ကို ကြိတ်နုနွင်းစစ်စစ် အနည်းငယ်ထည့်ကာ ခပ်နွေးနွေးလေး အံ့ပေးပါက မျက်စိနာပျောက်သည်။

အနာအညောင်မိ၍ ငန်းမန်းလိုက်ကာ ရောင်တင်းလာသောအခါ ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက်ကို ကြိတ်၍ အံ့ပေးအညောင်များ မန်းရည်များ ကျဆင်းပြီး အနာနုလျှင် ပိန်စေရင့်လျှင် ပြည်ပေါက်ထွက်၍ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

ဆီးထဲ၌ သွေးပါခြင်း၊ သွေးဝမ်းသွားခြင်းရောဂါများတွင် ရွက်ကျပင်ပေါက်အရွက်ရည်နှင့် သကြားချိုချိုထည့်၍ သောက်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

အရွက်ကို မီးကင်၍ ထန်းလျက်၊ မန်ကျည်းနှင့် ရောထည့်ကြိတ်ပြီး သောက်ပါ။ ဖောရောင်သော နေရာများတွင် ကပ်ပေးပါက အဖောကျစေပါသည်။ ရွက်ကျပင်ပေါက်ရွက်ရည်နှင့် ဆားကို ရောကြိတ်ပြီး ကင်းကိုက်သော နေရာမှာ သိပ်ပေးပါက ကင်းဆိပ်ကို ပြေစေပါသည်။

ရှားစောင်းလက်ပတ်နှင့် ရွက်ကျပင်ပေါက်တို့ကို ဝါးသားနှင့် ရော၍ချက်စားပါက အပူဖောရောဂါကို ပျောက်စေသည်။

အရွက်သည် ပိုးကိုက်ရာ၌ ကောင်း၏။ အခေါက်တွင် အဆိပ်ရှိ၏။ အားကို ဖြစ်စေ၏။ အူကို တွန့်ရှုံ့စေ၏။ ဝမ်းချောင်စေ၏။ ဝမ်းကျရောဂါ၊ အန်ခြင်း၊ မြွေကိုက်ခြင်းတို့ ပျောက်ကင်းစေ၏ဟူ၍ ဆေးကျမ်းများမှာ ဖွင့်ဆိုကြပါသည်။

...

ကျေးဇူးတင်အပ် (ဧည့်သည်များ)

- ကျမ်းကိုး
- မြန်မာ့ဆေးဝါးပင်များ (လယ်/စိုက်ရင်း)။
- အရှင်နာဂသိန် အခြေပြု ဆေးအဘိဓာန်။
- လက်တွေ့ အသုံးချ ဆေးဖက်အပင်များ(တိုင်းရင်းဆေးပညာဦးစွာ)။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝ အောင်မြင်စေမည့်

(ကာ၊ ကု၊ ဖွင့်) နဝင်းယတြာအစီအရင်များ

ဆရာ မြတ်ထွင်ခေါင် (မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာရှင်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန်** - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သီဟိုဠ်(၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက် ရွတ်ဆိုကာ မိမိလိုရာ ဆုတောင်းပါ။
- မိမိထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန်** - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ဆွေကြေးအခက်အခဲအတွက်** - စနေနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၁နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ပျဉ်းမ (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက်** - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)ခု၊ ကြက်လျှာ (၅)လက်နှင့် ရေသက်စေ့တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ဆုန်းမာရေးအတွက်** - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ကိတ်မုန့်တစ်ခု၊ ပြိဟ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ငြိမ်းခြားခရီးအတွက်** - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆပ်ပြာ (၅)တုံးလှူပါ။
- သွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက်** - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သရက်သီး (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- မိမိ/ ကားရောင်းလိုလျှင်** - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ပျဉ်းမ (၁၉)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများသို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- အိမ်ကြမ္မာ** - (၅)ထိပ်စီး၊ (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (၅)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

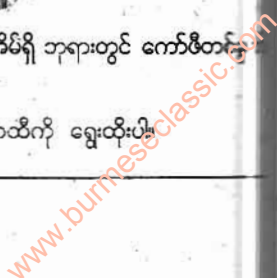

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့နံနက် ဉာနာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သရက်သီး (၂)လုံးနှင့် ဆူးတံခွန် (၁)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရဟန်းတစ်ပါးအား နန်းကြီးသုပ်လှူဒါန်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် နှင်းဆီ (၉)ပွင့်နှင့် ပြိုဟ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ဆီး (၈)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ဉာနာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သပြေ (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆန်(၉)လုံးလှူဒါန်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ဉာနာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် လက်ဖက် (၉)ကျပ်သား၊ တံခွန်လုံးအဝါ (၉)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆု တောင်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွက် ထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၂)ထိပ်စီး၊ (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (တ)အကွရာပါသောထိက် ရွေးထိုးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ဉာနာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် နှင်းဆီ (၉)ကျပ်သား၊ ခူးရင်းယို (၉)ကျပ်သားတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုတောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ရေသက်စေ့နှင့် ဆီမီး (၉)တိုင်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ဉာနာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် အုန်းယို(၉)ခုနှင့် ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သရက် (၁၀)ညွန့်၊ ဆီမီး (၉)တိုင်နှင့် ရေသက်စေ့တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ခရေ (၆)ညွန့်နှင့် ရေသက်စေ့ကို လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့နံနက် ဉာနာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ သောကြာထောင့်တွင် သရက်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုတီးတစ်ကုံး လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆု တောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း မိမိအိမ်ရှေ့တွင် ဖြတ်လာသော အလင်းပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို အလှူငွေ (၉၀၀)ကျပ် လှူဒါန်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် နှင်းဆီပန်း (၉)ပွင့်ကို လှူဒါန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၇)ထိပ်စီး၊ (၇)နောက်ပိတ်နှင့် (တ)အကွရာပါသောထိက် ရွေးထိုးပါ။

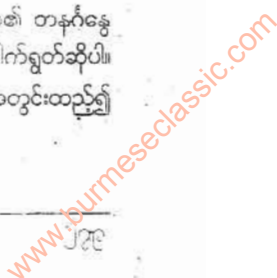

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် အုန်း (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေသက်စေ့လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ဖြင့် ပုတီး(၁၈)ပတ် စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ကိတ်မုန့် (၉)ခု လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် မေမြို့ပန်း (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပိတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား (၃)စုံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ကား ရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၃)ထိပ်စီး၊ (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (န)အက္ခရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီးယိုနှင့် ကိတ်မုန့်ဆွမ်းလှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် လောက်သေ (၉)ညွန့်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း အင်ကြင်း (၂၁)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၉)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဆီး (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၅)ထိပ်စီး၊ (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (ခ)အက္ခရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

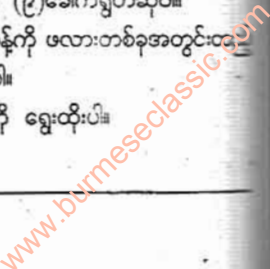

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ထန်း (၁၀)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မီးသက်စေ့လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ဆီး(၈)ညွန့် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ဖြင့် ပုတီး (၂၇)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် ရေသန့်ဘူး (၄)ဘူး သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ထန်းလျက် (၉)ကျပ်သား၊ နင်းဆီ (၉)ပွင့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပီလဝါ (၇)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား (၃)စုံကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီ (၉)ကျပ်သားကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကား ရောင်းလိုသော် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရွက်လှ(၄)ညွန့်ကို တရောင်ကင်ပွန်းနှင့် ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေးသို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၆)ထိပ်စီး၊ (၆)နောက်ပိတ်နှင့် (အ)အကွရာပါသောထိက်ကို ရွေးထိုးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မေမြို့ (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မီးသက်စေ့သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကိုကော် (၁၅)ညွန့်လှူဒါန်း၍ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ပေါင်မုန့် (၉)ခုကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ပုလဲပန်း (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပီတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံလှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၂၁)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေးသို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၇)ထိပ်စီး၊ (၉)နောက်ပိတ်နှင့် (မ)အကွရာပါသောထိက်ကို ရွေးထိုးပါ။

ကလေးများ ကျန်းမာအောင် ယတြာချေရအောင်

ရဲရဲထွန်း (ကသံတ)

“ယတြာ”ဆိုသည်မှာ မြန်မာမှုနယ်ပယ်တွင် အဆိုးအညံ့များပျောက်၍ အကောင်းသို့ ရောက်စေရန် တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ရသော ရှေးမြန်မာကြီးများ၏ အတတ်ပညာတစ်ခုဖြစ်သည်။ “ယတြာကောင်းရင် မင်းလောင်းဖြစ်တယ်” ဟူသော စကားက သက်သေခံလျက် ရှိပါသည်။ ယတြာ၏ သဘောတရားမှာ ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း၊ နက္ခတ်အကူးအပြောင်း၊ ရာသီစက်ဝန်းတို့နှင့်လည်း ဆက်နွယ်မှုသဘောတရားများ ရှိနေပေသည်။

ယခု ဖော်ပြမည့် ယတြာမှာ ကလေးများ ကျန်းမာရေးညံ့နေပါက ထိုအညံ့တို့ကို ပျောက်စေရန် တွက်ချက်၍ ယတြာချေခြင်းအမှုကို ပြုရန်ဖြစ်သည်။ ရှေးမြန်မာတို့အစဉ်အဆက် သုံးစွဲခဲ့သော ယတြာဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည်စွာ ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

ရှေးဦးစွာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသော ကလေး၏ သက္ကရာဇ်ကို မေးပါ။ ဥပမာ - ၁၃၅၈ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၅ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ မွေးသော ကလေးကို တွက်ချက်ကြည့်လျှင်...

(၁) ဥပမာ-ရောက်ရှိနေသော သက္ကရာဇ် -	၁၃၆၀
(၂) ကလေး၏ မွေးသက္ကရာဇ်	- ၁၃၅၈
	၂ နှစ်
(၃) မွေးနံ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက်	- ၁၉
	၂၁
(၄) ရတနာသုံးပါးနှင့် မြောက်	- ၃
(၅) ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် စား	- ၉
	၆၃
	၆၃
	၀

၀-ကြွင်းနေသည့်အတွက် ဆေးမတိုးနိုင်။

ဆေးထိုးမှားတတ်သည်။ မကြာခဏ ချူချူဖြစ်နေမည်။ ထို့ကြောင့် ကလေး၏ကိုယ်စား လေးလွှတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ပြုလုပ်နည်းမှာ ကလေး၏ ကြာသပတေးနံ ပေါက်ပန်းဖြူသား (သို့မဟုတ်) ပျဉ်းမသားကို ရှာပါ။ ၎င်းအသားကို ကလေး၏ အရပ်နှင့်အညီ ဖြတ်ပါ။ ထိုအလုပ်များကို ကလေး၏ မွေးနေ့တွင် ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကလေး၏ ဆံပင်ကို အနည်းငယ် ဖြတ်ယူပါ။ ဖြတ်ယူစဉ် “ကလေးငယ်အဖေ့ ရှိသော ရောဂါအဆိုးအညံ့အားလုံး လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု နှုတ်ဆိုပြီး သစ်သား၏ အဖျားပိုင်းတွင် သေချာစွာ

ချည့်ထားပါ။

- * ကလေး၏ လက်သည်းများကို ဖြတ်၍ အထုပ်ထုပ်ပြီး သစ်သားချောင်း၏ အလယ်မှာ ချည့်ထားပါ။
- * ကလေး၏ ခြေသည်းများကို ဖြတ်၍ အထုပ်ထုပ်ပြီး သစ်သားချောင်း၏ ခါးအောက်နားတွင် ချည့်ထားပါ။
- * ကလေး၏ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို သစ်သားချောင်း၏ အပေါ်ပိုင်းတွင် အင်္ကျီဝတ်သကဲ့သို့ ချည့်ထားပါ။
- * ကလေး၏ ဘောင်းဘီကို သစ်သားချောင်း၏ အောက်ပိုင်းတွင် စွပ်၍ ဘောင်းဘီဝတ်သကဲ့သို့ ချည့်ထားပါ။

* ထို့နောက် ကလေးကို ဦးခေါင်းမှစပြီး “ဤကလေး၌ ခံစားနေရသော အဆိုးအညံ့အားလုံး လိုက်ခဲ့ရမည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘဆရာတို့၏ အမိန့်” ဟု ပြော၍ အောက်ဘက်သို့ သပ်ချရမည်။ ထို့နောက် ကိုယ်စားပြုလုပ်ထားသော သစ်သားချောင်းပေါ်သို့ ဦးခေါင်းပိုင်းမှစပြီး “ဤကလေး၏ အဆိုးအညံ့အားလုံး ကိုယ်စားပေါ်သို့ ရောက်ရမည်။ ဤကိုယ်စားက လက်ခံယူသွားရမည်” ဟု ပြောပြီး အောက်ဘက်သို့ သပ်ချပါ။ ထိုကဲ့သို့ သုံးကြိမ်ပြုလုပ်ပြီး ကလေး၏ အိပ်ရာအောက်တွင် တစ်ညသိပ်ထားပါ။ နံနက်မိုးမလင်းတလင်းအချိန်တွင် ကြာသပတေးသား၏ ဘုမ္မိအရပ် (အရှေ့မြောက်) သို့ သွားရောက်စွန့်လိုက်ပါ။ ကလေး၏ ကျန်းမာရေး သိသိသာသာ ကောင်းမွန်သွားပါလိမ့်မည်။

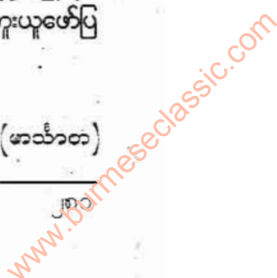
မှတ်ချက်။ နေ့အလိုက် ပြုလုပ်ရမည့် သစ်သားများမှာ -

- (၁) တနင်္ဂနွေသားသမီး - အုန်း၊ အင်။
- (၂) တနင်္လာသားသမီး - ကုက္ကိုလ်၊ ကျွန်း။
- (၃) အင်္ဂါသားသမီး - ဆီး(ဇီး)။
- (၄) ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - လင်းလွန်း၊ လိန်း။
- (၅) ကြာသပတေးသားသမီး - ပေါက်ပန်းဖြူ၊ ပျဉ်းမ၊ ပေါက်။
- (၆) သောကြာသားသမီး - သီဟိုဠ်၊ သီး၊ သန်း။
- (၇) စနေသားသမီး - ထိန်သား

...တို့ဖြစ်သည်။

ရှေးမြန်မာကြီးတို့၏ အစီအမံဖြစ်ပါသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချအတိုင်း ယုံမှ ကြည်ညိုအတွက် ယုံကြည်စွာ ပြုလုပ်ပါရန် “ဘေသဇ္ဇ သင်္ဂဟ ကထာ” ဆေးကျမ်းမှ ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ရဲရဲထွန်း (ကသံတ)

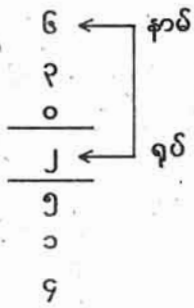

ငွေကြေးအခက်အခဲပြေလည်စေရန် အထူးယတြာ

ရဲလေး (ဟင်္သာတ)

ငွေကြေးအခက်အခဲသည် အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို လူတိုင်း ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုသည် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အာစရိယဝါဒအရ ငွေကြေးအခက်အခဲ ကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းကောင်းတစ်ခုကို တင်ပြလိုပါတယ်။

ဒါကတော့ ဗေဒင်ပညာရပ်အလိုအရ ရုပ်ကို နာမ်ကူ နည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တနင်္လာတိုင်(ငွေကြေးတိုင်)ထူကြည့် လျှင် ယခုလို မြင်တွေ့ရပါမယ်။

ဤတိုင်အရ တနင်္လာသည် ရုပ်ဖြစ်ပြီး သောကြာသည် နာမ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေကြေးအခက်အခဲကြုံတဲ့အခါ ရုပ်ဖြစ်တဲ့ တနင်္လာနဲ့ ငွေကြေးကို ပြေလည်စေရန် သောကြာ နဲ့ နာမ်ဖြင့် ယှဉ်တွဲရပါမယ်။ အဲဒီလို ယှဉ်တွဲလိုက်ခြင်းအား ဖြင့် ရုပ်ကို နာမ်ကူလိုက်သောကြောင့် ငွေကြေးအခက်အခဲ များ ငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်သည့် ပြဿနာများ၊ ငွေကြေးရှားပါး မှုများ အထိုက်အလျောက် လျော့ပါးပြီး ငွေကြေးကံ ပွင့်လာ မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အာစရိယဝါဒအရ ဆောင်ရွက်

သည့် နည်းစနစ်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ နည်းစဉ်မှာ တနင်္လာနေ့တိုင်း သောကြာထောင့်တွင် သောကြာနံသံပန်း အညွန့်များ လှူဒါန်းပြီး ဆုတောင်းရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန် အားဖြင့် ဥနာရီ ၄၅မိနစ်တိတိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ငါးမာရ်အောင်မြင်ဘုရားသခင်အား ရည်မှန်း၍ သပြေ ၂၁ ညွန့်၊ အလင်းတိုင် ၆တိုင်၊ နံသာတိုင် ၆တိုင်၊ ရေတော် ၆ခွက်၊ အဖြူရောင်ပန်း ၆ပွင့်၊ သစ်သီးဆွမ်း ၆ပွဲ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပါ။ ထို့နောက် သောကြာနံသံ ဂါထာတစ်ခုကို ရွတ်ဖတ်ရပါမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မူအရ သုရုပ်ချက်ဂါထာတော် ကို ရွတ်ဆိုရပါမယ်။ ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ လာဘ်လာဘကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဟန့်တား ဖျက်ဆီးခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ဖွဲ့သိထားသော ဂါထာ ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ရွတ်ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီး လျှင် လာဘ်ရစေကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ပါ။

ဤနည်းအတိုင်း မကြာခဏ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ငွေ ကြေးအခက်အခဲဟူသမျှ လွတ်ကင်းချမ်းသာပြီး စိတ်ချမ်းသာ မှုအပြည့်အဝရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သုရုပ်ချက်ဂါထာတော်

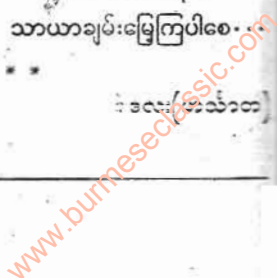
သုနက္ခတ္တံ သုမင်္ဂလံ၊ သုပု ဘာတံ သုဟုဋ္ဌိတံ။
သုခဏော သုမုဟုတ္တော၊ သုဟိဋ္ဌံ ဗြဟ္မစာရိဉာဏံ။

လာဘ်ရ ဂါထာတော်

ဗုဒ္ဓိနံ အဘိဟုဉာနံ၊ စတုနံ ပစ္စယာနံ န သက္ကာ ဂေနစိ။
အန္တရာယော ကာတု၊ တထာ ဖေ ဟောတု။

သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

ရဲလေး (ဟင်္သာတ)

ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်

ဝိညာဉ်ပျော်စံအိမ်ကြီး

(Handwritten signature)
(လယ်တော်)

“ခရီးသည်များအားလုံး ဂိတ်ဆုံး
ရောက်ပါပြီခင်ဗျ”

ကားစပယ်ယာ၏ အော်သံ
ကြောင့် ကျွန်တော် ကားစီးရင်း အိပ်
ပျော်နေရာမှ နိုးလာ၏။ လိုက်ပါ စီးနင်း
လာကြသော ခရီးသည်များကတော့
ရုတ်ရုတ်သံသံဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းရန်
ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ အပြင်ဘက်မှာ
တော့ အမှောင်ထုက စတင် ကြီးစိုးရန်
အားယူလိုနေပြီဖြစ်သည်။

ဘေးတွင် အတူစီးနင်းလာသော
သူငယ်ချင်း အောင်သူက ကားပေါ်မှ
ဆင်းရန် အိတ်များ ပြင်ဆင်နေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ခြေချရာ ခုံအောက်
တွင် ချထားသော ကျောပိုးအိတ်လေး
ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကားပေါ်မှ ဆင်းနေကြသော ခရီးသည်
များ ပြည့်နှက်နေ၍ နေရာမှာပင် ခဏ
ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အမှောင်
ထု လွှမ်းခြုံလာပြီဖြစ်သော ပတ်ဝန်း
ကျင်ကြီးတွင် မြို့၏ လမ်းမီးတိုင်များက
လှပစွာ ထွန်းလင်းလာ၏။

“အပြင်မှာ အတော်မှောင်နေပြီပဲ
အောင်သူ”

ကျွန်တော့်စကားကို သူငယ်ချင်း
အောင်သူက ကားပြတင်းပေါက် ခန်း
ဆီးလေးကို အသာလှုပ်ကြည့်၍ လမ်း
မီးတိုင်များ လင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်
ကြီးကြောင့်...

“အေး၊ ဟုတ်သားပဲ။ ငါတို့ နှစ်
ယောက်တော့ ပြန်ဖို့ အခက်တွေ့ပြီ
ထင်တယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်စလုံး အိမ်ပြန်ရန်အတွက်
စိုးရိမ်မိခဲ့ကြလေသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းနေကြသော

ခရီးသည်များလည်း စဲသွားပြီဖြစ်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း အိတ်
လွယ်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပါတော့
သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ
အေးမြ လတ်ဆတ်သည့် ညနေချမ်း၏
လေပြည့်နှုန်းလေးများကို ထိတွေ့ ခံစား
လိုက်ရ၍ နှစ်ဦးသား အတော်လန်း
ဆန်းသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်
သထက် မှောင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်
လမ်းမီးတိုင်များနှင့် မြို့အတွင်း ဈေးဆိုင်
တန်းများမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်များက
ပိုမိုလင်းလက်၍လာခဲ့သည်။ အောင်သူ
က လက်တွင် ပတ်ထားသော နာရီကို
ကြည့်၍...

“ဟာ... ခုနစ်နာရီတောင် ထိုး
တော့မှာပဲ သူငယ်ချင်း။ ဒီအတိုင်းဆို
တို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်
နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်ကွ”

ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်၍ တည်း
ဖို့၊ ပြုဖို့အရေး စဉ်းစားနေမိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ
တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်း
တက်နေရင်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်း
ပိတ်ရက်တွင် ဇာတိမြို့ဖြစ်သော ရပ်
စောက်မြို့အိမ်သို့ သောကြာနေ့၌ ပြန်
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

တောင်ကြီးမြို့မှ ညနေ ၄နာရီ
နောက်ဆုံးကာလဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသော်
လည်း ကားအထွက်နောက်ကျ၍
ဂုနာရီထိုးခါနီးမှ ရပ်စောက်မြို့သို့ ရောက်
ရှိခဲ့ကြ၏။ မြို့သို့ ရောက်သော်လည်း
မြို့၏ အနောက်ဘက် သုံးမိုင်ကျော်ဝေး
သော ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သည့်
လယ်တော်ရွာသို့ ခရီးဆက်ရဦးမည်ဖြစ်
သည်။

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီကားပြန်မည်ဆို
သော်လည်း ညရောက်နေပြီဖြစ်၍
ကယ်ရီကား ဖားရခက်လေသည်။ ဖား၍
ရမည်ဆိုသော်လည်း ဈေးက နေ့လယ်
ဈေးထက် နှစ်ဆလောက် ပိုပေးရနိုင်
၏။ လမ်းလျှောက်ပြန်မည်ဟု စဉ်းစားမိ
ကြသော်လည်း လ.မသာ၍ မှောင်မည်း
သော တောလမ်းခရီးဝယ် အန္တရာယ်
များလှပါပေသည်။ မြို့ပေါ်၌လည်း အသိ
အိမ်က ရှား၏။

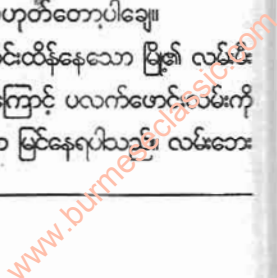
ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား လမ်း
ဘေးတွင် ရပ်၍ အကောင်းဆုံး အကြံ
ဉာဏ်အား စဉ်းစားနေမိကြလေသည်။
အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားရင်း ခဏ
အကြာ၌ သူငယ်ချင်း အောင်သူက...

“အိုကေ သူငယ်ချင်း။ ငါ အကြံ
ရပြီ။ မြို့အရှေ့အစွန်မှာ ငါ့အမေရဲ့
အသိအိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီအိမ်
မှာ ငါ့အမေအရွယ် အဒေါ်ကြီး တစ်
ယောက်တည်း နေတာ။ အိမ်ကလည်း
အကြီးကြီးပဲကွ။ ငါ့ကိုလည်း မြို့ရောက်
ရင် အချိန်မရွေးလာဖို့ ခေါ်ထားတယ်။
တစ်ညတာ နေဖို့၊ စားဖို့တော့ ပူရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ အဲဒီအဒေါ်ကြီးအိမ်
ပဲ သွားတည်းကြမယ်”

“အေး၊ ကောင်းတယ် သူငယ်
ချင်း”

ဤသို့လျှင် နှစ်ဦးသား အတော်
ဝေးသော မြို့အရှေ့စွန်သို့ ဆက်လက်
ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ မြို့၏ အရှေ့
အစွန်ဆုံးမှာဖြစ်၍ အတော်ဝေးသော်
လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက တောထဲ
တွင် ကြီးပြင်းလာသော ကျွန်တော်တို့
အဖို့ ဤလမ်းခရီးလောက်တော့
အဆန်းမဟုတ်တော့ပါချေ။

လင်းထိန်နေသော မြို့၏ လမ်းမီး
တိုင်များကြောင့် ပလက်ဖောင်းလမ်းကို
ကောင်းစွာ မြင်နေရပါသည်။ လမ်းဘေး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင်တော့ မြို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောနေကြသူများ၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေကြသူများနှင့် စည်ကားလို့ နေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရင်း ဂန္ဓာရီခွဲလောက် အချိန်၌ ထိုအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ခြံကြီးထဲတွင် ရှိပြီး။ အိမ်မှာ အတော်ပင် ကြီး၏။ ရှေးလူကြီးများ နေထိုင်သည့် စံအိမ်ကြီးပုံစံပင်။ အိမ်ရှေ့၌ ကြီးမားသော မန်ကျည်းပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုမန်ကျည်းပင်မှာ အိမ်ကြီးအား အုပ်ဖုံးလို နေ၏။ အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ဝါဖန်ဖန်လင်းနေသော အားပျော့ မီးလုံးလေးကြောင့် အိမ်ကြီး၏ ပုံစံကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရ၏။ အိမ်မှာ တစ်ထပ် အုတ်နီတိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှေ့ ခြံတံခါးမှသည် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား လှမ်းအော်သော်လည်း အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်ထူးသံ ထွက်ပေါ်မလာပါ။ အိမ်ခြံတံခါးကြီးမှာ သော့မခတ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ခြံဝန်းတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက်တွင်တော့ မှောင်မည်းလို့နေ၏။ အိမ်ထဲသွားရာလမ်းမှာ မန်ကျည်းပင်အရိပ်အောက်မှ ဖြတ်သွားရသဖြင့် ထိုနေရာအရောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လေလုံနေ၍ ထင်ပါသည်။ အိမ်ဘေး အမိုးစွန်းမှ ထွန်းလင်းထား

သော ဝါဖန်ဖန် အားပျော့ မီးသီးလေး၏ အလင်းရောင်က အရွက်များ ပိတ်နေသော မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ထိုးခွင်းနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

အိမ်ရှေ့တွင် ကြည့်မည်ဆိုပါက မန်ကျည်းပင်ကြီးအုပ်နေသဖြင့် အိမ်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရပါချေ။ အိမ်ထဲ၌ ညှော်ခန်းတစ်ခန်းသာ မီးလင်းနေပြီး တခြားအခန်းများမှာ မှောင်မည်းလို့ နေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တံခါးပေါက်ဝ ရှေ့တွင် ရပ်ကာ အောင်သူမှ...

“အန်တီဆွေ... အန်တီဆွေ”

“အေး၊ ဘယ်သူလဲ”

ဟု ထူးရင်း အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ အောင်သူကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ မအေးစိန်သားကို၊ လာ... သား၊ အထဲကို”

မအေးစိန်ဆိုသည်မှာ အောင်သူရဲ့ အမေဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီး၏ ဆီးကြိုမှုဖြင့် အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညှော်ခန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြကြသည်။ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား ကြည့်ဖြူစွာ တည်းခိုခွင့်ပေး၍ အိမ်ရမည့် အခန်းအား လိုက်ပြပေး၏။

ထိုနောက် အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီး၏ ညှော်ခန်းဖြင့် ညနေစာ ထမင်းစားကာ ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် စောစီးစွာ အိမ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကာစီးလာ၍ ညောင်းညာကိုက်

ခဲကာ ပင်ပန်းသည့်အထိကြောင့် ခေါင်း
ချသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား နှစ်ဦးကြား
စွာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် အသက် ၆၀ ကျော်
အရွယ် အဘွားကြီးတစ်ဦးမှ ကျွန်တော်
အား “ထစမ်း... အခုထစမ်း” ဟု ဆို
ကာ လာနှိုးနေသည်ကို အိပ်မက်လိုလို
အပြင်မှာလိုလို ကျွန်တော်ကြုံတွေ့နေ
ရပါသည်။ ထိုအဘွားကြီးမှာ ခပ်ဝဝ
ပျူဖြင့် အသားညိုညိုဖြစ်၏။ ထိုအဘွား
ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို ကျွန်တော် ကောင်း
စွာ မြင်နေရပါသည်။ ထိုအဘွားကြီး၏
ခေါင်းမှ ဆံပင်ဖြူများနှင့် ပုလင်းဖင်
လောက်ထူသော ကိုင်းနက် မျက်မှန်
ကြီးတို့ကြောင့် ထိုအဘွားကြီးမှာ
အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ်လောက်ရှိ
ပြီဟု ခန့်မှန်းမိ၏။

ကျွန်တော်ကို ထိုအဘွားကြီး
နှိုးနှေးသော်လည်း နှစ်ဦးကြား အိပ်ပျော်
နေ၍ မထချင်ပါ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်
မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာလည်း ဖွင့်မရပါ။ ထို
ကြောင့် မထဘဲ ဆက်လက်ပေးအိပ်နေ
လိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘွားကြီးမှာ ဒေါသ
ထွက်နေသော မျက်နှာအနေအထားသို့
ပြောင်းလဲသွားပြီး...

“ထမလား၊ မထဘူးလား...
အခု...”

ဟု မေးလာ၏။ ကျွန်တော်မှာ
လည်း အိပ်ပျော်နေ၍ ထမရခဲ့ပါ။ ထို
ကြောင့် ထိုအဘွားကြီးမှ...

“မင်းကို ထလို့ ပြောနေတယ်
လေ။ ထစမ်း၊ ခုတင်ပေါ်က အခုဆင်း
စမ်း”

ဟု ဆိုကာ ခုတင်ပေါ်မှ ကျွန်
တော်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအား ဆွဲချ
၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည်လည်း
အလန်တကြား ထ၊အော်ကာ အိပ်ရာမှ

ကမန်းကတန်း ထလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ်
ကျွန်တော်ဘေးတွင် အိပ်နေသော
သူငယ်ချင်း အောင်သူမှာလည်း ဇော
ချွေးများ ပြန်၍ ကျွန်တော်နှင့် အချိန်တူ
ထထိုင်လာ၏။ ထိုနောက် နှစ်ယောက်
သား ပြိုင်တူဖြစ်နေ၍ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့ဩ
နေမိကြသည်။ ထိုနောက်မှ...

“ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ”

ဟု ပြိုင်တူ ပြောမိကြ၏။

နှစ်ယောက်သား လွန်စွာ အံ့ဩ
တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျွန်တော်မှ...

“ငါ့ကို အဘွားကြီးတစ်ယောက်
လာနှိုးနေတယ်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်က
ဆွဲချတယ်ကွာ”

“အေး၊ ငါရောပဲ ဒီအတိုင်းမက်
တာ”

“ဒါဆို ငါတို့နှစ်ယောက် အိပ်
မက်က အတူတူဖြစ်နေတာပေါ့”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
မြင်မက်ကြသော အိပ်မက်မှာ အတူတူ
ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့
လွန်စွာ အံ့ဩမိခဲ့ပါသည်။ နှစ်ဦးသား
မောပန်းနှမ်းနယ်မှုဖြင့် ချွေးများ ပြန်နေ
ကြသည်။ ကြောက်သည့် စိတ်များ
မဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဦးသား အိပ်မက်
တူနေခြင်းကြောင့် အံ့ဩမိပါ၏။ အချိန်
ကတော့ ည ၁၀နာရီကျော်ကျော်ပျာသာ
ရှိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲဝယ် ည
အိပ် မီးရောင် ဝါဖန်ဖန်က မိုနံပျူ
လင်းလက်လိုနေ၏။ ထိုနောက် နှစ်ဦး
သား ရေ ထ၊သောက်ကာ ဘုရားရှိခိုး
၍ ပြန်အိပ်လိုက်ကြသည်။

◆◆◆

အိပ်စက်ပြီး အိပ်ပျော်ခါနီးအချိန်
အပြင်အာရုံ သတိလွတ်စ အချိန်၌

ထိုအဘွားကြီး ထပ်မံ ရောက်ရှိလာ
သည်။ ယခုအခါ ထိုအဘွားကြီး၏ ပုံစံ
မှာ အတော်ပင် စိတ်ဆိုးနေသယောင်
ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား
မနှစ်လိုသော မျက်နှာမှာ သိသာနေပါ
သည်။ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် အိပ်နေသော
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ခေါ်သ
မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ကို ဒီမှာ မအိပ်ဖို့ ပြော
ထားတာ နားမလည်ဘူးလား။ အခု
ချက်ချင်း ထကြစမ်း၊ ထစမ်း”

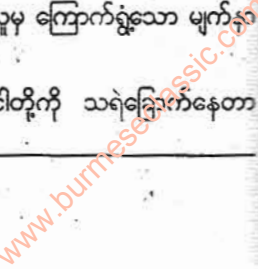
ဟု ဆိုကာ လှုပ်နှိုး၏။ ကျွန်တော်
မှာလည်း အိပ်ချင်နေ၍ မျက်စိဖွင့်မရ
ဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုသို့ ဆက်အိပ်နေခိုက်
ထိုအဘွားကြီးမှ...

“ထလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူး
လား။ ထကြစမ်း”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်စလုံး၏ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစ
များကို ဆောင်ဆွဲကာ ဆွဲထ၏။ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအား ဆွဲထ
နေသည်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်နေရ
ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
မှာ အဘွားကြီး ဆွဲထလိုက်သဖြင့်
ခုတင်ပေါ်ဝယ် အထိုင်လိုက်ဖြစ်လျက်
လန့်နိုးလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ပြိုင်တူ နိုး
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ နှစ်ဦးသား
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်ခဲ့ကြ
သည်။ အခန်းဝန်းကျင်၌ ညအိပ်မီး
မိုင်ပျူပျူ အလင်းရောင်အောက်တွင်
ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်ပင်။ ထိုအခါမှ
နှစ်ဦးသား ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထကာ
ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။ သူငယ်ချင်း
အောင်သူမှ ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာ
ဖြင့်...

“ငါတို့ကို သရဲခြေခိုက်နေတာ

လား မသိဘူးနော်...ဟန်တူ။”

“အေး ဖြစ်နိုင်တယ် အောင်သူ။ ငါတို့ကို ဒီမှာ မအိပ်ခိုင်းချင်တဲ့ ပုံပဲ။ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ငါလည်း မသိတော့ဘူးကွာ”

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၁ နာရီကျော်လွန်းနေလေပြီ။ မကြာခင် အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ယံသို့ ရောက် ပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်အိပ် ပါက ယခုထက်ပိုပြီး အခြေအနေဆိုး လာနိုင်၏။ ထိုကြောင့် နှစ်ဦးသား ဆက် မအိပ်ရဲတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ် တုတ်ထိုင်နေမိကြသည်။

ပင်ပန်းသည့်အထက်ကြောင့် မျက် လုံးစင်းကာ အိပ်ပိုက်နေကြသော်လည်း ဆက်မအိပ်ရဲတော့ပါ။ ဆက်အိပ်ပါက ထို ပရလောကသားဟု ထင်ရသော အဘွားကြီး လာနှောင့်ယှက်မည်ကို ကြောက်ရွံ့နေ၏။ ဤသို့လျှင် ညသန်း ခေါင်ကျော်အချိန်ကို နှစ်ဦးသား တောင် တွေး မြောက်တွေးဖြင့် နှုတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရပါတော့သည်။

မိုးသောက်ယံအချိန် ည ၂နာရီ ကျော်လောက်၌ နှစ်ဦးသား အပေါ်အပါးသွားရန် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှ အေး ခြ လတ်ဆတ်သော လေပြည့်နှုတ်လေး မှား တိုက်ခတ်လာသဖြင့် အိပ်ချင် သည့်အိတ်များ အနည်းငယ် ပြေပျောက် နှုတ်ရသည်။

ညအမှောင်၏ အနက်ရောင် မှောင်ကင်းကင်းကြီးတွင် ကြယ်ပွင့်လေး မှောင်က မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်ဖြင့် လင်း ဆက်နေ၏။ ထိုနေ့ညသည် လဆန်း နေ့ညဖြစ်သောကြောင့် လမင်းကြီး မှောင်စီးစွာ ကွယ်ဝင်သွားလောက် မှောင်ပြီ။

နှစ်ဦးသား အိမ်နောက်ဘေးမှ ရေအိမ်တွင် အပေါ်အပါးသွားပြီး အိမ် ထဲ ပြန်ဝင်ရန် အိမ်ရှေ့သို့ လာခဲ့ကြ သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင် အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ တွေ့လိုက်ရ သော မြင်ကွင်းကြောင့် နှစ်ဦးသား ခြေ လှမ်းများ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မန် ကျည်းပင်အောက်မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ညအိမ်ဝတ်စုံ အဖြူရောင် ခိုင်းလေးဖြင့် အသက် ၁၅နှစ်၊ ၁၆နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ဦး ထိုင်နေ၏။ ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ အမြင်မှားသည် အထင်ဖြင့် မျက်လုံးများကို ပွတ်၍ အသေအချာကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို ကောင်မလေးမှာ သူမ၏ ကျောလယ် လောက်ရှိသော ဆံပင်ကို ဖားလျားချ ထားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား မလို သလို ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

အိမ်တံခါးမ ဖွင့်ထားသဖြင့် အိမ် ရှေ့ ညောင်ခန်းထဲမှ မီးရှောင်ဟပ်မှုကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မြင်နေ ရပါသည်။ ထိုကောင်မလေးအား မြင် မြင်ချင်း လူသားအစစ် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလိုလိုသိ လိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ရွံ့ စွာ ကောင်မလေးအား စိုက်ကြည့်နေ ကြစဉ် ထိုကောင်မလေးမှာ မန်ကျည်း ပင်အောက်တွင် အငွေ့တန်းပမာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပရလောက သား ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့ကြ သည်။

နှစ်ဦးသား တစ်ခါမှ ယခုကဲ့သို့ မကြုံဘူးသဖြင့် ခူးများ တုန်နေအောင် ကြောက်ရွံ့နေမိကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက

ထိုအိမ်ကြီးအတွင်းမှ အမြန်ဆုံး ပြေး ထွက်ချင်မိ၏။ သူငယ်ချင်း အောင်သူ က ကြောက်ရွံ့တကြီးဖြင့် ကျွန်တော် လက်မောင်းအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။ သာမန်အားဖြင့် မကြောက် တတ်သော ကျွန်တော်ပင် ယခုလို ကိုယ်တိုင်တွေ့ ကြုံနေရ၍ အတော် ပင် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

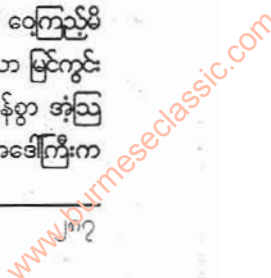
အိမ်မပျော်သူအတွက် ညတာ ရှည်တီသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်အတွက် ထိုညမှာ အရှည် ကြာဆုံးဟု ထင်မိပါသည်။ နှစ်ဦးသား မိုးစင်စင်လင်းဖို့အရေး အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

ဤသို့လျှင် ကြာရှည်လွန်းသော တစ်ညတာကို ကုန်လွန်၍ မိုးလင်းစ အလင်းရောင်ထွက်လာမှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သက်ပြင်း ကိုယ်စီချိုင်ပါ တော့သည်။

မနက် ၆နာရီ လောက်၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန် ရန် မြင်ဆင်ကြပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီး တွင် မနေရတော့၍ လွန်စွာပျော်မိ၏။ ဤအိမ်ကြီး၌သာ နောက်ထပ် တစ်ည ထပ်အိပ်ရပါက မတွေးရဲစရာပင်။ ပြန် ရန် ကျောပိုးအိတ်များ လွယ်ပြီး အခန်း ထဲမှ ထွက်လာစဉ် အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီး က အိမ်ရှေ့ ညောင်ခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် နံနက်စာစားရန် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ဖြင့် စောင့်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီး၏ ညောင်ခန်းဖြင့် ညောင်ခန်းတွင် ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် အမှတ်တမဲ့ အိမ်ရှေ့ ညောင်ခန်းနံရံများကို ဝေကြည့်မိ ၏။ ထိုအခါ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်း ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လွန်စွာ အံ့ဩ သွားရသည်။ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးက

ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်၍...
“ဘာဖြစ်တာလဲ...သားတို့”
ဟု အလောတကြီး မေး၏။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နံရံ
တွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို
ကြည့်၍...

“ဒါ ဘယ်သူပုံတွေလဲ အန်တီ”
ဟု မေးမိကြသည်။
“အဲဒါ အန်တီအမေနဲ့ သမီးပုံ
ပါ”

ထိုအခေါ်ကြီး၏ အမေဟူသော
အဘွားကြီးပုံမှာ ကျွန်တော်တို့အား
မနေ့ညက လာနှိုးနေသော အဘွားကြီး
ဖြစ်၍၊ အခေါ်ကြီး၏ သမီးဟူသောပုံ
မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ညက မန်
ကျည်းပင်အောက်တွင် တွေ့ခဲ့သော
ကောင်မလေးဖြစ်နေ၏။ ထိုအဘွားကြီး
နှင့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာအား
ကျွန်တော်တို့ ကောင်းစွာ မှတ်မိပါ
သည်။ ထိုနောက် အောင်သူမှ...

ကျွန်တော်တို့ မနေ့ညက
တစ်ရေးမှ မအိပ်ရပါဘူး အန်တီရယ်။
အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက အဘွားက ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်ကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချ
တယ်။ နောက် အိပ်မရလို့ မနက်
အပေါ်သွားတဲ့အခါမှာလည်း အပြင်က
မန်ကျည်းပင်ခြေရင်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ
အဲဒီပုံထဲက အန်တီသမီးဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ။ ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်မအိပ်ရဲ
တော့လို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မိုးလင်းခဲ
ရပါတယ်ဗျာ”

ထိုအခါ အိမ်ရှင် အခေါ်ကြီးမှ
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မျက်ရည်လျက်-
“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက
အပြင်းဖျားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို

သလို ဆုံးခဲ့ကြတယ်ကွဲ့။ အန်တီအမျိုး
သားက သမီးလေး ငယ်ငယ်ကတည်း
က ဆုံးသွားတာ။ အန်တီတို့မှာက
ဆွေမျိုးရင်းချာကလည်း မရှိဘူးလေ။
အန်တီအမေရယ်၊ သမီးရယ်၊ အန်တီ
ရယ် သုံးယောက်ပဲ ရှိတာ။ အမေက
တော့ အသက် ၆၇ နှစ်မှာ ဆုံးသွား
တယ်။ သမီးကတော့ ဆုံးတုန်းက
အသက် ၁၆နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ သူတို့
မဆုံးခင်က အန်တီကို ဘယ်သူနဲ့ နေ
မှာလဲ၊ စိတ်မချဘူးလို့ ခဏခဏပြော
သွားရာတာ။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ အန်တီကို
စိတ်မချတဲ့ ဆုံးသွားကြတော့ အဲဒီ စွဲ
လမ်းတဲ့ စိတ်အစွဲကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။
အခုထိ သူတို့ မကျွတ်လွတ်ဘဲ ဒီအိမ်
မှာ ရှိနေကြသေးတယ်။ အန်တီကို
စောင့်ရှောက်နေကြတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ
အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ ညအိပ်လာ
တိုင်း သူတို့ နှင်ထုတ်နေကြပါကွယ်။
အန်တီလည်း သူတို့ကို နေ့စဉ်နဲ့
အမျှ ကုသိုလ်အမျှအတန်းတွေ ပေး
ဝေပေးမယ် သူတို့ အခုချိန်ထိ မကျွတ်
နိုင်သေးပါဘူး။ အန်တီလည်း အဲဒီ
အတွက် တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်
မိပါတယ် သားတို့ရယ်”

ထိုအိမ်ရှင် အခေါ်ကြီးမှာ ပြော
ရင်း မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ ကျွန်
တော်တို့လည်း အိမ်ရှင် အခေါ်ကြီး
အစား စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့အား မနေ့ညက
ခြောက်ခြင်းမှာ အခေါ်ကြီး၏ မိခင်နှင့်
သမီးတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဖြစ်ကြောင်း ထိုအခါ
မှ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရှင်
အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်းရှိသော
အိမ်တွင် လာရောက် တည်းခိုသည်ကို
မနှစ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်

ယောက်မှာ ကော်ဖီသောက်ပြီး ထလာ
ချိန်၌ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ငယ်
ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ကြည့်မိပြီး ကြက်သီ
ဖြန်းဖြန်းထမိသည်။ ထိုဓာတ်ပုံထဲ
အဘွားကြီးနှင့် ကောင်မလေးကတော့
သူ မဟုတ်သလို ပြုံးရွှင်လျက်ပင်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုအိမ်ထဲ
မှ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်
နှုတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ထူးဆန်းပြီး အံ့ဩစရာကောင်
သော ဖြစ်ရပ်များအတွက် ကျွန်တော်
တို့ တုန်လှုပ်မိခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက်
ထိုအိမ်ကြီးအား “ဝိညာဉ်ပျော် စံအိမ်
ကြီး”ဟု အမည်ပေးမိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုအိမ်ကြီး
ထွက်လာစဉ် ကျွန်တော်တို့အား အိမ်
ရာပေါ်မှာ ဆွဲထားသော အဘွားကြီးနှင့်
မန်ကျည်းပင်အောက်မှ ကောင်မလေး
အား ယခုရောက်ရှိနေသော ယ
လောကသားဖြစ်သည့် ဝိညာဉ်ဘဝ
အမြန်ကျွတ်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်း
ရင်း စိတ်ထဲ၌ အမျှပေးဝေနေမိပါတော့
သည်။

ညိုသေးသော(လယ်တော်)

တောင်နယ်တွင် "ခေါင်ယော်" ဟု
 နာမည်ကျော်ကြားနေသော မြင်းခြံမြို့
 ၏ တောင်ဘက် ကုက္ကဲကြီးအုပ်စု
 လေးတန်းကျေးရွာ တောင်ဘက်ရွာတွင်
 ဆရာကြီး ဦးအောင်သည် ဝတုတ်
 တုတ်၊ ဂင်တိုတို၊ အသားနီစပ်စပ်
 အသားကြမ်းကြမ်း၊ အရေထူထူနှင့်
 မျက်စိပေါက်ကျဉ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။
 ထိုဆရာကြီးသည် လောကီပညာရပ်
 အနုပညာကို တတ်ကျွမ်းသော
 ပါရဂူကြီး ပင်ဖြစ်၏။ ဆ
 ရာကြီး ဦးအောင်ကား
 ထိုနယ်သူနယ်သားနှင့်
 ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် အချို့က လေး
 စားအားထားရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။
 ဆရာကြီးအောင်သည် ပယောပညာ၊

စိုင်းမင်းသူ

မန္တလေး

သရဲကြီးဝင်စားသော ကျွဲကြီးအကြောင်း

မိနွေဆေးပညာ၊ အင်္ဂုယ ဓာတ်ပညာ၊ အင်းအိုင်စေး ပညာ၊ အောက်လမ်း၊ အထက်လမ်း၊ ဂန္ထီရ ပညာရပ်များကို ပိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။

ဆရာကြီး၏ အိမ်ထဲ ဝင်သွား လိုက်သည်နှင့် ညှိစိုစိုအနံ့လိုလို၊ နနွင်း နံ့လိုလို၊ မီးနေသည်နံ့လိုလိုက အမြဲ တမ်း ဆီးကြိုနေ၏။ နေခင်းကြောင် တောင်မှာပင် ဆရာကြီး၏ အိမ်ခြံဝင်း ကြီးသည် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ ထနောင်း၊ မန်ကျည်း၊ ယောင်းယားပင် စသည်တို့ဖြင့် အံ့ဆိုင်မိုင်း၍ ခပ်မှောင် မှောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအမှောင်ကြောင့် လားမသိ၊ အိမ်ကြီး၏ ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာတို့မှ တချိုးချိုးတချွတ်ချွတ် တကွီကွီမြည်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အသက် ၁၂နှစ်/ ၁၃နှစ်အရွယ်ကပင် ဖြစ်၏။ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် နှစ်ကူးသင်္ကြန် ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမှ မြင်းခြံသို့၊ မြင်းခြံမှ ဆီးပီးခုံသွား ကား လမ်းအတိုင်း လေးတန်းရွာသို့ သွား၍ ကာယသိဒ္ဓိ၊ စားပြီး တုတ်ပြီး၊ သေနတ် ပြီး စသောဆေးများကို သွား၍အထိုး ခံခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ဆရာထိန်၏ ညွှန်ကြားခိုင်းစေချက်အရ ဖခင်၏ စကားကို နားထောင်သော သားလိမ္မာ ပီပီ ထိုဆရာကြီးထံသို့ သွား၍ ဆေးထိုး ခံခဲ့ရ၏။ သင်္ကြန်အကျ၊ အကြတ်၊ အတက် သုံးရက်လုံး တစ်နေ့ တစ်မျိုး ဆေးထိုးခံခဲ့ရ၏။ ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တပည့်အားလုံးကို ဆေးထိုးပေး၏။ ထိုသို့ သုံးရက် ဆေးထိုးပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် မန္တလေးသို့ပြန်ရ၏။ မပြန်ခင်အတွင်း ဆေးထိုးခံယူသော နံနက် ၉နာရီမှအပ ကျန်အချိန်များတွင် ဆရာကြီး၏ ကျွန် သေတ္တာကြီးထဲမှ ပေပရိုက်များကို

လှန်လှော့၍ ကျွန်ုပ် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ များနှင့် ဖခင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လောကီပညာရပ်များကို ကူးယူရသည်။ မှော်ပညာများ၊ အစီအမံပညာများ၊ ပေတလူ၊ ပီယဆေးဖော်နည်းများ၊ ဥစ္စာ ရွှေငွေကို မြင်နိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခုဆေး ဖော်နည်းများ၊ ကိုယ်ပျောက်ဆေးနှင့် ဂါထာမန္တန်များ၊ စုန်းမနှင့် ကဝေမများ၊ သရဲတစ္ဆေများကို ခေါ်သော အင်းအစီ အရင်များ၊ ဖောင်စီး-ဖောင်ကပ် အစီ အမံများ စသော ဂန္ထီရအတတ်ပညာထဲ မှ ကောင်းနိုးရာရာနှင့် လိုအပ်သည်များ ကို ကူးယူရ၏။ ဆရာကြီး အောင်သည် တပည့်အများစုရှိရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အား ပို၍ ချစ်ခင်သူဖြစ်၏။ သို့ ကြောင့် အချစ်ဆုံးတပည့်၏ သား ကျွန်ုပ်အား ဘာမဆို အခွင့်အရေးပေး ၏။

ထို လေးတန်းရွာကလေးသည် အိမ်ခြေ ၁၅၀ခန့်သာ ရှိသော ကျေးရွာ တစ်ရွာပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းရွာကလေးတွင် လက်လုပ်လက်စား အခြေခံ လူတန်း စားများသာ များ၏။ စားနိုင်သောက်နိုင် ချောင်လည်သူက နည်း၏။ ယာလုပ်ငန်း များနှင့် ထန်းတက်လုပ်သားများသာ လျှင် များ၏။ ထိုရွာမှ ကိုရွှေထုံးသည် ထန်းပိုင်ရှင်များထံတွင် ထန်းလျက်ချက် ရန်အတွက် ထန်းဖိုပင်မှ ထန်းနို့ကို စုစည်း၍ စားဖြင့် ထိပ်ဝကို လှီးပြီး ၎င်းမှ ထွက်လာသော ထန်းရည်ချိုကို မြှူအိုးဖြင့် ခံ၍၊ ရလာသော ထန်းရည် များကို ထန်းလျက်ချက်ရန်အတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးသော ထန်း တက် အလုပ်သမားပင် ဖြစ်၏။

အနောက်တောင်လေသည် ပို၍ ပြင်းလာ၏။ လေနှိကြမ်း၊ လေဆင်နာ မောင်းဆန်ဆန် မိုးသက်လေပြင်းများ

ကျရောက်လာပြီဖြစ်၏။ လေတွင်မက၊ မိုးကပါ ပါလာပြီဖြစ်သဖြင့် ခြေခော် လက်ချော်မဖြစ်ရအောင် ထန်းပင် တစ်ပင်လုံးကို ခြေနစ်ဖက် အားကုန် ညှပ်ထား၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထန်း နို့ခိုင်ကို ကိုင်၍ ခါးမှ ထန်းလှီးစား စားကောက်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ လေ သည် ပို၍ပို၍ကြမ်းလာ၏။ ထန်းပင် ကြီးသည် ဟိုဘက် ဒီဘက် ခုလေ လောက်ထိ ယိမ်းထိုးနေ၏။

“ကိုရွှေထုံး...ကိုရွှေထုံး”
“ဟေ...ဘုမ၊ ဘာတုန်း”
“ဆင်းတော့၊ မနက်ကျမှ စောစောတက်လုပ်၊ လေတွေ ကြမ်း လာပြီ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ထန်းနို့ခြောက် သွားမှာပေါ့”

“လေတွေက ကြမ်းနေတယ်၊ တော်...ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခိုင်လှီးပြီး ချိတ်လိုက်ရုံပေါ့”

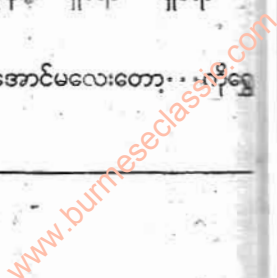
“ဒါဆိုရင်လည်း ဂရုစိုက် လုပ် နော်”

“အေးပါဟ”

မဘုမသည် ကိုရွှေထုံးအား ပြော မရသဖြင့် ဂရုစိုက်လုပ်ရန် ပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ မဘုမတစ်ယောက် ထန်းပင်ခြေမှ ခုနစ်လှမ်းခန့်အရောက် တွင် လေပြင်းတစ်ချက်ဆောင့်၍ တိုက် လိုက်၏။ ကိုရွှေထုံးလက်မှ ကိုင်ထား သော ထန်းလှီးစားဖြင့် ထန်းနို့ခိုင်ကို လှီးရန် အားယူလိုက်၏။ ထိုစဉ် လေ ပြင်းတစ်ချက်သည် ဝန်းခနဲဆောင်၍ တိုက်လိုက်ပြန်၏။

“ဝန်း...ရှာ...ရှာ...ရှာ... ဘိုင်း”

“အောင်မလေးတော့...ကိုရွှေ ထုံးရဲ့”

ကိုရွှေထုံးတစ်ယောက် ဘဝနိဗ္ဗာန်ရလေပြီ။ ကိုရွှေထုံး ထန်းပင်ပေါ်မှ ကျ၍သေသွားခြင်းကို နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် တစ်ရွာလုံး သိသွားကြ၏။ ကိုရွှေထုံးသေသွားခြင်း သတင်းကို ဆရာကြီး အောင်၏ တပည့် မောင်နန္ဒသည် ဆရာကြီးထံ အပြေးလာ၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ကိုနန္ဒ၏ ပြောစကားဆုံးသည်နှင့် ဆရာကြီးသည် ပင်နီရောင်လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး လေးခွနှင့် လောက်စာများ၊ ပြီးတော့ တစ်တောင်လောက်ရှိသော တုတ်တိုလေးတစ်ချောင်း ထိုးထားသော ထရုကြီးမှ ဖြုတ်၍ လက်မှကိုင်ပြီး လွယ်အိတ်ကို နွားကျောင်းသားများ လွယ်သလို ဘေးစောင်းလွယ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် တပည့် မောင်နန္ဒနှင့်အတူ ဆရာတပည့် ရွာအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

တော့ ငှက်ပျောက်လည်း ဖြစ်၊ အသီးကလည်း ကောင်းသကဲ့။ ဒါကြောင့် သူခိုးရန်က ကြောက်ရတယ်ကွဲ့။ ဣန္ဒာက အလှမ်းကွာဝေးသမိုလား။

“အဲဒါနဲ့ ရွှေထုံးသေတာ ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် မရှင်းလို့ ပြောပြစမ်းပါဦး။”

“ဒီလိုကွဲ့၊ ထန်းပင်ပေါ်က ကျသေတာတို့၊ လူသတ်လို့ သေတာတို့ အစိမ်းသေမှန်သမျှ တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့ ဖြစ်ကြတာ များတယ်လေ။ ရွှေထုံးကြီးလည်း သူရဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်ကွဲ့။ ဆင်းရဲတော့ ဒါနဲ့လည်း မရှိ၊ သီလလည်း မရှိ၊ ဘုရားတောင် မရှိခိုးနိုင်တဲ့ကောင်တွေ သေရင် သူရဲမဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ။”

“ရွှေထုံး သူရဲဖြစ်တော့ ဆရာကြီးက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သူ့ကို မွေးထားမလို့လား။”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်ရာ၊ ငါ့ငှက်ပျောက်ခြံမှာ ခြံစောင့်အဖြစ် ထားရ

မှာပေါ့ကွဲ့၊ ဝါးဟားဟား...။”

ဆရာကြီးသည် ခြံစောင့်ကပင် သူ့စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဝါးဝါးရယ်မောလိုက်တော့၏။ ဆရာကြီး၏ ရယ်သံသည် လေးတန်းရွာ၏ တောင်ဘက် သစ်ပင်တောတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်သွားလေတော့သည်။

“ဝါးဟားဟား... ဝါးဟားဟား။”

ဆရာကြီးသည် ရွှေထုံး ကျ၍ သေသော ထန်းပင်ခြေရင်းသို့ ရောက်လျှင် ဘယ်လက်မှ ကိုင်လာသော တုတ်တိုလေးကို ညာဘက်လက်သို့ ပြောင်း၍ ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟေ့... ရွှေထုံး၊ ငါခေါ်နေတယ်၊ မင်း ငါ့ဆီကို လာခဲ့စမ်း။ ဟေ့... ရွှေထုံး၊ မင်းရောက်ပြီလား။ ရောက်ရင် စိန်နားပန်းပင်တွေကို လှုပ်ပြ။”

“ရွှမ်း... ရွှမ်း... ရွှမ်း။”

ဆရာကြီး၏ အမိန့်စကားအပြီးတွင် စိန်နားပန်းပင်များ ပေါက်နေသော ဘေးချုံ့ပုတ်တစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါ၍ လှုပ်ရမ်းသွားတော့၏။

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မင်းလိုက်လာတဲ့ အကြောင်း သိရအောင် မင်းရှေ့ကနေ သွား၊ မကြာမကြာ ချုံ့ပုတ်တွေကို လှုပ်ပြ၊ ကြားလား။”

ဆရာကြီး အောင်သည် ကိုရွှေထုံးကို အမိန့်ပြန်၍ ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆရာကြီး၏ ငှက်ပျောက်ခြံရောက်လျှင်...

“ရွှေထုံး... မင်းပါလာရင် ငှက်ပျောက်ခြံထဲဝင်ပြီး ငှက်ပျောက်ပင် ခုနစ်ပင် စေ့အောင် လှုပ်ပြ။”

ဝိညာဉ်လောကသို့ ရောက်သွားသော ကိုရွှေထုံးသည် ဆရာကြီးအောင် ခိုင်းသမျှကို လှုပ်ပြနေတော့၏။

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ညနေ မင်းကို အမဲသားတစ်ပိဿာ

“ကိုရွှေထုံးသေတာ အယ်နားမှာလဲ။”

“လုံးတင်တို့ ထန်းတောမှာ။ အရှေ့ဘက်ဆုံး ညောင်ကျပ်ပင်အနီးက ထန်းပင်ကြီးပေါ့။ အမြင့်ဆုံး ထန်းပင်ကြီးလေ။ အတောင်သုံးဆယ်ကျော်သောက် မြင့်တယ် ဆရာကြီးရဲ့။ သေတဲ့ ဘယ်နေမလဲ။”

ဆရာကြီး အောင်သည် ကိုနန္ဒပြောစကားကို နားထောင်၍ သဘောကောင်းသဖြင့် မလှပသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

“ဟန်ကျသပေါ့ မောင်နန္ဒရာ၊ ငါ့ထီးထားတဲ့ ငှက်ပျောက်ခြံ မင်းသိတယ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွတ်ထီးထားက ကုန်းစောင်းမှာ စိုက်ထားခြေမဟုတ်လား။”

“သည်ငှက်ပျောက်ခြံက ဝက်ပျောက်ခြံကွဲ့၊ ကုန်းစောင်းရိုးကြားဆို

www.burmeseclassic.com

ဝါလာကျေးမယ်။ တစ်လ တစ်ကြိမ် ကျွေးမယ်။ မင်း ဒီဂုဏ်ပျော့ခြံကို စောင့်ကြားလား။ ငှက်ပျော့ခြံထဲဝင်ပြီး ငှက်ပျော့ခိုင်ခုတ်တဲ့သူတွေကို ကုပ်ချိုးပြီး အသည်းနှလုံးနဲ့ အူတွေကို ထုတ်စားပစ် ကြားလား။ အေး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းကို အမဲသားကျွေးရင်းနဲ့ ငါ့ခြိမ်းမ မရှင်ရယ်။ သမီး ဝှက်ထော်ရယ်ကို ခေါ်လာပြီး မင်းကို ပြထားမယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က လွဲပြီး ကျန်တဲ့သူ ခြံထဲဝင်ရင် မင်းကြိုက်သလိုလုပ်ပေတော့ ကြားလား။ ကြားရင် လှုပ်ပြ

“ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း”

သရဲကြီး ကိုရွှေထုံးသည် ဆရာကြီး အောင် နိုင်းသည်အတိုင်း လုပ်ပြနေ၏။ ဆရာကြီး အောင်သည် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာဖြင့်...

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုရင် တို့ပြန်ကြမယ်။ မောင်နန္ဒ... ဒါထက်မင်း စကားလဲရမယ်။ ရွှေထုံးကို ငါ့ငှက်ပျော့ခြံမှာ အစောင့်ထားတာ ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။ နှုတ်လုံပါမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာကြီး အောင်၏ ငှက်ပျော့ခြံတွင် ကိုရွှေထုံးကြီး တစ်ယောက် သရဲကြီးဘဝဖြင့် ဝင်ကြွေးဆပ်၍ နေရတော့၏။ သရဲကြီး ကိုရွှေထုံးသည် ငှက်ပျော့ခြံထဲသို့ ဝင်လာသော လူတို့အား ထိတ်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်၍ အသည်းနှင့် ဝမ်းတွင်းကလီစာတို့ကို နုတ်၍ စားနေ၏။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် ဖြစ်တတ်၏။ ဝန်ပုံ ဖြစ်သည့် ရောက်လာသောအခါ ခြံထဲဝင်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ ခြိမ်းကပ်၍ မြက်ရိတ် သူများကိုပင် သရဲ ရွှေထုံးကြီးက ငွတ်

အတင်း ခြံထဲရောက်အောင် ဆွဲ၍ စားလေတော့၏။ ဆရာကြီး အောင်၏ ငှက်ပျော့ခြံနှင့် ခြံဘေးပတ်လည်တို့တွင် မြက်များက ထွားကြိုင်း၍ စိမ်းလန်း သန့်မာနေ၏။ နွားကျောင်းသားများ မြက်ရိတ်သမားများက အလွန် သဘောကျကြ၏။ သို့သော် ခြံစောင့်ရှိ တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ဘယ်သူမှ ခြိမ်းသို့ မကပ်ရဲ။ တစ်လောက မန်ကျည်းကုန်းရွာက ထွန်းပေရဲ့ နွားငယ်လေးတစ်ကောင် ငှက်ပျော့ခြံနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် မိခင် နွားမကြီးနှင့် အစာစားနေရာမှ ခုန်ပေါက်၍ ဆရာကြီး အောင်၏ ငှက်ပျော့ခြံအနီးသို့ ရောက်သွား၏။ နွားကလေးသည် စိမ်းစိုနေသော မြက်များကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရပြေးလာပြီး ငှက်ပျော့ခြံ၏ စည်းရိုး ဝါးဒလက်တန်းများကြားမှ နှုတ်သီးလှို၍ မြက်များကို ဆွဲစားလိုက် စဉ့်မှာပင် သရဲကြီး ရွှေထုံးသည် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည် မသိ...

“ပဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

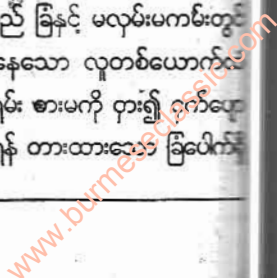
ကျယ်လောင်သော အော်မြည်သံ အသံဆိုးကြီးဖြင့် အော်ရင်း ခြံဘေး မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုန်းခနဲ ပစ်လဲ၍ ကျသွားတော့၏။

ထွန်းပေ သူ့နွားလေး ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ ယာနီးချင်း နွားကျောင်းသား အုပ်စုကို အကြောင်းကြားပြီး ပါလာသည့် စားများနှင့် နွားလေးကို ဖျက်ကြ၏။ ဝမ်းကို ခွဲလိုက်သောအခါ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အသည်းနှလုံးနှင့် အူများ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ “ငှက်ပျော့ခြံမှာ သရဲရှိတယ်။ ဒီသရဲက လူတွေကို ခြောက်လှန့်ပြီး အူတွေ၊ အသည်းတွေ နုတ်စားနေတယ်” လို့ တော့ ထွန်းပေ ကြားဖူး၏။ ယနေ့မှ ထွန်းပေနှင့်အတူ နွားကျောင်းသားများ

အံ့သြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းပါ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကပျာကယာဖျက်၍ အသားများကို ပုဆိုးနှင့် ထုပ်ပြီး နေမဝင်ခင်မှာပင် ရွာထဲသို့ ရောက်အောင် နွားများနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့၏။

ထွန်းပေ၏ ပြောစကားကြောင့် မန်ကျည်းကုန်းရွာထဲတွင် ထိုသတင်း ပျံ့နှံ့သွားလေတော့၏။ မန်ကျည်းကုန်းရွာနှင့် လေးတန်းရွာသည် တစ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက်သာ ဝေး၏။ ထိုနှစ်ရွာ၏ ကြားတွင် ဆရာကြီး အောင်၏ ငှက်ပျော့ခြံ တည်ရှိနေသည်။ လေးတန်းနှင့် မန်ကျည်းကုန်းရွာ နှစ်ရွာသည် တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး ၁၀ ယောက်လောက် အသွားအလာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မန်ကျည်းကုန်းက နွားကလေး ငှက်ပျော့ခြံဘေးမှာ သေသွားတာ၊ နွားလေးရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ အသည်းတွေ၊ အူတွေ မရှိတော့တာကို လေးတန်းရွာကပါ သည်မနက်ခင်းအတွင်း သိကုန်ကြ၏။ ထိုသတင်းကို ဆရာကြီး အောင်လည်း သိသည်။ ကြားသည် ဤသို့ ဖြစ်နေကြသည်ကို ဆရာကြီး အောင် စိတ်တွင် ဘာမျှ ခံစားချက်မရှိ။ သူ့ခြံဘေး၊ သူ့ခြံထဲ ဝင်လိုသာ ဖြစ်နေသည်ဟု မှတ်ယူထား၏။

တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီးကတော် ဒေါ်ရှင်သည် မန်ကျည်းကုန်းမှ ပြန်လာချိန်တွင် မန်ကျည်းကုန်းရွာသူ မသန်းတင်ပါ ပါလာ၏။ ဆရာကတော်ကြီး ဒေါ်ရှင်သည် ငှက်ပျော့ခြံအနီးသို့ အရောက်တွင် ငှက်ပျော့ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဝက်မလွတ် ငှက်ပျော့တစ်ခိုင်မူည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ရှင်သည် ခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ယာထွန်နေသော လူတစ်ယောက်လှ မှ တောရမ်း စားမကို ငှား၍ ငှက်ပျော့ခိုင် ခုတ်ရန် တားထားသော ခြံပေါက်

ဝဲးတန်းကို ဖယ်၍ ဝင်လိုက်၏။ ဒေါ်ရှင် ဝင်လိုက်သဖြင့် သန်းတင်လည်း ဒေါ်ရှင်ကို ကူ၍ ငှက်ပျောခိုင် သယ်ပေးရန် ဒေါ်ရှင်နောက်မှ ကပ်လျက်ဝင်လိုက်၏။ ဒေါ်ရှင်သည် ဆရာကြီး ပြောထားသည်ကို အမှတ်ရ၍ မသန်းတင်ကို အပြင်မှာ နေရန် ပြောမည်ဟု လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်တွင်...

“အမလေး... သရဲကြီးတော့”

ဤမျှ တစ်ချက်သာလျှင် အော်၍ မသန်းတင်သည် ဒေါ်ရှင်ဖော်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ဒေါ်ရှင်သည် မသန်းတင်ကို ပွေဖက်၍...

“ဟဲ့... ရွှေထုံး၊ ငါ့ပိတယ်လေ၊ နှင် ဘာလုပ်တာလဲ။ ခုထွက်သွား။ ငါ ဆရာကြီးကို ခေါ်ပြီး နှင်ကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ရမလား။”

ဒေါ်ရှင်သည် ဆရာကြီး အောင်ပေးထားသော ပညာများနှင့် မသန်းတင်ခေါင်းမှ ညာလက်ဖြင့် ကဝေဦးနှိပ် ဝါထာဖြင့် အသက်အောင်၍ ခုခံချက်ပွတ်သပ်ချလိုက်၏။

“ဟဲ့... သန်းတင်၊ သန်းတင်၊ ရော့... ရော့... ဒီရေလေး သောက်”

ဒေါ်ရှင်သည် ပါလာသော ဗူးသီးရေတူးလေးထဲမှ ရေကို တိုက်လိုက်၏။ မသန်းတင် ဒေါ်ရှင်တိုက်သော ရေကို သောက်ပြီး ခဏနှင့်ပင် မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“မမရှင်... ခုနက ကျွန်မနားထဲ ကြားလိုက်သလိုပဲ။ ဟဲ့... ရွှေထုံးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။ ဟိုဆန်းပင်ပေါ်က ကျသေတဲ့ ကိုရွှေထုံးဆို ပြောတာလား။”

“ဟုတ်တာပေါ့ သန်းတင်ရယ်။ ဟဲ့... ဟဲ့... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ပါးစပ်ထဲ ယောင်ပြီး ထွက်သွားတာပါ။ ကဲ... လာ... လာ၊ ငှက်ပျောခိုင်လည်း မခုတ်

တော့ပါဘူး။ သွားကြစို့”

◆ ◆ ◆
နေ ထန်းတစ်ဖျား မရှိတရီ၊ ညနေ ဂုနာရီခန့်လောက်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်၏။ တက်ပူသည် ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီး အောင်ထံမှ အပြီးအခံဆေးများ ထိုးထားသူ ဖြစ်၏။ ကာယသိဒ္ဓါ ပယောဂဆေး၊ မြွေပြီးဆေး၊ စုန်းနိုင်၊ နတ်နိုင်ဆေးတို့ဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပြည့်နှက်နေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ပို၍ပင် သတ္တိရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ အညာဒေသ မြန်မာ့အယူအဆ၏အစွဲတို့ကတော့ တက်ပူတွင် ရှိနေသည်။ သရဲတစ္ဆေ စုန်း၊ နတ်၊ ပယောဂ အကုန်ယူသည်။ ဆရာကြီး အောင်၏ ငှက်ပျောခြံထဲမှာ သရဲရှိသည်ကို တက်ပူ သိပြီးဖြစ်၏။ ဟိုတစ်လောက မသန်းတင်ကိစ္စကတည်းက ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ပြီးသား။ တက်ပူ သရဲကြီး ရွှေထုံးကို မကြောက်။ ဒါကြောင့် ငှက်ပျောခြံဘေးကနေ မြက်တွေကို ရိတ်နေ၏။ တက်ပူက ခြံထဲ လက်လှို၍ မြက်ကို ဆုပ်လိုက်သည်နှင့် သရဲကြီး ရွှေထုံးက တက်ပူလက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ တက်ပူက ဆတ်ခနဲရုန်းသည်။ ပြီးတော့ တံဇဉ်နှင့် အထက်ကို ယမ်းလိုက်သည်။ သရဲကြီး ရွှေထုံးက တံဇဉ်ကို ဖမ်းသည်။ တက်ပူ ရွှေထုံးကို မြင်နေရသည်။ လူ့ဘဝတုန်းက ရွှေထုံးမှ ရွှေထုံး။

“ဟေ့ကောင် ရွှေထုံး၊ ငါ တက်ပူကွ။ မင်းကိုများ ကြောက်နေလိမ့်မယ် မှတ်လို့လား။ မင်းဟာမင်း သရဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ္ဆေဖြစ်ဖြစ် ငါက ဆရာအောင် တပည့် ဇာတ်ပူကွ”

တက်ပူ ဘာတွေပြောပြော သရဲကြီး ရွှေထုံးသည် တက်ပူကို ကုပ်ချိုးစားရန်သာလျှင် အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေ

၏။ ရွှေထုံးသည် တက်ပူကို ငှက်ပျောခြံထဲ ရောက်အောင် ဆွဲသင်းနေသည်။ တက်ပူလည်း တဖြည်းဖြည်း ခြိပ်အတွင်းသို့ ရောက်လုဆဲဆဲ ဆရာကြီးအောင်မှာတဲ့ စကားအရ ခြံထဲရောက်မှ သူပိုင်မှာမဟုတ်လား။ ဒီလိုနှင့် တက်ပူနှင့် ရွှေထုံးသည် ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် လုံးထွေးသတ်ပတ် ရုန်းကန်နေကြ၏။ အတူပါလာသော မြက်ရိတ်နွားကျောင်း သူငယ်ချင်းများက တက်ပူတစ်ယောက် ခြံစပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ကျလိုက်၊ အောက်ကျလိုက်ဖြင့် လူတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုး။ ဒါပေမယ့် အခြားလူတစ်ယောက်ကို မောင်သိန်နှင့် အထစ်သာဝတို့ မမြင်ကြ။ သို့သော် အထစ်သာဝက အတွေးအခေါ်ကောင်းသည်။

“မောင်... မောင်စိန်၊ ဒါ... ဒါ... ဒါ... တက်ပူ သ... သရဲကြီး ရွှေထုံးနဲ့ သတ်... သတ်... သတ်နေတာနေမှာ။ နေ... နေ... နေဦး၊ ငါ... ငါ ရွာထဲပြေးပြီး ဆရာကြီးကို ပြောမှဖြစ်မယ်”

အထစ်သာဝသည် ပြောပြောဆိုပင် ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်၍ လေးတန်းရွာ ဆရာကြီးအောင်အိမ်သို့ ပြေးသွားပြီး ပြောလေတော့၏။

“ဆ... ဆ... ဆရာကြီး”

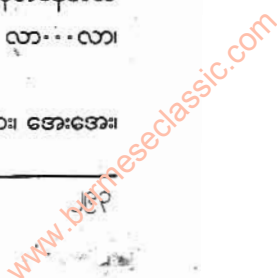
“ဟ... သာဝ၊ ဟေလကွာ၊ ဘာတုန်းကွ၊ အမောတကော ပြေးလာပြီး ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“တက်... တက်... တက်ပူ”

“အေး၊ တက်ပူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေ... ရွှေထုံး၊ သ... သရဲနဲ့ လုံးလုံးထွေးထွေး သတ်ပတ်နေတယ် ဆ... ဆ... ဆရာကြီး၊ လာ... လာ၊ လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ အေးအေး၊

လာပြီ...လာပြီ"

ဆရာကြီး အောင်သည် အထစ်သာဝ ပြောစကားကြောင့် အင်္ကျီမဝတ်နိုင်ဘဲ ခါးဝတ်ပုဆိုးစုတ်ကလေးကို အမြန်ပြင်ဝတ်၏။ အင်္ကျီရတ်ဖို ထိုးရာမှ ကပျာကယာထ၍ လိုက်သွားတော့သည်။ ငှက်ပျောခြံသို့ ဆရာကြီး အောင်နှင့် သာဝတို့ ရောက်သွားသောအခါ တက်ပုသည် အောက်မှနေ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားပြီး တစ်ခုခုကို တွန်းနေသလို ပြုလုပ်နေ၏။ မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကို လွှဲထား၏။ ခြေထောက်မှလည်း အထက်သို့ မြှောက်၍ ကန်နေ၏။ တက်ပု၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ရွှဲစိ၍ မြက်များနှင့် မြေကြီးများ ပေကျဲ၍နေ၏။ တက်ပု မောလည်း အတော်ပင် မောနေပြီဖြစ်၏။ ဆရာကြီး အောင်သည် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း လက်မှ ပါလာသော တုတ်တိုလေးနှင့် တက်ပုအထက် တစ်တောင်ကျော် လောက်အကွာကို ချိန်၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

"ဟီး...ဟီး...ဟီး"

တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်လောက်အောင် အသံနက်၊ အသံဆိုးကြီး မြည်ဟီး၍သွားလေတော့၏။ ထိုကျမှပင် တက်ပုလည်း လူးလဲထဲ၍ လာနိုင်၏။ သာဝက တက်ပုကို ဖေးကူ၍ ထူလိုက်ပြီးချိန်တွင် မောင်စိန်လည်း အနားရောက်လာ၏။

"မင်း ဘာဝင်လုပ်တာလဲ တက်ပု"

"ကျွန်တော် မြက်ရိတ်မလို ခြံအပြင်ဘက်ကနေ မြက်တွေကို လှမ်းဆုတ်တာပါ ဆရာကြီး။ အဲဒီမှာ ရွှေထုံးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲတော့တာပဲ"

"အေး၊ ဒီကောင်ကြီးလည်း ဆာနေပုံပေါက်တယ်။ တို့နှယ်မှာလည်း

အမဲဝက်က မပေါကြတော့ ငါလည်း သူ့ကို တစ်လ တစ်ကြိမ်ကျွေးဖို့ မကျွေးနိုင်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ မြို့လူကြိုရိုရင်တော့ အမဲသားတစ်ပိဿာလောက် မှာပြီး ကျွေးရဦးမယ်။ ကဲ-ကဲ...လာကြ၊ လာကြ၊ ပြန်ကြရအောင်။ နေ...နေဦး၊ ငါ ရွှေထုံးကို မှာခဲ့ဦးမယ်။ ဟဲ့...ရွှေထုံး၊ ငါက ငှက်ပျောခိုင် ခိုးခုတ်တဲ့သူတွေကို ပြောတာ၊ မြက်ရိတ်တဲ့ လူတွေကို မလုပ်နဲ့၊ ကြားလား"

ထိုသတင်းသည်လည်း နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် နောက်တစ်ရက်မကူးဘဲ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။ ဗူးတစ်ရာအပေါက်ပိတ်၍ ရသော်လည်း၊ လူ့ပါးစပ်တစ်ပေါက်ပိတ်ရန် မလွယ်ပေ။ မသန်းတင်၏ စကားကြောင့် ကိုရွှေထုံး သေပြီး သရဲကြီးဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း၊ ဆရာကြီးအောင်က သူ့ငှက်ပျောခြံမှာ ကိုရွှေထုံးကို အစောင့်ထားတဲ့အကြောင်း၊ သေသမျှလူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သရဲကြီး ရွှေထုံးကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။ ထိုသတင်းကို ကိုရွှေထုံး မိသားစုများ ကြားသောအခါ အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့စိန်နည်းကြ၏။ ကိုရွှေထုံးကို သရဲဘဝမှ ကျွတ်၍ လူ့ဘဝသို့ ရောက်စေလို၏။ သို့သော် ဆရာကြီး အောင်ကို သွား၍မပြောရဲကြပေ။ ကိုရွှေထုံး၏ ဇနီး မဘုမသည် မရှိရှိရာ ကြံဖန်၍ ဆွမ်းကလေးချက်ပြီး ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ထံ သွား၍ ဆွမ်းအုပ်ပို့ရင်း ဆရာတော်အား လျှောက်ထားတော့၏။

"ဟဲ့...ဒါယီကာမကြီး မဘုမပါလား။ ဘုန်းကြီးကျောင်း မရောက်တာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီ ရွှေထုံးကြီးသေကတည်းကပဲ။ ဒါ့ထက် နေပါဦး၊ ရွာတောင်ဖျားက ဟိုဆရာ မောင်အောင်ရဲ့ ငှက်ပျောခြံမှာ နင့်ယောက်ျား ရွှေထုံး သရဲဖြစ်

နေတယ်ဆို" မဘုမသည် ဆွမ်းအုပ်ကို ဆွဲဘုန်းကြီးအား ထိုင်၍ ဦးချ ကန်တော့နေစဉ်မှာပင် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က ကိုရွှေထုံးအကြောင်း ပြောနေတော့၏။

"ဒါထက် ဒီတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း နင့်ယောက်ျား ရွှေထုံးကြောင့် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်နဲ့ နှစ်တစ်ကောင်လည်း အူနတ်၊ အသည်းနတ်စားခံရတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ခဲလား"

မဘုမ ဘာပျူပြောနိုင်ခင်မှာပင် ဆရာတော်၏ မေးမြန်းချက် စကားများက စုံနေတော့၏။

"မှန်လှပါ ဘုရား။ တပည့်တော် ခု လာခဲ့တာလည်း ကိုရွှေထုံး အဲဒီသရဲဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲဆိုတာ ဆွမ်းအုပ်ပို့ရင်းနဲ့ လာလျှောက်တာပါ ဘုရား"

ဆရာတော်သည် မဘုမလျှောက်ထားချက်ကြောင့် မျက်နှာကို ပြင်၍ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

"အေးအေး၊ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ပထမဆုံး ဆရာ မောင်အောင်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ငါခေါ်နေတယ်လို့၊ ပြီးတော့ နှင်တို့အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးလောက် ဆွမ်းကပ်နိုင်အောင် လုပ်၊ ဆွမ်းကပ်မယ့်နေ့ ငါ့ကို လာလျှောက်၊ ဟုတ်လား မဘုမ"

"မှန်လှပါ ဘုရား။ တပည့်တော် သန်ဘက်ခါ စနေနေ့မှာ ဆွမ်းကပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ဘုရား"

မဘုမသည် ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်အား လျှောက်ထား၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ပြန်လာပြီးသောအခါ ခွဲဖက်ကပ်နိုင်ရန် စီစဉ်ရ၏။ မဘုမအေးနေဖြင့် ပေါင်း

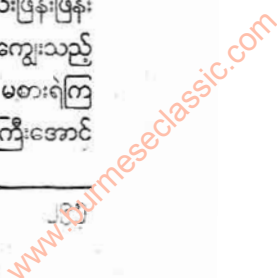
သင်လိုက်ခြင်း။ ဝါခင်း ဝါကောက်လိုက်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်များသာရှိ၏။ ဘုန်းကြီးငါးပါးလောက်ကို ဆွမ်းကပ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ထိုအချိန်က ငွေနှင့်ပြောလျှင် ငါးရာလောက်ရှိမှ ဖြစ်မှာ။ ဒီတော့ မဘုမ မွေးထားတဲ့ ကြက်ကလေး အကောင် ၅၀ကျော်လောက်ကို ရောင်းမှ ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ လယ်ရှင်ယာရှင်တွေဆီက ကြံငွေအဖြစ် ထစ်ရာ နှစ်ရာလောက်ရအောင် ပြောရမည်ပင် ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ကြံဆ၍ မဘုမ တစ်ယောက် ချစ်လှသော လင်ယောက်ျားကို ရွှေထုံးတစ်ယောက် ကောင်းရာသုဂတိရောက်ဖို့ ကြိုးစားရတော့၏။

“ဟာ...ဆရာ မောင်အောင်လား အေးအေး။ ထိုင်...ထိုင်”
 “ဆရာတော် ခေါ်တယ် ဆိုလို့ပါ ဘုရား”
 “အေး ဟုတ်တယ် မောင်အောင် ဆရာ မောင်အောင်ဆီက ဆရာတော် အလှူခံချင်တာ တစ်ခုရှိလို့ပါ”
 ဆရာကြီး ဦးအောင်သည် ဦးချစ်နဲ့တော့၍ ပြန်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆရာတော်၏ စကားက ဆုံးသွား၏။
 “အမိန့်ရှိတော်မူပါ ဘုရား။ အလှူတပည့်တော် လှူနိုင်တာတော့ အလှူမယ် ဘုရား”
 “အေးပါ မောင်အောင်ရာ။ မင်းတော်ရပ်ပေါက်ထိုးနေတဲ့ နဂါး နှစ်ခါ ကြောက်ပြီးသား ဓာတ်လုံးကို အလှူတောင်း မောင်အောင်ရာ။ ဟားဟား”
 ဆရာတော်သည် ဆရာအောင်အား ချယ်မော့စွာ ပြောလိုက်၏။ ဆရာအောင်သည် ပြောရလောက်အောင်ပင် အစွမ်းထက်သူဖြစ်၏။ ထူးခြား

သူလည်း ဖြစ်၏။
 တစ်ခါသော် ဆရာကြီး အောင်အား ရွာထဲမှ လူငယ်ပိုင်း လူလတ်ပိုင်း များက အစွမ်းထွက်သည်များကို မယုံကြည်သဖြင့် စမ်းလိုကြ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို နန္ဒမု တစ်ဆင့် ဆရာကြီးအောင် ကြားသိသောအခါ ထိုစမ်းလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ခေါ်၍ တစ်ပိုင်လောက်ဝေးသော နေရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ဥပဒေကျယ် ဖေဒေနက် ရှိသော ကျွင်းကို တူးခိုင်း၏။ ပြီးလျှင် ဆရာကြီးအောင်သည် ထိုကျွင်းထဲ ဆင်း၍ မတ်တတ်ရပ်၏။
 “မင်းတို့ ငါ့ကို မြေဖို့ကြ၊ မြေကို သေသေချာချာဆောင်ပြီး ဖို့ကြ။ ဟိုရိုးထဲက သဲတွေနဲ့ ဖို့ ကြားလား။ မင်းတို့ကို ငါ ဘာမှ ပြဿနာမလုပ်ဘူး။ မင်းတို့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ ငါ့အတွက် မစိုးရိမ်နဲ့။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ ဒီမှာ ငါ့တပည့် မောင်နန္ဒပါတယ်။ ပြီးရင် မောင်နန္ဒနဲ့အတူ ရွာကို ပြန်ကြ။ မင်းတို့ မရောက်ခင်မှာ ငါ အိမ်က နေပြီး မင်းတို့စားဖို့ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းလုပ်ထားမယ်။ ကြားလား။ ကဲ-စကြ”
 ဆရာကြီး အောင်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြည့်စုံအောင် ပြောဆို၍ မျက်စိမိတ်ပြီး ဂါထာများကို နှုတ်မှ တဖွဖွ ရွတ်နေတော့၏။ လေးတန်းရွာသား လူငယ်များသည် လျင်မြန်စွာ သဲဖို့ လုပ်သူက လုပ်၊ သဲမြေတို့ကို ကျပ်အောင် ဆောင်သူက ဆောင်ပြီးလျှင် ကိုနန္ဒနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကိုနန္ဒလည်း ဆရာကြီးခေါ်ခဲ၍သာ လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်မှုကို သဘောမကျနိုင်။ အံ့ဩလည်း အလွန်ပင် အံ့ဩမိ၏။ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ အရှင်လတ်လတ် မြေဖို့သတ်တဲ့ လူ

သတ်တရားခံ အုပ်စုရဲ့ ခေါင်းဆောင် တရားခံဖြစ်နေတော့မလား စသဖြင့် ပူပန်နေ၏။
 “ကိုနန္ဒ”
 “ဟေ...ဘာတုန်းကွ”
 “ခင်ဗျားဆရာကြီး အပြောကြီး လှချည်လား။ ဟုတ်ပါ့မလား”
 “မဟုတ်မှ လွဲရော၊ အကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်လို့ မလိမ့်တပတ်နဲ့ ငါတို့ကို သေအောင် လုပ်ခိုင်းတာများ ဖြစ်နေမလား”
 “ဟာ...မင်းတို့ကလည်း ပေါက်ကရ။ ဆရာကြီးက အကြွေးရှိမလားကွ။ အခြားအကြောင်းဆို ဟုတ်သေး”
 ဤသို့လျှင် ကိုနန္ဒနှင့် လူငယ်များ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြော၍ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ကြ၏။ ရွာနှင့် တစ်ခေါ်လောက် ရောက်လျှင် လူငယ်တစ်ဦးသည် အပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုလူငယ် ပြေးလာသည်ကို ဆရာကြီးအောင် ကြည့်၍ ပြီးနေ၏။ ထိုလူငယ် ရွာတံခါးဝင်လိုက်လျှင်ပင်...
 “ဟေ့ကောင်တွေ...ပြန်လာပြီလား။” မင်းတို့တွေ တယ်ကြာတဲ့ ကောင်တွေကွာ။ ငါပြန်ရောက်မှ မရှင်မရှိလို့ ကိုယ်တိုင် ရေခွေးအိုတည်ရတယ်ကွ။ လာကြ...လာကြ၊ အမောဖြေကြ။ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်နဲ့ သောက်ကြ။ မင်းတို့ ကံကောင်းတယ်။ ရွှေထုံးမိန်းမ ခုနလေးတင် ငါ့ကို ကြက်ဥလာပေးလို့ ကြော်ထားတယ်၊ ကြက်ဥကြော်စား”
 လူငယ်တို့သည် ဆရာကြီးအောင် ခေါ်၍သာ သူ့အိမ်ထဲသို့ လိုက်သွားရသော်လည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထ၍ ကြောက်နေကြ၏။ ကျွေးသည် အစားအသောက်များကို မစားရဲကြ ဖြစ်နေ၏။ တကယ် ဆရာကြီးအောင်

အစစ်လား။ ကျင်းထဲမှာ မြေဖိုပြီး သေ ရာကနေ တစ္ဆေဖြစ်လို့ လူယောင် ဆောင်ထားတာလား။ မတင်မကျစိတ် များနှင့်သာ စကားပြောနေရ၏။ ကြောက်ကြောက်နှင့်သာ စားနေရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ လေးတန်းရွာနှင့် နယ် အတွင်းရှိ လူအများအားလုံး ဆရာကြီး အောင်ဆိုလျှင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟာ ရဲကြတော့ပေ။

“ဒီလိုပါကွ ဆရာအောင်ရ။ မင်း ငှက်ပျောခြံမှာ အစောင့်ထားတဲ့ မောင်ရွှေထုံးကို မင်းအနေနဲ့ မင်းခြံမှာ ဆက်မထားတော့ဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေး ကို အလှူခံချင်တာပါ။ ဆရာအောင် လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ တစ်ပါးသူကို ခုလို ပညာအစွမ်းနဲ့ ချုပ်ထားတာ ဝင်ကြီးပါ တယ်။ သူမိသားစုတွေကလည်း သရဲ ကြီးဘဝနဲ့ မင်းခြံမှာ စောင့်ပြီး လူတွေ ကို ဒုက္ခပေးနေတာ သိတော့ စိတ် မကောင်းကြဘူး။ မနက်ဖြန် စနေနေ့ မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါး ဆွမ်းကပ်၊ အမျှဝေ ပါ။ အဲဒီကို သွားပြီး တရားနာနိုင် အောင်၊ သာဓုခေါ်နိုင်အောင် ဆရာ အောင်က ခွင့်ပြုပေးပါ။ မင်းပညာ အကြောင်း တစ်နယ်လုံးက သိနေကြ တော့ ငှက်ပျောခြံလည်း အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ ဆရာ အောင် အဲဒါလေး ဘုန်းကြီးကို လှူနိုင်တယ်မဟုတ်လား။”

ဆရာကြီး အောင်သည် မျက် မှောင်ကုတ်၍ လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီး သက်မ တစ်ချက်ရှိက်ရှု၍ . . .

“မှန်ပါ ဘုရား။ ဘုန်းကြီးက အလှူခံတော့လည်း လှူရမှာပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဒီကောင် ကြီး သောင်းကျန်းလွန်းလို့ ဘယ်ပိုရှင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ တပည့်တော် ခုပဲ ငှက် ပျောခြံကို သွားပြီး ရွှေထုံးကြီးကို သူ

တို့အိမ် ပြန်ပို့လိုက်ပါမယ်”

“အေးကွယ်၊ သာဓု . . . သာဓု။ ငါဒကာ ဆရာအောင် ခုထက်ပိုပြီး ပညာတွေ အောင်မြင်ပါစေ။ စာတတ်လုံး လည်း နောက်ဆုံး ခြင်္သေ့ဟောက်နိုင် အောင် ကြိုးစားနိုင်ပါစေလို့ ဘုန်းကြီး ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဘုရား”

စနေနေ့တွင် မဘုမသည် ကြိုးစားရှာကြံထားသော ငွေကြေးဖြင့် ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို ပြည့်စုံအောင် ရွာဦး ကျောင်းဆရာတော်နှင့်တကွ မန်ကည်း ကုန်းဆရာတော်၊ ရှေ့ပင်ဆရာတော် စသော ဆရာတော်များနှင့်အတူ သံဃာတော် ငါးပါးတို့အား ဆွမ်းလုပ် ကျွေးပြီး ရေစက်ချက် အမျှဝေလိုက် သောအခါ သရဲကြီး ကိုရွှေထုံးသည် သရဲဘဝက ကျွတ်လွတ်သွားလေတော့ ၏။ ဘုရားဟော ကျမ်းဂန်များအရ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို သာဓုခေါ်၍ ကျွတ်လွတ်နိုင်သူများတွင် ဝေမာဠိက ပြိတ္တာနှင့် အသုရကာယ်များသာ ဖြစ် ၏။ ထို့ကြောင့် သရဲကြီး ကိုရွှေထုံး သည် မဘုမ၏ ဆွမ်း၊ သက်န်း စသော ကုသိုလ်တို့၏အဖို့ကို အမျှရ၍ သာဓု ခေါ်နိုင်မှုကြောင့် ဝေမာဠိက ပြိတ္တာဖြစ် သော သရဲကြီး ကိုရွှေထုံး ကျွတ်လွတ် ခဲ့ရ၏။

သရဲဘဝက ကျွတ်လွတ်၍လာ သော ကိုရွှေထုံးသည် အလွန်ချစ်လှ သော သမီးငယ် နှင်းမယ်၏ ဝမ်းထဲသို့ ဝင်၍ လူဝင်စားဖြစ်လာတော့သည်။ နှင်းမယ် မွေးလာသော ကိုရွှေထုံး တစ်ဖြစ်လဲ ကွဲကြီးသည် အလွန်ပင် ဝမ်း၏။ အသားမည်း၏။ လက်နှင့် ကုပ်၊ ကျောပြင်၊ တင်ပိုးတို့တွင် သရဲဘဝက

ကဲ့သို့ နက်မှောင်သော၊ ပုပ်တုတ်တုတ် အရောင်ရှိသော အမွှေးအမျှင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေ၏။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာ မျက်လုံး ပြူးပြူးနှင့် ပုပုပ်ပုပ်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ နှုတ်ခမ်းလန့်လန့်နှင့် ငွေရွယ်စဉ် ကလေးဘဝကပင် လူငယ်ထက် ပို၍စားနိုင်သော ကလေးပင်၏။ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက “ကွဲကြီး ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဟိုဘဝတုန်းက ဒီ သီလနည်းခဲသော ကိုရွှေထုံး၊ ဇနီး မေတ္တာဖြင့် လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်ခဲ့သော်လည်း မိမိပြုသော ကုသိုလ် မရှိမှုကြောင့် ရုပ်ဆင်းမလှခြင်း၊ ဝမ်းကောင်းစားလှ မရှိခြင်းနှင့်အတူ ဆင်းပင်ပန်းစွာပင် လူ့ဘဝတစ်ခုကို မြင်ရကျော်ရပေးခဲ့တော့မည်။ ကွဲကြီးရွယ်တူ ကလေးငယ်များ ရှိသော်လည်း ကွဲကြီးကို ကြောက်ကြာဖြင့် အထူး မကစားကြ။ ကစားသော သူငယ်နှစ်ယောက် သုံးယောက်သည်ပင် ညများတွင် ကွဲကြီးနှင့် မကစားအသားမည်းသည်။ ပုပုဝဝ၊ မျက်လုံး ပြူး။ ညအမှောင် လရောင်အောက်တွင် မြင်ရပါက လူဝင်စစ်က သရဲကြီး သလို ထင်ကြ၏။ ဒီအထဲမှာ ကွဲကြီးက . . .

“သရဲကြီး ရွှေထုံးကွနော် လာပြီဟေ့”

ဤကဲ့သို့ အော်လိုက်သော သူငယ်များတွင် ကလေးများ၊ သူငယ်ချင်း မဆိုထားနှင့်၊ သူ့ကို မွေးခဲ့သူ မိခင် ဇနီးဖြစ်ခဲ့သူ မဘုမတို့ပင်လျှင် ကွဲကြီးကို သရဲကြီးအလားပမာ ကြောက်ရွံ့ ဖြန်းဖြန်းထဲအောင် ကြောက်ရွံ့ လှုပ်သွားကြလေသည်။

နိဂုံး

နတ်သမီး

၂၀၀၈ ခုနှစ်

အထိတ်ဖို့တို့
ချက်တို့

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ လမိုက်ညဉ့် အရာအားလုံးကို အမှောင် ထုကာ ဖုံးမှိတ်ထား၏။ မြိုင်သာရွာလေးမှာ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမှုက တစ်ခါတစ်ရံ ကြက် တွန်သံများသာ ကြားရ၏။ ရွာလယ်ပိုင်း မှ ဦးဖိုးစိတို့အစုလေးတွင် ဖြစ်သည်။

“ဂီး...ဂီး...”

ညဉ့်က အော်သံက စူးစူးဝါးဝါး ရိုလှ၏။

“ကတော်...ကတော်...”

ဒေါ်လှတင့်၏ ကြက်ခြံမှ ဖြစ် သည်။

ဒေါ်လှတင့်မှာ ကြက်အော်သံ ကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

“ကိုဖိုးစိ ထစမ်းပါဦး။ အိမ် အောက်မှာ ကြက်အော်သံကြားတယ်။ သူခိုးနဲ့ တူတယ်”

လင်ဖြစ်သူကို နိုးနေ၏။

ဦးဖိုးစိမှာ ဒေါ်လှတင့်၏ လှုပ်နှိုး မှုကြောင့် နိုးလာ၏။ လက်နိပ်မီးကို ယူ၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ကြက်စင်ရိုရာသို့ မီးကို ထိုး လိုက်၏။

“ဟာ...”

ကြက်စင်အနီးမှ ထင်းစင်မှာ လေဝေလိုက်သလို သိမ်ခနဲ တုန်သွား သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကြက်မကြီးမှာ သွေးသံတရဲရဲနှင့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသာ ကျန်တော့သည်။

“လှတင့်ရေ... နင်ကြက်မတော့ သွားပြီ။ ဘာကောင်းမှန်း မသိဘူး။ တစ် ခြမ်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဦးဖိုးစိမှာ ကြက်သေကို အိမ်ပေါ် သို့ ယူလာ၏။ ဒေါ်လှတင့်က မီးတိုင် ကို ထွန်းလိုက်သည်။ ဦးဖိုးစိ၏ လက်

ထဲမှ ကြက်မကြီး၏ အသားများမှာ အတစ်လိုက်ဖြင့် တစ်ခြမ်းသာ ကျန် တော့သည်။ သွေးများက တစ်စက်စက် ကျနေ၏။

“ကိုဖိုးစိရေ... သာခင်တို့အိမ်မှာ လည်း အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ကြက်တွေ ပျောက်ပျောက်ကုန်တာတဲ့တော့။ ဒီ တစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ဘက်ပိုင်းကို ရောက်လာပြီ တော်ရေ”

ဦးဖိုးစိမှာ ထင်စင်ကြီး သိမ်ခနဲ တုန်သွားပြီး လေဟပ်သွားသည်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

“လှတင့်... ဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကောင်ကောင် စား သွားတာဟ”

“ဖိုးစိနန်းလား တော်ရယ်”

“နင်ကလဲဟာ... ပေါက်တတ် ကရ”

ဦးဖိုးစိက ဒေါ်လှတင့်ကို ငေါက် လိုက်၏။

“အိပ်တော့... အိပ်တော့ မနက် မှ သည်အကြောင်းကို ခင်လှတို့နဲ့ တိုင် ပင်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ဦးဖိုးစိမှာ ကြက်သေတစ်ခြမ်းကို မီးဖိုချောင်ထဲမှ တောင်းထဲသို့ ထည့် လိုက်ပြီး ဗန်းဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ သည်။

ညက အဖြစ်အပျက်ကို ရွာထဲ တွင် လူအများ တိုင်ပင်နေကြ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်မှာ လေးငါးအိမ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူခိုးလည်း မဟုတ်။ ထို သို့ဖြစ်ပြီးဖလတိုင်း ညဉ့်ငှက်၏ စူးစူး ဝါးဝါးအော်သံကိုသာ ကြားရတတ် သည်။ အများစုက သရဲ ဖိုးစိန်စားသည် ဟုသာ ပြောနေကြ၏။

သရဲ ဖိုးစိန်ဆိုသည်မှာ မနှစ်က ရွာတွင် ညဘက်၌ မရင်းစပါး ရေတင် နေစဉ် ပိုးထိ၍ ဆုံးသွားသူဖြစ်သည်။ သေပြီးစမှစ၍ ယနေ့အထိ အလွန် ခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသူဖြစ် သည်။ ဖိုးစိန်၏မိန်းမ မရင်စိန်မှာ ဖိုးစိန် သေပြီး သုံးလခန့်အကြာမှာ မိဘများ ရှိရာ ရွှေစလူသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေ သည်။ ဖိုးစိန်မှာ အလွန်ခြောက်သော ကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့သော် သရဲ ဖိုးစိန်ကို ရွာမှ လူငယ်များက ကြက်ဖမ်းစားသည် ဟု မယုံကြ။ ထို့ကြောင့် အုပ်စုဖွဲ့၍ ချောင်းရန် တိုင်ပင်နေကြ၏။ သည်ည တွင် ကြက်စင်ရိုသော အိမ်များတွင် သွားချောင်းကြရန် အစီအစဉ်ဆွဲနေကြ သည်။

“ကြည့်ဖိုးရေ... ဒီည မင်းနဲ့ စံကြည့်က ကိုဖိုးလုံးအိမ်အောက်မှာ ကိုဖိုးလုံးနဲ့အတူ စောင့်ကြည့်ကြ။ ငါနဲ့ စိန်ကုလားက မခင်နှောင်းရဲ့ အိမ်မှာ စောင့်မယ်။ မဲကြီးနဲ့ ဖိုးစုက ဦးဂေါက် ကြီးအိမ်မှာ စောင့်ကြည့်ကြဟေ့”

ကာလသားခေါင်းဆောင် ကိုအေးဝင်းမှ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ နောက် သူတို့အုပ်စုမှာ အိမ်သို့ အသီး သီးပြန်သွားကြလေ၏။ သည်ည ပွဲကြီး ပွဲကောင်းတော့ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင် နေကြသည်။

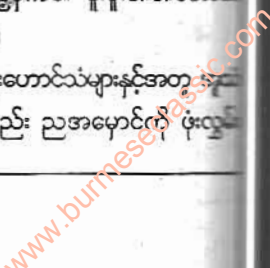

အချိန်က ည ၁၂နာရီခန့်ဖြစ် သည်။ လမိုက်ညဉ့် ကြယ်ပွင့်များက ကောင်းကင်တွင် ဖိုးကုတ်စက်ပိုင်း အပြည့်ရှိနေကြ၏။

“ဂီး...ဂီး”

ညဉ့်ငှက်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ဖြစ်သည်။

ခွေးဟောင်သံများနှင့်အတူ သူများကလည်း ညအမှောင်ကို ဖူးလှ၏။

သွား၏။

ကိုဖိုးလုံး၏ ကြက်ခြံတွင် ဖြစ်သည်။ ငါးတင်းဝင် ပုတ်ခန့် မည်းမည်း အကောင်ကြီးမှာ ကြက်စင်ရီရာသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာနေ၏။ ကြည့်စိုးနှင့် စံကြည်တို့မှာ အသက်ကို ရဲရဲပင် မရှုကြဘဲ အသာစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အကောင်ကြီးက ကြက်စင်ပေါ်ရှိ ကြက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ ကြည့်စိုးတို့က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြိုင်တူထိုးလိုက်ကြသည်။

“ဟာ...”

ကိုဖိုးလုံးက လောက်လေးခွဲဖြင့် အပိုင်ပစ်ထည့်လိုက်၏။

“ဘုတ်...”

“အင့်...”

လောက်စာလုံးက ဖွဲအိတ်ကြီးကို ထိသွားသလိုမျိုးဖြစ်ပြီး လူကို ထိသွားသည့် အော်သံမျိုးကိုလည်း ကြားထိုက်ရသည်။

“အောင်းမလေးဗျ”

မီးရောင်အောက်မှ အကောင်ကြီးမှာ သူတို့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေပြီး ကိုဖိုးလုံးကို ခုန်အုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စံကြည်နှင့် ကြည့်စိုးတို့မှာ မယုံကြည်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ ကိုဖိုးလုံး၏ ဆက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်ကို မြင်ထိုက်ရသည်။

“အား...”

“ဝိုင်းဟေ့...ဝိုင်း”

ကြည့်စိုးတို့ ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြ၏။

“ဝုန်း...”

အကောင်ကြီးမှာ မီးတုတ်များကို အသွယ်လိုက်ရသဖြင့် အမှောင်ထုထဲသို့ အထင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကိုဖိုးလုံးက ထဲကျ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူ၏

လက်မှာလည်း အသားစများက အဖတ်လိုက်နှင့် သွေးသံတရဲရဲရှိနေ၏။ သတိလစ်နေသော ကိုဖိုးလုံးကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရင်း ဆေးရုံသို့ ထမ်းစင်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ ရွာထဲတွင် သတင်းက ညစ်နီနေ၏။ ညက တွေ့ခဲ့ရသော အကောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စံကြည်တို့ အသေအချာမြင်လိုက်ရသည်။ ကပ္ပိယ ဦးချက်ကြီးဖြစ်သည်။ ဦးချက်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ရွာမှ ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဦးချက်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော ၅နှစ်ခန့်က သူတို့ရွာသို့ ရောက်လာတာဖြစ်ပြီး မည်သည့်နယ်ကမှန်း မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။ သူပြောသည်မှာ အနောက်ရိုးမကဟု ဆို၏။ အရပ်တကာလှည့်သွားလာနေပြီး သူတို့ရွာ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ၂နှစ်ခန့် ကပ္ပိယလုပ်နေပြီး ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဦးချက်ကြီးမှာ အစက ရွာတွင် ဆေးဆရာလိုလိုရှိဖူး၏။

ရွာသားတချို့က ဦးချက်ကြီးကို

တိုင်ချက်ဖွင့်ရန် ဗြိတိသျှ ရဲစခန်းသို့ သွားကြသည်။ ညက တွေ့ခဲ့ရသော ဦးချက်ကြီးမှာ အရင်ကနှင့် မတူဘဲ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန်ပင် ဝပြုံးနေ၏။ ထိုအပြင် ခြေသည်းလက်သည်းများက အရင်ကနှင့် မတူဘဲ သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် တူနေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့တွင် အမွှေးအမျှင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြသော်လည်း ဦးခေါင်းရှိ ဆံပင်များမှာ ပြောင်နေပြီး မျက်လုံးများက ပြုံးကျယ်နေသည်။

မနက်ခင်း နေရောင်နုနုအောက်တွင် နင်းမုန်ဖြူမုန်များက အရပ်ရပ် မျက်နှာကို ခပ်ပါးပါးရစ်ခင်းထားကြသည်။ ကွင်းပြင်ထဲရှိ ဝမ်းနံ့များက ဖျာခင်းထားသည့်အလားဖြင့် ဝါဝင်းစိမ်းစိုနေကြ၏။ ကျေးငှက်တို့၏ အော်မြည်သံကလေးများက မနက်ခင်း၏ အလှကို ဖော်ကျူးနေကြသည်။ သည်နေ့သာလှတို့၏ စပါးခင်းမှာ ကောက်ရိတ်သူများနှင့် ဆူညံနေကြ၏။ တင်တင်အေးထို မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးမှာ ရွာမှ ဦးချက်ကြီး၏ သတင်းကို ပြောနေကြသည်။

“တုတ်တုတ်ရေ... တို့ရွာမှာ ဦးချက်ကြီးသတင်းကတော့ စံပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖိုးစံမက်လို ဖြစ်သွားတာတဲ့”

“ဒါကတော့ ချွေးကားပြောနေတာပါ။ ငါတော့ မယုံပါဘူး”

“ဖိုးစံမက်က သရဲနတ်စိမ်းဖြစ်သွားတာ”

သူမတို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချက်ကြီးအကြောင်းကို ပြောရင်း ကောက်ပင်များ ရိတ်နေကြ၏။

“ဦးချက်ကြီးကို မဖမ်းမိသေးတာခက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုဖိုးလုံးတော့ သနားပါတယ်။ လက်တစ်ဖက်ဖြတ်လိုက်ရတယ်တဲ့”

“အဲဒါ အဆိပ်ကြောင့်လို့ ပြောတယ်”

ကိုဖိုးလုံးမှာ ဦးချက်ကြီး၏ ကုတ်ဆွဲတာကို ခံရပြီး လက်တစ်ဖက်လုံးမှာ အဆိပ်များ တက်ကာ ညီမည်းလာသဖြင့် ဖြတ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

မြိုင်သာရွာမှာ မြိုင်နှင့်ဆိုလျှင် အတော်ပင် အလှမ်းကွာ၏။ စိမ်းစိုနေသော လယ်ကွင်းများနှင့် တောင်စဉ်တောင်တန်း စိမ်းစမ်းအလျိုလျိုတို့က ရွာကို ပိုင်းပတ်ထားကြသည်။ တစ်ရွာတည်း ကွင်းထီးထီးလို့ဖြစ်နေပြီး ၅ပိုင်ခန့်သွားပါ။ တောလှ ရွှေကျီး၊ ပန်းခက်စသော ရွာများသို့ ရောက်၏။ ၎င်းရွာများမှာ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ ဆက်စပ်နေကြ၏။ မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် လယ်ယာစိုက်ခင်းများ ရှိသလို၊ အမြင့်ပိုင်းတွင်လည်း တောင်ယာစပါးခင်းများ ရှိ၏။ တောသူတောင်သားများပီပီ ရိုးသားသူများဖြစ်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ဦးချက်ကြီးဆိုသူမှာ ပန်းခက်ရွာသို့ ရောက်လာဖူးသည် ဆို၏။ ၎င်းမှာ မော်လိုလို၊ ကဝေလိုလို အတတ်ပညာများဖြင့် ရွာရှိ လူငယ်များအား သူ၏ အစွမ်းကို ပြသတတ်သည် ဆို၏။ လူသေအလောင်းများကို ဖော်၍ ဝိညာဉ်ခေါ်ပြနိုင်သူဟုလည်း ဆိုသည်။ အဝေးမှနေ၍ အသံချဲ့စက်များ၊ တီဗီများကိုလည်း ပျက်အောင် ဖျက်ပြနိုင်ခြင်း၊ လူငယ်များကို ပီယဆေးဖော်ပေးခြင်းများ ရှိခဲ့သည်ဆို၏။ ၎င်းနောက် ဦးချက်ကြီးမှာ ရွာမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။ အခုဆို ဦးချက်ကြီး၏ သတင်းမှာ မြိုင်သာရွာ သာမက တောလှ၊ ရွှေကျီး၊ ပန်းခက်၊

အငူ စသည်ရွာများတွင်ပါ နာမည်ကြီးနေတော့၏။

တောလှရွာမှ ပြီးချိန် ပိစိတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မြိုင်သာအနောက်ရှိ တောင်ညိုတောအုပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။ ၎က်ပစ်ရင်း ပိုရှာ၊ မျှစ်ချိန်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း အရိပ်အာဝါသက တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ဖြင့် အေးမြနေ၏။ တောင်ညိုတောမှာ အရှေ့နှင့် အနောက် ငှမိုင်ခန့် ရှည်လျားပြီး တောင်နှင့် မြောက်မှာ မြိုင်ခွဲခန့် ရှိသည်။ မြိုင်သာရွာနှင့် တောလှရွာကြားတွင် အရှေ့နှင့် အနောက် ဆက်စပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အခုဆို သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ဒိန်ကြီးငှက်တစ်ကောင်နှင့် ခြောက်တောင်ဗျိုင်းတစ်ကောင်ကို ရရှိထားပြီး၊ မျှစ်တချို့လည်း ချီးထားပြီးဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရေး... ဒီမှာ မှီတွေကွ”

ရေမှ သွားနေသော ပိစိက၊

အစ်ကိုဖြစ်သူကို ခေါ်ပြနေ၏။

မှီများမှာ ပြုဖွေးနေပြီး အစုလိုက်ပေါက်နေကြ၏။ တင်းဝင်တောင်တစ်လုံးခန့်ပင် ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပွင့်များ၏ အနားစွန်းများက ပန်းရောင်လဲလဲသန်းနေကြ၏။

“ပိစိ... ညီလေး၊ အဲဒီမှီတွေ မနတ်နဲ့။ အဆိပ်တွေ ရှိတယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘမှတ်ဇာပြောဖူးတယ်။ တောင်ညိုတောထဲမှ မှီဖြူတွေ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်တယ်တဲ့ အဲဒီမှီတွေမှာ အဆိပ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ စားတုန်းမှာ မသိသာပေမယ့် ကြာလာရင် ထပင်းစားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ အသားစိမ်း ဝါးစိမ်းတွေပဲ စားလာတတ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီမှီကို အသားစား မှီဖြူလို ခေါ်တယ်တဲ့ ညီလေး”

“ဒါ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီး ဦးချက်ကြီး ဒီမှီတွေများ စားမိသလားမသိတုနော်”

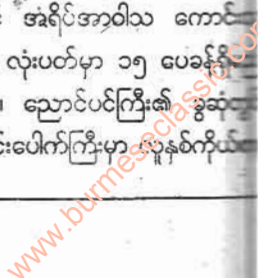
“အေး၊ မြစ်နိုင်တယ်”

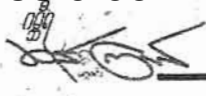
“လာ... လာ၊ တို့ပြန်ကြမယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ပြန်လာကြ၏။ ထိုနောက် အတန်ကြာအောင် လျှောက်လာကြတော့အုပ်အစွန်ရှိ ညောင်ပင်အောက်အောက်တွင် ခေတ္တနားလိုက်ကြသည်။

“ညီလေး... ရေရှိသေးလား”

“ရှိတယ် အစ်ကိုကြီး”

ပြီးချိန် ပိစိလက်ထဲမှ ရေကို ယူ၍ မော့သောက်လိုက်၏။ ညောင်ပင်အောက်မှာ အကိုင်းအခက် အရွက်များဖြင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသည်။ လုံးပတ်မှာ ၁၅ ပေခန့်ရှိ ထင်၏။ ညောင်ပင်ကြီး၏ အခွံအဆိပ်အခါးပေါက်ကြီးမှာ လူနှစ်ကိုယ်

သုံးကိုယ်စာခန့် နေနိုင်လေ၏။ ရေပျံ၊ ချိန်၊ ငှက်တော်ကြားများမှာ ညောင်ပင်ကြီးတွင် ခိုနားနေကြသည်။ ငှက်များ ပျော်ရာ အပင်ကြီးပင် ဖြစ်၏။

မောမောနှင့် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခေတ္တမိန်းနေကြ၏။ တအောင့်အကြာတွင် သူတို့ရွာသို့ ပြန်ရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်”
“အစ်ကိုကြီး... ဒိန်ကြီးနဲ့ ဗျင်း မရှိတော့ပါလား။”

ပိစိမှာ သူတို့ပစ်ခဲ့သော ငှက်များ မရှိတော့သဖြင့် အနီးအနားရှိ အိမ်ကန် သရိုက်များကို ဖြဲခွဲရှာနေ၏။ ပြီးချိန်မှာ တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီး ညီဖြစ်သူကို ပြောလိုက်သည်။

“ညီလေး... လာ... လာ၊ ပြန်မယ်။ အန္တရာယ်ရှိတယ်။”

အစ်ကိုကြီး၏ စကားကြောင့် ပိစိမှာ ကြောင်စိနှင့် ထိတ်လန့်သွား၏။ ထို့နောက် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နှစ်ယောက် ထပ်ထားသော အထုပ်ကို ထမ်း၍ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးချက်ကြီး၏ ငယ်မည်မှာ ဆင်ထွန်းဦး ဖြစ်၏။ သူ့ကို ရန်ကုန်မြို့၊ နေချောင်းမြို့နယ်တွင် အဖ ဦးရွှေမန်း၊ အမိ ဒေါ်လှပုံတို့က မွေးဖွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ချက်ကြီးဖြစ်စဉ် အဖ ပိုးဝင်ခဲ့ပြီး အနာပျောက်သောအခါ ချက်အနာမှာ သီးပြီးကုန်ခဲ့သဖြင့် ချက်သီး ဟု ခေါ်ရာမှ “ချက်ကြီး” ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ ချက်ကြီး ၁၀နှစ်အရွယ်မှာ ၈ လို သူတို့မိသားစုတွင် ထူးထူးများများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ချက်ကြီးတို့ နေအိမ်တိုက်ခန်းမှာ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမုန်း

မသိသော မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်များကို တွေ့လာရသည်။ ထိုအတူပင် ကင်းခြေများ၊ ကင်းမလက်မည်း၊ ပင်ကူနီ အစရှိသော အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတို့မှာ တိုက်ခန်းအနံတွင် မကြာခဏ တွေ့လာရသည်။ ချက်ကြီးမှာ ယင်းသတ္တဝါများနှင့် ပွတ်သပ် ဆော့ကစားနေလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် မြွေဟောက်တစ်ကောင်မှာ သူ့အား စိတ်ဆိုးပြီး ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ချက်ကြီး ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ မြွေပေါက်သော နေရာတွင် မိနစ်ဝက်ခန့်သာ ညှိမည်းသွားခဲ့ပြီး ခဏအကြာတွင် ပကတိအသားအရေ အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ချက်ကြီးကို မြွေပြီးသူ၊ အဆိပ်ပြီးသူဟု လူသိများလာခဲ့၏။

အသက်အရွယ်ရလာသောအခါ ချက်ကြီးမှ အသောက်အစားများ ဖက်လာခဲ့၏။ မြားလည်း ပွေလာခဲ့သည်။ ချက်ကြီး၏ မိဘများမှာလည်း စီးပွားရေး ကျဆင်းလာခဲ့ပြီး ချက်ကြီးအသက် ၂၀ ခန့်မှာပင် မိဘများ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အနောက်ရိုးမရှိ ဦးလေးတော်

စပ်သူ၏ ရာဘာခြံတွင် ချက်ကြီး သွားနေခဲ့ရသည်။

ရိုးမတောထဲတွင် လူထူးဆန်း တစ်ဦးထံမှ မှော်လိုလိုအာတတ်ပညာများကို သူ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရပ်တကာသို့ နယ်လှည့်သွားရင်း မြိုင်သာ၊ တောလှစသည့် ရွာများဘက်သို့ သူ့ရောက်သွားခဲ့တာဖြစ်၏။ သူ့ဆရာသမား၏ ညွှန်ကြားခဲ့မှုဖြင့် အာဟာရပြီးစေမီ တောင်ညိုတောအုပ်ထဲမှ သုံးနှစ် တစ်ကြိမ်သာ ပေါက်လေ့ရှိသော အသားစား မှိုဖြူကို သူ စားသုံးခဲ့ရင်း ဤသို့ဖြစ်သွားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဦးချက်ကြီးကို မြို့လှရဲစခန်းက ဖမ်းမိသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တောင်ညိုတောအုပ် အခွန်အဖျားရှိ ညောင်ပင်အိုကြီး၏ အခေါင်းပေါက်ထဲတွင် သူ့ကို ဖမ်းမိခဲ့တာဖြစ် ပည်။

ယင်းအကြောင်းအရာများမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်၏။ ယနေ့အချိန်အထိ ချက်သီး (ခေါ်) ဦးချက်ကြီး၏ အကြောင်းကို မြိုင်သာ၊ တောလှ၊ ပန်းခက်၊ ရွှေစလူ စသည့်ရွာများတွင် ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

(ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြခဲ့သော ပန်းခက်ရွာမှ မန္တလေးကို ကျေးဇူးတင်အပ်ပါသည်။)

လွမ်းသွင်ခဲနောင် (မဟာသောရွာ)

၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလကောင်းကင်ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု

(၁၂) ကုသိလင်ပိုင်ရှင်တို့ ၎င်းကွတ်တံတြဗ္ဗနှင့်ပွန်းတည့်နက္ခတ်ဝင်ထွက်ချိန်များ

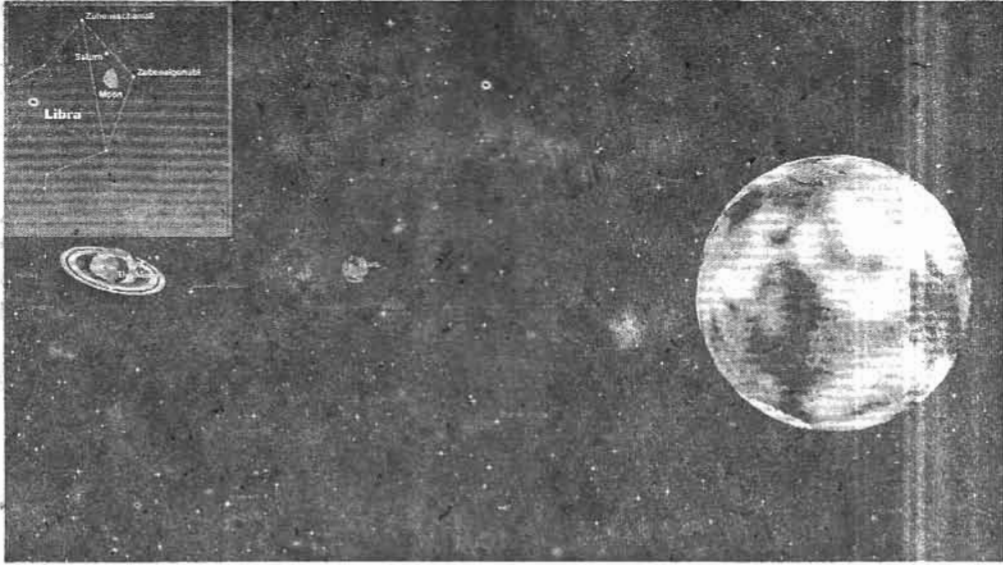
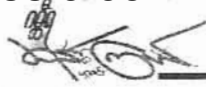

ဦးဇေယျကို B. Sc (P.S.)
မြန်မာနိုင်ငံနက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့
နိုင်ငံတကာရေးရာနက္ခတ်သိပ္ပံသင်တန်းကျောင်း

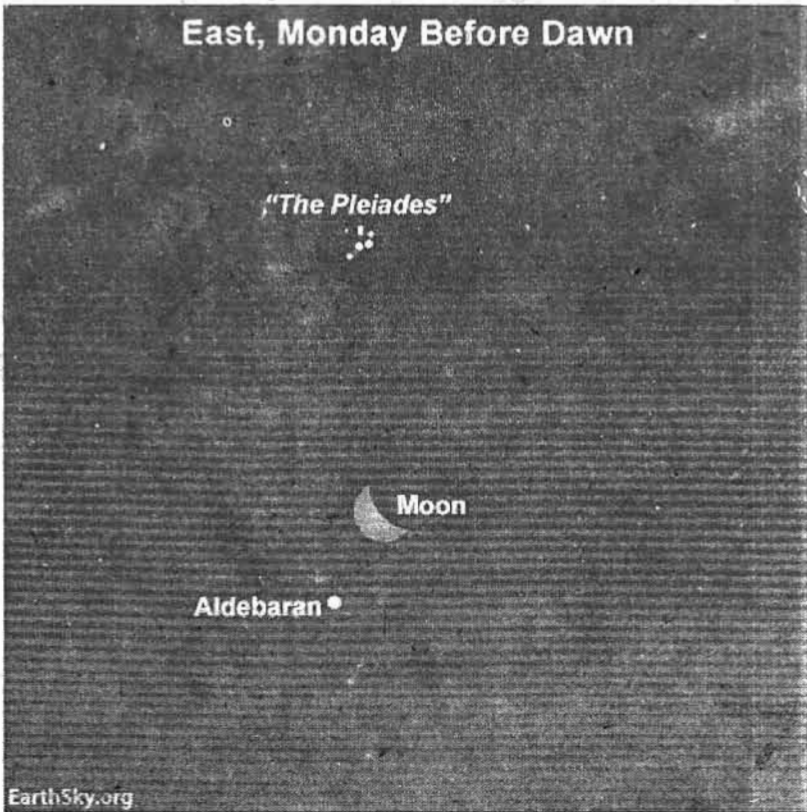
၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလ၊ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု

၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလ၏ ကောင်းကင်ထက်၌ သိဟ်ရာသီရောက် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် စက်တင်ဘာ ၁ရက်နေ့ သိဟ်ရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဝင်ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး စက်တင်ဘာ ၅ရက်နေ့ အင်္ဂါဂြိုဟ် ဗြိစ္ဆာရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရပ်တည်မည် ကရကင်ရာသီမှ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် စက်တင်ဘာ ၂၁ရက်နေ့၌ တူရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရပ်တည်ပါမည်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ် ကရကင်ရာသီ၌ တည်ရှိနေပြီး သိဟ်ရာသီမှ သောကြာဂြိုဟ် စက်တင်ဘာ ၂၆ရက်နေ့၌ ကန်ရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပ်တည်ပါလိမ့်မည်။ စနေဂြိုဟ် တူရာသီ၌ ရပ်တည်နေပြီး ရာဟုနှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်များ ကန်နှင့် မိန်ရာသီများအတွင်း တည်ရှိနေပါမည်။ ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ် မိန်ရာသီ၊ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ် ကုမ်ရာသီနှင့် ပလူတိုဂြိုဟ် ခနုရာသီအတွင်း ဖောက်ပြန်တည်ရှိလိမ့်မည်။

စက်တင်ဘာ ၁၅ရက်နေ့၊ မြန်မာစံတော်ချိန် နံနက် ၄နာရီ ၂၃မိနစ်၌ တနင်္လာဂြိုဟ်ဖြင့် Star Hyades မြန်မာ့မွန်တည့် မိုးကောင်းကင်အနီး၌ နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်မည်။ စက်တင်ဘာ ၁၅ရက် နံနက် ၇နာရီ ၅၀မိနစ်၌ ရောဟဏီနက္ခတ် နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်သောဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ စက်တင်ဘာ ၂၆ရက်နေ့ နံနက် ၈နာရီ ၂၀မိနစ်၌ လနှင့် စိတြာကွတ် နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်မည်။ စက်တင်ဘာ ၂၈ရက်နေ့ နံနက် ၁၀နာရီ ၅၄မိနစ်၌ လနှင့် စနေဂြိုဟ် နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်သောဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ ဖြစ်စဉ် ဖြစ်မည်နေရာမှာ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၁၄၆ ဒီဂရီ ၁၀မိနစ်၊ တောင်လတ္တီတွဒ် ၁၅ ဒီဂရီ ၁၂မိနစ်၊ ဩစတြေးလျတိုက် မြောက်ပိုင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ပါမည်။ ဖြစ်စဉ်ကြောင့် ဩစတြေးလျ အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံအချို့၌ ငလျင်ဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။

လနှင့် စနေဂြိုဟ်များ၊ နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်နေပုံ

လနှင့် ရောဟဏီနက္ခတ်၊ နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်နေပုံ

၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလ (၁၂) ရာသီ လက်ပိုင်ရှင်တို့၏ နက္ခတ်ကံကြမ္မာ

ARIES

မိသလင်

စိတ်ပင်ပန်းဖိစီးမှု များပြားသောကာလဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်း၌ ပင်ပန်းပြီး ကျန်းမာရေးအညံ့ကိစ္စများ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ ပြဿနာပဋိပက္ခအသေးအမွှေးများဖြင့် မကြာခဏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ အပူများခြင်း အဖျားကြီးခြင်းရောဂါဝေဒနာများ ပေါ်ပေါက်ခံစားရမည်။ အတိုက်အခံပြုလုပ်လိုမှု၊ ပြဿနာဖန်တီးလိုမှုများ လွှမ်းမိုးနေသည့်အတွက် အထူးသတိပြုပါ။ အလုပ်တွင် ပင်ပန်းပြီး အရာမထင် အကျိုးမရှိဖြစ်တတ်သည်။ အပြောအဆိုမှားယွင်းမှုကြောင့် စီးပွားရေးပိုင်း ထိခိုက်နစ်နာမည်။ မိသားစုဝင်များ နားလည်မှု လွဲမှား၍ ဆက်ဆံရေး တင်းမာချိန်ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ အတိုက်အခံသောက များပြားချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့မှုများ ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးသောက ဝံ့လယ်များကြား လွင့်မြေနေ တတ်ပြီး ကြီးစားသလောက် အရာမထင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုများကြား အမြင်အယူအဆများ ခက်ထန်ချိန်။ ချစ်သူများ ခဏခဏရန်ဖြစ် စိတ်ကောက်ခနဲရတတ်သည်။

TAURUS

ပြီသလင်

စီးပွားရှာဖွေမှုတွင် ကံကောင်းသော အခွင့်အရေးများ တွေ့ကြုံပေါ်ပေါက်လာမည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတိုက်အခံယှဉ်ပြီး မိမိလိုရာ ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်ရှိမည်။ ခရီးဝေသွားလာမှုများ ပေါ်ပေါက်တွေ့ကြုံပြီး အစားအသောက်မှားယွင်းမှုကြောင့် ကျန်းမာရေးအညံ့ရှိမည်။ ထိပေါက်တတ်သည့် ကာလဖြစ်ပြီး ကြာသပတေး၊ သောကြာနှင့် စနေနေ့များ၌ ထိက်စမ်းပေးပါ။ မောင်နှမသားချင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပင်ပန်းအနစ်နာခံရမည့် ကာလဖြစ်သည်။ ရွှေရတနာများနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးအကျိုးအမြတ်များ ရရှိမည်။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားများထံမှ အထောက်အပံ့ အကူအညီကောင်းများ ရရှိမည်။ လုပ်ငန်းရှင် များ စီးပွားရေး၌ အကျိုးရှိသော်လည်း ဆုံးဖြတ်မှု လွဲချော်မည့်ကိစ္စများ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံလာမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပင်ပန်းပြီး အတိုက်အခံပေါများမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်တွင်းရေးပိုင်း အေးချမ်းတည်ငြိမ်မည်။ ချစ်သူအတွက် ပင်ပန်းမှုများပြားပြီး ပေးဆပ် အနစ်နာခံရသော ကာလဖြစ်သည်။

GEMINI

မေထုန်လင်

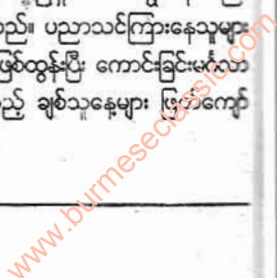
စိတ်ကူးသစ်များ မွေးဖွားဖြစ်တည်၍ အနာဂတ်ဆန္ဒများဆီသို့ ခရီးဆက် ရွက်လွှင့်ခွင့် ရရှိမည်။ သို့သော် လုံ့လ စီရိယ အားနည်းတတ်မှုကြောင့် အခွင့်အရေးကောင်းများ လက်လွှတ်ဆုံးမတ်တတ်သည်။ မိမိအနီး ဝန်းကျင်မှ တနင်္လာနေ့သားသမီးများကြောင့် လူမှုရေးပိုင်းအနှောင့်အယှက်ပြဿနာများ ပြေရှင်းရင်ဆိုင်ရ မည်။ ဂုဏ်သတင်း ပျံ့နှံ့ကျော်စောချိန်ဖြစ်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းသောကာလဖြစ်သည်။ ငွေကြေးအများအပြား ထောက်ပံ့ကူညီမည့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ငွေကြေးအကျိုးရှိ ကံကောင်း၍ အစုလိုက်အပုံလိုက် ငွေကြေးရရှိနိုင်သည့်အတွက် ကြာသပတေးနှင့် စနေနေ့များ၌ ထိက်စမ်းပေးပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုံ့လပြင်းထန်စွာ လုပ်ငန်းများ ကြိုးပမ်းခြင်းဖြင့် ခင်ပျော်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ချိန်ဖြစ်သည်။ ပညာသင်ကြားနေသူ များ ပညာရေးတွင် အပျော်အပါးကိစ္စများကြောင့် လွဲချော်မှုများ ရင်ဆိုင်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်ထံမှ ချစ်ခြင်းတရားများ သိမ်းပိုက်ခွင့် ရရှိချိန်။ ချစ်သူများ ချစ်သူမြင် မကြာခဏ အတိုက်အခံ ပဋိပက္ခများ ယှဉ်တွဲနေမည်။

CANCER

ကရကဋ်လင်

ကံတတာ မြင့်မားတိုး၍ ငွေကြေးအကျိုးပေးကံ အထူးကောင်းမွန်သော ကာလဖြစ်သည်။ မိမိလိုအပ် ကြံစည်မှုများ ပြည့်ဝအောင်မြင်၍ အောင်ပွဲများဖြင့် ခရီးဆက်နိုင်ရမည်။ ငွေကြေးကံ မြင့်မား၍ အစုလိုက် အပုံလိုက် အကျိုးရှိမှုများ ကြုံလာမည်။ ထိပေါက်တတ်သည့်ကာလ ဖြစ်သည့်အတွက် ကြာသပတေးနှင့် သောကြာနေ့များ၌ ထိက်စမ်းပေးပါ။ အိမ်ခြံမြေပြုယာဉ်ကိစ္စများ၌ အကျိုးထူးများ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ လုပ်ငန်းတွင် ဩဇာအရှိန်အဝါ တိုးတက်မြင့်မား၍ အောင်မြင်မှုများ ဖန်တီးတည်ဆောက်ခွင့် ရရှိမည်။ စီးပွားရေးပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာအချို့ တွေ့ကြုံရသော်လည်း အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်မည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ကြီးစားသလောက် ငွေကြေးအကျိုးအမြတ်များ ရရှိနိုင်သည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပင်ပန်းပြီး အကျိုးရှိ အရာထင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ဖြစ်ထွန်းပြီး ကောင်ခြင်းဖော်လာ အဖြာဖြာဖြင့် ပြည့်စုံချိန်။ ချစ်သူများ လရိပ်ကောင်းကင်အောက် လှပသည့် ချစ်သူနေ့များ ဖြစ်ပေါ်ကော် ရင်ဆိုင်ရမည်။

LEO

သိဟ်လင်

ကံကောင်း တိုးတက် ကြီးပွားမှုအခွင့်အလမ်းများ ထူးခြားစွာ တွေ့ကြုံရမည်။ ဘုန်းကံဩဇာတိုးတက် မြင့်မားပြီး ရာထူးတိုးတက်မည့် ကာလဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာရှိသော ခရီးဝေးများ သွားလာရတတ်သည်။ စပ်တူစပ်ဖက်၊ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စများတွင် အကျိုးရှိသော ကာလဖြစ်သည်။ ငွေကြေးကံကောင်းသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ငွေကုန်ကျမှုများပြားမည်။ မောင်နှမသားချင်း များကို အကြောင်းပြု၍ ငွေကြေးဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ အိမ်ခြံမြေ ယာဉ် ဝယ်ယူရောင်းချ ရန် ကြိုးစားသူများ အကျိုးရှိ အဆင်ပြေမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ထူးခြားစွာ ကံကောင်းမည့် အခွင့်အခါ ကြုံကြိုက်၍ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မြင့်မားမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ အတိုက်အခံကြားမှ အောင်မြင် မှုများ ရရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ စိတ်တူကိုယ်တူ ဆန္ဒတူညီစွာဖြင့် ဘာရေည်မှန်းချက်များ ပုံဖော်ခွင့် ရရှိချိန်။ ချစ်သူများ မိသားစုအရေးကိစ္စများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကတောက်ကဆ ပဋိပက္ခများ တွေ့ကြုံနိုင် သည်။

VIRGO

ကန်လင်

မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်များ ဆက်လက်၍ ပြည့်ဝအောင်မြင်ချိန်။ ငွေကုန်ကြေးကျများပြားတတ်ပြီး လက်ထဲ၌ ငွေမမြဲတတ်ပါ။ ခရီးဝေးသွားလာမှုနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးစဉ်များ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အသစ်အဆန်းများ လက်ဆောင်ရရှိတတ်မည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်များအတွက် အခွင့်အရေးများ ရရှိလာမည်။ အတိုက်အခံများကြားမှ ကံကောင်းမှုများ ဖန်တီးနိုင်မည်။ အကြံဉာဏ်ကောင်းများဖြင့် ခရီးဆက် ရွက်လွှင့်နိုင်မည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ် အတိုက်အခံများ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်သင့်သည့်အချိန်ကာလ။ ပညာသင်ကြားသူများ ပညာရေးကံ တောက်ပ လင်းလက်ချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်ငန်း၌ အခွင့်အရေးသစ်များ ရရှိလာမည်။ ချစ်သူများ ချစ်သူထံမှ အားအင်သစ်များရရှိပြီး ကြီးပွားအောင်မြင်မှုများ ဖန်တီး ပုံဖော်နိုင် ချိန်။

LIBRA

တုလင်

တောက်ပသော ရွှေရောင်နေ့ရက်များအောက် အေးချမ်းစွာဖြင့် ခရီးနှင့် ရွက်လွှင့်နိုင်ချိန်။ ငွေကြေးကံ အထူးကောင်းမွန်၍ ထိက်စမ်းပေးသင့်ချိန်။ အဖက်ဖက်မှ တိုးတက်ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝမှုများ စိတ်တိုင်းကျ ပုံဖော်ခွင့်ရရှိမည်။ တည်မတ် မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် အောင်မြင်မှုများ တည်ဆောက်နိုင်မည်။ ကံကောင်း စနစ်ထ၍ ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်များ ထူးခြားစွာ ပြည့်စုံအောင်မြင်လာချိန်။ ဘာသာရေး နှင့် အလှူမင်္ဂလာကိစ္စများ မိသားစု၌ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရရှိမည်။ ထမ်းရွက်သော ရာထူးတာဝန်များ၊ လုပ်ငန်းတာဝန်များအတွက် စိတ်သောက များပြားတတ်သည့်အချိန်ကာလ။ လုပ်ငန်းရှင်များ ငွေကြေး၊ စီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုကံ အထူးကောင်းမွန်လာမည်။ ပညာသင်ကြားသူများ ပညာရေးတွင် အတိုက်အခံများကြား မှ အောင်မြင်မှုများ ရရှိချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးအကျိုးပေးကံ ကောင်းမွန်ချိန်။ ချစ်သူများ ရည်ရွယ် ရည်မှန်းချက်တို့ အောင်မြင်ပြည့်ဝ ကံကောင်းချိန်။

SCORPIO

ဗြိစ္ဆာလင်

ကံဇာတာအထူးတိုးတက် မြင့်မားသော ကာလဖြစ်သည်။ မိမိကြံစည် ကြိုးပမ်းမှုများ မျှော်မှန်းသည်ထက် ပိုမိုအောင်မြင်မည်။ ငွေကြေးအကျိုးအမြတ် များစွာရရှိတတ်သည်။ ထိက်စမ်းပေးပါ။ လုပ်ငန်းတွင် အထောက်အပံ့ အကူအညီကောင်းများရရှိ၍ ကြီးပွားပြည့်စုံမည်။ ကြွယ်ဝရောင်စုံသောညများ ကျော်ဖြတ်ရ မည်။ အကြံအောင်မည်။ ငွေကြေးအခက်အခဲများ လွန်မြောက်၍ ငွေကံပွင့်လာမည်။ အိမ်ခြံမြေယာဉ် ကိစ္စများမှ ငွေကြေးအကျိုးရှိမည်။ ထင်မိကျော်ကြားသော ကာလဖြစ်၍ အလုပ်တွင် စိတ်သိက္ခာကြီးမြင့် မည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ထူးခြားသည့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများ တွေ့ကြုံလာမည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးအလင်းစာန်းများ တောက်ပ လင်းလက်ချိန်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ အေးချမ်းသော မိသားစုဘဝရရှိမည်။ ချစ်သူများ ရင်ခုန်သံ စည်းချက် ထပ်တူညီစွာဖြင့် ရွှေရောင် အနာဂတ်ရက်များ ကျော်ဖြတ်ခွင့်ရရှိချိန်။

www.burmeseclassic.com

SAGITTA

RIUS

ဓနုလင်

ပြဿနာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရမည်။ မင်ပန်းပြီး အရာမထင်သည့် ကာလဖြစ်သည်။ မိမိဆုံးဖြတ်မှု မှားယွင်းတတ်ပြီး ငွေကြေးဆုံးရှုံး နစ်နာမည်။ အကြီးအကဲ၊ မိသားစုအသိုင်းအဝန်းဖြင့် နားလည်မှု လွဲချော်နေမည်။ ခိုက်ရန်ဒေါသ ထိန်းချုပ်ပါ။ လုပ်ငန်းတွင် အခက်အခဲများ စိန်ခေါ်နေသော်လည်း မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ယူဆချက်ဖြင့် အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများ တူးခြားစွာ ဆောင်ရွက်ရမည်။ ခက်ခဲပင်ပန်းမှု၏ နောက်ကွယ်မှ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဆီသို့ လျှောက် လှမ်းနိုင်မည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ အောက်လက်ကြောင့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ကံအညံ့ ပြင်းထန်စွာတွေ့ကြုံတတ်သည့် အချိန်ကာလ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ဆွေမျိုးသားချင်းအရေးကိစ္စများအတွက် အတိုက်အခံ ပဋိပက္ခများ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ ချစ်သူဖြင့် အမုန်းစပ်ပွဲများ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည့်အချိန်ကာလ။

CAPRI

CORN

မကာရလင်

ကံကောင်း ကြီးပွားမှုများ ပြန်လည်တွေ့ကြုံရပြီး ပင်ပန်းမှုယှဉ်၍ အောင်မြင်မှုများ ဖန်တီးခွင့်ရရှိမည် လုပ်ငန်းတွင် အထောက်အပံ့ အကူအညီကောင်းများ ရရှိချိန်။ ကောင်းသော ခရီးဝေးများ သွားလာ၍ အကျိုးရှိမည်။ ရွှေရောင်အခွင့်အရေးသစ်များ တောက်ပ လင်းလာလာမည့် အချိန်ကာလ။ လုပ်ငန်းတွင် မထင်မှတ်ထားသော အခွင့်အရေးများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ဘုန်းကံဩဇာအရှိန်အဝါ မြင့်မား တိုးတက်ပြီး ကံဇာတာအပြောင်းအလဲများ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ ငွေကြေးကံ ကောင်းမွန်သော်လည်း နောင်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းပိုင်း တိုးတက်အောင်မြင်ရန် စိတ်ကောင်း-ဆွေကောင်းများဖြင့် တွေ့ကြုံရမည့်အချိန်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ကြိုးစားမှု ရလဒ် ကောင်းများ စောင့်ကြိုနေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အတိုက်အခံ ပဋိပက္ခများ မကြာခင် တွေ့ကြုံတတ်သည်။ ချစ်သူ၏ သံသယများကြောင့် အဆင်မပြေမှုများ ပြင်းထန်ချိန်။

AQUARIUS

ဇုမ်လင်

ကျန်းမာရေးအညံ့ဖြစ်စဉ်များ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံတတ်သည်။ အပူများခြင်း အဖျားကြီးခြင်း ရောဂါဝေဒနာ များ ခံစားရချိန်။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရသော အကြောင်းကိစ္စရပ်များ သတိပြုပါ။ အတိုက်အခံများကြောင့် သောကကြုံမည်။ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ အတိုက်အခံများပြားသော ကာလဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုံးမှု ကြီးမားတတ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆောင်ရွက်လိုမှုနှင့် ဒေါသတရား ထိန်းချုပ်ပါ။ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများ ပျောက်ရှု ပျက်စီးတတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ယူဆချက်များ လွဲချော် အရာရာ၌ ကံခေနေမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လူမှုရေးပြဿနာအနောင်အယုတ်များ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ စိတ်လေလွင့်မှု များပြားနေသည့် အချိန်ကာလ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက်၏ သံသယပြဿနာများကြား ဗျာများနေတတ်သည်။ ချစ်သူ၏ အဝေးဆုံးအထိ ရောက်ရှိနေတတ်သည့် အချိန်ကာလ။

PISCES

မိန်လင်

အခွင့်အရေးကောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း စိရိယအားနည်းမှုကြောင့် လွဲချော်နေသည့် လူမှုရေးအားနာမှုများကြောင့် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုများ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။ ကံအကောင်း-အဆိုး ခွန်တွဲနေချိန်။ အထက်အကြီးအကဲများနှင့်ပတ်သက်၍ အတိုက်အခံ ပဋိပက္ခများ တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ အတိုက်အခံပြဿနာ သောကမီးများ ဝန်းရံနေသည့် အချိန်ကာလ။ လူမှုရေးထိန်းချက်များအောက် အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်သောအချိန်။ အရာရာ၌ စိတ်အလိုမကျမှုများ ပြည့်နက်နေတတ်သည်။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သည့် စိတ်ခွန်အားဖြင့် အတားအဆီးများ ကျော်ဖြတ်နိုင်ချိန်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ငွေကြေးပိုင်း ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ တွေ့ကြုံရမည့် အချိန်ကာလ။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ကျန်းမာရေးအညံ့ကြောင့် အဆင်မပြေမှုများ တွေ့ကြုံမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ပဋိပက္ခများ ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲချိန်။ ချစ်သူများ အချစ်ရေးကံခေမှု များပြား၍ စိတ်ဖိစီးမှု မကြုံတွေ့ကြုံတတ်သည်။

၂၀၁၄၊ စက်တင်ဘာလ၊ မွန်းတည့်နက္ခတ်ဝင်ထွက်ချိန်များ

ကမ္ဘာကြီးပေါ်၌ လဂ် (၁၂)လဂ်ဖြင့် လူတန်းစား (၁၂)ပိုင်းခွဲခြားပြီး မိမိတို့မွေးဖွားချိန် ကောင်းကင်မွန်းတည့်အရ အလင်းအား ထွန်းတောက်သော နက္ခတ် (၁၂)လုံးဖြင့် မိမိတို့၏ အရေးကြီးကိစ္စများ စီရင်ဆောင်ရွက်လျှင် ထူးခြားစွာ အကျိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် နက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့မှ လက်တွေ့ သုတေသနပြုလုပ်ပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်တစ်လုံးတည်းအား လူသားအားလုံးမှ အသုံးပြု ဆောင်ရွက် နေခြင်းသည် အခြားသော နက္ခတ်များကို လျစ်လျူရှုထားသည်နှင့် တူနေပါသည်။ အဘိဓိနက္ခတ်အပါအဝင် နက္ခတ် အသီးသီးတို့သည် ကောင်းကျိုးများ ဖန်တီးပေးနိုင်ပြီး မိမိတို့မွေးဖွားချိန်အတိအကျဖြင့် စစ်ဆေးတွက်ချက်ပါက လူအသီးသီး အတွက် နက္ခတ် (၂၈)လုံးအား တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ယခုဖော်ပြချက်တွင် မွေးဖွားချိန် နှစ်နာရီကို လက်တစ်လက် အဖြစ် သတ်မှတ်၍ လဂ် (၁၂)လဂ်အတွက် နက္ခတ် (၁၂)လုံးဖြင့် တွက်ကိန်းဆင်ထားပါသည်။ နက္ခတ် (၁၂)လုံးသည် လဂ်တစ်ခုချင်းအလိုက် စွမ်းအားအမြင့်မားဆုံး မွန်းတည့်နက္ခတ်များသာဖြစ်ပြီး သိပ္ပံနည်းကျ (Modern Astrology) နက္ခတ်ပညာရပ်စနစ်တွင် ဖော်ပြထားသော နက္ခတ္တသိပ္ပံပညာရှင်များ၏ စံနှုန်းပြထားသည့် အလင်းအားကို ဖော်ပြထားပါသည်။ နက္ခတ်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်မှုကို ၁၃ ဒီဂရီ ၂၀မိနစ် သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ခြွင်းချက်အနေဖြင့် အဆိုပါ နက္ခတ်၏ ရှေ့ နောက် ၄ ဒီဂရီအတွင်း ကျရောက်မည့်အချိန်များကို မွန်းတည့်နက္ခတ်၏ ဝင်ချိန် ထွက်ချိန်များအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်။

မိမိတို့မွေးဖွားချိန်လဂ် အလွယ်တကူရှာဖွေနိုင်ရန်အတွက် လဂ် ရှာဖွေနည်း ယေးအား ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးထားပြီး လအလိုက်အလိုက် ပျမ်းမျှ နေထွက်ချိန်များအပေါ် မူတည်၍ နှစ်နာရီလျှင် လဂ်တစ်လက် နှုန်းဖြင့် လဂ် (၁၂)လဂ်အတွက် အလွယ်တကူ ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ - ဧပြီ ၁၃ မှ မေ ၁၃ အတွင်း နံနက် ၅:၄၅ မှ ၇:၄၅ နာရီ အတွင်း မွေးဖွားသူတစ်ဦးသည် မိဿလဂ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ယင်းနေ့နံနက် ၉:၄၅ မှ ၁၁:၄၅ နာရီအတွင်း မွေးဖွားပါက မေထုန်လဂ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သွား ပါလိမ့်မည်။ လဂ်သတ်မှတ်ရာ တွင် ၁၂ရာသီစက်ဝန်းအတွင်း မိဿမှ မိန်အထိ အစဉ်အတိုင်း သတ်မှတ်ထားပါသည်။

မိမိတို့၏ မွေးဖွားချိန်လဂ်များအား လဂ်ကောက်ယူမှု ဇယားတွင် ဦးစွာရှာဖွေ၍ မွန်းတည့် နက္ခတ်တို့၏ နေ့စဉ် မွန်းတည့်မတ်ချိန်များတွင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာအရေးကိစ္စများ ကြံစည်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးများ ရရှိလာပါလိမ့်မည်။ လစဉ် မွန်းတည့်နက္ခတ်များအပေါ် စန်း(တနင်္လာ) ဖြတ်သန်းသည့်နေ့များအား မျဉ်းသားပေးထားပြီး အဆိုပါ နေ့ရက်တို့သည် လတစ်လအတွင်း အနည်းဆုံး တစ်ရက်မှ အများဆုံး နှစ်ရက်ထိ ကြုံတွေ့နိုင်ပါသည်။ လဂ် အသီးသီးအတွက် မွန်းတည့်နက္ခတ်များ မွန်းတည့်ချိန်နှင့် စန်း(တနင်္လာ) မွန်းတည့်ချိန်များ ထပ်တူဖြစ်သည်ရက်များသည် လတစ်လအတွက် အကောင်းဆုံး နေ့ရက်အချိန်အခါများဖြစ်ကြသည်။ အဆိုပါ နေ့ရက်အချိန်အခါများ၌ ထိကံစမ်းခြင်း၊ ထုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ခြင်း၊ အရေးကြီးကိစ္စ စီမံဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေယာဉ်ကား ဝယ်ယူရန် စာချုပ်များ ချုပ်ဆို ခြင်းတို့အား ဉာဏ်ရှိသလို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ဦးဇေယျာကို (B.Sc)(D.S.A)
နက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့

စဉ်ခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၄၅မ ၇:၄၅	မိဿ	
၇:၄၅မ ၉:၄၅	ခြံဿ	
၉:၄၅မ ၁၁:၄၅	မေထန်	
၁၁:၄၅မ ၁၃:၄၅	ကရကင်	
၁၃:၄၅မ ၁၅:၄၅	သိဟ်	
၁၅:၄၅မ ၁၇:၄၅	ကန်	
၁၇:၄၅မ ၁၉:၄၅	တု	
၁၉:၄၅မ ၂၁:၄၅	ခြံဿ	
၂၁:၄၅မ ၂၃:၄၅	ဇန	
၂၃:၄၅မ ၁၄:၄၅	မကဘရ	
၁၄:၄၅မ ၁၆:၄၅	ကုမ်	
၁၆:၄၅မ ၁၈:၄၅	မိန်	

မဆဲခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၅၅မ ၇:၅၅	ခြံဿ	
၇:၅၅မ ၉:၅၅	မေထန်	
၉:၅၅မ ၁၁:၅၅	ကရကင်	
၁၁:၅၅မ ၁၃:၅၅	သိဟ်	
၁၃:၅၅မ ၁၅:၅၅	ကန်	
၁၅:၅၅မ ၁၇:၅၅	တု	
၁၇:၅၅မ ၁၉:၅၅	ခြံဿ	
၁၉:၅၅မ ၂၁:၅၅	ဇန	
၂၁:၅၅မ ၂၃:၅၅	မကဘရ	
၂၃:၅၅မ ၁၄:၅၅	ကုမ်	
၁၄:၅၅မ ၁၆:၅၅	မိန်	
၁၆:၅၅မ ၁၈:၅၅	မိဿ	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၂၀မ ၇:၂၀	မေထန်	
၇:၂၀မ ၉:၂၀	ကရကင်	
၉:၂၀မ ၁၁:၂၀	သိဟ်	
၁၁:၂၀မ ၁၃:၂၀	ကန်	
၁၃:၂၀မ ၁၅:၂၀	တု	
၁၅:၂၀မ ၁၇:၂၀	ခြံဿ	
၁၇:၂၀မ ၁၉:၂၀	ဇန	
၁၉:၂၀မ ၂၁:၂၀	မကဘရ	
၂၁:၂၀မ ၂၃:၂၀	ကုမ်	
၂၃:၂၀မ ၁၄:၂၀	မိန်	
၁၄:၂၀မ ၁၆:၂၀	မိဿ	
၁၆:၂၀မ ၁၈:၂၀	ခြံဿ	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၃၀မ ၇:၃၀	ကရကင်	
၇:၃၀မ ၉:၃၀	သိဟ်	
၉:၃၀မ ၁၁:၃၀	ကန်	
၁၁:၃၀မ ၁၃:၃၀	တု	
၁၃:၃၀မ ၁၅:၃၀	ခြံဿ	
၁၅:၃၀မ ၁၇:၃၀	ဇန	
၁၇:၃၀မ ၁၉:၃၀	မကဘရ	
၁၉:၃၀မ ၂၁:၃၀	ကုမ်	
၂၁:၃၀မ ၂၃:၃၀	မိန်	
၂၃:၃၀မ ၁၄:၃၀	မိဿ	
၁၄:၃၀မ ၁၆:၃၀	ခြံဿ	
၁၆:၃၀မ ၁၈:၃၀	မေထန်	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၄၀မ ၇:၄၀	သိဟ်	
၇:၄၀မ ၉:၄၀	ကန်	
၉:၄၀မ ၁၁:၄၀	တု	
၁၁:၄၀မ ၁၃:၄၀	ခြံဿ	
၁၃:၄၀မ ၁၅:၄၀	ဇန	
၁၅:၄၀မ ၁၇:၄၀	မကဘရ	
၁၇:၄၀မ ၁၉:၄၀	ကုမ်	
၁၉:၄၀မ ၂၁:၄၀	မိန်	
၂၁:၄၀မ ၂၃:၄၀	မိဿ	
၂၃:၄၀မ ၁၄:၄၀	ခြံဿ	
၁၄:၄၀မ ၁၆:၄၀	မေထန်	
၁၆:၄၀မ ၁၈:၄၀	ကရကင်	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၅၀မ ၇:၅၀	ကန်	
၇:၅၀မ ၉:၅၀	တု	
၉:၅၀မ ၁၁:၅၀	ခြံဿ	
၁၁:၅၀မ ၁၃:၅၀	ဇန	
၁၃:၅၀မ ၁၅:၅၀	မကဘရ	
၁၅:၅၀မ ၁၇:၅၀	ကုမ်	
၁၇:၅၀မ ၁၉:၅၀	မိန်	
၁၉:၅၀မ ၂၁:၅၀	မိဿ	
၂၁:၅၀မ ၂၃:၅၀	ခြံဿ	
၂၃:၅၀မ ၁၄:၅၀	မေထန်	
၁၄:၅၀မ ၁၆:၅၀	ကရကင်	
၁၆:၅၀မ ၁၈:၅၀	သိဟ်	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၅:၅၅မ ၇:၅၅	တု	
၇:၅၅မ ၉:၅၅	ခြံဿ	
၉:၅၅မ ၁၁:၅၅	ဇန	
၁၁:၅၅မ ၁၃:၅၅	မကဘရ	
၁၃:၅၅မ ၁၅:၅၅	ကုမ်	
၁၅:၅၅မ ၁၇:၅၅	မိန်	
၁၇:၅၅မ ၁၉:၅၅	မိဿ	
၁၉:၅၅မ ၂၁:၅၅	ခြံဿ	
၂၁:၅၅မ ၂၃:၅၅	မေထန်	
၂၃:၅၅မ ၁၄:၅၅	ကရကင်	
၁၄:၅၅မ ၁၆:၅၅	သိဟ်	
၁၆:၅၅မ ၁၈:၅၅	ကန်	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၆:၁၀မ ၈:၁၀	ခြံဿ	
၈:၁၀မ ၁၀:၁၀	ဇန	
၁၀:၁၀မ ၁၂:၁၀	မကဘရ	
၁၂:၁၀မ ၁၄:၁၀	ကုမ်	
၁၄:၁၀မ ၁၆:၁၀	မိန်	
၁၆:၁၀မ ၁၈:၁၀	မိဿ	
၁၈:၁၀မ ၂၀:၁၀	ခြံဿ	
၂၀:၁၀မ ၂၂:၁၀	မေထန်	
၂၂:၁၀မ ၂၄:၁၀	ကရကင်	
၂၄:၁၀မ ၂၆:၁၀	သိဟ်	
၂၆:၁၀မ ၂၈:၁၀	ကန်	
၂၈:၁၀မ ၃၀:၁၀	တု	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၆:၃၀မ ၈:၃၀	ဇန	
၈:၃၀မ ၁၀:၃၀	မကဘရ	
၁၀:၃၀မ ၁၂:၃၀	ကုမ်	
၁၂:၃၀မ ၁၄:၃၀	မိန်	
၁၄:၃၀မ ၁၆:၃၀	မိဿ	
၁၆:၃၀မ ၁၈:၃၀	ခြံဿ	
၁၈:၃၀မ ၂၀:၃၀	မေထန်	
၂၀:၃၀မ ၂၂:၃၀	ကရကင်	
၂၂:၃၀မ ၂၄:၃၀	သိဟ်	
၂၄:၃၀မ ၂၆:၃၀	ကန်	
၂၆:၃၀မ ၂၈:၃၀	တု	
၂၈:၃၀မ ၃၀:၃၀	ခြံဿ	
၃၀:၃၀မ ၃၂:၃၀	မကဘရ	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၆:၄၀မ ၈:၄၀	မကဘရ	
၈:၄၀မ ၁၀:၄၀	ကုမ်	
၁၀:၄၀မ ၁၂:၄၀	မိန်	
၁၂:၄၀မ ၁၄:၄၀	မိဿ	
၁၄:၄၀မ ၁၆:၄၀	ခြံဿ	
၁၆:၄၀မ ၁၈:၄၀	မေထန်	
၁၈:၄၀မ ၂၀:၄၀	ကရကင်	
၂၀:၄၀မ ၂၂:၄၀	သိဟ်	
၂၂:၄၀မ ၂၄:၄၀	ကန်	
၂၄:၄၀မ ၂၆:၄၀	တု	
၂၆:၄၀မ ၂၈:၄၀	ခြံဿ	
၂၈:၄၀မ ၃၀:၄၀	ဇန	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၆:၅၀မ ၈:၅၀	ကုမ်	
၈:၅၀မ ၁၀:၅၀	မိန်	
၁၀:၅၀မ ၁၂:၅၀	မိဿ	
၁၂:၅၀မ ၁၄:၅၀	ခြံဿ	
၁၄:၅၀မ ၁၆:၅၀	မေထန်	
၁၆:၅၀မ ၁၈:၅၀	ကရကင်	
၁၈:၅၀မ ၂၀:၅၀	သိဟ်	
၂၀:၅၀မ ၂၂:၅၀	ကန်	
၂၂:၅၀မ ၂၄:၅၀	တု	
၂၄:၅၀မ ၂၆:၅၀	ခြံဿ	
၂၆:၅၀မ ၂၈:၅၀	ဇန	
၂၈:၅၀မ ၃၀:၅၀	မကဘရ	

ဇနခဏ်မုဆုခဏ်အတွင်း		
ဇယားချိန်	လက်	
၆:၁၀မ ၈:၁၀	မိန်	
၈:၁၀မ ၁၀:၁၀	မိဿ	
၁၀:၁၀မ ၁၂:၁၀	ခြံဿ	
၁၂:၁၀မ ၁၄:၁၀	မေထန်	
၁၄:၁၀မ ၁၆:၁၀	ကရကင်	
၁၆:၁၀မ ၁၈:၁၀	သိဟ်	
၁၈:၁၀မ ၂၀:၁၀	ကန်	
၂၀:၁၀မ ၂၂:၁၀	တု	
၂၂:၁၀မ ၂၄:၁၀	ခြံဿ	
၂၄:၁၀မ ၂၆:၁၀	မကဘရ	
၂၆:၁၀မ ၂၈:၁၀	ကုမ်	

